ARRESTEN VAN HET

HOF VAN CASSATIE

JAARGANG 2005 / NR. 13

MET DE CONCLUSIES EN ANNOTATIES
VAN HET OPENBAAR MINISTERIE

BEZORGD DOOR DE LEDEN
VAN HET HOF VAN CASSATIE

ARRESTEN 2005
REGISTER

INHOUDSOPGAVE

INHOUDSOPGAVE 3
INHOUD VAN DE ARRESTEN 11
AANRANDING VAN EERBAARHEID EN VERKRACHTING 11
AANSPRAKELIJKHEID BUITEN OVEREENKOMST 11
DAAD *11*
OORZAAK *12*
HERSTELPLICHT *13*
SCHADE *15*
ADVOCAAT 18
ADVOCAAT BIJ HET HOF VAN CASSATIE 20
AFSTAND (RECHTSPLEGING) 20
AFSTAND VAN PROCESHANDELING *20*
AFSTAND VAN RECHT 20
AMBTENAAR 21
ALGEMEEN *21*
AMBTENAAR (GEMEENSCHAPPEN EN GEWESTEN) *21*
ALLERLEI *21*
ANATOCISME 22
APOTHEKER 22
ARBEID 22
ALGEMEEN *22*
ARBEIDSONGEVAL 22
WEG NAAR EN VAN HET WERK (BEGRIP, BESTAAN, BEWIJS) *22*
VERGOEDING *23*
VERZEKERING *24*
OVERHEIDSPERSONEEL. BIJZONDERE REGELS *24*
RECHTSPLEGING *24*
ARBEIDSOVEREENKOMST 25
ALGEMEEN *25*
BEGRIP. BESTAANSVEREISTEN. VORM *25*
VERPLICHTINGEN *26*
EINDE *26*
VERJARING *29*
ARBEIDSVOORZIENING 29
SLUITING VAN ONDERNEMINGEN *29*
ARBITRAGE 30
ARCHITECT (TUCHT EN BESCHERMING VAN DE TITEL) 30
ARTS 30
AUTEURSRECHT 31
AUTOMOBIELEN. AUTOBUSSEN. AUTOCARS. TAXI'S 32
BANKBREUK EN BEDRIEGLIJK ONVERMOGEN 32
BELASTING 33
BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE 34
BENELUX 37
VERDRAGSBEPALINGEN *37*
BEROEPSGEHEIM 37
BEROEPSVERENIGINGEN 37

BESCHADIGING VAN EEN OPENBARE WEG 37
BESCHERMING VAN DE MAATSCHAPPIJ 38
ALGEMEEN *38*
INOBSERVATIESTELLING *38*
HOGE COMMISSIE *39*
BESLAG 39
ALGEMEEN *39*
BEWAREND BESLAG *41*
GEDWONGEN TENUITVOERLEGGING *42*
ALLERLEI *44*
BETEKENINGEN EN KENNISGEVINGEN 45
ALGEMEEN *45*
EXPLOOT *45*
IN HET BUITENLAND *46*
BEVOEGDHEID EN AANLEG 46
BELASTINGZAKEN *46*
BURGERLIJKE ZAKEN *46*
STRAFZAKEN *49*
BEWIJS 51
ALGEMEEN *51*
BURGERLIJKE ZAKEN *51*
STRAFZAKEN *54*
BEZITSVORDERING 65
BOEKHOUDRECHT 65
BURGERLIJKE RECHTEN. POLITIEKE RECHTEN 66
BURGERLIJKE RECHTSVORDERING 66
CASSATIE 69
ALGEMEEN. OPDRACHT EN BESTAANSREDEN VAN HET HOF. AARD VAN HET CASSATIEGEDING *69*
BEVOEGDHEID VAN HET HOF *70*
VORDERINGEN TOT VERNIETIGING. CASSATIEBEROEP IN HET BELANG VAN DE WET *73*
ARRESTEN. VORM *73*
VERNIETIGING. OMVANG *74*
CASSATIEBEROEP 75
BURGERLIJKE ZAKEN *75*
STRAFZAKEN *78*
TUCHTZAKEN *86*
ALLERLEI *86*
CASSATIEMIDDELEN 87
ALGEMEEN *87*
BURGERLIJKE ZAKEN *87*
STRAFZAKEN *90*
BELASTINGZAKEN *93*
TUCHTZAKEN *93*
CHEQUE 93
COLLECTIEVE ARBEIDSOVEREENKOMST 94
CONFLICT VAN ATTRIBUTIE 94
CORRECTIONALISERING 96
DADING 96
DAGVAARDING 96
DESKUNDIGENONDERZOEK 96
DIERENARTS 97
DOUANE EN ACCIJNZEN 98

DRUKPERS (POLITIE OVER DE) 104
DWANGSOM 104
ECHTSCHEIDING EN SCHEIDING VAN TAFEL EN BED 105
ECHTSCHEIDINGSPROCEDURE *105*
GEVOLGEN T.A.V. DE PERSONEN *106*
GEVOLGEN T.A.V. DE GOEDEREN *106*
ECONOMIE 107
EED 107
ERFDIENSTBAARHEID 108
ERFENISSEN 108
EUROPESE UNIE 109
PREJUDICIELE GESCHILLEN *109*
VERDRAGSBEPALINGEN *110*
ALLERLEI *111*
FAILLISSEMENT, FAILLISSEMENTSAKKOORD EN GERECHTELIJK AKKOORD 111
ALGEMEEN *111*
BEGRIP. VEREISTEN VAN HET FAILLISSEMENT *112*
BEVOEGDHEID *112*
RECHTSPLEGING *113*
GEVOLGEN (PERSONEN, GOEDEREN, VERBINTENISSEN) *114*
BEVOORRECHTE EN HYPOTHECAIRE SCHULDEISERS *115*
GERECHTELIJK AKKOORD *116*
ALLERLEI *117*
GEESTRIJKE DRANKEN 118
GEMEENSCHAP EN GEWEST 121
GEMEENSCHAPS– EN GEWESTBELASTINGEN 121
GEMEENTE 122
GEMEENTE–, PROVINCIE– EN PLAATSELIJKE BELASTINGEN 123
ALGEMEEN *123*
GEMEENTEBELASTINGEN *123*
GENEESKUNDE 123
ALGEMEEN *123*
GERECHTELIJKE POLITIE 124
GERECHTSDEURWAARDER 124
GERECHTSKOSTEN 124
BURGERLIJKE ZAKEN *124*
GEZINSBIJSLAG 125
WERKNEMERS *125*
GRONDWET 125
ALGEMEEN *125*
GRONDWET 1994 (ART. 1 TOT 99) *125*
GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE) *129*
GRONDWETTELIJK HOF 131
HANDELSPRAKTIJKEN 135
HANDELSZAAK 136
HELING 136
HERHALING 137
HERROEPING VAN HET GEWIJSDE 137
HERZIENING 137
ALGEMEEN *137*
VERZOEK EN VERWIJZING OM ADVIES *138*
HOF VAN ASSISEN 138
SAMENSTELLING VAN DE JURY EN VAN HET HOF *138*

BEHANDELING TER ZITTING EN TUSSENARRESTEN. VERKLARING VAN DE JURY *138*
HOGER BEROEP 139
BURGERLIJKE ZAKEN (HANDELSZAKEN EN SOCIALE ZAKEN INBEGREPEN) *139*
STRAFZAKEN (DOUANE EN ACCIJNZEN INBEGREPEN) *142*
HOOFDELIJKHEID 148
HUUR VAN DIENSTEN 149
HUUR VAN GOEDEREN 149
ALGEMEEN *149*
HUISHUUR *150*
PACHT *151*
HANDELSHUUR *153*
HUWELIJKSVERMOGENSSTELSELS 154
WETTELIJK STELSEL *154*
BEDONGEN STELSELS *155*
WIJZIGING VAN HET HUWELIJKSVERMOGENSSTELSEL *155*
GERECHTELIJKE SCHEIDING VAN GOEDEREN *155*
IMMUNITEIT 156
INKOMSTENBELASTINGEN 156
PERSONENBELASTING *156*
VENNOOTSCHAPSBELASTING *156*
VOORHEFFINGEN EN BELASTINGKREDIET *157*
AANSLAGPROCEDURE *158*
VOORZIENING VOOR HET HOF VAN BEROEP *160*
VOORZIENING IN CASSATIE *160*
RECHTEN, TENUITVOERLEGGING EN VOORRECHTEN VAN DE SCHATKIST *160*
INTERESTEN 161
COMPENSATOIRE INTERESTEN *161*
ALLERLEI *163*
INTERNATIONALE VERDRAGEN 163
JAARLIJKSE VAKANTIE 164
JACHT 165
JEUGDBESCHERMING 165
KIND 167
KOOP 167
KOOPHANDEL. KOOPMAN 169
KORT GEDING 169
LASTER EN EERROOF 170
LEVENSONDERHOUD 170
LIJFRENTE 171
LOON 171
ALGEMEEN *171*
BESCHERMING *171*
LUCHTVAART 173
MAATSCHAPPELIJK WELZIJN (OPENBARE CENTRA VOOR) 173
MACHTEN 173
UITVOERENDE MACHT *173*
RECHTERLIJKE MACHT *174*
ALLERLEI *175*
MACHTSOVERSCHRIJDING 175
MANDELIGHEID 175
MEINEED 176
MERKEN 176
BENELUX–MERK *176*

GEMEENSCHAPSMERK ... *176*
MILIEURECHT ... 177
MINDERVALIDEN ... 179
MISBRUIK VAN VERTROUWEN ... 179
MISDRIJF ... 180
ALGEMEEN. BEGRIP. MATERIEEL EN MOREEL BESTANDDEEL. EENHEID VAN OPZET ... *180*
SOORTEN ... *181*
TOEREKENBAARHEID ... *183*
GEPLEEGD IN HET BUITENLAND ... *184*
RECHTVAARDIGING EN VERSCHONING ... *185*
DEELNEMING ... *186*
NATIONALITEIT ... 187
NIEUWE VORDERING ... 188
ONAANTASTBARE BEOORDELING DOOR DE FEITENRECHTER ... 188
ONDERNEMINGSRAAD EN VEILIGHEIDSCOMITE ... 190
BESCHERMDE WERKNEMERS ... *190*
VERKIEZINGEN ... *190*
ONDERWIJS ... 191
ONDERZOEK IN STRAFZAKEN ... 191
ONDERZOEKSGERECHTEN ... 198
ONDERZOEKSRECHTER ... 211
ONROEREND EN ROEREND GOED ... 216
ONSPLITSBAARHEID (GESCHIL) ... 216
ONTEIGENING TEN ALGEMENEN NUTTE ... 216
ONTVOERING VAN EEN KIND ... 217
OPENBAAR MINISTERIE ... 218
OPENBARE ORDE ... 220
OPLICHTING ... 220
OPZETTELIJK TOEBRENGEN VAN VERWONDINGEN EN OPZETTELIJK DODEN ... 221
OVEREENKOMST ... 221
ALGEMENE BEGRIPPEN ... *221*
BESTANDDELEN ... *221*
RECHTEN EN VERPLICHTINGEN VAN PARTIJEN ... *222*
UITLEGGING ... *223*
VERBINDENDE KRACHT (NIET–UITVOERING) ... *223*
EINDE ... *224*
ALLERLEI ... *224*
OVERHEIDSOPDRACHTEN (WERKEN. LEVERINGEN. DIENSTEN) ... 224
PACHT ... 225
PAND ... 225
PENSIOEN ... 226
WERKNEMERS ... *226*
GEWAARBORGD INKOMEN VOOR BEJAARDEN ... *227*
MILITAIR PENSIOEN ... *228*
PREJUDICIEEL GESCHIL ... 228
RAAD VAN STATE ... 232
RADIO– EN TELEVISIEOMROEP ... 233
RECHT VAN VERDEDIGING ... 234
BURGERLIJKE ZAKEN ... *234*
STRAFZAKEN ... *235*
TUCHTZAKEN ... *237*
RECHTBANKEN ... 238

ALGEMEEN ... *238*
BELASTINGZAKEN ... *238*
BURGERLIJKE ZAKEN ... *238*
STRAFZAKEN ... *241*
TUCHTZAKEN ... *243*
RECHTEN VAN DE MENS ... 243
ALGEMEEN ... *243*
VERDRAG RECHTEN VAN DE MENS ... *244*
INTERNATIONAAL VERDRAG BURGERRECHTEN EN POLITIEKE RECHTEN ... *258*
RECHTERLIJK GEWIJSDE ... 261
GEZAG VAN GEWIJSDE ... *261*
RECHTERLIJKE ORGANISATIE ... 261
BURGERLIJKE ZAKEN ... *261*
STRAFZAKEN ... *261*
TUCHTZAKEN ... *262*
RECHTERLIJKE TUCHT ... 262
RECHTSBEGINSELEN (ALGEMENE) ... 263
RECHTSBIJSTAND ... 265
RECHTSMISBRUIK ... 265
RECHTSPERSOONLIJKHEID ... 266
RECHTSWEIGERING ... 266
REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN ... 266
ALGEMEEN ... *266*
GEEN CONCLUSIE ... *267*
OP CONCLUSIE ... *269*
ALLERLEI ... *272*
REGELING VAN RECHTSGEBIED ... 272
STRAFZAKEN ... *272*
REGISTRATIE (RECHT VAN) ... 274
RUILVERKAVELING VAN LANDEIGENDOM ... 274
SAMENHANG ... 275
SAMENLOOP VAN MISDRIJVEN ... 275
SCHENKINGEN EN TESTAMENTEN ... 275
SCHIP. SCHEEPVAART ... 275
SCHULDVERGELIJKING ... 276
SLAGEN EN VERWONDINGEN. DODEN ... 276
OPZETTELIJK TOEBRENGEN VAN VERWONDINGEN EN OPZETTELIJK DODEN ... *276*
SOCIALE ZEKERHEID ... 277
ALGEMEEN ... *277*
WERKNEMERS ... *278*
SPORT ... 280
STAAT ... 280
STEDENBOUW ... 280
ALGEMEEN ... *280*
BOUWVERGUNNING ... *281*
SANCTIES ... *281*
HERSTEL VAN PLAATS IN DE VORIGE STAAT. BETALING VAN EEN MEERWAARDE ... *283*
ALLERLEI ... *288*
STRAF ... 289
ALGEMEEN. STRAF EN MAATREGEL. WETTIGHEID ... *289*
VRIJHEIDSSTRAFFEN ... *291*
GELDBOETE EN OPDECIEMEN ... *291*
ANDERE STRAFFEN ... *292*

ZWAARSTE STRAF *294*
SAMENLOOP *296*
VERZACHTENDE OMSTANDIGHEDEN. VERSCHONINGSGRONDEN *296*
ALLERLEI *296*
STRAFVORDERING 298
SUCCESSIERECHTEN 299
TAALGEBRUIK 300
ALGEMEEN *300*
GERECHTSZAKEN (WET 15 JUNI 1935) *300*
BESTUURSZAKEN *303*
ALLERLEI *303*
TERUGVORDERING VAN HET ONVERSCHULDIGD BETAALDE 303
TUSSENKOMST 304
UITLEVERING 304
UITVINDINGSOCTROOI 309
ALLERLEI *309*
UITVOERBAARVERKLARING 309
VALSHEID EN GEBRUIK VAN VALSE STUKKEN 310
VENNOOTSCHAPPEN 312
ALGEMEEN. GEMEENSCHAPPELIJKE REGELS *312*
HANDELSVENNOOTSCHAPPEN *313*
VERBERGING 313
VERBINTENIS 314
VERENIGING VAN BOOSDOENERS 315
VERENIGING ZONDER WINSTOOGMERK 315
VERHAAL OP DE RECHTER 316
VERJARING 316
BURGERLIJKE ZAKEN *316*
STRAFZAKEN *316*
ALLERLEI *318*
VEROORDELING MET UITSTEL EN OPSCHORTING VAN DE VEROORDELING 319
GEWOON UITSTEL *319*
PROBATIEUITSTEL *319*
VERVOER 320
GOEDERENVERVOER *320*
VERWIJZING NA CASSATIE 321
ALGEMEEN *321*
BURGERLIJKE ZAKEN *321*
STRAFZAKEN *322*
TUCHTZAKEN *322*
VERWIJZING VAN EEN RECHTBANK NAAR EEN ANDERE 322
BURGERLIJKE ZAKEN *322*
STRAFZAKEN *323*
TUCHTZAKEN *324*
VERZEKERING 325
ALGEMEEN *325*
LANDVERZEKERING *325*
W.A.M.–VERZEKERING *327*
VERZET 329
VONNISSEN EN ARRESTEN 329
ALGEMEEN *329*
BURGERLIJKE ZAKEN *329*
STRAFZAKEN *331*

TUCHTZAKEN ... *335*
VOORLOPIGE HECHTENIS ... 335
AANHOUDING ... *335*
BEVEL TOT AANHOUDING ... *335*
HANDHAVING ... *338*
OPHEFFING ... *342*
INVRIJHEIDSTELLING ONDER VOORWAARDEN ... *342*
BEVEL TOT MEDEBRENGING ... *342*
HOGER BEROEP ... *343*
CASSATIEBEROEP ... *343*
ONMIDDELLIJKE AANHOUDING ... *343*
BESCHERMING VAN DE MAATSCHAPPIJ ... *344*
VOORRECHTEN EN HYPOTHEKEN ... 344
ALGEMEEN ... *344*
BIJZONDER VOORRECHT ... *344*
HYPOTHEKEN ... *346*
VOORWAARDELIJKE INVRIJHEIDSTELLING ... 346
VORDERING IN RECHTE ... 347
VREDERECHTER ... 348
VREEMDE WET ... 348
VREEMDELINGEN ... 348
VRUCHTGEBRUIK. GEBRUIK EN BEWONING ... 352
WATERLOPEN ... 352
WATERS ... 352
WEGEN ... 353
WEGVERKEER ... 355
WEGVERKEERSWET ... *355*
WEGVERKEERSREGLEMENT VAN 01–12–1975 ... *362*
ALLERLEI ... *364*
WERKLOOSHEID ... 366
RECHT OP UITKERING ... *366*
BEDRAG ... *367*
ALLERLEI ... *368*
WETTEN. DECRETEN. ORDONNANTIES. BESLUITEN ... 368
ALGEMEEN ... *368*
UITLEGGING ... *369*
WERKING IN DE TIJD EN IN DE RUIMTE ... *369*
WETTIGHEID VAN BESLUITEN EN VERORDENINGEN ... *379*
GEVOLGEN VAN INTERNATIONALE NORMEN ... *379*
ALLERLEI ... *380*
WRAKING ... 380
ZAAKWAARNEMING ... 381
ZIEKTE– EN INVALIDITEITSVERZEKERING ... 381
ALGEMEEN ... *381*
ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING ... *382*
CONCLUSIES VAN HET OPENBAAR MINISTERIE ... 383

INHOUD VAN DE ARRESTEN

AANRANDING VAN EERBAARHEID EN VERKRACHTING

Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreigingen – Geweld.

Het bij aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging bedoelde geweld als bestanddeel van het misdrijf kan erin bestaan dat het slachtoffer, wegens het onverhoede handelen van de dader, geen gelegenheid had om weerstand te bieden en zich te verzetten tegen plotselinge en onvoorziene onzedelijke daden die het niet vrijwillig zou hebben geduld (Artikelen 373 en 483 Strafwetboek.)

20 september 2005 P.2005.0876.N nr. 445

Correctionele veroordeling – Ontzetting uit bepaalde rechten – Verplicht karakter van de ontzetting.

Krachtens art. 378 Sw., in de versie die van toepassing was vóór de inwerkingtreding W. 28 nov. 2000, moet de ontzetting uit de rechten die in de nummers 1, 3, 4 en 5 van art. 31 Sw. staan opgesomd, tegen eenieder worden uitgesproken die voor feiten van aanranding van de eerbaarheid of van verkrachting is veroordeeld, zelfs bij correctionalisering wegens verzachtende omstandigheden (Artikelen 31, 33 en 378 Strafwetboek.)

19 oktober 2005 P.2005.0900.F nr. 521

Instellen van de vervolgingen – Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek die door de jeugdrechter zijn bevolen – Overleggen van gegevens die door het onderzoek of het deskundigenonderzoek aan het licht zijn gebracht – Wettigheid.

De algemene opzet van de Jeugdbeschermingswet en de finaliteit van de onderzoeken die in dit kader worden bevolen en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij wordt grootgebracht, staan eraan in de weg dat die stukken in het kader van een strafvervolging worden aangevoerd, zelfs als de overlegging ervan gevraagd wordt door een beklaagde tot staving van zijn verweer (Art. 55 Wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.)

19 oktober 2005 P.2005.1287.F nr. 526

AANSPRAKELIJKHEID BUITEN OVEREENKOMST

DAAD

Gemeente – Wegen – Veiligheidsverplichting – Aard.

De verplichting van de gemeentelijke overheid ieder abnormaal gevaar dat de redelijke verwachting van de weggebruikers kan beschamen, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, door gepaste maatregelen te voorkomen houdt geen resultaatverbintenis in. (Art. 135, § 2 Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Verkoop – Occasievoertuig – Derde medeplichtigheid – Voorwaarden – Vooraf bestaande contractuele verplichting – Kennis.

Het arrest dat niet ontkent dat er in de autohandel vaak fraude voorkomt, maar dat oordeelt dat derde–medeplichtigheid niet kan worden afgeleid uit het feit alleen dat onrechtmatige praktijken schering en inslag zijn in de handel van occasievoertuigen,

weigert aldus de aan een derde toegeschreven fout te beoordelen met in aanmerkingneming van alle concrete omstandigheden van de toestand (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

19 mei 2005 C.2004.0337.F nr. 285

Bestuursoverheid – Schending van de grondwettelijke of wettelijke regels – Onoverkomelijke dwaling.

De onoverkomelijke dwaling ontslaat een bestuursoverheid van haar aansprakelijkheid wanneer zij door haar daad grondwettelijke of wettelijke regels schendt waarbij haar de verplichting wordt opgelegd niets te doen of op een bepaalde wijze wel iets te doen (Artikelen 1147, 1148 en 1382 Burgerlijk Wetboek.)

23 juni 2005 C.2004.0160.F nr. 372

Bestuurlijke overheid – Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter – Beperking – Rechtsdwaling – Onoverkomelijke dwaling.

De feitenrechter kan wegens bepaalde omstandigheden die hij op onaantastbare wijze vaststelt, de dwaling in rechte als onoverkomelijk beschouwen, op voorwaarde dat uit die omstandigheden kan worden afgeleid dat de bestuurlijke overheid gehandeld heeft zoals ieder redelijk en voorzichtig persoon zou hebben gedaan; het Hof gaat evenwel na of hij uit die omstandigheden wettig het bestaan van een rechtvaardigingsgrond heeft kunnen afleiden (Artikelen 1147 en 1148 Burgerlijk Wetboek.)

16 september 2005 C.2004.0276.F nr. 439

OORZAAK

Verschillende fouten – Schade in concreto – Noodzakelijkheid.

In geval van verschillende fouten staat het aan de rechter na te gaan of er een noodzakelijk verband bestaat tussen elke fout en de schade en, bijgevolg, voor elke vastgestelde fout na te gaan of die fout, los van de andere, de schade noodzakelijkerwijs heeft veroorzaakt, d.w.z. dat hij voor elke fout moet nagaan of de schade, zoals ze zich in concreto voordoet, ook zonder die fout zou zijn ontstaan (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

24 maart 2005 C.2004.0016.F nr. 185

Oorzakelijk verband – Bewijslast.

Degene die schadevergoeding vordert moet bewijzen dat er tussen de fout en de schade, zoals zij zich heeft voorgedaan, een oorzakelijk verband bestaat; dit verband veronderstelt dat, zonder de fout, de schade niet had kunnen ontstaan, zoals ze zich heeft voorgedaan (Artikelen 1315, 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek; Art. 870 Gerechtelijk Wetboek.)

12 oktober 2005 P.2005.0262.F nr. 507

Oorzakelijk verband tussen de fout en de schade, zoals zij zich heeft voorgedaan.

De rechter kan degene die de fout begaat niet veroordelen tot vergoeding van de werkelijk geleden schade, indien hij beslist dat onzekerheid blijft bestaan over het oorzakelijk verband tussen de fout en die schade; niet naar recht verantwoord is de beslissing waarbij het arrest degene die een fout heeft begaan veroordeelt tot vergoeding van de door de schadelijder aangevoerde schade, wanneer het arrest niet vaststelt dat die schade zich zonder die fout niet had kunnen voordoen zoals ze zich heeft voorgedaan (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

12 oktober 2005 P.2005.0262.F nr. 507

HERSTELPLICHT

Overheid – Gemeente – Wegen – Veiligheidsverplichting.

Ingevolge haar verplichting enkel voldoende veilige wegen aan te leggen en voor het verkeer open te stellen, moet de gemeentelijke overheid, behoudens wanneer een vreemde oorzaak, die haar niet kan worden aangerekend, haar belet die veiligheidsverplichting na te komen, ieder abnormaal gevaar dat de redelijke verwachting van de weggebruikers kan beschamen, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, door gepaste maatregelen voorkomen (Art. 135, § 2 Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Gebrek van de zaak.

Het gebrek van de zaak moet geen intrinsiek of blijvend gebrek ervan zijn voor de toepasselijkheid van het artikel 1384, eerste lid, B.W.

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Gebrek van de zaak.

Een zaak is gebrekkig wanneer zij een abnormaal kenmerk vertoont waardoor zij in bepaalde omstandigheden schade kan veroorzaken (Art. 1384, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Gebrek van de zaak – Beoordeling.

Het gebrek van de zaak moet in concreto worden beoordeeld (Art. 1384, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Overheid – Gemeente – Openbare weg – Beveiligingsplicht – Grens – Aard.

De verplichting voor een gemeente om enkel voldoende veilige wegen voor het verkeer open te stellen en om ieder abnormaal gevaar, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, te voorkomen, houdt geen resultaatverbintenis in (Art. 135, § 2, tweede lid, 1° Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988.)

3 februari 2005 C.2003.0574.F nr. 66

Eenzelfde misdrijf – Herstelplicht – Omvang.

Elke dader en mededader aan eenzelfde misdrijf zijn hoofdelijk gehouden tot teruggave en tot schadevergoeding. (Art. 50 Strafwetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1534.N nr. 141

Afzonderlijke misdrijven – Diefstal – Heling – Schade – Herstelplicht – Omvang – Gemeenschappelijke fout.

Daders en mededaders van afzonderlijke misdrijven zijn hoofdelijk gehouden tot teruggave en schadevergoeding wanneer de door hen gepleegde misdrijven een gemeenschappelijke fout opleveren die tot die schade aanleiding gegeven heeft (Art. 50 Strafwetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1534.N nr. 141

Afzonderlijke misdrijven – Diefstal – Heling – Schade – Herstelplicht – Omvang – Principe.

Daders en mededaders van afzonderlijke misdrijven zijn in beginsel slechts gehouden tot teruggave en tot schadevergoeding waartoe het door hen gepleegde misdrijf aanleiding geeft. (Art. 50 Strafwetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1534.N nr. 141

Afzonderlijke misdrijven – Diefstal – Heling – Schade – Herstelplicht – Omvang – Samenlopende fouten.

Een veroordeling in solidum lastens daders en mededaders van afzonderlijke misdrijven kan uitgesproken worden wanneer deze afzonderlijke misdrijven samenlopende fouten opleveren welke bijdragen tot de totaliteit van eenzelfde schade; in zulk geval zijn de dief en de heler in solidum gehouden de benadeelde te vergoeden (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek; Artikelen 50 en 505, 1° Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1534.N nr. 141

Misdrijf en daaropvolgende fout gepleegd door dezelfde persoon – Vaststelling door de rechter dat het misdrijf en de fout samen de schade hebben veroorzaakt.

Wanneer iemand een misdrijf en een daaropvolgende fout heeft gepleegd en de rechter vaststelt dat dit misdrijf en die fout samen de schade hebben veroorzaakt, volstaat het misdrijf als grondslag voor de veroordeling tot de vergoeding van de volledige schade (Artikelen 3 en 4 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

5 april 2005 P.2004.1547.N nr. 196

Gebrek van de zaak – Beoordeling.

De rechter moet nagaan of het kenmerk van de zaak, waarvan het slachtoffer beweert dat het een gebrek is dat hem schade heeft berokkend, een abnormale dan wel een normale gesteldheid is op het ogenblik van de feiten; het abnormale karakter van een zaak kan slechts worden beoordeeld door een vergelijking te maken met zaken van dezelfde soort en van hetzelfde type op het ogenblik van de feiten, dit in het licht van de mogelijkheid om in bepaalde omstandigheden schade te berokkenen (Art. 1384, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

25 april 2005 C.2003.0400.N nr. 239

Gebrek van de zaak.

Een zaak is door een gebrek aangetast wanneer zij een abnormaal kenmerk vertoont waardoor zij in bepaalde omstandigheden schade kan veroorzaken (Art. 1384, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

25 april 2005 C.2003.0400.N nr. 239

Samenloop van de onderscheiden fouten – Vordering tot vrijwaring van de ene dader tegen de andere – Veroordeling tot volledige vrijwaring – Wettigheid.

Wanneer het slachtoffer vergoeding van zijn schade vordert van een dader, maar laatstgenoemde een vordering tot vrijwaring instelt tegen een mededader, en de rechter vaststelt dat de schade is veroorzaakt door de samenlopende fouten van beide daders, kan hij, tenzij hij het bestaan van een contractuele verplichting tot vrijwaring vaststelt, op de vordering tot vrijwaring niet beslissen dat, in de onderlinge verhouding van dader en mededader, laatstgenoemde gehouden is tot volledige vrijwaring van de ander, zonder

daardoor meteen het bestaan van een oorzakelijk verband tussen diens fout en de schade te ontkennen (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

23 juni 2005 C.2003.0551.F nr. 369

Onrechtmatige overheidsdaad – Ontstaan van schuldvordering – Tijdstip.

In geval van een onrechtmatige overheidsdaad ontstaat de schuldvordering in de regel op het ogenblik waarop de schade ontstaat of waarop haar toekomstige verwezenlijking naar redelijke verwachting vaststaat, zonder dat vereist is dat op dat tijdstip de omvang van de schade reeds precies kan worden bepaald (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

29 september 2005 C.2003.0317.N nr. 465

Aansprakelijkheid voor het ongeval – Omvang van de door het slachtoffer geleden schade.

De omstandigheid dat een bestuurder uitsluitend aansprakelijk is voor een verkeersongeval sluit niet uit dat het slachtoffer door zijn gedrag bijgedragen heeft tot de omvang van de door hem geleden schade waarvoor hij dan medeaansprakelijk is

22 november 2005 P.2005.0824.N nr. 614

SCHADE

Compensatoire interest.

Compensatoire interest vormt een aanvullende vergoeding tot herstel van de schade die uit de vertraging in de vergoeding is ontstaan; hij heeft betrekking op de omvang van de schade en vormt een geheel met het toegekende hoofdbedrag (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0131.F nr. 21

Peildatum – Schade die geleidelijk aan tot stand komt – Schade die in haar geheel op een bepaalde datum kan worden geraamd – Compensatoire interest.

Wanneer schade geleidelijk aan tot stand is gekomen en de rechter oordeelt dat zij op een bepaalde datum in haar geheel kan worden geraamd, kan hij zonder het beginsel van het volledig herstel van de schade te miskennen, beslissen dat de compensatoire interest vanaf die datum zal ingaan (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0131.F nr. 21

Overlijden van ouder – Verhoogde kinderbijslag voor wezen – Berekening der schadevergoeding.

Nu de verhoogde kinderbijslag voor wezen niet strekt tot vergoeding van schade ingevolge het overlijden van de ouder moet hij niet in aanmerking worden genomen bij de berekening van de door de derde aansprakelijke verschuldigde schadevergoeding (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek; Artikelen 50bis en 56bis Gecoördineerde wetten van 19 dec. 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders.)

22 februari 2005 P.2004.0689.N nr. 106

Misdrijf van bedrieglijk onvermogen – Schade veroorzaakt door de fout van een mededader – Verlies van een kans de terugbetaling van een schuldvordering te verkrijgen.

De schade die door de schuld van een mededader aan het misdrijf bedrieglijk onvermogen wordt veroorzaakt, kan worden afgezonderd van de onbetaalde schuld van de hoofddader,

maar bestaat in het verlies van een kans voor de schuldeisers om van deze laatste de betaling van de hen verschuldigde sommen te verkrijgen (Art. 490bis Strafwetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

23 februari 2005 P.2004.1517.F nr. 112

Dodelijk ongeval – Eigen schade van de weduwe van het slachtoffer – Minderjarige kinderen – Deel van de vooroverleden echtgenoot in de kosten van onderhoud en opvoeding.

De eigen schade van de weduwe van een slachtoffer van een dodelijk ongeval kan het gedeelte van de inkomsten van de vooroverleden echtgenoot omvatten die deze besteedde aan onderhoud en opvoeding van de minderjarige kinderen die de weduwe uit haar huwelijk met hem heeft. (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

23 maart 2005 P.2004.1554.F nr. 183

Doodslag – Eigen schade van de overlevende echtgenoot – Noodzaak om alleen in de kosten van onderhoud en opvoeding van gemeenschappelijke minderjarige kinderen te voorzien.

De noodzaak voor een overlevende echtgenoot om voortaan alleen de geldelijke last van onderhoud en opvoeding van de gemeenschappelijke minderjarige kinderen te dragen, kan voor hem een eigen schade zijn, tenzij wordt vastgesteld dat een derde instaat voor de bijdrage van de overledene. (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

23 maart 2005 P.2004.1554.F nr. 183

Compensatoire interesten.

De compensatoire interesten maken een integrerend deel uit van de vergoeding die voor het herstel van de door een fout veroorzaakte schade wordt toegekend; zij zijn een aanvullende vergoeding ter compensatie van de schade die voortvloeit uit de vertraging die bij de schadeloosstelling is opgelopen (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

7 september 2005 P.2005.0500.F nr. 415

Peildatum – Tijdstip van het vonnis – Vaststaande schade die in haar geheel op een vroeger tijdstip kan worden begroot – Hoofdbedrag dat op dat tijdstip is berekend – Uitgestelde betaling – Bijkomende schade – Compensatoire interesten.

De regel dat de rechter de schade moet ramen op het ogenblik van de uitspraak, verbiedt hem niet het hoofdbedrag van de vergoeding te berekenen op een vroeger tijdstip, zo hij van mening is dat de schade op dat ogenblik al vaststond en voor begroting vatbaar was en bijgevolg tot herstel aanleiding kon geven, noch om in dat geval op dat bedrag compensatoire interesten toe te kennen om de bijkomende schade wegens het uitstel van betaling van het hoofdbedrag te vergoeden

7 september 2005 P.2005.0500.F nr. 415

Blijvende arbeidsongeschiktheid – Vergoeding – Berekening door kapitalisatie – Consolidatiedatum – Verleden schade – Toekomstige schade – Onderscheid.

De rechter die geen onderscheid maakt tussen verleden schade, die zonder kapitalisatie kan worden berekend op basis van de juiste bedragen die op de datum van het vonnis naar rato van de muntontwaarding gerevalueerd zijn, en toekomstige schade, die niet op zodanige wijze kan worden berekend en die derhalve bij kapitalisatie mag worden vastgesteld, en kapitalisatie hanteert om het totaalbedrag vast te stellen waarop de getroffene wegens blijvende arbeidsongeschiktheid recht heeft, zowel voor het verleden als voor de toekomst, hoewel voor het verleden, dat het tijdvak tussen de

consolidatiedatum en de datum van de uitspraak beslaat, de schade volledig is totstandgekomen , schendt de artikelen 1382 en 1383 B.W.

21 september 2005 P.2005.0452.F nr. 447

Omvang – Compensatoire interest – Feitelijke beoordeling door de bodemrechter.

De rechter beoordeelt in feite het bestaan en de omvang van de schade die door een onrechtmatige daad is veroorzaakt, alsook het bedrag van de integrale schadeloosstelling; hij moet met name beoordelen of er compensatoire interest moet worden toegekend en hij moet de aanvangsdatum voor de berekening ervan vastleggen

26 oktober 2005 P.2004.1258.F nr. 542

Peildatum – Tijdstip van het vonnis – Vaststaande schade die in haar geheel op een vroeger tijdstip kan worden begroot – Forfaitaire schadevergoeding – Hoofdbedrag – Uitgestelde betaling – Bijkomende schade – Compensatoire interest.

De regel dat de rechter de schade moet ramen op het tijdstip van de uitspraak, verbiedt hem niet het hoofdbedrag van de vergoeding te berekenen op een vroeger tijdstip, zo hij van mening is dat de volledige schade op dat ogenblik al vaststond en voor begroting vatbaar was en bijgevolg tot herstel aanleiding kon geven, noch om in dat geval op dat bedrag compensatoire interest toe te kennen om de bijkomende schade wegens het uitstel van betaling van het hoofdbedrag te vergoeden (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

26 oktober 2005 P.2004.1258.F nr. 542

Begrip – Rechtsbegrip – Gevolg – Toezicht van het Hof van cassatie.

Schade is een rechtsbegrip waarvan de interpretatie die de bodemrechter eraan geeft aan het toezicht van het Hof van cassatie is onderworpen, dat moet nagaan of de feiten die hij heeft vastgesteld de gevolgtrekkingen verantwoorden die hij in rechte eruit afleidt

26 oktober 2005 P.2004.1258.F nr. 542

Compensatoire interest.

De compensatoire interest maakt een integrerend deel uit van de vergoeding die voor het herstel van de door een fout veroorzaakte schade wordt toegekend; hij vormt een aanvullende vergoeding ter compensatie van de schade die voortvloeit uit de vertraging die bij de schadeloosstelling is opgelopen

26 oktober 2005 P.2004.1258.F nr. 542

Aansprakelijkheid voor het ongeval – Medeaansprakelijkheid van het slachtoffer – Omvang van de geleden schade.

De omstandigheid dat een bestuurder uitsluitend aansprakelijk is voor een verkeersongeval sluit niet uit dat het slachtoffer door zijn gedrag bijgedragen heeft tot de omvang van de door hem geleden schade waarvoor hij dan medeaansprakelijk is

22 november 2005 P.2005.0824.N nr. 614

Tijdstip van effectieve herstel – Tijdstip van de uitspraak.

De door de onrechtmatige daad veroorzaakte schade moet worden begroot naar het tijdstip dat dit van het effectieve herstel ervan zo dicht mogelijk benadert, d.i. praktisch naar het tijdstip van de uitspraak, in voorkomend geval na het hoger beroep

22 november 2005 P.2005.0963.N nr. 616

ADVOCAAT

Strafzaken – Ontvangen van gelden van criminele oorsprong voor de verdediging – Mogelijke veroordeling voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek.

Een advocaat geniet geen strafrechtelijke immuniteit voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek en het feit dat een advocaat kan veroordeeld worden wegens een der misdrijven bepaald in dat artikel wanneer hij voor de verdediging van een beklaagde gelden heeft ontvangen die uit een misdrijf verkregen vermogensvoordelen zijn, levert geen miskenning van het recht van verdediging, van het recht op een eerlijk proces of van het vermoeden van onschuld van die beklaagde op. (Artikelen 6.1, 6.2 en 6.3.c Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Syndicus van onroerende goederen in mede–eigendom – Ordre des barreaux francophones et germanophone – Reglement – Vastgoedmakelaar – Bescherming van het beroep – Afwijking – Reglementaire bepaling.

Art. 4, eerste lid, 1°, K.B., 6 sept. 1993, dat de persoon die één van de in art. 3 bedoelde activiteiten uitoefent op grond van, onder meer, wettelijke of reglementaire bepalingen, uitsluit uit het toepassingsgebied van dat besluit, verstaat onder reglementaire bepaling elke regel die binnen zijn bevoegdheid vastgesteld is door een publiekrechtelijk rechtspersoon met een reglementaire bevoegdheid. (Art. 4, eerste lid, 1° K.B. 6 sept. 1993.)

24 maart 2005 C.2004.0383.F nr. 186

Syndicus van onroerende goederen in mede–eigendom – Toestemming – Ordre des barreaux francophones et germanophone – Opdracht – Draagwijdte.

Door de advocaten toe te staan het syndicusschap van onroerende goederen in mede–eigendom uit te oefenen, heeft de Orde van de Franstalige en Duitstalige balies, die hoort te beoordelen of en in hoeverre die activiteit verenigbaar is met het beroep van advocaat, alleen maar haar opdracht uitgeoefend om te waken over de beroepsbelangen van die balies. (Artikelen 437, eerste lid, 4°, 495, eerste lid, en 496 Gerechtelijk Wetboek.)

24 maart 2005 C.2004.0383.F nr. 186

Ordre des barreaux francophones et germanophone – Vordering in rechte – Rechtsvordering – Belang – Begrip – Rechtzoekende – Belangen – Verdediging.

De Ordre des barreaux francophones et germanophone kan geen vordering instellen om de belangen van de rechtzoekende te behartigen (Artikelen 17, 18, 495 en 496 Gerechtelijk Wetboek.)

4 april 2005 C.2004.0336.F nr. 194

Taak van de advocaat – Beëindiging.

De advocaten zijn ontlast van hun beroepsaansprakelijkheid en zijn niet meer verantwoordelijk voor de bewaring van de stukken vijf jaar na het beëindigen van hun taak; de taak van de advocaat wordt beëindigd op het ogenblik waarop de opdrachtgever ondubbelzinnig een einde maakt aan zijn mandaat, ook al stelt de advocaat nadien handelingen ingevolge die beëindiging (Art. 2276bis, § 1, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

29 april 2005 C.2003.0611.N nr. 252

Onverenigbaarheden – Drijven van handel of nijverheid.

Het stellen van een eenmalige daad van koophandel kan niet bestempeld worden als het drijven van handel of nijverheid dat krachtens artikel 437, eerste lid, 3°, Ger. W. met het beroep van advocaat onverenigbaar is (Art. 437, eerste lid, 3° Gerechtelijk Wetboek.)

27 oktober 2005 C.2004.0129.N nr. 547

Orde van Vlaamse Balies – Ordre des barreaux francophones et germanophone – Taak – Bijscholing van advocaten – Vorm van de opleiding – Bevoegdheid van het Hof van Cassatie.

Bij de uitoefening van hun bevoegdheid te waken over de bijscholing van de advocaten hebben de Orde van Vlaamse balies en de Ordre des barreaux francophones et germanophone, elk voor de balies die er deel van uitmaken, een zekere mate van vrijheid bij de beoordeling van de vorm van de opleiding; de appreciatie van wat nuttig is en passend wordt door het Hof getoetst op zijn redelijkheid. (Artikelen 495, 501 en 611 Gerechtelijk Wetboek.)

22 december 2005 C.2004.0434.N nr. 691

Beroepsuitoefening – Balie – Orde van Vlaamse Balies – Onderneming – Besluit van een ondernemingsvereniging.

De advocaten, leden van de balies aangesloten bij de Orde van Vlaamse balies, zijn ondernemingen in de zin van art. 2, Mededingingswet, en het reglement vastgesteld door de Orde van Vlaamse balies dient te worden aangemerkt als een besluit van een ondernemingsvereniging (Art. 2 Wet 1 juli 1999 tot bescherming van de economische mededinging.)

22 december 2005 C.2004.0434.N nr. 691

Orde van Vlaamse Balies – Reglement – Vordering tot nietigverklaring – Hof van Cassatie – Vrijwillige tussenkomst.

Wanneer het Hof van cassatie krachtens artikel 611, Ger.W. kennis neemt van een vordering tot nietigverklaring van een reglement van de Orde van Vlaamse balies, kan deze Orde vrijwillig in de procedure tussenkomen. (Impliciete oplossing). (Art. 501, § 3, eerste lid Gerechtelijk Wetboek.)

22 december 2005 C.2004.0421.N nr. 690

Beroepsregels – Beperking van de mededinging.

Art. 2, § 1, Mededingingswet wordt niet geschonden doordat beoefenaars van vrije beroepen zoals advocaten of de orde van hun balies door middel van zelfregulering bepaalde beroepsregels vastleggen indien deze regels evenredig blijven met het nagestreefde en door de openbare overheid opgelegde doel

22 december 2005 C.2004.0434.N nr. 691

Orde van Vlaamse Balies – Taak – Permanente vorming – Door een advocatenkantoor georganiseerde cursus – Erkenning.

De Orde van Vlaamse balies vermag, in het kader van het door haar aangenomen Reglement inzake Permanente Vorming, de erkenning van een door een advocatenkantoor intern georganiseerde cursus afhankelijk te stellen van de verplichte toegankelijkheid, tegen marginale kostprijs, voor advocaten die niet tot het kantoor behoren. (Art. 495 Gerechtelijk Wetboek.)

22 december 2005 C.2004.0421.N nr. 690

ADVOCAAT BIJ HET HOF VAN CASSATIE

Hof van Cassatie – Reglement van de Orde van Vlaamse balies – Procedure tot nietigverklaring – Vrijwillige tussenkomst – Bijstand van een advocaat bij het Hof.

Voor het indienen van een verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst in de procedure tot nietigverklaring van een door de Orde van Vlaamse balies aangenomen reglement is de bijstand van een advocaat bij het Hof van cassatie niet verplicht (Art. 501, § 3 Gerechtelijk Wetboek.)

22 december 2005 C.2004.0421.N nr. 690

AFSTAND (RECHTSPLEGING)

AFSTAND VAN PROCESHANDELING

Strafzaken – Onmiddellijk cassatieberoep – Beslissing – Burgerlijke rechtsvordering – Aansprakelijkheid en aansprakelijkheidsverzekering – Afstand die door dwaling is aangetast – Gevolg.

Onmiddellijk cassatieberoep tegen de beslissing op zowel het beginsel van aansprakelijkheid als op het beginsel van de verplichting die hieruit voor de aansprakelijkheidsverzekeraar voortvloeit om de slachtoffers van een ongeval te vergoeden, is ontvankelijk. Afstand van een dergelijk cassatieberoep op grond dat het voorbarig is, is door dwaling aangetast (Art. 416, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

14 december 2005 P.2004.1578.F nr. 672

AFSTAND VAN RECHT

Afstand van het verval van een rechtsvordering – Feit – Onaantastbare beoordeling.

Het arrest dat uit een brief waarin het bestaan van een verschuldigd saldo wordt erkend, afleidt dat een partij niet op impliciete en vaststaande wijze afstand gedaan heeft van het tegenwerpen van het verval van de rechtsvordering van de opdrachtnemer, miskent het algemeen rechtsbeginsel dat afstand van een recht niet vermoed wordt en slechts kan worden afgeleid uit feiten die niet voor een andere uitlegging vatbaar zijn

10 februari 2005 C.2003.0601.F nr. 85

Arbeidsovereenkomst – Opzegging – Nietigheid – Ontslag – Verdere uitvoering overeenkomst – Afstand van aanvoering van beëindiging overeenkomst – Redelijke termijn.

Wanneer zowel de werkgever als de werknemer zich na de kennisgeving van de ongeldige opzegging verder hebben gedragen alsof er geen onmiddellijk ontslag heeft plaatsgevonden, wordt de nietigheid van de opzegging niet gedekt, maar kunnen de partijen na een redelijke termijn beschouwd worden als afstand te hebben gedaan van het recht het onmiddellijk ontslag in te roepen; in deze omstandigheden de arbeidsovereenkomst blijft voortduren totdat ze op een andere wijze wordt beëindigd (Art. 37, § 1, eerste en tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

11 april 2005 S.2004.0113.N nr. 216

Bewijs.

Elke afstand van recht moet strikt worden uitgelegd en mag slechts worden afgeleid uit feiten en gedragingen die voor geen andere uitlegging vatbaar zijn

25 april 2005 S.2003.0101.N nr. 241

Arbeidsovereenkomst – Opzegging – Nietigheid – Ontslag – Verdere uitvoering overeenkomst – Afstand van aanvoering van beëindiging overeenkomst – Redelijke termijn.

Wanneer zowel de werkgever als de werknemer zich na de kennisgeving van de ongeldige opzegging verder hebben gedragen alsof er geen onmiddellijk ontslag heeft plaatsgevonden, kunnen de partijen na een redelijke termijn door de rechter beschouwd worden afstand te hebben gedaan van het recht het onmiddellijk ontslag in te roepen; uit deze omstandigheden alleen kan geen afstand van het inroepen van de nietigheid van de opzegging worden afgeleid en de arbeidsovereenkomst blijft gewoon voortduren totdat ze op een andere wijze wordt beëindigd (Art. 37, § 1, eerste en tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

25 april 2005 S.2003.0101.N nr. 241

AMBTENAAR

ALGEMEEN

Verduistering tijdens de uitoefening van een ambt – Ambtenaren van internationale organisaties – Toepassing.

Art. 240 Sw., zowel vóór (Art. 240 Strafwetboek.)

16 maart 2005 P.2005.0120.F nr. 165

AMBTENAAR (GEMEENSCHAPPEN EN GEWESTEN)

Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Vaststelling – Bevoegde ambtenaren aangewezen door de Vlaamse regering – Wegeninspecteurs – Vaststelling van een inbreuk op artikel 56, Aslastendecreet – Gelijktijdige vaststelling van een inbreuk op het K.B. van 15 maart 1968.

De omstandigheid dat de in artikel 61, eerste lid, Aslastendecreet bedoelde bevoegde ambtenaren bij de vaststelling van een inbreuk op artikel 56 van voornoemd decreet noodzakelijk ook een inbreuk op het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, vaststellen, laat hun bevoegdheid om de inbreuk op artikel 56, Aslastendecreet vast te stellen onverkort

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

ALLERLEI

Belangenneming.

Belangenneming houdt in dat de persoon die een openbaar ambt uitoefent, een belang neemt in verrichtingen, aanbestedingen, aannemingen of werken die behoren tot zijn ambtsbevoegdheid, door zich te mengen in aangelegenheden die vreemd zijn aan die bevoegdheid en die daarmee onverenigbaar zijn (Art. 245 Strafwetboek.)

22 november 2005 P.2005.0717.N nr. 613

ANATOCISME

Gerechtelijke aanmaning – Vereisten.

Opdat interest interest zou opbrengen vanaf het ogenblik dat de kapitalisatie ervan in een gerechtelijke aanmaning wordt gevorderd volstaat niet dat ook gerechtelijke interest wordt gevorderd, maar is vereist dat de aanmaning aangeeft dat interest op interest of kapitalisatie van interest wordt gevorderd (Art. 1154 Burgerlijk Wetboek.)

13 oktober 2005 C.2004.0442.N nr. 508

APOTHEKER

Beroepsorden – Orde der apothekers – Code van farmaceutische plichtenleer – Zevende deontologische norm – Bindende kracht – Ontstentenis.

Aangezien de Koning aan de zevende plichtenleerregel geen bindende kracht heeft verleend door een in ministerraad overlegd K.B., wordt art. 15, eerste lid, K.B. nr 80 10 nov. 1967 betreffende de Orde der apothekers, geschonden door de beslissing die de bepalingen van die deontologische norm als dusdanig toepast (Artikelen 6, 2°, 13, eerste lid en 15, § 1, eerste en tweede lid K.B. nr 80 van 10 nov. 1967 betreffende de Orde der apothekers.)

19 mei 2005 D.2004.0009.F nr. 286

ARBEID

ALGEMEEN

Sociaal strafrecht – Werkgever – Zaakvoerder als zelfstandige.

In het sociaal strafrecht is het niet tegenstrijdig te zeggen, enerzijds, dat een beklaagde werkgever is en, anderzijds, dat hij het mandaat van zaakvoerder als zelfstandige uitvoert

10 mei 2005 P.2004.1693.N nr. 270

ARBEIDSONGEVAL

WEG NAAR EN VAN HET WERK (BEGRIP, BESTAAN, BEWIJS)

Bestaan – Gelijkstelling – Leerovereenkomst – Leerjongen – Leergangen – Vormingslessen – Begrip.

Met bijwonen van vormingslessen zijn ook de door de leerling noodzakelijk te volgen leergangen bedoeld; de wet maakt geen onderscheid tussen vormingslessen die de werknemer vrijwillig volgt en degene die een leerling in het kader van de leerovereenkomst verplicht is te volgen in het deeltijds onderwijs. (Art. 8, § 1, derde lid, 3° Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.)

21 maart 2005 S.2004.0122.N nr. 175

Bestaan – Gelijkstelling – Leerovereenkomst – Leerjongen – Leergangen – Vormingslessen – Uitdrukkelijke of stilzwijgende toelating van de werkgever – Begrip.

Met uitdrukkelijke of stilzwijgende toelating van de werkgever vormingslessen bij te wonen is ook de verplichting van de patroon bedoeld, bepaald bij artikel 24, 3°, van de wet van 19 juli 1983, namelijk de leerling in staat te stellen de voor zijn opleiding noodzakelijke leergangen te volgen. (Art. 8, § 1, derde lid, 3° Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.)

21 maart 2005 S.2004.0122.N nr. 175

Begrip – Gelijkstelling – "Plaats waar hij werkt" – Leerovereenkomst – Leerjongen – Leergangen – Traject van verblijfplaats naar vormingsinstituut – Arbeidsongeval.

De leerjongen wordt geacht zich op de plaats van het werk te bevinden en valt onder de toepassing van de Arbeidsongevallenwet, wanneer hij onderweg is naar de plaats waar de in het kader van de leerovereenkomst te volgen vormingslessen worden gegeven en zolang hij zich aldaar bevindt. (Art. 3 Wet van 19 juli 1983 op het leerlingwezen voor beroepen uitgeoefend door arbeiders in loondienst; Art., 1, § 1, a Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders; Artikelen 1, 5, en 8, § 1, eerste lid en derde lid, 3° Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.)

21 maart 2005 S.2004.0122.N nr. 175

Begrip – Normaal traject – Onderbreking.

Het traject dat de werknemer moet afleggen om zich van zijn verblijfplaats te begeven naar de plaats waar hij werkt en omgekeerd, kan worden beschouwd als normaal in de zin van art. 8, § 1, tweede lid, Arbeidsongevallenwet, als de onderbreking van het traject onbeduidend is, als ze onbelangrijk is en door een wettige reden is verantwoord, of als ze belangrijk is maar te wijten is aan overmacht (Art. 8, § 1, tweede lid Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.)

4 april 2005 S.2004.0126.F nr. 195

VERGOEDING

Bloedverwanten in opgaande lijn – Belangrijkste kostwinner.

De beoordeling van het begrip "belangrijkste kostwinner" dient te gebeuren door afweging van het aandeel van de getroffene in het geglobaliseerd inkomen van de ascendenten op het ogenblik van het ongeval (Artikelen 15 en 20bis Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.)

7 februari 2005 S.2004.0124.N nr. 73

Bloedverwanten in opgaande lijn – Belangrijkste kostwinner – Hoedanigheid.

Bij de beoordeling van de hoedanigheid van "belangrijkste kostwinner" moet het aandeel van de getroffene in het geglobaliseerd inkomen van de ascendenten op het ogenblik van het ongeval de belangrijkste bron van het inkomen van deze ascendenten zijn en hun voornaamste geldelijke steun. (Artikelen 15 en 20bis Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.)

7 februari 2005 S.2004.0124.N nr. 73

Leerling – Meerderjarige – Tijdelijke arbeidsongeschiktheid – Berekening.

Wanneer de getroffene door een arbeidsongeval een leerling is die op het ogenblik van dat ongeval reeds meerderjarig was en het ongeval een tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg had die is ingegaan na de inwerkingtreding van W. 22 dec. 1989 en geëindigd is vóór de inwerkingtreding van W. 12 aug. 2000, wordt het basisloon, voor de berekening van de dagvergoeding, vanaf het begin van de tijdelijke arbeidsongeschiktheid berekend op grond van het gemiddelde loon van de meerderjarige werknemers van de categorie waartoe de getroffene zou hebben behoord bij het beëindigen van zijn leerovereenkomst (Art. 38, eerste lid, tweede zin, en tweede lid Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.)

6 juni 2005 S.2004.0012.F nr. 319

Rente – Bloedverwanten – Rente verschuldigd nadat de getroffene de leeftijd van 25 jaar

heeft bereikt – Inkomsten – Belangrijkste kostwinner – Begrip – Getroffene – Daadwerkelijk aandeel.

De arbeidsongevallenrente blijft verschuldigd aan de bloedverwanten van de getroffene die overleden is t.g.v een arbeidsongeval, totdat de getroffene de leeftijd van 25 jaar zou hebben bereikt, tenzij hij voor hen de belangrijkste kostwinner was; om te beoordelen of de getroffene de belangrijkste kostwinner was, moet de rechter rekening houden met het bedrag van het daadwerkelijk aandeel van de getroffene in de inkomsten van zijn ouders (Art. 20bis Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.)

6 juni 2005 S.2004.0141.F nr. 321

VERZEKERING

Verzekeringswet 11 juni 1874 – Verzekeringsovereenkomst – Bestaan – Conventionele wijziging – Bewijs – Ten overstaan van derden – Geschriften.

Het wettelijke vereiste van een bewijs door geschrift geldt voor de partijen bij de verzekeringsovereenkomst, ook wanneer zij het bestaan of de conventionele wijziging van de verzekeringsovereenkomst aanvoeren tegen een derde, gezien zij alleen in de mogelijkheid zijn zich een geschrift te verschaffen. (Art. 25 Wet van 11 juni 1874 betreffende de verzekeringen.)

30 mei 2005 S.2004.0086.N nr. 303

OVERHEIDSPERSONEEL. BIJZONDERE REGELS

Vergoeding – Arbeidsongeschiktheid – Tijdelijke arbeidsongeschiktheid – Algehele arbeidsongeschiktheid – Artikel 3bis, eerste lid, Arbeidsongevallenwet overheidspersoneel – Overheidspersoneel.

De getroffenen van een arbeidsongeval in de overheidssector die tijdelijk arbeidsongeschikt zijn – ongeacht of ze dat volledig of gedeeltelijk zijn – genieten het voordeel van de bepalingen die voor algehele tijdelijke arbeidsongeschiktheid in de privé–sector zijn vastgesteld door de Arbeidsongevallenwet (Art. 22 Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971; Art. 3bis Wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector.)

10 oktober 2005 C.2005.0074.N nr. 493

Vergoeding – Tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid – Consolidatiedatum – Werkhervatting – Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd – Einde vóór consolidatiedatum.

Het personeelslid van de overheidssector waarop de wet van 3 juli 1967 van toepassing is, heeft tot de dag van zijn volledige hervatting van het werk of van de consolidatie recht op de vergoeding van tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid, wanneer vóór de consolidatiedatum de einddatum van de arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur bereikt is. (Art. 22 Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971; Art. 3bis Wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector.)

10 oktober 2005 C.2005.0074.N nr. 493

RECHTSPLEGING

Termijn – Duur – Bijslag wegens verergering – Vordering in rechte.

De regel volgens welke de rechtsvordering tot betaling van de

arbeidsongevallenvergoedingen na drie jaar verjaart, is van toepassing op de bijslag wegens verergering, die door het Fonds voor Arbeidsongevallen wordt toegekend (Artikelen 27bis, vijfde lid, 27ter, 58bis, § 1, 2°, en 69,1e lid Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971; Artikelen 9, eerste lid, en 15, eerste lid K.B. 10 dec. 1987 [III].)

12 december 2005 S.2004.0166.F nr. 662

ARBEIDSOVEREENKOMST

ALGEMEEN

Overeenkomst voor zelfstandige arbeid – Gerechtelijke herkwalificatie – Arbeidsovereenkomst – Loonbasis – Sociale zekerheidsbijdragen werknemers – Herberekening – Mogelijke kosten van zelfstandige.

In een overeenkomst voor zelfstandige arbeid kan het bedrag van de door de opdrachtgever aan de zelfstandige arbeider te betalen vergoeding mede bepaald zijn met inachtneming van de door de zelfstandige arbeider te betalen bijdrage voor de sociale zekerheid voor zelfstandigen; het gedeelte van de oorspronkelijke bepaalde vergoeding dat voor de partijen er toe strekte de zelfstandige werknemer toe te laten zijn bijdrage voor de sociale zekerheid voor zelfstandigen te betalen, heeft specifiek betrekking op een overeenkomst voor zelfstandige arbeid en niet op een dienstbetrekking; dit gedeelte kan ingevolge de herkwalificatie, niet beschouwd worden als voordeel of loon waarop de werknemer "ingevolge de dienstbetrekking" recht heeft; dat dit gedeelte dienvolgens geen basis kan zijn voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen voor werknemers (Art. 14, § 2 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

10 januari 2005 S.2003.0039.N nr. 13

BEGRIP. BESTAANSVEREISTEN. VORM

Voorwerp – Bepaald voorwerp – Bepaald en bepaalbaar voorwerp.

Voor de geldigheid van een overeenkomst is onder meer vereist dat een bepaald voorwerp de inhoud van de verbintenis vormt en dat dit voorwerp bepaald of althans bepaalbaar is. Het voorwerp is bepaalbaar als de overeenkomst objectieve elementen bevat waardoor het kan worden bepaald zonder dat een nieuw akkoord tussen partijen nodig is (Artikelen 1108 en 1199 Burgerlijk Wetboek.)

13 juni 2005 S.2004.0109.N nr. 337

Werkgeversgezag – Uitoefening.

Het werkgeversgezag kan slechts worden uitgeoefend door de natuurlijke of rechtspersoon die krachtens een arbeidsovereenkomst met een werknemer verbonden is. (Artikelen 2, 3 en 17, 2° Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten; Art. 31, § 1, eerste lid Wet 24 juli 1987.)

6 september 2005 P.2005.0678.N nr. 412

Werkgeversgezag – Uitoefening – Ter beschikking stellen van werknemers.

Een fysiek persoon die in een vennootschap het werkgeversgezag uitoefent over de werknemers waarmee deze vennootschap door een arbeidsovereenkomst is verbonden, kan geen werkgeversgezag uitoefenen in andere vennootschappen die niet krachtens een arbeidsovereenkomst met die werknemers zijn verbonden en die derden zijn ten aanzien van de eerstgenoemde vennootschap. (Art. 31, § 1, eerste lid Wet 24 juli 1987.)

6 september 2005 P.2005.0678.N nr. 412

VERPLICHTINGEN

Werkgever – Uitvoering van werk – Hulpmiddelen – Begrip.

Het begrip hulpmiddelen omvat niet alleen gereedschap, maar slaat ook op hulpmiddelen van andere aard die door de werkgever ter beschikking werden gesteld met het oog op de uitvoering van de bedongen arbeid. (Art. 20, 1° Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

26 september 2005 S.2004.0176.N nr. 459

EINDE

Feit sedert tenminste drie dagen bekend – Werkgever – Kennis van het feit – Werknemer – Ontslag – Werkgever – Voorafgaande controle – Onderzoek – Termijn – Snelheid.

Ontslag om een dringende reden mag niet meer zonder opzegging of vóór het verstrijken van de termijn worden gegeven, wanneer het feit ter rechtvaardiging ervan sedert ten minste drie werkdagen bekend is aan de partij die zich hierop beroept; uit die regel volgt niet dat het onderzoek dat de werkgever beveelt om over het aangevoerde feit voldoende zekerheid voor zijn overtuiging te verkrijgen, en tevens tegenover de andere partij en het gerecht, onverwijld moet worden aangevat en snel moet worden gevoerd (Art. 35, derde lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

17 januari 2005 S.2004.0101.F nr. 31

Nietigheid.

De nietigheid van de opzegging tast de geldigheid van het ontslag niet aan; geen enkele wetsbepaling maakt de geldigheid van het ontslag afhankelijk van bepaalde normen (Art. 37, § 1, eerste en tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

11 april 2005 S.2004.0113.N nr. 216

Nietigheid – Ontslag – Bestaan – Datum.

Wanneer de opzegging nietig is, bevat het ontslag geen geldige tijdsbepaling, zodat de arbeidsovereenkomst in beginsel onmiddellijk is beëindigd, ook al vermeldt de ontslagbrief een latere datum (Art. 37, § 1, eerste en tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

11 april 2005 S.2004.0113.N nr. 216

Nietigheid – Ontslag – Partijen – Verdere uitvoering overeenkomst – Afstand van recht van aanvoering van beëindiging – Redelijke termijn.

Wanneer zowel de werkgever als de werknemer zich na de kennisgeving van de ongeldige opzegging verder hebben gedragen alsof er geen onmiddellijk ontslag heeft plaatsgevonden, wordt de nietigheid van de opzegging niet gedekt, maar kunnen de partijen na een redelijke termijn beschouwd worden als afstand te hebben gedaan van het recht het onmiddellijk ontslag in te roepen; in deze omstandigheden de arbeidsovereenkomst blijft voortduren totdat ze op een andere wijze wordt beëindigd (Art. 37, § 1, eerste en tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

11 april 2005 S.2004.0113.N nr. 216

Nietigheid – Ontslag – Partijen – Verdere uitvoering overeenkomst – Afstand van recht van aanvoering van beëindiging – Redelijke termijn.

Wanneer zowel de werkgever als de werknemer zich na de kennisgeving van de ongeldige

opzegging verder hebben gedragen alsof er geen onmiddellijk ontslag heeft plaatsgevonden, kunnen de partijen na een redelijke termijn door de rechter beschouwd worden afstand te hebben gedaan van het recht het onmiddellijk ontslag in te roepen; uit deze omstandigheden alleen kan geen afstand van het inroepen van de nietigheid van de opzegging worden afgeleid en de arbeidsovereenkomst blijft gewoon voortduren totdat ze op een andere wijze wordt beëindigd (Art. 37, § 1, eerste en tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

25 april 2005 S.2003.0101.N nr. 241

Nietigheid – Ontslag – Bestaan – Datum.

Wanneer de opzegging nietig is, bevat het ontslag geen geldige tijdsbepaling, zodat de arbeidsovereenkomst in beginsel onmiddellijk is beëindigd, ook al vermeldt de ontslagbrief een latere datum (Art. 37, § 1, eerste en tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

25 april 2005 S.2003.0101.N nr. 241

Nietigheid.

De nietigheid van de opzegging tast de geldigheid van het ontslag niet aan; geen enkele wetsbepaling maakt de geldigheid van het ontslag afhankelijk van bepaalde vormen (Art. 37, § 1, eerste en tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

25 april 2005 S.2003.0101.N nr. 241

Voortdurende tekortkomingen – Tijdstip.

Wanneer het feit dat de beëindiging van de arbeidsovereenkomst wegens dringende reden zou rechtvaardigen bestaat in een voortdurende tekortkoming, bepaalt de werkgever het tijdstip vanaf waneer die tekortkoming elke professionele samenwerking onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt (Art. 35, eerste, tweede en derde lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

23 mei 2005 S.2004.0138.F nr. 291

Collectieve arbeidsovereenkomst – Paritair comité – Levensmiddelenbedrijven met talrijke bijhuizen – Tewerkstelling – Bediende – Ontslag – Syndicale afvaardiging – Inlichting – Verplichting – Niet–naleving.

In geval van afdanking na de proeftijd van een bediende die voor onbepaalde tijd is aangenomen in een onderneming die onder toepassing valt van het paritair comité voor de levensmiddelenbedrijven met talrijke bijhuizen, wordt de syndicale afvaardiging gelijktijdig met het overhandigen van het ontslag ingelicht, indien het ontslag is gegeven wegens dringende reden; het feit dat de werkgever zijn informatieplicht niet naleeft tast de regelmatigheid van de opzegging niet aan (Art. 35 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten; Art. 6 C.A.O. 22 mei 1990, verbindend verklaard bij K.B. 21 dec. 1990.)

23 mei 2005 S.2004.0138.F nr. 291

Bediende – Toepasselijke wetsbepaling.

Art. 63 Arbeidsovereenkomstenwet, dat betrekking heeft op het willekeurig ontslag van een arbeider, is niet van toepassing op de bedienden (Art. 63 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

5 september 2005 S.2004.0177.F nr. 407

Berekening – Voordeel in natura – Werkelijke waarde – Vaststelling door de rechter.

Om het loon te bepalen voor de berekening van de opzeggingsvergoeding moet rekening worden gehouden wanneer de werknemer dit vordert, met de werkelijke waarde van het voordeel in natura, dit zijn de werkelijke kosten die de werknemer zou maken om hetzelfde voordeel te verwerven; wanneer de werkelijke waarde van dit voordeel niet met nauwkeurigheid kan worden vastgesteld moet de rechter de werkelijke waarde zoveel mogelijk trachten te benaderen rekening houdend met de concrete elementen van de zaak die van aard zijn om op de waardering van het voordeel invloed uit te oefenen (Art. 39, § 1, tweede lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

26 september 2005 S.2004.0176.N nr. 459

Vergoeding wegens misbruik van ontslagrecht – Schade – Aard.

Gelet op het forfaitair karakter van de opzeggingsvergoeding, kan de vergoeding wegens misbruik van ontslagrecht slechts worden toegekend voor andere schade dan deze die voortvloeit uit het verlies van de dienstbetrekking, dienvolgens voor schade die niet veroorzaakt is door het ontslag zelf, maar door met het ontslag gepaard gaande omstandigheden. (Art. 39 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

26 september 2005 S.2004.0176.N nr. 459

Aard.

De opzeggingsvergoeding vergoedt op forfaitaire wijze de materiële en morele schade ingevolge het verlies van de dienstbetrekking die uit de onrechtmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst voortvloeit; de omstandigheid dat deze forfaitaire vergoeding bepaald wordt op basis van de niet in acht genomen opzeggingstermijn, zijnde in beginsel de termijn nodig voor de ontslagene om een gelijkwaardige betrekking te vinden doet hieraan niets af, nu de schade ingevolge de onrechtmachtige beëindiging van de arbeidsovereenkomst immers in beginsel ophoudt van zodra de ontslagene een nieuwe gelijkwaardigedienstbetrekking heeft gevonden (Art. 39 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

26 september 2005 S.2004.0176.N nr. 459

Lopend loon – Voordeel – Variabele vergoeding – Wijze van berekening.

De vaststelling van het lopend loon voor de berekening van de opzeggingsvergoeding wordt niet geregeld door één van de artikelen waarnaar artikel 131 Arbeidsovereenkomstenwet verwijst, zodat dit artikel hiervoor niet van toepassing is (Artikelen 39 en 131 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

24 oktober 2005 S.2004.0191.N nr. 533

Bediende – Toepasselijke wetsbepaling.

Art. 63, Arbeidsovereenkomstenwet, dat betrekking heeft op het willekeurig ontslag van een arbeider, is niet van toepassing op de bedienden (Art. 63 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

12 december 2005 S.2005.0035.F nr. 664

Bediende – Beroep – Kinderverzorgster – Rechtsmisbruik.

Het ontslag van een kinderverzorgster, die gegrond is op de lichtzinnige aantijging van feiten die op kinderen zouden zijn gepleegd en die als mishandeling worden omschreven, terwijl die feiten niet bewezen zijn, vormt een willekeurig ontslag. (Art. 1134, derde lid

Burgerlijk Wetboek.)

12 december 2005 S.2005.0035.F nr. 664

Bediende – Rechtsmisbruik.

Het rechtsmisbruik dat het ontslag van een bediende aantast, kan, zelfs als het ontslag gegrond zou zijn op redenen die verband houden met het – zelfs niet foutieve – gedrag van een bediende of met de noodwendigheden van het werk, ontstaan uit de uitoefening van het ontslagrecht op een wijze die de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bedachtzaam mens (Art. 1134, derde lid Burgerlijk Wetboek.)

12 december 2005 S.2005.0035.F nr. 664

VERJARING

Opzegging – Nietigheid – Ontslag – Partijen – Verdere uitvoering overeenkomst – Geen afstand van recht van aanvoering van beëindiging – Einde arbeidsovereenkomst – Aanvang – Verjaringstermijn.

In geval zowel de werkgever als de werknemer zich na de kennisgeving van de ongeldige opzegging verder hebben gedragen alsof er geen onmiddellijk ontslag heeft plaatsgevonden, wordt de nietigheid van de opzegging niet gedekt, maar kan na een redelijke termijn aanvaard worden dat de partijen afstand hebben gedaan van het recht het onmiddellijk ontslag in te roepen; in deze omstandigheden blijft de arbeidsovereenkomst gewoon voortduren totdat ze op een andere wijze wordt beëindigd; wanneer in de voormelde omstandigheden de partij aan wie kennis werd gegeven van het ontslag binnen redelijke termijn het gegeven ontslag inroept, moet de arbeidsovereenkomst voor wat de gevolgen ervan betreft als beëindigd worden beschouwd op de dag dat die partij zich op die beëindiging beroept, zodat de verjaringstermijn van de uit de arbeidsovereenkomst ontstane rechtsvorderingen van dan af een aanvang neemt (Art. 15 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

30 mei 2005 S.2004.0115.N nr. 304

ARBEIDSVOORZIENING

SLUITING VAN ONDERNEMINGEN

Sluitingswet 1966 – Sociale zekerheid werknemers – Bijdragen – Werknemers – Vrijwillig ontslag – Vergoedingen – R.S.Z.–vrijstelling.

Voor de toepassing van art. 19, § 2, 1°, K.B. 28 nov. 1969 dient te worden voldaan aan de vereisten van sluiting van onderneming in de zin van de Sluitingswet en van gerechtigde op de toekenning van de in art. 6, Sluitingswet bedoelde sluitingsvergoeding; werknemers die zelf ontslag nemen voldoen niet aan deze vereisten (Art. 19, § 2, 1° K.B. 28 nov. 1969; Art. 6 Wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij de sluiting van ondernemingen.)

7 februari 2005 S.2004.0139.N nr. 74

Sluitingswet 1966 – Sociale zekerheid werknemers – Bijdragen – Vrijstelling – Vergoedingen.

De regel krachtens welke de vergoedingen toegekend in geval van sluiting van ondernemingen niet als loon worden aangemerkt voor de heffing van sociale zekerheidsbijdragen betreft niet uitsluitend de sluitingsvergoeding bedoeld in art. 6, Sluitingswet maar alle vergoedingen die uitgekeerd worden als schadeloosstelling van zulke ontslagen werknemers bij de sluiting van een onderneming zoals bedoeld in de

Sluitingswet (Art. 19, § 2, 1° K.B. 28 nov. 1969.)
7 februari 2005 S.2004.0139.N nr. 74

ARBITRAGE

Arbitrale uitspraak – Vordering tot vernietiging – Niet met redenen omklede uitspraak.

De miskenning van de bewijskracht van een door de partijen voorgedragen akte levert geen inbreuk op van de in art. 1704, 2, i), Ger.W. bedoelde motiveringsplicht
10 november 2005 C.2004.0452.N nr. 591

ARCHITECT (TUCHT EN BESCHERMING VAN DE TITEL)

Tuchtonderzoek – Vraag tot mededeling van documenten – Verplichting – Veroordeling – Verband.

De verplichting voor de vervolgde architect in een tuchtonderzoek documenten mede te delen die hij wettelijk verplicht wordt op te stellen staat niet gelijk met de verplichting bij te dragen tot zijn eigen tuchtrechtelijke veroordeling (Art. 29 Reglement van beroepsplichten der architecten van 16 dec. 1983, goedgekeurd bij K.B. 18 april 1985.)
3 juni 2005 D.2004.0016.N nr. 315

Orde van architecten – Lijst van stagiairs – Inschrijving – Weigering – Diploma van burgerlijk ingenieur.

Een ingenieur met het diploma van burgerlijk electrotechnisch ingenieur of burgerlijk werktuigkundig ingenieur mag optreden in de hoedanigheid van architect (Art. 12 Wet 20 feb. 1939.)
22 september 2005 D.2004.0022.N nr. 454

Orde van architecten – Tuchtzaken – Raad van de Orde – Rechtskundig bijzitter – Recht om hoger beroep aan te tekenen – Organieke onpartijdigheid.

De organieke onpartijdigheid van een rechtsprekend orgaan, zoals een raad van de Orde van architecten is niet bestaanbaar met een stelsel waarin een lid ervan, zoals een rechtskundig bijzitter, het recht heeft om hoger beroep in te stellen tegen de beslissing ervan; het is zonder belang in dit verband dat dit lid alleen een raadgevende stem heeft (Art. 26, vierde lid Wet van 26 juni 1963 tot instelling van een Orde der Architecten.)
22 december 2005 D.2004.0021.N nr. 692

ARTS

Plichtenleer – Handelsreclame – Verenigbaarheid.

Het feit alleen dat handelsreclame wordt gemaakt is op zich niet in strijd met de regels van de medische plichtenleer, indien niet gelijktijdig handelingen worden verricht die de regels van die plichtenleer kunnen miskennen of afbreuk kunnen doen aan de eer, de bescheidenheid, de eerlijkheid of de waardigheid van de geneesheren (Art. 6 K.B. nr 79 van 10 nov. 1967 betreffende de Orde der Geneesheren; Artikelen 1, 2 en 3 W. 21 okt. 1992.)
12 mei 2005 D.2004.0005.F nr. 276

AUTEURSRECHT

Afwijzing – Beslag inzake namaak – Gevolg – Rechtmatigheid.

Niet maar recht verantwoord is de beslissing die de onrechtmatigheid van het beslag louter afleidt uit het feit dat het beslag inzake namaak gelegd werd door een partij waarvan het auteursrecht door de rechter ten gronde niet werd erkend (Art. 1398, tweede lid Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

11 maart 2005 C.2003.0591.N nr. 153

Wettelijke bescherming.

Om de bescherming van de Auteurswet te genieten is het nodig maar voldoende dat bewezen wordt dat het werk de uitdrukking is van de intellectuele inspanning van de maker, wat onontbeerlijk is om aan het werk het vereiste individuele karakter te geven waardoor een schepping ontstaat (Art. 1 Wet 30 juni 1994 betreffende de auteursrechten en de naburige rechten.)

11 maart 2005 C.2003.0591.N nr. 153

Naburige rechten – Radio– en televisieomroep – Doorgifte via de kabel – Kabelmaatschappij – Beroepsverenigingen.

De verplichting voor de kabelmaatschappijen die lid zijn van een beroepsvereniging voor maatschappijen of verenigingen die radio– en televisieprogramma's via de kabel doorgeven, om vóór de doorgifte via de kabel van prestaties van uitvoerende kunstenaars de toestemming te verkrijgen van de houders van de naburige rechten op die prestaties, welke hun recht om die doorgifte toe te staan of te verbieden alleen kunnen uitoefenen door een vennootschap voor het beheer van de rechten, vloeit voort uit art. 51, W. 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten, en houdt geen verband met hun hoedanigheid van deelgenoot van de voormelde beroepsvereniging.

4 april 2005 C.2003.0286.F nr. 193

Naburige rechten – Radio– en televisieomroep – Doorgifte via de kabel – Vennootschap voor collectief beheer – Bevoegdheid – E.E.G.–Richtlijn 93/83 – E.G. – Bepaling – Uitlegging – Prejudiciële vraag – Hof van Justitie E.G..

Wanneer de uitlegging van een bepaling van het E.G.–Verdrag of van een handeling van de instellingen van de Gemeenschap, zoals art. 9, § 2, Richtlijn van de Raad 93/83/EEG van 27 sept. 1993 tot coördinatie van bepaalde voorschriften betreffende het auteursrecht en naburige rechten op het gebied van de satellietomroep en de doorgifte via de kabel, voor het Hof van Cassatie noodzakelijk is om zijn arrest te wijzen, te dezen in een zaak waarin de uitlegging van de omvang van de bevoegdheid van de vennootschap voor collectief beheer aan de orde is, vraagt het Hof in de regel het Hof van Justitie om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen

4 april 2005 C.2003.0286.F nr. 193

Reproductierecht – Toestemming en uitzonderingen – Kopieerder.

Ook wanneer de kopie in een "copycenter" wordt vervaardigd door middel van een ter beschikking gesteld apparaat blijft kopieerder in de zin van de Auteurswet degene die de kopie materieel vervaardigt dan wel daartoe opdracht geeft (Artikelen 1, § 1, eerste lid, 35, 61,eerste lid,en 39,eerste lid Wet 30 juni 1994 betreffende de auteursrechten en de naburige rechten.)

27 mei 2005 C.2003.0610.N nr. 302

Onverdeeld auteursrecht – Rechterlijke machtiging tot exploitatie – Uitwerking.

De rechter kan beslissen dat de machtiging tot afzonderlijke uitoefening van het auteursrecht uitwerking heeft vanaf een door hem te bepalen tijdstip, dat zich ook kan situeren op het moment van de overdracht door één van de mede–eigenaars van zijn onverdeeld aandeel. (Art. 4, derde lid Wet 30 juni 1994 betreffende de auteursrechten en de naburige rechten.)

13 juni 2005 C.2003.0321.N nr. 336

Onverdeeld auteursrecht – Onenigheid – Erfgenamen – Derden – Rechterlijke toestemming tot exploitatie – Regeling.

Uit de bepaling dat wanneer het auteursrecht onderveeld is, de uitoefening ervan bij overeenkomst wordt geregeld en dat bij gebreke van een overeenkomst, geen van de auteurs het recht afzonderlijk mag uitoefenen, behoudens rechterlijke beslissing in geval van onenigheid volgt niet dat de vordering tot afzonderlijke uitoefening van het auteursrecht moet uitgaan van één van de erfgenamen. (Art. 4 Wet 30 juni 1994 betreffende de auteursrechten en de naburige rechten.)

13 juni 2005 C.2003.0321.N nr. 336

AUTOMOBIELEN. AUTOBUSSEN. AUTOCARS. TAXI'S

Wegverkeer – Artikel 56, Aslastendecreet – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Artikel 18, § 2, Algemeen Reglement Technische Eisen – Gewicht op de grond.

Het gewicht op de grond, bedoeld in artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, waarnaar artikel 56, Aslastendecreet verwijst, moet niet voor het voertuig in zijn geheel worden vastgesteld, maar onder elke as of onder het steunpunt.

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Wegverkeer – Algemeen Reglement Technische Eisen – Artikel 18, § 2 – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen.

Artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, dat bepaalt dat, onverminderd de bepalingen van artikel 32 van dit besluit, geen voertuig zich op de openbare weg mag bevinden wanneer het gewicht op de grond onder elk van de assen, of eventueel, het maximumgewicht onder het steunpunt, het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan 5% overschrijdt, stelt ook de overschrijding van het gewicht op de grond onder één van de assen strafbaar.

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

BANKBREUK EN BEDRIEGLIJK ONVERMOGEN

Schade veroorzaakt door de fout van een mededader – Begrip – Verlies van een kans de terugbetaling van een schuldvordering te verkrijgen.

De schade die door de schuld van een mededader aan het misdrijf bedrieglijk onvermogen wordt veroorzaakt, kan worden afgezonderd van de onbetaalde schuld van de hoofddader, maar bestaat in het verlies van een kans voor de schuldeisers om van deze laatste de betaling van de hen verschuldigde sommen te verkrijgen (Art. 490bis Strafwetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

23 februari 2005 P.2004.1517.F nr. 112

Schade veroorzaakt door de fout van een mededader – Gevolg – Uitvoerbare titel die voor het misdrijf bestond.

Het feit dat een derde een schuldenaar helpt diens vermogen aan het onderpand van de schuldeisers te onttrekken heeft nooit tot gevolg dat dit hun van rechtswege, jegens die derde, een titel verleent die gelijkwaardig is aan deze waarover zij reeds ten aanzien van de schuldenaar beschikken.

23 februari 2005 P.2004.1517.F nr. 112

BELASTING

Gemeenschaps– en Gewestbelastingen – Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Regelmatige aangifte – Bericht van rechtzetting – Motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen die de Wet Motivering Bestuurshandelingen voorschrijft, is niet van toepassing op het bericht van rechtzetting dat krachtens art. 35undecies, § 1, eerste lid, van de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren aan de heffingsplichtige wordt ter kennis gebracht (Art. 35undecies, § 1, eerste lid Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging; Art. 6 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

13 oktober 2005 F.2003.0020.N nr. 509

Gemeenschaps– en Gewestbelastingen – Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Vuilvracht – Berekeningsmethode.

Het bewijs van het volume en de samenstelling van de vuilvracht van het geloosde afvalwater kan voor de toepassing van de in artikel 35quinquies, § 1, van de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren aangegeven berekeningsmethode enkel geleverd worden door de wettelijk voorgeschreven meet– en bemonsteringsresultaten verkregen via de wettelijk voorgeschreven procedure van monsterneming in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, en niet door middel van vermoedens afgeleid uit meet– en bemonsteringsresultaten verkregen in een ander jaar dan het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar. (Artikelen 35ter, §1, 35quinquies,§§1,2en3,en35septies,eerste lid Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.)

13 oktober 2005 F.2003.0066.N nr. 510

Gemeenschaps– en Gewestbelastingen – Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Heffingsregeling – Statuut van nullozer – Lozing.

Het begrip "lozing" in art. 35ter, § 4, Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren bedoelt elke lozing ongeacht waar en op welke wijze ze in het milieu terechtkomt (Artikelen 35bis, § 3 en 35ter, § 4 Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.)

13 oktober 2005 F.2004.0046.N nr. 511

Vermogensvoordelen – Misdrijf – Straf – Bijzondere verbeurdverklaring.

Uit de artikelen 42, 3°, en 43bis, eerste en tweede lid, Strafwetboek volgt dat vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen zowel goederen en waarden als elk economisch voordeel uit een misdrijf, het weze een belastingsmisdrijf, omvatten, ook als ze niet in het vermogen kunnen geïndentificeerd worden

8 november 2005 P.2005.0996.N nr. 575

Alle belastingen – Gemene bepalingen – Fiscale administratie – Onderzoek – Rechtmatig verkregen inlichtingen – Aanwending.

De inlichtingen en gegevens die tijdens een onderzoek door een fiscale administratie rechtmatig werden verkregen, kunnen gebruikt worden door een andere fiscale administratie met het oog op het vestigen van een andere belasting ten laste van de gecontroleerde persoon of ten laste van een andere belastingplichtige (Art. 210, §§ 2 en 3 Douane en accijnzenwet 18 juli 1977; Art. 93quaterdecies, §§ 2 en 3 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde; Artikelen 335 en 336 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

17 november 2005 C.2002.0631.N nr. 603

BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE

Verzet tegen dwangbevel – Vertragingsmanoeuvres – Borgtocht, bevolen in kort geding.

Krachtens art. 92, eerste lid, B.T.W.–wetboek, dat onder meer bepaalt dat belastingschuldigen die tegen het dwangbevel verzet doen, volgens de rechtspleging in kortgeding, kunnen veroordeeld worden om een borgtocht te verlenen, kan die maatregel worden bevolen, zelfs als de belastingschuldige geen vertragingsmanoeuvres aanwendt, mits de rechten van de Schatkist in gevaar zijn of kunnen zijn. (Art. 92, eerste lid Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde.)

20 januari 2005 C.2003.0158.F nr. 41

Administratieve sancties met repressief karakter – Wettelijkheid van de sanctie – Evenredigheid met de inbreuk – Toetsingsrecht van rechter.

Het staat aan de rechter, aan wie gevraagd wordt de sanctie opgelegd op grond van art. 70, § 1, B.T.W.–Wetboek te toetsen, te onderzoeken of het bestuur naar redelijkheid kon overgaan tot het opleggen van een administratieve geldboete van zodanige omvang daarbij in acht nemend in welke mate het bestuur zelf gebonden was in verband met de sanctie; dit toetsingsrecht houdt echter niet in dat hij op grond van een subjectieve appreciatie van verzachtende omstandigheden eigen aan de persoon van de belastingschuldige om loutere redenen van opportuniteit en tegen wettelijke regels in, boeten kan kwijtschelden of verminderen (Artikelen 70, § 1 en 84 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde.)

21 januari 2005 C.2002.0572.N nr. 43

Niet voor aftrek in aanmerking komende belasting – Belasting op kosten van onthaal – Kosten van onthaal.

Als kosten van onthaal, waarvan de erop geheven B.T.W. niet aftrekbaar is, komen in aanmerking, de kosten gedaan voor onthaal en ontvangst, desgevallend gepaard gaande met vermaak of ontspanning, van aan het bedrijf vreemde bezoekers, inzonderheid klanten en leveranciers, met het oog op het bestendigen of verstevigen van zakelijke relaties; wanneer de betrokken activiteit evenwel hoofdzakelijk en rechtstreeks tot doel heeft de eindkoper in te lichten over het bestaan en de hoedanigheden van een product of dienst met de bedoeling de verkoop ervan te bevorderen, is zij een reclame waarvan de kosten niet van aftrek uitgesloten zijn (Art. 45, § 1, 1°, en § 3, 4° Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde.)

8 april 2005 C.2002.0419.N nr. 213

Tarief over de belasting over de toegevoegde waarde – Tarief bepaald bij artikel 1, 4°, K.B. nr 20 van 20 juli 1970 – Aard – Toepassingsgebied.

Het tarief bepaald bij artikel 1, 4° van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 is geen algemeen tarief op welke de tarieven van artikel 1, 1° tot 3° van datzelfde koninklijk besluit een uitzondering zouden vormen, maar een tarief dat slechts toegepast wordt wanneer bewezen is dat de goederen of diensten waar belasting wordt op geheven niet in de tabellen A, B of C van de bijlage bij dat besluit worden aangewezen (Art. 1 K.B. nr 20 van 20 juli 1970.)

13 mei 2005 C.2003.0222.N nr. 280

Tarief over de belasting over de toegevoegde waarde – Tarief bepaald bij artikel 1, 4°, K.B. nr 20 van 20 juli 1970 – Toepassing – Bewijslast.

De administratie die de toepassing vordert van het tarief bepaald bij artikel 1, 4° van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 in een geval waarin de belastingplichtige het tarief van artikel 1, 1° van datzelfde koninklijk besluit had toegepast, heeft de bewijslast dat dit laatste tarief niet toepasselijk is (Art. 1 K.B. nr 20 van 20 juli 1970.)

13 mei 2005 C.2003.0222.N nr. 280

Aftrek – Wetsbepaling nog niet van toepassing – Geen uitvoeringsbesluit.

De beslissing tot verwerping van de vordering tot terugbetaling van de door de administratie ingehouden B.T.W. die door een belastingplichtige was ingesteld op grond van art. 44, § 3, 2°, b, W.B.T.W. dat bepaalde vastgoedverhuringen aan de B.T.W. onderwerpt, is naar recht verantwoord ingeval de belastingplichtige vooruitgelopen is op een wetsbepaling die nog niet van toepassing was, aangezien het besluit dat de voorwaarden voor die aftrek zou vastleggen, nog niet was uitgevaardigd en de wetsbepaling op zich hem geen enkel subjectief recht op de aftrek verleende. (Art. 44, § 3, 2°, b Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde.)

2 juni 2005 C.2004.0110.F nr. 310

Goederen – Verzending en vervoer – Bewijskrachtige documenten – Aard – Bezit – Overlegging.

De opsomming in art. 3, K.B. nr 52 van 29 dec. 1992 van de noodzakelijke bewijskrachtige documenten waaruit de echtheid van de verzending of het vervoer van de goederen blijkt, dient slechts als voorbeeld zodat andere documenten niet uitgesloten zijn voor zover ze te allen tijde in het bezit van de verkoper zijn en aan de bevoegde ambtenaar kunnen worden getoond. (Art. 3 K.B. nr 52 van 29 dec. 1992.)

4 november 2005 C.2004.0367.F nr. 563

Bewijsvoering – Onderzoek door andere fiscale administratie – Rechtmatig verkregen inlichtingen – Aanwending.

De inlichtingen en gegevens die tijdens een onderzoek door een fiscale administratie rechtmatig werden verkregen, kunnen gebruikt worden door een andere fiscale administratie met het oog op het vestigen van een andere belasting ten laste van de gecontroleerde persoon of ten laste van een andere belastingplichtige (Art. 210, §§ 2 en 3 Douane en accijnzenwet 18 juli 1977; Art. 93quaterdecies, §§ 2 en 3 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde; Artikelen 335 en 336 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

17 november 2005 C.2002.0631.N nr. 603

Gebrek aan voldoening van de belasting – Dwangbevel – Taal.

In het Nederlands taalgebied dienen het dwangbevel inzake B.T.W. alsmede de essentiële gegevens waarop dit dwangbevel is gesteund, op straffe van nietigheid, in het Nederlands te worden gesteld. (Art. 85 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde; Artikelen 13, § 1, en 58 Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij K.B. 18 juli 1966.)

1 december 2005 C.2004.0255.N nr. 639

Gebrek aan voldoening van de belasting – Dwangbevel – Bestuurshandeling – Motivering.

Een dwangbevel inzake belasting over de toegevoegde waarde is een bestuurshandeling waarop de Wet Motivering Bestuurshandelingen van toepassing is zodat het bestuur de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan de belastingschuld waarvoor het dwangbevel werd uitgevaardigd; geen wettelijke bepaling staat eraan in de weg dat het bestuur na het opstellen van een proces–verbaal en een dwangbevel met betrekking tot een bepaalde belastingschuld, nieuwe juridische argumenten en feitelijke gegevens aanvoert ter ondersteuning van hetgeen in het proces–verbaal en het dwangbevel reeds is vastgesteld en vermeld met betrekking tot diezelfde belastingschuld (Art. 85, § 1, eerste lid Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde; Art. 3 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

1 december 2005 C.2003.0354.N nr. 638

Inhouding die geldt als bewarend beslag onder derden – Betwisting – Aard.

Geschillen betreffende op grond van art. 76, § 1, derde lid, W.B.T.W. gedane inhoudingen die gelden als bewarend beslag onder derden in de zin van art. 1445 Ger.W., zijn geen vorderingen inzake bewarende beslagen en middelen tot tenuitvoerlegging in de zin van art. 633, Ger.W. (Art. 632 Gerechtelijk Wetboek.)

16 december 2005 F.2005.0004.F nr. 681

Inhouding die geldt als bewarend beslag onder derden – Betwisting – Territoriaal bevoegde beslagrechter.

Het geschil betreffende op grond van art. 76, § 1, derde lid, W.B.T.W. gedane inhoudingen die gelden als bewarend beslag onder derden in de zin van art. 1445 Ger.W., behoort tot de bevoegdheid van de beslagrechter die zitting houdt ter zetel van het hof van beroep in wiens rechtsgebied het kantoor gelegen is waar de belasting is of moet worden geïnd (Art. 632 Gerechtelijk Wetboek.)

16 december 2005 F.2005.0004.F nr. 681

Rechten, tenuitvoerlegging en voorrechten van de schatkist – Vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden.

Het vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden dat ofwel door de ontvanger, ofwel door de met de invordering belaste ambtenaar wordt gelegd, heeft niet tot gevolg dat het bedrag van het derdenbeslag definitief aan de beslagleggende schuldeiser wordt toegekend; ingeval vroeger door een schuldeiser beslag werd gelegd op het vermogen van de schuldenaar, wordt het bedrag van het derdenbeslag onderworpen aan de samenloop van diens schuldeisers (Artikelen 164, §§ 1, 3, en 4, en 165, §§ 2 en 3 Koninklijk Besluit tot uitvoering van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992; Art. 85bis, §§ 1, 2 en 3 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde.)

16 december 2005 C.2003.0128.F nr. 679

BENELUX

VERDRAGSBEPALINGEN

Artikel 1, vierde lid, Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom – Wachttermijn – Aard – Verlenging.

De in artikel 1, vierde lid, van de Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom bedoelde termijn is naar zijn aard geen termijn die moet worden beschouwd als een procesrechtelijke termijn die beheerst wordt door het nationale recht van elk der lidstaten; hij wordt niet zonder meer verlengd tot de eerstvolgende werkdag wanneer hij vervalt op een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag (Artikelen 53 en 1385bis, vierde lid Gerechtelijk Wetboek.)

3 juni 2005 C.2002.0550.N nr. 312

BEROEPSGEHEIM

Strafzaken – Bewijs – Bescheiden en documenten – Bewijsmiddel van het misdrijf – Vertrouwelijk karakter.

Wanneer een geneesheer ervan verdacht wordt een misdrijf te hebben gepleegd in de uitoefening van zijn beroep en desbetreffend strafvervolging wordt ingesteld, verliezen de bescheiden en documenten die als bewijsmiddel van dat misdrijf in annmerking komen, het vertrouwelijk karakter dat zij desgevallend zouden kunnen bezitten

24 mei 2005 P.2005.0431.N nr. 294

Huiszoeking bij een geneesheer – Aanwezigheid van een vertegenwoordiger van de orde der geneesheren – Inbeslagname van bescheiden.

De aanwezigheid van een vertegenwoordiger van de raad van de orde der geneesheren bij een huiszoeking bij een geneesheer die van een beroepsmisdrijf wordt verdacht, is een waarborg voor het beroepsgeheim en wil vermijden dat geen andere bescheiden dan diegene die op het misdrijf betrekking hebben, in beslag genomen worden.

24 mei 2005 P.2005.0431.N nr. 294

BEROEPSVERENIGINGEN

Kabelmaatschappij – Doorgifte via de kabel – Auteursrecht – Naburige rechten – Radio– en televisieomroep.

De verplichting voor de kabelmaatschappijen die lid zijn van een beroepsvereniging voor maatschappijen of verenigingen die radio– en televisieprogramma's via de kabel doorgeven, om vóór de doorgifte via de kabel van prestaties van uitvoerende kunstenaars de toestemming te verkrijgen van de houders van de naburige rechten op die prestaties, welke hun recht om die doorgifte toe te staan of te verbieden alleen kunnen uitoefenen door een vennootschap voor het beheer van de rechten, vloeit voort uit art. 51, W. 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten, en houdt geen verband met hun hoedanigheid van deelgenoot van de voormelde beroepsvereniging.

4 april 2005 C.2003.0286.F nr. 193

BESCHADIGING VAN EEN OPENBARE WEG

Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Vaststelling – Bevoegde ambtenaren aangewezen door de Vlaamse regering – Wegeninspecteurs – Vaststelling van een inbreuk op artikel 56, Aslastendecreet – Gelijktijdige vaststelling van een inbreuk op het K.B. van 15 maart

1968.

De omstandigheid dat de in artikel 61, eerste lid, Aslastendecreet bedoelde bevoegde ambtenaren bij de vaststelling van een inbreuk op artikel 56 van voornoemd decreet noodzakelijk ook een inbreuk op het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, vaststellen, laat hun bevoegdheid om de inbreuk op artikel 56, Aslastendecreet vast te stellen onverkort

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Artikel 56, Aslastendecreet – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Artikel 18, § 2, Algemeen Reglement Technische Eisen – Gewicht op de grond.

Het gewicht op de grond, bedoeld in artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, waarnaar artikel 56, Aslastendecreet verwijst, moet niet voor het voertuig in zijn geheel worden vastgesteld, maar onder elke as of onder het steunpunt.

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

BESCHERMING VAN DE MAATSCHAPPIJ

ALGEMEEN

Advies van de commissie tot bescherming van de maatschappij verleend met toepassing van art. 21 Wet Bescherming Maatschappij – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Het cassatieberoep tegen het advies van de commissie tot bescherming van de maatschappij verleend met toepassing van art. 21 Wet tot Bescherming van de Maatschappij is niet ontvankelijk

24 mei 2005 P.2005.0515.N nr. 295

INOBSERVATIESTELLING

Inobservatiestelling bevolen door de correctionele rechtbank – Gevolg – Hoger beroep – Termijn en rechtspleging – Toepasselijke wetsbepaling.

Met artikel 4, eerste lid, Wet Bescherming Maatschappij, dat bepaalt dat het openbaar ministerie en de verdachte of zijn advocaat hoger beroep kunnen instellen tegen de beslissing waarbij de inobservatiestelling wordt gelast of geweigerd, heeft de wetgever uitdrukkelijk het bestaan van het hoger beroep bevestigd, terwijl hij de oude procedureregels, waarnaar het tweede lid van voornoemd artikel verwijst, opheft; bij analogie moeten evenwel voor dit hoger beroep de termijn en de rechtspleging van artikel 30, Wet Voorlopige Hechtenis worden toegepast

6 december 2005 P.2005.1447.N nr. 649

Inobservatiestelling bevolen door de correctionele rechtbank – Niet van zijn vrijheid benomen verdachte – Hoger beroep – Termijn voor de uitspraak – Artikel 30, § 3, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis – Toepasselijkheid.

Artikel 30, § 3, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis, dat bepaalt dat de verdachte in hechtenis blijft totdat over het hoger beroep is beslist, voor zover dit geschiedt binnen vijftien dagen nadat het beroep is ingesteld en dat hij in vrijheid wordt gesteld als de beslissing niet gewezen is binnen die termijn, heeft geen bestaansreden wanneer de verdachte niet van zijn vrijheid is benomen.

6 december 2005 P.2005.1447.N nr. 649

HOGE COMMISSIE

Rechtsmiddel tegen de beslissing tot weigering van invrijheidstelling – Akte van hoger beroep – Taalgebruik in bestuurszaken – Akte van hoger beroep in een andere taal dan die van de beroepen beslissing.

Uit art. 31, Wet Bescherming Maatschappij, die vermeldt dat, behoudens de afwijkingen die zij bepaalt, de bepalingen betreffende de vervolgingen in correctionele en criminele zaken toepasselijk zijn op de bij deze wet voorgeschreven procedures, volgt dat de akte waarbij de directeur van een strafinrichting of van een inrichting van sociaal verweer, of zijn afgevaardigde, de verklaring van hoger beroep ontvangt die is opgesteld door de advocaat van een geïnterneerde, tegen een beslissing waarbij de Commissie tot bescherming van de maatschappij het verzoek tot invrijheidstelling verwerpt, wordt geregeld door de Wet Taalgebruik Gerechtszaken, en niet door art. 13, § 1, Taalwet Bestuurszaken; de akte van hoger beroep is nietig en het hoger beroep is bijgevolg niet ontvankelijk wanneer, ongeacht het taalstelsel van de strafinrichting of van de inrichting voor bescherming van de maatschappij, de directeur of diens afgevaardigde ze heeft opgesteld in een andere taal dan deze van de beroepen beslissing, en dit ongeacht de taal waarin de raadsman van de geïnterneerde de verklaring van hoger beroep heeft gedaan en zelfs wanneer er een taalwijziging is gebeurd in de loop van de rechtspleging.

12 oktober 2005 P.2005.1225.F nr. 506

Beslissing – Cassatieberoep – Rechtspleging voor het Hof van cassatie – Bijstand van een advocaat – Cassatiemiddelen – Neerlegging van een memorie – Ontvankelijkheid.

Uit de artikelen 19ter en 28 van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen, gewoontemisdadigers en plegers van bepaalde seksuele strafbare feiten, volgens dewelke de geïnterneerde zelf geen cassatieberoep kan instellen en hij altijd moet bijgestaan worden door een advocaat, volgt dat de geïnterneerde slechts een memorie met cassatiemiddelen kan neerleggen voor zover een advocaat die ondertekent. (Artikelen 19ter en 28 Wet Bescherming Maatschappij.)

25 oktober 2005 P.2005.1234.N nr. 539

BESLAG

ALGEMEEN

Kantonnement – Vordering tot uitsluiting – Appelrechter.

De appelrechter kan voor elk ander onderzoek uitspraak doen over een vordering tot uitsluiting van het kantonnement, zelfs alvorens de exceptie van onbevoegdheid van de eerste rechter te onderzoeken (Art. 1404 Gerechtelijk Wetboek.)

17 maart 2005 C.2000.0488.F nr. 169

Rechten van de Mens – E.V.R.M. – Artikel 6.2 – Strafzaken – Onderzoek in strafzaken – Beslag op bankrekeningen – Geen inverdenkingstelling.

Het feit dat een beslagmaatregel die in de artikelen 35 en 35ter, Sv., is bepaald, wordt genomen op de bankrekeningen van iemand die niet in verdenking is gesteld, schendt art. 6.2, E.V.R.M. niet. (Artikelen 35 en 35ter Wetboek van Strafvordering; Art. 6.2 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Rechten van de Mens – E.V.R.M. – Artikel 7.1 – Bericht – Onderzoek in strafzaken – Beslag op financiële rekeningen – Aard – Bewarende maatregel.

De inbeslagneming van financiële rekeningen die is bepaald bij de artikelen 35 en 35ter, Sv., is een bewarende maatregel die niettegenstaande de gevolgen voor de persoon die erdoor wordt geschaad, niet het karakter heeft van een straf in de zin van art. 7.1, E.V.R.M. (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Artikelen 35 en 35ter Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Rechten van de Mens – E.V.R.M. – Eerste aanvullend protocol bij het Verdrag – Artikel 1 – Waarborg van eigendomsrecht – Strafzaken – Onderzoek in strafzaken – Beslag bepaald in artikel 35, Sv. – Wettelijke beperking noodzakelijk voor de beteugeling en bestraffing van misdrijven.

Het beslag dat in art. 35, Sv., is bepaald is niet in strijd met art. 1 aanvullend Protocol Nr. 1, E.V.R.M., aangezien het tweede lid van dat artikel het beginsel van wettelijke beperkingen op de aanwending van goederen bevestigt, met name in zoverre deze noodzakelijk zijn ter voorkoming en beteugeling van misdrijven (Art. 35 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Rechten van de Mens – E.V.R.M. – Eerste aanvullend protocol bij het Verdrag – Artikel 1 – Waarborg van eigendomsrecht – Strafzaken – Bericht – Onderzoek in strafzaken – Voorafgaande mededeling van de gronden die eventuele vervolgingen kunnen rechtvaardigen.

Art. 1, aanvullend Protocol Nr. 1, E.V.R.M. verplicht niet dat een beslagmaatregel, zoals bepaald in art. 35, Sv., moet worden voorafgegaan door een bericht, aan de persoon die het voorwerp ervan is, met de redenen die eventuele vervolgingen tegen hem kunnen verantwoorden. (Art. 35 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Rechten van de Mens – E.V.R.M. – Artikel 6.3.a – Strafzaken – Bericht – Onderzoek in strafzaken – Recht van de inverdenkinggestelde om van de telastlegging te worden ingelicht – Maatregel met betrekking tot de goederen.

Het recht van een inverdenkinggestelde om onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte telastlegging, is niet van toepassing op een maatregel met betrekking tot de goederen die tijdens een vooronderzoek of een gerechtelijk onderzoek in beslag zijn genomen. (Art. 6.3, a Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 35 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Beslag op roerend goed – Beslag buiten de woonplaats van de schuldenaar – Beslag bij een derde – Toelating van de rechter – Boedels – Rechtspersoonlijkheid – Vermenging – Geldigheid van het beslag.

Een beslag gelegd op de plaats waarover de schuldenaar vrij beschikt doordat die plaats in het bezit is van een rechtspersoon die wettelijk niet onderscheiden kan worden van de schuldenaar geldt niet als een beslag op roerend goed buiten de woonplaats van de schuldenaar en bij een derde, waarvoor de toelating van de rechter vereist is; de omstandigheid evenwel dat een schuldenaar en degene bij wie formeel het beslag plaatsgrijpt hun boedels vermengen en geen respect hebben voor de wederzijdse

rechtspersoonlijkheid, volstaat niet om de afzonderlijke rechtspersoonlijkheid van degene bij wie effectief beslag werd gelegd te negeren (Art. 1503, eerste lid Gerechtelijk Wetboek; Art. 2, § 4 Wetboek van vennootschappen.)

24 juni 2005 C.2003.0446.N nr. 374

Belastingzaken – Betwisting over de invordering van belastingschulden – Beslagrechter – Bevoegdheid.

De beslagrechter die kennisneemt van een vordering betreffende de middelen tot tenuitvoerlegging op de goederen van de schuldenaar, beoordeelt de wettigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging, zonder uitspraak te kunnen doen over de zaak zelf, behoudens de uitdrukkelijk in de wet bepaalde gevallen; inzake inkomstenbelastingen is de beslagrechter, op het verzet van de belastingschuldige tegen het dwangbevel dat hem is betekend met het oog op de invordering van de belasting, niet bevoegd om uitspraak te doen over de geldigheid van de aanslag en van de titel die eraan ten grondslag ligt (Artikelen 1395, eerste lid en 1498 Gerechtelijk Wetboek.)

1 december 2005 C.2003.0030.N nr. 637

BEWAREND BESLAG

Verlof van de beslagrechter – Voorlopige tenuitvoerlegging van een vonnis.

Een met verlof van de beslagrechter gelegd bewarend beslag is geen voorlopige tenuitvoerlegging van een vonnis in de zin van art. 1398 Ger.W. (Art. 1413 Gerechtelijk Wetboek.)

17 februari 2005 C.2003.0475.F nr. 98

Opheffing – Beslagene – Schade – Vergoeding.

Teneinde van de beslaglegger vergoeding te krijgen van de wegens het beslag geleden schade, dient de beslagene aan te tonen dat de beslaglegger een fout heeft begaan ofwel door bewarend beslag te leggen ofwel door het in stand te houden

17 februari 2005 C.2003.0475.F nr. 98

Beslag inzake namaak – Verzoek – Houder van een octrooi – Beslagrechter – Verplichting.

De beslagrechter, die oordeelt over een verzoek om toelating betreffende beslag inzake namaak van de houder van een octrooi, is in de eerste plaats verplicht na te gaan of de verzoeker, prima facie, over een beschermd recht beschikt, ongeacht of hem gevraagd wordt de beweerdelijk nagemaakte voorwerpen louter te laten beschrijven, dan wel tevens bijkomende beslagmaatregelen te bevelen. (Art. 1481 Gerechtelijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2004.0006.N nr. 190

Beslagrechter – Bijkomende beslagmaatregelen.

De beslagrechter kan bijkemende beslagmaatregelen inzake namaak opleggen wanneer zij de bewaring van de aangevoerde rechter naar redelijkheid verantwoorden (Art. 1481, tweede lid Gerechtelijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2004.0006.N nr. 190

GEDWONGEN TENUITVOERLEGGING

Uitvoerend beslag op onroerend goed – Openbare verkoop – Hoger bod – Weigering door de notaris – Uiteindelijke toewijzing.

De notaris kan het bod respectievelijk het hoger bod weigeren van personen die hij niet kent of van wie de identiteit of de gegoedheid hem niet bewezen lijkt; hij hoeft dit niet noodzakelijk te doen meteen nadat zij een bod respectievelijk een hoger bod doen, maar wel bij de uiteindelijke toewijzing (Artikelen 1589, eerste lid, en 1592, vijfde lid Gerechtelijk Wetboek.)

15 april 2005 C.2004.0324.N nr. 230

Uitvoerend beslag op onroerend goed – Beslissing niet vatbaar voor hoger beroep – Uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging.

Inzake uitvoerend beslag op onroerend goed is de beslissing van de beslagrechter over de geldigheid van de toewijzing van het in beslag genomen onroerend goed, die werd aangevochten op grond van beweerd ongeldige biedingen in strijd met de veilvoorwaarden, een uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging; tegen die in laatste aanleg gewezen beschikking kan cassatieberoep worden ingesteld (Art. 1624, tweede lid, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

15 april 2005 C.2004.0324.N nr. 230

Onverdeeld aandeel in een onroerend goed – Beperkte onverdeeldheid – Veiling – Geen tussenkomst van andere deelgerechtigden – Verdere tenuitvoerlegging – Later bevolen vereffening–verdeling van een ruimere onverdeeldheid.

De beslagleggende schuldeiser die, bij toepassing van artikel 1561, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, de veiling heeft gevorderd en verkregen van een onroerend goed van de schuldenaar dat een beperkte onverdeeldheid uitmaakt, zonder dat andere deelgerechtigden om de vereffening–verdeling van de gehele onverdeeldheid hebben verzocht, kan de tenuitvoerlegging van het beslag op het onverdeelde aandeel van de schuldenaar in het onroerend goed vervolgen zonder rekening te houden met een tussen de medegerechtigden later bevolen vereffening–verdeling van de gehele onverdeeldheid. (Art. 1561, eerste lid Gerechtelijk Wetboek.)

13 juni 2005 C.2002.0478.N nr. 335

Onverdeeld aandeel in een onroerend goed – Veiling – Verdere tenuitvoerlegging – Rangregeling – Betwisting – Beslagrechter.

De notaris die, in het geval van artikel 1561, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, met de veiling werd belast, moet overgaan tot rangregeling en dient de geschillen ter zake aan de beslagrechter voor te leggen. (Art. 1646 Gerechtelijk Wetboek.)

13 juni 2005 C.2002.0478.N nr. 335

Onverdeeld aandeel in een onroerend goed – Veiling – Verdere tenuitvoerlegging – Rangregeling – Betwisting – Proces–verbaal van verdeling en rangregeling en proces–verbaal van tegenspraak – Beslagrechter.

Wanneer de beslagleggende schuldeiser de tenuitvoerlegging van het beslag op het onverdeelde aandeel van de schuldenaar in een onroerend goed vervolgt na de veiling die hij, bij toepassing van artikel 1561, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, heeft gevorderd en bijgevolg de procedure van rangregeling doorgang vindt, maakt de notaris, in geval van betwisting, de zaak over aan de beslagrechter, door middel van neerlegging ter griffie van het proces–verbaal van verdeling en rangregeling en het proces–verbaal van

tegenspraak. (Artikelen 1561, eerste lid, en 1646 Gerechtelijk Wetboek.)

13 juni 2005 C.2002.0478.N nr. 335

Onverdeeld aandeel in een onroerend goed – Veiling – Verdere tenuitvoerlegging – Rangregeling.

De tenuitvoerlegging van het beslag op het onverdeelde aandeel van de schuldenaar in een onroerend goed kan worden vervolgd na de veiling die de beslagleggende schuldeiser, bij toepassing van artikel 1561, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, heeft gevorderd. Bijgevolg vindt de procedure van rangregeling doorgang. (Artikelen 1561, eerste lid, en 1639 t.e.m. 1654 Gerechtelijk Wetboek.)

13 juni 2005 C.2002.0478.N nr. 335

Onverdeeld aandeel in een onroerend goed – Veiling – Overwijzing van de prijs – Rangregeling.

Na de veiling die een schuldeiser, bij toepassing van artikel 1561, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, heeft gevorderd met het oog op tenuitvoerlegging van het beslag op het onverdeelde aandeel van de schuldenaar in een onroerend goed, kunnen de rechten van de ingeschreven schuldeisers en de schuldeisers die op het onroerend goed beslag hebben gelegd of een bevel lieten overschrijven, enkel worden uitgeoefend op de prijs. Bijgevolg vindt de procedure van rangregeling toepassing. (Artikelen 1561, eerste lid, 1582, en 1639 t.e.m. 1654 Gerechtelijk Wetboek.)

13 juni 2005 C.2002.0478.N nr. 335

Beslissing – Aard – Hoger beroep – Uitvoerend beslag op onroerend goed – Benoeming van een notaris – Derdenverzet.

Een beslissing over het derdenverzet van de beslagene tegen een beschikking die overeenkomstig artikel 1580 van het Gerechtelijk Wetboek een notaris benoemt, doet geen uitspraak over een zwarigheid omtrent de tenuitvoerlegging, en is vatbaar voor hoger beroep. (Artikelen 1033, 1131, 1580 en 1624, tweede lid, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

20 oktober 2005 C.2002.0035.N nr. 527

Uitvoerend beslag op onroerend goed – Termijn van toewijzing – Verlenging – Betwisting – Aard.

Een betwisting over de verlenging van de termijn van toewijzing maakt geen zwarigheid uit met betrekking tot de tenuitvoerlegging van het uitvoerend beslag op onroerend goed. (Artikelen 51, 1580, 1587, 1623 en 1624, tweede lid, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

20 oktober 2005 C.2002.0035.N nr. 527

Overschrijving van het beslag of van het bevel door de schuldeiser – Vervreemding door de schuldenaar.

Vanaf de overschrijving van het bevel dat voorafgaat aan het uitvoerend beslag op onroerend goed of het beslagexploot kunnen de door de beslagen schuldenaar gestelde daden van beschikking niet worden tegengeworpen aan de beslagleggende schuldeiser; de niet–tegenwerpelijkheid heeft tot gevolg dat de beslagleggende schuldeiser de uitwinning kan vervolgen op het onroerend goed in handen van de persoon aan wie het goed werd overgedragen in weerwil van het overgeschreven bevel of beslag (Artikelen 1565, 1569, eerste lid, 1575, en 1577, eerste lid Gerechtelijk Wetboek.)

7 november 2005 C.2004.0230.N nr. 569

Overschrijving van het beslag of van het bevel door de schuldeiser – Vervreemding door de schuldenaar – Tegenwerpelijkheid.

De persoon aan wie het goed werd overgedragen in weerwil van het overgeschreven bevel of beslag kan de uitwinning verhinderen, inzonderheid door voldoende geld in consignatie te geven, maar evenzeer tot betaling van de schuld die de oorzaak is van het beslag; aldus verkeert hij in een gelijkaardige positie als een derde–bezitter zoals bedoeld in de artikelen 96 en volgende van de Hypotheekwet, door zonder zelf persoonlijk schuldenaar te zijn van de vervolgende partij, de schuld die de oorzaak is van het beslag te voldoen met het oog op de bevrijding van het beslagen onroerend goed (Art. 1578 Gerechtelijk Wetboek.)

7 november 2005 C.2004.0230.N nr. 569

Inkomstenbelastingen – Belasting over de toegevoegde waarde – Vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden.

Het vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden dat ofwel door de ontvanger, ofwel door de met de invordering belaste ambtenaar wordt gelegd, heeft niet tot gevolg dat het bedrag van het derdenbeslag definitief aan de beslagleggende schuldeiser wordt toegekend; ingeval vroeger door een schuldeiser beslag werd gelegd op het vermogen van de schuldenaar, wordt het bedrag van het derdenbeslag onderworpen aan de samenloop van diens schuldeisers (Artikelen 164, §§ 1, 3, en 4, en 165, §§ 2 en 3 Koninklijk Besluit tot uitvoering van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992; Art. 85bis, §§ 1, 2 en 3 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde.)

16 december 2005 C.2003.0128.F nr. 679

ALLERLEI

Beslag inzake namaak – Auteursrecht – Afwijzing – Gevolg – Rechtmatigheid.

Niet maar recht verantwoord is de beslissing die de onrechtmatigheid van het beslag louter afleidt uit het feit dat het beslag inzake namaak gelegd werd door een partij waarvan het auteursrecht door de rechter ten gronde niet werd erkend (Art. 1398, tweede lid Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

11 maart 2005 C.2003.0591.N nr. 153

Collectieve schuldenregeling – Kwijtschelding van schulden.

Naar recht verantwoord is de beslissing die, na de heropening van het debat, het verzoek tot collectieve schuldenregeling afwijst omdat het, bij ontstentenis van precieze en recente informatie, niet vaststaat dat eiser wel degelijk verkeert in een zodanige toestand dat een haast volledige kwijtschelding van zijn schulden nodig is teneinde zijn financiële toestand te herstellen en hem in staat te stellen een menswaardig leven te leiden (Artikelen 1675/3 en 1675/13 Gerechtelijk Wetboek.)

9 september 2005 C.2004.0288.F nr. 419

Collectieve schuldenregeling – Voor beslag vatbaar goed – Tegeldemaking – Verdeling – Voorrecht van de Schatkist – Saldo – Pondspondsgewijs.

Bij de verdeling na de tegeldemaking op initiatief van de schuldbemiddelaar van alle goederen die voor beslag in aanmerking komen, moeten de wettelijke redenen van voorrang in acht worden genomen, terwijl voor de aanzuivering van het saldo de regel van de gelijkheid van de schuldvorderingen geldt (Art. 1675/13, § 1, eerste lid, eerste en tweede streepje Gerechtelijk Wetboek.)

4 november 2005 C.2004.0595.F nr. 565

Strafzaken – Onderzoek in strafzaken – Vormvereisten – Laattijdige inventaris.

De enkele omstandigheid dat van de in beslaggenomen voorwerpen niet onmiddellijk, maar slechts later, een inventaris wordt opgemaakt levert geen nietigheid van het beslag, noch een miskenning van het recht van verdediging op (Art. 35 Wetboek van Strafvordering.)

8 november 2005 P.2005.1191.N nr. 578

BETEKENINGEN EN KENNISGEVINGEN

ALGEMEEN

Betekening aan de rederij – Vertegenwoordiging door de kapitein – Toepasselijk recht.

Ofschoon de vertegenwoordigingsbevoegdheid van vreemde handelsvennootschappen of handelsverenigingen in de regel wordt bepaald door het buitenlandse recht, regelt het Belgisch recht de rechtspleging voor de Belgische rechtbanken en, met betrekking tot betekeningen aan een rederij, bepaalt het onder welke voorwaarden een betekening aan de kapitein van een zeeschip geacht wordt te zijn gedaan aan de rederij (Art. 34 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2003.0607.N nr. 26

EXPLOOT

Vorm – Strafzaken – Verzet – Burgerlijke rechtsvordering – Betekening aan de burgerlijke partij – Artikel 37 Ger.W..

Wanneer het niet kan worden betekend aan de persoon, noch aan de woonplaats of de verblijfplaats van de betrokkene, zoals bepaald in de artikelen 33 en 35 Gerechtelijk Wetboek, wordt het verzet in strafzaken, in zoverre het betrekking heeft op de burgerlijke rechtsvordering, aan de burgerlijke partij betekend met toepassing van artikel 37 Gerechtelijk Wetboek; het verzet dat werd betekend met toepassing van artikel 38 Gerechtelijk Wetboek, dat toepassing vindt in andere dan in strafzaken, is derhalve nietig en moet als ongedaan worden beschouwd (Artikelen 33, 35, 37 en 38 Gerechtelijk Wetboek.)

21 juni 2005 P.2004.1343.N nr. 359

Vorm – Strafzaken – Verzet – Burgerlijke rechtsvordering – Betekening aan de burgerlijke partij – Onregelmatigheid.

Wanneer het niet kan worden betekend aan de persoon, noch aan de woonplaats of de verblijfplaats van de betrokkene, zoals bepaald in de artikelen 33 en 35 Gerechtelijk Wetboek, wordt het verzet in strafzaken, in zoverre het betrekking heeft op de burgerlijke rechtsvordering, aan de burgerlijke partij betekend met toepassing van artikel 37 Gerechtelijk Wetboek; het verzet dat werd betekend met toepassing van artikel 38 Gerechtelijk Wetboek, dat toepassing vindt in andere dan in strafzaken, is derhalve nietig en moet als ongedaan worden beschouwd (Artikelen 33, 35, 37 en 38 Gerechtelijk Wetboek.)

21 juni 2005 P.2004.1343.N nr. 359

Strafzaken – Verstekvonnis – Betekening – Afgifte van het exploot op het politiecommissariaat – Hoger beroep – Termijn – Aanvang.

Wanneer een beklaagde bij verstek is veroordeeld en de gerechtsdeurwaarder, aangezien het vonnis niet kon worden betekend op de wijze die bij de artikelen 33 tot 35 Ger.W. is bepaald, overeenkomstig art. 37, § 1, van dat wetboek een afschrift van het exploot op het

politiecommissariaat heeft afgegeven, moet de verklaring van hoger beroep, behoudens overmacht of onoverkomelijke dwaling, uiterlijk vijftien dagen na die afgifte worden gedaan (Art. 203, § 1 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1109.F nr. 619

IN HET BUITENLAND

Burgerlijke zaken – Betekening – Spanje – Regelmatigheid der betekening.

Wanneer de betekening van een beslissing in Spanje niet geschiedt via de territoriaal bevoegde instantie, die is aangewezen met toepassing van de EG–verordening 1248(2000) van 29 mei 2000, of wanneer ze geschiedt op een verkeerd adres, is zij onregelmatig en doet ze de cassatietermijn niet ingaan (Art. 1073 Gerechtelijk Wetboek.)

14 oktober 2005 C.2004.0307.F nr. 512

BEVOEGDHEID EN AANLEG

BELASTINGZAKEN

Rechtbank van eerste aanleg – Bevoegdheid – Geschillen inzake de toepassing van de belastingwet.

Geschillen met betrekking tot de invordering van de belasting zijn geen geschillen betreffende de toepassing van de belastingwet waarvan de rechtbank van eerste aanleg kennisneemt krachtens artikel 569, eerste lid, 32°, Ger.W. (Art. 569, eerste lid, 32° Gerechtelijk Wetboek.)

1 december 2005 C.2003.0030.N nr. 637

BURGERLIJKE ZAKEN

De rechtbank van eerste aanleg verantwoordt zijn beslissing niet naar recht, wanneer zij zich in hoger beroep onbevoegd verklaard op grond dat de partijen vennootschappen zijn die naar vorm en doelstelling een handelskarakter hebben, waarbij een ervan met name verzekeringsverrichtingen uitvoert die als daden van koophandel worden aangemerkt, zonder na te gaan of eiseres een premieverzekeraar is (Art. 577 Gerechtelijk Wetboek.)

24 februari 2005 C.2004.0287.F nr. 118

Vrederechter – Bescherming van het loon – Overdracht van loon van een werknemer – Verzet tegen de bekrachtiging – Betwistingen inzake gewaarborgde schuldvordering – Omvang van de hoofdverbintenis – Gerechtelijke beslissing – Gezag van gewijsde.

Indien de door de loonoverdracht gewaarborgde schuldvordering is neergelegd in een uitvoerbare titel, mag de vrederechter bij wie de bekrachtiging van de loonoverdracht wordt gevorderd, niet raken aan de rechten van de partijen zoals die uit deze titel blijken; de vrederechter blijft in dat geval niettemin bevoegd om na te gaan of de in die titel vastgelegde schuldvordering, waarvan de betaling door middel van de loonoverdracht wordt nagestreefd, nog actueel is en onder meer inmiddels niet verjaard is

7 maart 2005 C.2003.0007.N nr. 138

Vrederechter – Bescherming van het loon – Overdracht van loon van een werknemer – Verzet tegen de bekrachtiging – Betwistingen inzake gewaarborgde schuldvordering.

De vrederechter waarbij een vordering tot bekrachtiging van een overdracht van loon aanhangig is overeenkomstig artikel 31 van de Loonbeschermingswet, is bevoegd om in laatste aanleg uitspraak te doen over alle voor hem opgeworpen betwistingen betreffende

de vorm en de grond van overdracht en van de gewaarborgde schuldvordering; zulks is met name het geval voor het contract van lening, hoofdverbintenis en het contract van loonoverdracht bijkomstige verbintenis nu beide contracten nauw verbonden zijn (Art. 31 Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers.)

7 maart 2005 C.2003.0007.N nr. 138

Vrederechter – Bescherming van het loon – Overdracht van loon van een werknemer – Verzet tegen de bekrachtiging – Betwistingen inzake gewaarborgde schuldvordering – Omvang van de hoofdverbintenis – Gerechtelijke beslissing – Gezag van gewijsde.

Wanneer ingevolge het verzet van de loonoverdrager tegen de voorgenomen uitvoering van de loonoverdracht, de vordering tot bekrachtiging van de overdracht door de overnemer wordt ingesteld nadat de door de loonoverdracht gewaarborgde schuldvordering reeds bij een rechterlijke beslissing werd vastgesteld, is de vrederechter gebonden door het gezag van gewijsde van die beslissing: de vrederechter dient in dit geval slechts te onderzoeken of de loonoverdracht aan de wettelijke bepalingen ter zake voldoet en of de schuldvordering, zoals die uit de rechterlijke beslissing blijkt, niet nadien geheel of gedeeltelijk is tenietgegaan (Artikelen 27 en 31 Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers.)

7 maart 2005 C.2003.0007.N nr. 138

Bevoegdheidsbeding – Samenhang – Toepasselijkheid.

De omstandigheid dat de rechter zijn territoriale bevoegdheid ontleent aan een bevoegdheidsbeding sluit de toepassing van de regels inzake samenhang niet uit. (Artikelen 566, eerste lid en 634 Gerechtelijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2003.0318.N nr. 188

Huur van goederen – Handelshuur – Handelshuurovereenkomst – Bedongen voorkooprecht – Schending – Geschillen – Contractuele vordering – Vordering op grond van derde–medeplichtigheid – Vrederechter – Bijzondere bevoegdheid.

De bijzondere bevoegdheid van de vrederechter inzake handelshuur omvat de geschillen die betrekking hebben op de toepassing van de wettelijke en contractuele bepalingen die gelden in de relatie tussen de partijen bij de huurovereenkomst; de kennisneming van een vordering die de huurrelatie overstijgt zoals een buitencontractuele vordering wegens derde–medeplichtigheid door de miskenning van de contractuele bepalingen van de huurovereenkomst, behoort niet tot die bevoegdheid (Art. 591, 1° Gerechtelijk Wetboek.)

12 september 2005 C.2003.0532.N nr. 421

Vordering van R.S.Z. – Betaling van bijdrageopslag en verwijlsinterest – Arbeidsrechtbank – Bevoegdheid.

Wanneer aan de voorwaarden van de artikelen 28, § 2 van de wet van 27 juni 1969 en 55, § 1 van het K.B. van 28 november 1969 is voldaan, verbieden deze bepalingen de R.S.Z. niet de bijdrageopslag en verwijlsinterest te vorderen, maar laten hem alleen de mogelijkheid deze niet te vorderen; het behoort niet tot de bevoegdheid van de rechter aan de R.S.Z. een dergelijke afstand op te leggen (Art. 28, § 2 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders; Art. 55, § 1 K.B. 28 nov. 1969; Art. 580, 1° Gerechtelijk Wetboek.)

12 september 2005 S.2005.0006.N nr. 423

Vonnissen van de vrederechters – Partijen – Kooplieden – Geschil – Appelrechter – Bepaling.

Het hoger beroep tegen de beslissingen door de vrederechter in eerste aanleg gewezen inzake geschillen tussen kooplieden betreffende handelingen die de wet als daden van koophandel aanmerkt of inzake geschillen betreffende wisselbrieven, worden voor de rechtbank van koophandel gebracht, ook als die geschillen tot de bijzondere bevoegdheid van de vrederechter behoorden (Artikelen 577, tweede lid en 591 Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 C.2003.0427.N nr. 456

Hof van Cassatie – Verwijzing na cassatie – Rechter naar wie de zaak is verwezen.

Wanneer het Hof van Cassatie een beslissing vernietigt wegens schending van een regel inzake bevoegdheid, verwijst het de zaak zo nodig steeds naar de bevoegde rechter die het aanwijst (Art. 660 Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 C.2003.0427.N nr. 456

Raad van State – Afdeling administratie – Administratieve handelingen – Beroep tot nietigverklaring – Schorsing – Werkelijk voorwerp van het beroep – Arbeidsovereenkomst – Bevoegdheid – Arbeidsgerechten.

Aangezien de Raad van State vaststelt dat eiseres, die door de Belgische Staat met een arbeidsovereenkomst is aangeworven, de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij haar werkgever, wegens de behoeften van de dienst, geweigerd heeft haar, als deskundige, ter beschikking te stellen van de Europese Commissie, die om haar detachering verzocht, zijn het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het beroep van eiseres de modaliteiten van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst die de partijen bindt en behoort het, bijgevolg tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank (Art. 578, 1° Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 14, § 1, en 17, § 1, eerste lid Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

28 oktober 2005 C.2005.0109.F nr. 551

Beslagrechter – Zwarigheden bij de tenuitvoerlegging – Beperking.

Behoudens in de bij de wet bepaalde gevallen kan de beslagrechter in geval van zwarigheden bij de tenuitvoerlegging van een vonnis geen uitspraak doen over de zaak zelf, noch over de rechten van de partijen die vastgelegd zijn in de titel waarvan de tenuitvoerlegging wordt gevraagd (Art. 1498 Gerechtelijk Wetboek.)

10 november 2005 C.2004.0020.N nr. 588

Beslagrechter – Dwangsom – Tenuitvoerlegging.

In geval van zwarigheden bij de tenuitvoerlegging van een vonnis dat een veroordeling tot een dwangsom inhoudt behoort het de beslagrechter te bepalen of de voorwaarden waarbij de dwangsom verschuldigd is, al dan niet vervuld zijn (Artikelen 1385quater en 1498 Gerechtelijk Wetboek.)

10 november 2005 C.2004.0020.N nr. 588

Belastingzaken – Betwisting over de invordering van belastingschulden – Beslagrechter – Bevoegdheid.

De beslagrechter die kennisneemt van een vordering betreffende de middelen tot tenuitvoerlegging op de goederen van de schuldenaar, beoordeelt de wettigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging, zonder uitspraak te kunnen doen over de zaak zelf, behoudens de uitdrukkelijk in de wet bepaalde gevallen; inzake

inkomstenbelastingen is de beslagrechter, op het verzet van de belastingschuldige tegen het dwangbevel dat hem is betekend met het oog op de invordering van de belasting, niet bevoegd om uitspraak te doen over de geldigheid van de aanslag en van de titel die eraan ten grondslag ligt (Artikelen 1395, eerste lid en 1498 Gerechtelijk Wetboek.)

1 december 2005 C.2003.0030.N nr. 637

STRAFZAKEN

Artikel 416, tweede lid, Sv. – Beslissing inzake bevoegdheid – Begrip – Ambtelijke opdracht uitgaande van een vreemde rechterlijke overheid – Beslagen gelegd op grond van voormelde ambtelijke opdracht – Verzoek tot opheffing van beslag – Beschikking van de onderzoeksrechter – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest dat het hoger beroep niet gegrond verklaart.

Het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat afwijzend beschikt op het hoger beroep tegen een beschikking van de onderzoeksrechter, die art. 61quater, Sv., niet toepasselijk verklaart op de beslagen die een onderzoeksrechter op grond van een ambtelijke opdracht uitgaande van een vreemde rechterlijke overheid heeft gelegd, is geen beslissing inzake bevoegdheid. (Artikelen 61quater, 416 en 539 Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1515.F nr. 39

Artikel 416, tweede lid, Sv. – Beslissing inzake bevoegdheid.

Onder beslissingen inzake bevoegdheid in de zin van art. 416, tweede lid, Sv., moeten deze worden verstaan waarbij uitspraak wordt gedaan over een door de partijen opgeworpen geschil over de bevoegdheid van het rechtscollege dat van de zaak kennis neemt en deze waarbij de rechter zich ambtshalve onbevoegd verklaart (Art. 416, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1515.F nr. 39

Politierechtbank – Verkeersongeval.

Een ongeval waarbij middelen van vervoer te land betrokken zijn en dat zich heeft voorgedaan op een niet openbaar terrein dat evenwel openstaat voor een bepaald aantal personen, zoals een gesloten omloop voor sportwedstrijden of sportcompetities met dergelijke vervoermiddelen die toegankelijk zijn voor het publiek, is een verkeersongeval in de zin van artikel 138, 6°bis, Strafvordering waarvan de politierechtbank kennis neemt

14 juni 2005 P.2004.1596.N nr. 338

Correctionele rechtbank – Eén van de misdrijven mogelijks gepleegd voor de meerderjarigheid van een beklaagde – Onbevoegdverklaring – Andere misdrijven.

De correctionele rechtbank die zich onbevoegd heeft verklaard om te oordelen over een als misdrijf omschreven feit ten laste van een van de beklaagden omdat het mogelijks dateert van voor zijn meerderjarigheid, blijft geadieerd van de strafvordering wegens andere misdrijven tegen deze en een andere beklaagde

2 augustus 2005 P.2005.0932.N nr. 392

Begrip – Hoger beroep – Evocatie.

Het arrest waarbij beslist wordt de zaak aan zich te trekken en het onderzoek ervan te verdagen en waarvan wordt beweerd dat het de voorwaarden van de evocatie miskent, is geen arrest inzake bevoegdheid in de zin van art. 416, tweede lid, Sv. (Art. 215 Wetboek van Strafvordering.)

30 augustus 2005 P.2005.0910.F nr. 402

In de zin van art. 416, tweede lid, Sv., zijn de vonnissen en arresten die uitspraak doen over een door de partijen opgeworpen geschil over de bevoegdheid van het rechtscollege dat van de zaak kennis neemt en deze waarbij de rechter zich ambtshalve onbevoegd verklaart, beslissingen inzake bevoegdheid die aldus vatbaar zijn voor cassatieberoep dat vóór de eindbeslissing wordt ingesteld

30 augustus 2005 P.2005.0910.F nr. 402

Drukpersmisdrijf – Artikel 150, Grondwet – Bevoegdheid van het hof van assisen – Uitzondering – Racisme en xenofobie – Negationisme – Bevoegdheid van de correctionele rechtbank.

Het gewijzigde artikel 150, Grondwet, dat de drukpersmisdrijven die door racisme of xenofobie ingegeven zijn aan de bevoegdheid van de jury onttrekt, verwijst niet naar enige bijzondere wetgeving, zodat de correctionele rechtbank ook bevoegd is voor door racisme of xenofobie ingegeven drukpersmisdrijven die niet het voorwerp uitmaken van strafvervolgingen met toepassing van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

13 september 2005 P.2005.0705.N nr. 431

Politierechtbank – Wegverkeer – Openbare plaats.

Onder het begrip openbare plaats dat wordt beschreven in art. 28 Wegverkeerswet, waaraan de wetgever dezelfde ruime betekenis heeft willen geven die het had in art. 2, § 1, W.A.M. 1956 en die het heeft in art. 2, § 1, W.A.M. 1989, worden de plaatsen begrepen die hoewel zij privé zijn, voortdurend toegankelijk zijn voor bepaalde categorieën van personen zoals aangestelden, klanten, leveranciers, bezoekers of passanten; uit de omstandigheid alleen dat de bewoners van een gebouw, ook al zijn ze talrijk, eigenaars, huurders of bewoners, voortdurend toegang hebben via een openbare weg die loopt langs de privé–parking waarmee hij in verbinding staat, volgt niet dat deze een openbare plaats is in de zin van voormeld art. 28.

12 oktober 2005 P.2005.0686.F nr. 504

Strafrechter – Vordering gesteund op artikel 29bis W.A.M.–Wet – Bevoegdheid.

De strafrechter is niet bevoegd om kennis te nemen van de op art. 29bis W.A.M.–wet gegronde verplichting tot schadeloosstelling; hij kan t.a.v. de verzekeraar van de beklaagde alleen volgens de gemeenrechtelijke regels van de aansprakelijkheid uitspraak doen (Art. 29bis Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen; Art. 138 Wetboek van Strafvordering; Art. 601bis Gerechtelijk Wetboek.)

19 oktober 2005 P.2005.0858.F nr. 520

Beoordeling van de redelijke termijn.

Uit artikel 6.1, E.V.R.M. volgt dat het in de regel niet het onderzoeksgerecht, maar de rechter die uitspraak doet over de gegrondheid van de strafvervolging is, die oordeelt of de zaak behandeld is binnen een redelijke termijn en die, in geval van overschrijding van die termijn, bepaalt wat voor de beklaagde het passende rechtsherstel is; het middel dat aanvoert dat het rechtsherstel voor de schending van artikel 6.1, E.V.R.M. ook voor de onderzoeksgerechten, die geen uitspraak doen over de gegrondheid van de strafvordering, moet kunnen verkregen worden, faalt derhalve naar recht

8 november 2005 P.2005.1191.N nr. 578

BEWIJS

ALGEMEEN

Strafzaken – Verbod voor rechter beslissing te gronden op feitelijke gegevens die niet aan de tegenspraak van de partijen werden onderworpen – Algemeen bekend feit – Algemene ervaringsregel.

De waarde van een voertuig die wordt bepaald op basis van een tijdens de beraadslaging verschenen tijdschrift, is geen aan de rechter of uit de ervaring algemeen bekend feit en dient aan de tegenspraak van de partijen te worden onderworpen.

23 februari 2005 P.2004.1472.F nr. 111

BURGERLIJKE ZAKEN

Werkloosheid – Recht op uitkering – Samenwonen met een zelfstandige – Werkloze – Aangifte – Onjuistheid – Arbeid – Hulp – Gevolg – Uitkeringen – Terugvordering – Beperking.

De werkloze die de verplichting van juiste aangifte van bijkomstige activiteit of de verplichting van juiste aangifte van samenwoning met een zelfstandige niet naleeft, dient te bewijzen dat hij alleen arbeid heeft verricht of een zelfstandige heeft geholpen op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes, om de terugvordering van de uitkeringen tot die dagen of die periodes te beperken (Artikelen 48, 50 en 169, eerste en derde lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

3 januari 2005 S.2004.0117.F nr. 2

Handelsverbintenissen – Factuur – Aanvaarding – Feitelijk vermoeden.

De rechter kan inzake handelsverrichtingen uit de aanvaarding van de factuur een feitelijk vermoeden putten en het bewijs erin vinden dat de schuldenaar zijn akkoord heeft gegeven met de in de factuur vermelde verbintenis; dit geldt ook wanneer de aanvaarde factuur is gestuurd in uitvoering van een schriftelijke overeenkomst maar daarvan afwijkende verbintenissen inhoudt (Art. 25, tweede lid Wetboek van Koophandel.)

7 januari 2005 C.2003.0129.N nr. 11

Bewijskracht van de akten – Conclusie.

De bewijskracht van een conclusie wordt niet miskend wanneer de rechter de door een partij in die conclusie voorgedragen verweermiddelen verwerpt door ze tegen te spreken. (Artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek.)

3 maart 2005 C.2004.0296.F nr. 133

Bewijslast – Werkloosheid – Werkloze – Werknemer met gezinslast – Bedrag van de werkloosheidsuitkering.

De werkloze die beweert een werknemer met gezinslast te zijn, moet dat bewijzen (Art. 110, § 1, 1e lid, 1°, en 2e lid, en § 4, 1e lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

14 maart 2005 S.2004.0156.F nr. 157

Huur van goederen – Huishuur – Verplichtingen van partijen – Kosten voor waterverbruik – Onverschuldigde betaling – Bewijslast.

Het vonnis dat oordeelt dat het in strijd is met de huurovereenkomst en met de wet om de oppervlakte te gebruiken als maatstaf voor de verdeling van het waterverbruik,

verantwoordt niet naar recht zijn beslissing waarbij de vordering van de huurder tot terugbetaling van de voor zijn waterverbruik betaalde bedragen niet gegrond verklaard wordt op grond dat het aan hem staat te bewijzen dat hij de door hem zonder voorbehoud betaalde bedragen niet verschuldigd was (Artikelen 1315, 1728ter, § 1, 1728quater, § 1 Burgerlijk Wetboek; Art. 9, § 1 Besluit van de Waalse Regering 19 nov. 1993 tot regeling van de huurkosten van woningen beheerd door de "Société régionale wallonne du Logement" (Waalse Gewestelijke Huisvestingsmaatschappij of de door haar erkende maatschappijen; Art. 8, § 1 Besluit van de Waalse Regering 25 feb. 1999 tot regeling van de huurkosten van woningen beheerd door de "Société wallonne du Logement" (Waalse Huisvestingsmaatschappij) of door openbare huisvestingsmaatschappijen.)

28 april 2005 C.2004.0134.F nr. 251

Sociale zekerheid – Werknemers – Rijksdienst voor Sociale Zekerheid – Voorrecht van de dwingende kracht van de administratieve rechtshandeling.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid is bevoegd om het voordeel van de wet te ontzeggen aan degenen die de voorwaarden ervan niet vervullen en bijgevolg om ambtshalve te beslissen over het al dan niet bestaan van een arbeidsovereenkomst (Artikelen 5, 9, 22 en 40 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

2 mei 2005 S.2003.0121.F nr. 254

Onderhandse akte – Clausule – Paraaf – Afwezigheid van paraaf.

De enkele omstandigheid dat in een onderhandse akte een clausule niet geparafeerd werd en een andere wel, doet geen afbreuk aan de wettelijke bewijswaarde van die niet geparafeerde clausule waarvan vaststaat dat zij deel uitmaakt van de tussen partijen ondertekende overeenkomst (Artikelen 1318 en 1322 Burgerlijk Wetboek.)

13 mei 2005 C.2002.0401.N nr. 279

Onderhandse akte – Clausule – Afwezigheid van paraaf.

Uit de afwezigheid van een paraaf bij een clausule van een tussen partijen ondertekende overeenkomst kan niet worden afgeleid dat partijen met die clausule niet hebben ingestemd (Artikelen 1318 en 1322 Burgerlijk Wetboek.)

13 mei 2005 C.2002.0401.N nr. 279

Bewijslast – Landverzekering – Voordeel van de verzekering – Uitsluiting – Opzettelijke daad van de verzekerde.

De verzekeraar die beweert van dekking bevrijd te zijn, moet bewijzen dat de verzekerde de opzettelijke daad heeft begaan waardoor hij het voordeel van de verzekering heeft verloren (Art. 870 Gerechtelijk Wetboek; Art. 1315 Burgerlijk Wetboek.)

19 mei 2005 C.2003.0103.F nr. 284

Ten overstaan van derden – Geschriften – Verzekering – Landverzekering – Verzekeringswet 11 juni 1874 – Arbeidsongevallenverzekering – Bestaan – Conventionele wijziging – Bewijs.

Het wettelijke vereiste van een bewijs door geschrift geldt voor de partijen bij de verzekeringsovereenkomst, ook wanneer zij het bestaan of de conventionele wijziging van de verzekeringsovereenkomst aanvoeren tegen een derde, gezien zij alleen in de mogelijkheid zijn zich een geschrift te verschaffen. (Art. 25 Wet van 11 juni 1874 betreffende de verzekeringen.)

30 mei 2005 S.2004.0086.N nr. 303

Gerechtelijke bekentenis.

De gerechtelijke bekentenis kan zowel op rechtsfeiten als op materiële feiten slaan, maar niet op een rechtsvraag (Art. 1356, eerste en tweede lid Burgerlijk Wetboek.)

17 juni 2005 C.2003.0608.N nr. 350

Gerechtelijke bekentenis – Uitlegging.

Bij de uitlegging van een gerechtelijke bekentenis moet de rechter alle feitelijke gegevens ervan in aanmerking nemen, maar is hij niet gebonden door de juridische gevolgen die de partij die de bekentenis heeft afgelegd eruit afleidt (Art. 1356, eerste en tweede lid Burgerlijk Wetboek.)

17 juni 2005 C.2003.0608.N nr. 350

Huishuur – Einde – Opzegging door de verpachter – Voorwaarden – Persoonlijk betrekken van het goed.

Het staat aan de huurder die aanspraak maakt op de vergoeding bepaald in art. 3, § 2, hoofdstuk II, titel III, B.W., te bewijzen dat de verhuurder het goed niet heeft betrokken onder de voorwaarden en binnen de termijnen die in dat artikel zijn bepaald. (Art. 870 Gerechtelijk Wetboek; Art. 1315 Burgerlijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2003.0483.F nr. 355

Koopovereenkomst met lijfrente – Bestanddelen – Voorwerp – Kans op winst of verlies – Geen bestaansreden.

Het bestaan van een kans op winst of verlies is essentieel voor de geldigheid van een kanscontract, zoals de verkoopovereenkomst met lijfrente; bij gebrek aan dat toevallig gegeven is een dergelijke overeenkomst nietig bij gebrek aan voorwerp, ook al zijn de voorwaarden voor de toepassing van de artikelen 1974 en 1975, B.W., niet vervuld. (Artikelen 1104 en 1964 Burgerlijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2004.0549.F nr. 358

Werkloosheid – Recht op uitkering – Beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt – Volledig werkloze – Werkzoekende – Inschrijving – Adresverandering – Melding – Geen bewijs – Gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling – Ambtshalve schrapping – Bewijslast.

De volledig werkloze kan niet langer genieten van uitkeringen vanaf de dag waarop zijn inschrijving als werkzoekende ambtshalve werd geschrapt door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling, t.g.v. van het feit dat hij die dienst niet op de hoogte heeft gesteld van zijn adresverandering; de werkloze moet bewijzen dat hij de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling van zijn adresverandering op de hoogte heeft gesteld (Art. 58, § 1, eerste lid en derde lid, 3° K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

31 oktober 2005 S.2004.0188.F nr. 553

Landverzekering – Verzekeraar – Aanvaarding van dekking – Verzekerde – Recht op betaling – Bewijslast.

De verzekerde is niet langer gehouden het bewijs te leveren dat het schadegeval in de verzekeringsovereenkomst is voorzien en er niet door uitgesloten is wanneer de rechter vaststelt dat de verzekeraar aanvaard heeft tot dekking te zijn gehouden, en verzaakt heeft aan zijn recht om op grond van de polis en de wettelijke bepalingen dekking te weigeren.

17 november 2005 C.2004.0477.N nr. 607

Bewijslast – Landverzekering – Verzekerde – Recht op betaling.

De verzekerde die jegens zijn verzekeraar een recht op betaling aanvoert, moet in de regel niet alleen het bewijs leveren van de schade maar ook van de gebeurtenis die tot die schade heeft geleid, en moet bewijzen dat het opgetreden risico in het contract was voorzien en er niet door uitgesloten was (Art. 870 Gerechtelijk Wetboek; Art. 1315 Burgerlijk Wetboek.)

17 november 2005 C.2004.0477.N nr. 607

Werkloosheid – Recht op uitkering – Beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt – Volledig werkloze – Werkzoekende – Inschrijving.

Het bewijs dat de volledig werkloze is ingeschreven als werkzoekende, moet niet noodzakelijkerwijs blijken uit het dossier dat zijn betalingsinstelling doorstuurt naar de directeur van het werkloosheidsbureau om hem in staat te stellen uitspraak te doen over het recht op uitkering, maar kan later worden geleverd door het aanbrengen van een vermelding op de controlekaart. (Artikelen 58, § 1, eerste lid, en 139, derde lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 36, eerste en tweede lid M.B. 26 nov. 1991.)

12 december 2005 S.2004.0076.F nr. 660

STRAFZAKEN

Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Onderzoeksrechter – Exclusieve bevoegdheid – Gevolg – Procureur des Konings.

Uit de omstandigheid dat het opsporen van de oorsprong of de bestemming van telecommunicatie voor een tijdvak dat reeds was afgesloten op het ogenblik van het bevel, geen bevelschrift vereist dat aan de voorwaarden van art. 88bis Sv. voldoet, volgt niet dat een dergelijk onderzoek, behalve in de gevallen bedoeld in het vijfde en zesde lid van de eerste paragraaf van dat artikel, buiten de exclusieve bevoegdheid van de onderzoeksrechter valt en door de procureur des Konings kan worden gevoerd. (Art. 88bis Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1383.F nr. 37

Onderzoeksrechter – Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Regelmatigheid.

Een met redenen omkleed bevelschrift van de onderzoeksrechter, dat vereist is om buiten weten van de abonnee van een telecommunicatienetwerk en zijn correspondent, de opsporing van de oorsprong of de bestemming van telecommunicatie te gelasten, is slechts een verplicht vormvereiste voor te voeren en niet voor gevoerde telecommunicatie, ook al vermeldt het bevelschrift deze laatste (Art. 88bis Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1383.F nr. 37

Foto als bijlage van een geschrift – Foto die één geheel vormt met de tekst in commentaar.

Aangezien de bewijskracht van een akte het respect is dat men moet hebben voor wat bij geschrift is vastgesteld, kan er alleen miskenning zijn van de bewijskracht van een foto als bijlage van een geschrift in zoverre die foto met de tekst in commentaar één geheel vormt

26 januari 2005 P.2004.0928.F nr. 52

Misdrijf – Beklaagde – Verdedigingsmiddel – Bestaan en uitvoering van overeenkomst – Prejudicieel geschil – Bewijsregels – Oplichting – Misdrijf dat gericht is op de totstandkoming van de overeenkomst zelf of die totstandkoming als resultaat heeft – Artikel 16, V.T.Sv. – Toepasselijkheid.

Artikel 16, eerste lid, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, dat bepaalt dat de strafrechter, wanneer het misdrijf verband houdt met de uitvoering van een overeenkomst waarvan het bestaan ontkend of waarvan de uitlegging betwist wordt, zich gedraagt naar de regels van het burgerlijk recht bij zijn beslissing over het bestaan van die overeenkomst of over de uitvoering ervan, houdt niet in, maar sluit zelfs uit dat deze regel toepasselijk is wanneer het misdrijf gericht is op het totstandkomen van de overeenkomst zelf of die totstandkoming als resultaat heeft

15 februari 2005 P.2004.1396.N nr. 91

Oorsprong van de bewijzen – Miskenning van het geheim van het onderzoek – Strafvordering.

Miskenning van het geheim van het vooronderzoek kan alleen invloed hebben op strafvervolgingen, als deze gegrond zijn op die miskenning of als de verzamelde bewijzen daarna op die miskenning zijn gegrond

23 februari 2005 P.2004.1702.F nr. 114

Algemeen bekend feit – Algemene ervaringsregel.

De waarde van een voertuig die wordt bepaald op basis van een tijdens de beraadslaging verschenen tijdschrift, is geen aan de rechter of uit de ervaring algemeen bekend feit en dient aan de tegenspraak van de partijen te worden onderworpen.

23 februari 2005 P.2004.1472.F nr. 111

Onrechtmatig verkregen bewijs – Gevolg – Beoordeling door de rechter – Beoordelingscriteria.

Wanneer de onregelmatigheid die is begaan het recht op een eerlijk proces niet in gevaar brengt, de betrouwbaarheid van het bewijs niet aantast en geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste miskent, kan de rechter om te beslissen dat er grond is om gegevens aan te nemen die op onregelmatige wijze werden voorgelegd, met name de omstandigheid in overweging nemen dat de onwettigheid die werd begaan niet in verhouding staat tot de ernst van het misdrijf dat door die onregelmatigheid kon worden vastgesteld, of dat die onregelmatigheid geen weerslag heeft op het recht of de vrijheid die door de miskende norm worden beschermd

2 maart 2005 P.2004.1644.F nr. 130

Camerabewaking op de werkplaats – Werknemers niet vooraf geïnformeerd – Onrechtmatig verkregen bewijs – Gevolg – Beoordeling door de rechter.

De miskenning door de werkgever van zijn verplichting om de werknemer vooraf in te lichten over de installatie van camerabewaking op de werkplaats wordt bij wet niet met nietigheid bestraft, zodat het staat aan de rechter de gevolgen te beoordelen voor de ontvankelijkheid van de tijdens het debat aangevoerde bewijsmiddelen, van de onregelmatigheid die de wijze heeft aangetast waarop zij werden verkregen

2 maart 2005 P.2004.1644.F nr. 130

Camerabewaking op de werkplaats – Winkel – Bewaking beperkt tot de kassa – Doel om misdrijven vast te stellen – Geen aantasting aan het privé–leven – Toelaatbaarheid.

De appelrechters die oordelen dat de installatie van videobewakingsapparatuur die alleen op de kassa is gericht waarop de werknemer de aankopen van de klanten diende in te voeren, een maatregel is die beperkt is qua opzet en alleen misdrijven wil laten vaststellen waarvan de werknemer al sedert verschillende jaren werd verdacht, en die dus toereikend en ter zake dienend is, geen afbreuk doet aan diens privé–leven en zijn recht niet belemmert om voor de vonnisgerechten de tegen hem aangevoerde gegevens vrij tegen te spreken, beslissen aldus naar recht dat het gebrek aan informatie vóór het aanbrengen van de bewaking van het door de werknemer gebruikte werkinstrument, de strafrechter niet ertoe verplicht de vaststellingen die dank zij die bewaking zijn gebeurd uit het debat te weren.

2 maart 2005 P.2004.1644.F nr. 130

Bescherming van het privé–leven – Verwerking van persoonsgegevens – Camerabewaking op de werkplaats – Winkel – Bewaking beperkt tot de kassa – Geen persoonlijke identificatie – Wet van 8 dec. 1992 niet toepasselijk.

De Wet Verwerking Persoonsgegevens regelt geen videobewaking van een kassa die, als zij daartoe beperkt blijft, geen enkel rechtstreeks of onrechtstreeks element tot identificatie inhoudt, in de zin van art. 1 van voormelde wet, van de persoon die haar bedient.

2 maart 2005 P.2004.1644.F nr. 130

Camerabewaking op de werkplaats – Winkel – Bewaking beperkt tot de kassa – Doel om misdrijven vast te stellen – Recht op eerbiediging van het privé–leven – Artikel 8, E.V.R.M. – Geen miskenning.

Het arrest dat beslist dat er geen enkele inmenging van de overheid in het recht op eerbiediging van het privé–leven kan volgen uit de omstandigheid dat een werkgever, in zijn winkel, videoconferentie–apparatuur heeft geïnstalleerd die gericht is op de kassa waarmee één van zijn bedienden misdrijven te zijnen nadele zou plegen, schendt art. 8 E.V.R.M. niet

2 maart 2005 P.2004.1644.F nr. 130

Anonieme getuige – Huiszoeking – Gevolg – Artikelen 6.1 en 8 E.V.R.M..

Noch het recht van verdediging wordt miskend, noch de artikelen 6.1 en 8, E.V.R.M. worden geschonden omdat de aanwijzing, waarop de onderzoeksrechter zijn onaantastbaar oordeel over de noodzaak van de huiszoeking steunt, werd vernomen uit anonieme informatie (Artikelen 6.1 en 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

15 maart 2005 P.2004.1463.N nr. 158

Anonieme getuigenissen verkregen buiten het toepassingsgebied van de artikelen 75bis, 75ter en 86bis tot 86quinquies Sv. – Bewijswaarde.

De anonieme getuigenissen die buiten het toepassingsgebied van de artikelen 75bis, 75ter en 86bis tot 86quinquies Sv. betreffende de anonimiteit van getuigen zijn verkregen hebben geen bewijskracht, maar kunnen in overweging worden genomen om een onderzoek te openen of te oriënteren en om op een autonome wijze bewijzen te vergaren of de samenhang ervan te beoordelen

23 maart 2005 P.2004.1528.F nr. 180

Telefoontap in het buitenland – Regelmatigheid – Toetsing.

Wanneer de appelrechters vaststellen dat, enerzijds, het afluisteren en opnemen van telefoongesprekken door de onderzoeksrechter in overeenstemming met het Zwitsers recht is bevolen en dat de voorzitter van de kamer van inbeschuldigingstelling te Genève, m.a.w. een onafhankelijke en onpartijdige instantie, de regelmatigheid van de rechtspleging heeft getoetst, en, anderzijds, dat de inverdenkinggestelde geen enkel ter zake doend gegeven deed gelden dat de regelmatigheid van het verkregen bewijs in twijfel trekt, beslissen zij wettig dat de Zwitserse telefoontap regelmatig is en dat de inverdenkinggestelde zich niet kan beroepen op een miskenning van het recht van verdediging

6 april 2005 P.2005.0218.F nr. 206

In het buitenland verkregen bewijs – Regelmatigheid – Toetsing – Criteria.

De strafrechter moet de regelmatigheid van het in het buitenland verkregen bewijs beoordelen door na te gaan, enerzijds, of de vreemde wet het gebruikte bewijsmiddel toelaat en, bovendien, of dat bewijsmiddel niet strijdig is met de Belgische openbare orde, die ook wordt bepaald door de internationale en supranationale rechtsnormen, die rechtstreeks van toepassing zijn in de interne rechtsorde, en anderzijds, of het bewijs overeenkomstig het vreemd recht werd verkregen

6 april 2005 P.2005.0218.F nr. 206

Telefoontap in het buitenland – Regelmatigheid – Toetsing.

Wanneer het bewijselement in het buitenland in het kader van het gerechtelijk onderzoek door het afluisteren en opnemen van een telefoongesprek is verkregen, moet de strafrechter met name onderzoeken of de vreemde wet dit toestaat en of die wet in overeenstemming is met art. 8 E.V.R.M.

6 april 2005 P.2005.0218.F nr. 206

In het buitenland verkregen bewijs – Regelmatigheid – Toetsing.

De strafrechter kan de wettigheid van het in het buitenland verkregen bewijs toetsen op grond van alle regelmatig aan hem voorgelegde gegevens die de partijen hebben kunnen tegenspreken, zonder dat wordt vereist dat hij van het vreemde onderzoeksdossier kennis zou nemen

6 april 2005 P.2005.0218.F nr. 206

Wegverkeer – Proces–verbaal – Bijzondere bewijswaarde – Beperkingen.

De bewijswaarde zolang het tegendeel niet bewezen is van de processen–verbaal opgesteld door de overheidspersonen die door de Koning worden aangewezen om toezicht te houden op de naleving van de wegverkeerswet en haar uitvoeringsbesluiten, komt niet toe aan de gevolgtrekkingen of vermoedens die de verbalisanten uit hun vaststellingen afleiden (Art. 62, eerste lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

7 april 2005 C.2004.0104.N nr. 211

Proces–verbaal – Bijzondere bewijswaarde – Vaststelling van de verbalisanten – Wettelijk voorschrift – Inbreuk.

De rechter oordeelt zelfstandig of de kenmerken van een door de verbalisanten tot bewijs van het tegendeel vastgestelde feitelijke toestand al dan niet beantwoorden aan een inbreuk op enig wettelijk voorschrift. (Art. 62, eerste lid Wetten betreffende de politie

over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

7 april 2005 C.2004.0104.N nr. 211

Wegverkeer – Proces–verbaal – Bijzondere bewijswaarde – Beperkingen.

De bewijswaarde zolang het tegendeel niet bewezen is van de processen–verbaal opgesteld door de overheidspersonen die door de Koning worden aangewezen om toezicht te houden op de naleving van de wegverkeerswet en haar uitvoeringsbesluiten, komt niet toe aan de gevolgtrekkingen of vermoedens die de verbalisanten uit hun vaststellingen afleiden (Art. 62, eerste lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

7 april 2005 C.2004.0104.N nr. 211

Anonieme getuigenissen verkregen buiten het toepassingsgebied van de artikelen 47decies, 75bis, 75ter en 86bis tot 86quinquies Sv. – Bewijswaarde.

De anonieme getuigenissen die buiten het toepassingsgebied van de artikelen 75bis, 75ter en 86bis tot 86quinquies Sv. betreffende de anonimiteit van getuigen of van art. 47decies van hetzelfde wetboek zijn verkregen, kunnen in overweging worden genomen om een onderzoek te openen of te oriënteren en om op autonome wijze bewijzen te vergaren, of om de samenhang ervan te beoordelen

13 april 2005 P.2005.0263.F nr. 221

Rechterlijke beoordeling – Weigering – Rechten van de Mens – Verdrag Rechten van de Mens.

Art. 6 E.V.R.M. ontneemt de bodemrechter niet de bevoegdheid om de gegrondheid van een verzoek tot getuigenverhoor te beoordelen (Art. 6.3 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

13 april 2005 P.2005.0263.F nr. 221

Artikel 8, E.V.R.M. – Recht op eerbiediging van het privé–leven – Bewijs dat met miskenning van artikel 8 E.V.R.M. werd gekregen.

Uit artikel 8.2 EVRM volgt niet dat het bewijs dat verkregen werd met miskenning van de in die bepaling gestelde regels steeds moet worden uitgesloten.

3 mei 2005 P.2005.0618.N nr. 261

Wegverkeer – Overtreding – Vaststelling door onbemande automatisch werkende toestellen – Flitspaal – Ontbreken van een bouwvergunning – Regelmatigheid van de vaststelling.

De regelmatigheid van de vaststelling van een overtreding via een "flitspaal" is niet afhankelijk van de feitelijkheid of die flitspaal al dan niet met een bouwvergunning is geplaatst. (Art. 62 Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

3 mei 2005 P.2005.0305.N nr. 260

Beoordelingsvrijheid – Algemene ervaringsregel.

De vermelding volgens welke "het gebruikelijk is dat drugsverslaafden uit vrees voor represailles weigeren met hun dealer te worden geconfronteerd" is een uit de ervaring algemeen bekende regel, waarop de appelrechters hun overtuiging mogen stoelen zonder die regel aan de voorafgaande tegenspraak van de partijen te onderwerpen

4 mei 2005 P.2005.0410.F nr. 262

Beroepsgeheim – Bescheiden en documenten – Bewijsmiddel van het misdrijf – Vertrouwelijk karakter.

Wanneer een geneesheer ervan verdacht wordt een misdrijf te hebben gepleegd in de uitoefening van zijn beroep en desbetreffend strafvervolging wordt ingesteld, verliezen de bescheiden en documenten die als bewijsmiddel van dat misdrijf in annmerking komen, het vertrouwelijk karakter dat zij desgevallend zouden kunnen bezitten

24 mei 2005 P.2005.0431.N nr. 294

DNA–onderzoek – Identificatieprocedure – Deskundigenonderzoek – Onderzoek van celmateriaal en opstellen van DNA–profiel – Methode – Vergelijking en statistische waarschijnlijkheid – Inachtneming van de wettelijke en reglementaire voorschriften – Bewijswaarde.

Om een wettelijk bewijs van identificatie door DNA–onderzoek uit te maken, moeten de voorschriften betreffende de methode voor het onderzoek van celmateriaal en het opstellen van DNA–profielen worden nageleefd, evenals die inzake de vergelijking en de statistische waarschijnlijkheid die vervat liggen in de artikelen 7 en 8 K.B. 4 febr. 2002, genomen in uitvoering van de W. 22 maart 1999 en die in de bijlage bij dat K.B. (Artikelen 7 en 8 en bijlage K.B. van 4 februari 2002; Artikelen 3 en 7 Wet van 22 maart 1999.)

25 mei 2005 P.2005.0672.F nr. 297

Rechtvaardigings– of verschoningsgrond – Bewering dat de onderzoeksrechter een procedureregel niet heeft nageleefd – Gemis aan geloofwaardigheid.

De appelrechters leggen het bewijs van een rechtvaardigings– of verschoningsgrond die de inverdenkinggestelde op een geloofwaardige wijze opwerpt, niet te zijnen laste, door te oordelen dat de bewering volgens welke de onderzoeksrechter nog een huiszoekingsbevel zou hebben afgeleverd nadat hij op diezelfde dag de akte heeft ontvangen waarin wordt gevorderd dat hij zich zou onthouden, alle geloofwaardigheid mist.

25 mei 2005 P.2005.0424.F nr. 296

Onderzoek in strafzaken – Telefoontap – Ontdekking van andere feiten.

De omstandigheid dat door de telefoontap andere feiten zijn ontdekt dan deze waarvoor hij is bevolen, is op zichzelf geen grond van nietigheid die het vergaren van die aanwijzingen aantast

1 juni 2005 P.2005.0725.F nr. 308

Onregelmatige handeling – Kamer van inbeschuldigingstelling – Nietigverklaring van een onderzoeksverrichting – Daaropvolgende handelingen.

Over de rechtspleging die volgt op een onregelmatige handeling, preciseert art. 235bis, § 6, Sv., dat de nietigheid wordt uitgesproken "als daartoe grond bestaat"; de kamer van inbeschuldigingstelling is derhalve bevoegd om, nadat zij een onderzoeksverrichting heeft nietig verklaard, te oordelen dat daaropvolgende handelingen, waarvan zij op onaantastbare wijze beslist dat deze niet noodzakelijk daaruit voortvloeien, regelmatig zijn (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0627.F nr. 346

Onregelmatige handeling – Kamer van inbeschuldigingstelling – Nietigverklaring van een onderzoeksverrichting – Daaropvolgende handelingen.

Over de rechtspleging die volgt op een onregelmatige handeling, preciseert art. 235bis, §

6, Sv., dat de nietigheid wordt uitgesproken "als daartoe grond bestaat"; de kamer van inbeschuldigingstelling is derhalve bevoegd om, nadat zij een onderzoeksverrichting heeft nietigverklaard, daaropvolgende handelingen, waarvan zij op onaantastbare wijze beslist dat deze niet noodzakelijk daaruit voortvloeien, als regelmatig te beschouwen (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Regels – Artikel 1335, B.W. – Toepassing.

Art. 1335 B.W. houdt geen verband met de regels die de bewijsverkrijging en –beoordeling in strafzaken beheersen alsook de vorm van de stukken waarin deze liggen vervat. (Art. 1335 Burgerlijk Wetboek.)

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Opsporing van telefoongesprekken – Onregelmatigheden – Ontvankelijkheid van de vervolgingen.

De onregelmatigheden die de opsporing van telefoongesprekken kunnen aantasten worden niet bestraft met niet–ontvankelijkheid van de vervolgingen

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Onderzoeksrechter – Opsporing van telefoongesprekken – Motivering van de beschikking – Beoordeling door het vonnisgerecht.

De verplichting tot motivering van de beschikking van de onderzoeksrechter die een maatregel tot opsporing van telefoongesprekken als bepaald in art. 88bis, § 1, derde lid, Sv., voorschrijft, is noch substantiëel noch voorgeschreven op straffe van nietigheid, aangezien de wetgever het vonnisgerecht de mogelijkheid heeft gelaten het eventuele gebrek aan redengeving te bestraffen door de verkregen inlichtingen niet in overweging te nemen. (Art. 88bis, § 1, derde lid Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Onregelmatige handeling – Kamer van inbeschuldigingstelling – Nietigverklaring van een onderzoeksverrichting – Daaropvolgende handelingen.

De kamer van inbeschuldigingstelling is bevoegd om, nadat zij een onderzoeksverrichting heeft nietigverklaard, de daaropvolgende handelingen, waarvan zij op onaantastbare wijze beslist dat deze niet noodzakelijk daaruit voortvloeien, als regelmatig te beschouwen (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Verplichting.

De artikelen 47novies, § 2, tweede lid en 47novies, § 2, derde lid, Wetboek van Strafvordering bepalen niet dat in elk geval het proces–verbaal, bedoeld in artikel 47novies, § 2, derde lid, de exacte periode tijdens dewelke de infiltratie kan worden uitgevoerd, dient te vermelden

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Niet–vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Gevolg – Beoordeling door de feitenrechter.

Het komt de rechter toe in feite te oordelen of het niet–vermelden van de periode tijdens dewelke de infiltratie kan worden uitgevoerd, in het proces–verbaal in de zin van art.

47novies, § 2, Wetboek van Strafvordering, rekening houdende met de in de zaak die hij dient te beoordelen, te bereiken doelstellingen, verantwoord kan zijn.

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Ernstige aanwijzingen van schuld – Gegevensbanken – DNA–onderzoek – Genetisch deskundigenonderzoek – Wettigheid – Ontbreken van waarborgen voor de wijze waarop sporen van celmateriaal worden behandeld en vereisten inzake beheer gegevensbanken.

Het gebrek aan doeltreffende waarborgen voor de wijze waarop sporen van celmateriaal worden behandeld en voor de vereisten inzake beheer van gegevensbanken, impliceert niet per se dat het bewijs uit het onderzoek van sporen van celmateriaal die in een gegevensbank worden bewaard onwettig is en belet de rechter evenmin om de regelmatigheid van het aldus verkregen bewijs te beoordelen. (Art. 7 Wet van 22 maart 1999; Artikelen 13 en 14 K.B. van 4 februari 2002.)

21 september 2005 P.2005.1266.F nr. 449

Bewijslast – Douane en accijnzen – Niet–overeenstemmende gegevens in boeken, geschriften of documenten – Bewijs van de vaststelling van de fraude van de rechten.

Artikel 205, A.W.D.A., krachtens hetwelk de niet–overeenstemmende gegevens die door de ambtenaren der douane en accijnzen worden vastgesteld in de handelsboeken, handelsgeschriften of handelsdocumenten van een handelaar, ingeroepen kunnen worden als bewijs van de vaststelling van een fraude van de rechten, zolang het tegendeel niet bewezen is, stelt geen wettelijk vermoeden van toerekenbaarheid van een misdrijf aan een welbepaalde persoon in, maar houdt enkel in dat een handelaar kan gehouden worden tot het leveren van het bewijs van het tegendeel

27 september 2005 P.2005.0371.N nr. 461

Douane en accijnzen – Aankoop of verkoop van met rechten of accijnzen belaste goederen – Niet–overeenstemmende gegevens in boeken, geschriften of documenten – Bewijs van de vaststelling van de fraude van de rechten.

Artikel 205, A.W.D.A., krachtens hetwelk de niet–overeenstemmende gegevens die door de ambtenaren der douane en accijnzen worden vastgesteld in de handelsboeken, handelsgeschriften of handelsdocumenten van een handelaar, ingeroepen kunnen worden als bewijs van de vaststelling van een fraude van de rechten, zolang het tegendeel niet bewezen is, stelt geen wettelijk vermoeden van toerekenbaarheid van een misdrijf aan een welbepaalde persoon in, maar houdt enkel in dat een handelaar kan gehouden worden tot het leveren van het bewijs van het tegendeel

27 september 2005 P.2005.0371.N nr. 461

Beoordelingsvrijheid – Zedenfeiten, op een minderjarige gepleegd door haar stiefvader – Regels van algemene ervaring.

Door te vermelden, enerzijds, "dat de gedragsstoornissen die de klaagster reeds voor haar onthullingen had vertoond, trouwens vaak worden waargenomen bij misbruik van jonge kinderen" en door, anderzijds, na te hebben vastgesteld dat de deskundige erop gewezen heeft dat klaagster "is opgegroeid in een omgeving waarin de grenzen tussen de generaties vervaagd zijn" te vermelden "dat een dergelijk ontbreken van barrières tussen de generaties eveneens een element is dat vaak wordt waargenomen bij seksueel misbruik binnen gezinnen", geven de rechters een algemeen gekende ervaring weer waarop zij hun overtuiging mogen gronden zonder haar aan de voorafgaande tegenspraak van de partijen te onderwerpen

28 september 2005 P.2005.0861.F nr. 463

Afluistermaatregel – Met redenen omklede beschikking – Subsidiariteitsbeginsel – Redengeving.

Art. 90quater, tweede lid, 1° en 2°, Sv., verplicht de onderzoeksrechter, op straffe van nietigheid, om in de beschikking tot afluisteren de redenen te vermelden waarom de gewone onderzoeksmiddelen ondoeltreffend zouden zijn

5 oktober 2005 P.2005.1056.F nr. 483

Onregelmatig verkregen bewijs – In aanmerking nemen door de rechter – Franse politiemannen – Grensoverschrijdende achtervolging – Wegverkeer – Aanbrenger – Verdovende middelen.

Geen enkele wettelijke bepaling verbiedt volledig een bewijs te gebruiken dat op directe of indirecte wijze door enige onregelmatigheid of onwettigheid is verkregen, behoudens het geval van miskenning van een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm, of wanneer de bewijsverkrijging is aangetast door een gebrek waardoor de betrouwbaarheid ervan wegvalt of waardoor het recht op een eerlijk proces in gevaar wordt gebracht. De rechter beslist overeenkomstig het geheel van de gegevens van de zaak en kan met name rekening houden met het zuiver formeel karakter van de onregelmatigheid, met het gebrek aan weerslag van het aangeklaagde gebrek op het recht of de vrijheid die door de overschreden norm zijn beschermd, met de omstandigheid dat de wederrechtelijke daad die aan de politie of de aangever wordt toegeschreven niet opzettelijk is, dat het onrechtmatig verkregen bewijs slechts een materieel bestanddeel van het misdrijf uitmaakt of nog dat de ernst ervan veruit de onregelmatigheid die de vaststelling van het misdrijf voorafging of die ermee gepaard ging, overstijgt

12 oktober 2005 P.2005.0119.F nr. 503

Verhoor van personen – Bewijswaarde.

De processen–verbaal van verhoor binden de rechter niet die op onaantastbare wijze de bewijswaarde ervan beoordeelt.

19 oktober 2005 P.2005.1182.F nr. 524

Verhoor van personen – Niet–naleving van de regels en vormvereisten die door de wet zijn opgelegd.

Behoudens schending van de regels die toepasselijk zijn inzake taalgebruik, leidt het niet eerbiedigen van de overige regels en vormvereisten die door de wet voor het verhoor van personen zijn opgelegd niet tot nietigheid van het verhoor (Artikelen 47bis, en 57, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

19 oktober 2005 P.2005.1182.F nr. 524

Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Inlichtingenbulletin en strafblad.

Aangezien de bestreden beslissing niet naar het signalisatieblad, het inlichtingenbulletin of het strafblad van de beklaagde verwijst, kan zij de bewijskracht van die akten niet miskennen.

19 oktober 2005 P.2005.1041.F nr. 523

DNA–onderzoek – Vormvereisten m.b.t. het overzenden van aangetroffen sporen aan een erkend laboratorium – Niet–naleving van de wettelijke en reglementaire voorschriften.

De vormvereisten van art. 2, § 3, K.B. 4 feb. 2002 ter uitvoering van de W. 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA–onderzoek in strafzaken, m.b.t. het overzenden van aangetroffen sporen van celmateriaal aan een erkend laboratorium, zijn

niet substantieel noch op straffe van nietigheid voorgeschreven; de eventuele niet–naleving ervan kan in voorkomend geval enkel de bewijswaarde van het verder onderzoek verzwakken

2 november 2005 P.2005.1379.F nr. 559

Onrechtmatig verkregen bewijs – Toelaatbaarheid – Beoordeling door de rechter.

Het staat de rechter de toelaatbaarheid van onrechtmatig verkregen bewijs te beoordelen in het licht van de artikelen 6, E.V.R.M. en 14, I.V.B.P.R., rekening houdende met de elementen van de zaak in haar geheel genomen, inbegrepen de wijze waarop het bewijs verkregen werd en de omstandigheden waarin de onrechtmatigheid werd begaan; hij kan bij dit oordeel, onder meer, een of het geheel van volgende omstandigheden in afweging nemen: hetzij dat de overheid die met de opsporing, het onderzoek en de vervolging van misdrijven is belast, al dan niet de onrechtmatigheid opzettelijk heeft begaan, hetzij dat de ernst van het misdrijf veruit de begane onrechtmatigheid overstijgt, hetzij dat het onrechtmatig verkregen bewijs alleen een materieel element van het bestaan van het misdrijf betreft

8 november 2005 P.2005.1106.N nr. 576

Wegverkeer – Snelheidsovertreding – Vaststelling door een bemand automatisch werkend toestel waarvan de homologatie vervallen – Andere feitelijke gegevens.

De rechter in strafzaken mag het bewijs van de snelheidsovertreding die vastgesteld werd met een bemand automatisch werkend toestel, waarvan de homologatie is vervallen, laten steunen op het feitelijke gegeven van deze vaststelling en op andere feitelijke gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren.

8 november 2005 P.2005.0941.N nr. 573

Wegverkeer – Snelheidsovertreding – Vaststelling door bevoegde ambtenaren – Vaststelling met een automatisch werkend toestel waarvan de homologatie vervallen is.

Het bewijs van een snelheidsovertreding die door bevoegde ambtenaren met een meettoestel waarvan de homologatie is vervallen, werd vastgesteld, is niet onwettig, maar heeft enkel niet de bijzondere bewijskracht bepaald bij artikel 62, tweede lid, Wegverkeerswet.

8 november 2005 P.2005.0941.N nr. 573

Verkeersovertreding – Vaststelling door de ter zake bevoegde overheidspersonen – Aanwezigheid in voertuig van verbalisanten van camera's bediend door onbevoegde derden die tot een televisieproductiehuis behoren – Live–opname van de vaststelling van de verkeersovertreding met het oog op eventuele uitzending op televisie – Doelbewuste deelname aan de prerogatieven van de politie – Actieve betrokkenheid bij de initiële opsporingsfase – Artikel 8, E.V.R.M. – Recht op privacy – Miskenning.

Zo een vaststelling van een verkeersovertreding op de openbare weg door ter zake bevoegde overheidspersonen een door artikel 8, tweede lid, E.V.R.M. toegestane inmenging in de uitoefening van het recht op privacy is, wordt dit recht evenwel miskend wanneer deze vaststelling is gebeurd in een auto uitgerust met drie camera's en in aanwezigheid van onbevoegde derden die tot een televisieproductiehuis behoren en die vanaf het begin elke beweging "live" volgden, zodat aldus het prerogatief van de politie doelbewust gedeeld werd met derden die van meet af aan op een actieve wijze bij de initiële opsporingsfase werden betrokken. (Art. 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

8 november 2005 P.2005.1106.N nr. 576

Onrechtmatig verkregen bewijs – Uitsluiting.

Ofschoon naar Belgisch recht het gebruik van bewijs dat de overheid die met de opsporing, het onderzoek en de vervolging van misdrijven is belast of een aangever met het oog op het leveren van dat bewijs heeft verkregen ingevolge een misdrijf, met miskenning van een regel van het strafprocesrecht, ingevolge een schending van het recht op privacy, met miskenning van het recht van verdediging of met miskenning van het recht op menselijke waardigheid, in principe, niet geoorloofd is, mag de rechter alleen dan geen rekening houden met een onrechtmatig verkregen bewijs: hetzij wanneer de naleving van bepaalde vormvoorwaarden voorgeschreven wordt op straffe van nietigheid, hetzij wanneer de begane onrechtmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast, hetzij wanneer het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces

8 november 2005 P.2005.1106.N nr. 576

Huiszoekingsbevel – Niet–naleving van de vormvereisten – Beoordeling door de rechter.

Artikel 12, tweede lid, Grondwet sluit niet uit dat de rechter, in geval van niet–naleving van een wettelijk voorgeschreven vormvereiste van een huiszoekingsbevel, kan oordelen of het uit de huiszoeking verkregen bewijs al dan niet rechtsgeldig is (Art. 12 Grondwet 1994.)

15 november 2005 P.2005.1275.N nr. 597

Douane en accijnzen – Proces–verbaal opgemaakt door één enkele ambtenaar.

Artikel 272, laatste lid, A.W.D.A., dat bepaalt dat het proces–verbaal dat slechts door één ambtenaar is opgemaakt, op zichzelf geen bewijs zal opleveren, houdt enkel in dat dit proces–verbaal geen bijzondere bewijswaarde heeft; dergelijk proces–verbaal kan evenwel als inlichting gelden.

6 december 2005 P.2005.0916.N nr. 644

Wegverkeer – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Artikel 56, Aslastendecreet – Materieel bestanddeel.

Het materiële bestanddeel van het misdrijf bedoeld in artikel 56, Aslastendecreet, dat de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen strafbaar stelt omwille van de beschadiging van het wegdek die zij teweegbrengt, is bewezen wanneer de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen is aangetoond

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Medewerker aan het strafonderzoek – Getuigenis onder eed – Aangever van een feit – Anonimiteit – Weigering de identiteit van de aangever kenbaar te maken – Redelijke verantwoording om de anonimiteit te verzekeren op het ogenblik van de aangifte – Zwijgrecht – Beoordeling door de rechter – Criteria.

Zelfs indien op het ogenblik van de aangifte van het onderzochte feit een redelijke verantwoording bestond om de aangever anonimiteit te verzekeren, kan de rechter bij het beoordelen of de medewerker aan het strafonderzoek die als getuige gehoord wordt zich al dan niet kan beroepen op zwijgrecht, rekening houden met alle feitelijke omstandigheden, zoals de omstandigheid dat nadien het strafonderzoek heeft geleid tot de buitenvervolgingstelling, dat op het ogenblik van de getuigenis geen gerechtvaardigde vrees voor de bescherming van de aangever meer bestaat, en met het recht van de buiten vervolging gestelde verdachte om eventueel schadevergoeding te verkrijgen wegens eerroof, laster of lasterlijke aangifte (Artikelen 80, 157, 211 en 355 Wetboek van

Strafvordering.)

6 december 2005 P.2005.1138.N nr. 651

Medewerker aan het strafonderzoek – Getuigenis onder eed – Aangever van een feit – Anonimiteit – Weigering de identiteit van de aangever kenbaar te maken – Zwijgrecht – Draagwijdte – Beoordelingsvrijheid van de rechter – Criteria.

Het recht van de medewerker aan het strafonderzoek om de naam van de aangever van een feit te verzwijgen is niet absoluut en de rechter, die in concreto dient na te gaan of de medewerker aan het strafonderzoek die als getuige gehoord wordt dit recht niet afwendt van zijn wettelijk doel, kan daarbij rekening houden met de omstandigheid dat op het ogenblik van de aangifte geen redelijke verantwoording bestond om de aangever anonimiteit te verzekeren (Artikelen 80, 157, 211 en 355 Wetboek van Strafvordering.)

6 december 2005 P.2005.1138.N nr. 651

Medewerker aan het strafonderzoek – Getuigenis onder eed – Aangever van een feit – Anonimiteit – Weigering de identiteit van de aangever kenbaar te maken.

Zowel vóór de wet van 8 april 2002, als nog vandaag, mag de medewerker aan het strafonderzoek die door de onderzoeksrechter of de strafvonnisrechter bij toepassing van naar gelang van het geval artikel 80, 157 of 355 Wetboek van Strafvordering onder eed als getuige wordt gehoord, weigeren de identiteit van de persoon die de aangifte van het onderzochte feit heeft gedaan, bekend te maken, wanneer deze medewerker op redelijke grond in geweten heeft kunnen oordelen de aangever in het belang van de strafvordering en ter bescherming van die aangever, anonimiteit te beloven (Artikelen 80, 157, 211 en 355 Wetboek van Strafvordering.)

6 december 2005 P.2005.1138.N nr. 651

BEZITSVORDERING

Ingesloten erf – Gedogen van uitweg – Foutieve opheffing – Onrechtmatige afsluiting – Bezitsvordering – Wettelijkheid.

Hoewel de omstandigheden waarin een einde wordt gemaakt aan een gedogen, zoals een uitweg op een erf, foutief kunnen zijn en het recht om zijn goed af te sluiten eveneens een misbruik kan opleveren, maakt een partij zich niet schuldig aan een dergelijke fout of een dergelijk misbruik door een einde te maken aan een gedogen van uitweg op een erf waarvan zij het bezit aantoont of door dat goed af te sluiten teneinde te beletten dat voornoemd bezit wordt aangetast (Art. 684 Burgerlijk Wetboek; Art. 1370 Gerechtelijk Wetboek.)

10 maart 2005 C.2004.0077.F nr. 147

BOEKHOUDRECHT

Accountant – Monopolie.

Het monopolie van de externe accountants, dat zij, onder de voorwaarden bedoeld in artikel 82, W. 21 feb. 1985, delen met andere professionele boekhouders, is beperkt, enerzijds, tot het verifiëren en corrigeren van alle boekhoudingstukken, en, anderzijds, tot de expertise op het gebied van de boekhoudkundige organisatie van ondernemingen en de analyse van de toestand en de werking van ondernemingen (Art. 82 Wet 21 feb. 1985 tot hervorming van het Bedrijfsrevisoraat.)

30 juni 2005 C.2004.0339.F nr. 385

BURGERLIJKE RECHTEN. POLITIEKE RECHTEN

Subjectief recht – Aantasting – Bestuur – Discretionaire bevoegdheid – Rechterlijke macht – Kort geding – Bevoegdheid.

De Rechterlijke Macht is bevoegd om een door het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid begane onrechtmatig geachte aantasting van een subjectief recht zowel te voorkomen als te vergoeden (Art. 144 Grondwet 1994; Art. 584 Gerechtelijk Wetboek.)

24 november 2005 C.2004.0317.N nr. 625

BURGERLIJKE RECHTSVORDERING

Vermogensvoordelen gehaald uit het misdrijf – Heling van vermogensvoordelen – Bijzondere verbeurdverklaring – Burgerlijke partij – Teruggave of toewijzing.

Uit de onderlinge samenhang tussen het bepaalde in de artikelen 505 derde lid, 505 eerste lid, 2°, 42, 1° en 3° en 43bis derde en vierde lid, Strafwetboek volgt dat ook wanneer zaken bedoeld in artikel 42, 3°, Strafwetboek krachtens artikel 505, derde lid, Strafwetboek verbeurd worden verklaard, die zaken, in geval zij aan de burgerlijke partij toebehoren of goederen of waarden vertegenwoordigen die in de plaats gesteld zijn van de zaken die toebehoren aan de burgerlijke partij of het equivalent zijn van zulke zaken, haar naar gelang het geval zullen worden teruggegeven of toegewezen op voorwaarde dat daardoor de rechten van derden niet worden geschaad. (Artikelen 42, 1° en 3°, 43bis, derde en vierde lid Strafwetboek; Artikelen 505, eerste lid, 2° en 505, derde lid Strafwetboek.)

11 januari 2005 P.2004.1087.N nr. 17

Misdrijf van bedrieglijk onvermogen – Schade veroorzaakt door de fout van een mededader – Verlies van een kans de terugbetaling van een schuldvordering te verkrijgen.

De schade die door de schuld van een mededader aan het misdrijf bedrieglijk onvermogen wordt veroorzaakt, kan worden afgezonderd van de onbetaalde schuld van de hoofddader, maar bestaat in het verlies van een kans voor de schuldeisers om van deze laatste de betaling van de hen verschuldigde sommen te verkrijgen (Art. 490bis Strafwetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

23 februari 2005 P.2004.1517.F nr. 112

Strafzaken – Onderzoek – Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Noch de artikelen 246 tot 248, Wetboek van Strafvordering, noch enige andere wettelijke bepaling staan eraan in de weg dat, wanneer de buitenvervolgingstelling van één of meerdere wel of niet–nominatief aangewezen verdachten gepaard gaat met de verwijzing naar de correctionele rechtbank van één of meerdere andere verdachten, de benadeelde een tot dan toe niet–vermelde persoon rechtstreeks kan dagvaarden wegens een wanbedrijf of een overtreding waarvoor de correctionele rechtbank ingevolge de verwijzing is gevat (Artikelen 246, 247 en 248 Wetboek van Strafvordering.)

15 maart 2005 P.2005.0077.N nr. 161

Burgerlijke partij – Onderzoeksgerechten – Raadkamer – Regeling van de rechtspleging –

Buitenvervolgingstelling – Hoger beroep – Ontvankelijkheid.

De burgerlijke partij kan hoger beroep instellen tegen een beschikking van buitenvervolgingstelling en aldus de loop van de strafvordering verlengen; het recht van hoger beroep tegen een dergelijke beschikking veronderstelt evenwel dat de burgerlijke partijstelling ontvankelijk is (Art. 135, § 1 Wetboek van Strafvordering.)

16 maart 2005 P.2004.1664.F nr. 163

Uitgifte van ongedekte cheque – Burgerlijke rechtsvordering – Burgerlijke partijstelling – Vereiste.

In geval van vervolging wegens uitgifte van een ongedekte cheque, kan de burgerlijke partij enkel het bedrag van die cheque vorderen, indien de verbintenis tussen partijen waarop de cheque betrekking heeft, zonder de uitgifte van de cheque niet was ontstaan; deze regel geldt eveneens wanneer de uitgifte geschiedt ten titel van doorstorting van remboursgelden die derden hebben betaald voor aan hen geleverde prestaties

24 mei 2005 P.2005.0284.N nr. 293

Douane en accijnzen – Betaling van rechten en accijnzen – Bevoegdheid van de strafrechter.

De bevoegdheid van de strafrechter om te oordelen over een burgerlijke rechtsvordering in betaling van rechten en accijnzen veronderstelt enkel dat, enerzijds, hij regelmatig geadieerd is van overtredingen, fraudes, misdrijven of misdaden, bedoeld in de artikelen 281 en 282, Douane en Accijnzenwet, anderzijds, dat de belastingschuldige regelmatig bij het proces is betrokken

14 juni 2005 P.2005.0123.N nr. 339

Federale Overheidsdienst Financiën – Vordering tot betaling van accijnzen – Artikel 183, Sv. – Toepasselijkheid.

Krachtens de artikelen 281, 282 en 283 A.W.D.A. en artikel 42 van het koninklijk besluit van 3 april 1953 tot samenordening van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken is de burgerlijke rechtsvordering van de vervolgende partij tot betaling van accijnzen afhankelijk van de strafvordering die de vervolgende partij bij de strafrechter aanhangig maakt teneinde te worden geïnstrueerd en berecht overeenkomstig het Wetboek van Strafvordering; het voorschrift van artikel 183 Wetboek van Strafvordering, dat de burgerlijke partij bij de akte van dagvaarding woonplaats kiest in de stad waar de rechtbank zitting houdt, vindt derhalve ter zake geen toepassing.

21 juni 2005 P.2005.0601.N nr. 363

Strafrechter – Vordering gesteund op artikel 29bis W.A.M.–Wet – Bevoegdheid.

De strafrechter is niet bevoegd om kennis te nemen van de op art. 29bis W.A.M.–wet gegronde verplichting tot schadeloosstelling; hij kan t.a.v. de verzekeraar van de beklaagde alleen volgens de gemeenrechtelijke regels van de aansprakelijkheid uitspraak doen (Art. 29bis Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen; Art. 138 Wetboek van Strafvordering; Art. 601bis Gerechtelijk Wetboek.)

19 oktober 2005 P.2005.0858.F nr. 520

Redelijke termijn – Overschrijding – Sanctie – Burgerlijke veroordeling.

Noch art. 6 E.V.R.M., noch art. 21ter, V.T.Sv., noch enige andere wettelijke bepaling machtigt de rechter die de overschrijding van de redelijke termijn vaststelt om deze te bestraffen door de omvang van de burgerlijke veroordeling van de beklaagde te

verminderen.

2 november 2005 P.2005.0780.F nr. 555

Strafgerecht – Hoger beroep – Incidenteel beroep.

Het incidenteel beroep dat de gedaagde bij een op de terechtzitting genomen conclusie kan instellen is de uitoefening van het rechtsmiddel dat hij had kunnen uitoefenen bij wege van hoofdberoep binnen de wettelijke termijnen, tegen de beslissing die betrekking heeft op de partijen op wier hoger beroep hij geïntimeerde is (Art. 203, § 4 Wetboek van Strafvordering.)

2 november 2005 P.2005.1013.F nr. 557

Strafgerecht – Hoger beroep van de burgerlijke partij – Uitbreiding van de oorspronkelijke vordering.

De burgerlijke partij kan haar vordering die gegrond is op het aan de beklaagde ten laste gelegd misdrijf uitbreiden of wijzigen, zodat zij een hoofdberoep of een incidenteel beroep kan instellen teneinde haar oorspronkelijke vordering uit te breiden, ook als de eerste rechter haar het gevraagde heeft toegewezen (Artikelen 807 en 1042 Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 3 en 4 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

2 november 2005 P.2005.1013.F nr. 557

Strafzaken – Onderzoeksgerechten – Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Bezwaren – Niet inverdenkinggestelde verdachte – Beschikking – Aard – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde – Ontvankelijkheid.

De niet–verwijzing door de raadkamer van een niet inverdenkinggestelde verdachte tegen wie het gerechtelijk onderzoek bezwaren heeft aangetoond, houdt geen buitenvervolgingstelling in en staat er niet aan in de weg dat deze verdachte door de benadeelde rechtstreeks wordt gedagvaard (Artikelen 61bis, 127, 128 en 182 Wetboek van Strafvordering.)

15 november 2005 P.2005.0829.N nr. 594

Valse gedingbeslissende eed – Vordering tot schadevergoeding.

Wanneer een partij de beslissende eed aan de andere partij opdraagt of deze laatste de eed aan eerstgenoemde terugwijst, neemt de civielrechtelijke betwisting omtrent het rechtsfeit waarvan het bestaan ontkend werd, definitief en onherroepelijk een einde en de tegenpartij van deze die de eed heeft afgelegd kan dat feit om welke redenen ook niet meer opnieuw voor welk gerecht ook ter sprake brengen; hieruit volgt dat geen schadevergoeding wegens valse gedingbeslissende eed kan worden gevorderd en de strafvordering wegens dat feit, ongeacht het recht van het openbaar ministerie om die in te stellen, niet op initiatief van de burgerlijke partij kan worden ingesteld (Art. 226 Strafwetboek; Artikelen 1357, 1°, en 1363 Burgerlijk Wetboek.)

22 november 2005 P.2005.0944.N nr. 615

Burgerlijke rechtsvordering ingesteld voor de onderzoeksrechter – Latere opheffing van de strafwet – Verval van de strafvordering – Voortbestaan van de burgerlijke rechtsvordering.

De opheffing van het strafbare karakter van feiten die voorheen een misdrijf uitmaakten heeft alleen het verval van de strafvordering tot gevolg, maar brengt niet mee dat deze feiten niet langer een fout zouden zijn, noch dat de strafrechter voor wie de burgerlijke rechtsvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de feiten nog strafbaar waren, daardoor zijn bevoegdheid verliest

13 december 2005 P.2005.0762.N nr. 671

CASSATIE

ALGEMEEN. OPDRACHT EN BESTAANSREDEN VAN HET HOF. AARD VAN HET CASSATIEGEDING

Opdracht van het Hof – Strafzaken – Bestreden beslissing gegrond op een voor kritiek vatbare grond – Bevoegdheid van het Hof om het beschikkende gedeelte door een andere rechtsgrond te verantwoorden.

Wanneer de appelrechters hun beslissing niet naar recht hebben verantwoord, kan het Hof de reden waarop de bestreden beslissing steunt vervangen door een juridische grondslag die het beschikkend gedeelte verantwoordt

9 maart 2005 P.2004.1591.F nr. 145

Opdracht van het Hof – Strafzaken – Bestreden beslissing gegrond op een voor kritiek vatbare grond – In de plaats gestelde reden.

Het Hof dat eerst heeft vastgesteld dat een beslissing niet naar recht verantwoord is, omdat het oordeelt dat het begrip collectief misdrijf door eenheid van opzet geen verband houdt met een misdrijf waarvan de voltrekking geen enkel moreel bestanddeel vereist, vervangt die reden waarop de bestreden beslissing steunt, door de overweging dat het vonnis voor de meerdaadse samenloop van misdrijven de cumulatie van straffen heeft toegepast binnen de bij wet vastgelegde grenzen.

9 maart 2005 P.2004.1591.F nr. 145

Opdracht van het Hof – Redenen – Indeplaatsstelling door het Hof.

Het Hof kan in de plaats van redenen waartegen het cassatiemiddel opkomt en waarop de bestreden beslissing steunt redenen stellen die deze beslissing naar recht verantwoorden

22 april 2005 C.2004.0194.N nr. 238

Opdracht van het Hof – Burgerlijke zaken – Bestreden beslissing waarin het beschikkend gedeelte op een door het cassatieberoep bekritiseerde reden is gegrond – Bevoegdheid van het Hof om een rechtsgrond in de plaats te stellen die het dictum van de beslissing verantwoordt.

Wanneer een bestreden beslissing haar beschikkend gedeelte op een door het cassatieberoep bekritiseerde reden laat steunen, kan het Hof een rechtsgrond in de plaats stellen die het dictum van die beslissing verantwoordt

3 oktober 2005 S.2004.0131.F nr. 474

Opdracht – Uitwerking – Tuchtzaken – Verwijzing van een rechtbank naar een andere – Wettige verdenking – Materieel verzuim – Recht van verdediging – Intrekking van een arrest – Voorwaarden – Openbaar ministerie – Vordering – Regelmatigheid van de dienst van hoven en rechtbanken.

Wanneer uit geen enkel stuk waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat de verzoeker tot onttrekking wegens wettige verdenking noch zijn advocaat door de griffier op de hoogte zijn gebracht van de datum waarop de verzoeker op de terechtzitting moet verschijnen en evenmin blijkt dat zij zijn verschenen, volgt hieruit dat het voormelde verzuim niet aan de verzoeker kan worden verweten en dat hem dus het recht is ontzegd op een arrest van het Hof, met eerbiediging van het algemeen beginsel van het recht van verdediging; bijgevolg trekt het Hof, op de vordering van de procureur–generaal bij het

Hof van Cassatie, zonder betekening, het gewezen arrest tot verwerping van de vordering tot onttrekking in en doet het over die vordering uitspraak bij wege van nieuwe beschikkingen (Art. 140 Gerechtelijk Wetboek.)

3 oktober 2005 C.2005.0377.F nr. 473

Opdracht van het Hof – Belastingzaken – Bestreden beslissing gegrond op een voor kritiek vatbare grond – Indeplaatsstelling van een rechtsgrond door het Hof.

Wanneer het hof van beroep ontheffing verleent van de door belastingplichtige betwiste aanslag op grond van een voor kritiek vatbare reden, en het Hof tot de bevinding komt dat elke rechtsgrond om tot belastingheffing over te gaan, ontbrak, stelt het vast dat door die in de plaats gestelde reden de bestreden beslissing tot ontheffing naar recht verantwoord is, zodat het middel niet tot cassatie kan leiden en bij gebrek aan belang niet ontvankelijk is

17 november 2005 F.2002.0060.N nr. 605

Opdracht – Vernietiging – Verwijzing – Vergissing – Vordering van de procureur–generaal.

In burgerlijke zaken behoort het tot de opdracht en de bevoegdheid van het Hof, buiten het geval bedoeld in artikel 1113 van het Gerechtelijk Wetboek, op de niet betekende vordering van zijn procureur–generaal, een arrest waarbij het Hof de zaak naar een bepaalde rechtbank verwijst in te trekken indien de beslissing berust op een vergissing (Art. 1113 Gerechtelijk Wetboek.)

9 december 2005 C.2005.0516.N nr. 658

BEVOEGDHEID VAN HET HOF

Strafzaken – Stedenbouw – Herstel van plaats in de vorige staat – Toetsing van de wettigheid – Beoordeling door de rechter – Toetsing van het Hof.

Uit de vaststellingen en overwegingen die het arrest bevat hebben de appelrechters hun beslissing dat de herstelvordering kennelijk onredelijk is niet naar recht verantwoord (Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

25 januari 2005 P.2004.1029.N nr. 49

Behandeling voor het Hof – Onderzoek van het cassatiemiddel – Mogelijke schending van de artikelen 10 en 11 Grondwet – Ambtshalve prejudiciële vraag aan het Arbitragehof – Toepassing.

Het Hof stelt ambtshalve een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof wanneer het onderzoek van het cassatiemiddel twijfel doet ontstaan omtrent de mogelijke schending van de artikelen 10 en 11 Grondwet door artikel 9 Drugwet, in die zin uitgelegd dat alleen een beklaagde die voor een drugmisdrijf wordt vervolgd onder de in dat artikel bepaalde voorwaarden in aanmerking kan komen voor de toepassing van de Probatiewet, zelfs indien hij niet voldoet aan de bij de artikelen 3 en 8 van deze laatste wet gestelde voorwaarden, en niet een beklaagde die niet voor een dergelijk drugmisdrijf wordt vervolgd, maar waarvan de rechter vaststelt dat, mocht hij in de omstandigheden waarin hij het hem ten laste gelegde misdrijf heeft gepleegd, eveneens zijn vervolgd wegens een drugmisdrijf, de rechter hem dan bij toepassing van artikel 9 Drugwet die gunst zou hebben toegestaan. (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 2bis, § 1, en 9 Wet 24 feb. 1921; Artikelen 3 en 8 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.)

15 maart 2005 P.2005.0097.N nr. 159

Arrest van het Hof – Verzoek tot uitlegging of verbetering – Verzoek dat een nieuwe beoordeling op grond van een nieuw rechtsmiddel beoogt – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is het verzoek tot uitlegging of verbetering van een eerder arrest van het Hof, dat in werkelijkheid opkomt tegen het oordeel van het Hof en een nieuw oordeel op basis van een nieuw rechtsmiddel beoogt. (Artikelen 793 en 794 Gerechtelijk Wetboek.)

5 april 2005 P.2005.0441.N nr. 200

Internationaal humanitair recht – Ernstige schendingen – Misdrijven gepleegd in het buitenland – Aanhangig rechtsgeding waarvoor een onderzoek loopt – Onttrekking van de zaak aan het Belgisch gerecht – Voorwaarden – Klager is een kandidaat vluchteling.

Op vordering van de procureur–generaal, na de federale procureur in zijn verslag, alsook, op hun verzoek, de klagers te hebben gehoord, onttrekt het Hof van Cassatie, dat uitspraak doet op grond van de criteria bedoeld in de artikelen 6, 1°bis, 10, 1°bis en 12bis V.T.Sv., een aanhangig rechtsgeding waarvoor een gerechtelijk onderzoek loopt op de datum van inwerkingtreding van de W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht, en dat betrekking heeft op feiten die gepleegd zijn buiten het grondgebied van het Koninkrijk, zoals bedoeld in titel Ibis, Boek II, Sw., aan de Belgische rechtscolleges, na te hebben vastgesteld dat, toen er op datum van de inwerkingtreding van die wet in die zaak een onderzoeksdaad werd gesteld, op diezelfde datum, geen enkele vermoedelijke dader zijn hoofdverblijfplaats in België had, en dat er op het ogenblik van het instellen van de strafvordering, geen enkele Belgische klager was, ook geen kandidaat vluchteling (Art. 29, §§ 1 en 3 Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 6, 1°bis, 10, 1°bis en 12bis Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Artikelen 136bis tot 136octies Strafwetboek.)

1 juni 2005 P.2004.0352.F nr. 306

Strafzaken – Stedenbouw – Prejudicieel geschil – Rechtbanken – Weigering – Geen klaarblijkelijke schending – Wettelijkheid – Toezicht van het Hof.

Door te oordelen dat uit het arrest nr. 136/2004 van het Arbitragehof van 22 juli 2004 reeds afdoende blijkt dat het onderscheid tussen al dan niet kwetsbare gebieden de Grondwet niet schendt, hebben de appelrechters hun beslissing dat de opgeworpen prejudiciële vraag dat om reden van de onduidelijke begrenzing van de ruimtelijk kwetsbare gebieden in de nog op te stellen ruimtelijke uitvoeringsplannen, de bestraffing van het instandhouden van stedenbouwmisdrijven in deze gebieden, discriminatoir was, klaarblijkelijk negatief te beantwoorden is, naar recht verantwoord. (Art. 26, § 2, 2° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

7 juni 2005 P.2005.0200.N nr. 325

Cassatieberoep – Grond van niet–ontvankelijkheid – Ambtshalve onderzoek – Verdaging van de zaak – Bericht aan de partijen.

Wanneer het Hof een tegen het cassatieberoep aangevoerde grond van niet–ontvankelijkheid, die hieruit is afgeleid dat het cassatieberoep gericht is tegen een beslissing alvorens recht te doen, ambtshalve wil onderzoeken, beveelt het de verdaging van de zaak en worden de advocaten en de partijen, die zonder advocaat verschenen zijn, daarvan verwittigd (Art. 1097, derde lid Gerechtelijk Wetboek.)

23 juni 2005 C.2004.0074.F nr. 370

Cassatieberoep – Grond van niet–ontvankelijkheid – Ambtshalve onderzoek – Verdaging van de zaak – Bericht aan de partijen.

Wanneer het Hof een tegen het cassatieberoep aangevoerde grond van niet–ontvankelijkheid, die hieruit is afgeleid dat het cassatieberoep gericht is tegen een beslissing alvorens recht te doen, ambtshalve wil onderzoeken, beveelt het de verdaging van de zaak en worden de advocaten en de partijen, die zonder advocaat verschenen zijn, daarvan verwittigd (Art. 1097, derde lid Gerechtelijk Wetboek.)

23 juni 2005 C.2004.0074.F nr. 562

Ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht – Overgangsregeling – Vordering van de procureur–generaal tot onttrekking van de zaak aan het Belgisch gerecht – Prejudiciële vraag aan het Arbitragehof – Beslissing van ongrondwettelijkheid van artikel 29, § 3, tweede lid, Wet 5 aug. 2003.

Wanneer het Hof van Cassatie op vordering van de procureur–generaal, met toepassing van art. 29, § 3, W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht, wordt verzocht de onttrekking van de zaak aan het Belgisch gerecht uit te spreken van een zaak die door de onderzoeksrechter is onderzocht, en oordeelt dat het slechts de ongrondwettelijkheid die volgens het Arbitragehof aan het voormelde art. 29, § 3, tweede lid, kleeft, kan verhelpen, mits het die regel van materieel strafrecht naar analogie toepast in het nadeel van de vervolgde personen, stelt het Hof vast dat de handhaving van het Belgisch gerecht ten aanzien van de misdaden die door de klagers zijn aangebracht geen wettelijke basis heeft en onttrekt het deze zaak aan het Belgisch gerecht (Art. 29, § 3, tweede lid Programmawet 5 aug. 2003.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Strafzaken – Strafvordering – Herkwalificatie van de feiten door het vonnisgerecht – Onaantastbare beoordeling door het vonnisgerecht of die feiten werkelijk het voorwerp uitmaken van de vervolging – Grenzen – Marginale toetsing.

De strafrechter beoordeelt onaantastbaar, op grond van de gegevens van de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding en van het strafdossier, of de feiten die hij onder de verbeterde omschrijving bewezen verklaart, werkelijk die zijn welke het voorwerp uitmaken van de vervolging of daaraan ten grondslag liggen; het Hof gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen trekt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord.

13 september 2005 P.2005.0657.N nr. 430

Burgerlijke zaken – Bevoegdheid van het Hof – Overeenkomst – Uitlegging.

Het Hof is niet bevoegd om de wil van de partijen of van hun rechtsvoorgangers vast te stellen en zelf een overeenkomst uit te leggen (Art. 147, tweede lid Grondwet 1994.)

19 september 2005 C.2004.0040.F nr. 440

Strafvordering – Verjaring – Stuiting of schorsing – Nazicht.

Het Hof van Cassatie is bevoegd om zelf na te gaan of de verjaring van de strafvordering gestuit of geschorst is (Artikelen 21 tot 25 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

11 oktober 2005 P.2004.0535.N nr. 496

Reglement van een orde van balies – Vordering tot nietigverklaring – Toetsing.

Bij de uitoefening van hun bevoegdheid te waken over de bijscholing van de advocaten

hebben de Orde van Vlaamse balies en de Ordre des barreaux francophones et germanophone, elk voor de balies die er deel van uitmaken, een zekere mate van vrijheid bij de beoordeling van de vorm van de opleiding; de appreciatie van wat nuttig is en passend wordt door het Hof getoetst op zijn redelijkheid. (Artikelen 495, 501 en 611 Gerechtelijk Wetboek.)

22 december 2005 C.2004.0434.N nr. 691

VORDERINGEN TOT VERNIETIGING. CASSATIEBEROEP IN HET BELANG VAN DE WET

Vorderingen tot vernietiging – Strafzaken – Vordering van de procureur–generaal – Artikel 441 Sv. – Veroordelend vonnis dat probatieuitstel verleent – Geen bepaling van de duur van het uitstel – Vernietiging en verwijzing.

Op de vordering van de procureur–generaal met toepassing van art. 441 Sv., vernietigt het Hof het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de politierechtbank, dat de beklaagde veroordeelt tot een gevangenisstraf met uitstel, waarbij de duur van het uitstel niet is gepreciseerd, alsook tot een geldboete en een tijdelijke vervallenverklaring van het recht tot sturen en verwijst het de zaak naar een andere politierechtbank

16 februari 2005 P.2004.1658.F nr. 96

Onwettige straf – Cassatieberoep van het openbaar ministerie bij het gerecht dat de bestreden beslissing heeft gewezen – Geen betekening – Niet–ontvankelijkheid van het cassatieberoep – Vordering tot vernietiging ter terechtzitting door de procureur–generaal – Artikel 442, Sv.

Wanneer het cassatieberoep van het openbaar ministerie bij het gerecht dat de bestreden beslissing heeft gewezen als niet ontvankelijk dient te worden verworpen wegens gebrek aan betekening aan de partij tegen wie het is gericht, vermag de procureur–generaal bij het Hof ter terechtzitting de vernietiging in het belang van de wet vorderen van een beslissing die schending inhoudt van de regel neergelegd in artikel 37ter, Strafwetboek, betreffende de duur van de werkstraf en een onwettige straf oplegt (Artikelen 418, eerste lid, en 442 Wetboek van Strafvordering.)

6 december 2005 P.2005.1201.N nr. 647

Onwettige straf – Cassatieberoep van het openbaar ministerie bij het gerecht dat de bestreden beslissing heeft gewezen – Geen betekening – Niet–ontvankelijkheid van het cassatieberoep – Vordering tot vernietiging ter terechtzitting door de procureur–generaal.

Wanneer het cassatieberoep van het openbaar ministerie bij het gerecht dat de bestreden beslissing heeft gewezen als niet ontvankelijk dient te worden verworpen wegens gebrek aan betekening aan de partij tegen wie het is gericht, vernietigt het Hof, op vordering van de procureur–generaal, in het belang van de wet en derhalve zonder verwijzing, de bestreden beslissing die schending inhoudt van de regel neergelegd in artikel 37ter, Strafwetboek, betreffende de duur van de werkstraf en een onwettige straf oplegt (Artikelen 418, eerste lid, en 442 Wetboek van Strafvordering.)

6 december 2005 P.2005.1201.N nr. 647

ARRESTEN. VORM

Reglement van de Orde van Vlaamse balies – Vordering tot nietigverklaring – Vrijwillige tussenkomst – Verzoekschrift – Bijstand van een advocaat bij het Hof.

Voor het indienen van een verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst in de procedure tot

nietigverklaring van een door de Orde van Vlaamse balies aangenomen reglement is de bijstand van een advocaat bij het Hof van cassatie niet verplicht (Art. 501, § 3 Gerechtelijk Wetboek.)

22 december 2005 C.2004.0421.N nr. 690

Reglement van de Orde van Vlaamse balies – Vordering tot nietigverklaring – Vrijwillige tussenkomst door de Orde van Vlaamse balies – Ontvankelijkheid.

Wanneer het Hof van cassatie krachtens artikel 611, Ger.W. kennis neemt van een vordering tot nietigverklaring van een reglement van de Orde van Vlaamse balies, kan deze Orde vrijwillig in de procedure tussenkomen. (Impliciete oplossing). (Art. 501, § 3, eerste lid Gerechtelijk Wetboek.)

22 december 2005 C.2004.0421.N nr. 690

VERNIETIGING. OMVANG

Niet–onderscheiden dictum.

In burgerlijke zaken is, uit het oogpunt van de omvang van de vernietiging, het dictum waartegen geen enkele partij bij het cassatiegeding een ontvankelijk cassatieberoep kan instellen, niet onderscheiden van het bestreden dictum; zulks is het geval voor een dictum dat, doordat het de eisende partij in cassatie niet benadeelt, de verwerende partij in dat geding enkel zou benadelen bij vernietiging van het bestreden dictum; in een dergelijk geval hebben immers noch de eisende partij, noch de verwerende partij er belang bij op te komen tegen dat dictum, tegen hetwelk hun cassatieberoep, bijgevolg, niet–ontvankelijk zou worden verklaard (Artikelen 1082, tweede lid, 1095 en 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0280.F nr. 22

Hoewel vernietiging, in de regel, beperkt is tot de draagwijdte van het middel dat de grondslag ervan vormt, is de rechter op verwijzing bevoegd om uitspraak te doen over een hem voorgelegd geschil, dat beslecht is door een ander dictum van de vernietigde beslissing dan het door het cassatieberoep bestredene, wanneer het, uit het oogpunt van de omvang van de vernietiging, niet onderscheiden is van het bestreden dictum (Artikelen 1082, tweede lid, 1095 en 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0280.F nr. 22

Wegverkeerswet – Ontzetting uit het recht een motorvoertuig te besturen – Onwettig uitstel van tenuitvoerlegging – Vernietiging zonder verwijzing – Strafvordering – Beklaagde en verdachte – Wegverkeerswet – Ontzetting uit het recht een motorvoertuig te besturen – Onwettig uitstel van tenuitvoerlegging – Vernietiging zonder verwijzing.

De beslissing die bij de bestraffing van een zware overtreding van de derde graad inzake verkeer een verval van het recht tot sturen uitspreekt zonder een effectief gedeelte van minumum acht dagen op te leggen wordt vernietigd zonder verwijzing in zoverre voor de uitgesproken ontzetting uit het recht een motorvoertuig te besturen gedurende een termijn van acht dagen gewoon uitstel van tenuitvoerlegging wordt verleend. (Art. 41 Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

22 februari 2005 P.2004.1750.N nr. 110

Vernietiging van een beslissing – Beslissing die het gevolg ervan is – Ander taalgebied – Vroeger cassatieberoep.

De vernietiging van een rechterlijke beslissing brengt de vernietiging mee van een andere die het gevolg ervan is, al is deze laatste door een rechtscollege van een ander taalgebied

uitgesproken en al werd ook daartegen eerder een cassatieberoep ingesteld (Impliciete oplossing).

11 maart 2005 C.2004.0211.N nr. 154

Verschillende tenlasteleggingen – Een straf.

De vernietiging gegrond op een middel gericht tegen een beslissing gewezen over een tenlastelegging strekt zich uit tot de beslissing over een andere tenlastelegging wanneer een straf over beide tenlasteleggingen is uitgesproken

3 juni 2005 D.2004.0015.N nr. 314

Beperkt cassatieberoep.

In de regel is de vernietiging beperkt tot de punten van de beslissing waartegen het cassatieberoep gericht is (Artikelen 1082, eerste lid, 1095 en 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

3 juni 2005 D.2004.0019.N nr. 316

Aansprakelijkheid buiten overeenkomst – Schade – Berekening door kapitalisatie – Blijvende arbeidsongeschiktheid – Geen onderscheid tussen verleden schade en toekomstige schade – Vernietiging – Omvang – Compensatoire interest.

De onwettigheid die voortvloeit uit de afwezigheid van een onderscheid tussen verleden schade, die kan worden berekend zonder kapitalisatie op basis van de juiste bedragen die op de datum van het vonnis naar rato van de muntontwaarding geëvalueerd zijn, en toekomstige schade, die niet op zodanige wijze kan worden berekend en die derhalve bij kapitalisatie mag worden vastgesteld, leidt tot vernietiging van de beslissing die het bedrag van het bovenvermelde kapitaal vaststelt en bijgevolg, van de beslissing die dat bedrag met compensatoire interest vermeerdert.

21 september 2005 P.2005.0452.F nr. 447

Inkomstenbelastingen – Belasting over de toegevoegde waarde – Vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden – Beslissing om de teruggave van een bedrag te bevelen – Cassatie – Beslissing tot veroordeling tot betaling van de interest op dat bedrag.

Cassatie van de beslissing om de teruggave van het door eiser betaalde bedrag te bevelen, strekt zich uit tot de beslissing waarbij eiser wordt veroordeeld tot betaling van de interest op dat bedrag

16 december 2005 C.2003.0128.F nr. 679

CASSATIEBEROEP

BURGERLIJKE ZAKEN

Curator – Arrest dat het faillissement intrekt.

Tegen een arrest van het hof van beroep dat een faillissement intrekt, en aldus de vraag betreft of een door de eerste rechter uitgesproken faillissement al dan niet moest worden gehandhaafd en dus of de curator het beheer van de boedel moest blijven uitoefenen, kan door de curator die in het geding was een ontvankelijk cassatieberoep worden ingesteld.

14 januari 2005 C.2003.0468.N nr. 25

Begin – Ziekte– en invaliditeitsverzekering – Geschillen – Rechten – Zelfstandigen – Arbeidsgerecht – Beslissing – Kennisgeving.

Het cassatieberoep is laattijdig en dus niet ontvankelijk wanneer het is ingesteld meer dan drie maanden na de kennisgeving aan eiser, bij gerechtsbrief, van de beslissing van een arbeidsgerecht in alle geschillen betreffende de rechten die voortvloeien uit de wetten en verordeningen inzake de verplichte ziekte– en invaliditeitsverzekering ten voordele van zelfstandigen (Artikelen 581, 2°, 704, eerste lid, 792, tweede en derde lid Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 1073, eerste lid en 1078 Gerechtelijk Wetboek.)

17 januari 2005 S.2004.0081.F nr. 28

Beslissing over de vervanging van de curator.

Tegen de beslissing van de rechtbank over de vervanging van de curator kan de gefailleerde die partij was in de zaak waarover de rechtbank uitspraak heeft gedaan, cassatieberoep instellen (Artikelen 31 en 37, tweede lid Wet 8 aug. 1997.)

18 februari 2005 C.2003.0003.N nr. 103

Gefailleerde – Beslissing over de vervanging van de curator.

Tegen de beslissing van de rechtbank over de vervanging van de curator kan de gefailleerde die partij was in de zaak waarover de rechtbank uitspraak heeft gedaan, cassatieberoep instellen (Artikelen 31 en 37, tweede lid Wet 8 aug. 1997.)

18 februari 2005 C.2003.0003.N nr. 103

Uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging – Beslissing in laatste aanleg gewezen.

Inzake uitvoerend beslag op onroerend goed is de beslissing van de beslagrechter over de geldigheid van de toewijzing van het in beslag genomen onroerend goed, die werd aangevochten op grond van beweerd ongeldige biedingen in strijd met de veilvoorwaarden, een uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging; tegen die in laatste aanleg gewezen beschikking kan cassatieberoep worden ingesteld (Art. 1624, tweede lid, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

15 april 2005 C.2004.0324.N nr. 230

Gemis aan bestaansreden – Bestreden arrest bij uitbreiding vernietigd – Ontvankelijkheid.

Het cassatieberoep tegen een arrest van het hof van beroep dat vernietigd is door uitbreiding van de vroegere vernietiging van een arrest van een ander hof van beroep waarvan het het vervolg was, is niet–ontvankelijk omdat het geen bestaansreden meer heeft (Art. 1097 Gerechtelijk Wetboek.)

16 juni 2005 C.2004.0082.F nr. 349

Vordering in vrijwaring – Afwijzing – Cassatieberoep van oorspronkelijke eiser – Gevolg.

De omstandigheid dat, indien een vordering in vrijwaring wordt afgewezen, zulks het patrimonium van de eiser in vrijwaring beïnvloedt en dat dit ook voor de rechten van de oorspronkelijke eiser negatieve gevolgen kan hebben, verleent laatstgenoemde geen belang om tegen die beslissing, die hem vreemd is, hem niet grieft en hem niet in de kosten veroordeelt, een cassatieberoep in te stellen. (Art. 17 Gerechtelijk Wetboek.)

17 juni 2005 C.2004.0231.N nr. 351

Bevoegdheid van het Hof – Ambtshalve voorgedragen middelen – Cassatieberoep –

Grond van niet–ontvankelijkheid – Ambtshalve onderzoek – Verdaging van de zaak – Bericht aan de partijen.

Wanneer het Hof een tegen het cassatieberoep aangevoerde grond van niet–ontvankelijkheid, die hieruit is afgeleid dat het cassatieberoep gericht is tegen een beslissing alvorens recht te doen, ambtshalve wil onderzoeken, beveelt het de verdaging van de zaak en worden de advocaten en de partijen, die zonder advocaat verschenen zijn, daarvan verwittigd (Art. 1097, derde lid Gerechtelijk Wetboek.)

23 juni 2005 C.2004.0074.F nr. 370

Bevoegdheid van het Hof – Ambtshalve voorgedragen middelen – Cassatieberoep – Grond van niet–ontvankelijkheid – Ambtshalve onderzoek – Verdaging van de zaak – Bericht aan de partijen.

Wanneer het Hof een tegen het cassatieberoep aangevoerde grond van niet–ontvankelijkheid, die hieruit is afgeleid dat het cassatieberoep gericht is tegen een beslissing alvorens recht te doen, ambtshalve wil onderzoeken, beveelt het de verdaging van de zaak en worden de advocaten en de partijen, die zonder advocaat verschenen zijn, daarvan verwittigd (Art. 1097, derde lid Gerechtelijk Wetboek.)

23 juni 2005 C.2004.0074.F nr. 562

Draagwijdte van het cassatieberoep – Eis van verweerder tot uitbreiding van het cassatieberoep – Toelaatbaarheid.

Een incidentele eis van verweerder in cassatie die ertoe strekt een grotere draagwijdte te geven aan het cassatieberoep is niet ontvankelijk nu het Hof alleen kennis kan nemen van de punten van de beslissing die in het inleidende verzoekschrift zijn aangegeven. (Art. 1095 Gerechtelijk Wetboek.)

8 september 2005 C.2004.0407.N nr. 418

Begin – Faillissement – Arrest waarbij het tijdstip van staking van betaling wordt vastgesteld.

De termijn om zich in cassatie te voorzien tegen het arrest waarbij het tijdstip van staking van betaling wordt vastgesteld, begint ten aanzien van de partijen in het geding niet te lopen vanaf de dag waarop het uittreksel uit het arrest is opgenomen in het Belgisch Staatsblad (Art. 1073 Gerechtelijk Wetboek; Art. 14 Wet 8 aug. 1997.)

3 november 2005 C.2004.0502.N nr. 560

De beslissing van het bestreden arrest die, enerzijds, criteria omschrijft over wier relevantie de partijen nog geen debat hebben gevoerd, en, anderzijds, het debat heropent en de zaak verdaagt om de partijen de gelegenheid te bieden te concluderen en te pleiten, is een beslissing alvorens recht te doen, zodat het cassatieberoep dat voor de eindbeslissing tegen die beslissing is ingesteld, niet ontvankelijk is (Artikelen 19 en 1077 Gerechtelijk Wetboek.)

4 november 2005 C.2004.0074.F nr. 562

De beslissing van het bestreden arrest die, enerzijds, criteria omschrijft over wier relevantie de partijen nog geen debat hebben gevoerd, en, anderzijds, het debat heropent en de zaak verdaagt om de partijen de gelegenheid te bieden te concluderen en te pleiten, is een beslissing alvorens recht te doen, zodat het cassatieberoep dat voor de eindbeslissing tegen die beslissing is ingesteld, niet ontvankelijk is (Artikelen 19 en 1077 Gerechtelijk Wetboek.)

4 november 2005 C.2004.0074.F nr. 370

Vonnis alvorens recht te doen – Bestreden arrest – Beslissing – Heropening van de debatten – Cassatieberoep vóór de eindbeslissing.

Het cassatieberoep is niet ontvankelijk, in zoverre het vóór de eindbeslissing wordt ingesteld tegen de beslissing van het arrest om het debat te heropenen teneinde de eisers in staat te stellen de ontvankelijkheid van hun hoger beroep te verklaren (Art. 1077 Gerechtelijk Wetboek.)

28 november 2005 C.2005.0033.F nr. 632

Gebrek aan voorafgaande registratie.

Het gebrek aan voorafgaande registratie van het betekeningsexploot van het verzoekschrift houdende voorziening in cassatie tast de regelmatigheid van de neerlegging van dit verzoekschrift niet aan. (Artikelen 2 en 19, 1° Wetboek registratierechten; Artikelen 1073 en 1081 Gerechtelijk Wetboek.)

1 december 2005 C.2004.0515.N nr. 640

Curator – Faillissement – Opheffing – Ontvankelijkheid.

Tegen een arrest van het hof van beroep dat een faillissement opheft en aldus de vraag betreft of het faillissement al dan niet moest worden gehandhaafd en dus of de curator het beheer van de boedel moest blijven uitoefenen, kan door de curator die in het geding was een ontvankelijk cassatieberoep worden ingesteld

15 december 2005 C.2004.0531.N nr. 678

STRAFZAKEN

Vonnis van de correctionele rechtbank – Hoger beroep – Verzoekschrift tot opheffing van een onderzoekshandeling mbt goederen gericht aan het vonnisgerecht in hoger beroep – Aard van het arrest.

Een arrest van het hof van beroep dat beslist over een verzoek strekkende tot opheffing van een onderzoekshandeling met betrekking tot goederen, uitgaande van een beklaagde die hoger beroep heeft ingesteld tegen een veroordelend vonnis van de correctionele rechtbank, is een voorbereidend arrest dat enkel beslist bij toepassing van artikel 61quater van het Wetboek van Strafvordering en waartegen krachtens artikel 416 van het Wetboek van Strafvordering slechts na het eindarrest of het eindvonnis cassatieberoep openstaat (Artikelen 61quater, 211 en 416 Wetboek van Strafvordering.)

4 januari 2005 P.2004.1368.N nr. 4

Vonnis van de correctionele rechtbank – Hoger beroep – Verzoekschrift tot opheffing van een onderzoekshandeling mbt goederen gericht aan het vonnisgerecht in hoger beroep – Aard van het arrest.

Een arrest van het hof van beroep dat beslist over een verzoek strekkende tot opheffing van een onderzoekshandeling met betrekking tot goederen, uitgaande van een beklaagde die hoger beroep heeft ingesteld tegen een veroordelend vonnis van de correctionele rechtbank, is een voorbereidend arrest dat enkel beslist bij toepassing van artikel 61quater van het Wetboek van Strafvordering en waartegen krachtens artikel 416 van het Wetboek van Strafvordering slechts na het eindarrest of het eindvonnis cassatieberoep openstaat (Artikelen 61quater, 211 en 416 Wetboek van Strafvordering.)

4 januari 2005 P.2004.1368.N nr. 4

Kamer van inbeschuldigingstelling – Uitspraak over hoger beroep van inverdenkinggestelde – Beschikking van raadkamer tot uitstel van regeling van

rechtspleging – Niet ontvankelijk cassatieberoep.

Wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling uitspraak doet over het hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen een beschikking van de raadkamer die de zaak voor regeling van de rechtspleging enkel op latere datum uitstelt, doet zij geen uitspraak met toepassing van de artikelen 135 en 235bis, Wetboek van Strafvordering; dergelijke beslissing is geen eindbeslissing en doet evenmin uitspraak in een van de andere gevallen bepaald in artikel 416, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, zodat het cassatieberoep, gericht tegen die beslissing, niet ontvankelijk is

18 januari 2005 P.2004.1530.N nr. 34

Europees aanhoudingsbevel – Memorie met cassatiemiddelen – Termijn – Ontvankelijkheid.

Krachtens artikel 18, § 2, wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel, moet de memorie met de middelen van het cassatieberoep op de griffie van het Hof worden ontvangen ten laatste de vijfde dag te rekenen van de datum van instelling van het cassatieberoep (Art. 18, § 2 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

18 januari 2005 P.2005.0022.N nr. 35

Onderzoeksrechter – Beslag – Verzoek tot opheffing – Beschikking – Verwerping – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest dat het hoger beroep niet gegrond verklaart – Ontvankelijkheid.

In de zin van art. 416, eerste lid, Sv., moet onder eindarrest of –vonnis op de strafvordering de beslissing worden verstaan waarbij uitspraak wordt gedaan over de gehele vordering en waarbij de rechtsmacht van de strafrechter derhalve volledig wordt uitgeoefend (Artikelen 61quater, en 416, eerste lid Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1515.F nr. 39

Voorbereidend arrest of vonnis en arrest of vonnis van onderzoek.

Het onmiddellijk cassatieberoep tegen een voorbereidend vonnis of arrest en tegen een vonnis of arrest van onderzoek is, in de regel, niet ontvankelijk zelfs wanneer de bestreden beslissing definitief uitspraak doet over een tussengeschil van de vordering. (Art. 416, eerste lid Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1515.F nr. 39

Kamer van inbeschuldigingstelling – Zelfstandige beslissing over procedure van zuivering van nietigheden – Cassatieberoep – Indienen van memorie – Toepasselijke rechtspleging.

Het cassatieberoep dat uitsluitend gericht is tegen de zelfstandige beslissing over de regelmatigheid van de rechtspleging door de kamer van inbeschuldigingstelling, zoals bepaald bij het artikel 235bis van het Wetboek van Strafvordering, is geen cassatieberoep inzake voorlopige hechtenis ook al werd deze beslissing genomen ter gelegenheid van een hoger beroep inzake voorlopige hechtenis; in dat geval, is het indienen van een memorie onderworpen aan de termijnen bepaald in het artikel 420bis van het Wetboek van Strafvordering.

8 februari 2005 P.2005.0138.N nr. 81

Criminele zaken – Raadkamer – Toesturen der stukken met het oog op inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Niet ontvankelijk hoger beroep – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

De inverdenkinggestelde die wegens een misdaad wordt vervolgd heeft geen belang om cassatieberoep tegen een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling in te stellen dat het hoger beroep tegen een beschikking van de raadkamer tot overzending van de procedurestukken naar de procureur–generaal bij het hof van beroep niet ontvankelijk verklaart, op grond dat de kamer van inbeschuldigingstelling verplicht is om zelf te onderzoeken of er voldoende gronden zijn om de eisers naar het hof van assisen te verwijzen (Artikelen 133, 221 tot 239 Wetboek van Strafvordering.)

23 februari 2005 P.2004.1702.F nr. 114

Gemis aan belang of bestaansreden – Miskenning van het geheim van het onderzoek – Onregelmatigheid van de vervolgingen of van de bewijsmiddelen – Middel dat voor het appèlgerecht en voor het Hof van Cassatie moet worden aangevoerd.

Het middel waarin de eisers een schending van het geheim van het onderzoek aanvoeren is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang, wanneer zij in hun conclusie voor de appelrechters en in een middel dat aan het Hof van Cassatie is voorgelegd niet aanvoeren dat de tegen hen ingestelde vervolgingen voortvloeien uit de bekritiseerde mededeling of dat deze aan de oorsprong ligt van de bewijzen die tegen hen kunnen worden aangevoerd.

23 februari 2005 P.2004.1702.F nr. 114

Bevel tot onmiddellijke aanhouding – Invloed op de in eerste aanleg bevolen onmiddellijke aanhouding.

Ingevolge de vernietiging van de beslissing waarbij eiser tot straf wordt veroordeeld, vervalt de door de appelrechters bevolen onmiddellijke aanhouding; die vernietiging is zonder invloed op de onmiddellijke aanhouding die de eerste rechter heeft bevolen, zodat het cassatieberoep in zoverre bij gebrek aan belang niet ontvankelijk is.

1 maart 2005 P.2005.0008.N nr. 126

Rechtsbijstand – Persoon door wie cassatieberoep kan worden ingesteld.

Alleen de procureur–generaal bij het hof van beroep kan cassatieberoep instellen tegen de beslissingen inzake rechtsbijstand (Artikelen 673, 688 en 690 Gerechtelijk Wetboek.)

2 maart 2005 P.2004.1490.F nr. 128

Onderzoeksrechter – Beslag – Verzoek tot opheffing – Verwerping – Hoger beroep – Niet–ontvankelijkheid van het aanvankelijke verzoekschrift.

Niet–ontvankelijk is het cassatieberoep dat is ingesteld door een persoon die benadeeld is door een onderzoekshandeling met betrekking tot zijn goederen, tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat, bij de uitspraak over het hoger beroep tegen de beschikking door de onderzoeksrechter met toepassing van art. 61quater Sv., beslist dat diens verzoek tot opheffing van het beslag op zijn voertuig en tot teruggave ervan niet ontvankelijk is, op grond dat dit verzoek buiten de termijn bepaald bij art. 89, derde lid, van voormeld wetboek werd ontvangen, aangezien die beslissing geen eindbeslissing is in de zin van art. 416, eerste lid, van voormeld wetboek en geen verband houdt met de gevallen die in het tweede lid van dat artikel zijn bepaald

23 maart 2005 P.2005.0148.F nr. 181

Memorie – Taal van de procedure.

Niet ontvankelijk is de memorie in cassatie die niet in de taal van de procedure is opgesteld (Art. 27 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

12 april 2005 P.2004.1732.N nr. 218

Beslissingen al dan niet vatbaar voor onmiddellijk cassatieberoep – Inverdenkinggestelde – Verwijzing door de raadkamer – Hoger beroep – Beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling – Ontvankelijkheid.

Het cassatieberoep is niet ontvankelijk, wanneer het is ingesteld tegen een arrest dat het hoger beroep van eiser naar recht niet ontvankelijk verklaart door vast te stellen dat er geen enkele onregelmatigheid, verzuim of nietigheid van de beschikking tot verwijzing is zoals bedoeld in art. 135, § 2, Sv. (Artikelen 129, 130, 131, § 1, 135, § 2, 416, tweede lid en 539 Wetboek van Strafvordering.)

13 april 2005 P.2005.0275.F nr. 222

Onderzoeksgerechten – Beschikking van verwijzing – Hoger beroep – Ontvankelijkheid.

Een inverdenkinggestelde kan slechts onmiddellijk cassatieberoep instellen tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat gewezen is op zijn hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer die hem naar de correctionele rechtbank verwijst op voorwaarde dat hij tegen deze beschikking hoger beroep kon instellen (Artikelen 131, § 1, 135, § 2, 235bis, 416, tweede lid en 539 Wetboek van Strafvordering.)

19 april 2005 P.2005.0317.N nr. 233

Uitzonderingen – Onderzoeksgerechten – Beschikking van verwijzing – Hoger beroep – Ontvankelijkheid.

Een inverdenkinggestelde kan slechts onmiddellijk cassatieberoep instellen tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat gewezen is op zijn hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer die hem naar de correctionele rechtbank verwijst op voorwaarde dat hij tegen deze beschikking hoger beroep kon instellen (Artikelen 131, § 1, 135, § 2, 235bis, 416, tweede lid en 539 Wetboek van Strafvordering.)

19 april 2005 P.2005.0317.N nr. 233

Burgerlijke belangen – Voorlopige bewindvoerder van een beschermde persoon – Ontvankelijkheid.

Het cassatieberoep van de voorlopige bewindvoerder die met toepassing van de artikelen 488bis,b en 488bis,c B.W. bij beschikking van de vrederechter is aangewezen, is ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing op de burgerlijke rechtsvordering uitgeoefend door of tegen de beschermde persoon in het kader van de strafrechtspleging (Artikelen 488bis, b), 488bis, c), en 488bis, f), § 1, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

11 mei 2005 P.2004.1730.F nr. 273

Voorlopige bewindvoerder van een beschermde persoon – Ontvankelijkheid.

Luidens de bewoordingen van art. 488bis,f, § 1, eerste lid, B.W., heeft de voorlopige bewindvoerder tot taak de goederen van de beschermde persoon als een goed huisvader te beheren; die opdracht houdt geen vertegenwoordiging in van de beschermde persoon als verweerster bij de strafvordering, zodat het cassatieberoep van de voorlopige bewindvoerder tegen de beslissing op de strafvordering ten laste van de beschermde persoon niet ontvankelijk is. (Art. 488bis, f), §1, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

11 mei 2005 P.2004.1730.F nr. 273

Bescherming van de maatschappij – Advies van de commissie tot bescherming van de maatschappij verleend met toepassing van art. 21 Wet Bescherming Maatschappij.

Het cassatieberoep tegen het advies van de commissie tot bescherming van de maatschappij verleend met toepassing van art. 21 Wet tot Bescherming van de Maatschappij is niet ontvankelijk

24 mei 2005 P.2005.0515.N nr. 295

Regeling van de rechtspleging – Weigering tot bijkomende onderzoekshandelingen of tot voeging van bijkomende stukken.

De weigering door de raadkamer bijkomende onderzoekshandelingen te bevelen of bijkomende stukken bij het strafdossier te voegen levert geen verzuim, onregelmatigheid of nietigheid op als bedoeld in artikel 131, § 1, Wetboek van Strafvordering of met betrekking tot de verwijzingsbeschikking, noch een grond van verval of van niet–ontvankelijkheid van de strafvordering, zodat een onmiddellijk cassatieberoep tegen de beslissing in hoger beroep van het onderzoeksgerecht tot regeling van de rechtspleging niet ontvankelijk is (Art. 416, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

14 juni 2005 P.2005.0610.N nr. 343

Regeling van de rechtspleging – Betwisting over het bestaan van voldoende bezwaren.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep gericht tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat in hoger beroep tegen de verwijzingsbeschikking die over het bestaan van voldoende bezwaren oordeelt, uitspraak doet (Art. 416, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

14 juni 2005 P.2005.0610.N nr. 343

Regeling van de rechtspleging – Afwezigheid van vals stuk.

De afwezigheid van het valse stuk levert geen verzuim, onregelmatigheid of nietigheid op als bedoeld in artikel 131, § 1, Wetboek van Strafvordering of met betrekking tot de verwijzingsbeschikking, noch een grond van verval of van niet–ontvankelijkheid van de strafvordering, zodat een onmiddellijk cassatieberoep tegen de beslissing van het onderzoeksgerecht tot regeling van de rechtspleging niet ontvankelijk is. (Art. 416, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

14 juni 2005 P.2005.0610.N nr. 343

Borgsom – Verzoek tot teruggave – Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest – Niet–ontvankelijkheid van de aanvraag – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Is niet ontvankelijk het cassatieberoep gericht tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat de vordering tot terugbetaling van de borgsom niet ontvankelijk verklaart aangezien dat arrest geen eindbeslissing is, noch uitspraak doet in een der gevallen bepaald in artikel 416, tweede lid, Wetboek van Strafvordering.

19 juli 2005 P.2005.1008.N nr. 390

In de zin van art. 416, tweede lid, Sv., zijn de vonnissen en arresten die uitspraak doen over een door de partijen opgeworpen geschil over de bevoegdheid van het rechtscollege dat van de zaak kennis neemt en deze waarbij de rechter zich ambtshalve onbevoegd verklaart, beslissingen inzake bevoegdheid die aldus vatbaar zijn voor cassatieberoep dat vóór de eindbeslissing wordt ingesteld

30 augustus 2005 P.2005.0910.F nr. 402

Uitzonderingen – Onderzoeksgerechten – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep – Ontvankelijkheid.

Krachtens art. 416, tweede lid, Sv., kan een inverdenkinggestelde slechts onmiddellijk cassatieberoep instellen tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat uitspraak doet over zijn hoger beroep tegen de beschikking tot verwijzing, op voorwaarde dat hij tegen deze beschikking hoger beroep kon instellen (Artikelen 131, § 1, 135, § 2, 235bis, 416, tweede lid en 539 Wetboek van Strafvordering.)

7 september 2005 P.2005.0839.F nr. 416

Beslissingen al dan niet vatbaar voor onmiddellijk cassatieberoep – Inverdenkinggestelde – Verwijzing door de raadkamer – Hoger beroep – Beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep ingesteld tegen een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling waarbij het hoger beroep van eiser naar recht niet ontvankelijk wordt verklaard met de beslissing dat het voorwerp van het hoger beroep van eiser niet tot de gevallen behoort waarin de wet dit rechtsmiddel tegen de beschikking tot verwijzing aan de inverdenkinggestelde toekent (Artikelen 129, 130, 131, § 1, 135, § 2, 416, tweede lid en 539 Wetboek van Strafvordering.)

7 september 2005 P.2005.0839.F nr. 416

Cassatieberoep tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Verwijzingsbeschikking waartegen hoger beroep mogelijk was – Verzuim om hoger beroep in te stellen – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep van de beklaagde dat ingesteld werd na de eindbeslissing over de strafvordering tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer, wanneer hij als inverdenkinggestelde, overeenkomstig artikel 135, § 2, Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door de wet van 12 maart 1998, omwille van een onregelmatigheid, verzuim of nietigheid van deze verwijzingsbeschikking, de mogelijkheid had hiertegen hoger beroep in te stellen, maar nagelaten heeft dit rechtsmiddel in te stellen; in dergelijk geval is het cassatieberoep immers gericht tegen een niet in laatste aanleg gewezen beschikking (Artikelen 135, § 2, 407, en 416 Wetboek van Strafvordering.)

13 september 2005 P.2005.0705.N nr. 431

Openbaar ministerie – Verplichting te betekenen – Geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Art. 418, eerste lid, Sv., verplicht het openbaar ministerie zijn cassatieberoep te betekenen aan de partij tegen wie het is gericht; deze bepaling schendt de artikelen 10 en 11, G.W. niet

14 september 2005 P.2005.0560.F nr. 434

Bij verstek veroordeelde beklaagde – Cassatieberoep van de burgerlijke partij tegen vrijwillig tussenkomende partij – Ontvankelijkheid.

Het cassatieberoep van de burgerlijke partij tegen de beslissing waarbij de beklaagde bij verstek en de vrijwillig tussenkomende partij, verzekeraar van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de beklaagde, op tegenspraak wordt veroordeeld, is niet ontvankelijk zowel ten aanzien van de ene als ten aanzien van de andere partij, indien het is ingesteld voor het verstrijken van de gewone termijn van verzet van de beklaagde (Art. 413, derde lid Wetboek van Strafvordering.)

4 oktober 2005 P.2005.0937.N nr. 480

Uitlevering – Kamer van inbeschuldigingstelling – Advies aan regering.

Het advies dat de kamer van inbeschuldigingstelling aan de Regering geeft inzake uitlevering is geen beslissing waartegen cassatieberoep mogelijk is

5 oktober 2005 P.2005.1265.F nr. 484

Weigering van de appelrechters om de zaak te verwijzen naar een anderstalig rechtscollege – Verwijzing naar de eerste rechter.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep tegen een vonnis in hoger beroep, waarbij de appelrechters, op een vordering tot verwijzing van de zaak naar een anderstalig rechtscollege, met bevestiging van het beroepen vonnis, beslissen dat de rechtspleging in dezelfde taal moet worden voortgezet en de zaak naar de eerste rechter terugwijzen teneinde ten gronde recht te spreken, aangezien dergelijke beslissing geen eindbeslissing is in de zin van artikel 416 van het Wetboek van Strafvordering, geen uitspraak doet over een geschil inzake bevoegdheid en evenmin uitspraak doet met toepassing van de artikelen 135 en 235bis van voornoemd wetboek (Artikelen 23 en 24 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

11 oktober 2005 P.2005.0606.N nr. 497

Weigering van de appelrechters om de zaak te verwijzen naar een anderstalig rechtscollege – Verwijzing naar de eerste rechter.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep tegen een vonnis in hoger beroep, waarbij de appelrechters, op een vordering tot verwijzing van de zaak naar een anderstalig rechtscollege, met bevestiging van het beroepen vonnis, beslissen dat de rechtspleging in dezelfde taal moet worden voortgezet en de zaak naar de eerste rechter terugwijzen teneinde ten gronde recht te spreken, aangezien dergelijke beslissing geen eindbeslissing is in de zin van artikel 416 van het Wetboek van Strafvordering, geen uitspraak doet over een geschil inzake bevoegdheid en evenmin uitspraak doet met toepassing van de artikelen 135 en 235bis van voornoemd wetboek (Artikelen 23 en 24 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

11 oktober 2005 P.2005.0606.N nr. 497

Hoge Commissie tot Bescherming van de Maatschappij – Beslissing – Cassatieberoep – Rechtspleging – Bijstand van een advocaat – Neerlegging van een memorie – Ontvankelijkheid.

Uit de artikelen 19ter en 28 van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen, gewoontemisdadigers en plegers van bepaalde seksuele strafbare feiten, volgens dewelke de geïnterneerde zelf geen cassatieberoep kan instellen en hij altijd moet bijgestaan worden door een advocaat, volgt dat de geïnterneerde slechts een memorie met cassatiemiddelen kan neerleggen voor zover een advocaat die ondertekent. (Artikelen 19ter en 28 Wet Bescherming Maatschappij.)

25 oktober 2005 P.2005.1234.N nr. 539

Voorwaardelijke invrijheidstelling – Herroeping – Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Beslissing – Opschortend gevolg.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht wanneer het is gericht tegen een beslissing die de voorlopige invrijheidstelling toekent; het cassatieberoep tegen een beslissing tot herroeping van de voorlopige invrijheidstelling heeft die uitwerking daarentegen niet (Art. 13 Wet 5 maart 1998.)

9 november 2005 P.2005.1291.F nr. 584

Vorm van betekening – Voorziening van het openbaar ministerie – Geen betekening – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep van het O.M. tegen een vonnis dat door de correctionele rechtbank in hoger beroep is gewezen, wanneer uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan niet blijkt dat eiser zijn cassatieberoep aan verweerder heeft doen betekenen (Art. 418, eerste lid Wetboek van Strafvordering.)

9 november 2005 P.2004.0720.F nr. 579

Verwerping van het eerste cassatieberoep.

In strafzaken, buiten het in art. 40, vierde lid, Taalwet Gerechtszaken bepaalde geval en het geval van regelmatige afstand, kan, wanneer een eis tot cassatie verworpen wordt, de partij die hem had ingesteld, zich onder geen enkel voorwendsel en op grond van geen enkel middel nogmaals tegen hetzelfde arrest of vonnis in cassatie voorzien (Art. 438 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1145.F nr. 621

Geen eindbeslissing – Cassatieberoep – Verwerping van het cassatieberoep – Eindbeslissing op de vordering die bij de rechter aanhangig is – Nieuw cassatieberoep tegen de vroegere beslissing – Ontvankelijkheid.

Wanneer de rechter definitief over de vordering die bij hem was aanhangig gemaakt uitspraak doet, blijft de aard van de beslissing die hij eerder had genomen en waartegen een partij opnieuw cassatieberoep instelt dezelfde in de zin van art. 416, eerste lid, Sv., en is dat tweede cassatieberoep tegen dezelfde beslissing bijgevolg niet ontvankelijk. (Art. 438 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1145.F nr. 621

Ontvankelijkheid – Algemene rechtsbeginselen – Behoorlijk bestuur – Recht op rechtszekerheid – Toepassing.

Het algemeen rechtsbeginsel van rechtszekerheid machtigt het Hof van Cassatie niet om zich te onttrekken aan de bij wet bepaalde regeling om de ontvankelijkheid van een cassatieberoep te beoordelen.

23 november 2005 P.2005.1145.F nr. 621

Voorwaardelijke invrijheidstelling – Herroeping – Vorm en plaats van het cassatieberoep – Veroordeelde – Cassatieberoep per brief.

Het cassatieberoep tegen de beslissing tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling moet worden ingesteld door een verklaring die hetzij door de veroordeelde hetzij door zijn raadsman wordt gedaan op het secretariaat van de Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling die de beslissing heeft genomen, hetzij door de veroordeelde op de griffie van de strafinrichting waar hij is opgesloten (Art. 417 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1312.F nr. 622

Taal van de rechtspleging.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep dat niet in de taal van de rechtspleging is gesteld (Artikelen 27 en 40 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

13 december 2005 P.2005.1334.N nr. 669

Beslissing – Aansprakelijkheid en aansprakelijkheidsverzekering – Afstand die door

dwaling is aangetast – Gevolg.

Onmiddellijk cassatieberoep tegen de beslissing op zowel het beginsel van aansprakelijkheid als op het beginsel van de verplichting die hieruit voor de aansprakelijkheidsverzekeraar voortvloeit om de slachtoffers van een ongeval te vergoeden, is ontvankelijk. Afstand van een dergelijk cassatieberoep op grond dat het voorbarig is, is door dwaling aangetast (Art. 416, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

14 december 2005 P.2004.1578.F nr. 672

Artikel 216quater, § 2, eerste lid, Sv. – Toepasselijkheid in de tijd – Beslissing.

Het arrest dat oordeelt dat het nieuwe artikel 216quater, § 2, eerste lid, Wetboek van Strafvordering vanaf zijn inwerkingtreding moet worden toegepast vermits de zaak niet aan de rechter wordt onttrokken en de uitoefening van de strafvordering onaangetast blijft maar enkel het proces–verbaal van oproeping onontvankelijk verklaart, doet geen uitspraak over de grond van de strafvordering en belemmert er evenmin de verdere uitoefening van, zodat tegen dit arrest, dat noch een eindbeslissing is in de zin van artikel 416, eerste lid, Wetboek van Strafvordering noch een beslissing in de zin van artikel 416, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, geen cassatieberoep open staat. (Artikelen 216quater, § 2, en 416 Wetboek van Strafvordering.)

20 december 2005 P.2005.1252.N nr. 685

Voorlopige hechtenis – Bestreden beslissing die de handhaving van de voorlopige hechtenis beveelt – Opheffing door de onderzoeksrechter – Invrijheidstelling onder voorwaarden – Weerslag.

Wanneer de onderzoeksrechter beveelt dat de inverdenkinggestelde in vrijheid wordt gesteld onder voorwaarden, wordt het cassatieberoep tegen het arrest waarbij de voorlopige hechtenis wordt gehandhaafd zonder voorwerp. (Art. 25, § 2 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

21 december 2005 P.2005.1621.F nr. 687

TUCHTZAKEN

Gerechtsdeurwaarder – Tuchtrechtelijke beslissing van de arrondissementskamer – Termijn van cassatieberoep.

Laattijdig is het cassatieberoep dat de eiser op 24 december 2004 heeft ingesteld tegen de op 22 oktober 1990 door de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders gewezen tuchtrechtelijke beslissing waarvan hem op 12 november 1990 is kennis gegeven (Art. 1073 Gerechtelijk Wetboek.)

10 juni 2005 D.2002.0029.N nr. 334

ALLERLEI

Vreemdelingen – Vrijheidsberoving – Administratieve maatregel – Rechtsmiddel – Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling – Handhaving van de vrijheidsberoving – Cassatieberoep – Verval van de hechtenistitel – Ontvankelijkheid.

Het verval van de hechtenistitel van een vreemdeling maakt het cassatieberoep dat is ingesteld tegen de beslissing waarbij, binnen de grenzen die zijn bepaald bij art. 72 Vreemdelingenwet, uitspraak is gedaan over de wettigheid van die titel en van de maatregel tot verwijdering die deze ondersteunde, zonder voorwerp

15 juni 2005 P.2005.0687.F nr. 347

Vreemdelingen – Hechtenis – Verval van de hechtenistitel – Weerslag.

Wegens het verval van de titel van hechtenis die op art. 7, Vreemdelingenwet, is gegrond, wordt het cassatieberoep tegen het arrest dat uitspraak doet over de wettigheid van die titel en over de maatregel van verwijdering die het voorwerp ervan uitmaakte, zonder voorwerp

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

CASSATIEMIDDELEN

ALGEMEEN

Herneming van in appèlconclusie aangevoerd verweer – Ontvankelijkheid.

Het hernemen voor het Hof van een in appèlconclusie aangevoerd verweer is geen regelmatig cassatiemiddel en bijgevolg niet ontvankelijk, aangezien dit verweer niet gericht kan zijn tegen de beslissing die de appelrechters daarover hebben genomen

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Grond van niet–ontvankelijkheid – Bekritiseerde redenen die niet in het bestreden arrest staan – Ontvankelijkheid.

Een grond van niet–ontvankelijkheid kan niet worden aangenomen wanneer hij wordt aangevoerd tegen een middel dat redenen weergeeft en bekritiseert die niet in het bestreden arrest staan, maar dat ook redenen weergeeft en bekritiseert die er wel in staan en de grondslag vormen van de bestreden beslissing.

17 maart 2005 F.2004.0031.F nr. 173

BURGERLIJKE ZAKEN

Gerecht waarnaar de zaak is verwezen – Aanhangigmaking – Grenzen – Miskenning – Geschonden wetsbepalingen.

Hoewel uit de artikelen 1082, eerste lid, en 1095 Ger.W. bepaalde regels afgeleid kunnen worden over de omvang van de vernietiging in burgerlijke zaken, kan de schending van artikel 1110 van dat wetboek, dat betrekking heeft op de rechtsmacht van de rechter naar wie een zaak na vernietiging is verwezen, volstaan om de vernietiging te verantwoorden, indien het middel gegrond was in zoverre het staande houdt dat het appèlgerecht, uitspraak doende als gerecht op verwijzing, doordat het weigert uitspraak te doen over een gevorderde zaak was die wettelijk bij dat gerecht aanhangig was gemaakt, de mate waarin de zaak aanhangig was heeft miskend (Artikelen 1082, tweede lid, 1095 en 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0280.F nr. 22

Verdrag Rechten van de Mens – Artikel 6 – Artikel 6.1 – Aanvullend protocol – Definitieve onteigeningsvergoeding – Vaststelling – Redelijke termijn – Overschrijding.

Nieuw, mitsdien niet ontvankelijk, is het cassatiemiddel afgeleid uit de voor de feitenrechter niet aangevoerde overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M.

11 februari 2005 C.2004.0161.N nr. 87

Geschonden wettelijke bepalingen – Vreemde wet – Toepasselijke conflictregel.

Niet ontvankelijk is het cassatiemiddel dat de bestreden beslissing verwijt verschillende bepalingen van een vreemde wet te schenden maar de schending van de toepasselijke

conflictregel niet aanvoert (Art. 1080 Gerechtelijk Wetboek.)
14 februari 2005 S.2003.0135.F nr. 89

Bewijskracht van de akten – Uitlegging.

Wanneer het middel het arrest alleen verwijt dat het aan een conclusie een uitlegging geeft die het strijdig acht met de uitleg die het voorstelt, voert het niet de miskenning aan van de bewijskracht van de akten en kan het derhalve niet worden aangenomen
3 maart 2005 C.2004.0296.F nr. 133

Ontvankelijkheid van het middel.

Niet ontvankelijk is het middel dat opkomt tegen de feitelijke beoordeling door de feitenrechter
3 maart 2005 C.2004.0227.F nr. 132

Geschonden wettelijke bepalingen – Vreemde wet – Toepasselijke conflictregel.

Niet ontvankelijk is het cassatiemiddel dat de bestreden beslissing verwijt verschillende bepalingen van een vreemde wet te schenden maar de schending van de toepasselijke conflictregel niet aanvoert (Art. 1080 Gerechtelijk Wetboek.)
18 april 2005 S.2004.0018.F nr. 231

Redenen – Indeplaatsstelling door het Hof.

Wanneer het Hof redenen in de plaats stelt die de bestreden beslissing naar recht verantwoorden, is het middel, al was het gegrond, niet ontvankelijk bij gebrek aan belang
22 april 2005 C.2004.0194.N nr. 238

Middel dat het Hof ertoe verplicht feitelijke gegevens na te gaan – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is het middel dat het Hof ertoe verplicht de datum na te gaan van de sluiting van het faillissement van een vennootschap waarvan eiser zaakvoerder was, daar dit gegeven niet blijkt uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan
26 mei 2005 C.2004.0474.F nr. 300

Beslissing van de rechter op verwijzing stemt overeen met het cassatiearrest – Enig middel – Ontvankelijkheid.

Het enige cassatiemiddel is niet ontvankelijk, in zoverre de beslissing van de rechter op verwijzing, na een cassatiearrest, overeenstemt met dat arrest (Art. 1119, tweede lid Gerechtelijk Wetboek.)
6 juni 2005 S.2004.0181.F nr. 322

Arrest van Raad van State – Motivering – Geen vermelding van artikel 28, Wet Raad van State – Ontvankelijkheid.

Het middel dat een arrest van de Raad van State verwijt onregelmatig te zijn gemotiveerd is niet ontvankelijk indien artikel 33, Wet Raad van State niet is vermeld als geschonden wettelijke bepaling. (Art. 1080 Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 28 en 33, tweede lid Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)
10 juni 2005 C.2002.0624.N nr. 330

In beginsel is niet nieuw het middel dat opkomt tegen een reden die de rechter opgeeft tot

staving van zijn beslissing

23 juni 2005 C.2004.0403.F nr. 368

Toepasselijke wetsbepaling – Ontvankelijkheid.

Het middel dat de schending van een wetsbepaling aanvoert die niet van toepassing is op het geschil en die het bestreden arrest niet toepast, is niet ontvankelijk (Art. 1080 Gerechtelijk Wetboek.)

5 september 2005 S.2004.0177.F nr. 407

Ontvankelijkheid – Bestreden beslissing waarin het beschikkend gedeelte op een door het cassatieberoep bekritiseerde reden is gegrond – Bevoegdheid van het Hof om een rechtsgrond in de plaats te stellen die het dictum van de beslissing verantwoordt.

Wanneer het Hof een rechtsgrond in de plaats stelt die waardoor het dictum van de bestreden beslissing verantwoordt, is het middel, ook al is het gegrond, bij gebrek aan belang niet ontvankelijk

3 oktober 2005 S.2004.0131.F nr. 474

Naar recht falend middel – Redenen van de vonnissen en arresten – Wettigheidstoetsing – Onbestaande of onjuiste regel.

Het middel dat de bestreden beslissing, op grond van een onbestaande of onjuiste regel, verwijt onregelmatig met redenen te zijn omkleed zodat het Hof de wettigheid ervan niet kan nagaan, faalt naar recht. (Art. 149 Grondwet 1994.)

3 oktober 2005 S.2005.0044.F nr. 475

Middel van niet–ontvankelijkheid – Wering uit de debatten van een laattijdige conclusie – Appelrechters reeds gevat van zelfde betwistingen.

De grond van niet–ontvankelijkheid die tegen een cassatiemiddel is opgeworpen wegens gebrek aan belang hieruit afgeleid dat dezelfde betwistingen reeds aanhangig waren voor de appelrechters op grond van een vroeger neergelegde conclusie, kan niet worden aangenomen om reden dat het onderzoek van de grond van niet–ontvankelijkheid niet te scheiden is van het onderzoek van het onderdeel.

10 oktober 2005 C.2003.0522.N nr. 492

Bestreden beslissing – Aangevochten redenen – Andere redenen – Beschikkend gedeelte naar recht verantwoord.

Het middel dat in verschillende onderdelen kritiek uitoefent op bepaalde redenen van de bestreden beslissing, terwijl het beschikkende gedeelte naar recht verantwoord wordt door een andere reden die vergeefs bekritiseerd wordt door een ander onderdeel van het middel, is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang

17 oktober 2005 C.2004.0057.F nr. 515

Bestreden beslissing – Beschikking – Kritiek – Geen grieven.

Niet ontvankelijk, wegens het ontbreken van belang, is het middel dat kritiek uitoefent op een beschikking van de bestreden beslissing waardoor de eiser niet benadeeld kon worden

31 oktober 2005 S.2004.0188.F nr. 553

Redenen van de vonnissen en arresten – Overtollige reden.

Een middel dat kritiek uitoefent op een reden waarop de bestreden beslissing niet gegrond

is en bijgevolg niet tot cassatie kan leiden, is niet ontvankelijk

28 november 2005 C.2005.0033.F nr. 632

Faillissement – Opheffing – Gerechtelijke ontbinding – Curator – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk bij gebrek aan belang is het middel van de curator ter bestrijding van de navolgend gewezen beslissing over de gerechtelijke ontbinding van de vennootschap, wanneer de beslissing tot opheffing van haar faillietverklaring overeind blijft.

15 december 2005 C.2004.0531.N nr. 678

STRAFZAKEN

Onderzoek in strafzaken – Bijzondere opsporingstechnieken – Observatie – Infiltratie – Subsidiariteitsvoorwaarde – Onderzoek van feitelijke omstandigheden.

Niet ontvankelijk is het cassatiemiddel dat het Hof in verband met de subsidiariteitsvoorwaarde bij observatie en infiltratie verplicht de feitelijke omstandigheden te onderzoeken. (Artikelen 47sexies, § 2, eerste lid en 47octies, § 2, eerste lid Wetboek van Strafvordering.)

18 januari 2005 P.2005.0037.N nr. 36

Cassatieberoep van een burgerlijke partij tegen een arrest van buitenvervolgingstelling.

Het Hof werpt niet ambtshalve een middel op op het cassatieberoep van een burgerlijke partij tegen een arrest van buitenvervolgingstelling

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Stedenbouw – Herstel van plaats in de vorige staat – Middel dat betrekking heeft op de regelmatigheid van de tussenkomst van het bestuur in de rechtspleging – Ontvankelijkheid.

Het middel dat alleen opkomt tegen de hoedanigheid van de stedenbouwkundige inspecteur als procespartij zonder dat de wettigheid van de beslissing op het door het openbaar ministerie samen met eerstgenoemde gevorderde herstel wordt betwist is bij gebrek aan belang niet ontvankelijk

22 februari 2005 P.2004.1345.N nr. 108

Bestreden beslissing gegrond op een bekritiseerde reden – Bevoegdheid van het Hof om het beschikkende gedeelte door een andere rechtsgrond te verantwoorden – Ontvankelijkheid.

Wanneer het Hof een rechtsgrond in de plaats stelt die het dictum van de bestreden beslissing naar recht verantwoordt, is het middel, al was het gegrond, niet ontvankelijk bij gebrek aan belang

9 maart 2005 P.2004.1591.F nr. 145

Opschorting van de uitspraak van de veroordeling – Naar recht verantwoorde beslissing voor een deel der telastelegging – Gevolg – Ontvankelijkheid van de grief gericht tegen een ander deel der telastelegging.

Kan niet tot cassatie leiden en is mitsdien niet ontvankelijk, de grief gericht tegen een deel van de telastelegging, nu de beslissing van opschorting van de uitspraak van de veroordeling naar recht verantwoord is wegens het bewezen verklaarde andere deel van de telastelegging

22 maart 2005 P.2004.1414.N nr. 176

Burgerlijke partij – Vertaling van de cassatiemiddelen.

Artikel 6.3, E.V.R.M. vereist niet dat het Hof de vertaling zou bevelen van de middelen die een burgerlijke partij als eiseres voor het Hof wenst aan te voeren.

12 april 2005 P.2004.1732.N nr. 218

Middel gericht tegen de beslissing op de burgerlijke rechtsvordering – Meerdere telastleggingen – Middel dat slechts op één van de telastleggingen betrekking heeft – Naar recht verantwoorde beslissing op de burgerlijke rechtsvordering – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk omdat het niet tot cassatie kan leiden, is het middel dat alleen betrekking heeft op één van de bewezen verklaarde telastleggingen, als de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring wegens de verschillende telastleggingen, waarvan het arrest oordeelt dat zij de uiting zijn van eenzelfde strafbare gedraging, evenals de beslissing op de civielrechtelijke vordering naar recht verantwoord blijven door de overige tegen de beklaagde bewezen verklaarde telastleggingen

3 mei 2005 P.2005.0071.N nr. 258

Meerdere telastleggingen – Eenheid van opzet – Eenvoudige schuldigverklaring – Middel dat slechts op één van de telastleggingen betrekking heeft – Naar recht verantwoorde veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk omdat het niet tot cassatie kan leiden, is het middel dat alleen betrekking heeft op één van de bewezen verklaarde telastleggingen, als de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring wegens de verschillende telastleggingen, waarvan het arrest oordeelt dat zij de uiting zijn van eenzelfde strafbare gedraging, evenals de beslissing op de civielrechtelijke vordering naar recht verantwoord blijven door de overige tegen de beklaagde bewezen verklaarde telastleggingen

3 mei 2005 P.2005.0071.N nr. 258

Prejudiciële vraag aan het Arbitragehof – Daaropvolgende memorie in cassatie – Nieuw middel – Ontvankelijkheid.

Eiser in cassatie mag een memorie neerleggen nadat het Arbitragehof een arrest heeft gewezen op een prejudiciële vraag die door het Hof van Cassatie is gesteld; hij mag hierin evenwel geen middel aanvoeren dat hij niet reeds eerder binnen de wettelijke termijnen heeft aangevoerd.

11 mei 2005 P.2004.0900.F nr. 272

Europees aanhoudingsbevel – Exequatur – Hoger beroep – Verwijt de beroepen beslissing van de raadkamer niet te hebben nietigverklaard.

Het middel dat de appelrechters verwijt dat zij de beroepen beschikking van de raadkamer niet nietigverklaren, is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang, wanneer zij hebben gedaan wat zij hadden moeten doen indien zij deze beschikking wel hadden nietigverklaard, i.c., wanneer zijzelf hebben onderzocht of er al dan niet grond was tot weigering van de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel

16 augustus 2005 P.2005.1196.F nr. 398

Middel dat aanvoert dat verweerder slechts voor het eerst in hoger beroep schadevergoeding vorderde – Verweer niet aangevoerd in hoger beroep waar enkel de gegrondheid van de vordering werd.

Nieuw en derhalve niet ontvankelijk is het middel dat aanvoert dat de verweerder slechts voor het eerst in hoger beroep schadevergoeding heeft gevorderd, wanneer uit de stukken

waarop het Hof vermag acht te slaan niet blijkt dat eiser dit verweer reeds voor de appelrechters heeft aangevoerd, maar daar enkel de gegrondheid van die vorderingen heeft betwist

13 september 2005 P.2005.0457.N nr. 426

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Hoger beroep – Grief die kritiek oefent op de beroepen beschikking.

Wanneer de appelrechters de redenen van de beroepen beschikking niet hebben overgenomen ook al hebben ze deze niet nietigverklaard en wanneer zij hebben gedaan wat zij hadden moeten doen indien zij deze beschikking hadden nietigverklaard, zijn de middelen die kritiek oefenen op deze beschikking niet ontvankelijk bij gebrek aan belang

14 september 2005 P.2005.1246.F nr. 436

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Hoger beroep – Beslissing die niet gegrond is op de bekritiseerde reden.

Wanneer de bestreden beslissing om de voorlopige hechtenis van een inverdenkinggestelde te handhaven niet is gegrond op de door het middel bekritiseerde reden, kan dit middel, ook al is het gegrond, geen aanleiding geven tot cassatie en is het bijgevolg niet ontvankelijk.

14 september 2005 P.2005.1246.F nr. 436

Voorwaardelijke invrijheidstelling – Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Dossier van de rechtspleging – Advies van de procureur des Konings – Ontbreken.

Wanneer uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan niet blijkt dat eiser voor de Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling heeft aangevoerd dat het advies van de procureur des Konings ontbreekt in het dossier van de rechtspleging dat is opgemaakt om de voorlopige invrijheidstelling te verkrijgen, mag het middel dat dit verzuim aanvoert niet voor de eerste maal voor het Hof worden aangevoerd en is het niet ontvankelijk.

21 september 2005 P.2005.1023.F nr. 448

Meerdere telastleggingen – Eenheid van opzet – Eenvoudige schuldigverklaring – Middel dat slechts op één van de telastleggingen betrekking heeft – Naar recht verantwoorde beslissing – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk omdat het niet tot cassatie kan leiden, is het middel dat alleen betrekking heeft op één van de bewezen verklaarde telastleggingen, als de beslissing van eenvoudige schuldigverklaring wegens de verschillende telastleggingen, waarvan het arrest oordeelt dat zij de uiting zijn van eenzelfde strafbare gedraging, naar recht verantwoord blijkt door de overige tegen de beklaagde bewezen verklaarde telastleggingen

11 oktober 2005 P.2004.0535.N nr. 496

Motivering van de straf – Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Feitelijk gegeven – Bevoegdheid van het Hof.

Het middel dat aanvoert dat eiser, in strijd met wat het bestreden arrest vaststelt, geen gerechtelijk verleden had, vereist een onderzoek van feitelijke gegevens waarvoor het Hof niet bevoegd is

19 oktober 2005 P.2005.1041.F nr. 523

Overschrijding van de redelijke termijn – Verweermiddel dat niet aan de appelrechters is voorgelegd.

Het cassatiemiddel dat voor het eerst voor het Hof een miskenning aanvoert van het recht om binnen een redelijke termijn te worden geoordeeld, is nieuw en mitsdien niet ontvankelijk

23 november 2005 P.2005.1145.F nr. 621

BELASTINGZAKEN

Bestreden beslissing gegrond op een voor kritiek vatbare grond – Indeplaatsstelling van een rechtsgrond door het Hof.

Wanneer het hof van beroep ontheffing verleent van de door belastingplichtige betwiste aanslag op grond van een voor kritiek vatbare reden, en het Hof tot de bevinding komt dat elke rechtsgrond om tot belastingheffing over te gaan, ontbrak, stelt het vast dat door die in de plaats gestelde reden de bestreden beslissing tot ontheffing naar recht verantwoord is, zodat het middel niet tot cassatie kan leiden en bij gebrek aan belang niet ontvankelijk is

17 november 2005 F.2002.0060.N nr. 605

Vermelding van de geschonden wetsbepalingen – Gewijzigde wetsbepalingen.

Het middel dat schending aanvoert van wettelijke bepalingen "in de versie toepasselijk op het voorliggende geval", terwijl die bepalingen herhaaldelijk werden gewijzigd, geeft niet aan welke versie van deze bepalingen toepasselijk is, en is bij gebrek aan nauwkeurigheid niet ontvankelijk

17 november 2005 C.2003.0430.N nr. 604

Vervanging van gronden.

Wanneer het Hof een rechtsgrond in de plaats stelt die het dictum van de bestreden beslissing verantwoordt, kan het middel, ook al is het gegrond, niet tot cassatie leiden; bijgevolg vertoont het een gebrek aan belang en is het dus niet ontvankelijk

16 december 2005 C.2003.0128.F nr. 679

TUCHTZAKEN

Verschillende telastleggingen – Een enkele straf – Middel dat op een telastlegging betrekking heeft – Straf naar recht verantwoord – Ontvankelijkheid.

Zonder belang en derhalve niet ontvankelijk is het middel dat slechts betrekking heeft op één van de vier telastleggingen waarvoor slechts één tuchtstraf is opgelegd, wanneer de straf naar recht verantwoord blijft door de drie andere

12 mei 2005 D.2004.0005.F nr. 276

CHEQUE

Uitgifte van ongedekte cheque – Burgerlijke rechtsvordering – Burgerlijke partijstelling – Vereiste.

In geval van vervolging wegens uitgifte van een ongedekte cheque, kan de burgerlijke partij enkel het bedrag van die cheque vorderen, indien de verbintenis tussen partijen waarop de cheque betrekking heeft, zonder de uitgifte van de cheque niet was ontstaan; deze regel geldt eveneens wanneer de uitgifte geschiedt ten titel van doorstorting van remboursgelden die derden hebben betaald voor aan hen geleverde prestaties (Artikelen 3

en 4 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

24 mei 2005 P.2005.0284.N nr. 293

COLLECTIEVE ARBEIDSOVEREENKOMST

Algemeen verbindend verklaard – Geldingsduur – Beperkt – Paritair Comité voedingsnijverheid – Brugpensioen – Werknemers – Rechten – Verstrijken van geldingsduur.

Het recht op een brugpensioen dat is toegekend krachtens de collectieve arbeidsovereenkomst van 17 mei 1995, gesloten in het Paritair Comité voor voedingsnijverheid blijft ook na het verstrijken van de bepaalde duur waarvoor deze collectieve arbeidsovereenkomst is gesloten, behouden tot de bruggepensioneerde de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt. (Art. 9 C.A.O. 17 mei 1995.)

7 februari 2005 S.2004.0072.N nr. 72

Algemeen verbindend verklaard – Geldingsduur – Beperkt – Paritair Comité voedingsnijverheid – Brugpensioen – Financiële lasten – Sociaal Fonds bestaanszekerheid – Capitatieve maandelijkse bijdragen – Verstrijken van geldingsduur.

Zolang de bruggepensioneerde het brugpensioen, toegekend op grond van de collectieve arbeidsovereenkomst van 17 mei 1995, gesloten in het Paritair Comité voor voedingsnijverheid blijft genieten, blijft het sociaal fonds ertoe gehouden de wettelijk bepaalde financiële lasten te dragen van de capitatieve maandelijkse bijdragen verschuldigd ingevolge de toekenning van dit brugpensioen. (Art. 7 C.A.O. 17 mei 1995.)

7 februari 2005 S.2004.0072.N nr. 72

Paritair comité – Levensmiddelenbedrijven met talrijke bijhuizen – Tewerkstelling – Arbeidsovereenkomst – Einde – Ontslag om dringende reden – Bediende – Ontslag – Syndicale afvaardiging – Inlichting – Verplichting – Niet–naleving.

In geval van afdanking na de proeftijd van een bediende die voor onbepaalde tijd is aangenomen in een onderneming die onder toepassing valt van het paritair comité voor de levensmiddelenbedrijven met talrijke bijhuizen, wordt de syndicale afvaardiging gelijktijdig met het overhandigen van het ontslag ingelicht, indien het ontslag is gegeven wegens dringende reden; het feit dat de werkgever zijn informatieplicht niet naleeft tast de regelmatigheid van de opzegging niet aan (Art. 35 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten; Art. 6 C.A.O. 22 mei 1990, verbindend verklaard bij K.B. 21 dec. 1990.)

23 mei 2005 S.2004.0138.F nr. 291

CONFLICT VAN ATTRIBUTIE

Stedenbouwmisdrijf – Herstelvordering – Aard.

De Raad van State is niet bevoegd kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring van de herstelvordering bedoeld in artikel 149, Decr. Vl. 18 mei 1999 (Art. 14, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

10 juni 2005 C.2004.0348.N nr. 333

Onbevoegdheid van de Raad van State.

Als voor de Raad van State geen exceptie van onbevoegdheid is opgeworpen verklaart het arrest dat de vordering tot schorsing van een beslissing van een administratieve overheid verwerpt bij gebrek aan belang, zich niet onbevoegd om van die vordering kennis te

nemen en doet het geen uitspraak over een exceptie van onbevoegdheid (Art. 33 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973; Art. 609, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

10 juni 2005 C.2003.0509.N nr. 331

Raad van State – Exceptie van onbevoegdheid – Cassatieberoep – Bevoegdheid van het Hof.

Wanneer de Raad van State op een exceptie van onbevoegdheid afwijzend heeft beschikt op grond van de overweging dat de vordering niet binnen de bevoegdheid van de rechterlijke overheden valt, is het Hof bevoegd om na te gaan of de eiser beslissingen kan nemen die derden kunnen binden (Art. 609, 2° Gerechtelijk Wetboek; Art. 33, eerste lid Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

10 juni 2005 C.2004.0278.N nr. 332

Raad van State – Exceptie van onbevoegdheid – Arrest – Cassatieberoep – Bevoegdheid van het Hof.

Wanneer het Hof uitspraak doet over een cassatieberoep tegen een arrest waarbij de afdeling administratie van de Raad van State oordeelt over een exceptie van onbevoegdheid, toetst het de redenen op grond waarvan de Raad op die exceptie afwijzend heeft beschikt of geweigerd heeft van de zaak kennis te nemen (Art. 33 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973; Art. 609, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

10 juni 2005 C.2002.0624.N nr. 330

Raad van State – Administratieve handelingen – Beroep tot nietigverklaring – Schorsing – Werkelijk voorwerp van het beroep – Arbeidsovereenkomst – Bevoegdheid – Arbeidsgerechten.

Aangezien de Raad van State vaststelt dat eiseres, die door de Belgische Staat met een arbeidsovereenkomst is aangeworven, de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij haar werkgever, wegens de behoeften van de dienst, geweigerd heeft haar, als deskundige, ter beschikking te stellen van de Europese Commissie, die om haar detachering verzocht, zijn het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het beroep van eiseres de modaliteiten van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst die de partijen bindt en behoort het, bijgevolg tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank (Art. 578, 1° Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 14, § 1, en 17, § 1, eerste lid Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

28 oktober 2005 C.2005.0109.F nr. 551

Raad van State – Afdeling administratie – Bevoegdheid – Beroep tot schorsing – Vereniging zonder winstoogmerk – Administratieve overheid – Beslissingen bindend voor derden.

De Raad van State, afdeling administratie, is niet bevoegd om te oordelen over een vordering tot schorsing van de beslissing van een vereniging van privaatrechtelijke aard, zoals een vereniging zonder winstoogmerk, die – ook al is ze opgericht of erkend door een administratieve overheid en onderworpen aan een controle van de overheid en al wordt haar een taak van algemeen belang toevertrouwd – geen beslissingen kan nemen die derden kunnen binden; dit is het geval wanneer die vereniging handelt volgens nauwkeurig opgelegde criteria en geen eigen beslissingsmacht heeft (Art. 14, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

28 oktober 2005 C.2004.0575.N nr. 550

CORRECTIONALISERING

Straf en strafmaat – Feiten strafbaar met opsluiting van twintig tot dertig jaar – Verzachtende omstandigheden – Toepasselijke straf.

Wanneer de feiten, die krachtens de artikelen 468, 471, 472 en 473, derde lid, van het Strafwetboek strafbaar zijn met opsluiting van twintig tot dertig jaar, wegens het bestaan van verzachtende omstandigheden werden gecorrectionaliseerd, zijn die feiten krachtens de artikelen 80, tweede lid, en 25, eerste lid, van het Strafwetboek strafbaar met een correctionele gevangenisstraf van ten minste drie jaar en ten hoogste tien jaar. (Artikelen 25 en 80 Strafwetboek.)

1 maart 2005 P.2005.0008.N nr. 126

DADING

Dading is een wederkerige overeenkomst tussen partijen die elkaar wederzijdse toegevingen doen om een geschil te beëindigen of te voorkomen, zonder dat een van de partijen de gegrondheid van de aanspraken van de andere partij daarom erkent (Art. 2044, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

31 oktober 2005 S.2005.0007.F nr. 554

DAGVAARDING

Gemeente van geboorte en van woonplaats van gedaagde – Vermelding in de taal van de plaats.

Het feit dat de dagvaarding de gemeente van de geboorte en van de woonplaats van de gedaagde vermeldt in de taal van deze plaats in plaats van in de taal van de rechtspleging, heeft geen nietigheid van de dagvaarding tot gevolg

12 april 2005 P.2005.0149.N nr. 219

Rechtstreekse dagvaarding – Strafzaken – Accijnzen – Vordering van de administratie tot betaling van ontdoken accijnsrechten – Wetsbepalingen vermeld in de rechtstreekse dagvaarding van de administratie – Verplichting van de rechter.

De strafrechter, die ter gelegenheid van de strafvervolging kennis neemt van de vordering tot betaling van de ontdoken douane– of accijnsrechten, is niet verplicht de beklaagde tijdens het debat toelichting te geven over de wetsbepalingen betreffende die vordering, die in de rechtstreekse dagvaarding van de administratie worden vermeld en waarop hij zich kan verdedigen.

8 november 2005 P.2005.0791.N nr. 571

DESKUNDIGENONDERZOEK

Bijstand door derden voor de verwerking van louter uitvoerende en administratieve – Regelmatigheid.

Geen wettelijke bepaling verhindert dat een gerechtsdeskundige zich voor de verwerking van louter uitvoerende en administratieve verrichtingen laat bijstaan door derden, op voorwaarde dat hij noch de leiding noch de opdracht, geheel of gedeeltelijk, aan derden delegeert; de rechter oordeelt onaantastbaar of de gerechtsdeskundige die voor dergelijke zaken een beroep doet op derden, al dan niet de leiding of zijn opdracht aan derden heeft gedelegeerd.

3 mei 2005 P.2004.1700.N nr. 256

Gezinsbijslag. Werknemers – Verhoogde bijslag – Gehandicapt kind – Ongeschiktheid –

Gerechtsdeskundige – Rechter – Beoordeling.

De rechter beoordeelt onaantastbaar de feitelijke gegevens op grond waarvan hij het aangewezen acht deskundigen wel dan niet aan te stellen ter oplossing van het voor hem gebracht geschil; noch de bepalingen van de samengeordende wetten van 19 december 1939 noch enige andere toepasselijke wetsbepaling wijken af van die bepaling van het Gerechtelijk Wetboek. (Art. 962 Gerechtelijk Wetboek.)

9 mei 2005 S.2004.0183.N nr. 268

Strafzaken – Aanstellen van deskundige – Bevoegdheid van de rechter.

De rechter in strafzaken kan eenieder die voldoet aan de wettelijke voorwaarden en die hij geschikt acht om de hem toevertrouwde opdracht te vervullen, als deskundige aanstellen

24 mei 2005 P.2005.0431.N nr. 294

Strafzaken – Gerechtsdeskundige – Vertegenwoordiger van de orde der geneesheren aanwezig bij de huiszoeking bij de beklaagde.

Een gerechtsdeskundige kan zijn opdracht als gerechtsdeskundige volledig vervullen, ook al was hij voordien aanwezig als vertegenwoordiger van de raad van de orde der geneesheren bij een huiszoeking bij de beklaagde.

24 mei 2005 P.2005.0431.N nr. 294

Strafzaken – Bewijslast – Beoordelingsvrijheid – Ernstige aanwijzingen van schuld – DNA–onderzoek – Genetisch deskundigenonderzoek – Wettigheid – Ontbreken van waarborgen voor de wijze waarop sporen van celmateriaal worden behandeld en vereisten inzake beheer gegevensbanken.

Het gebrek aan doeltreffende waarborgen voor de wijze waarop sporen van celmateriaal worden behandeld en voor de vereisten inzake beheer van gegevensbanken, impliceert niet per se dat het bewijs uit het onderzoek van sporen van celmateriaal die in een gegevensbank worden bewaard onwettig is en belet de rechter evenmin om de regelmatigheid van het aldus verkregen bewijs te beoordelen. (Art. 7 Wet van 22 maart 1999; Artikelen 13 en 14 K.B. van 4 februari 2002.)

21 september 2005 P.2005.1266.F nr. 449

Deskundige – Eed – Meineed – Toepasselijkheid.

De valse eed in de zin van art. 226, eerste lid, Sw., is de vrijwillige verdraaiing van de waarheid in een verklaring voor het gerecht door de ene of de andere partij in hun eigen zaak nadat zij de beslissende of aanvullende eed hebben afgelegd; die bepaling slaat niet op de eed afgelegd door een gerechtelijk deskundige die door een rechter is aangewezen in een zaak die derden aanbelangt

5 oktober 2005 P.2005.0609.F nr. 482

DIERENARTS

Tucht – Orde der dierenartsen – Tuchtorgaan – Tuchtsanctie – Fout – Eer en waardigheid van het beroep – Aantasting – Vaststelling.

De beslissing van het tuchtorgaan van de Orde der dierenartsen die een dierenarts een tuchtsanctie oplegt wegens een fout begaan in de uitoefening van zijn beroep die de eer en waardigheid van dat beroep aantasten moet die aantasting vaststellen (Impliciet) (Art. 5 Wet 19 dec. 1950 tot instelling van de Orde der dierenartsen.)

3 juni 2005 D.2004.0015.N nr. 314

DOUANE EN ACCIJNZEN

Douane en accijnzenwet – Artikel 205, Douane en Accijnzenwet – Aankoop of verkoop van met rechten of accijnzen belaste goederen – Niet–overeenstemmende gegevens in boeken, geschriften of documenten – Bijzondere bewijsregeling – Toepassingsgebied.

Artikel 205 AWDA is niet enkel van toepassing op een "belastingplichtige" die een aangifte heeft ingediend of moet indienen, maar het volstaat dat het gaat om een handelaar die de douane– en accijnswetgeving overtreedt.

3 mei 2005 P.2004.1704.N nr. 257

Douane en accijnzenwet – Artikel 205, Douane en Accijnzenwet – Aankoop of verkoop van met rechten of accijnzen belaste goederen – Niet–overeenstemmende gegevens in boeken, geschriften of documenten – Bijzondere bewijsregeling – Toepassingsgebied.

De in artikel 205 AWDA gebruikte woorden "fraude der rechten" hebben niet de betekenis van de rechten, zoals die worden gedefinieerd in artikel 1, 4°, AWDA, maar verwijzen naar de in hetzelfde artikel 205 AWDA vermelde rechten of accijnzen, zodat de bijzondere bewijsregeling van dit artikel onder meer ook geldt inzake de accijnsgoederen, zoals gedefinieerd in artikel 1, 11°, AWDA.

3 mei 2005 P.2004.1704.N nr. 257

Douane en accijnzenwet – Artikel 205, Douane en Accijnzenwet – Fraude der rechten – Betekenis.

De in artikel 205 AWDA gebruikte woorden "fraude der rechten" hebben niet de betekenis van de rechten, zoals die worden gedefinieerd in artikel 1, 4°, AWDA, maar verwijzen naar de in hetzelfde artikel 205 AWDA vermelde rechten of accijnzen, zodat de bijzondere bewijsregeling van dit artikel onder meer ook geldt inzake de accijnsgoederen, zoals gedefinieerd in artikel 1, 11°, AWDA.

3 mei 2005 P.2004.1704.N nr. 257

Burgerlijke rechtsvordering in betaling van rechten en accijnzen – Bevoegdheid van de strafrechter.

De bevoegdheid van de strafrechter om te oordelen over een burgerlijke rechtsvordering in betaling van rechten en accijnzen veronderstelt enkel dat, enerzijds, hij regelmatig geadieerd is van overtredingen, fraudes, misdrijven of misdaden, bedoeld in de artikelen 281 en 282, Douane en Accijnzenwet, anderzijds, dat de belastingschuldige regelmatig bij het proces is betrokken

14 juni 2005 P.2005.0123.N nr. 339

Artikel 232, tweede lid, Douane en Accijnzenwet – Betaling van boete en terugbetaling van ten onrechte verkregen bedragen – Solidaire veroordeling – Toepassing.

Artikel 232, tweede lid, Douane en Accijnzenwet verplicht de strafrechter die regelmatig is geadieerd van een strafvervolging wegens een inbreuk op artikel 232, eerste lid, Douane en Accijnzenwet om, los van de strafvordering, ten laste van de in artikel 232, tweede lid, vermelde personen, die regelmatig bij de strafzaak betrokken zijn, de bij dat tweede lid bepaalde veroordeling tot betaling van de boete en tot terugbetaling van de ten onrechte verkregen bedragen uit te spreken.

14 juni 2005 P.2005.0123.N nr. 339

Overtreding van artikel 232, eerste lid, Douane en Accijnzenwet – Moreel bestanddeel van het misdrijf.

Artikel 232, eerste lid, Douane en Accijnzenwet houdt in dat hij die ingevolge een overtreding ten onrechte aanspraak op toekenning maakt, wettelijk vermoed wordt door het feit zelf de overtreding wetens en willens te hebben gepleegd; hij moet dan alleen niet schuldig worden geacht wanneer hij op grond van feitelijke gegevens aantoont, minstens niet ongeloofwaardig aanvoert dat hij die overtreding heeft gepleegd ingevolge dwaling of overmacht

14 juni 2005 P.2005.0123.N nr. 339

Rechten bedoeld in artikel 1, 4°bis, Douane en Accijnzenwet – Vordering tot terugbetaling – Burgerlijke rechtsvordering.

De vordering tot terugbetaling van de rechten bedoeld in artikel 1, 4°bis, Douane en Accijnzenwet welke ten onrechte werden toegekend tengevolge van de aangifte ten uitvoer onder een verkeerde tarief– en restitutiecode, is een burgerlijke rechtsvordering naar aanleiding van de misdrijven bedoeld in artikelen 281 en 282, Douane en Accijnzenwet, waarover de strafrechter bevoegd is om te oordelen.

14 juni 2005 P.2005.0123.N nr. 339

Douanemisdrijf – Voortgezette sluikinvoer van verboden goederen – Eenzelfde misdadig opzet – Geldboete – Tweemaal de waarde van de goederen – Bijzonder karakter – Wijze van berekening.

Artikel 65, eerste lid, Strafwetboek is ook toepasselijk bij sluikinvoer van verboden goederen, die door artikel 220 A.W.D.A. gestraft wordt met gevangenisstraf en waarvoor artikel 221, § 2, A.W.D.A., naast de verbeurdverklaring van de goederen, voorziet in een geldboete van tweemaal de waarde van de goederen, zodat in het geval van verschillende feiten van voortgezette sluikinvoer van verboden goederen, de strafrechter slechts één gevangenisstraf en één geldboete kan opleggen; gelet op de wettelijke omschrijving van de geldboete moet het bedrag evenwel worden berekend op de waarde van het geheel van de goederen die het voorwerp van de voortgezette sluikinvoer uitmaken

21 juni 2005 P.2005.0247.N nr. 361

Moreel bestanddeel – Eigenheid van de strafbaar gestelde gedraging – Materiële overtreding van een wetsvoorschrift – Bewijs dat het feit wetens en willens werd gepleegd.

Het is met de algemene beginselen van het strafrecht, dat voor elk misdrijf een moreel element vereist is en de bewijslast daarvan rust op het openbaar ministerie en eventueel de burgerlijke partij, bestaanbaar dat bij bepaalde misdrijven, omwille van de eigenheid van de strafbaar gestelde gedraging, het bewijs dat de dader het feit wetens en willens heeft gepleegd, voortvloeit uit de overtreding van het voorschrift zelf, met dien verstande evenwel dat de dader vrijuit gaat wanneer overmacht, onoverwinnelijke dwaling of een andere schulduitsluitingsgrond wordt aangetoond, minstens niet ongeloofwaardig is

27 september 2005 P.2005.0371.N nr. 461

Bewijslast – Niet–overeenstemmende gegevens in boeken, geschriften of documenten – Bewijs van de vaststelling van de fraude van de rechten.

Artikel 205, A.W.D.A., krachtens hetwelk de niet–overeenstemmende gegevens die door de ambtenaren der douane en accijnzen worden vastgesteld in de handelsboeken, handelsgeschriften of handelsdocumenten van een handelaar, ingeroepen kunnen worden als bewijs van de vaststelling van een fraude van de rechten, zolang het tegendeel niet bewezen is, stelt geen wettelijk vermoeden van toerekenbaarheid van een misdrijf aan een

welbepaalde persoon in, maar houdt enkel in dat een handelaar kan gehouden worden tot het leveren van het bewijs van het tegendeel

27 september 2005 P.2005.0371.N nr. 461

Douane en accijnzenwet – Artikel 205, Douane en Accijnzenwet – Aankoop of verkoop van met rechten of accijnzen belaste goederen – Niet–overeenstemmende gegevens in boeken, geschriften of documenten – Bijzondere bewijsregeling – Toepassingsgebied.

De bijzondere bewijsregeling van artikel 205, A.W.D.A. geldt onder meer inzake de accijnsgoederen, zoals gedefinieerd in artikel 1, 11°, A.W.D.A.

27 september 2005 P.2005.0371.N nr. 461

Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikel 81, § 1, M.B. 10 juni 1994 – Artikel 28 Wet 7 jan. 1998 – Bezit van alcohol of alcoholhoudende dranken.

Het "bezit" waarvan sprake in, onder meer, artikel 81, § 1, Ministerieel besluit van 10 juni 1994 betreffende het accijnsstelsel van ethylalcohol en artikel 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken, moet worden verstaan als elke detentie en niet als bezit zoals het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Strafbaarheid – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikel 28 Wet 7 jan. 1998 – Verwijzing naar de artikelen 220 tot 224, 227, 229 en 248 AWDA – Vervoer en bezit van alcohol en alcoholhoudende dranken – Gevolg.

De verwijzing in artikel 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken, naar de artikelen 220 tot 224, 227, 229 en 248 A.W.D.A. doet geen afbreuk aan de strafbaarheid van het vervoer of bezit bedoeld in artikel 28 van de wet van 7 januari 1998.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikelen 28 en 30 Wet 7 jan. 1998 – Accijnsschuld inzake de ontdoken accijnzen – Ogenblik van het ontstaan van de accijnsschuld.

Uit de artikelen 28 en 30 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken volgt dat de schuld van de ontdoken accijnzen ontstaat op het ogenblik van de overtreding, dat door de strafrechter onaantastbaar wordt vastgesteld, en niet op het ogenblik van de veroordeling tot de betaling van deze ontdoken accijnzen.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikel 12, eerste lid, wet van 10 juni 1997 – Bezit of voorhanden hebben van producten waarvoor de accijns niet werd voldaan – Bezit of voorhanden hebben buiten een belastingentrepot – Strafbaarheid.

Artikel 12, eerste lid, van de wet van 10 juni 1997 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop, dat bepaalt dat, onder voorbehoud van de toepassing van specifieke wettelijke bepalingen, de productie en de verwerking hier te lande van de accijnsproducten, bedoeld in artikel 3 van deze wet, dient te gebeuren in een belastingentrepot en dat het voorhanden hebben van dergelijke producten, waarvoor de accijns niet werd voldaan, eveneens in een belastingentrepot moet plaatsvinden, wordt ook overtreden door degene die de producten waarvoor de accijns niet werd voldaan, buiten een belastingentrepot voorhanden heeft,

waaronder ook het bezit valt.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikelen 27 en 28 Wet 7 jan. 1998 – Rechtsvordering tot betaling van de ontdoken accijns of de bijzondere accijns – Aard.

Uit de artikelen 27 en 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken volgt dat de nalatigheidsintrest op ontdoken accijns van rechtswege verschuldigd is op het ogenblik dat de rechtsvordering van het bestuur tot betaling van de ontdoken accijns of de bijzondere accijns ontstaat, zodat de rechter niet dient te preciseren vanaf wanneer nalatigheidsintrest verschuldigd is, deze rechtsvordering behoort niet tot de strafvordering, maar tot de rechtsvordering van de administratie van douane en accijnzen, aan wie het toekomt eventueel nalatigheidsintrest te vorderen.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikel 81, § 1, M.B. 10 juni 1994 – Artikel 28 Wet 7 jan. 1998 – Vervoer en bezit van alcohol en alcoholhoudende dranken.

De woorden "elk vervoer en bezit" waarvan sprake in artikel 81, § 1, Ministerieel besluit van 10 juni 1994 betreffende het accijnsstelsel van ethylalcohol en artikel 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken, moeten worden verstaan als elke detentie, hetzij bij een vervoer, hetzij anders.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikelen 27 en 28 Wet 7 jan. 1998 – Rechtsvordering tot betaling van de ontdoken accijns of de bijzondere accijns – Nalatigheidsinteresten – Vertrekpunt voor de berekening.

Uit de artikelen 27 en 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken volgt dat de nalatigheidsintrest op ontdoken accijns van rechtswege verschuldigd is op het ogenblik dat de rechtsvordering van het bestuur tot betaling van de ontdoken accijns of de bijzondere accijns ontstaat, zodat de rechter niet dient te preciseren vanaf wanneer nalatigheidsintrest verschuldigd is, deze rechtsvordering behoort niet tot de strafvordering, maar tot de rechtsvordering van de administratie van douane en accijnzen, aan wie het toekomt eventueel nalatigheidsintrest te vorderen.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Rechtsvordering van de overheid tot betaling van de ontdoken rechten – Grondslag – Veroordeling tot betaling van de ontdoken rechten – Aard.

Inzake douane en accijnzen vindt de rechtsvordering tot betaling van ontdoken rechten haar grondslag niet in het misdrijf maar in de wet die de betaling ervan oplegt, en de veroordeling tot betaling van die rechten is geen straf (Art. 283 Douane en accijnzenwet 18 juli 1977.)

2 november 2005 P.2005.0780.F nr. 555

Communautair Douanewetboek – Artikel 221 – Onmogelijkheid om het juiste bedrag van de wettelijk verschuldigde rechten vast te stellen.

De interpretatie van artikel 221 Communautair Douanewetboek, waarbij wordt aangevoerd dat de tekst van het oorspronkelijk artikel 221, derde lid, en van het nieuwe artikel 221, vierde lid, van dit wetboek, zo moet begrepen worden dat het niet in staat zijn

om het juiste bedrag van de wettelijk verschuldigde rechten vast te stellen enkel slaat op de onmogelijkheid om dit bedrag vast te stellen binnen de periode van drie jaar en dat deze tekst onmogelijk kan inhouden dat het louter bestaan van een strafrechtelijke invorderingsprocedure, zonder dat wordt aangetoond dat de douaneautoriteiten de betrokken douanebedragen niet konden berekenen, volstaat om af te wijken van artikel 221, eerste lid, Communautair Douanewetboek, voegt toe aan deze duidelijke bepalingen en faalt bijgevolg naar recht.

8 november 2005 P.2005.0698.N nr. 570

Communautair Douanewetboek – Artikel 221, eerste lid – Verplichting tot mededeling van het bedrag van de te betalen rechten aan de schuldenaar – Aard – Procedurele bepaling – Werking in de tijd.

Het vroegere artikel 6, eerste lid, van de Verordening (EEG) nr 1854/89 en het thans toepasselijke artikel 221, eerste lid, Communautair Douanewetboek, zijn geen materiële bepalingen, maar procedurele bepalingen, zodat voornoemd artikel 221, eerste lid, onmiddellijk toepasbaar is op hangende rechtsgedingen (Artikelen 221, eerste lid, en 253 Communautair Douanewetboek.)

8 november 2005 P.2005.0698.N nr. 570

Landbouwheffingen – Rechten verschuldigd vóór 1 januari 1994 – Inning door de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen – Overdracht van de bevoegdheid tot inning aan het bestuur van douane en accijnzen – Volledig onder de oude wet ontstane en definitief voltrokken toestand.

Artikel 4 A.W.D.A., dat in werking getreden is op 1 januari 1994, en de koninklijke besluiten betreffende de rechtsopvolgers van de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen hebben geen terugwerkende kracht en zijn niet toepasbaar op volledig onder de oude wet ontstane en definitief voltrokken toestanden, zodat de inning betreffende rechten verschuldigd vóór 1 januari 1994 nog steeds behoort aan de rechtsopvolgers van deze dienst, ook wanneer de inningshandelingen gesteld worden na deze datum (Artikelen 1, 4° en 4 Douane en accijnzenwet 18 juli 1977.)

8 november 2005 P.2005.0698.N nr. 570

Veroordeling tot een geldboete – Aard – Gevolg – Hoofdelijkheid – Artikel 50, Sw..

Artikel 50, eerste lid, Strafwetboek geldt ook voor de enige boete die in zake douane en accijnzen tegen de overtreders wordt uitgesproken, daar zij het materiële feit van de overtreding treft en een zakelijk karakter heeft

8 november 2005 P.2005.0791.N nr. 571

Algemene wet op de douane en accijnzen – Artikel 4 – Onmiddellijke werking – Landbouwheffingen – Rechten verschuldigd vóór 1 januari 1994 – Inning door de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen – Overdracht van de bevoegdheid tot inning aan het bestuur van douane en accijnzen – Volledig onder de oude wet ontstane en definitief voltrokken toestand.

De omstandigheid dat artikel 4 A.W.D.A., gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 23 december 1993, in werking getreden op 1 januari 1994, onmiddellijke werking heeft, doet niet af aan de vóór die inwerkingtreding verworven bevoegdheid van de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen, rechtsvoorganger van het Belgisch Interventie en Restitutiebureau, tot inning van rechten verschuldigd vóór 1 januari 1994

8 november 2005 P.2005.0698.N nr. 570

Douane – Bewijsvoering – Onderzoek door andere fiscale administratie – Rechtmatig verkregen inlichtingen – Aanwending.

De inlichtingen en gegevens die tijdens een onderzoek door een fiscale administratie rechtmatig werden verkregen, kunnen gebruikt worden door een andere fiscale administratie met het oog op het vestigen van een andere belasting ten laste van de gecontroleerde persoon of ten laste van een andere belastingplichtige (Art. 210, §§ 2 en 3 Douane en accijnzenwet 18 juli 1977; Art. 93quaterdecies, §§ 2 en 3 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde; Artikelen 335 en 336 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

17 november 2005 C.2002.0631.N nr. 603

Douane – Douaneambtenaren – Onderzoeksbevoegdheden.

Een ambtenaar van de administratie van douane en accijnzen die regelmatig is belast met een controle of een onderzoek in verband met de toepassing van de douanewetgeving, is gemachtigd om naar aanleiding van een dergelijke controle of onderzoek met de onderzoeksmiddelen eigen aan de douanewetgeving inlichtingen in te zamelen die dienstig zijn voor de juiste heffing van de andere door de gecontroleerde persoon verschuldigde belastingen (Art. 210, § 3 Douane en accijnzenwet 18 juli 1977.)

17 november 2005 C.2002.0631.N nr. 603

Douane en accijnzenwet – Misdrijf – Bewijs – Proces–verbaal opgemaakt door één enkele ambtenaar.

Artikel 272, laatste lid, A.W.D.A., dat bepaalt dat het proces–verbaal dat slechts door één ambtenaar is opgemaakt, op zichzelf geen bewijs zal opleveren, houdt enkel in dat dit proces–verbaal geen bijzondere bewijswaarde heeft; dergelijk proces–verbaal kan evenwel als inlichting gelden.

6 december 2005 P.2005.0916.N nr. 644

Douane en accijnzenwet – Slijterijen van gegiste dranken – K.B. 3 april 1953 – Overtreding – Artikel 43 – Artikel 266, § 1, Douane en accijnzenwet – Toepasselijkheid – Medeplichtigheid – Betaling van de onttrokken rechten en nalatigheidsintresten – Solidariteit.

Volgens artikel 43 van het koninklijk besluit van 3 april 1953 tot samenordening van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, dat bepaalt dat, onder meer, de bepalingen van de algemene wet inzake douane en accijnzen betreffende de aansprakelijkheid en de medeplichtigheid toepasselijk zijn op de overtredingen van deze samengeordende wetsbepalingen, is ook artikel 266, § 1, A.W.D.A., dat bepaalt dat, behoudens de tegenstrijdige beschikkingen in bijzondere wetten en onverminderd de boeten en schuldigverklaringen ten bate van de Schatkist, de overtreders, hun medeplichtigen en de voor het misdrijf aansprakelijke personen solidair gehouden zijn tot het betalen van de rechten en taksen welke door fraude aan de Schatkist werden onttrokken, zomede van de eventueel verschuldigde nalatigheidsintresten, ter zake toepasselijk; noch artikel 42, dat de heffing van de openingsbelasting, de aanvullende belastingen, de geldboeten en de eventuele vervolgingskosten betreft, noch enige andere bepaling van voornoemd koninklijk besluit sluit de toepassing van artikel 266, § 1, A.W.D.A. uit, zodat de medeplichtige, ook al is hij niet de slijter, persoonlijk kan gehouden worden tot het betalen van de ontdoken rechten of taksen.

6 december 2005 P.2005.0916.N nr. 644

DRUKPERS (POLITIE OVER DE)

Drukpersmisdrijf – Artikel 150, Grondwet – Racisme en xenofobie – Negationisme – Bevoegdheid van de correctionele rechtbank.

Het gewijzigde artikel 150, Grondwet, dat de drukpersmisdrijven die door racisme of xenofobie ingegeven zijn aan de bevoegdheid van de jury onttrekt, verwijst niet naar enige bijzondere wetgeving, zodat de correctionele rechtbank ook bevoegd is voor door racisme of xenofobie ingegeven drukpersmisdrijven die niet het voorwerp uitmaken van strafvervolgingen met toepassing van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

13 september 2005 P.2005.0705.N nr. 431

DWANGSOM

Verbeuring – Uitspraak die de dwangsom vaststelt – Cassatieberoep – Verwerping – Betekening aan schuldenaar.

Indien in strafzaken een cassatieberoep is ingesteld tegen een arrest van het hof van beroep dat een dwangsom oplegt, kan de dwangsom slechts worden verbeurd vanaf de betekening aan de schuldenaar van het arrest dat het cassatieberoep verwerpt (Art. 1385bis, derde lid Gerechtelijk Wetboek.)

6 mei 2005 C.2003.0402.N nr. 266

Verbeuring – Hoofdveroordeling – Rechtsmiddel – Schorsing van de gedwongen tenuitvoerlegging.

De dwangsom wordt niet verbeurd gedurende de tijd dat wegens het instellen van een rechtsmiddel de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is geschorst (Art. 1385bis, derde lid Gerechtelijk Wetboek.)

6 mei 2005 C.2003.0402.N nr. 266

Artikel 1, vierde lid, Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom – Wachttermijn – Aard – Verlenging.

De in artikel 1, vierde lid, van de Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom bedoelde termijn is naar zijn aard geen termijn die moet worden beschouwd als een procesrechtelijke termijn die beheerst wordt door het nationale recht van elk der lidstaten; hij wordt niet zonder meer verlengd tot de eerstvolgende werkdag wanneer hij vervalt op een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag (Artikelen 53 en 1385bis, vierde lid Gerechtelijk Wetboek.)

3 juni 2005 C.2002.0550.N nr. 312

Opleggen van een dwangsom – Bepaling van de rechter.

In geval de rechter in eerste aanleg een dwangsom heeft opgelegd en zijn vonnis op dit punt in hoger beroep wordt bevestigd, geldt de rechter in eerste aanleg als de rechter die de dwangsom heeft opgelegd; de rechter in hoger beroep als de rechter die de dwangsom heeft opgelegd dient te worden beschouwd wanneer uit het dictum van de beslissing in hoger beroep onmiskenbaar blijkt dat de appelrechter de uitspraak van de rechter in eerste aanleg betreffende de hoofdveroordeling waaraan de veroordeling tot betaling van de dwangsom was verbonden, dan wel veroordeling tot de dwangsom, geheel of ten dele, heeft vernietigd en op een van deze punten een van de uitspraak in eerste aanleg afwijkende beslissing heeft genomen (Art. 1385bis Gerechtelijk Wetboek.)

7 november 2005 C.2004.0027.N nr. 568

Verbeuring – Uitspraak – Betekening – Doel.

De betekening van de uitspraak waarbij de dwangsom is vastgesteld heeft tot doel de schuldenaar ter kennis te brengen dat de schuldeiser nakoming van de rechterlijke uitspraak verlangt (Art. 1385bis, derde lid Gerechtelijk Wetboek.)

7 november 2005 C.2004.0027.N nr. 568

Verschuldigdheid – Tenuitvoerlegging – Grondslag.

De verschuldigdheid van een dwangsom vindt haar grondslag in de rechterlijke uitspraak waarbij zij is opgelegd; op grond van die uitspraak is, wanneer na de betekening ervan aan de in de uitspraak aangegeven voorwaarden wordt voldaan, de dwangsom ten volle verschuldigd en kan zij zonder nieuwe rechterlijke uitspraak worden ten uitvoer gelegd (Art. 1385quater Gerechtelijk Wetboek.)

10 november 2005 C.2004.0020.N nr. 588

Tenuitvoerlegging – Voorwaarden – Beoordeling – Beslagrechter – Bevoegdheid.

In geval van zwarigheden bij de tenuitvoerlegging van een vonnis dat een veroordeling tot een dwangsom inhoudt behoort het de beslagrechter te bepalen of de voorwaarden waarbij de dwangsom verschuldigd is, al dan niet vervuld zijn (Artikelen 1385quater en 1498 Gerechtelijk Wetboek.)

10 november 2005 C.2004.0020.N nr. 588

Verschuldigdheid – Tenuitvoerlegging – Toetsing door de beslagrechter – Richtsnoer.

Om te bepalen of de voorwaarden waarbij de dwangsom verschuldigd is al dan niet vervuld zijn dient de beslagrechter, als maatstaf van de toetsing van de ter uitvoering van de veroordeling verrichte handelingen, het doel en de strekking van de veroordeling als richtsnoer te nemen, met dien verstande dat de veroordeling geacht wordt niet verder te strekken dan tot het bereiken van het daarmee beoogde doel (Artikelen 1385quater en 1498 Gerechtelijk Wetboek.)

10 november 2005 C.2004.0020.N nr. 588

ECHTSCHEIDING EN SCHEIDING VAN TAFEL EN BED

ECHTSCHEIDINGSPROCEDURE

Echtscheiding uitgesproken tegen de echtgenoot–verweerder – Voorwaarden – Fouten en tekortkomingen.

De fouten en tekortkomingen van de andere echtgenoot aan de hand waarvan de rechtbank kan beslissen dat de eisende echtgenoot die de echtscheiding verkrijgt op grond van art. 232, eerste lid, B.W. niet geacht wordt de echtgenoot te zijn tegen wie de echtscheiding is uitgesproken, mogen niet gelijkgesteld worden met de grove beledigingen in de zin van art. 231, B.W. (Art. 306 Burgerlijk Wetboek.)

7 april 2005 C.2004.0025.F nr. 207

Voorafgaande overeenkomsten – Afstand van de rechtspleging – Echtscheiding op grond van bepaalde feiten.

Het akkoord dat werd gesloten binnen het kader van de beëindigde procedure tot echtscheiding door onderlinge toestemming, kan niet in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van de levensstandaard tijdens het samenleven teneinde de uitkering na echtscheiding op grond van bepaalde feiten vast te stellen (Art. 301, § 1 Burgerlijk Wetboek; Art. 1287, § 4 Gerechtelijk Wetboek.)

28 april 2005 C.2003.0350.F nr. 249

Schuldvermoeden – Omkering – Scheiding met onderlinge toestemming.

Opdat de echtscheiding op grond van feitelijke scheiding van een zekere duur ook tegen de echtgenoot, verweerder, zou worden uitgesproken, is het voldoende dat de fouten en tekortkomingen die aan de oorsprong liggen van de scheiding of die hebben bijgedragen tot het voortduren ervan, zelfs ten dele, te wijten zijn aan de echtgenoot, verweerder, zelfs als de partijen in onderling akkoord uiteengegaan zijn of het wegens de omstandigheden van de breuk niet met zekerheid kan worden uitgemaakt wie van de echtgenoten oorspronkelijk verantwoordelijk is voor de scheiding (Art. 306 Burgerlijk Wetboek.)

28 april 2005 C.2004.0286.F nr. 250

GEVOLGEN T.A.V. DE PERSONEN

Echtscheiding op grond van bepaalde feiten – Uitkering – Vaststelling.

Het akkoord dat werd gesloten binnen het kader van de beëindigde procedure tot echtscheiding door onderlinge toestemming, kan niet in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van de levensstandaard tijdens het samenleven teneinde de uitkering na echtscheiding op grond van bepaalde feiten vast te stellen (Art. 301, § 1 Burgerlijk Wetboek; Art. 1287, § 4 Gerechtelijk Wetboek.)

28 april 2005 C.2003.0350.F nr. 249

Scheiding van meer dan vijf jaar – Uitkering tot levensonderhoud – Bedrag – Aanpassing of afschaffing.

Hoewel art. 307bis, B.W. bepaalt dat de uitkering tot levensonderhoud krachtens de artikelen 306 en 307 wordt aangepast of afgeschaft al naar de wijzigingen in de behoeften en de bestaansmiddelen van partijen, sluit het de toepassing niet uit van de algemene regel, volgens welke de uitkeringsplichtige zich niet vrijwillig in een situatie mag stellen die het hem mogelijk zou maken aan zijn wettelijke verplichting te ontsnappen (Artikelen 301, § 3, 306, 307, en 307bis Burgerlijk Wetboek.)

17 oktober 2005 C.2004.0057.F nr. 515

GEVOLGEN T.A.V. DE GOEDEREN

Meer dan één vordering.

Er is meer dan één vordering wanneer twee vorderingen tot echtscheiding tegelijkertijd bestaan. (Art. 1278, tweede lid Gerechtelijk Wetboek.)

24 februari 2005 C.2003.0152.F nr. 116

Meer dan één vordering.

Het arrest dat eerst vaststelt dat de partijen sinds de hervatting van het samenwonen en de tegenvordering van eiseres meer dan zeven jaar hebben samengewoond en dat de echtgenoten elkaar tijdens die periode zijn blijven steunen, en op die grond de gevolgen van de echtscheiding tussen de partijen t.a.v. hun goederen laat terugwerken tot op het tijdstip van de tweede vordering tot echtscheiding, schendt art. 1278, tweede lid, Ger.W. (Art. 1278, tweede lid Gerechtelijk Wetboek.)

24 februari 2005 C.2003.0152.F nr. 116

Huwelijksvermogensstelsel – Scheiding van goederen – Gemeenschap van aanwinsten – Aanvaarding – Termijn – Verval – Afstand – Overgangsbepalingen.

Oud art. 1463, B.W., bepaalt dat de uit de echt of van tafel en bed gescheiden vrouw die, binnen drie maanden en veertig dagen nadat de echtscheiding of de scheiding van tafel en bed definitief is uitgesproken, de gemeenschap niet aanvaard heeft, geacht wordt daarvan afstand te hebben gedaan, tenware zij, nog binnen de termijn zijnde, van de rechter verlenging van de termijn bekomen heeft, nadat de man werd gehoord of behoorlijk opgeroepen; die bepaling blijft van toepassing op de ontbinding en de vereffening van een gemeenschap van aanwinsten die echtgenoten, die vóór de inwerkingtreding van de W. 14 juli 1976, waren gehuwd, bij hun stelsel van scheiding van goederen gevoegd hadden (Art. 1463 (oud) Burgerlijk Wetboek; Art. 3 Overgangsbepalingen – art. 1, 3° Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels; Art. 4 Overgangs– en wijzigingsbepalingen – § 5 Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels; Art. 47, § 1 Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels.)

6 juni 2005 C.2004.0504.F nr. 318

Scheiding van goederen – Gemeenschap van aanwinsten – Ontbinding van de huwelijksgemeenschap – Vereffening – Regeling van de vergoedingen.

Telkens als een bedrag uit de gemeenschap wordt genomen om persoonlijke schulden of lasten van een van de echtgenoten te voldoen, zoals de prijs van zijn eigen onroerend goed, is hij daarvoor vergoeding verschuldigd; omgekeerd, indien een onroerend goed dat aan een van de echtgenoten toebehoorde, wordt verkocht, en de prijs daarvan in de gemeenschap is gestort, zonder wederbelegging, wordt die prijs uit de gemeenschap voorafgenomen ten voordele van de echtgenoot die eigenaar was van het verkochte onroerend goed. (Artikelen 1433, 1437 et 1528 oud Burgerlijk Wetboek.)

30 september 2005 C.2004.0206.F nr. 469

ECONOMIE

Onderneming – Mededinging – Misbruik van machtspositie – Discriminatie van een handelspartner.

Er ontstaat niet noodzakelijk een verboden discriminatie wanneer de dominante onderneming een deel van haar verrichtingen laat verlopen onder de vorm van ruil met haar afnemers en de verhouding tussen het aantal ruilverrichtingen en het aantal verrichtingen tegen betaling in geld varieert van de ene afnemer tot de andere. (Art. 3, c Wet 1 juli 1999 tot bescherming van de economische mededinging.)

10 november 2005 C.2004.0263.N nr. 590

Onderneming – Mededinging – Misbruik van machtspositie – Discriminatie van een handelspartner.

Een dominante onderneming treedt niet discriminatoir op wanneer zij haar handelspartners gelijkwaardige prestaties aanbiedt tegen gelijke voorwaarden. (Art. 3, c Wet 1 juli 1999 tot bescherming van de economische mededinging.)

10 november 2005 C.2004.0263.N nr. 590

EED

Beslissende eed – Valse gedingbeslissende eed – Vordering tot schadevergoeding.

Wanneer een partij de beslissende eed aan de andere partij opdraagt of deze laatste de eed

aan eerstgenoemde terugwijst, neemt de civielrechtelijke betwisting omtrent het rechtsfeit waarvan het bestaan ontkend werd, definitief en onherroepelijk een einde en de tegenpartij van deze die de eed heeft afgelegd kan dat feit om welke redenen ook niet meer opnieuw voor welk gerecht ook ter sprake brengen; hieruit volgt dat geen schadevergoeding wegens valse gedingbeslissende eed kan worden gevorderd en de strafvordering wegens dat feit, ongeacht het recht van het openbaar ministerie om die in te stellen, niet op initiatief van de burgerlijke partij kan worden ingesteld (Art. 226 Strafwetboek; Artikelen 1357, 1°, en 1363 Burgerlijk Wetboek.)

22 november 2005 P.2005.0944.N nr. 615

ERFDIENSTBAARHEID

Hoger gelegen erf – Lager gelegen erf – Wateren – Natuurlijke afloop – Modder – Verzwaring van de erfdienstbaarheid.

Het gebruik dat een landbouwer maakt van een hoger gelegen erf overeenkomstig de bestemming ervan is geen verzwaring van de erfdienstbaarheid van het lager gelegen erf waarop modder terechtkomt die wordt meegevoerd met het water dat op natuurlijke wijze van het hoger gelegen erf afloopt. (Art. 640 Burgerlijk Wetboek.)

4 november 2005 C.2004.0550.F nr. 564

Recht van uitweg – Ingesloten erf.

Voor de toepassing van art. 682, § 1, B.W. dient de ingeslotenheid van een erf niet enkel beoordeeld te worden op grond van het al dan niet palen aan de openbare weg, maar ook naar de omstandigheden van normaal gebruik van het perceel volgens de bestemming ervan en de kosten of ongemakken voor het inrichten van de toegang tot het erf.

1 december 2005 C.2004.0581.N nr. 641

ERFENISSEN

Aanvaarding – Voorrecht van boedelbeschrijving – Afstand – Mogelijkheid – Wijze – Beoordeling.

Behalve als de wet de aanvaarding onder voorrecht van boedelbeschrijving oplegt, kan de beneficiaire erfgenaam vrijwillig afstand doen van deze aanvaarding en zuiver en eenvoudig erfgenaam worden door daden van beschikking te stellen die noodzakelijk de wil insluiten om zich te gedragen als een erfgenaam die zuiver en eenvoudig aanvaardt en om het patrimonium van de nalatenschap te vermengen met zijn persoonlijk vermogen; de rechter beoordeelt onaantastbaar in feite deze vrijwillige afstand zonder dat daarbij de wetsbepalingen inzake de zuivere aanvaarding van de nalatenschap moeten worden toegepast. (Artikelen 774, 793 en 802 Burgerlijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2004.0038.N nr. 191

Aanvaarding – Voorrecht van boedelbeschrijving – Aard.

De aanvaarding van de nalatenschap onder voorrecht van boedelbeschrijving is onherroepelijk (Artikelen 774, 793 en 802 Burgerlijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2004.0038.N nr. 191

Vereffening – Verdeling – Inbreng in natura – Geschonken onroerend goed – Begrip – Bijzonder legaat.

De regel van art. 859, B.W. geldt ook voor bijzondere legaten

6 mei 2005 C.2003.0473.N nr. 267

Vereffening – Verdeling – Legaat van een onroerend goed – Inbreng in natura – Waardebepaling – Tijdstip – Verbeteringswerken.

Bij de beoordeling van de gelijke aard, gelijke waarde en gelijke deugdelijkheid van de goederen in de zin van art. 859, B.W. moet men zich plaatsen op het tijdstip van de verdeling, wat inhoudt dat men rekening houdt met de na het openvallen van de nalatenschap doch voor de verdeling uitgevoerde verbeteringswerken

6 mei 2005 C.2003.0473.N nr. 267

Kinderen – Voorbehouden deel – Beschikbaar gedeelte – Schenking aan niet–erfgenaam – Inkorting.

Met betrekking tot het recht van de kinderen om, na het openvallen van de nalatenschap van hun ouders, de inkorting te eisen van de schenkingen die het beschikbaar gedeelte van die nalatenschap overschrijden, is het zonder belang dat deze schenkingen zijn gedaan aan een begunstigde die geen erfgenaam is (Artikelen 913 en 920 Burgerlijk Wetboek.)

13 mei 2005 C.2002.0103.N nr. 278

EUROPESE UNIE

PREJUDICIELE GESCHILLEN

Hof van Cassatie – Artikel 234 E.E.G.–Verdrag – Verdrag – Handelingen verricht door de instellingen – Bepaling – Uitlegging – Verzoek – Uitlegging noodzakelijk – Hof van Justitie E.G..

Wanneer de uitlegging van een bepaling van het E.E.G.–Verdrag of van een door de instellingen van de Gemeenschap uitgevaardigde akte, zoals art. 5, § 1, van de eerste richtlijn nr 89/104 van de Raad van 21 dec. 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der Lid–staten, noodzakelijk is opdat het Hof van cassatie zijn arrest zou kunnen wijzen, te dezen in een zaak waarin de vraag wordt opgeworpen hoe de omvang van de bescherming van een rechtsgeldig verkregen merk aan de hand van zijn onderscheidend vermogen moet worden bepaald, verzoekt het Hof van cassatie het Hof van Justitie uitspraak te doen bij wege van een prejudiciële beslissing (Art. 234 Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap; Art. 5, § 1 Richtlijn van de Raad nr 89/104/EEG van 21 dec. 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der Lid–Staten.)

17 maart 2005 C.2004.0005.F nr. 171

Hof van Cassatie – Artikel 234 E.E.G.–Verdrag – Verdrag – Handelingen verricht door de instellingen – Bepaling – Uitlegging – Vraag – Noodzakelijke uitlegging – Hof van Justitie E.G..

Wanneer de uitlegging van een bepaling van het E.G.–Verdrag of van een handeling van de instellingen van de Gemeenschap, zoals art. 9, § 2, Richtlijn van de Raad 93/83/EEG van 27 sept. 1993 tot coördinatie van bepaalde voorschriften betreffende het auteursrecht en naburige rechten op het gebied van de satellietomroep en de doorgifte via de kabel, voor het Hof van Cassatie noodzakelijk is om zijn arrest te wijzen, te dezen in een zaak waarin de uitlegging van de omvang van de bevoegdheid van de vennootschap voor collectief beheer aan de orde is, vraagt het Hof in de regel het Hof van Justitie om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen

4 april 2005 C.2003.0286.F nr. 193

Artikel 43 (voorheen 52) E.E.G.–Verdrag – Uitlegging – Vraag – Noodzakelijke uitlegging – Hof van Cassatie – Verplichting – Hof van Justitie.

Wanneer de uitlegging van een bepaling van het E.E.G.–Verdrag, zoals art. 43 (voorheen 52) voor het Hof van Cassatie noodzakelijk is om zijn arrest te kunnen wijzen, aangezien de vraag wordt gesteld of die bepaling in die zin moet worden uitgelegd dat zij strijdig is met een bepaling van het nationale recht die, zoals art. 182 K.B./W.I.B., dat uitgevaardigd is met toepassing van art. 342, § 2, W.I.B. 1992, louter op de niet–inwoners minimale belastinggrondslagen toepast, verzoekt het Hof het Hof van Justitie uitspraak te doen bij wege van prejudiciële beslissing.

7 oktober 2005 F.2004.0045.F nr. 491

VERDRAGSBEPALINGEN

Executieverdrag – Bevoegdheid – Voorlopige maatregel – Begrip – Voorschot.

De betaling van een voorschot op een contractuele tegenprestatie kan niet worden aangemerkt als voorlopige maatregel die bij de rechterlijke autoriteit van een Verdragsluitende Staat kan worden aangevraagd, tenzij gegarandeerd is dat het toegewezen bedrag aan de verweerder wordt terugbetaald indien de eiser in het bodemgeschil in het ongelijk mocht worden gesteld, en de gevorderde maatregel slechts betrekking heeft op bepaalde vermogensbestanddelen van de verweerder die zich in de territoriale bevoegdheidssfeer van de aangezochte rechter bevinden (Art. 24 Executieverdrag van 27 sept. 1968 tussen de Staten–leden van de E.E.G. betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, goedgekeurd bij de wet van 13 jan. 1971.)

28 januari 2005 C.2003.0240.N nr. 56

Nationale maatregel – Staatssteun – Nationale rechter – Bevoegdheid.

Het komt de nationale rechter toe om uit te maken of een nationale maatregel al dan niet als staatssteun in de zin van het EG–Verdrag is te beschouwen (Art. 87, eerste lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap.)

18 februari 2005 C.2003.0490.N nr. 105

Sociale zekerheidsschuld – Gedeeltelijke kwijtschelding – Steunmaatregel.

Niet elke gedeeltelijke kwijtschelding van de sociale zekerheidsschuld is een steunmaatregel in de zin van artikel 87, eerste lid, EG–verdrag (Art. 87, eerste lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap.)

18 februari 2005 C.2003.0490.N nr. 105

Nieuwe steunmaatregelen – Invoering – Commissie – Aanmeldingsplicht – Miskenning – Regelmatigheid.

Geen nieuwe steunmaatregel kan geacht worden regelmatig te zijn ingevoerd als de EG–Commissie niet tijdig door de voorafgaande procedure van het voornemen van een Lid–Staat om hem in te voeren op de hoogte werd gebracht (Art. 88, derde lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap.)

11 maart 2005 C.2002.0133.N nr. 152

Steunmaatregelen – Beslissing van de Commissie – Gemeenschappelijke markt – Verenigbaarheid – Bijdragen – Financiering – Terugwerkende kracht – Geoorloofdheid.

Artikel 88, lid 3, EG–Verdrag moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan de

heffing van bijdragen die specifiek dienen ter financiering van een steunregeling die bij een beschikking van de Commissie verenigbaar met de gemeenschappelijke markt is verklaard, voor zover deze bijdragen met terugwerkende kracht worden opgelegd voor een periode die aan de datum van deze beschikking voorafgaat

11 maart 2005 C.2002.0133.N nr. 152

Steunmaatregelen – Financiering – Invoering – Aanmeldingsplicht – Miskenning – Bijdragen – Nationale rechterlijke instanties – Verplichting.

Wanneer een steunmaatregel, waarvan de wijze van financiering deel uitmaakt, met miskenning van de aanmeldingsplicht ten uitvoer is gelegd, zijn de nationale rechterlijke instanties in beginsel verplicht de terugbetaling te gelasten van de specifiek ter financiering van de tot steun geheven belastingen of bijdragen. (Art. 88, derde lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap.)

11 maart 2005 C.2002.0133.N nr. 152

Steunmaatregelen – Commissie – Nationale rechterlijke instanties – Bevoegdheid.

Het staat de Commissie te beoordelen of de steunmaatregelen verenigbaar zijn met de gemeenschappelijke markt, maar die bevoegdheid staat los van deze van de nationale rechterlijke instanties toe te zien op de vrijwaring van de rechten van de justitiabelen in geval van schending van de aanmeldingsplicht (Art. 88, derde lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap.)

11 maart 2005 C.2002.0133.N nr. 152

Richtlijn – Te bereiken resultaat – Verplichtingen van de Lidstaten – Betrekkingen tussen privé–personen – Horizontale directe werking – Ontbreken.

Het beginsel van de rechtszekerheid verzet zich ertegen dat een richtlijn verplichtingen zou kunnen inhouden voor privé–personen (Art. 249, derde lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap.)

23 juni 2005 C.2004.0186.F nr. 371

ALLERLEI

Kaderbesluit.

Krachtens art. 34.2, b, Verdrag betreffende de Europese Unie, heeft een kaderbesluit geen rechtstreekse werking in het intern recht.

21 september 2005 P.2005.1270.F nr. 450

FAILLISSEMENT, FAILLISSEMENTSAKKOORD EN GERECHTELIJK AKKOORD

ALGEMEEN

Faillissement – Goed beheer – Curator – Handelshuurovereenkomst – Gefailleerde verhuurder – Huurhernieuwing – Antwoord onder ontbindende voorwaarde.

De Faillissementswet van 18 april 1851 houdt geen van het artikel 14 van de Handelshuurwet afwijkende bepalingen in; het goede beheer van een faillissement verleent de curator niet het recht aan de huurder die regelmatig een huurhernieuwing heeft gevraagd, een antwoord met een voorbehoud of een ontbindende voorwaarde te geven, evenmin als dit hem het recht ontzegt op het laatste van de antwoordtermijn antwoord te geven. (Art. 14 Wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op

de bescherming van het handelsfonds.)

11 april 2005 C.2003.0383.N nr. 215

Faillissementswet 18 april 1851 – Handelshuurwet – Artikel 14.

De Faillissementswet van 18 april 1851 houdt geen van het artikel 14 van de Handelshuurwet afwijkende bepalingen in; het goede beheer van een faillissement verleent de curator niet het recht aan de huurder die regelmatig een huurhernieuwing heeft gevraagd, een antwoord met een voorbehoud of een ontbindende voorwaarde te geven, evenmin als dit hem het recht ontzegt op het laatste van de antwoordtermijn antwoord te geven. (Art. 14 Wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van het handelsfonds.)

11 april 2005 C.2003.0383.N nr. 215

BEGRIP. VEREISTEN VAN HET FAILLISSEMENT

Beoordeling door de rechter – Vennootschap in vereffening.

De omstandigheid dat een vennootschap reeds in vereffening is heeft tot gevolg dat de beoordeling door de rechter van de toestand van de onderneming, meer bepaald of de voorwaarden voor een faillissement verenigd zijn, op een specifieke wijze moet worden gedaan. (Art. 2 Wet 8 aug. 1997; Artikelen 183, § 1, en 190 Wetboek van vennootschappen.)

14 januari 2005 C.2003.0468.N nr. 25

Vennootschap in vereffening – Vertrouwen van schuldeisers.

Het feit dat de schuldeisers of een significant deel van de schuldeisers het vertrouwen behouden in de vereffenaar en de vereffening, kan een gegeven zijn waarop de rechter zijn oordeel laat rusten dat de vennootschap in vereffening nog haar krediet behoudt, mitsdien niet in staat van faillissement is (Art. 2 Wet 8 aug. 1997.)

14 januari 2005 C.2003.0468.N nr. 25

Ophouden van betalen – Vennootschap in vereffening.

Een vennootschap in vereffening waarvan de vereffenaar binnen de wettelijk toegelaten grenzen de eisbare schulden afbetaalt en die het vertrouwen bewaart van de schuldeisers, heeft in beginsel niet duurzaam opgehouden te betalen. (Art. 2 Wet 8 aug. 1997.)

14 januari 2005 C.2003.0468.N nr. 25

BEVOEGDHEID

Schuld door de gefailleerde aangegaan vóór de faillietverklaring – Vonnis dat uitspraak doet over het bestaan en het bedrag van de schuld – Veroordeling van de curator.

De rechtbank van koophandel is bij uitsluiting bevoegd om kennis te nemen van de opneming van een schuldvordering in het passief van het faillissement en van de vraag of de met die schuldvordering verbonden schuld, een schuld van, dan wel in de boedel is; de rechtbank van eerste aanleg, waarbij een geschil aanhangig is waarvan de gegevens voor de oplossing zich niet bevinden in het bijzonder recht van het stelsel van het faillissement, die uitspraak doet over het bestaan en de omvang van de schuld, is bijgevolg niet bevoegd om de curator in diens hoedanigheid tot betaling van dat bedrag aan de schuldeiser te veroordelen. (Art. 574, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

16 december 2005 C.2003.0577.F nr. 680

RECHTSPLEGING

Arrest dat het faillissement intrekt – Cassatieberoep – Curator.

Tegen een arrest van het hof van beroep dat een faillissement intrekt, en aldus de vraag betreft of een door de eerste rechter uitgesproken faillissement al dan niet moest worden gehandhaafd en dus of de curator het beheer van de boedel moest blijven uitoefenen, kan door de curator die in het geding was een ontvankelijk cassatieberoep worden ingesteld.

14 januari 2005 C.2003.0468.N nr. 25

Beslissing over de vervanging van de curator – Cassatieberoep.

Tegen de beslissing van de rechtbank over de vervanging van de curator kan de gefailleerde die partij was in de zaak waarover de rechtbank uitspraak heeft gedaan, cassatieberoep instellen (Artikelen 31 en 37, tweede lid Wet 8 aug. 1997.)

18 februari 2005 C.2003.0003.N nr. 103

Hoger beroep – Termijn – Vonnis ter zake van faillissement.

De termijn van vijftien dagen voor het instellen van hoger beroep tegen ieder vonnis dat ter zake van faillissement wordt gewezen, is van toepassing op ieder vonnis dat uitspraak doet over rechtsvorderingen en geschillen rechtstreeks ontstaan uit faillissementen en waarvan de gegevens voor de oplossing zich bevinden in het bijzonder recht dat het stelsel van het faillissement beheerst (Art. 465, eerste lid Wet 18 april 1851.)

11 maart 2005 C.2004.0211.N nr. 154

Arrest waarbij het tijdstip van staking van betaling wordt vastgesteld – Cassatieberoep – Aanvang van de termijn.

De termijn om zich in cassatie te voorzien tegen het arrest waarbij het tijdstip van staking van betaling wordt vastgesteld, begint ten aanzien van de partijen in het geding niet te lopen vanaf de dag waarop het uittreksel uit het arrest is opgenomen in het Belgisch Staatsblad (Art. 1073 Gerechtelijk Wetboek; Art. 14 Wet 8 aug. 1997.)

3 november 2005 C.2004.0502.N nr. 560

Curator – Tekortkoming – Vervanging.

Het middel faalt naar recht, wanneer het betoogt dat art. 31, Faillissementswet, de vervanging van de curatoren door de rechtbank van koophandel wegens de niet–naleving van art. 51 van die wet, afhankelijk maakt van de voorwaarde dat de rechter–commissaris een beschikking genomen heeft waarin hij die niet–naleving vaststelt of dat die magistraat of de schuldeisers de curatoren dat verwijt hebben gemaakt.

28 november 2005 C.2005.0033.F nr. 632

Faillissement – Opheffing – Gerechtelijke ontbinding – Cassatiemiddel – Curator – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk bij gebrek aan belang is het middel van de curator ter bestrijding van de navolgend gewezen beslissing over de gerechtelijke ontbinding van de vennootschap, wanneer de beslissing tot opheffing van haar faillietverklaring overeind blijft.

15 december 2005 C.2004.0531.N nr. 678

Faillissement – Opheffing – Cassatieberoep – Curator – Ontvankelijkheid.

Tegen een arrest van het hof van beroep dat een faillissement opheft en aldus de vraag

betreft of het faillissement al dan niet moest worden gehandhaafd en dus of de curator het beheer van de boedel moest blijven uitoefenen, kan door de curator die in het geding was een ontvankelijk cassatieberoep worden ingesteld

15 december 2005 C.2004.0531.N nr. 678

Verwerping van de akkoordaanvraag – Faillissementsvoorwaarden – Openbaar ministerie – Advies.

Wanneer de rechtbank, indien de akkoordaanvraag wordt verworpen, de schuldenaar in het bijzonder hoort over de faillissementsvoorwaarden, moet zij ook het openbaar ministerie de mogelijkheid geven over het faillissement zijn advies te verstrekken. (Art. 15, § 2 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord; Art. 764, 8° Gerechtelijk Wetboek.)

15 december 2005 C.2004.0531.N nr. 678

GEVOLGEN (PERSONEN, GOEDEREN, VERBINTENISSEN)

Wederkerige overeenkomst – Curator – Niet–uitvoering – Exceptie.

Ingeval de partijen verbonden zijn door een wederkerige overeenkomst, vermag een partij de uitvoering van haar verbintenissen op te schorten, indien zij bewijst dat haar medecontractant in gebreke is gebleven diens verbintenissen uit die overeenkomst uit te voeren (Art. 1102 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2004.0035.N nr. 59

Verbintenissen – Door de failliete vennootschap gecontroleerde vennootschap – Activa van de gecontroleerde vennootschap – Tegeldemaking – Curator.

Komen ten laste van de faillissementsboedel de schulden die na het faillissement zijn ontstaan en die door de curator werden aangegaan als beheerder van die boedel, zo onder meer de schulden uit handelingen die de curator binnen zijn opdracht stelt voor de tegeldemaking van de activa van een vennootschap die door de failliete vennootschap wordt gecontroleerd, en dit ongeacht de omstandigheid dat alleen de aandeelhouders van de gecontroleerde vennootschap over de vereffening ervan kunnen beslissen (Art. 184 Wet van 30 nov. 1935 houdende samengeschakelde wetten op de handelsvennootschappen; Artikelen 23 en 99 Wet 8 aug. 1997.)

4 februari 2005 C.2003.0202.N nr. 68

Tegenwerpelijkheid aan de boedel – Handeling om niet – Feitelijke beoordeling door de bodemrechter – Toetsing door het Hof.

Hoewel de bodemrechter op onaantastbare wijze hoort te beoordelen of een handeling om niet is verricht, mag hij het begrip kosteloosheid niet miskennen (Art. 17, 1° Wet 8 aug. 1997.)

7 april 2005 C.2004.0202.F nr. 208

Onroerend goed – Hypotheekstelling – Zekerheid voor andermans schuld – Geen prestatie ten voordele van de failliete vennootschap.

De bodemrechter kan naar recht beslissen dat de hypotheekstelling, door de failliete vennootschap, die als zekerheid voor andermans schuld en zonder prestatie in haar voordeel toegestaan is op een door haar ten gevolge van een kapitaalverhoging verworven onroerend goed, voor de failliete vennootschap een volstrekt kosteloze handeling was, die bijgevolg niet aan de boedel kan worden tegengeworpen. (Art. 445 Wet 18 april 1851; Art. 17, 1° Wet 8 aug. 1997.)

7 april 2005 C.2004.0202.F nr. 208

Wederkerige schulden – Faillissement van de schuldenaar – Schuldvergelijking – Voorwaarden – Samenhang – Begrip – Feitelijke beoordeling.

Op grond van een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak heeft het arrest wettig kunnen beslissen dat er geen samenhang bestaat tussen, enerzijds, de verplichting die een vennootschap jegens de leverende vennootschap heeft wegens de niet–betaling van de prijs voor de geleverde koopwaar, en, anderzijds, de verplichting van laatstgenoemde tot vergoeding van de door de eerstgenoemde vennootschap geleden schade die het gevolg is van de precontractuele fout die de tweede vennootschap zelf begaan heeft bij de besprekingen voor de oprichting van de eerste vennootschap voor haar faillissement

30 september 2005 C.2004.0513.F nr. 471

Goederen – Verkoop en inning door de curator – Opbrengst – Storting in de Deposito– en Consignatiekas – Aard.

De storting door de curator in de Deposito– en Consignatiekas van gelden die voortkomen uit verkopen en inningen kan niet beschouwd worden als een betaling aan de schuldeisers. (Art. 479 Wet 18 april 1851.)

10 november 2005 C.2003.0525.N nr. 586

BEVOORRECHTE EN HYPOTHECAIRE SCHULDEISERS

Verplichtingen curator – Faillietverklaring van de werkgever – Bevoorrechte schuldvordering van de werknemer – Opzeggingsvergoeding – Bedrijfsvoorheffing – Berekening, inhouding en doorstorting.

Wanneer de curator de verdeling doet en aan de werknemers een bedrag uitbetaalt ingevolge een aangifte van schuldvordering voor de vergoeding verschuldigd ingevolge de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, moet hij zelf het deel van de verschuldigde bedrijfsvoorheffing berekenen, inhouden en in voorkomend geval aan de Staat storten, ook al heeft de Staat voor dat bedrag nog geen aangifte gedaan van schuldvordering. (Artikelen 88 en 90, § 1 en bijlage III Koninklijk Besluit tot uitvoering van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992; Art. 270, 6° Wetboek Inkomstenbelastingen 1992, gewijzigd bij de wet van 22 juli 1993; Artikelen 272 en 273 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

21 januari 2005 C.2004.0179.N nr. 45

Faillietverklaring van de werkgever – Bevoorrechte schuldvordering van de werknemer – Berekening door de curator.

Nu in de regel het bij art. 19, 3°bis, Hypotheekwet gevestigde voorrecht niet van toepassing is op de sociale–zekerheidsbijdragen van de werknemer en de bedrijfsvoorheffing die betrekking hebben op het loon waarop de werknemer recht had ingevolge prestaties geleverd voor het faillissement, volgt hieruit dat de curator de schuldvordering van de werknemer met betrekking tot voor het faillissement ontstane vorderingen dient te berekenen op grond van het brutoloon, verminderd met de sociale–zekerheidsbijdrage van de werknemer en met de forfaitair berekende bedrijfsvoorheffing, vastgesteld op grondslag van de bruto–inkomsten verminderd met de verplichte sociale inhoudingen, en de ingehouden bedrijfsvoorheffing doorstort aan het bestuur als de rang van de respectieve voorrechten dit toestaat (Art. 88 en bijlage III Koninklijk Besluit tot uitvoering van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992; Art. 270, 6° Wetboek Inkomstenbelastingen 1992, gewijzigd bij de wet van 22 juli 1993; Artikelen 272 en 273

Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

21 januari 2005 C.2003.0569.N nr. 44

Met een zekerheidsrecht bezwaard goed – Verkoop door de curator.

Wanneer een curator of een vereffenaar een met een zekerheidsrecht bezwaard goed verkoopt wordt het recht van voorrang van de schuldeiser overgedragen op het bedrag dat voortkomt uit de tegeldemaking, zowel wat de hoofdsom als wat de rente betreft, en zulks tot op de dag van de betaling (Art. 451 Wet 18 april 1851.)

10 november 2005 C.2003.0525.N nr. 586

Goederen – Verkoop – Gevolg – Interesten – Looptijd.

De verkoopprijs die de curator van het faillissement ontvangt van de goederen die verbonden zijn voor het bijzonder voorrecht, pand of hypotheek, blijft bezwaard met de gewaarborgde schuldvordering, zowel wat de hoofdsom als wat de interesten ervan betreft, tot op de dag van de betaling (Art. 23, tweede lid Wet 8 aug. 1997.)

24 november 2005 C.2004.0319.N nr. 626

GERECHTELIJK AKKOORD

Schuld aangegaan gedurende de akkoordprocedure – Faillissement – Boedelschuld.

De medewerking van de commissaris inzake opschorting aan de handelingen van de schuldenaar, waardoor bij faillissement de schulden aangegaan gedurende de akkoordprocedure als boedelschulden van het faillissement gelden, vereist dat de commissaris inzake opschorting daden stelt gericht op het tot stand komen van de handeling; bijstand van de commissaris inzake opschorting kan slechts bestaan indien hij, vóór de handeling gesteld wordt, hulp biedt bij het tot stand komen van de handeling (Art. 44, tweede lid Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord.)

4 februari 2005 C.2004.0054.N nr. 70

Sociale zekerheidsschuld – Gedeeltelijke kwijtschelding – Geen steunmaatregel.

De kwijtschelding toegekend in toepassing van artikel 34 van de wet op het gerechtelijk akkoord, van een deel van de schuld die de schuldenaar heeft ten aanzien van de rijksdienst voor sociale zekerheid, is geen steunmaatregel indien de kwijtschelding van sociale zekerheidsbijdragen niet van een andere aard is dan de kwijtschelding van de schulden die de schuldenaar heeft ten aanzien van de particuliere schuldeisers die zich ten aanzien van de schuldenaar in dezelfde situatie bevinden als de rijksdienst voor sociale zekerheid, en die de hen verschuldigde bedragen trachten te verhalen. (Art. 87, eerste lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap; Art. 34 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord.)

18 februari 2005 C.2003.0490.N nr. 105

Herstelplan – Sociale zekerheidsbijdragen.

De rijksdienst voor sociale zekerheid, als algemeen bevoorrechte schuldeiser met betrekking tot de sociale zekerheidsbijdragen, is gebonden door het goedgekeurde herstelplan, ook al heeft hij er zelf niet mee ingestemd (Artikelen 29, 34 en 35 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord.)

18 februari 2005 C.2003.0490.N nr. 105

Rechten van de schuldeisers – Overdracht van de onderneming.

Wanneer met toepassing van artikel 41, Wet Gerechtelijk Akkoord de overdracht van de onderneming of van een gedeelte ervan wordt verwezenlijkt, worden de rechten van de schuldeisers geacht over te gaan op de overnameprijs, heeft de overdracht een zuiverende werking en handelt de ter zake van de onroerende goederen aangezochte notaris overeenkomstig artikel 1639 van het Gerechtelijk Wetboek. (Art. 1639 Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 41 en 43 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord.)

13 mei 2005 C.2003.0332.N nr. 281

Schuldvergelijking – Aard – Afstand.

Het recht van een schuldeiser om op schuldvergelijking beroep te doen raakt de openbare orde niet; hij kan van dat recht afstand doen ook al gaat het om samenhangende schulden en schuldvorderingen (Art. 1289 Burgerlijk Wetboek; Art. 29, § 3 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord.)

20 oktober 2005 C.2003.0244.N nr. 528

Beginsel van gelijkheid van de schuldeisers – Aard – Rang – Afstand – Mogelijkheid.

Het beginsel van gelijkheid tussen schuldeisers raakt de openbare niet; een schuldeiser kan immers afstand doen van de rang die de wet hem toekent (Artikelen 7 en 8 Hypotheekwet van 16 dec. 1851.)

20 oktober 2005 C.2003.0244.N nr. 528

ALLERLEI

Boedelschuld.

Komen ten laste van de faillissementsboedel de schulden die na het faillissement zijn ontstaan en die door de curator werden aangegaan als beheerder van die boedel, zo onder meer de schulden uit handelingen die de curator binnen zijn opdracht stelt voor de tegeldemaking van de activa van een vennootschap die door de failliete vennootschap wordt gecontroleerd, en dit ongeacht de omstandigheid dat alleen de aandeelhouders van de gecontroleerde vennootschap over de vereffening ervan kunnen beslissen (Art. 184 Wet van 30 nov. 1935 houdende samengeschakelde wetten op de handelsvennootschappen; Artikelen 23 en 99 Wet 8 aug. 1997.)

4 februari 2005 C.2003.0202.N nr. 68

Curatoren – Honoraria – Met hypotheken of onroerende voorrechten bezwaarde onroerende goederen – Verkoop in verschillende loten.

Het middel faalt naar recht, wanneer het betoogt dat, als een geheel van onroerende goederen, dat ondeelbaar bezwaard is met hypotheken of onroerende voorrechten, in verschillende loten verkocht moet worden, een bijzonder barema volgens een degressief percentage op opeenvolgende schijven moet worden toegepast op de opbrengst van het geheel van die verkopen en niet op de opbrengst van elke verkoop afzonderlijk. (Art. 33, eerste lid Wet 8 aug. 1997; Art. 6 K.B. 10 aug. 1998.)

28 november 2005 C.2005.0013.F nr. 631

Curatoren – Afzonderlijke honoraria – Wijze van vaststelling – Wettigheid.

Art. 6, K.B. 10 aug. 1998, dat de afzonderlijke honoraria uitsluitend bepaalt op grond van een vergoeding die evenredig is met de te gelde gemaakte activa, schendt art. 33, Faillissementswet, niet. (Art. 159 Grondwet 1994; Art. 33 Wet 8 aug. 1997; Art. 6 K.B.

10 aug. 1998.)

28 november 2005 C.2005.0013.F nr. 631

GEESTRIJKE DRANKEN

K.B. 3 april 1953 inzake slijterijen van gegiste dranken – Decreet Vl. Gem. van 7 dec. 2001 – Invoering van het nultarief voor de aanslagvoeten – Toepassingsgebied.

Het nultarief, ingevoerd door artikel 2 van het decreet van 7 december 2001 van de Vlaamse Gemeenschap, houdende wijziging van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, samengeordend op 3 april 1953, is enkel toepasselijk op de belasting die verschuldigd wordt vanaf 1 januari 2002 en niet op de belasting die voordien verschuldigd was, ook al was ze op 1 januari 2002 nog niet betaald.

21 juni 2005 P.2005.0601.N nr. 363

K.B. 3 april 1953 inzake slijterijen van gegiste dranken – Houden van een slijterij zonder aangifte bij de ontvanger der accijnzen – Niet–betaling van de verschuldigde openingsbelasting – Boete van tweemaal de in 't spel zijnde belasting – Grondslag voor de berekening.

De door artikel 35 van het koninklijk besluit van 3 april 1953 tot samenordening van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken bepaalde boete van "tweemaal de in 't spel zijnde belasting" wordt berekend op de belasting die verschuldigd was op het ogenblik dat de aangifte en de betaling moesten gebeuren, niet op de belasting die al of niet verschuldigd is op de dag van de uitspraak.

21 juni 2005 P.2005.0601.N nr. 363

Douane en accijnzen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikel 28 Wet 7 jan. 1998 – Verwijzing naar de artikelen 220 tot 224, 227, 229 en 248 AWDA – Vervoer en bezit van alcohol en alcoholhoudende dranken – Gevolg – Strafbaarheid.

De verwijzing in artikel 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken, naar de artikelen 220 tot 224, 227, 229 en 248 A.W.D.A. doet geen afbreuk aan de strafbaarheid van het vervoer of bezit bedoeld in artikel 28 van de wet van 7 januari 1998.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Douane en accijnzen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikel 81, § 1, M.B. 10 juni 1994 – Artikel 28 Wet 7 jan. 1998 – Bezit van alcohol of alcoholhoudende dranken.

Het "bezit" waarvan sprake in, onder meer, artikel 81, § 1, Ministerieel besluit van 10 juni 1994 betreffende het accijnsstelsel van ethylalcohol en artikel 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken, moet worden verstaan als elke detentie en niet als bezit zoals het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Douane en accijnzen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikel 81, § 1, M.B. 10 juni 1994 – Artikel 28 Wet 7 jan. 1998 – Vervoer en bezit van alcohol en alcoholhoudende dranken.

De woorden "elk vervoer en bezit" waarvan sprake in artikel 81, § 1, Ministerieel besluit van 10 juni 1994 betreffende het accijnsstelsel van ethylalcohol en artikel 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en

alcoholhoudende dranken, moeten worden verstaan als elke detentie, hetzij bij een vervoer, hetzij anders.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Douane en accijnzen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikel 12, eerste lid, wet van 10 juni 1997 – Bezit of voorhanden hebben van producten waarvoor de accijns niet werd voldaan – Bezit of voorhanden hebben buiten een belastingentrepot – Strafbaarheid.

Artikel 12, eerste lid, van de wet van 10 juni 1997 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop, dat bepaalt dat, onder voorbehoud van de toepassing van specifieke wettelijke bepalingen, de productie en de verwerking hier te lande van de accijnsproducten, bedoeld in artikel 3 van deze wet, dient te gebeuren in een belastingentrepot en dat het voorhanden hebben van dergelijke producten, waarvoor de accijns niet werd voldaan, eveneens in een belastingentrepot moet plaatsvinden, wordt ook overtreden door degene die de producten waarvoor de accijns niet werd voldaan, buiten een belastingentrepot voorhanden heeft, waaronder ook het bezit valt.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Douane en accijnzen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikelen 28 en 30 Wet 7 jan. 1998 – Accijnsschuld inzake de ontdoken accijnzen – Ogenblik van het ontstaan van de accijnsschuld.

Uit de artikelen 28 en 30 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken volgt dat de schuld van de ontdoken accijnzen ontstaat op het ogenblik van de overtreding, dat door de strafrechter onaantastbaar wordt vastgesteld, en niet op het ogenblik van de veroordeling tot de betaling van deze ontdoken accijnzen.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Douane en accijnzen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikelen 27 en 28 Wet 7 jan. 1998 – Rechtsvordering tot betaling van de ontdoken accijns of de bijzondere accijns – Nalatigheidsinteresten – Vertrekpunt voor de berekening.

Uit de artikelen 27 en 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken volgt dat de nalatigheidsintrest op ontdoken accijns van rechtswege verschuldigd is op het ogenblik dat de rechtsvordering van het bestuur tot betaling van de ontdoken accijns of de bijzondere accijns ontstaat, zodat de rechter niet dient te preciseren vanaf wanneer nalatigheidsintrest verschuldigd is, deze rechtsvordering behoort niet tot de strafvordering, maar tot de rechtsvordering van de administratie van douane en accijnzen, aan wie het toekomt eventueel nalatigheidsintrest te vorderen.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Douane en accijnzen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Artikelen 27 en 28 Wet 7 jan. 1998 – Rechtsvordering tot betaling van de ontdoken accijns of de bijzondere accijns – Aard.

Uit de artikelen 27 en 28 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken volgt dat de nalatigheidsintrest op ontdoken accijns van rechtswege verschuldigd is op het ogenblik dat de rechtsvordering van het bestuur tot betaling van de ontdoken accijns of de bijzondere accijns ontstaat, zodat de rechter niet dient te preciseren vanaf wanneer nalatigheidsintrest verschuldigd is, deze rechtsvordering behoort niet tot de strafvordering, maar tot de rechtsvordering van

de administratie van douane en accijnzen, aan wie het toekomt eventueel nalatigheidsintrest te vorderen.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Vergunningsrecht – Nieuwe wet – Werking van de wet in de tijd – Afschaffing van de bepalingen inzake het vergunningsrecht en van de telastlegging niet–betaling van het vergunningsrecht – Gevolg – Gevolg voor de strafbaarstellingen inzake de vergunning en de aangifte betreffende de slijterijen van gegiste dranken.

De W. 17 mei 2004 tot wijziging van de W. 28 februari 1983 betreffende het verstrekken van sterke dranken en betreffende het vergunningsrecht, in werking getreden op 14 juni 2004, heft alle bepalingen op van deze laatste wet inzake het vergunningsrecht en trekt door de opheffing van art. 25, § 1, van die wet, de aantijging niet–betaling van het vergunningsrecht in; daarentegen heft zij de verplichting niet op tot het verkrijgen van de vergunning en tot het indienen van de aangifte die is opgelegd vooraleer men met de uitbating kan beginnen en het niet–naleven van die verplichting blijft krachtens art. 26, § 1, W. 28 december 1983 betreffende de vergunning voor het verstrekken van sterke drank, strafbaar.

19 oktober 2005 P.2005.0069.F nr. 516

Openingsbelasting op een slijterij van gegiste dranken – Nieuwe wet – Belasting tot nul euro gereduceerd – Gevolg strafbaarstellingen bepaald bij artikel 35 KB 3 april 1953 samenordening wetsbepalingen slijterijen gegiste dranken.

Door de openingsbelasting van een slijterij van gegiste dranken vanaf 1 januari 2002, op nul euro vast te leggen, schaft art. 2 ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest van 10 januari 2002 tot wijziging van de wetsbepalingen inzake slijterijen van gegiste dranken, samengeordend op 3 april 1953, expliciet noch impliciet de verplichting voor de nieuwe slijter af om de belasting te betalen zoals die vóór die datum was vastgelegd, noch om bij de bevoegde ontvanger der accijnzen de bij art. 23, K.B. 3 april 1953 tot samenordening van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, bedoelde aangifte in te dienen; bijgevolg trekt de voormelde ordonnantie de aantijgingen die bij art. 35 van het voormelde K.B. zijn bepaald, niet in.

19 oktober 2005 P.2005.0069.F nr. 516

Vergunningsrecht – Nieuwe wet – Afschaffing van de telastlegging niet–betaling van het vergunningsrecht – Gevolg voor het innen van de belasting die verschuldigd was voor de nieuwe wet van kracht.

De afschaffing van de telastlegging niet–betaling van het vergunningsrecht verbiedt elke veroordeling dienaangaande voor feiten die vóór de inwerkingtreding van de nieuwe wet zijn gepleegd maar de opheffing bij W. 17 mei 2004 van alle bepalingen inzake het vergunningsrecht heeft niet tot gevolg dat het innen van het vóór de inwerkingtreding van die wet verschuldigde vergunningsrecht verboden is.

19 oktober 2005 P.2005.0069.F nr. 516

Slijterijen van gegiste dranken – K.B. 3 april 1953 – Overtreding – Artikel 43 – Toepasselijkheid van de bepalingen van de douane en accijnzenwet – Medeplichtigheid – Betaling van de onttrokken rechten en nalatigheidsintresten – Solidariteit.

Volgens artikel 43 van het koninklijk besluit van 3 april 1953 tot samenordening van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, dat bepaalt dat, onder meer, de bepalingen van de algemene wet inzake douane en accijnzen betreffende de aansprakelijkheid en de medeplichtigheid toepasselijk zijn op de overtredingen van deze samengeordende wetsbepalingen, is ook artikel 266, § 1, A.W.D.A., dat bepaalt dat,

behoudens de tegenstrijdige beschikkingen in bijzondere wetten en onverminderd de boeten en schuldigverklaringen ten bate van de Schatkist, de overtreders, hun medeplichtigen en de voor het misdrijf aansprakelijke personen solidair gehouden zijn tot het betalen van de rechten en taksen welke door fraude aan de Schatkist werden onttrokken, zomede van de eventueel verschuldigde nalatigheidsintresten, ter zake toepasselijk; noch artikel 42, dat de heffing van de openingsbelasting, de aanvullende belastingen, de geldboeten en de eventuele vervolgingskosten betreft, noch enige andere bepaling van voornoemd koninklijk besluit sluit de toepassing van artikel 266, § 1, A.W.D.A. uit, zodat de medeplichtige, ook al is hij niet de slijter, persoonlijk kan gehouden worden tot het betalen van de ontdoken rechten of taksen.

6 december 2005 P.2005.0916.N nr. 644

GEMEENSCHAP EN GEWEST

Rechtsopvolging van de Staat door de Gemeenschappen – Onderwijs – Pensioenen – Toelage – Universitaire instellingen.

De toelage, bepaald in art. 38, Wet 27 juli 1971 op de financiering en de controle van de universitaire instellingen, is niet verbonden aan het pensioenstelsel dat art. 127, eerste lid, 2°, c, van de gecoördineerde Grondwet uitsluit van de onderwijsmaterie, welke het toekent aan de Gemeenschappen (Art. 38 Wet 27 juli 1971; Art. 127, § 1, eerste lid, 2°, c Grondwet 1994.)

28 februari 2005 C.2003.0264.F nr. 122

GEMEENSCHAPS– EN GEWESTBELASTINGEN

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Heffingsregeling – Statuut van nullozer – Lozing.

Het begrip "lozing" in art. 35ter, § 4, Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren bedoelt elke lozing ongeacht waar en op welke wijze ze in het milieu terechtkomt (Artikelen 35bis, § 3 en 35ter, § 4 Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.)

13 oktober 2005 F.2004.0046.N nr. 511

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Vuilvracht – Berekeningsmethode.

Het bewijs van het volume en de samenstelling van de vuilvracht van het geloosde afvalwater kan voor de toepassing van de in artikel 35quinquies, § 1, van de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren aangegeven berekeningsmethode enkel geleverd worden door de wettelijk voorgeschreven meet– en bemonsteringsresultaten verkregen via de wettelijk voorgeschreven procedure van monsterneming in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, en niet door middel van vermoedens afgeleid uit meet– en bemonsteringsresultaten verkregen in een ander jaar dan het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar. (Artikelen 35ter, §1, 35quinquies,§§1,2en3,en35septies,eerste lid Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.)

13 oktober 2005 F.2003.0066.N nr. 510

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Regelmatige aangifte – Bericht van rechtzetting – Motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen die de Wet Motivering Bestuurshandelingen voorschrijft, is niet van toepassing op het bericht van rechtzetting dat krachtens art. 35undecies, § 1, eerste lid, van de Wet Verontreiniging

Oppervlaktewateren aan de heffingsplichtige wordt ter kennis gebracht (Art. 35undecies, § 1, eerste lid Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging; Art. 6 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

13 oktober 2005 F.2003.0020.N nr. 509

GEMEENTE

Vereiste vermeldingen – College van burgemeester en schepenen – Besluit – Wettelijk vereiste meerderheid – Notulen.

Uit de omstandigheid dat de notulen van de vergadering van het college van burgemeester en schepenen niet de uitslag van de stemming vermelden kan niet worden afgeleid dat het besluit niet is genomen met de wettelijk vereiste meerderheid (Art. 108bis Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988.)

7 januari 2005 C.2003.0186.N nr. 12

College van burgemeester en schepenen – Besluit om hoger beroep in te stellen tegen een vonnis – Bestuurshandeling.

Het besluit van het college van burgemeester en schepenen van een gemeente dat beslist hoger beroep in te stellen tegen een vonnis en daartoe aan de gemeenteraad de nodige machtiging te vragen is geen bestuurshandeling in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen (Art. 2 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

7 januari 2005 C.2003.0186.N nr. 12

Wegen – Veiligheidsverplichting.

Ingevolge haar verplichting enkel voldoende veilige wegen aan te leggen en voor het verkeer open te stellen, moet de gemeentelijke overheid, behoudens wanneer een vreemde oorzaak, die haar niet kan worden aangerekend, haar belet die veiligheidsverplichting na te komen, ieder abnormaal gevaar dat de redelijke verwachting van de weggebruikers kan beschamen, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, door gepaste maatregelen voorkomen (Art. 135, § 2 Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Wegen – Veiligheidsverplichting – Aard.

De verplichting van de gemeentelijke overheid ieder abnormaal gevaar dat de redelijke verwachting van de weggebruikers kan beschamen, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, door gepaste maatregelen te voorkomen houdt geen resultaatverbintenis in. (Art. 135, § 2 Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Openbare weg – Beveiligingsplicht – Grens – Aard.

De verplichting voor een gemeente om enkel voldoende veilige wegen voor het verkeer open te stellen en om ieder abnormaal gevaar, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, te voorkomen, houdt geen resultaatverbintenis in (Art. 135, § 2, tweede lid, 1° Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988.)

3 februari 2005 C.2003.0574.F nr. 66

GEMEENTE–, PROVINCIE– EN PLAATSELIJKE BELASTINGEN

ALGEMEEN

Ongrondwettigheid – Omvang.

Het gebrek van ongrondwettigheid waardoor een van de artikelen van een belastingverordening is aangetast, maakt die verordening in haar geheel nietig wanneer de bepalingen ervan een ondeelbaar geheel vormen (Artikelen 10, 11, 159 en 172 Grondwet 1994.)

18 november 2005 F.2004.0053.F nr. 609

GEMEENTEBELASTINGEN

Niet geadresseerd drukwerk – Gratis verdeling – Belastingheffing – Indirecte belasting – Verboden octrooi.

De indirecte verbruiksbelastingen die op het product zelf geheven worden en aldus de prijs verhogen die uiteindelijk door de verbruiker moet worden betaald zijn octrooirechten die door de wet van 18 juli 1860 afgeschaft zijn (Art. 1, § 1 Wet 18 juli 1860.)

17 maart 2005 F.2004.0031.F nr. 173

GENEESKUNDE

ALGEMEEN

Ziekenhuisgeneesheer – Afzetting – Algemene regeling – Procedure – Waarborgen.

De algemene regeling betreffende de rechtsverhouding tussen het ziekenhuis en de geneesheren mag met betrekking tot de procedure tot afzetting van een ziekenhuisgeneesheer niet ten nadele van de ziekenhuisgeneesheer afwijken van de waarborgen bepaald in de artikelen 125 tot en met 128 van de Ziekenhuiswet, maar mag wel bijkomende waarborgen ten gunste van de ziekenhuisgeneesheer vaststellen. (Art. 130 Gecoördineerde wet op de ziekenhuizen 7 aug. 1987.)

24 januari 2005 C.2003.0360.N nr. 47

Ziekenhuis – Medische Raad – Advies – Stemming – Vereiste meerderheid – Onthouding.

De medische raad kan slechts een gunstig advies geven met een volstrekte meerderheid van de aanwezige leden; een lid dat zich bij de stemming onthoudt, is niettemin een aanwezig lid en moet als dusdanig in aanmerking worden genomen voor het bepalen van het aantal aanwezigen en van de volstrekte meerderheid van de aanwezige leden. (Art. 29, derde lid K.B. nr 87 van 10 aug. 1987.)

24 januari 2005 C.2003.0360.N nr. 47

Ziekenhuisgeneesheer – Afzetting – Medische Raad – Adviesbevoegdheid – Dwingend recht.

De bepalingen van de Ziekenhuiswetgeving zijn dwingend ter bescherming van de ziekenhuisgeneesheer, in zoverre zij de adviesbevoegdheid van de medische raad regelen met betrekking tot de afzetting van een ziekenhuisgeneesheer. (Artikelen 125, 126, 127 en 128 Gecoördineerde wet op de ziekenhuizen 7 aug. 1987.)

24 januari 2005 C.2003.0360.N nr. 47

Verblijf in ziekenhuis – Verzorging patiënt – Endoscopisch materiaal – Aanrekening aan patiënt.

De kosten van endoscopisch materiaal komen niet voor en zijn niet onder te brengen onder de prestaties opgesomd in artikel 95 van de Ziekenhuiswet zodat zij niet boven de verpleegdagprijs mogen worden aangerekend (Artikelen 87, eerste lid, 89, 94 en 95 Gecoördineerde wet op de ziekenhuizen 7 aug. 1987.)

24 januari 2005 C.2004.0223.N nr. 48

Verblijf in ziekenhuis – Verzorging patiënt – Kosten – Aanrekening aan patiënt – Verpleegdagprijs.

Alle kosten die verband houden met het verblijf in een kamer met meer dan twee bedden en het verstrekken van zorgen aan de patiënt in het ziekenhuis en die niet zijn opgenomen in de limitatieve opsomming van artikel 95 van de Ziekenhuiswet, zijn begrepen in de verpleegdagprijs, die de enige is die, niettegenstaande elk strijdig beding, mag worden aangerekend. (Artikelen 87, eerste lid, 89, 94 en 95 Gecoördineerde wet op de ziekenhuizen 7 aug. 1987.)

24 januari 2005 C.2004.0223.N nr. 48

GERECHTELIJKE POLITIE

Verklaring afgelegd voor een politieambtenaar – Geen eedaflegging.

Een verklaring afgelegd aan een politieambtenaar is geen getuigenis voor de rechtbank, aangezien de persoon die wordt gehoord geen eed aflegt voor de rechter.

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

GERECHTSDEURWAARDER

Vaststelling van overspel – Vervanging – Verhindering.

De verhindering van de gerechtsdeurwaarder die door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg is aangesteld om inzake overspel de nodige vaststellingen te doen, kan niet berusten op redenen van persoonlijk comfort of de wens de werkbelasting te verlagen (Artikelen 524 en 1016bis Gerechtelijk Wetboek.)

4 februari 2005 C.2003.0214.N nr. 69

GERECHTSKOSTEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Voorziening zonder bestaansreden – Ambtshalve niet–ontvankelijkheid – Kosten.

Wanneer het Hof een cassatieberoep wegens gemis aan bestaansreden ambtshalve niet–ontvankelijk verklaart omdat het bestreden arrest al door het Hof vernietigd is ten gevolge van de vernietiging van een vorig arrest van een ander hof van beroep, waarvan het het vervolg was, worden de kosten van het niet–ontvankelijk verklaarde cassatieberoep aangehouden en de uitspraak daaromtrent overgelaten aan het gerecht waarnaar de zaak is verwezen

16 juni 2005 C.2004.0082.F nr. 349

Rechtsplegingsvergoeding – Begroting voor elke aanleg – Verdubbeling – Ingestelde eis.

De vaste rechtsplegingsvergoeding wordt begroot voor elke aanleg en wordt verdubbeld wanneer de ingestelde eis er toe strekt een veroordeling van meer dan 2500 EUR te doen

uitspreken; als ingestelde eis moet worden begrepen de eis zoals hij gesteld is in de inleidende akte of in laatste conclusie genomen in de aanleg waarvan een rechtspleginsvergoeding wordt gevraagd. (Art. 3 K.B. 30 nov. 1970.)

10 oktober 2005 S.2005.0031.N nr. 494

GEZINSBIJSLAG

WERKNEMERS

Verhoogde bijslag – Gehandicapt kind – Ongeschiktheid – Deskundigenonderzoek – Rechter – Beoordeling.

De rechter beoordeelt onaantastbaar de feitelijke gegevens op grond waarvan hij het aangewezen acht deskundigen wel dan niet aan te stellen ter oplossing van het voor hem gebracht geschil; noch de bepalingen van de samengeordende wetten van 19 december 1939 noch enige andere toepasselijke wetsbepaling wijken af van die bepaling van het Gerechtelijk Wetboek. (Art. 962 Gerechtelijk Wetboek.)

9 mei 2005 S.2004.0183.N nr. 268

Kinderbijslag – Rechtgevende kinderen – Kinderen opgevoed buiten het Rijk – Kinderen die les volgen buiten het Rijk – Wetten – Werking in de tijd.

De regel volgens welke de kinderbijslagen voor werknemers niet verschuldigd zijn voor kinderen die buiten het Rijk les volgen, is pas op 6 februari 1999 in werking getreden (Art. 52, eerste lid Gecoördineerde wetten van 19 dec. 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders; Artikelen 17 en 34 Wet 25 jan. 1999.)

19 september 2005 S.2004.0186.F nr. 441

GRONDWET

ALGEMEEN

Exclusieve bevoegdheid – Beperking – Toetsing van de wet aan de grondwet – Arbitragehof.

Het behoort niet tot de exclusieve bevoegdheid van het Arbitragehof vast te stellen dat een wettelijke norm klaarblijkelijk niet in strijd is met de Grondwet en door de rechter moet worden toegepast; het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor cassatieberoep en dat oordeelt dat de wet duidelijk grondwetconform is, verantwoordt naar recht zijn beslissing geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen (Art. 26, § 2 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

4 februari 2005 D.2004.0013.N nr. 71

GRONDWET 1994 (ART. 1 TOT 99)

Burgerlijke partij – Tergend en roekeloos hoger beroep tegen buitenvervolgingstelling – Vordering tot schadevergoeding vanwege de buitenvervolginggestelde verdachte – Bevoegdheid van de kamer van inbeschuldigingstelling – Grondwettigheid.

De artikelen 159, 191 en 212 van het Wetboek van Strafvordering schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat zij de kamer van inbeschuldigingstelling de bevoegdheid verlenen om kennis te nemen van de vordering van de buiten vervolging gestelde verdachte tot schadevergoeding wegens tergend en roekeloos hoger beroep van de burgerlijke partij tegen de beschikking tot buitenvervolgingstelling van de raadkamer

11 januari 2005 P.2003.1120.N nr. 15

Burgerlijke partij – Tergend en roekeloos hoger beroep tegen buitenvervolgingstelling – Vordering tot schadevergoeding vanwege de buitenvervolginggestelde verdachte – Bevoegdheid van de kamer van inbeschuldigingstelling – Grondwettigheid.

De artikelen 159, 191 en 212 van het Wetboek van Strafvordering schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat zij de kamer van inbeschuldigingstelling de bevoegdheid verlenen om kennis te nemen van de vordering van de buiten vervolging gestelde verdachte tot schadevergoeding wegens tergend en roekeloos hoger beroep van de burgerlijke partij tegen de beschikking tot buitenvervolgingstelling van de raadkamer

11 januari 2005 P.2003.1120.N nr. 15

Recht van vreedzame vergadering – Uitzondering – Kort geding – Bevoegdheid van de rechter in kort geding – Betogingen en demonstraties – Toelating – Bewijslast.

Eens vaststaat dat preventieve maatregelen in verband met betogingen en demonstraties in beginsel toelaatbaar zijn en dat een preventieve maatregel mogelijk is, blijft het binnen de beoordelingsruimte van de rechter in kort geding voorlopig te beslissen dat wie een betoging houdt en hierdoor schade toebrengt aan een derde, het bewijs moet leveren dat hij het nodige verlof had gekregen om te betogen. (Artikelen 584 en 870 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2003.0622.N nr. 27

Onteigening ten algemenen nutte – Voorafgaande schadeloosstelling – Herziening – Veroordeling tot terugbetaling – Verband.

De voorafgaande schadeloosstelling is vreemd aan de veroordeling tot terugbetaling van het bedrag dat de onteigende teveel heeft ontvangen doordat in de herzieningsprocedure bij rechterlijke uitspraak de onteigeningsvergoeding wordt verminderd (Art. 16 Grondwet 1994; Art. 21 Wet 17 april 1835 op de onteigening ten algemene nutte.)

11 februari 2005 C.2004.0161.N nr. 87

Gelijkheid van de Belgen voor de wet – Overeenstemming – Wetten. Decreten. Ordonnanties. Besluiten – Werking in de tijd en in de ruimte – Werking in de tijd – Wegverkeer – Wegverkeerswet – Wet 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – Staat van dronkenschap – Straf – Wijziging – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004.

In zoverre zij van toepassing zijn op vóór 1 maart 2004 gepleegde misdrijven, schenden de artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij de wet van 7 februari 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1402.N nr. 140

Niet–discriminatie in het genot van de aan de Belgen toegekende rechten en vrijheden – Overeenstemming – Wetten. Decreten. Ordonnanties. Besluiten – Werking in de tijd en in de ruimte – Werking in de tijd – Wegverkeer – Wegverkeerswet – Wet 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – Staat van dronkenschap – Straf – Wijziging – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004.

In zoverre zij van toepassing zijn op vóór 1 maart 2004 gepleegde misdrijven, schenden de artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij de wet van 7 februari 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer,

gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1402.N nr. 140

Gelijkheid van de Belgen voor de wet – Overeenstemming – Verjaring – Strafzaken – Schorsing – Gronden – Schorsing vanaf de inleidende zitting – Nieuwe wet – Niet correctionaliseerbare misdaden gepleegd na 1 sept. 2003.

Artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003, dat het artikel 5.2 van de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet correctionaliseerbare misdaden te verlengen, aanvult derwijze dat het artikel 3 van laatstgenoemde wet, dat het stelsel van de wet van 11 december 1998 van schorsing van de verjaring vanaf de inleidende zitting afschaft, alleen op de misdrijven gepleegd nà 1 september 2003 toepasselijk is, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet. (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Niet–discriminatie in het genot van de aan de Belgen toegekende rechten en vrijheden – Overeenstemming – Verjaring – Strafzaken – Schorsing – Gronden – Schorsing vanaf de inleidende zitting – Nieuwe wet – Niet correctionaliseerbare misdaden gepleegd na 1 sept. 2003.

Artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003, dat het artikel 5.2 van de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet correctionaliseerbare misdaden te verlengen, aanvult derwijze dat het artikel 3 van laatstgenoemde wet, dat het stelsel van de wet van 11 december 1998 van schorsing van de verjaring vanaf de inleidende zitting afschaft, alleen op de misdrijven gepleegd nà 1 september 2003 toepasselijk is, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet. (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Wettigheid van de vervolgingen – Artikel 29, § 3, tweede lid, Wet 5 aug. 2003 – Ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht – Overgangsregeling – Regel van materieel strafrecht – Beginsel van de wettigheid van de aantijgingen – Toepassing.

Art. 29, § 3, tweede lid, W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht is een regel van materieel strafrecht omdat het met name tot doel heeft te beletten, onder de voorwaarden die het preciseert, dat sommige ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht ophouden strafbaar te zijn in België (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 29, § 3, tweede lid Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 12, tweede lid, en 14 Grondwet 1994.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Wettigheid van de straffen – Artikel 29, § 3, tweede lid, Wet 5 aug. 2003 – Ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht – Overgangsregeling – Regel van materieel strafrecht – Beginsel van de wettigheid van de aantijgingen – Toepassing.

Art. 29, § 3, tweede lid, W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht is een regel van materieel strafrecht omdat het met name tot doel heeft te beletten, onder de voorwaarden die het preciseert, dat sommige ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht ophouden strafbaar te zijn in België

(Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 29, § 3, tweede lid Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 12, tweede lid, en 14 Grondwet 1994.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Verbeurdverklaring – Politie– of veiligheidsmaatregel.

Het arrest dat, als politie– of veiligheidsmaatregel, de verbeurdverklaring van inbeslaggenomen voorwerpen beveelt ofschoon geen enkele wettelijke bepaling in die verbeurdverklaring voorziet, is onwettig (Art. 14 Grondwet 1994.)

12 juli 2005 P.2005.0745.F nr. 388

Immuniteit – Parlementaire onschendbaarheid – Mening of stem uitgebracht in de uitoefening van de parlementaire functie – Vervolging of onderwerping aan enig onderzoek.

In artikel 58, Grondwet, dat bepaalt dat geen lid van een van beide Kamers kan worden vervolgd of aan enig onderzoek onderworpen naar aanleiding van een mening of een stem, in de uitoefening van zijn functie uitgebracht, houden de woorden "vervolgd of aan enig onderzoek onderworpen" in dat de vervolging of het onderzoek, met name of in feite, tegen het parlementslid moet zijn gericht

27 september 2005 P.2005.0878.N nr. 462

Aanhouding – Vereiste van een met redenen omkleed bevel van een rechter – Vreemdeling – Bestuurlijke vrijheidsberoving met het oog op uitwijzing – Toepasselijkheid.

Artikel 12 Grondwet is niet van toepassing op de bestuurlijke vrijheidsberoving van een vreemdeling met het oog op zijn uitwijzing, aangezien de wetgever door artikel 74/6, § 1, Vreeemdelingenwet, dat bepaalt dat, in de gevallen die het vermeldt, de vreemdeling in een welbepaalde plaats kan worden vastgehouden in afwachting van de toelating om in het Rijk te verblijven of van zijn verwijdering van het grondgebied zo de minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde, deze vasthouding nodig acht om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen in geval de beslissing bedoeld in artikel 52 uitvoerbaar wordt, uitdrukkelijk afwijkt van de regel van de verplichte tussenkomst van de rechter in geval van vrijheidsberoving, in de zin zoals bedoeld door artikel 191 Grondwet (Artikelen 12 en 191 Grondwet 1994; Art. 7 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

11 oktober 2005 P.2005.1268.N nr. 502

Onderzoeksdaad – Bevel tot huiszoeking – Vormvereisten – Strafvervolging – Wettigheidsbeginsel – Toetsing door de rechter.

Artikel 12, tweede lid, Grondwet sluit niet uit dat de rechter, in geval van niet–naleving van een wettelijk voorgeschreven vormvereiste van een huiszoekingsbevel, kan oordelen of het uit de huiszoeking verkregen bewijs al dan niet rechtsgeldig is (Art. 12 Grondwet 1994.)

15 november 2005 P.2005.1275.N nr. 597

Strafzaken – Vervolgingen tegen een lid van één van beide Kamers – Op gang brengen van de strafvordering – Bevoegdheid.

Door de vervolging in strafzaken van een lid van een van beide Kamers, tijdens de zitting, aan de ambtenaren van het openbaar ministerie en de bevoegde ambtenaren voor te behouden, belet art. 59, vierde lid, G.W., dat de strafvordering door een burgerlijke partijstelling voor de onderzoeksrechter wordt ingezet; die regel belet de procureur des Konings niet te vorderen dat de onderzoeksrechter een onderzoek instelt, waarbij hij met name rekening houdt met art. 59 G.W. en waardoor de strafvordering aldus regelmatig wordt ingezet. (Art. 59 Grondwet 1994.)

23 november 2005 P.2005.1343.F nr. 623

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE)

Gemeenschap en Gewest – Gemeenschap – Bevoegdheid – Rechtsopvolging van de Staat door de Gemeenschappen – Onderwijs – Pensioenen – Toelage – Universitaire instellingen.

De toelage, bepaald in art. 38, Wet 27 juli 1971 op de financiering en de controle van de universitaire instellingen, is niet verbonden aan het pensioenstelsel dat art. 127, eerste lid, 2°, c, van de gecoördineerde Grondwet uitsluit van de onderwijsmaterie, welke het toekent aan de Gemeenschappen (Art. 38 Wet 27 juli 1971; Art. 127, § 1, eerste lid, 2°, c Grondwet 1994.)

28 februari 2005 C.2003.0264.F nr. 122

Drukpersmisdrijf – Bevoegdheid van het hof van assisen – Uitzondering – Drukpersmisdrijven ingegeven door racisme of xenofobie.

Het gewijzigde artikel 150, Grondwet, dat de drukpersmisdrijven die door racisme of xenofobie ingegeven zijn aan de bevoegdheid van de jury onttrekt, verwijst niet naar enige bijzondere wetgeving, zodat de correctionele rechtbank ook bevoegd is voor door racisme of xenofobie ingegeven drukpersmisdrijven die niet het voorwerp uitmaken van strafvervolgingen met toepassing van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

13 september 2005 P.2005.0705.N nr. 431

Strafzaken – Redelijke termijn – Overschrijding – Sanctie – Veroordeling tot een straf – Motivering.

De rechter die wegens het overschrijden van de redelijke termijn een straf uitspreekt die daadwerkelijk en op een meetbare wijze verminderd is ten opzichte van de straf die hij had kunnen opleggen indien de redelijke termijn niet overschreden was, is niet verplicht daarenboven te motiveren waarom hij in het bepaalde geval geen veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreekt (Art. 21ter Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 149 Gerechtelijk Wetboek.)

4 oktober 2005 P.2005.0675.N nr. 477

Vreemdeling op Belgisch grondgebied – Gelijkwaardige bescherming behoudens bij de wet gestelde uitzondering – Artikel 12 – Aanhouding – Vereiste van een met redenen omkleed bevel van een rechter – Artikel 74/6 Vreemdelingenwet – Bestuurlijke vrijheidsberoving met het oog op uitwijzing – Bij wet bepaalde uitzondering.

Artikel 12 Grondwet is niet van toepassing op de bestuurlijke vrijheidsberoving van een vreemdeling met het oog op zijn uitwijzing, aangezien de wetgever door artikel 74/6, § 1, Vreeemdelingenwet, dat bepaalt dat, in de gevallen die het vermeldt, de vreemdeling in

een welbepaalde plaats kan worden vastgehouden in afwachting van de toelating om in het Rijk te verblijven of van zijn verwijdering van het grondgebied zo de minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde, deze vasthouding nodig acht om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen in geval de beslissing bedoeld in artikel 52 uitvoerbaar wordt, uitdrukkelijk afwijkt van de regel van de verplichte tussenkomst van de rechter in geval van vrijheidsberoving, in de zin zoals bedoeld door artikel 191 Grondwet (Artikelen 12 en 191 Grondwet 1994; Art. 7 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

11 oktober 2005 P.2005.1268.N nr. 502

Openbaarheid – Openbaar ministerie.

De regel betreffende de uitspraak van de vonnissen in openbare terechtzitting is alleen van toepassing op de vonnisgerechten van de Rechterlijke Orde en geen enkele wettelijke bepaling schrijft de aanwezigheid van het O.M. voor op het ogenblik dat de beslissingen van de Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling worden gewezen. (Art. 149 Grondwet 1994.)

16 november 2005 P.2005.1257.F nr. 601

Motiveringsplicht – Vormvoorschrift.

De verplichting om de vonnissen en arresten met redenen te omkleden is een vormvoorschrift; de omstandigheid dat het antwoord van de appelrechters onvolledig zou zijn is geen miskenning van dat vormvoorschrift, dat geen verband houdt met de waarde van het antwoord op de conclusie (Art. 149 Grondwet 1994.)

23 november 2005 P.2005.1122.F nr. 620

Subjectief recht – Aantasting – Bestuur – Discretionaire bevoegdheid – Rechterlijke macht – Kort geding – Bevoegdheid – Burgerlijke rechten.

De Rechterlijke Macht is bevoegd om een door het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid begane onrechtmatig geachte aantasting van een subjectief recht zowel te voorkomen als te vergoeden (Art. 144 Grondwet 1994; Art. 584 Gerechtelijk Wetboek.)

24 november 2005 C.2004.0317.N nr. 625

Wettigheidstoetsing – Curatoren – Afzonderlijke honoraria – Wijze van vaststelling.

Art. 6, K.B. 10 aug. 1998, dat de afzonderlijke honoraria uitsluitend bepaalt op grond van een vergoeding die evenredig is met de te gelde gemaakte activa, schendt art. 33, Faillissementswet, niet. (Art. 159 Grondwet 1994; Art. 33 Wet 8 aug. 1997; Art. 6 K.B. 10 aug. 1998.)

28 november 2005 C.2005.0013.F nr. 631

Vonnissen – Redengeving – Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Toepassing.

Art. 149 G.W. is niet van toepassing op de onderzoeksgerechten die de rechtspleging regelen (Art. 149 Grondwet 1994.)

14 december 2005 P.2005.0185.F nr. 674

GRONDWETTELIJK HOF

Cassatiemiddel – Prejudiciële vraag – Niet ontvankelijk middel – Redenen van niet ontvankelijkheid vreemd aan de wetsbepaling die het voorwerp van de prejudiciële vraag uitmaakt – Verplichting van het Hof van Cassatie.

Er bestaat geen grond voor het Hof van cassatie om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof wanneer het cassatiemiddel dat die vraag opwerpt niet ontvankelijk is om redenen die vreemd zijn aan de wetsbepaling die het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vraag (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

11 januari 2005 P.2004.1087.N nr. 17

Bevoegdheid – Toetsing van de wet aan de grondwet – Exclusieve bevoegdheid – Beperking.

Het behoort niet tot de exclusieve bevoegdheid van het Arbitragehof vast te stellen dat een wettelijke norm klaarblijkelijk niet in strijd is met de Grondwet en door de rechter moet worden toegepast; het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor cassatieberoep en dat oordeelt dat de wet duidelijk grondwetconform is, verantwoordt naar recht zijn beslissing geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen (Art. 26, § 2 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

4 februari 2005 D.2004.0013.N nr. 71

Prejudiciële vraag – Hof van Cassatie – Verplichting.

Het Hof is niet verplicht aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen die geen onderscheid aanklaagt dat de wet maakt tussen personen die in dezelfde juridische situatie verkeren en waarop verschillende regels van toepassing zouden zijn (Art. 26, § 2 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

10 februari 2005 C.2002.0617.F nr. 83

Prejudiciële vraag – Hof van Cassatie – Verplichting – Cassatiemiddel.

Het Hof van Cassatie is niet gehouden aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen die gebaseerd is op een onjuiste onderstelling van het cassatiemiddel over de inhoud van het recht (Art. 26, § 2 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

11 februari 2005 C.2004.0262.N nr. 88

Prejudiciële vraag – Discriminatie – Artikelen 10 en 11 van de Grondwet – Verschil in behandeling dat niet voortvloeit uit de wet maar het gevolg is van een ministeriële maatregel – Verplichting voor het Hof.

Het onderscheid in behandeling tussen, enerzijds, uitgewezen veroordeelde vreemdelingen, die, ingevolge hun voorlopige invrijheidstelling met het oog op hun verwijdering uit het Rijk, hun straf niet volledig ondergaan en, anderzijds, de veroordeelden die niet het voorwerp uitmaken van een dergelijke maatregel, vloeit niet voort uit artikel 56, tweede lid, Strafwetboek, dat geen onderscheid maakt tussen categorieën van veroordeelden, maar is het gevolg van een ministeriële maatregel, waarvoor het Arbitragehof niet bevoegd is, zodat de op dit onderscheid gestoelde prejudiciële vraag niet dient gesteld te worden. (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

15 februari 2005 P.2004.1598.N nr. 93

Prejudiciële vraag – Hof van Cassatie – Verplichting – Grenzen – Vraag die uitgaat van een onjuiste rechtsopvatting.

Het Hof van cassatie is niet gehouden aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen, wanneer die vraag uitgaat van een door het Hof verworpen rechtsopvatting

22 februari 2005 P.2004.1345.N nr. 108

Prejudiciële beslissing – Schending van de Grondwet – Gezag – Gevolgen – Rechtbanken.

Uit het systeem van de prejudiciële vraagstelling, zoals onder meer geregeld door de artikelen 26 en 28, Bijzondere Wet Arbitragehof, volgt weliswaar dat ook in andere zaken die hetzelfde voorwerp hebben als een reeds beantwoorde prejudiciële vraag, de rechter de wetsbepaling die het Arbitragehof ongrondwettig heeft bevonden, niet vermag toe te passen; de rechter vermag evenwel niet de door het Arbitragehof ongrondwettig bevonden wetsbepaling bij analogie uit te breiden tot een andere wetsbepaling waarover het Arbitragehof nog geen uitspraak heeft gedaan, ook al heeft deze laatste een gelijkaardige inhoud als deze die reeds door het Arbitragehof ongrondwettig is beoordeeld

22 februari 2005 P.2004.1345.N nr. 108

Prejudiciële vraag – Hof van Cassatie – Verplichting.

Gelet op het vernietigingsarrest 14/2005 van het Arbitragehof van 19 januari 2005, waaruit volgt dat het eerste geval van artikel 146, derde lid, Stedenbouwdecreet niet ongrondwettig is, moet het Hof de prejudiciële vraag met betrekking tot dit eerste geval van artikel 146 niet meer stellen

22 februari 2005 P.2004.1346.N nr. 109

Prejudicieel geschil – Verplichting voor het Hof van Cassatie – Cassatiemiddel – Naamloze vennootschappen in verschillende situaties – Identieke fiscale behandeling – Ongelijkheid.

Wanneer een cassatiemiddel aanvoert dat art. 18, 3°, W.I.B. 1992, gewijzigd bij de W. 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, en art. 47, § 6, van die wet, het beginsel van gelijkheid voor de wet en voor de belastingen miskennen dat is vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 172 Gw., doordat het de naamloze vennootschappen die interesten hebben betaald tussen 27 maart 1992 en 28 juli 1992 en de vennootschappen die dergelijke interesten hebben betaald na 28 juli 1992, identiek behandelt, aangezien alleen de laatstgenoemden de fiscale gevolgen van hun stortingen konden voorzien, moet het Hof van Cassatie, in de regel, een prejudiciële vraag hieromtrent stellen (Art. 26, § 1, 3° en § 2 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

10 maart 2005 F.2004.0020.F nr. 149

Prejudicieel geschil – Verplichting voor het Hof van Cassatie – Beperkingen – Cassatiemiddel – Ontvankelijkheid.

Het Hof van Cassatie is niet ertoe gehouden het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen wanneer het middel, dat niet tegen het bestreden arrest opkomt, niet ontvankelijk is wegens een aan de rechtspleging voor het Hof eigen reden (Art. 26, § 1, 3° en § 2 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

10 maart 2005 F.2004.0014.F nr. 148

Hof van Cassatie – Behandeling voor het Hof – Onderzoek van het cassatiemiddel – Mogelijke schending van de artikelen 10 en 11 Grondwet – Ambtshalve prejudiciële vraag – Toepassing.

Het Hof stelt ambtshalve een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof wanneer het onderzoek van het cassatiemiddel twijfel doet ontstaan omtrent de mogelijke schending van de artikelen 10 en 11 Grondwet door artikel 9 Drugwet, in die zin uitgelegd dat alleen een beklaagde die voor een drugmisdrijf wordt vervolgd onder de in dat artikel bepaalde voorwaarden in aanmerking kan komen voor de toepassing van de Probatiewet, zelfs indien hij niet voldoet aan de bij de artikelen 3 en 8 van deze laatste wet gestelde voorwaarden, en niet een beklaagde die niet voor een dergelijk drugmisdrijf wordt vervolgd, maar waarvan de rechter vaststelt dat, mocht hij in de omstandigheden waarin hij het hem ten laste gelegde misdrijf heeft gepleegd, eveneens zijn vervolgd wegens een drugmisdrijf, de rechter hem dan bij toepassing van artikel 9 Drugwet die gunst zou hebben toegestaan. (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 2bis, § 1, en 9 Wet 24 feb. 1921; Artikelen 3 en 8 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.)

15 maart 2005 P.2005.0097.N nr. 159

Prejudiciële vraag – Hoven en rechtbanken – Verplichting – Grenzen – Dringende vraag en uitspraak met een voorlopig karakter – Begrip – Uitlevering – Europees aanhoudingsbevel – Buitenlands aanhoudingsbevel – Rechtspleging van uitvoering in België.

Naar luid van art. 26, § 3, Bijzondere Wet Arbitragehof is een rechtscollege, behalve wanneer ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van een wet, een decreet of een in art. 134 G.W. bedoelde regel met een van de in paragraaf 1 bedoelde regels of artikelen van de Grondwet en geen vraag of beroep met hetzelfde onderwerp bij het Hof aanhangig is, in het geval de vordering spoedeisend is en de uitspraak over de vordering slechts een voorlopig karakter heeft, er niet toe gehouden een prejudiciële vraag te stellen; aangezien de vragen die met toepassing van W. 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel aan de onderzoeksgerechten worden voorgelegd dringend zijn en de uitspraak betreffende die vragen slechts een voorlopig karakter heeft, moet de kamer van inbeschuldigingstelling, die met toepassing van art. 17 van voormelde wet uitspraak moet doen over het hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer, aan het Arbitragehof niet de prejudiciële vraag stellen die haar bij conclusie van de betrokkene is voorgelegd. (Art. 26, § 3 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Art. 17 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

16 maart 2005 P.2005.0323.F nr. 168

Prejudiciële vraag – Hoven en rechtbanken – Redenen van de vonnissen en arresten – Verenigbaarheid van een wettekst met de Grondwet – Geen enkele ernstige twijfel – Aanwijzing – Verplichting – Geen conclusie.

Het rechtscollege dat met toepassing van art. 26, § 3, Bijzondere Wet Arbitragehof, beslist dat er geen enkele ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van een wet, een decreet of een in art. 134 G.W. bedoelde regel met een van de in paragraaf 1 bedoelde regels of artikelen van de Grondwet, moet, bij gebrek aan een conclusie dienaangaande, niet uitdrukkelijk vermelden dat die twijfel niet bestaat. (Art. 26, § 3 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

16 maart 2005 P.2005.0323.F nr. 168

Prejudicieel geschil – Verplichting voor het Hof van Cassatie – Grenzen – Aangevoerde schade – Gedrag van de zogenaamde schadelijder.

Het Hof van cassatie is niet verplicht het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen wanneer de schade die zou zijn veroorzaakt door de retroactieve afschaffing van de mogelijkheid om vastgoedverhuringen aan de B.T.W. te onderwerpen en die een schending zou opleveren van de artikelen 10 en 11 Gw., voortvloeit uit het gedrag zelf van een partij doordat zij is vooruitgelopen op een wetsbepaling die nog niet van toepassing was. (Art. 26, § 1 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

2 juni 2005 C.2004.0110.F nr. 310

Prejudicieel geschil – Hof van Cassatie – Verplichting – Cassatiemiddel.

Wanneer voor het Hof van Cassatie in een middel een vraag als bedoeld in artikel 26, § 1, 3°, Bijzondere Wet Arbitragehof, wordt opgeworpen, te dezen een vraag of de artikelen 3 en 5.2 van de wet van 16 juli 2002, zoals aangevuld door artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet schenden, moet het Hof van Cassatie in de regel het Arbitragehof verzoeken over die vraag uitspraak te doen. (Art. 26, § 1, 3° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Prejudicieel geschil – Rechtbanken – Weigering – Geen klaarblijkelijke schending – Wettelijkheid – Toezicht van het Hof.

Door te oordelen dat uit het arrest nr. 136/2004 van het Arbitragehof van 22 juli 2004 reeds afdoende blijkt dat het onderscheid tussen al dan niet kwetsbare gebieden de Grondwet niet schendt, hebben de appelrechters hun beslissing dat de opgeworpen prejudiciële vraag dat om reden van de onduidelijke begrenzing van de ruimtelijk kwetsbare gebieden in de nog op te stellen ruimtelijke uitvoeringsplannen, de bestraffing van het instandhouden van stedenbouwmisdrijven in deze gebieden, discriminatoir was, klaarblijkelijk negatief te beantwoorden is, naar recht verantwoord. (Art. 26, § 2, 2° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

7 juni 2005 P.2005.0200.N nr. 325

Prejudicieel geschil – Rechtbanken – Vroeger arrest – Geen uitspraak over een vraag of een beroep met een identiek voorwerp.

Geen wettelijke bepaling verbiedt de rechter om op gezag van een vorig arrest van het Arbitragehof, zelfs wanneer dit geen uitspraak doet over een vraag of een beroep met een identiek voorwerp, te oordelen dat de in de vraag bekritiseerde regelgeving een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in artikel 26, § 1, Bijzondere Wet Arbitragehof klaarblijkelijk niet schendt (Art. 26, § 2, 2° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

7 juni 2005 P.2005.0200.N nr. 325

Prejudicieel geschil – Hof van Cassatie – Verplichting – Discriminatie – Rechtzoekende – Juridische toestand.

Het Hof van cassatie is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof wanneer de aangevoerde discriminatie niet berust op een onderscheid tussen personen die in dezelfde juridische situatie verkeren en op wie verschillende regels van toepassing zijn, maar op een onderscheid tussen personen met verschillende hoedanigheden, die in verschillende juridische situaties verkeren (Art. 26, § 1, 3°

Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994.)

23 juni 2005 C.2003.0389.F nr. 366

Prejudiciële vraag – Belang.

Wanneer de prejudiciële vraag aanvaardt dat de bestraffing onder de nieuwe wet minder zwaar is, heeft de beklaagde geen belang eventueel te horen zeggen dat de oude wet, die in een zwaardere bestraffing voorziet, moest worden toegepast.

28 juni 2005 P.2004.1499.N nr. 377

Prejudiciële vraag – Cassatiemiddel gegrond op een onjuiste juridische stelling.

Er is geen aanleiding om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen die berust op een onjuiste juridische stelling (Art. 26, § 1, 3° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

29 september 2005 C.2003.0500.N nr. 466

Cassatiemiddel – Prejudicieel geschil – Hof van Cassatie – Belang – Bestreden beslissing – Aangevochten redenen – Andere redenen – Beschikkend gedeelte naar recht verantwoord.

Het Hof van cassatie is niet verplicht een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, wanneer het middel in verschillende van zijn onderdelen, niet ontvankelijk is om redenen die eigen zijn aan de cassatieprocedure

17 oktober 2005 C.2004.0057.F nr. 515

Prejudicieel geschil – Verplichting van het Hof van Cassatie – Niet ontvankelijk middel.

Het Hof van cassatie is niet gehouden aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen, wanneer het cassatiemiddel dat een vraag opwerpt niet ontvankelijk is doordat het geen middel aanvoert, noch een wetsbepaling als geschonden aanwijst (Art. 26, § 2 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

24 oktober 2005 S.2005.0002.N nr. 534

Prejudiciële vraag – Verplichting voor het Hof.

Het Hof van cassatie is niet verplicht een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen wanneer de opgeworpen vraag niet preciseert welke bepalingen van de bekritiseerde wet de aangewezen grondwetsbepalingen schenden, zodat het Hof niet in staat is aan het Arbitragehof een nauwkeurig geformuleerde prejudiciële vraag te stellen (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

HANDELSPRAKTIJKEN

Stakingsrechter – Bevoegdheid.

In de regel kan de stakingsrechter het bestaan van een inbreuk op de eerlijke handelspraktijken niet vaststellen zonder vervolgens de staking ervan te bevelen; dit sluit niet uit dat hij vaststelt dat een daad een dergelijke inbreuk vormt en vervolgens de daad als zodanig niet verbiedt omdat ze door het verloop van de tijd volledig voltrokken is, maar de staking beveelt van de onrechtmatige praktijken die eraan ten grondslag liggen, dit ten einde herhaling te voorkomen (Art. 95 Wet 14 juli 1991.)

17 juni 2005 C.2004.0274.N nr. 352

Daden strijdig met de eerlijke handelsgebruiken – Bevoegdheid van de rechter – Staking – Veroordeling tot het verrichten van de voor de staking nodige handelingen – Wettigheid.

Wanneer de rechter de staking beveelt van een met de eerlijke handelsgebruiken strijdige handeling, kan hij de betrokkene ertoe dwingen de handelingen te verrichten die voor de staking van de aangeklaagde handeling nodig zijn; wanneer een onderneming misbruik maakt van haar machtspositie door te weigeren de voorwaarden aan te geven waarvan zij de verstrekking van een dienst laat afhangen, kan zij, op straffe van een dwangsom, worden veroordeeld om een aanbod te doen waarin de berekeningswijze van de gevraagde prijs wordt gepreciseerd (Art. 95 Wet 14 juli 1991.)

23 juni 2005 C.2004.0186.F nr. 371

HANDELSZAAK

Handelsvestiging – Bruto gebouwde oppervlakte.

De bruto gebouwde oppervlakte van een handelsvestiging heeft betrekking op de hele bebouwde oppervlakte die voor handelsdoeleinden wordt of kan worden aangewend; de omstandigheid dat een deel van de oppervlakte bestemd wordt voor bewoning doet hieraan niets af, daar ook dit deel van het gebouwde nog altijd voor handelsdoeleinden kan worden aangewend (Art. 1, § 1 Wet 29 juni 1975.)

20 september 2005 P.2005.0310.N nr. 443

HELING

Diefstal en heling – Schade – Herstelplicht – Voorwerp – Dezelfde zaak.

De rechter die onaantastbaar vaststelt dat een diefstal en een heling dezelfde zaak betreffen, kan de dief en de heler wettig veroordelen in solidum aan de benadeelde daarvoor een vergoeding te betalen (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek; Artikelen 50 en 505, 1° Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1534.N nr. 141

Diefstal en heling – Schade – Herstelplicht – Omvang – Samenlopende fouten.

Een veroordeling in solidum lastens daders en mededaders van afzonderlijke misdrijven kan uitgesproken worden wanneer deze afzonderlijke misdrijven samenlopende fouten opleveren welke bijdragen tot de totaliteit van eenzelfde schade; in zulk geval zijn de dief en de heler in solidum gehouden de benadeelde te vergoeden (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek; Artikelen 50 en 505, 1° Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1534.N nr. 141

Verkoop van het geheelde voorwerp door de heler – Vaststelling door de rechter dat de heling en de daaropvolgende verkoop samen de schade hebben veroorzaakt.

Wanneer de rechter oordeelt dat vaststaat dat de heling en de daaropvolgende verkoop van het geheelde voorwerp door de heler samen de schade hebben veroorzaakt, vermag hij wettig de heler te veroordelen tot vergoeding van de volledige schade (Artikelen 3 en 4 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 505 Strafwetboek; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

5 april 2005 P.2004.1547.N nr. 196

Wettelijke bestanddelen – Kennis van de wederrechtelijke oorsprong – Beoordeling door de feitenrechter.

De rechter kan de wetenschap van de wederrechtelijke oorsprong van de geheelde zaak afleiden uit alle feitelijke omstandigheden die noodzakelijk argwaan moeten wekken bij degene die het bezit ervan verkrijgt (Art. 505, 1° Strafwetboek.)

13 september 2005 P.2005.0372.N nr. 425

HERHALING

Beslissing die de staat van herhaling verantwoordt – Aanvang – Feiten die gedeeltelijk zijn gepleegd na de datum waarop de beslissing in kracht van gewijsde is gegaan.

De beslissing is wettig wanneer zij vaststelt dat de beklaagde in staat van wettelijke herhaling verkeert wanneer hij een deel van de hem ten laste gelegde feiten heeft gepleegd en althans deze gepleegd na het tijdstip waarop de beslissing die de staat van herhaling verantwoordt in kracht van gewijsde is gegaan (Art. 56 Strafwetboek.)

12 januari 2005 P.2004.1565.F nr. 18

Artikel 56, tweede lid, Sw. – Veroordeelde vreemdeling – Vroegere veroordeling – Tenuitvoerlegging – Ministeriële maatregel tot voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering uit het.

Op het ogenblik dat de veroordeelde vreemdeling, die zijn straf nog niet volledig heeft ondergaan, voorlopig in vrijheid wordt gesteld met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk, wordt hij niet definitief in vrijheid gesteld en gaat de termijn van vijf jaar, bedoeld in artikel 56, tweede lid, Strafwetboek voor de toepassing van de wettelijke herhaling, niet in.

15 februari 2005 P.2004.1598.N nr. 93

HERROEPING VAN HET GEWIJSDE

Redenen – Initieel verzoekschrift – Middelen tot staving – Wijziging of uitbreiding.

De feiten die vermeld zijn in het verzoek tot herroeping van het gewijsde en hun kwalificatie onder een of meer van de in art. 1133 Ger.W. limitatief opgesomde redenen, kunnen niet meer worden uitgebreid of gewijzigd (Art. 1134 Gerechtelijk Wetboek.)

27 mei 2005 C.2003.0368.N nr. 301

HERZIENING

ALGEMEEN

Zaak – Nieuw feit of omstandigheid die de veroordeelde niet heeft kunnen aantonen tijdens het – Valse getuigenis over de feiten die tot de veroordeling hebben geleid – Gerechtelijke vaststelling van de valse getuigenis na de veroordeling.

De aanvraag tot herziening is ontvankelijk, wanneer ze gegrond is op een nieuw feit, bestaande in de gerechtelijke vaststelling, na de veroordeling waarvan de herziening wordt gevraagd, van een valse getuigenis, die eveneens na het veroordelend arrest en in een andere procedure is afgelegd, maar die betrekking heeft op de feiten die tot de veroordeling hebben geleid (Art. 443, 3° Wetboek van Strafvordering.)

27 april 2005 P.2005.0215.F nr. 247

VERZOEK EN VERWIJZING OM ADVIES

Verzoek – Vormvoorschriften – Voeging van de adviezen van drie advocaten bij het Hof van cassatie of die tien jaar ingeschreven zijn op de tabel – Bewijs van tien jaar inschrijving – Advies "in opdracht" met onleesbare handtekening en zonder vermelding van de hoedanigheid van de ondertekenaar – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is de aanvraag tot herziening wanneer één van de drie aan deze aanvraag te voegen met redenen omklede gunstige adviezen ondertekend werd "in opdracht" met een onleesbare handtekening en zonder nadere aanduiding van de hoedanigheid van de ondertekenaar en het Hof uit dit advies, noch uit de andere stukken waarop het vermag acht te slaan, kan uitmaken of de ondertekenaar de hoedanigheid heeft om het door artikel 443, tweede lid, Wetboek van Strafvordering vereist advies op te stellen

6 december 2005 P.2005.1254.N nr. 648

Verzoek – Vormvoorschriften – Voeging van de adviezen van drie advocaten bij het Hof van cassatie of die tien jaar ingeschreven zijn op de tabel – Bewijs van tien jaar inschrijving – Ontbreken van dit bewijs – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is de aanvraag tot herziening wanneer uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan niet blijkt dat de advocaten, die de drie aan deze aanvraag te voegen met redenen omklede gunstige adviezen ondertekenden, sedert 10 jaar op de tabel zijn ingeschreven (Art. 443, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

6 december 2005 P.2005.1254.N nr. 648

HOF VAN ASSISEN

SAMENSTELLING VAN DE JURY EN VAN HET HOF

Proces–verbaal niet ondertekend door de griffier – Herstel van het verzuim – Artikel 788, Ger.W. – Toepassing – Terugwerkende kracht.

Het verzuim van de griffier om het proces–verbaal van samenstelling van de jury te ondertekenen kan met toepassing van artikel 788 van het Gerechtelijk Wetboek hersteld worden, ook al vindt het plaats na de neerlegging van eisers memorie in cassatie. (Art. 788 Gerechtelijk Wetboek.)

8 februari 2005 P.2004.1606.N nr. 79

BEHANDELING TER ZITTING EN TUSSENARRESTEN. VERKLARING VAN DE JURY

Verklaring van de jury – Schuldigverklaring – Verklaring omtrent het bijkomend feit – Vermelding van het aantal stemmen.

Het antwoord van de jury dat met schending van artikel 345 Wetboek van Strafvordering het aantal stemmen omtrent het bijkomende feit vermeldt, is niet nietig

11 oktober 2005 P.2005.1002.N nr. 501

Behandeling ter zitting – Voorzitter van het hof van assisen – Voeging van een proces–verbaal van verhoor van een reeds eerder onder ede verhoord persoon.

De omstandigheid dat de voorzitter van het hof van assisen toelaat dat de procureur–generaal een proces–verbaal van ondervraging van een persoon die reeds onder eed ter terechtzitting van het hof was gehoord, doet voegen houdt geen schending in van artikel 267 Wetboek van Strafvordering.

11 oktober 2005 P.2005.1002.N nr. 501

Behandeling ter zitting – Voorzitter van het hof van assisen – Discretionaire macht – Voeging van een polygraaftest afgenomen bij de beschuldigde voor de aanvang van de behandeling van de zaak.

De omstandigheid dat de voorzitter van het hof van assisen, ingevolge zijn discretionaire macht, de voeging bij het strafdossier beveelt van een polygraaftest afgenomen bij een beschuldigde vóór de aanvang van de behandeling van de zaak door het hof van assisen, houdt geen schending in van de artikelen 267, 268 en 269 Wetboek van Strafvordering.

11 oktober 2005 P.2005.1002.N nr. 501

Beginsel van het mondeling debat – Behandeling ter zitting.

Het beginsel van het mondeling debat heeft uitsluitend betrekking op het bewijs van de bezwaren waarop de beschuldiging is gegrond

7 december 2005 P.2005.1308.F nr. 652

Behandeling ter zitting – Voorzitter van het hof – Bevoegdheid – Wetteksten – Mededeling – Jury.

Geen enkele wettelijke bepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel belet de voorzitter van het hof van assisen om de jury de tekst van wettelijke bepalingen ter hand te stellen die nuttig kunnen zijn om de vragen te begrijpen die zij zal moeten beantwoorden.

7 december 2005 P.2005.1308.F nr. 652

Behandeling ter zitting – Samenstelling van de jury – Samenstelling van het hof – Proces–verbaal van de terechtzitting – Herneming van de terechtzitting – Vermeldingen.

Wanneer de identiteit van de juryleden en van de leden van het hof uit de vermeldingen van het proces–verbaal van de terechtzitting blijkt, kan uit de vermelding "bij de hervatting van de terechtzitting in de namiddag", in datzelfde proces–verbaal, worden afgeleid dat het namiddagdebat in aanwezigheid van alle eerder daarin vermelde personen heeft plaatsgevonden.

7 december 2005 P.2005.1308.F nr. 652

HOGER BEROEP

BURGERLIJKE ZAKEN (HANDELSZAKEN EN SOCIALE ZAKEN INBEGREPEN)

Bijzondere ontslagregeling – Dringende reden – Eindvonnis – Verzoekschrift – Middel – Ontvankelijkheid – Formulering – Tijdstip – Ondernemingsraad en veiligheidscomité – Beschermde werknemers.

Het arrest dat steunt op een middel van het hoger beroep dat niet in het verzoekschrift van hoger beroep is geformuleerd, schendt art. 11, § 1, tweede lid, Wet 19 maart 1991 houdende bijzonderde ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat–personeelsafgevaardigden (Art. 11, § 1, tweede lid Wet 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat–personeelsafgevaardigden.)

31 januari 2005 S.2004.0083.F nr. 63

Onsplitsbaar geschil – Geschil betreffende afstamming – Appèlverzoekschrift – Overlijden van verweerder – Gedinghervatting door zijn erfgenamen – Nieuw appèlverzoekschrift – Toelaatbaarheid.

Het nieuwe appèlverzoekschrift kan niet worden toegelaten, wanneer het niet gericht is tegen alle personen die, als erfgenamen, verklaard hebben het appèlgeding te hervatten dat tegen hun rechtsvoorganger was ingesteld en niet afgesloten was (Artikelen 815 en 1053 Gerechtelijk Wetboek.)

24 februari 2005 C.2002.0268.F nr. 115

Onsplitsbaar geschil – Aard van de bepalingen.

De bepalingen van art. 1053 Ger.W. zijn van openbare orde (Art. 1053 Gerechtelijk Wetboek.)

24 februari 2005 C.2002.0268.F nr. 115

Onsplitsbaar geschil – Geschil betreffende afstamming – Appèlverzoekschrift – Overlijden van verweerder – Gedinghervatting door zijn erfgenamen.

De personen die, in hun hoedanigheid van erfgenamen, verklaard hebben het appèlgeding te hervatten dat tegen hun rechtsvoorganger was ingesteld, worden in het geschil betreffende de afstamming partijen waarvan het belang tegengesteld is aan dat van de appellant (Artikelen 815 en 1053 Gerechtelijk Wetboek.)

24 februari 2005 C.2002.0268.F nr. 115

Termijn – Vonnis ter zake van faillissement.

De termijn van vijftien dagen voor het instellen van hoger beroep tegen ieder vonnis dat ter zake van faillissement wordt gewezen, is van toepassing op ieder vonnis dat uitspraak doet over rechtsvorderingen en geschillen rechtstreeks ontstaan uit faillissementen en waarvan de gegevens voor de oplossing zich bevinden in het bijzonder recht dat het stelsel van het faillissement beheerst (Art. 465, eerste lid Wet 18 april 1851.)

11 maart 2005 C.2004.0211.N nr. 154

Vereiste hoedanigheid om hoger beroep in te stellen.

Wanneer ten aanzien van een meerderjarige de aanwijzing van een voorlopig bewindvoerder wordt gevorderd, is die meerderjarige geen partij in het geding en heeft hij dus geen hoedanigheid om hoger beroep in te stellen, zelfs als hij door de vrederechter is gehoord (Art. 448bis–B B.W., voor de wijziging ervan bij de wet van 3 mei 2003.)

17 maart 2005 C.2004.0398.F nr. 170

Beslissing niet vatbaar voor hoger beroep – Uitvoerend beslag op onroerend goed – Uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging.

Inzake uitvoerend beslag op onroerend goed is de beslissing van de beslagrechter over de geldigheid van de toewijzing van het in beslag genomen onroerend goed, die werd aangevochten op grond van beweerd ongeldige biedingen in strijd met de veilvoorwaarden, een uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging; tegen die in laatste aanleg gewezen beschikking kan cassatieberoep worden ingesteld (Art. 1624, tweede lid, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

15 april 2005 C.2004.0324.N nr. 230

Vorm – Akte van hoger beroep – Uiteenzetting van de grieven.

Met uitzondering van het geval waarin het hoger beroep bij conclusie wordt ingesteld, bevat de akte van hoger beroep, op straffe van nietigheid, de uiteenzetting van de grieven; voor de nakoming van die verplichting is het noodzakelijk maar voldoende dat appellant zijn bezwaren tegen de bestreden beslissing vermeldt; die vermelding moet klaar en duidelijk genoeg zijn om de geïntimeerde in staat te stellen zijn conclusie voor te bereiden en om de appelrechter in staat te stellen de draagwijdte ervan na te gaan; die verplichting houdt niet in dat ook de middelen tot staving van de grieven moeten worden vermeld (Art. 1057, 7° Gerechtelijk Wetboek.)

2 mei 2005 S.2004.0161.F nr. 255

Tergend en roekeloos hoger beroep.

De appelrechter die een van de partijen wegens lichtzinnig hoger beroep tot een geldboete veroordeelt, verantwoordt zijn beslissing naar recht door te zeggen dat de veroordeelde partij hoofdberoep heeft ingesteld tegen een bijzonder goed gemotiveerd vonnis dat geen enkele twijfel liet bestaan over de ter zake toepasselijke rechtsbeginselen en over de passende analyse van de feiten, en dat heel goed antwoordde op de door die partij uiteengezette middelen, die zij in hoger beroep alleen maar herhaald heeft; zij heeft aldus gehandeld met een schuldige lichtzinnigheid op grond van een kennelijke fout in de beoordeling van de kansen op welslagen van haar hoger beroep, welke fout niet zou zijn begaan door een normaal bedachtzaam en voorzichtig rechtzoekende, die in dezelfde situatie verkeert (Art. 1072bis Gerechtelijk Wetboek.)

12 mei 2005 C.2004.0275.F nr. 275

Beslissing inzake bevoegdheid – Hoger beroep – Ontvankelijkheid – Hoger beroep tegen eindvonnis.

Hoger beroep tegen het vonnis waarbij de rechter zich bevoegd of onbevoegd verklaart is slechts mogelijk nadat de rechter die zich bevoegd heeft verklaard of de als bevoegd aangewezen rechter een eindvonnis heeft gewezen over de ontvankelijkheid of de gegrondheid

24 juni 2005 S.2004.0150.N nr. 375

Bevestiging van een onderzoeksmaatregel – Uitgevoerde maatregel – Verwijzing.

De appelrechter die zelfs gedeeltelijk een door de eerste rechter bevolen onderzoeksmaatregel bevestigt is ertoe gehouden de zaak naar die rechter te verwijzen, ook wanneer de genoemde maatregel reeds werd uitgevoerd op het ogenblik van de uitspraak van de appelrechter (Art. 1068, tweede lid Gerechtelijk Wetboek.)

10 oktober 2005 S.2005.0040.N nr. 495

Devolutieve kracht – Bevestiging van de door de eerste rechter bevolen onderzoeksmaatregel – Wijziging van het vonnis in hoger beroep.

De appelrechter die, na het hoger beroep gegrond te hebben verklaard, het beroepen vonnis wijzigt en uitspraak doet over het geschil zelf, dient de zaak niet naar de eerste rechter te verwijzen wanneer hij zelf een onderzoeksmaatregel beveelt, ook al had het beroepen vonnis dezelfde onderzoeksmaatregel bevolen (Art. 1068 Gerechtelijk Wetboek.)

14 oktober 2005 C.2004.0408.F nr. 513

Beslag – Gedwongen tenuitvoerlegging – Beslissing vatbaar voor hoger beroep – Zwarigheid bij de tenuitvoerlegging.

Een beslissing over het derdenverzet van de beslagene tegen een beschikking die overeenkomstig artikel 1580 van het Gerechtelijk Wetboek een notaris benoemt, doet geen uitspraak over een zwarigheid omtrent de tenuitvoerlegging, en is vatbaar voor hoger beroep. (Artikelen 1033, 1131, 1580 en 1624, tweede lid, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

20 oktober 2005 C.2002.0035.N nr. 527

STRAFZAKEN (DOUANE EN ACCIJNZEN INBEGREPEN)

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Beschikking van verwijzing van de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Schriftelijke conclusie voor de raadkamer – Ontvankelijkheid van het hoger beroep.

De wet vereist niet dat de schriftelijke conclusie waarin een grond van niet–ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering voor de raadkamer wordt aangevoerd uitgaat van de inverdenkinggestelde die hoger beroep heeft ingesteld tegen de beschikking tot verwijzing (Art. 135, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1454.F nr. 38

Niet ontvankelijk hoger beroep – Conclusie betreffende de grondslag ervan – Verplichting erop te antwoorden.

De rechter die een hoger beroep niet ontvankelijk heeft verklaard, hoeft de conclusie over de grondslag ervan niet meer te beantwoorden.

19 januari 2005 P.2004.1454.F nr. 38

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Beschikking van verwijzing van de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Ontvankelijkheid.

Art. 135, § 2, Sv., geeft de inverdenkinggestelde het recht om hoger beroep in te stellen tegen een beschikking tot verwijzing wanneer, met name, dat hoger beroep steunt op een grond van niet–ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering; krachtens die bepaling is het hoger beroep slechts ontvankelijk indien het middel waarop het is gegrond bij schriftelijke conclusie voor de raadkamer is aangevoerd, behalve wanneer er na de beschikking een grond van niet–ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering is ontstaan (Art. 135, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1454.F nr. 38

Herroeping van het probatie–uitstel – Afwijzing door de eerste rechter – Herroeping van het probatieuitstel in hoger beroep – Eenstemmigheid.

Wanneer de eerste rechter het probatieuitstel niet heeft herroepen maar bijkomende probatievoorwaarden heeft opgelegd, dienen de appelrechters met eenstemmigheid uitspraak te doen om het probatieuitstel te herroepen (Art. 211bis Wetboek van Strafvordering.)

8 februari 2005 P.2005.0010.N nr. 80

Onderzoeksgerechten – Kamer van inbeschuldigingstelling – Tergend en roekeloos hoger beroep van de burgerlijke partij – Vordering tot schadevergoeding vanwege de buitenvervolginggestelde verdachte.

Krachtens de artikelen 159, 191 en 21, Sv. kan de kamer van inbeschuldigingstelling de burgerlijke partij veroordelen tot het betalen van schadevergoeding aan de

inverdenkinggestelde wegens roekeloos en tergend hoger beroep tegen de beschikking tot buitenvervolgingstelling te zijnen gunste

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Burgerlijke partij – Onderzoeksgerechten – Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Buitenvervolgingstelling – Ontvankelijkheid van het hoger beroep.

De burgerlijke partij kan hoger beroep instellen tegen een beschikking van buitenvervolgingstelling en aldus de loop van de strafvordering verlengen; het recht van hoger beroep tegen een dergelijke beschikking veronderstelt evenwel dat de burgerlijke partijstelling ontvankelijk is (Art. 135, § 1 Wetboek van Strafvordering.)

16 maart 2005 P.2004.1664.F nr. 163

Ondervraging van de beklaagde – Verplichting – Verweer van de beklaagde.

Art. 190 Sv., is alleen van toepassing op de rechtspleging in hoger beroep in de mate waarin die niet door bijzondere bepalingen wordt geregeld; art. 210 van voormeld wetboek schrijft niet voor dat de beklaagde zal worden ondervraagd, maar dat hij, zoals de overige partijen, zal worden gehoord over de nauwkeurig bepaalde grieven die tegen het beroepen vonnis zijn ingebracht en dat hij, indien hij het vraagt, altijd het laatste woord zal hebben (Art. 210 Wetboek van Strafvordering.)

16 maart 2005 P.2005.0018.F nr. 164

Beschikking van de raadkamer – Inverdenkinggestelde – Verzuim in de verwijzingsbeschikking – Niet–ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Het hoger beroep van de inverdenkinggestelde is niet ontvankelijk wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling, ondanks het feit dat een dergelijk verzuim wordt aangevoerd, vaststelt dat de beroepen beschikking dienaangaande met redenen is omkleed.

13 april 2005 P.2005.0275.F nr. 222

Eenstemmigheid – Werkstraf – Vervangende straf van langere duur dan de hoofdgevangenisstraf die door de eerste rechter werd uitgesproken – Geen strafverzwaring.

De appelrechter verzwaart de straf niet wanneer hij, op het hoger beroep tegen een vonnis dat een gevangenisstraf oplegt, de beklaagde veroordeelt tot een werkstraf of, in geval van niet–uitvoering, tot een gevangenisstraf van langere duur dan de straf die door de eerste rechter werd uitgesproken (Art. 211bis Wetboek van Strafvordering; Artikelen 37ter en 37quinquies Strafwetboek.)

27 april 2005 P.2004.1622.F nr. 245

Onderzoeksgerechten – Beschikking tot verwijzing van de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Toetsing van de regelmatigheid van de rechtspleging – Onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden aangevoerd – Ambtshalve toezicht.

Art. 235bis Sv. verplicht de kamer van inbeschuldigingstelling die met toepassing van art. 135, § 2, van datzelfde wetboek uitspraak doet, niet de onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden te onderzoeken die voor het eerst door de inverdenkinggestelde voor haar worden aangevoerd, noch om ambtshalve tot toetsing ervan over te gaan (Artikelen 135, § 2, en 235bis Wetboek van Strafvordering.)

27 april 2005 P.2005.0283.F nr. 248

Onderzoeksgerechten – Beschikking tot verwijzing van de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Excepties die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden opgeworpen – Niet–ontvankelijkheid.

De kamer van inbeschuldigingstelling, die op grond van art. 135, § 2, Sv. kennisneemt van een zaak, verantwoordt haar arrest naar recht door te beslissen dat zij geen rekening houdt met de excepties die door de eiser in zijn appèlconclusie zijn opgeworpen, doch die niet voor de raadkamer waren aangevoerd. (Art. 135, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

27 april 2005 P.2005.0283.F nr. 248

Eenstemmigheid – Toepassing – Hof van beroep dat een beslissing van onbevoegdheid wijzigt en de beklaagde veroordeelt.

Het hof van beroep dient geen uitspraak met eenstemmigheid van zijn leden te doen wanneer het een vonnis van onbevoegdverklaring wijzigt en de beklaagde veroordeelt (Art. 211bis Wetboek van Strafvordering.)

24 mei 2005 P.2005.0125.N nr. 292

Nietigheid van het beroepen vonnis – Eigen redenen van de appelrechters.

Wanneer de appelrechters oordelen dat zij de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter bijtreden, geven zij daarmee eigen redenen en nemen ze niet de nietigheid van het beroepen vonnis ingevolge onregelmatige samenstelling van de zetel over

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Niet aanhangige civielrechtelijke rechtsvordering.

Miskent de devolutieve kracht van het hoger beroep, de appelrechter die op het enkele hoger beroep van de beklaagde op strafgebied uitspraak doet over de door de burgerlijke partijen tegen de beklaagde ingestelde civielrechtelijke rechtsvorderingen

14 juni 2005 P.2005.0502.N nr. 341

Beklaagde – Vrijspraak voor een telastlegging – Hoger beroep van de beklaagde – Incidenteel beroep van de burgerlijke partij – Ontvankelijkheid.

Het incidenteel beroep dat de gedaagde ter terechtzitting voor de strafrechter kan instellen is alleen ontvankelijk indien het hoofdberoep dit eveneens is; het incidenteel beroep dat door een burgerlijke partij is ingesteld op grond van een telastlegging waarvoor de beklaagde, die het hoofdberoep heeft ingesteld, werd vrijgesproken, is bijgevolg niet ontvankelijk (Art. 203, § 4 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0278.F nr. 344

Evocatie – Geschil inzake bevoegdheid.

Het arrest waarbij beslist wordt de zaak aan zich te trekken en het onderzoek ervan te verdagen en waarvan wordt beweerd dat het de voorwaarden van de evocatie miskent, is geen arrest inzake bevoegdheid in de zin van art. 416, tweede lid, Sv. (Art. 215 Wetboek van Strafvordering.)

30 augustus 2005 P.2005.0910.F nr. 402

Beschikking van de raadkamer – Inverdenkinggestelde – Verzuim in de verwijzingsbeschikking – Ontvankelijkheid.

Het ontbreken, in de verwijzingsbeschikking, van redengeving betreffende het bestaan

van voldoende bezwaren, maakt een verzuim uit van deze beschikking, zodat het hoger beroep daartegen van de inverdenkinggestelde ontvankelijk is wanneer het middel tot staving van voormeld hoger beroep met recht een dergelijk verzuim aanvoert; het hoger beroep van de inverdenkinggestelde is daarentegen niet ontvankelijk wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling, ondanks het feit dat een dergelijk verzuim wordt aangevoerd, wettig vaststelt dat de beroepen beschikking dienaangaande met redenen is omkleed (Artikelen 135, § 2, en 416, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

7 september 2005 P.2005.0839.F nr. 416

Strafvordering – Bevoegdheid.

De vonnisgerechten in strafzaken mogen geen uitspraak doen over feiten die niet bij die gerechten aanhangig zijn en de appelrechters mogen geen uitspraak doen over andere feiten dan die waarop de beslissing van de eerste rechter betrekking had (Art. 182 Wetboek van Strafvordering.)

13 september 2005 P.2005.0657.N nr. 430

Jeugdbescherming – Decreet 4 maart 1991 van de Franse Gemeenschap inzake hulpverlening aan de jeugd – Artikel 39 – Voorlopige plaatsing van een minderjarige – Dagvaarding van de ouders van de minderjarige – Verplichting.

Wanneer het hof van beroep kennis neemt van het beroep tegen een beschikking die de jeugdrechtbank gegeven heeft op grond van art. 39 van het decreet van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd, moet het O.M. naar luid van art. 63ter, derde lid, Jeugdbeschermingswet, de ouders van de minderjarige dagvaarden; die bepaling is voorgeschreven op straffe van nietigheid. (Art. 39 Decr.Fr.Gem. 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd; Artikelen 62, 63bis en 63ter Wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.)

28 september 2005 P.2005.1055.F nr. 464

Raadkamer – Beschikking – Hoger beroep – Termijn – Berekening.

De termijn van hoger beroep tegen een beschikking van de raadkamer omvat niet de dag waarop de beschikking gewezen is (Art. 135, § 3 Wetboek van Strafvordering; Artikelen 2 en 52 Gerechtelijk Wetboek.)

4 oktober 2005 P.2005.0929.N nr. 479

Hoger beroep van de beklaagde alleen – Verzwaring van de veroordeling in eerste aanleg – Wettigheid.

De beklaagde kan op zijn hoger beroep alleen niet worden veroordeeld tot een zwaardere straf dan die welke door de eerste rechter is uitgesproken (Art. 202 Wetboek van Strafvordering.)

11 oktober 2005 P.2005.0988.N nr. 500

Hoger beroep van de beklaagde alleen – Verzwaring van de veroordeling in eerste aanleg – Wettigheid.

De beklaagde kan op zijn hoger beroep alleen niet worden veroordeeld tot een zwaardere straf dan die welke door de eerste rechter is uitgesproken (Art. 202 Wetboek van Strafvordering.)

11 oktober 2005 P.2005.0988.N nr. 500

Bescherming van de maatschappij – Commissie tot Bescherming van de Maatschappij –

Taalgebruik in bestuurszaken – Nietigheid die voortvloeit uit een schending van de Taalwet Gerechtszaken – Akte van hoger beroep in een andere taal dan die van de beroepen beslissing.

Uit art. 31, Wet Bescherming Maatschappij, die vermeldt dat, behoudens de afwijkingen die zij bepaalt, de bepalingen betreffende de vervolgingen in correctionele en criminele zaken toepasselijk zijn op de bij deze wet voorgeschreven procedures, volgt dat de akte waarbij de directeur van een strafinrichting of van een inrichting van sociaal verweer, of zijn afgevaardigde, de verklaring van hoger beroep ontvangt die is opgesteld door de advocaat van een geïnterneerde, tegen een beslissing waarbij de Commissie tot bescherming van de maatschappij het verzoek tot invrijheidstelling verwerpt, wordt geregeld door de Wet Taalgebruik Gerechtszaken, en niet door art. 13, § 1, Taalwet Bestuurszaken; de akte van hoger beroep is nietig en het hoger beroep is bijgevolg niet ontvankelijk wanneer, ongeacht het taalstelsel van de strafinrichting of van de inrichting voor bescherming van de maatschappij, de directeur of diens afgevaardigde ze heeft opgesteld in een andere taal dan deze van de beroepen beslissing, en dit ongeacht de taal waarin de raadsman van de geïnterneerde de verklaring van hoger beroep heeft gedaan en zelfs wanneer er een taalwijziging is gebeurd in de loop van de rechtspleging.

12 oktober 2005 P.2005.1225.F nr. 506

Het incidenteel beroep dat de gedaagde bij een op de terechtzitting genomen conclusie kan instellen is de uitoefening van het rechtsmiddel dat hij had kunnen uitoefenen bij wege van hoofdberoep binnen de wettelijke termijnen, tegen de beslissing die betrekking heeft op de partijen op wier hoger beroep hij geïntimeerde is (Art. 203, § 4 Wetboek van Strafvordering.)

2 november 2005 P.2005.1013.F nr. 557

Hoger beroep van de burgerlijke partij – Uitbreiding van de oorspronkelijke vordering.

De burgerlijke partij kan haar vordering die gegrond is op het aan de beklaagde ten laste gelegd misdrijf uitbreiden of wijzigen, zodat zij een hoofdberoep of een incidenteel beroep kan instellen teneinde haar oorspronkelijke vordering uit te breiden, ook als de eerste rechter haar het gevraagde heeft toegewezen (Artikelen 807 en 1042 Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 3 en 4 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

2 november 2005 P.2005.1013.F nr. 557

Onderzoeksgerechten – Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Conclusie van inverdenkinggestelde ten onrechte onwettig verklaard en uit het debat geweerd – Verwijzingsbeschikking – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing waarbij de onregelmatigheid van de verwijzingsbeschikking wordt vastgesteld – Opdracht van de kamer van inbeschuldigingstelling.

De kamer van inbeschuldigingstelling die in hoger beroep tegen de verwijzingsbeschikking oordeelt dat de raadkamer die uitspraak deed over de regeling van de rechtspleging, onterecht een conclusie van de inverdenkinggestelde onwettig verklaart en uit het debat weert, moet zelf over het bestaan van voldoende bezwaren en over de verwijzing oordelen (Artikelen 127, zesde lid, 135, § 2, en 215 Wetboek van Strafvordering.)

8 november 2005 P.2005.1191.N nr. 578

Termijn – Aanvang.

Wanneer een beklaagde bij verstek is veroordeeld en de gerechtsdeurwaarder, aangezien het vonnis niet kon worden betekend op de wijze die bij de artikelen 33 tot 35 Ger.W. is bepaald, overeenkomstig art. 37, § 1, van dat wetboek een afschrift van het exploot op het

politiecommissariaat heeft afgegeven, moet de verklaring van hoger beroep, behoudens overmacht of onoverkomelijke dwaling, uiterlijk vijftien dagen na die afgifte worden gedaan (Art. 203, § 1 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1109.F nr. 619

Strafvordering – Herkwalificering – Eenparigheid.

Het appèlgerecht moet niet met eenparigheid van stemmen uitspraak doen wanneer het, zonder de beklaagde voor een feit waarvoor hij was vrijgesproken te veroordelen en zonder zijn straf te verzwaren, alleen de wettelijke kwalificatie van de hem ten laste gelegde feiten wijzigt (Art. 211bis Wetboek van Strafvordering.)

30 november 2005 P.2005.1143.F nr. 636

Bescherming van de maatschappij – Hoger beroep tegen de inobservatiestelling bevolen door de correctionele rechtbank – Termijn en rechtspleging – Toepasselijke wetsbepaling.

Met artikel 4, eerste lid, Wet Bescherming Maatschappij, dat bepaalt dat het openbaar ministerie en de verdachte of zijn advocaat hoger beroep kunnen instellen tegen de beslissing waarbij de inobservatiestelling wordt gelast of geweigerd, heeft de wetgever uitdrukkelijk het bestaan van het hoger beroep bevestigd, terwijl hij de oude procedureregels, waarnaar het tweede lid van voornoemd artikel verwijst, opheft; bij analogie moeten evenwel voor dit hoger beroep de termijn en de rechtspleging van artikel 30, Wet Voorlopige Hechtenis worden toegepast

6 december 2005 P.2005.1447.N nr. 649

Raadkamer – Beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel – Beslissing tot invrijheidstelling onder voorwaarden of mits het betalen van een borgsom – Artikel 17, § 1, Wet Europees Aanhoudingsbevel.

Overeenkomstig artikel 17, § 1, Wet Europees Aanhoudingsbevel kan tegen de beslissing van de raadkamer, die op het ogenblik van de beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel oordeelt de betrokken persoon onder de voorwaarden bedoeld in artikel 11, § 4 en 5 in vrijheid te stellen tot aan de daadwerkelijke overlevering van de persoon aan de uitvaardigende Staat, hoger beroep worden ingesteld.

6 december 2005 P.2005.1496.N nr. 650

Bescherming van de maatschappij – Inobservatiestelling bevolen door de correctionele rechtbank – Niet van zijn vrijheid benomen verdachte – Hoger beroep – Termijn voor de uitspraak – Artikel 30, § 3, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis – Toepasselijkheid.

Artikel 30, § 3, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis, dat bepaalt dat de verdachte in hechtenis blijft totdat over het hoger beroep is beslist, voor zover dit geschiedt binnen vijftien dagen nadat het beroep is ingesteld en dat hij in vrijheid wordt gesteld als de beslissing niet gewezen is binnen die termijn, heeft geen bestaansreden wanneer de verdachte niet van zijn vrijheid is benomen.

6 december 2005 P.2005.1447.N nr. 649

Eenparigheid van stemmen – Burgerlijke rechtsvordering.

Uit artikel 211bis, Wetboek van Strafvordering volgt niet dat eenparigheid wordt vereist van de appelrechters die oordelen het beroepen vonnis ten nadele van de burgerlijke partij te moeten hervormen (Art. 211bis Wetboek van Strafvordering.)

13 december 2005 P.2005.0762.N nr. 671

Eerste rechter – Uitspraak over herstelmaatregel inzake stedenbouw nadat bij een eerder niet aangevochten vonnis over schuldvraag werd geoordeeld – Appelrechters – Uitspraak over herstelvordering.

Wanneer hoger beroep wordt ingesteld tegen een vonnis dat uitspraak doet over de herstelmaatregel inzake stedenbouw nadat bij een eerder niet aangevochten vonnis over de schuldvraag was geoordeeld, moeten de appelrechters over de herstelvordering uitspraak doen

13 december 2005 P.2005.0893.N nr. 668

Hoger beroep van de beklaagde – Gevolg van dit hoger beroep voor de verzekeraar die vrijwillig voor de beklaagde is.

Het hoger beroep van de beklaagde kan de in de zaak betrokken of vrijwillig tussenkomende verzekeraar van de burgerlijke aansprakelijkheid slechts ten goede komen in het geval waarin het beroepen vonnis de beslissing die tegen de beklaagde is gewezen bindend heeft verklaard voor de verzekeraar en bijgevolg tegen deze laatste geen veroordeling heeft uitgesproken; het komt de verzekeraar niet ten goede wanneer het beroepen vonnis, krachtens art. 14, W.A.M. 1989, de verzekeraar hoofdelijk of in solidum met de beklaagde, zijn verzekerde, heeft veroordeeld tot het betalen van schadevergoeding aan de benadeelde en de verzekeraar geen ontvankelijk hoger beroep tegen dit vonnis heeft ingesteld

21 december 2005 P.2005.0485.F nr. 686

HOOFDELIJKHEID

Strafzaken – Douane en accijnzen – Veroordeling tot een geldboete – Aard – Gevolg – Artikel 50, Sw. – Toepasselijkheid.

Artikel 50, eerste lid, Strafwetboek geldt ook voor de enige boete die in zake douane en accijnzen tegen de overtreders wordt uitgesproken, daar zij het materiële feit van de overtreding treft en een zakelijk karakter heeft

8 november 2005 P.2005.0791.N nr. 571

Slijterijen van gegiste dranken – K.B. 3 april 1953 – Overtreding – Artikel 43 – Toepasselijkheid van de bepalingen van de douane en accijnzenwet – Artikel 266, § 1, Douane en accijnzenwet – Medeplichtigheid – Betaling van de onttrokken rechten en nalatigheidsintresten.

Volgens artikel 43 van het koninklijk besluit van 3 april 1953 tot samenordening van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, dat bepaalt dat, onder meer, de bepalingen van de algemene wet inzake douane en accijnzen betreffende de aansprakelijkheid en de medeplichtigheid toepasselijk zijn op de overtredingen van deze samengeordende wetsbepalingen, is ook artikel 266, § 1, A.W.D.A., dat bepaalt dat, behoudens de tegenstrijdige beschikkingen in bijzondere wetten en onverminderd de boeten en schuldigverklaringen ten bate van de Schatkist, de overtreders, hun medeplichtigen en de voor het misdrijf aansprakelijke personen solidair gehouden zijn tot het betalen van de rechten en taksen welke door fraude aan de Schatkist werden onttrokken, zomede van de eventueel verschuldigde nalatigheidsintresten, ter zake toepasselijk; noch artikel 42, dat de heffing van de openingsbelasting, de aanvullende belastingen, de geldboeten en de eventuele vervolgingskosten betreft, noch enige andere bepaling van voornoemd koninklijk besluit sluit de toepassing van artikel 266, § 1, A.W.D.A. uit, zodat de medeplichtige, ook al is hij niet de slijter, persoonlijk kan gehouden worden tot het betalen van de ontdoken rechten of taksen.

6 december 2005 P.2005.0916.N nr. 644

HUUR VAN DIENSTEN

Aannemingsovereenkomst – Onderaannemer – Rechtstreekse vordering tegen de bouwheer – Verbintenis – Exceptie van niet–nakoming – Bestaan – Ogenblik.

De exceptie van niet–nakoming van een verbintenis, die gegrond is op de onderlinge afhankelijkheid van de wederzijdse verbintenissen van partijen, behoort tot het wezen van de wederkerige overeenkomst, zodat zij bestaat voor de wanprestatie zelf (Artikelen 1102, 1134, 1184 en 1798, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2003.0318.N nr. 188

Aannemingsovereenkomst – Onderaannemer – Rechtstreekse vordering tegen de bouwheer – Vorm.

De uitoefening van de rechtstreekse vordering van de onderaannemer tegen de bouwheer is niet aan vormvoorschriften onderworpen (Art. 1798, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2004.0126.N nr. 192

Aannemingsovereenkomst – Onderaannemer – Rechtstreekse vordering tegen de bouwheer – Excepties – Tegenwerpelijkheid.

De bouwheer tegen wie een rechtstreekse vordering wordt ingesteld door de onderaannemer kan aan deze in de regel enkel de excepties tegenwerpen waarover hij beschikt op het ogenblik van het instellen van de rechtstreekse vordering. (Art. 1798, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2003.0318.N nr. 188

Onderneming – Besluit van een ondernemingsvereniging – Aanbieden van diensten – Advocaat – Mededingingsrecht.

De advocaten, leden van de balies aangesloten bij de Orde van Vlaamse balies, zijn ondernemingen in de zin van art. 2, Mededingingswet, en het reglement vastgesteld door de Orde van Vlaamse balies dient te worden aangemerkt als een besluit van een ondernemingsvereniging (Art. 2 Wet 1 juli 1999 tot bescherming van de economische mededinging.)

22 december 2005 C.2004.0434.N nr. 691

Aanbieden van diensten – Beoefenaar van een vrij beroep – Mededingingsrecht – Beperking van de mededinging.

Art. 2, § 1, Mededingingswet wordt niet geschonden doordat beoefenaars van vrije beroepen zoals advocaten of de orde van hun balies door middel van zelfregulering bepaalde beroepsregels vastleggen indien deze regels evenredig blijven met het nagestreefde en door de openbare overheid opgelegde doel

22 december 2005 C.2004.0434.N nr. 691

HUUR VAN GOEDEREN

ALGEMEEN

Verplichtingen van partijen – Verplichting van de huurder om de huurschade te vergoeden – Aanvang.

De verplichting van de huurder om de huurschade te vergoeden ontstaat in de regel slechts op het einde van de huur (Art. 1732 Burgerlijk Wetboek.)

25 februari 2005 C.2003.0245.N nr. 121

HUISHUUR

Opzegging – Niet tijdig.

Een opzegging die niet tijdig voor de vervaldag van de huurovereenkomst is gegeven is daarom niet nietig maar kan de huurovereenkomst op die vervaldag niet beëindigen. (Art. 3, § 2 Wet houdende wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk wetboek inzake huishuur.)

22 april 2005 C.2004.0194.N nr. 238

Kosten voor waterverbruik – Onverschuldigde betaling – Bewijslast.

Het vonnis dat oordeelt dat het in strijd is met de huurovereenkomst en met de wet om de oppervlakte te gebruiken als maatstaf voor de verdeling van het waterverbruik, verantwoordt niet naar recht zijn beslissing waarbij de vordering van de huurder tot terugbetaling van de voor zijn waterverbruik betaalde bedragen niet gegrond verklaard wordt op grond dat het aan hem staat te bewijzen dat hij de door hem zonder voorbehoud betaalde bedragen niet verschuldigd was (Artikelen 1315, 1728ter, § 1, 1728quater, § 1 Burgerlijk Wetboek; Art. 9, § 1 Besluit van de Waalse Regering 19 nov. 1993 tot regeling van de huurkosten van woningen beheerd door de "Société régionale wallonne du Logement" (Waalse Gewestelijke Huisvestingsmaatschappij of de door haar erkende maatschappijen; Art. 8, § 1 Besluit van de Waalse Regering 25 feb. 1999 tot regeling van de huurkosten van woningen beheerd door de "Société wallonne du Logement" (Waalse Huisvestingsmaatschappij) of door openbare huisvestingsmaatschappijen.)

28 april 2005 C.2004.0134.F nr. 251

Verplichting van de huurder – Kosten en lasten – Verschuldigd karakter – Voorwaarden – Aard van de wettelijke bepalingen.

De artikelen 1728ter, § 1, eerste tot derde lid, en 1728quater, § 1, eerste lid, B.W. zijn van dwingend recht ten voordele van de huurder; laatstgenoemde kan derhalve daarvan geen afstand doen tijdens de lopende huur. (Artikelen 1728ter, §§ 1 en 2, 1728quater, §§ 1 en 2 Burgerlijk Wetboek.)

28 april 2005 C.2004.0134.F nr. 251

Voorwaarde – Opzegging door de verpachter – Persoonlijk betrekken van het goed – Bewijs – Bewijslast.

Het staat aan de huurder die aanspraak maakt op de vergoeding bepaald in art. 3, § 2, hoofdstuk II, titel III, B.W., te bewijzen dat de verhuurder het goed niet heeft betrokken onder de voorwaarden en binnen de termijnen die in dat artikel zijn bepaald. (Art. 870 Gerechtelijk Wetboek; Art. 1315 Burgerlijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2003.0483.F nr. 355

Huurschade – Vaststelling.

De regeling voor de vaststelling van de huurschade is in de regel afhankelijk van het al dan niet voorhanden zijn van een plaatsbeschrijving bij de ingebruikneming van het gehuurde goed; in het geval van ononderbroken gebruik van het goed geschiedt die vaststelling in de regel door vergelijking tussen de toestand van dit goed bij de ingebruikneming ervan en bij het verlaten ervan (Artikelen 1730 en 1731 Burgerlijk Wetboek.)

15 september 2005 C.2004.0362.N nr. 438

PACHT

Akte van verkoop onder opschortende voorwaarde – Kennisgeving – Medepachter–exploitant.

Wanneer de kandidaat–koper van een gehuurde landeigendom een medepachter–exploitant is, moet de kennisgeving van de akte van verkoop onder opschortende voorwaarde uitgevoerd worden (Artikelen 48.1 en 49.1 Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

31 januari 2005 C.2003.0004.F nr. 61

Miskenning – Schadevergoeding – Storting.

De schadevergoeding die de pachter kan eisen van de verkoper van een gehuurd landeigendom, is verschuldigd zodra het recht van voorkoop is miskend, zonder dat aan enige andere voorwaarde dan die miskenning moet zijn voldaan (Art. 51 Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

31 januari 2005 C.2003.0004.F nr. 61

Opzegging – Duidelijke reden – Ontbreken – Geldigverklaring – Bevoegdheid van de rechter.

Het vonnis dat beslist een opzegging geldig te verklaren en daartoe enkel vermeldt dat zij gedaan is om de verpachte goederen te gebruiken overeenkomstig hun bestemming, verantwoordt die beslissing naar recht wanneer het, aan de hand van de omstandigheden die het vermeldt, oordeelt dat de pachters wisten welke bestemming de verpachter aan hun percelen wilde geven (Art. 12.8, tweede lid Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

21 april 2005 C.2003.0413.F nr. 235

Opzegging door de verhuurder voor persoonlijke exploitatie – Geldigverklaring – Beoordelingsbevoegdheid van de rechter – Voorwaarden – Oppervlakte die het bij K.B. bepaalde maximum overschrijdt – Berekening van die oppervlakte – Gevolgen van de opzegging.

De rechter kan, inzake pacht, de door de verhuurder gedane opzegging weigeren wanneer diens exploitatie, t.g.v. de opzegging, een oppervlakte bereikt die het door de Koning bepaalde maximum overstijgt. (Art. 12.7, eerste lid Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

20 juni 2005 C.2003.0524.F nr. 356

Vernieuwing – Overleden pachter – Verschillende erfgenamen – Voortzetting van de exploitatie – Kennisgeving aan verpachter – Verzet van de verpachter – Ontbreken van een persoonlijke en werkelijke exploitatie.

Uit geen enkele bepaling van de Pachtwet blijkt dat de pacht niet wordt vernieuwd, indien de ergenamen van de overleden pachter het verpachte goed niet persoonlijk en werkelijk exploiteren. (Artikelen 38 en 43 Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

23 juni 2005 C.2004.0403.F nr. 368

Vernieuwing – Overleden pachter – Verschillende erfgenamen – Voortzetting van de exploitatie – Kennisgeving aan verpachter – Verzet van de verpachter – Ernstige reden.

Het ontbreken van een persoonlijke en werkelijke exploitatie van het verpachte goed behoort niet tot een van de ernstige redenen van verzet die op beperkende wijze worden opgesomd in art. 37 Pachtwet. (Artikelen 37 en 43, tweede lid Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

23 juni 2005 C.2004.0403.F nr. 368

Ontbinding.

Uit art. 29 Pachtwet blijkt, enerzijds, dat de wetgever heeft gewild dat de feitenrechter zou nagaan of de niet–uitvoering van de overeenkomst ernstig genoeg is om de ontbinding ervan uit te spreken en, anderzijds, dat het ernstig karakter van de niet–uitvoering moet worden beoordeeld met inachtneming van het al dan niet bestaan van schade voor de verpachter (Art. 29 Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

23 juni 2005 C.2003.0450.F nr. 367

Bevoorrechte overdracht – Verpachter – Verzet – Ernstige reden – Persoonlijke exploitatie – Voornemen – Termijn – Vertrekpunt.

De verpachter kan zich verzetten tegen de vernieuwing van de pacht na bevoorrechte overdracht ervan, op grond dat hij het voornemen heeft om het verpachte goed binnen een termijn van minder dan vijf jaar zelf te exploiteren; die termijn begint te lopen vanaf het verzet van de verpachter tegen de pachtvernieuwing binnen drie maanden na de kennisgeving van de overdracht en niet vanaf het ogenblik van de kennisgeving van de overdracht aan de verpachter (Artikelen 34, 35, 36 en 37, § 1, 2° Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

3 oktober 2005 C.2003.0536.F nr. 472

Rechtsvordering – Oproeping ter minnelijke schikking – Stuitende werking van het verzoek tot oproeping bij elke poging.

In het geval van meerdere pogingen tot verzoening heeft, wat de termijnen betreft, elk verzoek om de toekomstige verweerder tot minnelijk schikking te doen oproepen, bedoeld in artikel 1345, eerste lid, Ger.W., de gevolgen van een gerechtelijke dagvaarding, mits deze wordt uitgebracht binnen een maand na de datum van het proces–verbaal waaruit blijkt dat de partijen niet tot een minnelijke schikking zijn gekomen (Art. 1345 Gerechtelijk Wetboek.)

6 oktober 2005 C.2004.0594.N nr. 488

Rechtsvordering – Oproeping ter minnelijke schikking – Vroegere verzoeningspoging – Stuitende werking.

In het geval van meerdere pogingen tot verzoening heeft, wat de termijnen betreft, elk verzoek om de toekomstige verweerder tot minnelijk schikking te doen oproepen, bedoeld in artikel 1345, eerste lid, Ger.W., de gevolgen van een gerechtelijke dagvaarding, mits deze wordt uitgebracht binnen een maand na de datum van het proces–verbaal waaruit blijkt dat de partijen niet tot een minnelijke schikking zijn gekomen (Art. 1345 Gerechtelijk Wetboek.)

6 oktober 2005 C.2004.0594.N nr. 488

Pacht toegestaan door de vruchtgebruiker – Verpachting voor langer dan negen jaar – Einde van het vruchtgebruik – Verkorting van de pachtduur door de eigenaar.

Als de vruchtgebruiker alleen een pacht heeft toegestaan voor langer dan negen jaar, kan hij die de blote eigendom heeft en volle eigenaar is geworden bij het einde van het vruchtgebruik, eisen dat de pachtduur wordt beperkt tot aan het verstrijken van de negenjarige periode waarin de pacht zich bij het eindigen van het vruchtgebruik bevindt, ook al is de verhuring onderworpen aan de Pachtwet, zonder dat hij gebonden is door de grond– en vormvoorwaarden die de Pachtwet voor de opzegging door de verpachter bepaalt en zonder dat de pachter zich daartegen kan verzetten op grond van art. 4, tweede lid, Pachtwet (Art. 595, tweede lid Burgerlijk Wetboek.)

17 oktober 2005 C.2001.0591.F nr. 514

Pacht toegestaan door de vruchtgebruiker – Verpachting voor langer dan negen jaar – Einde van het vruchtgebruik – Verkorting van de pachtduur door de eigenaar.

Het vonnis dat beslist dat de blote eigenaar, die t.g.v. het einde van het vruchtgebruik volle eigenaar is geworden, in geen geval is vrijgesteld van de verplichting om opzegging te doen onder de bij de Pachtwet opgelegde voorwaarden, is niet naar recht verantwoord (Art. 595, tweede lid Burgerlijk Wetboek.)

17 oktober 2005 C.2001.0591.F nr. 514

HANDELSHUUR

Huurhernieuwing – Artikel 14, eerste lid, Handelshuurwet – Aard – Afstand – Tijdstip.

Artikel 14, eerste lid, van de Handelshuurwet, dat bepaalt hoe de huurder voor het einde van de lopende huur zijn recht op huurhernieuwing kan uitoefenen, is van dwingend recht ten voordele van de beschermde partij, de verhuurder; alleen hij kan van die dwingende bepaling afstand doen en dit enkel wanneer de daarin bepaalde termijn voor de aanvraag tot huurhernieuwing reeds is aangevangen (Art. 14, eerste lid Wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van het handelsfonds.)

28 januari 2005 C.2003.0637.N nr. 58

Oorspronkelijke huurder – Hoofdelijkheid – Opeenvolgende overdrachten.

De hoofdelijke gehoudenheid van de oorspronkelijke huurder, bij overdracht van de gezamenlijke rechten van de hoofdhuurder, strekt zich uit ten aanzien van iedere opeenvolgende overnemer (Art. 11, I en III Wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van het handelsfonds.)

28 januari 2005 C.2004.0039.N nr. 60

Huurhernieuwing – Voortijdige overeenkomst.

Een overeenkomst van huurhernieuwing die wordt gesloten voordat de in artikel 14, eerste lid, van de Handelshuurwet bepaalde termijn is ingegaan, tussen een huurder en een partij die nog geen verhuurder is op het ogenblik van het sluiten van de overeenkomst, ook al wordt die gesloten onder de opschortende voorwaarde dat die partij verhuurder wordt, is relatief nietig en kan geen gevolg hebben wanneer de verhuurder geworden partij zich op de nietigheid ervan beroept (Art. 14, eerste lid Wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van het handelsfonds.)

28 januari 2005 C.2003.0637.N nr. 58

Weigering tot huurhernieuwing – Schadeloosstelling van de huurder – Voornemen tot wederopbouw van het onroerend goed – Voornemen niet ten uitvoer gebracht binnen de

wettelijke termijn – Uitvoering van het voornemen.

Dat de verhuurder zijn voornemen om tot wederopbouw van het onroerend goed over te gaan, heeft ten uitvoer gebracht binnen de in artikel 25, eerste lid, 3°, van de Handelshuurwet gestelde termijn, kan naar omstandigheden blijken uit de aanvraag tot het verkrijgen van de wettelijk vereiste vergunning voor de werken (Artikelen 16.I.3° en 25, eerste lid, 3° Wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van het handelsfonds.)

25 februari 2005 C.2002.0404.N nr. 120

Huurhernieuwing – Voorwaarden – Verhuurder – Antwoord onder ontbindende voorwaarde.

Wanneer op een regelmatige aanvraag om huurhernieuwing, het antwoord van de verhuurder gesteld is onder de ontbindende voorwaarde dat in het geval van de verkoop van het verhuurde goed, de koper nog het in voormeld artikel 14, tweede lid, bepaalde antwoord zal kunnen geven, is dit geen bindend antwoord (Art. 14, tweede lid Wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van het handelsfonds.)

11 april 2005 C.2003.0383.N nr. 215

Huurhernieuwing – Aanvraag van de huurder – Weigering van de verhuurder – Kennisgeving – Geen kennisgeving.

Het vermoeden dat de verhuurder met de huurhernieuwing heeft ingestemd is onweerlegbaar wanneer de verhuurder niet binnen de termijn van drie maanden vanaf de regelmatige aanvraag zijn met redenen omklede weigering bij aangetekende brief of bij deurwaardersexploot ter kennis van de huurder heeft gebracht. (Art. 14, eerste lid Wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van het handelsfonds.)

26 mei 2005 C.2004.0316.F nr. 299

Bedongen voorkooprecht – Schending – Geschillen – Contractuele vordering – Vordering op grond van derde–medeplichtigheid – Handelshuurovereenkomst – Vrederechter – Bijzondere bevoegdheid.

De bijzondere bevoegdheid van de vrederechter inzake handelshuur omvat de geschillen die betrekking hebben op de toepassing van de wettelijke en contractuele bepalingen die gelden in de relatie tussen de partijen bij de huurovereenkomst; de kennisneming van een vordering die de huurrelatie overstijgt zoals een buitencontractuele vordering wegens derde–medeplichtigheid door de miskenning van de contractuele bepalingen van de huurovereenkomst, behoort niet tot die bevoegdheid (Art. 591, 1° Gerechtelijk Wetboek.)

12 september 2005 C.2003.0532.N nr. 421

HUWELIJKSVERMOGENSSTELSELS

WETTELIJK STELSEL

Gemeenschappelijk vermogen – Vereffening – Vergoeding – Aanvang van de interest.

De vergoedingsplicht bij de vereffening van het gemeenschappelijk vermogen ontstaat bij de ontbinding van het wettelijk stelsel, en vanaf dan is de rente verschuldigd (Art. 1436 Gerechtelijk Wetboek.)

6 mei 2005 C.2003.0394.N nr. 265

BEDONGEN STELSELS

Scheiding van goederen – Gemeenschap van aanwinsten – Echtscheiding – Aanvaarding – Termijn – Verval – Afstand – Overgangsbepalingen.

Oud art. 1463, B.W., bepaalt dat de uit de echt of van tafel en bed gescheiden vrouw die, binnen drie maanden en veertig dagen nadat de echtscheiding of de scheiding van tafel en bed definitief is uitgesproken, de gemeenschap niet aanvaard heeft, geacht wordt daarvan afstand te hebben gedaan, tenware zij, nog binnen de termijn zijnde, van de rechter verlenging van de termijn bekomen heeft, nadat de man werd gehoord of behoorlijk opgeroepen; die bepaling blijft van toepassing op de ontbinding en de vereffening van een gemeenschap van aanwinsten die echtgenoten, die vóór de inwerkingtreding van de W. 14 juli 1976, waren gehuwd, bij hun stelsel van scheiding van goederen gevoegd hadden (Art. 1463 (oud) Burgerlijk Wetboek; Art. 3 Overgangsbepalingen – art. 1, 3° Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels; Art. 4 Overgangs– en wijzigingsbepalingen – § 5 Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels; Art. 47, § 1 Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels.)

6 juni 2005 C.2004.0504.F nr. 318

Scheiding van goederen – Beheer – Vaststelling.

De rechter stelt in feite vast wie van de echtgenoten het beheer heeft van de goederen. (Art. 1467 Burgerlijk Wetboek.)

17 juni 2005 C.2004.0395.N nr. 353

Scheiding van goederen – Beheer – Rekeningen – Volmacht.

Het enkele feit dat een echtgenoot mandaat heeft op de rekeningen van de andere echtgenoot houdt niet noodzakelijk in dat hij daardoor het beheer heeft van die rekeningen. (Art. 1467 Burgerlijk Wetboek.)

17 juni 2005 C.2004.0395.N nr. 353

WIJZIGING VAN HET HUWELIJKSVERMOGENSSTELSEL

Wijzigingsakte – Gevolg – Vereffening – Overdracht – Vaststelling – Notariële akte.

Opdat de akte houdende wijziging van het huwelijksvermogensstelsel gevolg zou hebben is vereist dat de vereffening of de overdracht van de goederen van het ene vermogen naar het andere bij notariële akte wordt vastgesteld binnen een jaar na de bekendmaking van een uittreksel uit de homologatiebeslissing in het Belgische Staatsblad; deze vereiste heeft geen betrekking op de geldigheid van deze wijzigingsakte, noch op de rechtsgevolgen van deze overeenkomst maar op de uitwerking van die rechtsgevolgen en regelt derhalve de rechtskracht van deze akte (Art. 1395, § 4 Burgerlijk Wetboek.)

15 september 2005 C.2004.0345.N nr. 437

GERECHTELIJKE SCHEIDING VAN GOEDEREN

Regeling van de vergoedingen – Gemeenschap van aanwinsten – Ontbinding van de huwelijksgemeenschap – Vereffening.

Telkens als een bedrag uit de gemeenschap wordt genomen om persoonlijke schulden of lasten van een van de echtgenoten te voldoen, zoals de prijs van zijn eigen onroerend goed, is hij daarvoor vergoeding verschuldigd; omgekeerd, indien een onroerend goed dat aan een van de echtgenoten toebehoorde, wordt verkocht, en de prijs daarvan in de

gemeenschap is gestort, zonder wederbelegging, wordt die prijs uit de gemeenschap voorafgenomen ten voordele van de echtgenoot die eigenaar was van het verkochte onroerend goed. (Artikelen 1433, 1437 et 1528 oud Burgerlijk Wetboek.)

30 september 2005 C.2004.0206.F nr. 469

IMMUNITEIT

Strafzaken – Beroepsjournalist – Houder van identificatiedocumenten en –kentekens van beroepsjournalist of persbedrijf – Doel.

Het feit dat een beroepsjournalist in het bezit is van identificatiedocumenten en –kentekens, die alleen dienen om de identificatie van de journalisten bij het uitoefenen van hun beroep te vergemakkelijken en om de openbare overheid in staat te stellen de vertegenwoordigers van de pers alle medewerking te verlenen die met de omstandigheden overeen te brengen is, verleent hem geen strafrechtelijke immuniteit voor het plegen van verkeersinbreuken. (Art. 2 Wet 30 dec. 1963; Art. 1 K.B. 12 april 1965.)

17 mei 2005 P.2004.1617.N nr. 283

Parlementaire onschendbaarheid – Artikel 58, Grondwet – Mening of stem uitgebracht in de uitoefening van de parlementaire functie – Vervolging of onderwerping aan enig onderzoek.

In artikel 58, Grondwet, dat bepaalt dat geen lid van een van beide Kamers kan worden vervolgd of aan enig onderzoek onderworpen naar aanleiding van een mening of een stem, in de uitoefening van zijn functie uitgebracht, houden de woorden "vervolgd of aan enig onderzoek onderworpen" in dat de vervolging of het onderzoek, met name of in feite, tegen het parlementslid moet zijn gericht

27 september 2005 P.2005.0878.N nr. 462

INKOMSTENBELASTINGEN

PERSONENBELASTING

Huurovereenkomsten – Op kunstmatige wijze onderscheiden akten – Herkwalificatie – Bevoegdheid van de administratie.

Art. 344, §1, W.I.B. 1992 staat de administratie een verrichting toe in haar geheel te herkwalificeren die op kunstmatige wijze in afzonderlijke akten is opgesplitst, teneinde de verrichting die de partijen in werkelijkheid tot stand hebben gebracht, te belasten (Art. 344, § 1 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

21 april 2005 F.2003.0065.F nr. 237

VENNOOTSCHAPSBELASTING

Splitsing – Kapitaalverhoging – Inkomsten uit aandelen of deelbewijzen van kapitalen die inbrengen in geld – Vennootschapswinst niet belastbaar in de vennootschapsbelasting.

De aandelen die door een vennootschap worden uitgegeven enkele ogenblikken nadat zij is opgericht na de splitsing van het vermogen van een ontbonden vennootschap en naar aanleiding van de verhoging van haar kapitaal waarop een andere, eveneens ter gelegenheid van die splitsing opgerichte vennootschap volledig heeft ingeschreven door de inbreng van kapitaal dat zij enkele ogenblikken tevoren van de ontbonden vennootschap ontvangen heeft, zijn aandelen die een inbreng vertegenwoordigen die is gedaan ter gelegenheid van de splitsing in de zin van art. 2, § 4, 1°, K.B. nr. 15 van 9 maart 1982 en die niet in aanmerking komen voor de bij dat koninklijk besluit toegekende belastingvoordelen (Art. 2, § 4, 1° K.B. nr 15 van 9 maart 1982.)

17 maart 2005 F.2003.0059.F nr. 172

Beperkingen inzake aftrek – Winsten of baten uit abnormale of goedgunstige voordelen – Toetsing door de rechter.

De rechter die geroepen wordt te toetsen of de door de belastingplichtige gerealiseerde fiscale voordelen als "abnormaal of goedgunstig" dienen aangemerkt in de zin van artikel 79, W.I.B. (1992) mag nagaan of bedoelde voordelen onder abnormale omstandigheden werden verkregen in het raam van verrichtingen die niet op grond van economische doelstellingen maar enkel op grond van fiscale oogmerken konden worden verklaard (Artikelen 79 en 207, tweede lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

29 april 2005 F.2003.0037.N nr. 253

Vastgoedcertificaat – Belegging in onroerend goed – Huurder – Vergoeding – Verdeling – Onzekere opbrengst.

De tijdens de erfpacht gedane verdeling van de vaste jaarlijkse bedragen die afkomstig zijn van de door de huurder betaalde vergoeding, die bekend is ten tijde van de uitgifte van het vastgoedcertificaat dat een openbaar uitgegeven effect is dat overeenkomt met aan een vennootschap op aandelen toegekend en door haar in een welbepaald onroerend goed geïnvesteerd kapitaal, is geen verdeling tussen de houders van certificaten met een onzekere opbrengst die van jaar tot jaar schommelt.

12 mei 2005 F.2004.0017.F nr. 277

Effecten – Inkomsten – Interesten.

Art. 19, § 2, W.I.B. 92 impliceert geenszins dat alleen bedragen die boven de uitgifteprijs van vastrentende effecten worden toegekend, als interesten kunnen worden beschouwd.

12 mei 2005 F.2004.0017.F nr. 277

Onderworpen rechtspersonen – Voorwaarden – Exploitatie of verrichtingen van winstgevende aard – Handelsvennootschap of burgerlijke vennootschap met handelsvorm – Patrimoniumvennootschap.

Handelsvennootschappen of burgerlijke vennootschappen, opgericht in de vorm van een handelsvennootschap, die als maatschappelijk doel het beheer van vastgoed hebben, houden zich bezig met een exploitatie of met verrichtingen van winstgevende aard in de zin van artikel 94, eerste lid, W.I.B. (1964).

20 mei 2005 F.2002.0036.N nr. 287

Immateriële vaste activa – Cliënteel – Afschrijving.

De beslissing die oordeelt dat de stabiliteit, ja zelfs de stijging van de honoraria, iedere waardevermindering, en, bijgevolg, iedere afschrijving van cliënteel, uitsluit, is niet naar recht verantwoord (Artikelen 49, 52, 6°, en 61, eerste lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

21 oktober 2005 F.2004.0039.F nr. 530

VOORHEFFINGEN EN BELASTINGKREDIET

Faillietverklaring van de werkgever – Te betalen opzegvergoedingen – Verplichtingen curator.

Wanneer de curator de verdeling doet en aan de werknemers een bedrag uitbetaalt ingevolge een aangifte van schuldvordering voor de vergoeding verschuldigd ingevolge

de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, moet hij zelf het deel van de verschuldigde bedrijfsvoorheffing berekenen, inhouden en in voorkomend geval aan de Staat storten, ook al heeft de Staat voor dat bedrag nog geen aangifte gedaan van schuldvordering. (Artikelen 88 en 90, § 1 en bijlage III Koninklijk Besluit tot uitvoering van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992; Art. 270, 6° Wetboek Inkomstenbelastingen 1992, gewijzigd bij de wet van 22 juli 1993; Artikelen 272 en 273 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

21 januari 2005 C.2004.0179.N nr. 45

AANSLAGPROCEDURE

Bedrijfslokalen – Bezichtiging – Ambtenaar – Aanstellingsbewijs – Geen aanstellingsbewijs – Toestemming van de belastingplichtige.

Niet onregelmatig is de bezichtiging van de bedrijfslokalen door ambtenaren van de administratie der directe belastingen, die niet voorzien zijn van hun aanstellingsbewijs, wanneer de belastingplichtige uitdrukkelijk met de plaatsbezichtiging instemt. (Art. 319, eerste lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

17 februari 2005 F.2004.0010.F nr. 100

Verboden compensatie.

De directeur van de belastingen die uitspraak doet over de door de belastingschuldige aangevoerde bezwaren kan, om eigen redenen, de aanslag handhaven op grond van materiële gegevens die de taxatieambtenaar in aanmerking had genomen (Art. 375, tweede lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

17 februari 2005 F.2004.0028.F nr. 102

Inkomsten uitgewezen door een rechtsvordering – Strafvordering – Bijzondere aanslagtermijn van twaalf maanden – Vertrekpunt.

De termijn van twaalf maanden waarover de administratie krachtens artikel 263, § 2, 3°, van het W.I.B. (1964) beschikt om de belasting of de aanvullende belasting te vestigen in geval een strafvordering uitwijst dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven, begint slechts te lopen vanaf de datum waarop tegen de beslissing over de bij de rechter aanhangig gemaakte strafvordering geen verzet of voorziening meer kan worden ingediend; wanneer de strafvordering gepaard gaat met een burgerlijke partijstelling en de aan het licht gekomen elementen zowel blijken uit de strafrechtelijke en civielrechtelijke gegevens van het correctioneel vonnis, verhindert de omstandigheid dat tegen het vonnis op één van de twee gebieden nog een verzet of voorziening mogelijk is, dat de termijn zou ingaan (Art. 263, § 2, 3° Wetboek Inkomstenbelastingen 1964; Art. 358, § 2, 3° Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

9 juni 2005 F.2003.0025.N nr. 329

Bijzondere aanslagtermijn van twaalf maanden – Inkomsten uitgewezen door een rechtsvordering – Strafvordering.

Onder rechtsvordering in de zin van artikel 263, § 1, 3°, van het W.I.B. (1964), die de administratie toelaat de belasting of de aanvullende belasting te vestigen zelfs nadat de in artikel 259, W.I.B. (1964) bepaalde termijn is verstreken, wordt onder meer de strafvordering verstaan; de strafvordering is ingesteld in de zin van dezelfde bepaling wanneer het openbaar ministerie een opsporingsonderzoek instelt of de onderzoeksrechter vordert (Art. 263, § 1, 3° Wetboek Inkomstenbelastingen 1964; Art. 358, § 1, 3° Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

9 juni 2005 F.2003.0025.N nr. 329

Belastingverhoging – Kwijtschelding door de minister van Financiën.

De gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van een belastingverhoging door de minister van Financiën is een gunstmaatregel waardoor het fiscaal bestuur afziet van de uitvoering van de opgelegde belastingverhoging en van de erop verschuldigde intresten, die evenwel niet leidt tot een vermindering van de verschuldigde inkomstenbelasting en van de erop betrekking hebbende interest. (Art. 9 R.B. 18 maart 1831; Art. 415, § 1, eerste lid, 3° Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

24 juni 2005 C.2002.0433.N nr. 373

Akte – Herkwalificering door de belastingadministratie.

Krachtens art. 344, § 1, W.I.B. 1992 kan alleen de kwalificatie van een akte aan de belastingadministratie niet worden tegengeworpen en kan deze de kwalificatie slechts met inachtname van de rechtsgevolgen van die akte wijzigen (Art. 344, § 1 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

4 november 2005 F.2004.0056.F nr. 567

Toepassing van een belastingverhoging – Kennisgeving in het bericht van wijziging.

Belastingverhogingen zijn geen inkomsten of andere gegevens die, wanneer het bestuur voornemens is ze in de plaats te stellen van de aangegeven of erkende inkomsten of andere gegevens, het voorwerp moeten uitmaken van een bericht van wijziging. (Art. 251 Wetboek Inkomstenbelastingen 1964.)

17 november 2005 F.2003.0027.N nr. 606

Bericht van wijziging – Inkomsten of andere gegevens die het bestuur voornemens is in de plaats te stellen.

Belastingverhogingen zijn geen inkomsten of andere gegevens die, wanneer het bestuur voornemens is ze in de plaats te stellen van de aangegeven of erkende inkomsten of andere gegevens, het voorwerp moeten uitmaken van een bericht van wijziging. (Art. 251 Wetboek Inkomstenbelastingen 1964.)

17 november 2005 F.2003.0027.N nr. 606

Onderzoek door andere fiscale administratie – Rechtmatig verkregen inlichtingen – Aanwending.

De inlichtingen en gegevens die tijdens een onderzoek door een fiscale administratie rechtmatig werden verkregen, kunnen gebruikt worden door een andere fiscale administratie met het oog op het vestigen van een andere belasting ten laste van de gecontroleerde persoon of ten laste van een andere belastingplichtige (Art. 210, §§ 2 en 3 Douane en accijnzenwet 18 juli 1977; Art. 93quaterdecies, §§ 2 en 3 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde; Artikelen 335 en 336 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

17 november 2005 C.2002.0631.N nr. 603

Belastingverhoging – Voorafgaande kennisgeving aan de belastingplichtige.

Geen wettelijke of reglementaire bepaling legt het bestuur de verplichting op om de belastingverhoging voor de inkohiering ervan ter kennis te brengen van de belastingplichtige.

17 november 2005 F.2003.0027.N nr. 606

Bericht van wijziging – Nieuwe wijziging van de aangifte.

Wanneer na een eerder bericht van wijziging de administratie opnieuw tot een andere wijziging van de aangifte wil overgaan, omdat zij nieuwe of betere redenen tot wijziging heeft ontdekt, moet zij de belastingplichtige daartoe andermaal van in kennis stellen door middel van een bericht van wijziging; de kennisgeving van een nieuw bericht van wijziging is evenwel niet vereist, wanneer de in een eerder bericht voorgestelde aanslagbasis verminderd wordt en daarvoor uitsluitend rekening wordt gehouden met de opmerkingen van de belastingplichtige zonder dat de methode en de grondslagen van de berekening gewijzigd worden. (Art. 251 Wetboek Inkomstenbelastingen 1964.)

17 november 2005 F.2003.0027.N nr. 606

VOORZIENING VOOR HET HOF VAN BEROEP

Nietig verklaarde aanslag – Geen verjaring – Nieuwe aanslag – Voorheffingen of voorafbetalingen – Behoud door het Bestuur.

Wanneer het hof van beroep aanneemt dat de betwiste aanslag om een andere reden dan verjaring nietig is en aldus het bestaan en het bedrag van de eventuele belastingschuld niet kan vaststellen, en impliciet aanneemt dat de betaalde voorafbetalingen en de onroerende voorheffing zullen kunnen worden verrekend bij het vestigen van een nieuwe aanslag, kan dit hof geen terugbetaling bevelen van de ingehouden voorafbetalingen en de betaalde onroerende voorheffing (thans art. 355 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992; Art. 260 Wetboek Inkomstenbelastingen 1964.)

20 mei 2005 F.2002.0061.N nr. 288

VOORZIENING IN CASSATIE

Cassatiemiddelen – Vereiste vermeldingen – Vermelding van de geschonden wetsbepalingen – Gewijzigde wetsbepalingen.

Het middel dat schending aanvoert van wettelijke bepalingen "in de versie toepasselijk op het voorliggende geval", terwijl die bepalingen herhaaldelijk werden gewijzigd, geeft niet aan welke versie van deze bepalingen toepasselijk is, en is bij gebrek aan nauwkeurigheid niet ontvankelijk

17 november 2005 C.2003.0430.N nr. 604

RECHTEN, TENUITVOERLEGGING EN VOORRECHTEN VAN DE SCHATKIST

Verplichte inhoudingen – Geregistreerde aannemer – Schrapping – Factuur – Endossement.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3 R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannemer–medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus en aan de R.S.Z., is ook toepasselijk op de betaling aan de schuldeiser aan wie de factuur van die aannemer werd geëndosseerd

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Geregistreerde aannemer – Verplichte inhoudingen – Aard.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3, R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannneme–

medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus en aan de R.S.Z., is van openbare orde

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Geregistreerde aannemer – Schrapping – Verplichte inhoudingen – Tijdstip.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3, R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannemer–medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus en aan de R.S.Z., ontstaat door die enkele schrapping

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Invordering van belastingschulden – Beslagrechter – Bevoegdheid.

De beslagrechter die kennisneemt van een vordering betreffende de middelen tot tenuitvoerlegging op de goederen van de schuldenaar, beoordeelt de wettigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging, zonder uitspraak te kunnen doen over de zaak zelf, behoudens de uitdrukkelijk in de wet bepaalde gevallen; inzake inkomstenbelastingen is de beslagrechter, op het verzet van de belastingschuldige tegen het dwangbevel dat hem is betekend met het oog op de invordering van de belasting, niet bevoegd om uitspraak te doen over de geldigheid van de aanslag en van de titel die eraan ten grondslag ligt (Artikelen 1395, eerste lid en 1498 Gerechtelijk Wetboek.)

1 december 2005 C.2003.0030.N nr. 637

Vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden.

Het vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden dat ofwel door de ontvanger, ofwel door de met de invordering belaste ambtenaar wordt gelegd, heeft niet tot gevolg dat het bedrag van het derdenbeslag definitief aan de beslagleggende schuldeiser wordt toegekend; ingeval vroeger door een schuldeiser beslag werd gelegd op het vermogen van de schuldenaar, wordt het bedrag van het derdenbeslag onderworpen aan de samenloop van diens schuldeisers (Artikelen 164, §§ 1, 3, en 4, en 165, §§ 2 en 3 Koninklijk Besluit tot uitvoering van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992; Art. 85bis, §§ 1, 2 en 3 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde.)

16 december 2005 C.2003.0128.F nr. 679

INTERESTEN

COMPENSATOIRE INTERESTEN

Schade die geleidelijk aan tot stand komt – Schade die in haar geheel op een bepaalde datum kan worden geraamd – Peildatum.

Wanneer schade geleidelijk aan tot stand is gekomen en de rechter oordeelt dat zij op een bepaalde datum in haar geheel kan worden geraamd, kan hij zonder het beginsel van het volledig herstel van de schade te miskennen, beslissen dat de compensatoire interest vanaf die datum zal ingaan (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0131.F nr. 21

Compensatoire interest vormt een aanvullende vergoeding tot herstel van de schade die uit de vertraging in de vergoeding is ontstaan; hij heeft betrekking op de omvang van de

schade en vormt een geheel met het toegekende hoofdbedrag (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0131.F nr. 21

Tijdstip van het vonnis – Vaststaande schade die in haar geheel kan worden geraamd – Hoofdbedrag – Uitgestelde betaling – Bijkomende schade.

De regel dat de rechter de schade moet ramen op het tijdstip van de uitspraak, verbiedt hem niet het hoofdbedrag van de vergoeding te berekenen op het tijdstip waarop de schade al vaststaand was en kon worden geraamd en bijgevolg kon worden vergoed, en evenmin compensatoire interest op dat bedrag toe te kennen als vergoeding voor de bijkomende schade wegens uitstel van betaling van het hoofdbedrag. (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

26 januari 2005 P.2004.1222.F nr. 53

Materiële en morele schade – Blijvende arbeidsongeschiktheid – Onderscheid tussen de reeds geleden schade en de toekomstige schade – Begroting door kapitalisatie – Compensatoire interesten die enkel op de toekomstige schade kunnen toegepast worden.

De rechter, die de materiële en morele schade moet ramen ten gevolge van een blijvende lichamelijke arbeidsongeschiktheid, en daarbij een onderscheid maakt tussen de reeds geleden schade en de toekomstige schade en de kapitalisatiemethode aanwendt om deze laatste te waarderen met toepassing van de parameters die golden op het tijdstip van zijn uitspraak en niet op het ogenblik van de consolidatie, beslist noodzakelijkerwijze dat de schade niet kon worden geraamd zoals zij was op het ogenblik van de consolidatie en dat zij toen niet kon worden vergoed; bijgevolg kan hij geen compensatoire interest toekennen op het bedrag van de vergoeding dat bestemd is om de toekomstige schade te vergoeden (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

26 januari 2005 P.2004.1222.F nr. 53

Tijdstip van het vonnis – Vaststaande schade die in haar geheel op een vroeger tijdstip kan worden begroot – Hoofdbedrag dat op dat tijdstip is berekend – Uitgestelde betaling – Bijkomende schade.

De regel dat de rechter de schade moet ramen op het ogenblik van de uitspraak, verbiedt hem niet het hoofdbedrag van de vergoeding te berekenen op een vroeger tijdstip, zo hij van mening is dat de schade op dat ogenblik al vaststond en voor begroting vatbaar was en bijgevolg tot herstel aanleiding kon geven, noch om in dat geval op dat bedrag compensatoire interesten toe te kennen om de bijkomende schade wegens het uitstel van betaling van het hoofdbedrag te vergoeden

7 september 2005 P.2005.0500.F nr. 415

De compensatoire interesten maken een integrerend deel uit van de vergoeding die voor het herstel van de door een fout veroorzaakte schade wordt toegekend; zij zijn een aanvullende vergoeding ter compensatie van de schade die voortvloeit uit de vertraging die bij de schadeloosstelling is opgelopen (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

7 september 2005 P.2005.0500.F nr. 415

Feitelijke beoordeling door de bodemrechter.

De rechter beoordeelt in feite het bestaan en de omvang van de schade die door een onrechtmatige daad is veroorzaakt, alsook het bedrag van de integrale schadeloosstelling; hij moet met name beoordelen of er compensatoire interest moet worden toegekend en hij moet de aanvangsdatum voor de berekening ervan vastleggen

26 oktober 2005 P.2004.1258.F nr. 542

De compensatoire interest maakt een integrerend deel uit van de vergoeding die voor het herstel van de door een fout veroorzaakte schade wordt toegekend; hij vormt een aanvullende vergoeding ter compensatie van de schade die voortvloeit uit de vertraging die bij de schadeloosstelling is opgelopen

26 oktober 2005 P.2004.1258.F nr. 542

Tijdstip van het vonnis – Vaststaande schade die in haar geheel op een vroeger tijdstip kan worden begroot – Forfaitaire schadevergoeding – Hoofdbedrag – Uitgestelde betaling – Bijkomende schade.

De regel dat de rechter de schade moet ramen op het tijdstip van de uitspraak, verbiedt hem niet het hoofdbedrag van de vergoeding te berekenen op een vroeger tijdstip, zo hij van mening is dat de volledige schade op dat ogenblik al vaststond en voor begroting vatbaar was en bijgevolg tot herstel aanleiding kon geven, noch om in dat geval op dat bedrag compensatoire interest toe te kennen om de bijkomende schade wegens het uitstel van betaling van het hoofdbedrag te vergoeden (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

26 oktober 2005 P.2004.1258.F nr. 542

ALLERLEI

Huwelijksvermogensstelsel – Gemeenschappelijk vermogen – Vereffening – Vergoeding – Aanvang van de interest.

De vergoedingsplicht bij de vereffening van het gemeenschappelijk vermogen ontstaat bij de ontbinding van het wettelijk stelsel, en vanaf dan is de rente verschuldigd (Art. 1436 Gerechtelijk Wetboek.)

6 mei 2005 C.2003.0394.N nr. 265

INTERNATIONALE VERDRAGEN

Verdrag inzake de rechten van het kind – Vrijheidsberoving van minderjarige – Detentiesituatie – Kennisname door het onderzoeksgerecht.

De artikelen 37 en 40, Verdrag Rechten van het Kind schrijven niet voor dat het onderzoeksgerecht dat uitspraak doet over de vrijheidsberoving van een minderjarige tegen wie, ingevolge een beslissing van uithandengeving door de jeugdrechter, door de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, kennis dient te nemen van de precieze detentiesituatie van die minderjarige

22 maart 2005 P.2005.0340.N nr. 178

Verdrag inzake de rechten van het kind – Vervolging van minderjarige voor het gerecht bevoegd krachtens het gemeen recht.

Artikel 38, eerste lid, Jeugdbeschermingswet heeft niet tot gevolg dat het Verdrag Rechten van het Kind niet meer van toepassing is op de minderjarige wiens zaak wordt behandeld voor het gerecht dat krachtens het gemeen recht bevoegd is.

22 maart 2005 P.2005.0340.N nr. 178

Europese Unie – Schengenuitvoeringsovereenkomst – Artikel 54 – Verdovende middelen – Sluikhandel – Financiële manipulaties in verband met sluikhandel – Feiten gepleegd in België en in het buitenland – Veroordeling in het buitenland – Afzonderlijke feiten – Door eenheid van misdadig opzet verbonden feiten – Vervolgbaarheid in België – Prejudicieel

geschil – Vraag om uitlegging.

Wanneer voor het Hof de vraag rijst of aan de regel 'kan niet vervolgd worden ter zake van dezelfde feiten' uit artikel 54 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985, die uitleg moet gegeven worden dat wanneer onder 'dezelfde feiten' ook dienen te worden begrepen verschillende feiten die door eenheid van opzet verbonden zijn en aldus één feit opleveren, dit inhoudt dat een beklaagde voor het misdrijf van witwassen in België niet meer vervolgbaar wordt wanneer hij voor andere feiten, gepleegd met hetzelfde opzet, veroordeeld werd in Nederland, ongeacht alle andere feiten die binnen dezelfde tijdsruimte werden gepleegd, maar die pas na het onherroepelijk buitenlands vonnis in België aan het licht zullen komen en/of vervolgd worden, dan wel of in dit geval de feitenrechter deze andere feiten bijkomend kan bestraffen, rekening houdend met de reeds uitgesproken straffen, behoudens indien deze hem voor een juiste bestraffing van al de misdrijven voldoende lijken, en zonder dat het geheel van de straffen uitgesproken het maximum van de zwaarste straf mag te boven gaan, stelt het Hof een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. (Artikelen 54 en 71 Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985; Art. 35 Verdrag 7 feb. 1992 betreffende de Europese Unie; Art. 36, 2a i) en ii) Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen, opgemaakt te New York op 30 maart 1961 en goedgekeurd bij de wet van 20 aug. 1969.; Art. 65 Strafwetboek.)

6 september 2005 P.2005.0583.N nr. 410

Europees verdrag van 27 jan. 1977 tot bestrijding van terrorisme – Toepasselijkheid.

Het Europees verdrag van 27 jan. 1977 tot bestrijding van terrorisme bindt alleen de Staten die bij dat verdrag partij zijn in hun onderlinge betrekkingen; bijgevolg is de beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling niet naar recht verantwoord waarbij het karakter van politiek misdrijf niet wordt toegekend aan feiten waarop een bevel tot aanhouding is gegrond dat door de procureur–generaal des Konings bij het Hof van Beroep te Rabat is uitgevaardigd, om de enige reden dat België de voormelde Europese conventie heeft getekend.

19 oktober 2005 P.2005.1272.F nr. 525

JAARLIJKSE VAKANTIE

Vakantiebesluit – Gelijkgestelde dagen van economische werkloosheid – Bijzondere vakantiefondsen – Appreciatiebevoegdheid – Wijzigende bepalingen – K.B. 10 nov. 2004 – Aard.

Het koninklijk besluit van 10 november 2004 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie van de werknemers, ter verduidelijking van de dagen arbeidsonderbreking ingevolge economische werkloosheid in het stelsel van de jaarlijkse vakantie van de arbeiders en leerling–arbeiders, interpreteert niet doch wijzigt de vroegere vakantiereglementering.

7 februari 2005 S.2004.0152.N nr. 76

Bedienden – Vakantiegeld – Vakantiegeld–einde dienstbetrekking – Berekeningsbasis – Voorwaarden – Voordeel.

Om te worden opgenomen in de berekeningsbasis van het vakantiegeld dat de werkgever moet betalen aan de bediende wiens contract een einde neemt, is niet vereist dat een voordeel zich uitstrekt over de vakantieperiode. (Art. 46 K.B. 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse

vakantie.)

26 september 2005 S.2004.0163.N nr. 458

Bedienden – Vakantiegeld – Dubbel vakantiegeld – Berekening – Loonbestanddelen.

Alleen de loonbestanddelen die deel uitmaken van de wedde van de maand waarin de vakantie ingaat komen in aanmerking voor de berekening van het dubbel vakantiegeld. (Art. 38, 2° K.B. 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie.)

26 september 2005 S.2004.0163.N nr. 458

Bedienden – Vakantiegeld – Dubbel vakantiegeld – Vakantiegeld–einde dienstbetrekking – Berekening – Loon – Voordelen – Brutowedde.

Met de term "brutowedde" in de artikelen 38, 2°, en 46, van het Uitvoeringsbesluit Jaarlijkse Vakantie is bedoeld : elk voordeel toegekend door de werkgever als tegenprestatie voor de arbeid verricht ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst, behoudens indien dit voordeel niet in aanmerking wordt genomen voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen (Artikelen 38, 2°, 38bis en 46 K.B. 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie.)

26 september 2005 S.2004.0163.N nr. 458

JACHT

Schade door grof wild – Velden, vruchten en oogsten – Vergoeding – Inkomsten uit een landbouwbedrijf.

De houder van het jachtrecht is jegens de eigenaar aansprakelijk voor de schade die door grof wild aan diens velden, vruchten en oogsten wordt aangericht, zonder dat wordt vereist dat die eigenaar daaruit inkomsten haalt (Art. 1 Wet 14 juli 1961.)

14 april 2005 C.2004.0130.F nr. 226

JEUGDBESCHERMING

Voorlopige maatregelen – Voorlopige maatregel van maatschappelijke beveiliging – Nieuwe maatregel getroffen met toepassing van artikel 52quater Jeugdbeschermingswet – Zelfstandige maatregel.

De maatregel die met toepassing van artikel 52quater van de Jeugdbeschermingswet is getroffen, is een zelfstandige maatregel, onafhankelijk van een voorlopige maatregel van maatschappelijke beveiliging die eerder werd getroffen met toepassing van artikel 2 van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd.

1 maart 2005 P.2005.0079.N nr. 127

Vervolging voor het gerecht bevoegd krachtens het gemeen recht – Verdrag inzake de rechten van het kind – Toepassing.

Artikel 38, eerste lid, Jeugdbeschermingswet heeft niet tot gevolg dat het Verdrag Rechten van het Kind niet meer van toepassing is op de minderjarige wiens zaak wordt behandeld voor het gerecht dat krachtens het gemeen recht bevoegd is.

22 maart 2005 P.2005.0340.N nr. 178

Hulpverlening aan de jeugd – Decreet 4 maart 1991 van de Franse Gemeenschap inzake

hulpverlening aan de jeugd – Artikel 39 – Voorlopige plaatsing van een minderjarige – Hoger beroep – Rechtspleging in hoger beroep – Dagvaarding van de ouders van de minderjarige – Verplichting.

Wanneer het hof van beroep kennis neemt van het beroep tegen een beschikking die de jeugdrechtbank gegeven heeft op grond van art. 39 van het decreet van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd, moet het O.M. naar luid van art. 63ter, derde lid, Jeugdbeschermingswet, de ouders van de minderjarige dagvaarden; die bepaling is voorgeschreven op straffe van nietigheid. (Art. 39 Decr.Fr.Gem. 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd; Artikelen 62, 63bis en 63ter Wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.)

28 september 2005 P.2005.1055.F nr. 464

Overleggen van gegevens die door het onderzoek of het deskundigenonderzoek aan het licht zijn gebracht – Wettigheid – Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek – Vervolging wegens niet–afgifte van een kind.

De algemene opzet van de Jeugdbeschermingswet en de finaliteit van de onderzoeken die in dit kader worden bevolen en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij wordt grootgebracht, staan eraan in de weg dat die stukken in het kader van een strafvervolging worden aangevoerd, zelfs als de overlegging ervan gevraagd wordt door een beklaagde tot staving van zijn verweer (Art. 55 Wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.)

19 oktober 2005 P.2005.0807.F nr. 519

Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek – Finaliteit.

Ingevolge de artikelen 50 en 55 Jeugdbeschermingswet hebben de stukken van de procedures die de jeugdrechtbank kan hanteren en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij wordt grootgebracht, en met name de maatschappelijke en medisch–psychologische onderzoeken die met toepassing van voormeld art. 50 zijn bevolen, enkel tot doel uit te maken wat zijn belang is en welke middelen voor zijn opvoeding of behandeling geschikt zijn

19 oktober 2005 P.2005.1287.F nr. 526

Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek – Vervolging wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid – Overleggen van gegevens die door het onderzoek of het deskundigenonderzoek aan het licht zijn gebracht – Wettigheid.

De algemene opzet van de Jeugdbeschermingswet en de finaliteit van de onderzoeken die in dit kader worden bevolen en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij wordt grootgebracht, staan eraan in de weg dat die stukken in het kader van een strafvervolging worden aangevoerd, zelfs als de overlegging ervan gevraagd wordt door een beklaagde tot staving van zijn verweer (Art. 55 Wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.)

19 oktober 2005 P.2005.1287.F nr. 526

Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek – Finaliteit.

Ingevolge de artikelen 50 en 55 Jeugdbeschermingswet hebben de stukken van de procedures die de jeugdrechtbank kan hanteren en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij wordt grootgebracht, en met name de maatschappelijke en medisch–psychologische onderzoeken die met toepassing van voormeld art. 50 zijn bevolen, enkel tot doel uit te

maken wat zijn belang is en welke middelen voor zijn opvoeding of behandeling geschikt zijn

19 oktober 2005 P.2005.0807.F nr. 519

KIND

Vervolging voor het gerecht bevoegd krachtens het gemeen recht – Verdrag inzake de rechten van het kind – Toepassing.

Artikel 38, eerste lid, Jeugdbeschermingswet heeft niet tot gevolg dat het Verdrag Rechten van het Kind niet meer van toepassing is op de minderjarige wiens zaak wordt behandeld voor het gerecht dat krachtens het gemeen recht bevoegd is.

22 maart 2005 P.2005.0340.N nr. 178

Vrijheidsberoving van minderjarige – Voorlopige hechtenis – Detentiesituatie – Kennisname door het onderzoeksgerecht.

De artikelen 37 en 40, Verdrag Rechten van het Kind schrijven niet voor dat het onderzoeksgerecht dat uitspraak doet over de vrijheidsberoving van een minderjarige tegen wie, ingevolge een beslissing van uithandengeving door de jeugdrechter, door de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, kennis dient te nemen van de precieze detentiesituatie van die minderjarige

22 maart 2005 P.2005.0340.N nr. 178

KOOP

Concessie van alleenverkoop voor onbepaalde tijd – Eenzijdige beëindiging – Billijke bijkomende vergoeding – Meerwaarde inzake cliënteel – Wijze van berekening.

De rechter die op grond van de omstandigheden van de zaak onaantastbaar in feite oordeelt dat er bij de beëindiging van de concessie sprake is van een aanzienlijke meerwaarde van cliënteel die de concessiehouder tijdens de duur van de concessie heeft opgebouwd en waarvan redelijk kan worden aangenomen dat zij de concessiegever trouw zal blijven, hoeft voor de raming van de billijke bijkomende vergoeding de meerwaarde inzake cliënteel niet noodzakelijk te bepalen op grond van een vergelijking van het cliëntenbestand bij het begin en bij het einde van de concessieovereenkomst (Art. 3, 1° Wet 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop.)

7 januari 2005 C.2003.0120.N nr. 10

Tenietgaan van de verschuldigde zaak.

Bij een verkoopovereenkomst heeft het tenietgaan van de verschuldigde zaak niet noodzakelijk de beëindiging van de overige verbintenissen uit de overeenkomst tot gevolg (Art. 1302 Burgerlijk Wetboek.)

4 februari 2005 C.2003.0089.N nr. 67

Concessie van alleenverkoop voor onbepaalde tijd – Eenzijdige beëindiging – Billijke bijkomende vergoeding – Ontstaan.

De bijkomende billijke vergoeding waarop de benadeelde concessiehouder ingevolge art. 3 Wet 27 juli 1961 aanspraak kan maken, ontstaat en wordt bepaald bij de opzegging van het contract. (Art. 3 Wet 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop.)

10 februari 2005 C.2003.0418.F nr. 84

Concessie van alleenverkoop voor onbepaalde tijd – Eenzijdige beëindiging – Redelijke opzeggingstermijn – Doel.

De redelijke opzeggingstermijn waarmee een voor onbepaalde tijd verleende concessie van alleenverkoop kan worden beëindigd, strekt ertoe de concessiehouder de nodige tijd te geven om zijn activiteiten te heroriënteren. (Art. 2 Wet 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop.)

10 februari 2005 C.2003.0418.F nr. 84

Concessie van alleenverkoop voor onbepaalde tijd – Eenzijdige beëindiging – Redelijke opzeggingstermijn – Raming door de rechter – In aanmerking te nemen elementen.

Noch de omstandigheid dat de redelijke opzeggingstermijn waarop de concessiehouder recht heeft bepaald wordt bij de opzegging van het contract, noch de billijkheid waardoor de rechter zich moet laten leiden, beletten dat hij, bij de raming van de redelijke opzeggingstermijn, rekening houdt met alle elementen waarover hij op het tijdstip van zijn beslissing beschikt (Art. 2 Wet 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop.)

7 april 2005 C.2004.0242.F nr. 209

Concessie van alleenverkoop voor onbepaalde tijd – Eenzijdige beëindiging – Bijkomende vergoeding – Raming door de rechter – In aanmerking te nemen elementen.

De bijkomende vergoeding waarop de concessiehouder aanspraak kan maken, ontstaat en wordt bepaald bij de opzegging van het contract; om te voldoen aan het door de wet vastgestelde billijkheidscriterium, mag de rechter alle elementen in aanmerking nemen waarvan hij kennis heeft op het ogenblik van zijn beslissing, inzonderheid de toestand van de concessiehouder na de beëindiging van het contract (Art. 3 Wet 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop.)

7 april 2005 C.2004.0242.F nr. 209

Concessie van alleenverkoop voor onbepaalde tijd – Begrip – Rechten en verplichtingen van partijen.

De concessie van alleenverkoop is een kader–overeenkomst die zich onderscheidt van de achtereenvolgende koop–verkoopovereenkomsten die worden gesloten tussen concessiegever en concessiehouder in de loop van de uitvoering van de concessieovereenkomst en valt hiermede niet samen; dit neemt evenwel niet weg dat de verplichting van de concessiegever om aan de concessiehouder de goederen te leveren die het voorwerp uitmaken van de concessieovereenkomst rechtstreeks voortvloeit uit die overeenkomst en er een essentieel bestanddeel van uitmaakt als corrolarium van het recht die goederen te verkopen en voor de concessiehouder de overeenkomstige plicht inhoudt die goederen te verkopen teneinde de doelstelling van de concessieovereenkomst te realiseren; wanneer dit laatste impliceert dat de concessiehouder een stock aanlegt spruiten de daarmede verbonden rechten en verplichtingen uit de concessieovereenkomst zelf voort. (Art. 1, § 2 Wet 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop.)

22 december 2005 C.2004.0322.N nr. 689

Concessie van alleenverkoop voor bepaalde tijd – Vernieuwing – Toepasselijkheid.

De bepaling krachtens welke, wanneer een verkoopconcessie voor bepaalde tijd wordt verleend, de partijen geacht worden te hebben ingestemd met een vernieuwing van het

contract, behoudens opzegging overeenkomstig de wet, is toepasselijk op elke concessie van bepaalde duur, ook al werd ze "op proef" bedongen (Art. 3bis, eerste lid Wet 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop.)

22 december 2005 C.2004.0322.N nr. 689

KOOPHANDEL. KOOPMAN

Premieverzekeraar – Onderlinge verzekeringsonderneming – Onderlinge verzekeringsvereniging.

Alleen de premieverzekeraar heeft een handelskarakter; aangezien de onderlinge verzekeringsonderneming door de wet niet geacht wordt daden van koophandel te stellen, verkrijgt de onderlinge verzekeringsvereniging die deze dienst levert daarvoor niet de hoedanigheid van koopman (Art. 2, eerste en zesde lid, Boek I, Titel I Wetboek van Koophandel.)

24 februari 2005 C.2004.0287.F nr. 118

KORT GEDING

Verdrag Rechten van de Mens – Recht op een eerlijk proces – Recht van verdediging – Toepassing.

Artikel 6, E.V.R.M. is in beginsel van toepassing op de procedures die overeenkomstig artikel 584 Gerechtelijk Wetboek in kort geding door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg worden beslist. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 584 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2002.0221.N nr. 24

Verdrag Rechten van de Mens – Recht op een eerlijk proces – Recht van verdediging – Procedure op eenzijdig verzoekschrift – Bestaanbaarheid met het Verdrag.

Het recht van verdediging zoals dat voortvloeit uit artikel 6, E.V.R.M. staat er niet aan in de weg dat in geval van volstrekte noodzakelijkheid een procedure op eenzijdig verzoekschrift wordt ingesteld, op voorwaarde dat, enerzijds de wet in een dergelijke procedure voorziet en, anderzijds, belanghebbenden de mogelijkheid hebben om ter vrijwaring van hun rechten tegenspraak te voeren. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 584 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2002.0221.N nr. 24

Bevoegdheid van de rechter in kort geding – Grenzen – Ogenschijnlijke rechten.

De rechter in kort geding die maatregelen tot bewaring van recht kan bevelen overschrijdt daarbij de grenzen van zijn bevoegdheid niet wanneer hij zich ertoe beperkt de ogenschijnlijke rechten van partijen na te gaan en daarbij geen regels betrekt die de voorlopige maatregel die hij beveelt niet kunnen schragen (Art. 584 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2003.0622.N nr. 27

Bevoegdheid – Bestuur – Discretionaire bevoegdheid – Subjectief recht – Aantasting.

De Rechterlijke Macht is bevoegd om een door het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid begane onrechtmatig geachte aantasting van een subjectief recht zowel te voorkomen als te vergoeden (Art. 144 Grondwet 1994; Art. 584

Gerechtelijk Wetboek.)

24 november 2005 C.2004.0317.N nr. 625

LASTER EN EERROOF

Lasterlijke aantijging – Bestanddelen – Spontaan karakter van de lasterlijke aantijging.

Het spontaan karakter van de lasterlijke aantijging tegen een ondergeschikte is geen noodzakelijk bestanddeel van dat misdrijf; het vormt in voorkomend geval slechts een feitelijk gegeven waaruit het kwaad opzet kan blijken. (Art. 445, derde lid Strafwetboek.)

23 november 2005 P.2005.1122.F nr. 620

Lasterlijke aangifte – Beschikking tot buitenvervolgingstelling van degene tegen wie de lasterlijke aangifte is gericht – Valse aantijging – Veroordeling wegens lasterlijke aangifte – Datum van de feiten die voor de beschikking tot buitenvervolgingstelling zijn gepleegd – Recht van verdediging.

Uit de omstandigheid alleen dat het arrest, waarbij de beklaagde wegens lasterlijke aangifte wordt veroordeeld, uit de beschikking tot buitenvervolgingstelling van degene tegen wie de lasterlijke aangifte is gericht, de valsheid afleidt van de eerder door de beklaagde geuite aantijging, kan geen miskenning van diens recht van verdediging worden afgeleid. (Art. 445 Strafwetboek.)

23 november 2005 P.2005.1011.F nr. 618

Lasterlijke aangifte – Rechterlijke beslissing die degene tegen wie de lasterlijke aangifte is gericht vrijpleit – Datum van de feiten.

Het misdrijf lasterlijke aangifte vereist niet dat de feiten na de rechterlijke beslissing zijn gepleegd waarbij degene tegen wie de lasterlijke aangifte is gericht wordt vrijgepleit. (Art. 445 Strafwetboek.)

23 november 2005 P.2005.1011.F nr. 618

Lasterlijke aantijging.

Het in art. 445, derde lid, Sw., bedoelde wanbedrijf is zowel van toepassing op de aantijging van een waar feit als op de aantijging van een vals feit, mits de aantijging door kwaad opzet is ingegeven en het feit van aard is om aan de persoonlijkheid van de ondergeschikte afbreuk te doen en hem te schaden (Art. 445, derde lid Strafwetboek.)

23 november 2005 P.2005.1122.F nr. 620

LEVENSONDERHOUD

Echtscheiding en scheiding van tafel en bed – Gevolgen t.a.v. de personen – Echtgenoten – Scheiding van meer dan vijf jaar – Uitkering tot levensonderhoud – Bedrag – Aanpassing of afschaffing.

Hoewel art. 307bis, B.W. bepaalt dat de uitkering tot levensonderhoud krachtens de artikelen 306 en 307 wordt aangepast of afgeschaft al naar de wijzigingen in de behoeften en de bestaansmiddelen van partijen, sluit het de toepassing niet uit van de algemene regel, volgens welke de uitkeringsplichtige zich niet vrijwillig in een situatie mag stellen die het hem mogelijk zou maken aan zijn wettelijke verplichting te ontsnappen (Artikelen 301, § 3, 306, 307, en 307bis Burgerlijk Wetboek.)

17 oktober 2005 C.2004.0057.F nr. 515

Echtscheiding en scheiding van tafel en bed – Echtscheidingsprocedure – Voorlopige

maatregelen – Echtgenoot – Onderhoudsuitkering – Bedrag – Raming en vaststelling – Criteria.

Het bedrag van de onderhoudsuitkering die tijdens een echtscheidingsprocedure door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg op grond van art. 1280 Ger.W. wordt toegekend, moet worden vastgesteld met inachtneming van de behoeften en de inkomsten van elk der echtgenoten en moet worden geraamd, niet in verhouding tot de levensstandaard van de echtgenoten tijdens het gemeenschappelijk leven, maar wel zodanig dat de uitkeringsgerechtigde echtgenoot in staat is de levensstandaard aan te houden die hij zou hebben gehad indien er geen scheiding was geweest (Art. 1280 Gerechtelijk Wetboek.)

25 november 2005 C.2004.0592.F nr. 628

LIJFRENTE

Koopovereenkomst met lijfrente – Bestanddelen – Voorwerp – Kans op winst of verlies – Geen bestaansreden.

Het bestaan van een kans op winst of verlies is essentieel voor de geldigheid van een kanscontract, zoals de verkoopovereenkomst met lijfrente; bij gebrek aan dat toevallig gegeven is een dergelijke overeenkomst nietig bij gebrek aan voorwerp, ook al zijn de voorwaarden voor de toepassing van de artikelen 1974 en 1975, B.W., niet vervuld. (Artikelen 1104 en 1964 Burgerlijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2004.0549.F nr. 358

LOON

ALGEMEEN

Overeenkomst voor zelfstandige arbeid – Gerechtelijke herkwalificatie – Arbeidsovereenkomst – Loonbasis – Sociale zekerheidsbijdragen werknemers – Herberekening – Mogelijke kosten van zelfstandige.

In een overeenkomst voor zelfstandige arbeid kan het bedrag van de door de opdrachtgever aan de zelfstandige arbeider te betalen vergoeding mede bepaald zijn met inachtneming van de door de zelfstandige arbeider te betalen bijdrage voor de sociale zekerheid voor zelfstandigen; het gedeelte van de oorspronkelijke bepaalde vergoeding dat voor de partijen er toe strekte de zelfstandige werknemer toe te laten zijn bijdrage voor de sociale zekerheid voor zelfstandigen te betalen, heeft specifiek betrekking op een overeenkomst voor zelfstandige arbeid en niet op een dienstbetrekking; dit gedeelte kan ingevolge de herkwalificatie, niet beschouwd worden als voordeel of loon waarop de werknemer "ingevolge de dienstbetrekking" recht heeft; dat dit gedeelte dienvolgens geen basis kan zijn voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen voor werknemers (Art. 14, § 2 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

10 januari 2005 S.2003.0039.N nr. 13

BESCHERMING

Overdracht van loon – Verzet – Vrederechter – Gewaarborgde schuldvordering neergelegd in een uitvoerbare titel – Omvang van de schuldvordering – Tenietgaan van de schuldvordering.

Wanneer ingevolge het verzet van de loonoverdrager tegen de voorgenomen uitvoering van de loonoverdracht, de vordering tot bekrachtiging van de overdracht door de overnemer wordt ingesteld nadat de door de loonoverdracht gewaarborgde

schuldvordering reeds bij een rechterlijke beslissing werd vastgesteld, is de vrederechter gebonden door het gezag van gewijsde van die beslissing: de vrederechter dient in dit geval slechts te onderzoeken of de loonoverdracht aan de wettelijke bepalingen ter zake voldoet en of de schuldvordering, zoals die uit de rechterlijke beslissing blijkt, niet nadien geheel of gedeeltelijk is tenietgegaan (Artikelen 27 en 31 Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers.)

7 maart 2005 C.2003.0007.N nr. 138

Overdracht van loon – Verzet – Vrederechter – Gewaarborgde schuldvordering neergelegd in een uitvoerbare titel – Omvang van de schuldvordering – Tenietgaan van de schuldvordering.

De vrederechter waarbij een vordering tot bekrachtiging van een overdracht van loon aanhangig is overeenkomstig artikel 31 van de Loonbeschermingswet, is bevoegd om in laatste aanleg uitspraak te doen over alle voor hem opgeworpen betwistingen betreffende de vorm en de grond van overdracht en van de gewaarborgde schuldvordering; zulks is met name het geval door het contract van lening, hoofdverbintenis en het contract van loonoverdracht bijkomstige verbintenis nu beide contracten nauw verbonden zijn (Art. 31 Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers.)

7 maart 2005 C.2003.0007.N nr. 138

Overeenkomst voor zelfstandige arbeid – Bedongen vergoeding – Samenstelling – Aanwending sociale verplichtingen.

In een overeenkomst voor zelfstandige arbeid wordt of kan de hoegrootheid van de door de opdrachtgever aan de zelfstandige arbeider te betalen vergoeding bepaald worden met inachtneming van de door de zelfstandige arbeider uitsluitend zelf te dragen bijdrage voor de sociale zekerheid als zelfstandige; het gedeelte van de oorspronkelijk bepaalde vergoeding, er juist toe strekkende de zelfstandige arbeider toe te laten uitsluitend zelf zijn bijdrage voor de sociale zekerheid als zelfstandige te betalen, heeft specifiek betrekking op de overeenkomst van zelfstandige arbeid en kan geen voordeel of loon zijn waarop de werknemer "ingevolge de dienstbetrekking" recht heeft en geen basis kan zijn voor de berekening van de socialezekerheidsbijdragen voor werknemers (Art. 2 Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers; Art. 14 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders; Artikelen 23, eerste en tweede lid en 38, § 1 Wet 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers.)

21 november 2005 S.2005.0061.N nr. 611

Overeenkomst voor zelfstandige arbeid – Gerechtelijke herkwalificatie – Arbeidsovereenkomst – Loonbasis – Berekening van de sociale zekerheidsbijdrage.

In geval van herkwalificatie door de rechter van een overeenkomst voor zelfstandige arbeid in een arbeidsovereenkomst, omdat uit de uitvoering van de overeenkomst is gebleken dat de arbeid onder gezag werd gepresteerd stemt de in de overeenkomst voor zelfstandige arbeid bedongen en door de opdrachtgever te betalen vergoeding niet noodzakelijk overeen met het loon waarop de werknemer "ingevolge de dienstbetrekking" recht heeft, op basis waarvan de te betalen socialezekerheidsbijdragen voor werknemers worden berekend (Art. 2 Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers; Art. 14 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders; Artikelen 23, eerste en tweede lid en 38, § 1 Wet 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers.)

21 november 2005 S.2005.0061.N nr. 611

Loonoverdracht – Akte van loonoverdracht – Inhoud.

De akte van loonoverdracht dient te vermelden welke hoofdverbintenis wordt gewaarborgd en ten belope van welk bedrag (Art. 27 Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers.)

21 november 2005 C.2005.0020.N nr. 610

LUCHTVAART

Luchtmacht – Varend personeel – Militair pensioen – Loopbaan – Eenheid van loopbaan – Breuk – Noemer.

Wanneer een militair die deel heeft uitgemaakt van het varend personeel van de luchtmacht, het voordeel geniet van de toepassing van art. 51, gecoördineerde wetten op het militair pensioen, heeft de breuk die overeenstemt met zijn loopbaan in die pensioenregeling, als noemer het getal vierenvijftig, wat overeenkomt met negen tiende van zestig (Artikelen 4 en 51, alsook tabel I in bijlage Samengeordende wetten op de militaire pensioenen 11 aug. 1923; Artikelen 10bis, eerste lid, en 2 K.B. nr 50 van 24 okt. 1967 betreffende het rust– en overlevingspensioen voor werknemers.)

17 januari 2005 S.2004.0084.F nr. 29

MAATSCHAPPELIJK WELZIJN (OPENBARE CENTRA VOOR)

Maatschappelijke dienstverlening – Administratieve beslissing – Nietigheid – Gebrek aan motivering – Arbeidsrechtbank – Bevoegdheid.

De vaststelling door de rechter van de nietigheid van de beslissing van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn wegens niet–naleving van de formele motiveringsplicht, doet niet af aan zijn bevoegdheid uitspraak te doen over de rechten die voor de aanvrager voortvloeien uit de wettelijke bepalingen inzake het bestaansminimum en de maatschappelijke dienstverlening; de rechter mag het recht op bestaansminimum of maatschappelijke dienstverlening slechts erkennen, indien hij oordeelt dat de aanvrager aan alle wettelijke vereisten voldoet om daarop recht te hebben (Artikelen 1, 2 en 3 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling; Art. 580, 8° Gerechtelijk Wetboek; Art. 62bis Organieke Wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.)

27 juni 2005 S.2004.0187.N nr. 376

Maatschappelijke dienstverlening – Beslissing – Geschil – Arbeidsrechtbank – Verplichting van de rechter.

De arbeidsrechtbank oefent een toezicht met volle rechtsmacht uit op de beslissing van het Openbaar Centrum van Maatschappelijk Welzijn, hetgeen hem toelaat in de beoordeling van de feiten te treden en uitspraak te doen over het recht op het bestaansminimum en de maatschappelijke dienstverlening (Art. 580, 8° Gerechtelijk Wetboek; Art. 62bis Organieke Wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.)

27 juni 2005 S.2004.0187.N nr. 376

MACHTEN

UITVOERENDE MACHT

Wet Motivering Bestuurshandelingen – Bestuurshandeling.

De bestuurshandeling in de zin van de wet van 29 juli 1991, is enkel de handeling die

bewust wordt verricht met het oog op het creëren van de totstandkoming van bepaalde rechtsgevolgen, met andere woorden handelingen die gericht zijn op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht zijn een wijziging in die rechtstoestand te beletten (Art. 1 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

6 oktober 2005 C.2003.0146.N nr. 486

Administratieve overheid – Discretionaire bevoegdheid – Begrip.

De administratieve overheid die op grond van haar discretionaire bevoegdheid een beslissing neemt, beschikt over een beoordelingsvrijheid die haar de mogelijkheid biedt zelf te oordelen over de wijze waarop zij haar bevoegdheid uitoefent en de haar meest geschikt lijkende oplossing te kiezen binnen de door de wet gestelde grenzen

24 november 2005 C.2004.0317.N nr. 625

Bestuurshandelingen – Wet Motivering Bestuurshandelingen – Bestuurshandeling.

Een dwangbevel inzake belasting over de toegevoegde waarde is een bestuurshandeling waarop de Wet Motivering Bestuurshandelingen van toepassing is zodat het bestuur de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan de belastingschuld waarvoor het dwangbevel werd uitgevaardigd; geen wettelijke bepaling staat eraan in de weg dat het bestuur na het opstellen van een proces–verbaal en een dwangbevel met betrekking tot een bepaalde belastingschuld, nieuwe juridische argumenten en feitelijke gegevens aanvoert ter ondersteuning van hetgeen in het proces–verbaal en het dwangbevel reeds is vastgesteld en vermeld met betrekking tot diezelfde belastingschuld (Art. 85, § 1, eerste lid Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde; Art. 3 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

1 december 2005 C.2003.0354.N nr. 638

RECHTERLIJKE MACHT

Arbeidsrechtbank – Pensioen – Gewaarborgd inkomen voor bejaarden – Gerechtigde – Verblijf in het buitenland – Gewaarborgd inkomen – Betaling – Onderbreking – Beslissing van de Minister van Pensioenen – Betwisting – Toezicht.

Wanneer de Minister van Pensioenen, op grond van de verordenende bepalingen betreffende het verblijf in het buitenland van de gerechtigde van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, beslist de betaling van dat gewaarborgd inkomen te onderbreken en de gerechtigde die beslissing betwist, ontstaat er tussen laatstgenoemde en de Rijksdienst voor Pensioenen een betwisting over het recht op betaling van het gewaarborgd inkomen en is de arbeidsrechtbank bevoegd om over die betwisting uitspraak te doen; de arbeidsrechtbank die van een dergelijke betwisting kennisneemt, oefent haar toezicht op de beslissing van de minister volledig uit; alles wat behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de minister wordt onderworpen aan het toezicht van de rechter, mits het recht van verdediging geëerbiedigd wordt en dat toezicht verricht wordt binnen het kader van het geding, zoals dat door de partijen is bepaald (Art. 1, § 2, eerste en vierde lid Wet 1 april 1969; Art. 63, derde lid K.B. 29 april 1969; Art. 580, 8°, a Gerechtelijk Wetboek.)

17 januari 2005 S.2004.0096.F nr. 30

Bevoegdheid – Bestuur – Discretionaire bevoegdheid – Subjectief recht – Aantasting.

De Rechterlijke Macht is bevoegd om een door het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid begane onrechtmatig geachte aantasting van een subjectief

recht zowel te voorkomen als te vergoeden (Art. 144 Grondwet 1994; Art. 584 Gerechtelijk Wetboek.)

24 november 2005 C.2004.0317.N nr. 625

ALLERLEI

Wet Motivering Bestuurshandelingen – Bestuurshandeling – Besluit van het college van burgemeester en schepenen – Besluit om hoger beroep in te stellen tegen een vonnis.

Het besluit van het college van burgemeester en schepenen van een gemeente dat beslist hoger beroep in te stellen tegen een vonnis en daartoe aan de gemeenteraad de nodige machtiging te vragen is geen bestuurshandeling in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen (Art. 2 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

7 januari 2005 C.2003.0186.N nr. 12

MACHTSOVERSCHRIJDING

Begrip – Orde der geneesheren – Raad van beroep – Beslissing – Beperkte vernietiging.

Door opnieuw te beslissen over een tenlastelegging waarvan de beoordeling hem niet werd onderworpen ingevolge de vernietiging beperkt tot de beslissing over een andere tenlastelegging overschrijdt de raad van beroep van de Orde der Geneesheren zijn rechtsmacht om kennis te nemen van het geschil binnen de grenzen waarin dit hem wordt onderworpen. (Art. 19 Gerechtelijk Wetboek.)

3 juni 2005 D.2004.0019.N nr. 316

Nietigverklaring van handelingen die machtsoverschrijding opleveren – Verzoekende partij.

Geen enkele wetsbepaling voorziet in een andere vordering tot nietigverklaring van de handelingen waarbij de rechters en de ambtenaren van het openbaar ministerie, alsmede de tuchtoverheid van de openbare en ministeriële ambtenaren en van de balie hun bevoegdheid zouden hebben overschreden, dan die waarbij die handelingen door de procureur–generaal bij het Hof van Cassatie, op voorschrift van de minister van Justitie, bij dat Hof worden aangebracht (Artikelen 610 en 1088, eerste lid Gerechtelijk Wetboek.)

14 december 2005 P.2005.1262.F nr. 675

MANDELIGHEID

Vermoeden – Toepassingsgebied – Muur die tot scheiding dient tussen een gebouw en een binnenplaats of tuin.

Het vermoeden van mandeligheid, ingesteld bij art. 653 B.W., wordt niet uitgebreid tot een muur die tot scheiding dient tussen een gebouw en een binnenplaats of tuin. (Art. 653 Burgerlijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0049.F nr. 20

Gedwongen afkoop – Aanmatiging medebezit.

Krachtens art. 661 B.W. kan de eigenaar van een privatieve scheidingsmuur de prijs voor het gemeen maken van die muur van zijn nabuur vorderen, indien en voor zover deze van de muur zodanig gebruik maakt dat hij zich het medebezit daarvan aanmatigt, aldus inbreuk pleegt op het uitsluitend eigendomsrecht van zijn nabuur en daarmee redelijkerwijze niet kan voortgaan zonder de impliciete wil de muur voor gemeen te

houden

4 maart 2005 C.2003.0272.N nr. 136

MEINEED

Begrip – Eed van de gerechtelijk deskundige.

De valse eed in de zin van art. 226, eerste lid, Sw., is de vrijwillige verdraaiing van de waarheid in een verklaring voor het gerecht door de ene of de andere partij in hun eigen zaak nadat zij de beslissende of aanvullende eed hebben afgelegd; die bepaling slaat niet op de eed afgelegd door een gerechtelijk deskundige die door een rechter is aangewezen in een zaak die derden aanbelangt

5 oktober 2005 P.2005.0609.F nr. 482

MERKEN

BENELUX–MERK

Artikel 13.A (nieuw), Benelux Merkenwet – Overeenstemming – Gevaar voor associatie – Niet–gedeponeerd onderdeel.

Een onderdeel dat, samen met andere onderdelen, een merk vormt, kan een onderscheidende kracht hebben; het feit dat dit onderscheidende onderdeel niet is gedeponeerd, ontneemt de merkhouder niet het uitsluitende recht op het merk (Art. 13.A, 1.b Wet 30 juni 1969.)

6 juni 2005 C.2003.0249.F nr. 323

Bureau voor harmonisatie in de interne markt – Gemeenschapsmerk – Weigering tot inschrijving – Gebrek aan onderscheidend vermogen in de Gemeenschap – Gevolg met betrekking tot de nietigheid van een Beneluxmerk.

De weigering tot inschrijving van een teken als gemeenschapsmerk door het Bureau voor harmonisatie in de interne markt op grond van gebrek aan onderscheidend vermogen in de Gemeenschap, impliceert niet dat deze weigeringsgrond ook noodzakelijk bestaat in een bepaald land of een regio van de Gemeenschap (Art. 7 E.E.G.–Verordening nr 40/94 van de Raad van 20 dec. 1993 inzake het Gemeenschapsmerk.)

22 september 2005 C.2004.0063.N nr. 452

GEMEENSCHAPSMERK

Prejudiciële geschillen – Hof van Cassatie – Artikel 234 E.E.G.–Verdrag – Verdrag – Handelingen verricht door de instellingen – Bepaling – Uitlegging – Verzoek – Uitlegging noodzakelijk – Hof van Justitie E.G..

Wanneer de uitlegging van een bepaling van het E.E.G.–Verdrag of van een door de instellingen van de Gemeenschap uitgevaardigde akte, zoals art. 5, § 1, van de eerste richtlijn nr 89/104 van de Raad van 21 dec. 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der Lid–staten, noodzakelijk is opdat het Hof van cassatie zijn arrest zou kunnen wijzen, te dezen in een zaak waarin de vraag wordt opgeworpen hoe de omvang van de bescherming van een rechtsgeldig verkregen merk aan de hand van zijn onderscheidend vermogen moet worden bepaald, verzoekt het Hof van cassatie het Hof van Justitie uitspraak te doen bij wege van een prejudiciële beslissing (Art. 234 Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap; Art. 5, § 1 Richtlijn van de Raad nr 89/104/EEG van 21 dec. 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der Lid–Staten.)

17 maart 2005 C.2004.0005.F nr. 171

Bureau voor harmonisatie in de interne markt – Gemeenschapsmerk – Weigering tot inschrijving – Gebrek aan onderscheidend vermogen in de Gemeenschap – Gevolg met betrekking tot de nietigheid van een Beneluxmerk.

De weigering tot inschrijving van een teken als gemeenschapsmerk door het Bureau voor harmonisatie in de interne markt op grond van gebrek aan onderscheidend vermogen in de Gemeenschap, impliceert niet dat deze weigeringsgrond ook noodzakelijk bestaat in een bepaald land of een regio van de Gemeenschap (Art. 7 E.E.G.–Verordening nr 40/94 van de Raad van 20 dec. 1993 inzake het Gemeenschapsmerk.)

22 september 2005 C.2004.0063.N nr. 452

MILIEURECHT

Afvalstoffen – Achterlaten.

Krachtens artikel 12, Afvalstoffendecreet is het verboden afvalstoffen achter te laten of te verwijderen in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten; bij ontstentenis van nadere bepaling bij wet, heeft "achterlaten" zijn gewone betekenis, dit is niet alleen het laten staan of liggen van een voorwerp waarvan men zich ontdoet, maar ook het veroorzaken en laten voortduren van de aldus ontstane toestand nadat de voortbrengende werking heeft opgehouden, zodat met achterlaten van afvalstoffen in de zin van artikel 12, Afvalstoffendecreet, niet alleen het storten, maar ook het verzuim om de gedeponeerde afval te verwijderen wordt bedoeld

22 februari 2005 P.2004.1346.N nr. 109

Mestdecreet – Artikel 2, Mestdecreet – Bepaling dat de eigenaar van het vee als producent van de meststoffen wordt beschouwd.

Artikel, 2, tweede lid, 28°, Mestdecreet dat bepaalt dat voor de toepassing van dit decreet, dat krachtens artikel 2, eerste lid, tot doel heeft de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging als gevolg van de productie en het gebruik van meststoffen, onder producent wordt verstaan de eigenaar van het vee dat op een bedrijf wordt gehouden, heeft enkel betrekking op de vraag wie als producent van meststoffen moet worden beschouwd, maar heeft niets uitstaande met het eigendomsrecht op het vee dat die meststoffen produceert; deze bepaling sluit niet uit dat bij een verkoop van vee met eigendomsvoorbehoud van de verkoper tot de volledige betaling, de door het Mestdecreet opgelegde verplichtingen, waaronder de te vervullen aangifteformaliteiten, contractueel aan de koper worden overgedragen. (Art. 2, eerste en tweede lid, 28° Decr. 23 jan. 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen.)

13 september 2005 P.2005.0372.N nr. 425

Mestdecreet – Artikel 2, Mestdecreet – Bepaling dat de eigenaar van het vee als producent van de meststoffen wordt beschouwd – Verkoop van het vee met eigendomsvoorbehoud voor de verkoper – Contractuele regeling van de verplichtingen van het Mestdecreet – Toepassing.

Artikel, 2, tweede lid, 28°, Mestdecreet dat bepaalt dat voor de toepassing van dit decreet, dat krachtens artikel 2, eerste lid, tot doel heeft de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging als gevolg van de productie en het gebruik van meststoffen, onder producent wordt verstaan de eigenaar van het vee dat op een bedrijf wordt gehouden, heeft enkel betrekking op de vraag wie als producent van meststoffen moet worden beschouwd, maar heeft niets uitstaande met het eigendomsrecht op het vee dat die meststoffen produceert; deze bepaling sluit niet uit dat bij een verkoop van vee met eigendomsvoorbehoud van de verkoper tot de volledige betaling, de door het Mestdecreet opgelegde verplichtingen, waaronder de te vervullen aangifteformaliteiten, contractueel

aan de koper worden overgedragen. (Art. 2, eerste en tweede lid, 28° Decr. 23 jan. 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen.)

13 september 2005 P.2005.0372.N nr. 425

Milieuvergunning – Annulatieberoep.

De enkele omstandigheid dat een annulatieberoep tegen een milieuvergunning voor de Raad van State wordt ingesteld, heeft niet tot gevolg dat de termijn bepaald in artikel 52 van de Stedenbouwwet geschorst is zolang de Raad van State hierover geen uitspraak heeft gedaan (Art. 52 Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.)

6 oktober 2005 C.2003.0226.N nr. 487

Doel – Afvalstoffen – Wederrechtelijk gestorte afval – Saneringsmaatregel – Aard.

De verwijdering van de wederrechterlijk gestorte afval, als vorm van teruggave zoals bedoeld door artikel 44 Strafwetboek en artikel 161 Wetboek van Strafvordering, is een maatregel in het algemeen belang die, door het teniet doen van de materiële gevolgen van het misdrijf, ertoe strekt te verhinderen dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem begane overtreding behoudt; een reeds gedeeltelijk uitgevoerde sanering op bevel van het Bestuur kan de verdere verwijdering tot aan het volledig herstel niet verhinderen (Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999; Art. 8.1 B. Vl. Reg. 17 dec. 1997; Art. 44 Strafwetboek; Artikelen 37, 54 en 59 Decr. Vl. R. 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen; Art. 161 Wetboek van Strafvordering.)

15 november 2005 P.2005.0829.N nr. 594

Afvalstoffen – Beheer – Openbare Afvalstoffenmaatschappij – Saneringsmaatregelen – Aard.

De door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij bevolen saneringsmaatregelen houden geen rechterlijke beslissing in die enig gezag van gewijsde zou hebben of gelijk te stellen is met de in artikel 216bis Wetboek van Strafvordering bepaalde regeling van verval van de strafvordering mits betaling van een geldsom. (Art. 216bis Wetboek van Strafvordering; Artikelen 37 en 54 Decr. Vl. R. 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen; Art. 8.1 B. Vl. Reg. 17 dec. 1997; Artikelen 23 tot 27 Gerechtelijk Wetboek.)

15 november 2005 P.2005.0829.N nr. 594

Afvalstoffen – Begrip.

Kunnen niet als afvalstoffen worden beschouwd de goederen, materialen of grondstoffen die vrijkomen in een productieproces dat niet in de eerste plaats op de winning daarvan is gericht, en waarvan de onderneming zich niet wil ontdoen maar in een later stadium, in voor haar gunstige omstandigheden, wil exploiteren of op de markt brengen, op voorwaarde dat het hergebruik van het goed, materiaal of grondstof niet slechts mogelijk, maar zeker is, zonder voorafgaande bewerking en als voortzetting van het productieproces (Art. 1, a, eerste lid Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975; Art. 2, 1° Decr. Vl. R. 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.)

20 december 2005 P.2005.0790.N nr. 682

Afvalstoffen – Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van Europa – Europese afvalstoffencatalogus – Opsomming – Aard.

De in bijlage I van richtlijn 75/442/EEG van de Raad van Europa van 15 juli 1975

betreffende de afvalstoffen en in de Europese afvalstoffencatalogus vermelde lijsten van stoffen en voorwerpen die als afval kunnen worden beschouwd zijn slechts indicatief; de kwalificatie afval hangt vooral af van het gedrag van de houder, namelijk of deze zich al dan niet van de betrokken stof wil ontdoen (Art. 1, a, eerste lid Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975; Art. 2, 1° Decr. Vl. R. 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.)

20 december 2005 P.2005.0790.N nr. 682

MINDERVALIDEN

Tegemoetkomingen – Inkomensvervangende tegemoetkoming – Integratietegemoetkoming – Vermindering – Inkomen – Begrip – Echtgenoot – Spaans rustpensioen.

Inzake inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming aan gehandicapten, zijn de bedragen die in aanmerking moeten worden genomen bij de bepaling van het inkomen die welke voorkomen op het aanslagbiljet als gezamenlijk belastbaar inkomen en als afzonderlijk belastbaar inkomen; derhalve is het bedrag van het Spaanse rustpensioen van de echtgenoot van de gehandicapte dat in België vrijgesteld is van inkomstenbelasting en dat niet voorkomt op het aanslagbiljet, geen bedrag dat daartoe in aanmerking dient te worden genomen (Art. 7, § 1, eerste lid, en § 2, eerste lid Wet van 27 feb. 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten; Art. 8, § 1, eerste lid K.B. 6 juli 1987; Art. 23, § 1 Overeenkomst tussen België en Spanje van 24 sept. 1970, goedgekeurd bij Wet 14 aug. 1972.)

31 januari 2005 S.2003.0046.F nr. 62

Inkomensvervangende tegemoetkoming – Bedrag – Vermindering – Hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Het bedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming dat toegekend wordt aan een mindervalide, wordt niet in mindering gebracht van het bedrag van de in een rente omgezette hulp van de Staat aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, dat aan de mindervalide is toegekend (Art. 13, § 1, eerste lid, 1° Wet van 27 feb. 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten; Art. 30, § 2 K.B. 6 juli 1987; Artikelen 31, § 1, en 32, § 1 Wet 1 aug. 1985.)

6 juni 2005 S.2004.0130.F nr. 320

MISBRUIK VAN VERTROUWEN

Begrip – Bestanddelen – Overdracht van het precair bezit van het voorwerp.

Het misdrijf misbruik van vertrouwen vereist, met name, een overdracht van het precair bezit van het voorwerp aan de dader door de eigenaar of door een derde die voor zijn rekening handelt. (Art. 491 Strafwetboek.)

9 februari 2005 P.2004.0887.F nr. 82

Misbruik van goederen van de vennootschap – Bestanddelen – Verschil – Overdracht van het precair bezit van het voorwerp – Bedrieglijke retentie – Onrechtmatige, heimelijke en nadelige aanwending van een actief.

Bedrieglijke retentie of het onrechtmatig, heimelijk en nadelig aanwenden van het vermogen van een vennootschap, kan in voorkomend geval, het misdrijf zijn dat door art. 492bis Sw. wordt bestraft, maar niet het misdrijf als bepaald in art. 491 van voormeld wetboek, wanneer de dader, die niet in het bezit is gesteld van de goederen, zich deze niet heeft kunnen toe–eigenen. (Artikelen 491 en 492bis Strafwetboek.)

9 februari 2005 P.2004.0887.F nr. 82

Verduistering tijdens de uitoefening van een openbaar ambt – Ambtenaren van internationale organisaties – Toepassing.

Art. 240 Sw., zowel vóór (Art. 240 Strafwetboek.)
16 maart 2005 P.2005.0120.F nr. 165

MISDRIJF

ALGEMEEN. BEGRIP. MATERIEEL EN MOREEL BESTANDDEEL. EENHEID VAN OPZET

Collectief misdrijf – Eenheid van opzet – Moreel bestanddeel.

Misdrijven die niet vereisen dat de dader ervan met opzet gehandeld heeft of verzuimd heeft te handelen, kunnen samen met andere misdrijven een collectief misdrijf met eenheid van opzet vormen (Art. 65 Strafwetboek.)
9 maart 2005 P.2004.1591.F nr. 145

Eenheid van opzet – Onderzoeksgerechten – Beoordeling.

Krachtens artikel 65 van het Strafwetboek, is de vaststelling dat verscheidene misdrijven uit hetzelfde misdadig opzet voortvloeien, slechts aan de vonnisrechter voorbehouden in zoverre de uit te spreken straf dient te worden bepaald; die bepaling verhindert aldus de onderzoeksgerechten, die moeten nagaan of de strafvordering al dan niet is verjaard, niet om, op grond van een beoordeling die niet bindend is voor de vonnisrechter, te beslissen dat de feiten, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, een collectief misdrijf opleveren door eenheid van opzet zodat de verjaring slechts begint te lopen vanaf het ogenblik dat het laatste feit werd gepleegd (Artikelen 135, § 2 en 235bis, §§ 3, 5 en 6 Wetboek van Strafvordering; Artikelen 21 tot 25 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 65 Strafwetboek.)
31 mei 2005 P.2005.0536.N nr. 305

Eenheid van opzet – Verschillende misdrijven – Strafvordering – Verjaring – Termijnen – Aanvang – Laatste strafbaar feit.

Wanneer verschillende misdrijven door één en hetzelfde opzet ontstaan en aldus slechts één misdrijf vormen dat alleen met de zwaarste straf kan worden bestraft, neemt de verjaring van de strafvordering ten aanzien van de gezamenlijke feiten eerst een aanvang met het plegen van het laatste bewezen en niet–verjaarde feit, mits elk voorgaand feit van het daaropvolgend feit niet gescheiden is door een grotere tijdspanne dan de op het voorafgaande feit toepasselijke verjaringstermijn, rekening houdend met de stuiting of schorsing van deze termijn (Artikelen 21 tot 25 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 65 Strafwetboek.)
31 mei 2005 P.2005.0536.N nr. 305

Moreel bestanddeel – Douane en accijnzen – Overtreding van artikel 232, eerste lid, Douane en Accijnzenwet.

Artikel 232, eerste lid, Douane en Accijnzenwet houdt in dat hij die ingevolge een overtreding ten onrechte aanspraak op toekenning maakt, wettelijk vermoed wordt door het feit zelf de overtreding wetens en willens te hebben gepleegd; hij moet dan alleen niet schuldig worden geacht wanneer hij op grond van feitelijke gegevens aantoont, minstens niet ongeloofwaardig aanvoert dat hij die overtreding heeft gepleegd ingevolge dwaling of overmacht
14 juni 2005 P.2005.0123.N nr. 339

Algemeen – Op heterdaad vastgesteld misdrijf.

Opdat een misdrijf dat net is gepleegd een op heterdaad ontdekt misdrijf zou zijn, is vereist dat het nog actueel is en dat de tijd die verloopt tussen het plegen van het misdrijf en de daden van onderzoek beperkt is tot de tijd welke materieel noodzakelijk is om tot voormelde daden over te gaan; daarenboven moeten er gegevens zijn vergaard waaruit het misdrijf objectief kan worden afgeleid (Art. 41, eerste lid Wetboek van Strafvordering.)

29 juni 2005 P.2005.0864.F nr. 383

Moreel bestanddeel – Douane en accijnzen – Eigenheid van de strafbaar gestelde gedraging – Materiële overtreding van een wetsvoorschrift – Bewijs dat het feit wetens en willens werd gepleegd.

Het is met de algemene beginselen van het strafrecht, dat voor elk misdrijf een moreel element vereist is en de bewijslast daarvan rust op het openbaar ministerie en eventueel de burgerlijke partij, bestaanbaar dat bij bepaalde misdrijven, omwille van de eigenheid van de strafbaar gestelde gedraging, het bewijs dat de dader het feit wetens en willens heeft gepleegd, voortvloeit uit de overtreding van het voorschrift zelf, met dien verstande evenwel dat de dader vrijuit gaat wanneer overmacht, onoverwinnelijke dwaling of een andere schulduitsluitingsgrond wordt aangetoond, minstens niet ongeloofwaardig is

27 september 2005 P.2005.0371.N nr. 461

Moreel bestanddeel – Verberging – Bestanddelen – Bedrieglijk opzet – Begrip – Aflopend misdrijf.

Het bedrieglijk opzet dat is vereist bij art. 508, tweede lid, Sw., bestaat erin zichzelf of iemand anders een onrechtmatig voordeel te bezorgen; het aflopend misdrijf dat in dit artikel wordt bedoeld is voltrokken vanaf het ogenblik dat de dader die bedoeling heeft, wat kan samenvallen of volgen op de inbezitneming van de zaak.

12 oktober 2005 P.2005.0852.F nr. 505

SOORTEN

Misbruik van goederen van de vennootschap – Begrip – Bedrieglijke retentie – Onrechtmatige, heimelijke en nadelige aanwending van een actief.

Bedrieglijke retentie of het onrechtmatig, heimelijk en nadelig aanwenden van het vermogen van een vennootschap, kan in voorkomend geval, het misdrijf zijn dat door art. 492bis Sw. wordt bestraft, maar niet het misdrijf als bepaald in art. 491 van voormeld wetboek, wanneer de dader, die niet in het bezit is gesteld van de goederen, zich deze niet heeft kunnen toe–eigenen. (Artikelen 491 en 492bis Strafwetboek.)

9 februari 2005 P.2004.0887.F nr. 82

Achterlaten van afval.

Het misdrijf van achterlaten van afval, bedoeld in artikel 12, Afvalstoffendecreet, duurt voort zolang de gedeponeerde afval niet is verwijderd

22 februari 2005 P.2004.1346.N nr. 109

Voortdurend misdrijf – Werking van de wet in de tijd – Misdrijf begonnen onder één wet en voortgezet onder een nieuwe.

Wanneer een voortdurend misdrijf is begonnen onder de gelding van één wet en wordt voortgezet onder een nieuwe wet die strenger is dan de vorige, is die nieuwe strengere strafwet toepasselijk, wanneer alle constitutieve bestanddelen van het misdrijf aanwezig

zijn op het ogenblik dat de nieuwe wet van kracht wordt

5 april 2005 P.2005.0206.N nr. 198

Aflopend misdrijf – Niet–afgeven van een kind.

Uit de bewoordingen van artikel 369bis (oud) en artikel 432, § 2 en § 3, (nieuw) Strafwetboek volgt dat het onttrekken, het meer dan vijf dagen verborgen houden of het onrechtmatig vasthouden van het kind buiten het grondgebied van het Rijk, misdrijven zijn die voortduren zolang de dader het kind onttrekt, verborgen houdt of onrechtmatig vasthoudt, terwijl het niet–afgeven van het kind een aflopend misdrijf is, dat evenwel door de dader door herhaalde handelingen kan worden voortgezet (Artikelen 369bis, oud, en 432, nieuw Strafwetboek.)

5 april 2005 P.2005.0206.N nr. 198

Voortdurend misdrijf – Onttrekken, meer dan vijf dagen verborgen houden of onrechtmatig vasthouden buiten het grondgebied van het Rijk van een kind.

Uit de bewoordingen van artikel 369bis (oud) en artikel 432, § 2 en § 3, (nieuw) Strafwetboek volgt dat het onttrekken, het meer dan vijf dagen verborgen houden of het onrechtmatig vasthouden van het kind buiten het grondgebied van het Rijk, misdrijven zijn die voortduren zolang de dader het kind onttrekt, verborgen houdt of onrechtmatig vasthoudt, terwijl het niet–afgeven van het kind een aflopend misdrijf is, dat evenwel door de dader door herhaalde handelingen kan worden voortgezet (Artikelen 369bis, oud, en 432, nieuw Strafwetboek.)

5 april 2005 P.2005.0206.N nr. 198

Voortgezet misdrijf – Niet–afgeven van een kind – Herhaalde handelingen door de dader.

Uit de bewoordingen van artikel 369bis (oud) en artikel 432, § 2 en § 3, (nieuw) Strafwetboek volgt dat het onttrekken, het meer dan vijf dagen verborgen houden of het onrechtmatig vasthouden van het kind buiten het grondgebied van het Rijk, misdrijven zijn die voortduren zolang de dader het kind onttrekt, verborgen houdt of onrechtmatig vasthoudt, terwijl het niet–afgeven van het kind een aflopend misdrijf is, dat evenwel door de dader door herhaalde handelingen kan worden voortgezet (Artikelen 369bis, oud, en 432, nieuw Strafwetboek.)

5 april 2005 P.2005.0206.N nr. 198

Douane en accijnzen – Voortgezette sluikinvoer van verboden goederen – Eenzelfde misdadig opzet – Straftoemeting – Geldboete – Tweemaal de waarde van de goederen – Bijzonder karakter – Wijze van berekening.

Artikel 65, eerste lid, Strafwetboek is ook toepasselijk bij sluikinvoer van verboden goederen, die door artikel 220 A.W.D.A. gestraft wordt met gevangenisstraf en waarvoor artikel 221, § 2, A.W.D.A., naast de verbeurdverklaring van de goederen, voorziet in een geldboete van tweemaal de waarde van de goederen, zodat in het geval van verschillende feiten van voortgezette sluikinvoer van verboden goederen, de strafrechter slechts één gevangenisstraf en één geldboete kan opleggen; gelet op de wettelijke omschrijving van de geldboete moet het bedrag evenwel worden berekend op de waarde van het geheel van de goederen die het voorwerp van de voortgezette sluikinvoer uitmaken

21 juni 2005 P.2005.0247.N nr. 361

Aflopend misdrijf – Verberging – Bestanddelen – Bedrieglijk opzet – Begrip – Aflopend misdrijf.

Het bedrieglijk opzet dat is vereist bij art. 508, tweede lid, Sw., bestaat erin zichzelf of

iemand anders een onrechtmatig voordeel te bezorgen; het aflopend misdrijf dat in dit artikel wordt bedoeld is voltrokken vanaf het ogenblik dat de dader die bedoeling heeft, wat kan samenvallen of volgen op de inbezitneming van de zaak.

12 oktober 2005 P.2005.0852.F nr. 505

Politiek misdrijf – Begrip – Toepasselijke bepalingen.

Het Europees verdrag van 27 jan. 1977 tot bestrijding van terrorisme bindt alleen de Staten die bij dat verdrag partij zijn in hun onderlinge betrekkingen; bijgevolg is de beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling niet naar recht verantwoord waarbij het karakter van politiek misdrijf niet wordt toegekend aan feiten waarop een bevel tot aanhouding is gegrond dat door de procureur–generaal des Konings bij het Hof van Beroep te Rabat is uitgevaardigd, om de enige reden dat België de voormelde Europese conventie heeft getekend.

19 oktober 2005 P.2005.1272.F nr. 525

TOEREKENBAARHEID

Strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersoon – Toepassing op misdrijven onder oude wet gepleegd.

Het in art. 2, Sw. vastgelegde beginsel verbiedt elke veroordeling van een rechtspersoon wegens misdrijven gepleegd vóór de inwerkingtreding, op 2 juli 1999, Wet 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Sociaal strafrecht – Werkgever – Zaakvoerder als zelfstandige.

In het sociaal strafrecht is het niet tegenstrijdig te zeggen, enerzijds, dat een beklaagde werkgever is en, anderzijds, dat hij het mandaat van zaakvoerder als zelfstandige uitvoert

10 mei 2005 P.2004.1693.N nr. 270

Omzetting van de vrijheidsstraf – Vrijheidsstraf van minder dan één maand – Minimumgeldboete.

Krachtens art. 41bis, § 1, aanhef, eerste streepje, Strafwetboek, zijn de geldboeten toepasselijk op misdrijven gepleegd door rechtspersonen in criminele en correctionele zaken, wanneer de wet op het feit vrijheidsstraf en geldboete stelt, of een van de straffen alleen, een geldboete van minimum vijfhonderd euro vermenigvuldigd met het

28 juni 2005 P.2004.1628.N nr. 378

Strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersoon – Wetens en willens gepleegde fout – Gelijktijdige vervolging – Vereiste.

De vaststelling dat een natuurlijk persoon bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, in het belang van de rechtspersoon het hem ten laste gelegde misdrijf heeft gepleegd, volstaat om hem te veroordelen zonder dat vereist is dat de rechtspersoon mee zou worden vervolgd (Art. 5 Strafwetboek.)

25 oktober 2005 P.2005.0721.N nr. 536

Wet 4 mei 1999 – Artikel 5, Sw. – Werking in de tijd – Misdrijf gepleegd vóór de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999 – Civielrechtelijke gevolgen die voortduren na de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999.

De omstandigheid dat de civielrechtelijke gevolgen van een vóór de inwerkingtreding van

de wet van 4 mei 1999 gepleegd misdrijf voortduren na de inwerkingtreding ervan, heeft niet tot gevolg dat deze wet toepasselijk is op de beoordeling van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor dit misdrijf of op de aansprakelijkheid voor de vergoeding van de erdoor veroorzaakte schade. (Art. 2 Burgerlijk Wetboek; Art. 5 Strafwetboek.)

6 december 2005 P.2005.1114.N nr. 646

Alle aan een rechtspersoon toegerekende misdrijven worden in concreto verwerkelijkt door natuurlijke personen, zodat een rechtspersoon voor alle misdrijven verantwoordelijk kan worden gesteld. (Art. 5 Strafwetboek.)

20 december 2005 P.2005.1220.N nr. 684

Strafrechtelijke verantwoordelijkheid – Aard.

Artikel 5, Strafwetboek heeft een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid ingevoerd voor rechtspersonen, onderscheiden en autonoom ten opzichte van die van de natuurlijke personen die voor de rechtspersoon hebben gehandeld of dit hebben nagelaten. (Art. 5 Strafwetboek.)

20 december 2005 P.2005.1220.N nr. 684

GEPLEEGD IN HET BUITENLAND

Internationaal humanitair recht – Ernstige schendingen – Aanhangig rechtsgeding waarvoor een onderzoek loopt – Onttrekking van de zaak aan het Belgisch gerecht – Hof van Cassatie – Bevoegdheid – Voorwaarden – Klager is een kandidaat vluchteling.

Op vordering van de procureur–generaal, na de federale procureur in zijn verslag, alsook, op hun verzoek, de klagers te hebben gehoord, onttrekt het Hof van Cassatie, dat uitspraak doet op grond van de criteria bedoeld in de artikelen 6, 1°bis, 10, 1°bis en 12bis V.T.Sv., een aanhangig rechtsgeding waarvoor een gerechtelijk onderzoek loopt op de datum van inwerkingtreding van de W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht, en dat betrekking heeft op feiten die gepleegd zijn buiten het grondgebied van het Koninkrijk, zoals bedoeld in titel Ibis, Boek II, Sw., aan de Belgische rechtscolleges, na te hebben vastgesteld dat, toen er op datum van de inwerkingtreding van die wet in die zaak een onderzoeksdaad werd gesteld, op diezelfde datum, geen enkele vermoedelijke dader zijn hoofdverblijfplaats in België had, en dat er op het ogenblik van het instellen van de strafvordering, geen enkele Belgische klager was, ook geen kandidaat vluchteling (Art. 29, §§ 1 en 3 Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 6, 1°bis, 10, 1°bis en 12bis Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Artikelen 136bis tot 136octies Strafwetboek.)

1 juni 2005 P.2004.0352.F nr. 306

Ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht – Artikel 29, § 3, tweede lid, Wet 5 aug. 2003 – Overgangsregeling – Regel van materieel strafrecht – Beginsel van de wettigheid van de aantijgingen – Toepassing.

Art. 29, § 3, tweede lid, W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht is een regel van materieel strafrecht omdat het met name tot doel heeft te beletten, onder de voorwaarden die het preciseert, dat sommige ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht ophouden strafbaar te zijn in België (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 29, § 3, tweede lid Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 12, tweede lid, en 14 Grondwet 1994.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht – Overgangsregeling – Klager heeft in België het statuut van vluchteling – Verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

Art. 16.2 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen kent aan de erkende vluchteling, in de Staat waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft, dezelfde behandeling toe als een onderdaan, wat betreft rechtsingang; die verdragsbepaling heeft niet tot gevolg dat het overgangsregime van art. 29, § 3, tweede lid, W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht, toepasselijk wordt wanneer een klager, die zijn gewone verblijfplaats in België heeft, aldaar het statuut van vluchteling heeft (Art. 29, § 3, tweede lid Programmawet 5 aug. 2003; Art. 16.2 Verdrag 28 juli 1951 Status van Vluchtelingen goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Criterium van persoonlijke bevoegdheid – Nationaliteit – E.V.R.M. – Artikel 6 – Recht op een eerlijk proces – Toepassing.

De artikelen 6 en 14 E.V.R.M. verbieden de wetgever niet nationaliteit als criterium voor persoonlijke bevoegdheid te gebruiken voor misdrijven die buiten het grondgebied zijn gepleegd. (Artikelen 6 en 14 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

RECHTVAARDIGING EN VERSCHONING

Bewijslast – Bewering dat de onderzoeksrechter een procedureregel niet heeft nageleefd – Gemis aan geloofwaardigheid.

De appelrechters leggen het bewijs van een rechtvaardigings– of verschoningsgrond die de inverdenkinggestelde op een geloofwaardige wijze opwerpt, niet te zijnen laste, door te oordelen dat de bewering volgens welke de onderzoeksrechter nog een huiszoekingsbevel zou hebben afgeleverd nadat hij op diezelfde dag de akte heeft ontvangen waarin wordt gevorderd dat hij zich zou onthouden, alle geloofwaardigheid mist.

25 mei 2005 P.2005.0424.F nr. 296

Moord – Uitlokking – Verschoningsgrond.

In de regel, dienen de zware gewelddaden die ter verschoning van een moord in aanmerking komen door het slachtoffer van de doodslag te zijn aangewend; toch moet de verschoning eveneens worden aangenomen wanneer de dader van de doodslag de aanstoker van die gewelddaden die bij het plegen ervan getuige was, heeft gedood (Art. 411 Strafwetboek.)

7 september 2005 P.2005.0291.F nr. 413

Vervoer – Goederenvervoer – Landvervoer – Wegvervoer – Verbintenissen van de vervoerondernemingen – Toezicht over de toepassing van de verordeningen (EEG) nrs. 3820/85 en 3821/85 – Controle op de organisatie van het werk van de bestuurders – Overtreding – Afgevaardigd bestuurder – Inspanningsverbintenis – Begrip.

De Verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad van de Europese Gemeenschap van 20 december 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, die bepaalt dat de onderneming het werk van de bestuurders zodanig regelt dat deze de desbetreffende bepalingen van deze verordening en van de Verordening

(EEG) nr. 3821/85 kunnen naleven, en dat die onderneming op gezette tijden nagaat of deze twee verordeningen zijn nageleefd en dat zij, wanneer overtredingen worden geconstateerd de nodige maatregelen neemt om herhaling daarvan te voorkomen, creëert een inspanningsverbintenis (Art. 15, eerste en tweede lid E.E.G.–Verordening nr 3820/85 van de Raad van 20 dec. 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer.)

21 september 2005 P.2004.0868.F nr. 446

Noodtoestand – Toepassing – Vereisten.

De rechter kan wettig beslissen de noodtoestand uit te sluiten als hij vaststelt dat de beklaagde zelf de toestand waarop hij zich beroept tot stand heeft gebracht om het misdrijf te plegen (Art. 71 Strafwetboek.)

19 oktober 2005 P.2005.0807.F nr. 519

Opzettelijke slagen en verwondingen – Toestemming van het slachtoffer.

Inzake het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen heft de toestemming van het slachtoffer noch het wederrechtelijk karakter van de feiten, noch de schuld van de dader op en is derhalve geen rechtvaardigingsgrond (Artikelen 392 en 398, eerste lid Strafwetboek.)

6 december 2005 P.2005.0576.N nr. 643

DEELNEMING

Valsheid in geschriften – Mededader.

Zo voor de dader van valsheid in geschriften bedrieglijk opzet is vereist, is het voor de mededader voldoende dat hij voor de uitvoering van het misdrijf noodzakelijke hulp heeft verleend of het misdrijf rechtstreeks heeft uitgelokt, dat hij positief kennis had van de omstandigheden die het hoofdfeit opleverden en dat hij de wil had om op de bij de wet bepaalde wijze samen te werken om het misdrijf te plegen (Artikelen 66, 193, 196 en 197 Strafwetboek.)

10 mei 2005 P.2005.0122.N nr. 271

Voorwaarden – Wetsbepalingen – Vermelding.

De rechter die een beklaagde veroordeelt als dader van een wanbedrijf, welke deelneming hij in de bewoordingen van de wet omschrijft, is niet verplicht in zijn beslissing melding te maken van art. 66 SW (Artikelen 163, eerste lid, en 195, eerste lid Wetboek van Strafvordering; Art. 66 Strafwetboek.)

7 juni 2005 P.2005.0548.N nr. 326

Valsheid in geschriften – Mededaderschap en medeplichtigheid.

Om een beklaagde te veroordelen als mededader of medeplichtige aan valsheid in geschrifte, is het niet vereist dat alle bestanddelen van het misdrijf begrepen zijn in de deelnemingshandelingen; het is voldoende dat vaststaat dat een dader de valsheid heeft gepleegd en dat een mededader of medeplichtige wetens en willens aan de uitvoering ervan heeft medegewerkt op een van de wijzen bepaald in de artikelen 66, tweede en derde lid, en 67 Sw.

28 juni 2005 P.2005.0302.N nr. 379

Fiscale valsheid – Mededaderschap.

Inzake fiscale valsheid is het niet vereist dat de mededader zelf het oogmerk heeft een der misdrijven bepaald in art. 73 BTW–wetboek of in art. 449 WIB 1992 te plegen; het volstaat dat hij, op een van de wijzen bepaald in art. 66, tweede en derde lid, Sw., zijn medewerking verleent aan dergelijke valsheid, wetende dat een dader, waarvan vaststaat dat hij de valsheid heeft gepleegd, het oogmerk heeft de bedoelde inbreuken op de belastingwet te plegen.

28 juni 2005 P.2005.0302.N nr. 379

Strafbare deelneming vereist dat de deelnemer – dader of medeplichtige – ervan kennis heeft dat hij aan een welbepaalde misdaad of wanbedrijf deelneemt; hiertoe is vereist en volstaat het ook dat de deelnemer kennis heeft van alle omstandigheden die aan de handeling van de hoofddader, het kenmerk van een misdaad of wanbedrijf verlenen; het is evenwel niet vereist dat de deelnemer bovendien van de plaats waar of het tijdstip waarop het misdrijf zal worden gepleegd, van de identiteit van het slachtoffer, van de beweegreden van de dader, en van het bedrag van de schade, kennis heeft (Artikelen 66 en 67 Strafwetboek.)

7 september 2005 P.2005.0348.F nr. 414

Dader en mededader – Onderscheid.

De wet maakt geen onderscheid tussen de dader en de mededader van een misdrijf; die woorden moeten worden beschouwd alsof ze dezelfde betekenis hebben (Art. 66 Strafwetboek.)

5 oktober 2005 P.2005.0444.F nr. 481

Mededader en medeplichtige – Daden van deelneming – Bestanddelen van het misdrijf.

In de daden van deelneming die vereist zijn opdat er deelneming aan een misdaad of wanbedrijf zou zijn, in de zin van art. 66 Sw., moeten niet alle bestanddelen van het misdrijf aanwezig zijn

5 oktober 2005 P.2005.0444.F nr. 481

Mededader en medeplichtige – Voorafgaand overleg.

Strafbare deelneming vereist niet dat voorafgaand overleg tussen de deelnemers wordt bewezen (Art. 66 Strafwetboek.)

5 oktober 2005 P.2005.0444.F nr. 481

Mededader en medeplichtige – Daden van deelneming – Positieve daad.

Alleen een positieve daad, die aan het misdrijf voorafgaat of ermee samengaat, kan deelneming aan een misdaad of wanbedrijf zijn in de zin van art. 66 Sw.

5 oktober 2005 P.2005.0444.F nr. 481

NATIONALITEIT

Nationaliteitsverklaring – Advies van de procureur des Konings – Termijn – Aanvang.

De termijn van één maand na het verstrijken waarvan de procureur des Konings wettelijk wordt vermoed zich niet te verzetten tegen de aanvraag tot verkrijging van nationaliteit wordt berekend vanaf de dag waarop die magistraat de ontvangst heeft gemeld van de door de ambtenaar van de burgerlijke stand overgezonden verklaring (Art. 12bis, § 2, eerste, derde en vijfde lid Wet 28 juni 1984.)

14 april 2005 C.2004.0205.F nr. 227

Nationaliteitsverklaring – Overzending ervan aan de procureur des Konings – Geen onmiddellijke ontvangstmelding.

De verplichting van de procureur des Konings om onverwijld de ontvangst te melden van de door de ambtenaar van de burgerlijke stand overgezonden verklaring is niet voorgeschreven op straffe van verval (Art. 12bis, § 2 Wet 28 juni 1984.)

14 april 2005 C.2004.0205.F nr. 227

Wettelijkheid van het verblijf – Verklaring tot het verkrijgen van de nationaliteit – Hoofdverblijfplaats – Duur – Voorwaarden.

Art. 12bis, § 1, 3°, Wetboek van de Belgische nationaliteit, zoals uitgelegd bij art. 299, W. 27 dec. 2004, luidens hetwelk de vreemdeling de Belgische nationaliteit kan verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig § 2 van dat artikel, indien hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en indien hij sedert ten minste zeven jaar zijn hoofdverblijf in België heeft gevestigd en die, op het tijdstip van de verklaring gemachtigd is of toegelaten werd tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of toegelaten werd om er zich te vestigen, is van toepassing op de vreemdelingen die zich kunnen beroepen op zeven jaar hoofdverblijfplaats gedekt door een wettelijk verblijf. (Art. 12bis, § 1, 3° Wet 28 juni 1984.)

20 juni 2005 C.2004.0457.F nr. 357

NIEUWE VORDERING

Burgerlijke zaken – Vordering – Uitbreiding – Wijziging.

Hoewel art. 807 Ger. W. niet vereist dat de uitgebreide of gewijzigde vordering uitsluitend gegrond is op een feit of akte die in de gedinginleidende akte wordt aangevoerd, staat het daarentegen niet toe dat een nieuwe vordering aangenomen wordt die niet op een dergelijk feit of dergelijke akte is gegrond (Art. 807 Gerechtelijk Wetboek.)

6 juni 2005 C.2002.0351.F nr. 317

Burgerlijke zaken – Tegenvordering – Tegenvordering voor het eerst in hoger beroep ingesteld – Ontvankelijkheid.

Een tegenvordering kan voor de eerste maal in hoger beroep worden ingesteld, indien zij berust op een feit of akte in de dagvaarding aangevoerd of wanneer zij een verweer vormt op de hoofdvordering of strekt tot schuldvergelijking (Artikelen 807, 808, 809, 810 en 1042 Gerechtelijk Wetboek.)

14 oktober 2005 C.2004.0408.F nr. 513

ONAANTASTBARE BEOORDELING DOOR DE FEITENRECHTER

Beoordeling in feite – Gebruikelijk karakter van een communicatiemiddel.

De feitenrechter beoordeelt op onaantastbare wijze en in feite het gebruikelijk karakter van het toegelaten communicatiemiddel dat wordt aangewend voor reclame voor geneesmiddelen. (Art. 5, § 6 K.B. 7 april 1995.)

3 maart 2005 C.2004.0227.F nr. 132

Strafzaken – Strafvordering – Verzoek tot heropening van het debat.

De bodemrechter oordeelt op onaantastbare wijze over de noodzakelijkheid of de

gepastheid van een door een partij gedaan verzoek tot heropening van het debat; wanneer hij beslist dat er geen grond is tot heropening van het debat, dient hij zijn beslissing niet met redenen te omkleden

13 april 2005 P.2005.0263.F nr. 221

Strafzaken – Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Onregelmatigheid tijdens het vooronderzoek – Beoordeling van de aard en de invloed van de onregelmatigheid in het licht van de vereiste van een eerlijk proces.

Artikel 6 EVRM is niet toepasselijk op het vooronderzoek, maar, naar omstandigheden, kan een tijdens het vooronderzoek begane onherstelbare onregelmatigheid van dien aard zijn dat een eerlijk proces voor de vonnisrechter niet meer mogelijk is; het onderzoeksgerecht dat de rechtspleging regelt beoordeelt dit onaantastbaar

3 mei 2005 P.2005.0256.N nr. 259

Deskundigenonderzoek – Bijstand door derden voor de verwerking van louter uitvoerende en administratieve – Beoordeling of deze bijstand al dan niet een delegatie van de leiding door de deskundige of van zijn opdracht inhoudt.

Geen wettelijke bepaling verhindert dat een gerechtsdeskundige zich voor de verwerking van louter uitvoerende en administratieve verrichtingen laat bijstaan door derden, op voorwaarde dat hij noch de leiding noch de opdracht, geheel of gedeeltelijk, aan derden delegeert; de rechter oordeelt onaantastbaar of de gerechtsdeskundige die voor dergelijke zaken een beroep doet op derden, al dan niet de leiding of zijn opdracht aan derden heeft gedelegeerd.

3 mei 2005 P.2004.1700.N nr. 256

Strafzaken – Strafvordering – Herkwalificatie van de feiten – Beoordeling of die feiten werkelijk het voorwerp uitmaken van de vervolging – Grenzen – Marginale toetsing.

De strafrechter beoordeelt onaantastbaar, op grond van de gegevens van de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding en van het strafdossier, of de feiten die hij onder de verbeterde omschrijving bewezen verklaart, werkelijk die zijn welke het voorwerp uitmaken van de vervolging of daaraan ten grondslag liggen; het Hof gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen trekt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord.

13 september 2005 P.2005.0657.N nr. 430

Strafzaken – Gebruik van onrechtmatig bewijs – Beoordeling in het licht van het eerlijk proces – Marginale toetsing.

De rechter oordeelt onaantastbaar onder welke omstandigheden het gebruik van onrechtmatig verkregen bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces, voor zover de omstandigheden waarop hij dit oordeel grondt, zijn beslissing kunnen rechtvaardigen.

8 november 2005 P.2005.1106.N nr. 576

Gebruik van onrechtmatig bewijs – Beoordeling in het licht van het eerlijk proces – Strafzaken.

De rechter oordeelt onaantastbaar onder welke omstandigheden het gebruik van onrechtmatig verkregen bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces, voor zover de omstandigheden waarop hij dit oordeel grondt, zijn beslissing kunnen rechtvaardigen.

8 november 2005 P.2005.1106.N nr. 576

ONDERNEMINGSRAAD EN VEILIGHEIDSCOMITE

BESCHERMDE WERKNEMERS

Bijzondere ontslagregeling – Dringende reden – Eindvonnis – Hoger beroep – Verzoekschrift – Middel – Ontvankelijkheid – Formulering – Tijdstip.

Het arrest dat steunt op een middel van het hoger beroep dat niet in het verzoekschrift van hoger beroep is geformuleerd, schendt art. 11, § 1, tweede lid, Wet 19 maart 1991 houdende bijzonderde ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat–personeelsafgevaardigden (Art. 11, § 1, tweede lid Wet 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat–personeelsafgevaardigden.)

31 januari 2005 S.2004.0083.F nr. 63

Ontslag – Erkenning van economische of technische redenen – Onderneming – Sluiting van afdeling – Werknemer niet werkzaam in de te sluiten afdeling – Bevoegd paritair comité – Ontstentenis van beslissing – Arbeidsgerechten – Voorafgaande erkenning.

Artikel 3, § 1, vierde lid, Wet 19 maart 1991, is niet toepasselijk bij het ontslag van een beschermd werknemer die niet werkzaam was in de afdeling die gesloten werd; in dit geval staat het causaal verband tussen de ingeroepen economische of technische reden en het ontslag niet zodanig vast, wat vereist dat de arbeidsrechtbank voor de regelmatigheid van het ontslag die aangevoerde reden voorafgaandelijk dient te onderzoeken en als dusdanig te erkennen. (Art. 3, § 1, vierde lid Wet 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat–personeelsafgevaardigden.)

24 oktober 2005 S.2005.0002.N nr. 534

Ontslag – Erkenning van economische of technische redenen – Onderneming – Sluiting van afdeling – Werknemer werkzaam in de te sluiten afdeling – Bevoegd paritair comité – Ontstentenis van beslissing – Arbeidsgerechten – Geen voorafgaandelijke erkenning.

Uit de ratio legis van artikel 3, § 1, derde en vierde lid van de Wet van 19 maart 1991 volgt dat deze wetsbepaling slechts van toepassing is in zoverre de ontslagen beschermde werknemer werkzaam was in de afdeling die gesloten werd; in dit geval staat het causaal verband tussen de economische of technische reden, zijnde de sluiting van die afdeling, en het ontslag van die werknemer vast, met gevolg dat de arbeidsrechtbank niet voorafgaandelijk deze economische of technische reden moet erkennen. (Art. 3, § 1, derde en vierde lid Wet 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat–personeelsafgevaardigden.)

24 oktober 2005 S.2005.0002.N nr. 534

VERKIEZINGEN

Procedure – Technische bedrijfseenheid – Juridische entiteiten – Opstarten van procedure door aparte technische bedrijfseenheid – Rechtsvordering – Beroep – Laatste aanleg.

Een vordering die ertoe strekt te horen zeggen dat verscheidene juridische entiteiten,

waarvan minstens één ervan een aanvang heeft genomen met de verkiezingsprocedure, één technische bedrijfseenheid vormen, is ten aanzien van al die juridische entiteiten een beroep inzake sociale verkiezingen en de procedure hieromtrent, waarover de arbeidsrechtbank in laatste aanleg oordeelt (Art. 9 K.B. 15 mei 2003 betreffende de ondernemingsraden en de comités voor preventie en bescherming op het werk.)

5 december 2005 S.2004.0189.N nr. 642

Procedure – Vordering in rechte – Juridische entiteiten – Technische bedrijfseenheid – Afwezigheid van beslissing – Beslissing – Beroep.

Het beroep tegen de beslissing van de werkgever of tegen de afwezigheid ervan, moet worden ingesteld ten aanzien van alle juridische entiteiten waarvan de insteller van het beroep meent dat zij een technische bedrijfseenheid vormen. (Artikelen 8 en 9, eerste lid en eerste lid, 2° K.B. 15 mei 2003 betreffende de ondernemingsraden en de comités voor preventie en bescherming op het werk.)

5 december 2005 S.2004.0189.N nr. 642

ONDERWIJS

Universitaire instellingen – Gemeenschap en Gewest – Rechtsopvolging van de Staat door de Gemeenschappen – Pensioenen – Toelage.

De toelage, bepaald in art. 38, Wet 27 juli 1971 op de financiering en de controle van de universitaire instellingen, is niet verbonden aan het pensioenstelsel dat art. 127, eerste lid, 2°, c, van de gecoördineerde Grondwet uitsluit van de onderwijsmaterie, welke het toekent aan de Gemeenschappen (Art. 38 Wet 27 juli 1971; Art. 127, § 1, eerste lid, 2°, c Grondwet 1994.)

28 februari 2005 C.2003.0264.F nr. 122

Bezoldigingsregels – Anticumulatieregeling – Niet–uitsluitend ambt – Begeleidster in het conservatorium – Toepassing.

De in K.B. nr 63 van 20 juli 1982 vervatte anticumulatieregeling is niet van toepassing op degene die een niet–uitsluitend ambt uitoefent; zulks is het geval voor een begeleidster in het conservatorium die ook nog andere opdrachten in andere instellingen vervult.

2 september 2005 C.2004.0437.F nr. 406

Gesubsidieerd secondair onderwijs lagere graad – Godsdienstleraar – Bekwaamheidsbewijzen – Weddetoelagen – K.B. 27 juni 1974 – Besl. Vl. Reg. 26 sept. 1990 – Toepassing.

Het koninklijk besluit van 27 juni 1974 is van toepassing op het ambt van godsdienstleraar in het gesubsidieerd secondair onderwijs lagere graad; artikel 11, § 1, Besl. Vl. Reg. 26 sept. 1990 wijzigt niet de weddeschaal die de leermeesters godsdienst en godsdienstleraars overeenkomstig de vóór 1 september geldende reglementering mochten genieten, tenzij zij over een bekwaamheidsbewijs beschikken dat recht geeft op een hogere weddeschaal. (Art. 11, § 1 Besluit van de Vlaamse Exécutieve 26 sept. 1990 betr. de be– kwaamheidsbewijzen, de weddeschalen en de bezoldigingsregeling van de leermeesters godsdienst en de godsdienstleraars, zoals gew. bij besluit van de Vl. Reg., toen executieve van 19/12/1991.)

12 september 2005 S.2002.0102.N nr. 422

ONDERZOEK IN STRAFZAKEN

Bijzondere opsporingstechnieken – Observatie – Infiltratie – Bij het strafdossier te voegen

stukken – Termijn – Aard.

De termijn waarbinnen de krachtens de artikelen 47septies, § 2, vierde lid en 47novies, § 2, vierde lid, Strafvordering opgestelde processen–verbaal en de in het derde lid van die artikelen bedoelde beslissing inzake observatie en infiltratie bij het strafdossier worden gevoegd is geen vervaltermijn die noodzakelijk moet leiden tot de nietigheid van de uitgevoerde observatie en infiltratie. (Artikelen 47septies, § 2, vierde lid en 47novies, § 2, vierde li Wetboek van Strafvordering.)

18 januari 2005 P.2005.0037.N nr. 36

Bijzondere opsporingstechnieken – Observatie – Infiltratie – Subsidiariteitsvoorwaarde – Cassatiemiddel – Onderzoek van feitelijke omstandigheden.

Niet ontvankelijk is het cassatiemiddel dat het Hof in verband met de subsidiariteitsvoorwaarde bij observatie en infiltratie verplicht de feitelijke omstandigheden te onderzoeken. (Artikelen 47sexies, § 2, eerste lid en 47octies, § 2, eerste lid Wetboek van Strafvordering.)

18 januari 2005 P.2005.0037.N nr. 36

Regelmatigheid van de rechtspleging – Vordering tot toetsing – Kamer van inbeschuldigingstelling – Verplichting.

De verplichting die de kamer van inbeschuldigingstelling heeft, om op verzoek van één der partijen, de regelmatigheid van de rechtspleging te toetsen, gaat ervan uit dat de zaak bij voormeld rechtscollege regelmatig is aangebracht (Art. 235bis Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1454.F nr. 38

Onderzoeksrechter – Beslag – Verzoek tot opheffing – Beschikking – Verwerping – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest dat het hoger beroep niet gegrond verklaart – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

In de zin van art. 416, eerste lid, Sv., moet onder eindarrest of –vonnis op de strafvordering de beslissing worden verstaan waarbij uitspraak wordt gedaan over de gehele vordering en waarbij de rechtsmacht van de strafrechter derhalve volledig wordt uitgeoefend (Artikelen 61quater, en 416, eerste lid Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1515.F nr. 39

Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Regelmatigheid.

Een met redenen omkleed bevelschrift van de onderzoeksrechter, dat vereist is om buiten weten van de abonnee van een telecommunicatienetwerk en zijn correspondent, de opsporing van de oorsprong of de bestemming van telecommunicatie te gelasten, is slechts een verplicht vormvereiste voor te voeren en niet voor gevoerde telecommunicatie, ook al vermeldt het bevelschrift deze laatste (Art. 88bis Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1383.F nr. 37

Huiszoeking – Huiszoekingsbevel – Vertonen van een afschrift van het huiszoekingsbevel – Regelmatigheid.

De huiszoeking door speurders die alleen maar over een afschrift van het door de onderzoeksrechter afgeleverd huiszoekingsbevel beschikten is regelmatig, aangezien geen enkele wettelijke bepaling vereist dat het origineel van dat bevel aan de persoon dient te worden vertoond in wiens woning de huiszoeking wordt uitgevoerd.

26 januari 2005 P.2005.0094.F nr. 54

Verzoek tot opheffing van een onderzoekshandeling – Artikel 61quater Sv. – Hoger beroep tegen de beslissing van de onderzoeksrechter – Onderzoek van de regelmatigheid van de procedure – Artikel 235bis Sv. – Toepasselijke rechtspleging.

Wanneer de eiser zonder berusting afstand doet van zijn cassatieberoep behoudens in zoverre de kamer van inbeschuldigingstelling oordeelt bij toepassing van artikel 235bis van het Wetboek van Strafvordering, behoeven de middelen, die betrekking hebben op de toepassing van de rechtspleging van artikel 61quater van het Wetboek van Strafvordering en vreemd zijn aan hetgeen door het arrest met toepassing van artikel 235bis van hetzelfde wetboek werd onderzocht, geen antwoord meer.

8 februari 2005 P.2004.1579.N nr. 78

Persoon die door de burgerlijke partij in de zaak wordt gebracht – Geen tenlastelegging – Verhoor van de persoon door een onderzoeksdienst – Regelmatigheid.

Uit de omstandigheid dat iemand die door de burgerlijke partij in de zaak wordt betrokken niet door de onderzoeksrechter in verdenking werd gesteld, kan niet worden afgeleid dat het verhoor van die persoon door een onderzoeksdienst door nietigheid zou zijn aangetast.

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Geheimhouding van het onderzoek – Schending van het geheim.

Miskenning van het geheim van het vooronderzoek kan alleen invloed hebben op strafvervolgingen, als deze gegrond zijn op die miskenning of als de verzamelde bewijzen daarna op die miskenning zijn gegrond

23 februari 2005 P.2004.1702.F nr. 114

Anonieme getuige – Huiszoeking – Gevolg – Artikelen 6.1 en 8 E.V.R.M..

Noch het recht van verdediging wordt miskend, noch de artikelen 6.1 en 8, E.V.R.M. worden geschonden omdat de aanwijzing, waarop de onderzoeksrechter zijn onaantastbaar oordeel over de noodzaak van de huiszoeking steunt, werd vernomen uit anonieme informatie (Artikelen 6.1 en 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

15 maart 2005 P.2004.1463.N nr. 158

Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Noch de artikelen 246 tot 248, Wetboek van Strafvordering, noch enige andere wettelijke bepaling staan eraan in de weg dat, wanneer de buitenvervolgingstelling van één of meerdere wel of niet–nominatief aangewezen verdachten gepaard gaat met de verwijzing naar de correctionele rechtbank van één of meerdere andere verdachten, de benadeelde een tot dan toe niet–vermelde persoon rechtstreeks kan dagvaarden wegens een wanbedrijf of een overtreding waarvoor de correctionele rechtbank ingevolge de verwijzing is gevat (Artikelen 246, 247 en 248 Wetboek van Strafvordering.)

15 maart 2005 P.2005.0077.N nr. 161

Huiszoeking – Bevel tot huiszoeking – Vermeldingen – Adres – Appartementsgebouw – Geen vermelding van de verdieping – Gearresteerde bewoner – Aanwezigheid bij de

huiszoeking in zijn appartement.

Het bevel tot huiszoeking moet de woning preciseren waar zij moet worden verricht; de vaststelling, bij de uitvoering van het huiszoekingsbevel dat enkel de stad, de straat en het huisnummer vermeldt, dat dit adres in werkelijkheid een gebouw met meerdere appartementen is, waarvan één bewoond wordt door de persoon die als arrestant bij de huiszoeking in zijn appartement aanwezig is, verantwoordt de regelmatigheid van die huiszoeking naar recht

15 maart 2005 P.2004.1463.N nr. 158

Raadkamer – Beschikking waarbij een misdrijf naar het normaal bevoegde rechtscollege wordt verwezen – Aanneming van verzachtende omstandigheden – Beslissing die de bodemrechter niet bindt.

De onderzoeksgerechten mogen de verzachtende omstandigheden alleen beoordelen met het oog op de verwijzing van een misdrijf naar een rechtscollege van een lagere rang; buiten die gevallen, blijft de verklaring van een onderzoeksgerecht dat er verzachtende omstandigheden zijn, zonder gevolg en dient het vonnisgerecht ermee geen rekening te houden (Artikelen 1, 2, eerste lid, en 4 Wet 4 okt. 1867.)

6 april 2005 P.2005.0253.F nr. 204

Beschikking van verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Een inverdenkinggestelde kan slechts onmiddellijk cassatieberoep instellen tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat gewezen is op zijn hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer die hem naar de correctionele rechtbank verwijst op voorwaarde dat hij tegen deze beschikking hoger beroep kon instellen (Artikelen 131, § 1, 135, § 2, 235bis, 416, tweede lid en 539 Wetboek van Strafvordering.)

19 april 2005 P.2005.0317.N nr. 233

Onderzoeksrechter – Opsporen en lokaliseren van oorsprong en bestemming van telecommunicatie – Artikel 88bis, § 1, derde lid, Sv. – Motivering van het bevelschrift – Verzuim.

Artikel 88bis, § 1, Wetboek van Strafvordering, bepaalt geen sanctie voor het geval dat het bevelschrift van de onderzoeksrechter niet is gemotiveerd overeenkomstig het voorschrift van het derde lid van deze wetsbepaling

3 mei 2005 P.2005.0618.N nr. 261

Onderzoeksrechter – Verhoor van de burgerlijke partij – Aanwezigheid zonder enige tussenkomst van haar raadsman – Geheim van het onderzoek – Artikel 57, § 1, Sv. – Regelmatigheid van de rechtspleging.

De artikelen 56, § 1, 57, § 1, en 73 Wetboek van Strafvordering bepalen geen sanctie met betrekking tot de regelmatigheid van de rechtspleging voor de handeling van de onderzoeksrechter die deze wetsbepalingen heeft miskend

3 mei 2005 P.2005.0256.N nr. 259

Onderzoeksrechter – Verhoor van de burgerlijke partij – Aanwezigheid zonder enige tussenkomst van haar raadsman – Verantwoordelijkheid van de onderzoeksrechter voor de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyauteit van het onderzoek – Artikel 56, § 1, Sv. – Regelmatigheid van de rechtspleging.

De artikelen 56, § 1, 57, § 1, en 73 Wetboek van Strafvordering bepalen geen sanctie met

betrekking tot de regelmatigheid van de rechtspleging voor de handeling van de onderzoeksrechter die deze wetsbepalingen heeft miskend

3 mei 2005 P.2005.0256.N nr. 259

Onderzoeksrechter – Opsporen en lokaliseren van oorsprong en bestemming van telecommunicatie – Artikel 88bis, § 1, Sv. – Mededeling van het bevelschrift aan de procureur des Konings – Verzuim.

De niet–mededeling van het bevelschrift bedoeld in artikel 88bis, § 1, Wetboek van Strafvordering, aan de procureur des Konings tast de regelmatigheid van dit bevelschrift niet aan

3 mei 2005 P.2005.0618.N nr. 261

Onderzoeksrechter – Verhoor van de burgerlijke partij – Aanwezigheid zonder enige tussenkomst van haar raadsman – Artikel 73 Sv. – Regelmatigheid van de rechtspleging.

De artikelen 56, § 1, 57, § 1, en 73 Wetboek van Strafvordering bepalen geen sanctie met betrekking tot de regelmatigheid van de rechtspleging voor de handeling van de onderzoeksrechter die deze wetsbepalingen heeft miskend

3 mei 2005 P.2005.0256.N nr. 259

Huiszoeking bij een geneesheer – Aanwezigheid van een vertegenwoordiger van de orde der geneesheren – Beroepsgeheim.

De aanwezigheid van een vertegenwoordiger van de raad van de orde der geneesheren bij een huiszoeking bij een geneesheer die van een beroepsmisdrijf wordt verdacht, is een waarborg voor het beroepsgeheim en wil vermijden dat geen andere bescheiden dan diegene die op het misdrijf betrekking hebben, in beslag genomen worden.

24 mei 2005 P.2005.0431.N nr. 294

Wraking van de onderzoeksrechter – Onderzoekshandelingen die dateren van voor de neerlegging van de akte van wraking – Regelmatigheid.

In het geval van wraking van een onderzoeksrechter, verantwoordt het arrest wettig de weigering om de onderzoekshandelingen te vernietigen die deze magistraat vóór de dag van neerlegging en mededeling van de akte van wraking heeft gesteld, wanneer het oordeelt dat die handelingen niet van aard zijn om een eerlijk proces voor het vonnisgerecht onmogelijk te maken, waarbij het zegt, enerzijds dat niet is aangetoond dat de onderzoeksmaatregelen, beslissingen en ambtsverrichtingen van die magistraat niet gegrond zijn en geen verband houden met de materiële aanwijzingen die reeds zijn vergaard en, anderzijds, dat uit het onderzoek van die handelingen geen enkele miskenning van de algemene rechtsbeginselen betreffende de eerbiediging van het recht van verdediging en het vermoeden van onschuld blijkt.

25 mei 2005 P.2005.0424.F nr. 296

Telefoontap – Bevel niet bij dossier gevoegd – Recht van verdediging.

Wanneer de ernstige aanwijzingen van schuld die een voorlopige hechtenis rechtvaardigen met behulp van telefoontap zijn vergaard, moet de beschikking waarbij die is opgedragen, al is het slechts in afschrift, tot het dossier behoren op grond waarvan de inverdenkinggestelde onder aanhoudingsbevel is geplaatst; wanneer de onderzoeksgerechten dit stuk niet kunnen onderzoeken en de regelmatigheid ervan niet kunnen nagaan, kunnen zij hun toezicht niet uitoefenen en kan de inverdenkinggestelde dienaangaande evenmin zijn recht van verdediging uitoefenen (Artikelen 90ter, §§ 1 en 2, en 90quater, § 1 Wetboek van Strafvordering.)

1 juni 2005 P.2005.0725.F nr. 308

Telefoontap – Ontdekking van andere feiten.

De omstandigheid dat door de telefoontap andere feiten zijn ontdekt dan deze waarvoor hij is bevolen, is op zichzelf geen grond van nietigheid die het vergaren van die aanwijzingen aantast

1 juni 2005 P.2005.0725.F nr. 308

Nietigheid van een onderzoeksmaatregel – Gevolg – Instrumentum van de maatregel – Onderzoeksgerechten – Bevoegdheid.

De nietigheid van een onderzoeksmaatregel brengt niet noodzakelijk de nietigheid met zich mee van de akte die de resultaten ervan vaststelt (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Bewijsmiddel – Onregelmatige handeling – Kamer van inbeschuldigingstelling – Nietigverklaring van een onderzoeksverrichting – Daaropvolgende handelingen.

Over de rechtspleging die volgt op een onregelmatige handeling, preciseert art. 235bis, § 6, Sv., dat de nietigheid wordt uitgesproken "als daartoe grond bestaat"; de kamer van inbeschuldigingstelling is derhalve bevoegd om, nadat zij een onderzoeksverrichting heeft nietig verklaard, te oordelen dat daaropvolgende handelingen, waarvan zij op onaantastbare wijze beslist dat deze niet noodzakelijk daaruit voortvloeien, regelmatig zijn (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0627.F nr. 346

Bewijsmiddel – Onregelmatige handeling – Kamer van inbeschuldigingstelling – Nietigverklaring van een onderzoeksverrichting – Daaropvolgende handelingen.

Over de rechtspleging die volgt op een onregelmatige handeling, preciseert art. 235bis, § 6, Sv., dat de nietigheid wordt uitgesproken "als daartoe grond bestaat"; de kamer van inbeschuldigingstelling is derhalve bevoegd om, nadat zij een onderzoeksverrichting heeft nietigverklaard, daaropvolgende handelingen, waarvan zij op onaantastbare wijze beslist dat deze niet noodzakelijk daaruit voortvloeien, als regelmatig te beschouwen (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Bewijsmiddel – Opsporing van telefoongesprekken – Motivering van de beschikking – Regelmatigheid.

De verplichting tot motivering van de beschikking van de onderzoeksrechter die een maatregel tot opsporing van telefoongesprekken als bepaald in art. 88bis, § 1, derde lid, Sv., voorschrijft, is noch substantiëel noch voorgeschreven op straffe van nietigheid, aangezien de wetgever het vonnisgerecht de mogelijkheid heeft gelaten het eventuele gebrek aan redengeving te bestraffen door de verkregen inlichtingen niet in overweging te nemen. (Art. 88bis, § 1, derde lid Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Bijzondere opsporingsmethoden – Machtiging tot infiltratie – Controle.

Het recht van verdediging houdt niet noodzakelijk in dat de verdediging zelf in staat moet worden gesteld de regelmatigheid van de machtiging tot infiltratie en van de uitgevoerde machtiging te controleren; het kan in dergelijk geval volstaan dat een onafhankelijke en

onpartijdige rechter op grond van de hem regelmatig overgelegde stukken en bekende feiten oordeelt dat de infiltratie is geschied met naleving van alle wettelijke voorschriften. (Art. 56bis, vijfde lid Wetboek van Strafvordering.)

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Verplichting.

De artikelen 47novies, § 2, tweede lid en 47novies, § 2, derde lid, Wetboek van Strafvordering bepalen niet dat in elk geval het proces–verbaal, bedoeld in artikel 47novies, § 2, derde lid, de exacte periode tijdens dewelke de infiltratie kan worden uitgevoerd, dient te vermelden

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Niet–vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Gevolg – Beoordeling door de feitenrechter.

Het komt de rechter toe in feite te oordelen of het niet–vermelden van de periode tijdens dewelke de infiltratie kan worden uitgevoerd, in het proces–verbaal in de zin van art. 47novies, § 2, Wetboek van Strafvordering, rekening houdende met de in de zaak die hij dient te beoordelen, te bereiken doelstellingen, verantwoord kan zijn.

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Huiszoeking – Bevel tot huiszoeking – Niet–precisering van de op te sporen zaken – Afwezigheid van de beklaagde tijdens de huiszoeking – Vaststelling van de rechter dat beklaagde of een derde voldoende waren ingelicht om misbruiken bij de zoeking te voorkomen.

Het niet–preciseren van de op te sporen zaken in het bevel tot huiszoeking, noch de afwezigheid bij die zoeking van betrokkene leveren op zich een schending van artikel 8, E.V.R.M. of een miskenning van het recht van verdediging op; er is geen dergelijke schending of miskenning wanneer de rechter uit de omstandigheden vaststelt dat de beklaagde of een derde over het voorwerp van de vervolging voldoende waren ingelicht om hen toe te laten elk misbruik bij het uitvoeren van de zoeking vast te stellen, te voorkomen of te onthullen (Art. 89bis Wetboek van Strafvordering.)

13 september 2005 P.2005.0705.N nr. 431

Afluistermaatregel – Met redenen omklede beschikking – Subsidiariteitsbeginsel – Redengeving.

Art. 90quater, tweede lid, 1° en 2°, Sv., verplicht de onderzoeksrechter, op straffe van nietigheid, om in de beschikking tot afluisteren de redenen te vermelden waarom de gewone onderzoeksmiddelen ondoeltreffend zouden zijn

5 oktober 2005 P.2005.1056.F nr. 483

Geheim van het onderzoek – Mededeling van processen–verbaal aan de inspecteurs van het R.I.Z.I.V. – Machtiging van de procureur–generaal.

De onderzoeksrechter moet, in het kader van onderzoeken die hij doet uitvoeren, geen machtiging van de procureur–generaal bij het hof van beroep krijgen, om processen–verbaal mede te delen aan inspecteurs van het R.I.Z.I.V. die aan het onderzoek deelnemen. (Art. 125 K.B. 28 dec. 1950.)

19 oktober 2005 P.2005.1182.F nr. 524

Verhoor van personen – Niet–naleving van de regels en vormvereisten die door de wet zijn opgelegd.

Behoudens schending van de regels die toepasselijk zijn inzake taalgebruik, leidt het niet eerbiedigen van de overige regels en vormvereisten die door de wet voor het verhoor van personen zijn opgelegd niet tot nietigheid van het verhoor (Artikelen 47bis, en 57, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

19 oktober 2005 P.2005.1182.F nr. 524

DNA–onderzoek – Vormvereisten m.b.t. het overzenden van aangetroffen sporen aan een erkend laboratorium – Niet–naleving van de wettelijke en reglementaire voorschriften.

De vormvereisten van art. 2, § 3, K.B. 4 feb. 2002 ter uitvoering van de W. 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA–onderzoek in strafzaken, m.b.t. het overzenden van aangetroffen sporen van celmateriaal aan een erkend laboratorium, zijn niet substantieel noch op straffe van nietigheid voorgeschreven; de eventuele niet–naleving ervan kan in voorkomend geval enkel de bewijswaarde van het verder onderzoek verzwakken

2 november 2005 P.2005.1379.F nr. 559

Beslag – Vormvereisten – Laattijdige inventaris.

De enkele omstandigheid dat van de in beslaggenomen voorwerpen niet onmiddellijk, maar slechts later, een inventaris wordt opgemaakt levert geen nietigheid van het beslag, noch een miskenning van het recht van verdediging op (Art. 35 Wetboek van Strafvordering.)

8 november 2005 P.2005.1191.N nr. 578

Onderzoeksrechter – Bevel tot huiszoeking – Aard – Doel.

Een bevel tot huiszoeking is geen daad van jurisdictie maar beoogt enkel de uitvoering van de beslissing tot huiszoeking zodat de rechter de akte waarbij een huiszoekingsbevel wordt verleend kan uitleggen en verbeteren. (Art. 15 Grondwet 1831; Artikelen 87, 88 en 89bis Wetboek van Strafvordering.)

15 november 2005 P.2005.1275.N nr. 597

Onderzoeksrechter – Verhoor – Taalgebruik – Tolk.

Wanneer de onderzoeksrechter bij een verhoor een beroep doet op de medewerking van een tolk, is deze beëdigd of ingezworen zodra hij voor de rechter de eed, die bij art. 332 Sv. is bepaald, heeft afgelegd; wanneer het proces–verbaal van het verhoor die eedaflegging vaststelt, vermeldt het de hoedanigheid van de tolk (Art. 31, tweede lid Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken; Artikelen 47bis, 5° en 332 Wetboek van Strafvordering.)

16 november 2005 P.2005.1402.F nr. 602

Onderzoeksgerechten – Vermoeden van onschuld – Miskenning.

De kamer van inbeschuldigingstelling die op verwijzing uitspraak doet over de grond zelf van de strafvordering, miskent aldus het vermoeden van onschuld.

16 november 2005 P.2005.0817.F nr. 599

ONDERZOEKSGERECHTEN

Kamer van inbeschuldigingstelling – Burgerlijke partij – Tergend en roekeloos hoger

beroep tegen buitenvervolgingstelling – Vordering tot schadevergoeding vanwege de buitenvervolginggestelde verdachte – Grondwettigheid.

De artikelen 159, 191 en 212 van het Wetboek van Strafvordering schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat zij de kamer van inbeschuldigingstelling de bevoegdheid verlenen om kennis te nemen van de vordering van de buiten vervolging gestelde verdachte tot schadevergoeding wegens tergend en roekeloos hoger beroep van de burgerlijke partij tegen de beschikking tot buitenvervolgingstelling van de raadkamer

11 januari 2005 P.2003.1120.N nr. 15

Beschikking van raadkamer tot uitstel van regeling van rechtspleging – Kamer van inbeschuldigingstelling – Uitspraak over hoger beroep van inverdenkinggestelde – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling uitspraak doet over het hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen een beschikking van de raadkamer die de zaak voor regeling van de rechtspleging enkel op latere datum uitstelt, doet zij geen uitspraak met toepassing van de artikelen 135 en 235bis, Wetboek van Strafvordering; dergelijke beslissing is geen eindbeslissing en doet evenmin uitspraak in een van de andere gevallen bepaald in artikel 416, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, zodat het cassatieberoep, gericht tegen die beslissing, niet ontvankelijk is

18 januari 2005 P.2004.1530.N nr. 34

Kamer van inbeschuldigingstelling – Regelmatigheid van de rechtspleging – Vordering tot toetsing – Verplichting.

De verplichting die de kamer van inbeschuldigingstelling heeft, om op verzoek van één der partijen, de regelmatigheid van de rechtspleging te toetsen, gaat ervan uit dat de zaak bij voormeld rechtscollege regelmatig is aangebracht (Art. 235bis Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1454.F nr. 38

Regeling van de rechtspleging – Beschikking van verwijzing van de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Ontvankelijkheid.

Art. 135, § 2, Sv., geeft de inverdenkinggestelde het recht om hoger beroep in te stellen tegen een beschikking tot verwijzing wanneer, met name, dat hoger beroep steunt op een grond van niet–ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering; krachtens die bepaling is het hoger beroep slechts ontvankelijk indien het middel waarop het is gegrond bij schriftelijke conclusie voor de raadkamer is aangevoerd, behalve wanneer er na de beschikking een grond van niet–ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering is ontstaan (Art. 135, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1454.F nr. 38

Regeling van de rechtspleging – Beschikking van verwijzing van de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Schriftelijke conclusie voor de raadkamer – Ontvankelijkheid van het hoger beroep.

De wet vereist niet dat de schriftelijke conclusie waarin een grond van niet–ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering voor de raadkamer wordt aangevoerd uitgaat van de inverdenkinggestelde die hoger beroep heeft ingesteld tegen de beschikking tot verwijzing (Art. 135, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1454.F nr. 38

Uitlevering – Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Verdrag Rechten van de Mens – Recht op een eerlijk proces – Toepassing.

Artikel 6 E.V.R.M. is niet van toepassing voor de onderzoeksgerechten die uitspraak doen over het Europees aanhoudingsbevel. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

25 januari 2005 P.2005.0065.N nr. 51

Kamer van inbeschuldigingstelling – Voorlopige hechtenis – Handhaving – Motivering – Overname van de redenen van de vordering van het openbaar ministerie – Niet ondertekende bijlagen van de vordering.

De kamer van inbeschuldigingstelling verantwoordt haar beslissing betreffende de aanwezigheid van ernstige aanwijzingen van schuld, wanneer zij naar de gegevens verwijst met betrekking tot voormelde aanwijzingen in de pagina's als bijlage bij de vordering van het openbaar ministerie; de omstandigheid dat die bijlagen niet zijn ondertekend is zonder belang, aangezien de vordering uitdrukkelijk verwijst naar die bijlagen die dezelfde datum hebben en er één geheel mee uitmaken (Artikelen 23, 4° en 30 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

26 januari 2005 P.2005.0094.F nr. 54

Kamer van inbeschuldigingstelling – Verzoek tot opheffing van een onderzoekshandeling – Artikel 61quater Sv. – Hoger beroep tegen de beslissing van de onderzoeksrechter – Onderzoek van de regelmatigheid van de procedure – Artikel 235bis Sv. – Toepasselijke rechtspleging.

Wanneer de eiser zonder berusting afstand doet van zijn cassatieberoep behoudens in zoverre de kamer van inbeschuldigingstelling oordeelt bij toepassing van artikel 235bis van het Wetboek van Strafvordering, behoeven de middelen, die betrekking hebben op de toepassing van de rechtspleging van artikel 61quater van het Wetboek van Strafvordering en vreemd zijn aan hetgeen door het arrest met toepassing van artikel 235bis van hetzelfde wetboek werd onderzocht, geen antwoord meer.

8 februari 2005 P.2004.1579.N nr. 78

Kamer van inbeschuldigingstelling – Voorlopige hechtenis – Handhaving – Nietigheid van onderzoekshandeling – Handhaving van de voorlopige hechtenis – Controle van de regelmatigheid van de procedure – Splitsing.

Wanneer inzake voorlopige hechtenis de door de verdachte opgeworpen onregelmatigheid de wettigheid van de beslissing tot handhaving van de voorlopige hechtenis niet kan aantasten of, indien ze dit wel kan, wanneer na een prima facie onderzoek ze niet onmiddellijk gegrond lijkt, kan het onderzoek van de regelmatigheid van de procedure worden gesplitst van de behandeling van het hoger beroep inzake voorlopige hechtenis (Art. 235bis Wetboek van Strafvordering.)

8 februari 2005 P.2005.0138.N nr. 81

Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing – Gezag van gewijsde – Voorwaarden – Arrest van buitenvervolgingstelling.

Behalve wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling verzachtende omstandigheden of verschoningsgronden aanneemt of de wet haar de bevoegdheid toekent om als vonnisgerecht over de grond van de zaak te oordelen, wijst ze arresten die geen gezag van gewijsde hebben, zodat het O.M., na een arrest van buitenvervolgingstelling de heropening van het onderzoek wegens nieuwe bezwaren kan vorderen en de burgerlijke partij later ook een rechtsvordering voor de burgerlijke gerechten kan instellen

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Kamer van inbeschuldigingstelling – Tergend en roekeloos hoger beroep van de burgerlijke partij – Vordering tot schadevergoeding vanwege de buitenvervolginggestelde verdachte.

Krachtens de artikelen 159, 191 en 21, Sv. kan de kamer van inbeschuldigingstelling de burgerlijke partij veroordelen tot het betalen van schadevergoeding aan de inverdenkinggestelde wegens roekeloos en tergend hoger beroep tegen de beschikking tot buitenvervolgingstelling te zijnen gunste

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Kamer van inbeschuldigingstelling – Regeling van de rechtspleging – Buitenvervolgingstelling – Hoger beroep van de burgerlijke partij – Rechtspleging bedoeld in de artikelen 135 en 235bis, Sv. – Verzoek tot openbaarheid van het debat – Discretionaire bevoegdheid van de kamer van inbeschuldigingstelling – Verwerping – Motivering.

De bevoegdheid die is toegekend aan de kamer van inbeschuldigingstelling door de artikelen 135, § 3, vijfde lid, en 235bis, § 4, Sv. om de opmerkingen van de procureur–generaal, de burgerlijke partij en de inverdenkinggestelde in openbare terechtzitting te horen indien ze op vraag van een partij daartoe beslist, is een discretionaire bevoegdheid; de kamer van inbeschuldigingstelling moet bijgevolg de openbaarheid van de terechtzitting niet bevelen, noch met redenen omkleden waarom zij niet op dergelijk verzoek is ingegaan

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Regeling van de rechtspleging – Op conclusie – Bezwaren – Redengeving.

De wetgever heeft zich op de leden van de onderzoeksgerechten verlaten teneinde te oordelen of er al dan niet voldoende bezwaren bestaan die door het onderzoek zijn verkregen, om hetzij de verwijzing van de inverdenkinggestelde naar het vonnisgerecht hetzij een beslissing van buitenvervolgingstelling te verantwoorden; geen enkele wettelijke bepaling verplicht om de bezwaren te vermelden of de redenen op te geven waarom die onvoldoende zijn geacht; wanneer een conclusie het feitelijk bestaan van voldoende bezwaren betwist of aanvoert, antwoordt het onderzoeksgerecht bijgevolg daarop door de onaantastbare vaststelling dat die bezwaren al dan niet bestaan

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Regeling van de rechtspleging – Rechten van de Mens – Eerlijk proces – Toepassing.

De onderzoeksgerechten die uitspraak doen over de regeling van de rechtspleging zijn, in de regel, niet onderworpen aan de voorschriften van art. 6.1, E.V.R.M.

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Aanwijzingen van schuld – Nietigheid van onderzoekshandeling – Taak van het onderzoeksgerecht – Onderzoek prima facie van de aangevoerde onregelmatigheid – Latere uitspraak over procedure van zuivering van nietigheden.

Wanneer een inverdenkinggestelde geen onregelmatigheid, verzuim of nietigheid aanvoert betreffende de wettelijke voorwaarden tot het verlenen van een bevel tot aanhouding, waarvoor de Voorlopige Hechteniswet eigen regels tot controle van de regelmatigheid ervan heeft uitgewerkt (Art. 235bis Wetboek van Strafvordering.)

2 maart 2005 P.2005.0242.F nr. 129

Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Toezicht op de regelmatigheid van de rechtspleging – Vernietiging – Bevoegdheden van het gerecht op verwijzing.

Wanneer het Hof, enerzijds, het arrest heeft vernietigd waarbij de kamer van inbeschuldigingstelling zich heeft uitgesproken over de regelmatigheid van de wijze waarop een bewijs is verkregen, en, anderzijds, het tegen voormeld arrest ingestelde cassatieberoep heeft verworpen, waarbij het hoger beroep van de inverdenkinggestelde niet ontvankelijk is verklaard in zoverre dit bij voormeld rechtscollege een geschil betreffende het bestaan van voldoende bezwaren wilde aanhangig maken, dan is dat laatste geschil, dat de inverdenkinggestelde nogmaals bij het gerecht op verwijzing wil aanbrengen, aldaar niet aanhangig gemaakt

2 maart 2005 P.2004.1644.F nr. 130

Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Noch de artikelen 246 tot 248, Wetboek van Strafvordering, noch enige andere wettelijke bepaling staan eraan in de weg dat, wanneer de buitenvervolgingstelling van één of meerdere wel of niet–nominatief aangewezen verdachten gepaard gaat met de verwijzing naar de correctionele rechtbank van één of meerdere andere verdachten, de benadeelde een tot dan toe niet–vermelde persoon rechtstreeks kan dagvaarden wegens een wanbedrijf of een overtreding waarvoor de correctionele rechtbank ingevolge de verwijzing is gevat (Artikelen 246, 247 en 248 Wetboek van Strafvordering.)

15 maart 2005 P.2005.0077.N nr. 161

Kamer van inbeschuldigingstelling – Onderzoeksrechter – Beslag – Verzoek tot opheffing – Verwerping – Hoger beroep – Niet–ontvankelijkheid van het aanvankelijke verzoekschrift – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Niet–ontvankelijk is het cassatieberoep dat is ingesteld door een persoon die benadeeld is door een onderzoekshandeling met betrekking tot zijn goederen, tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat, bij de uitspraak over het hoger beroep tegen de beschikking door de onderzoeksrechter met toepassing van art. 61quater Sv., beslist dat diens verzoek tot opheffing van het beslag op zijn voertuig en tot teruggave ervan niet ontvankelijk is, op grond dat dit verzoek buiten de termijn bepaald bij art. 89, derde lid, van voormeld wetboek werd ontvangen, aangezien die beslissing geen eindbeslissing is in de zin van art. 416, eerste lid, van voormeld wetboek en geen verband houdt met de gevallen die in het tweede lid van dat artikel zijn bepaald

23 maart 2005 P.2005.0148.F nr. 181

Hoger beroep tegen de beschikkingen van de raadkamer – Inverdenkinggestelde – Verzuim in de verwijzingsbeschikking – Ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Het ontbreken, in de verwijzingsbeschikking, van redengeving betreffende het bestaan van voldoende bezwaren maakt een verzuim uit van deze beschikking, zodat het hoger beroep dat door de inverdenkinggestelde tegen deze beschikking is ingesteld ontvankelijk is wanneer het middel tot staving van voormeld hoger beroep met recht een dergelijk verzuim aanvoert

13 april 2005 P.2005.0275.F nr. 222

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep door de inverdenkinggestelde tegen een verwijzingsbeschikking – Ontvankelijk hoger beroep – Middel niet gegrond –

Beslissing over de bezwaren tegen de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling niet bevoegd.

De kamer van inbeschuldigingstelling is niet bevoegd om uitspraak te doen over het bestaan van voldoende bezwaren tegen de inverdenkinggestelde als zij, nadat laatstgenoemde bij haar een hoger beroep heeft aanhangig gemaakt tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer, heeft beslist dat dit beroep ontvankelijk was, maar dat het aangevoerde middel niet gegrond was (Art. 135 Wetboek van Strafvordering.)

13 april 2005 P.2005.0312.F nr. 223

Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Inverdenkinggestelde – Onregelmatigheid, verzuim of nietigheid – Heropening van het gerechtelijk onderzoek – Nieuwe bezwaren – Beschikking van verwijzing – Hoger beroep – Ontvankelijkheid.

Het aanvechten van de regelmatigheid van de heropening van het gerechtelijk onderzoek wegens nieuwe bezwaren is een betwisting betreffende een verzuim of onregelmatigheid in de zin van artikel 131, § 1, Wetboek van Strafvordering of met betrekking tot de verwijzingsbeschikking. (Artikelen 131, § 1, 135, § 2, 235bis, 247 en 248 Wetboek van Strafvordering.)

19 april 2005 P.2005.0317.N nr. 233

Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Inverdenkinggestelde – Onregelmatigheid, verzuim of nietigheid – Deskundigenonderzoek – Beschikking van verwijzing – Hoger beroep – Ontvankelijkheid.

Het aanvoeren van de onregelmatigheid van het deskundigenonderzoek is een betwisting betreffende een verzuim of onregelmatigheid in de zin van artikel 131, § 1, Wetboek van Strafvordering of met betrekking tot de verwijzingsbeschikking (Artikelen 131, § 1, 135, § 2 en 235bis Wetboek van Strafvordering.)

19 april 2005 P.2005.0317.N nr. 233

Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Inverdenkinggestelde – Onregelmatigheid, verzuim of nietigheid – Bezwaren – Verzoek om bijkomende onderzoekshandeling – Beschikking van verwijzing – Hoger beroep – Ontvankelijkheid.

Het aanvechten van het louter bestaan van bezwaren en het verzoeken om nieuwe onderzoekshandelingen zijn betwistingen die, strijdig met de eis van artikel 135, § 2, Wetboek van Strafvordering, geen verzuim of onregelmatigheid in de zin van artikel 131, § 1, Wetboek van Strafvordering of met betrekking tot de verwijzingsbeschikking opleveren (Artikelen 131, § 1, 135, § 2 en 235bis Wetboek van Strafvordering.)

19 april 2005 P.2005.0317.N nr. 233

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Toetsing van de regelmatigheid van de rechtspleging – Onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden aangevoerd – Ambtshalve toezicht.

Art. 235bis Sv. verplicht de kamer van inbeschuldigingstelling die met toepassing van art. 135, § 2, van datzelfde wetboek uitspraak doet, niet de onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden te onderzoeken die voor het eerst door de inverdenkinggestelde voor haar worden aangevoerd, noch om ambtshalve tot toetsing ervan over te gaan (Artikelen 135, § 2, en 235bis Wetboek van Strafvordering.)

27 april 2005 P.2005.0283.F nr. 248

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Excepties die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden opgeworpen – Niet–ontvankelijkheid.

De kamer van inbeschuldigingstelling, die op grond van art. 135, § 2, Sv. kennisneemt van een zaak, verantwoordt haar arrest naar recht door te beslissen dat zij geen rekening houdt met de excepties die door de eiser in zijn appèlconclusie zijn opgeworpen, doch die niet voor de raadkamer waren aangevoerd. (Art. 135, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

27 april 2005 P.2005.0283.F nr. 248

Regeling van de rechtspleging – Conclusie – Middel waarbij de verjaring van de strafvordering wordt aangevoerd – Opdracht van de kamer van inbeschuldigingstelling.

De kamer van inbeschuldigingstelling, die bij de regeling van de rechtspleging van het voltooide gerechtelijk onderzoek, over het in conclusie aangevoerde middel van verval van de strafvordering door verjaring moet oordelen, kan zich niet vergenoegen met een prima facie onderzoek van die verjaring: zij moet, op grond van de precieze feiten waarvan zij oordeelt dat daaromtrent tegen de verdachten voldoende bezwaren bestaan, onderzoeken of deze feiten, mocht de vonnisrechter deze bewezen achten, al dan niet verjaard zijn (Artikelen 135, § 2 en 235bis, §§ 3, 5 en 6 Wetboek van Strafvordering.)

31 mei 2005 P.2005.0536.N nr. 305

Verschillende misdrijven – Eenheid van opzet – Beoordeling.

Krachtens artikel 65 van het Strafwetboek, is de vaststelling dat verscheidene misdrijven uit hetzelfde misdadig opzet voortvloeien, slechts aan de vonnisrechter voorbehouden in zoverre de uit te spreken straf dient te worden bepaald; die bepaling verhindert aldus de onderzoeksgerechten, die moeten nagaan of de strafvordering al dan niet is verjaard, niet om, op grond van een beoordeling die niet bindend is voor de vonnisrechter, te beslissen dat de feiten, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, een collectief misdrijf opleveren door eenheid van opzet zodat de verjaring slechts begint te lopen vanaf het ogenblik dat het laatste feit werd gepleegd (Artikelen 135, § 2 en 235bis, §§ 3, 5 en 6 Wetboek van Strafvordering; Artikelen 21 tot 25 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 65 Strafwetboek.)

31 mei 2005 P.2005.0536.N nr. 305

Kamer van inbeschuldigingstelling – Onregelmatigheden die een gedeelte van het vóóronderzoek aantasten – Verzoek tot nietigverklaring van de vordering tot gerechtelijk onderzoek – Arrest – Weigering tot nietigverklaring – Regelmatigheid.

De kamer van inbeschuldigingstelling heeft zich, door haar weigering een vordering tot gerechtelijk onderzoek nietig te verklaren die eiser alleen nietig wilde laten verklaren op grond van onregelmatigheden die een gedeelte van het vóóronderzoek hebben aangetast, niet in de plaats gesteld van het openbaar ministerie dat bevoegd is om te oordelen over de opportuniteit om een onderzoeksrechter te vorderen en heeft geen enkele wettelijke bepaling geschonden.

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Kamer van inbeschuldigingstelling – Bewijsmiddel – Onregelmatige handeling – Nietigverklaring van een onderzoeksverrichting – Daaropvolgende handelingen – Regelmatigheid – Onaantastbare beoordeling – Toepassing.

Over de rechtspleging die volgt op een onregelmatige handeling, preciseert art. 235bis, § 6, Sv., dat de nietigheid wordt uitgesproken "als daartoe grond bestaat"; de kamer van inbeschuldigingstelling is derhalve bevoegd om, nadat zij een onderzoeksverrichting heeft

nietig verklaard, te oordelen dat daaropvolgende handelingen, waarvan zij op onaantastbare wijze beslist dat deze niet noodzakelijk daaruit voortvloeien, regelmatig zijn (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0627.F nr. 346

Kamer van inbeschuldigingstelling – Bewijsmiddel – Onregelmatige handeling – Nietigverklaring van een onderzoeksverrichting – Daaropvolgende handelingen – Regelmatigheid – Onaantastbare beoordeling – Toepassing.

Over de rechtspleging die volgt op een onregelmatige handeling, preciseert art. 235bis, § 6, Sv., dat de nietigheid wordt uitgesproken "als daartoe grond bestaat"; de kamer van inbeschuldigingstelling is derhalve bevoegd om, nadat zij een onderzoeksverrichting heeft nietigverklaard, daaropvolgende handelingen, waarvan zij op onaantastbare wijze beslist dat deze niet noodzakelijk daaruit voortvloeien, als regelmatig te beschouwen (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Nietigheid van een onderzoeksmaatregel – Gevolg – Instrumentum van de maatregel – Bevoegdheid.

De nietigheid van een onderzoeksmaatregel brengt niet noodzakelijk de nietigheid met zich mee van de akte die de resultaten ervan vaststelt (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Kamer van inbeschuldigingstelling – Strafvordering – Nietigheid, grond van niet–ontvankelijkheid of van verval – Beraadslaging – Heropening van het debat – Inzage van het dossier door de inverdenkinggestelde.

Wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling, met toepassing van artikel 235bis, § 3, Sv., tijdens haar beraadslaging en ongeacht hoe de zaak bij haar is aangebracht, oordeelt dat er een grond van nietigheid, van niet–ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering kan bestaan, en beveelt het debat te heropenen om het tussengeschil aan de tegenspraak van de partijen te onderwerpen, voorziet de voormelde bepaling niet in de mogelijkheid dat de partijen het dossier van de rechtspleging inzien vóór de terechtzitting waarop het debat wordt heropend. (Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Kamer van inbeschuldigingstelling – Bewijsmiddel – Onregelmatige handeling – Nietigverklaring van stukken – Neerlegging van nietigverklaarde stukken op de griffie.

De stukken die door de kamer van inbeschuldigingstelling zijn nietigverklaard bij de toetsing van de regelmatigheid van de rechtspleging en die op de griffie zijn neergelegd mogen door de beklaagde worden ingezien indien ze voor zijn verdediging nuttig zijn (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Kamer van inbeschuldigingstelling – Bewijsmiddel – Onregelmatige handeling – Nietigverklaring van een onderzoeksverrichting – Daaropvolgende handelingen – Regelmatigheid – Onaantastbare beoordeling – Toepassing.

De kamer van inbeschuldigingstelling is bevoegd om, nadat zij een onderzoeksverrichting heeft nietigverklaard, de daaropvolgende handelingen, waarvan zij op onaantastbare wijze beslist dat deze niet noodzakelijk daaruit voortvloeien, als regelmatig te beschouwen (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Conclusie – Middel waarbij de verjaring van de strafvordering wordt aangevoerd – Opdracht van het onderzoeksgerecht.

Krachtens de artikelen 135, § 2, en 235bis, §§ 3, 5 en 6, Sv moet de kamer van inbeschuldigingstelling bij de regeling van de rechtspleging van het voltooide gerechtelijk onderzoek, over het in conclusie aangevoerde middel van verval van de strafvordering door verjaring oordelen

28 juni 2005 P.2005.0658.N nr. 380

Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Strafvordering – Verjaring – Bevoegdheid.

De datum of de termijn van het plegen van het feit behoort tot het debat over het bestaan zelf van het feit en de daartoe bestaande bezwaren zodat het debat over de verjaring van de strafvordering voor de kamer van inbeschuldigingstelling niet tot voorwerp kan hebben de datum van het laatst gepleegde feit, waaromtrent de raadkamer het bestaan van voldoende bezwaren bij niet voor hoger beroep vatbare beslissing heeft vastgesteld

28 juni 2005 P.2005.0658.N nr. 380

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Duur – Motivering.

Geen enkele bepaling legt de onderzoeksgerechten die uitspraak doen inzake voorlopige hechtenis de verplichting op om de wettelijke geldigheidsduur van hun beslissing waarbij de voorlopige hechtenis wordt bevestigd, te vermelden laat staan met redenen te omkleden (Art. 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

12 juli 2005 P.2005.0936.F nr. 389

Kamer van inbeschuldigingstelling – Misdaad – Verwijzing naar de correctionele rechtbank – Regeling van rechtsgebied – Vernietiging – Voorlopige hechtenis – Handhaving.

Wanneer het arrest van het hof van beroep, kamer van inbeschuldigingstelling, dat de verdachte van een misdaad, nadat de raadkamer tegen hem een beschikking tot gevangenneming heeft verleend met oververmaking van de stukken aan de procureur–generaal bij dat hof, na heromschrijving van het feit, wegens aanneming van verzachtende omstandigheden naar de correctionele rechtbank heeft verwezen, door het Hof van cassatie, beslissende tot regeling van rechtsgebied, vernietigd wordt, heeft het arrest van dezelfde datum van die kamer van inbeschuldigingstelling, dat beslist tot handhaving van de aanhouding van de verdachte, geen bestaansredenen meer. (Art. 26, § 3 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

9 augustus 2005 P.2005.1035.N nr. 394

Motivering van de beslissing – Voorlopige hechtenis – Handhaving – Verplichting een conclusie te beantwoorden.

Aangezien de artikelen 21, 22, 25, 28 en 30 Wet Voorlopige Hechtenis een debat op tegenspraak voor de onderzoeksgerechten instellen, zijn deze verplicht de conclusie te beantwoorden in zoverre de betwisting die door de inverdenkinggestelde wordt opgeworpen, betrekking heeft op de voorwaarden waarvan de wet, te dezen, de wettigheid van de hechtenis doet afhangen

16 augustus 2005 P.2005.1159.F nr. 397

Regeling van de rechtspleging – Neerlegging van conclusie – Bezwaren – Redengeving.

Wanneer een conclusie het feitelijk bestaan van voldoende bezwaren betwist of aanvoert, antwoordt het onderzoeksgerecht daarop met de onaantastbare beoordeling dat die bezwaren al dan niet bestaan

7 september 2005 P.2005.0839.F nr. 416

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Hoger beroep – Cassatiemiddel – Grief die kritiek oefent op de beroepen beschikking – Belang.

Wanneer de appelrechters de redenen van de beroepen beschikking niet hebben overgenomen ook al hebben ze deze niet nietigverklaard en wanneer zij hebben gedaan wat zij hadden moeten doen indien zij deze beschikking hadden nietigverklaard, zijn de middelen die kritiek oefenen op deze beschikking niet ontvankelijk bij gebrek aan belang

14 september 2005 P.2005.1246.F nr. 436

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Hoger beroep – Cassatiemiddel – Beslissing die niet gegrond is op de bekritiseerde reden – Belang.

Wanneer de bestreden beslissing om de voorlopige hechtenis van een inverdenkinggestelde te handhaven niet is gegrond op de door het middel bekritiseerde reden, kan dit middel, ook al is het gegrond, geen aanleiding geven tot cassatie en is het bijgevolg niet ontvankelijk.

14 september 2005 P.2005.1246.F nr. 436

Raadkamer – Beschikking – Hoger beroep – Termijn – Berekening.

De termijn van hoger beroep tegen een beschikking van de raadkamer omvat niet de dag waarop de beschikking gewezen is

4 oktober 2005 P.2005.0929.N nr. 479

Kamer van inbeschuldigingstelling – Uitlevering – Advies aan regering – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Het advies dat de kamer van inbeschuldigingstelling aan de Regering geeft inzake uitlevering is geen beslissing waartegen cassatieberoep mogelijk is

5 oktober 2005 P.2005.1265.F nr. 484

Kamer van inbeschuldigingstelling – Uitlevering – Exequatur – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing op het hoger beroep – Plaats en vorm.

Geen enkele wetsbepaling schrijft plaats noch vorm voor van het gedeelte van het vonnis met de beslissing van de rechter over het geschil; het dictum staat, tussen de vermeldingen van het vonnis, in dezelfde orde als de redenen waarop het is gegrond.

5 oktober 2005 P.2005.1265.F nr. 484

Kamer van inbeschuldigingstelling – Verwijzing door de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Verval van de strafvordering – Verjaring ingetreden na het debat voor de raadkamer – Verjaring ingetreden na het instellen van het hoger beroep en voor de behandeling door de kamer van inbeschuldigingstelling.

Uit artikel 135, § 2, Wetboek van Strafvordering volgt dat wanneer de verjaring van de strafvordering slechts intreedt na het debat voor de raadkamer, ook al gebeurde dit slechts na het instellen van het hoger beroep, maar vóór de behandeling door de kamer van inbeschuldigingstelling, het hoger beroep tegen de verwijzingsbeschikking ontvankelijk is

en de kamer van inbeschuldigingstelling over de grond van verval van de strafvordering uitspraak moet doen

11 oktober 2005 P.2005.0934.N nr. 499

Kamer van inbeschuldigingstelling – Toezicht op de regelmatigheid van de rechtspleging – Nietigheid van een akte – Gevolg voor de verdere rechtspleging – Beoordelingsbevoegdheid.

Art. 235bis, Sv., ontneemt de kamer van inbeschuldigingstelling niet de bevoegdheid om te oordelen of er al dan niet grond is om het geheel of een gedeelte van de verdere rechtspleging die volgt op een handeling waarvan zij heeft verklaard dat die door een onregelmatigheid, verzuim of nietigheid zoals bedoeld bij art. 131, § 1 van dat wetboek, is aangetast, nietig te verklaren

19 oktober 2005 P.2005.1287.F nr. 526

Kamer van inbeschuldigingstelling – Strafvordering – Uitbreiding – Ambtshalve bevoegdheid.

Uit de bepaling van artikel 235 Wetboek van Strafvordering volgt dat de kamer van inbeschuldigingstelling, zonder dat de partijen dit vragen, de bevoegdheid heeft de strafvordering uit te breiden tot feiten waarvoor nog geen onderzoek bestond op voorwaarde dat die nieuwe feiten blijken uit het voorgelegde dossier en dat de partijen gelegenheid krijgen om daarover te worden gehoord (Artikelen 235 en 250 Wetboek van Strafvordering.)

25 oktober 2005 P.2005.1063.N nr. 538

Raadkamer – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Bepaling van de rechtsdag – Verwittiging partijen – Termijn – Aard.

De termijn van tenminste 10 dagen tussen de datum waarop de verdachte, de burgerlijke partij en hun raadslieden op de hoogte zijn gebracht van de bepaling van de rechtsdag van de zaak en de datum waarop zij voor de kamer van inbeschuldigingstelling verschijnen, is niet op straffe van nietigheid voorgeschreven (Artikelen 217 en 223 Wetboek van Strafvordering.)

25 oktober 2005 P.2005.1310.N nr. 540

Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Conclusie van inverdenkinggestelde ten onrechte onwettig verklaard en uit het debat geweerd – Verwijzingsbeschikking – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing waarbij de onregelmatigheid van de verwijzingsbeschikking wordt vastgesteld – Opdracht van de kamer van inbeschuldigingstelling.

De kamer van inbeschuldigingstelling die in hoger beroep tegen de verwijzingsbeschikking oordeelt dat de raadkamer die uitspraak deed over de regeling van de rechtspleging, onterecht een conclusie van de inverdenkinggestelde onwettig verklaart en uit het debat weert, moet zelf over het bestaan van voldoende bezwaren en over de verwijzing oordelen (Artikelen 127, zesde lid, 135, § 2, en 215 Wetboek van Strafvordering.)

8 november 2005 P.2005.1191.N nr. 578

Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest dat de neerlegging van de vordering van het O.M. vaststelt – Heropening van het debat – Daaropvolgend arrest – Opnieuw vermelden van de vordering van het O.M. – Verplichting.

Art. 234, Sv., verplicht de kamer van inbeschuldigingstelling niet, om na heropening van

het debat voor het neerleggen van stukken, opnieuw de vordering van het O.M. te vermelden die reeds door het arrest die de neerlegging ervan vaststelt wordt bedoeld. (Artikelen 224 en 234 Wetboek van Strafvordering.)

9 november 2005 P.2005.1184.F nr. 583

Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling – Vordering van het openbaar ministerie.

De vordering waarvan art. 234, Sv., op straffe van nietigheid vereist dat zij in de arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling wordt vermeld is deze die de procureur–generaal, overeenkomstig art. 224 van datzelfde wetboek, schriftelijk en ondertekend ter tafel heeft neergelegd om bij de stukken te worden gevoegd (Artikelen 224 en 234 Wetboek van Strafvordering.)

9 november 2005 P.2005.1184.F nr. 583

Gerechten die met gesloten deuren beslissen – Uitspraak van de beslissing – Tegenwoordigheid van het Openbaar Ministerie – Verplichting.

Wanneer een gerecht met gesloten deuren beslist, is er geen uitspraak en kan de tegenwoordigheid van het O.M. op het ogenblik van de uitspraak niet worden vereist

9 november 2005 P.2005.1184.F nr. 583

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Aanwijzingen van schuld – Nietigheid i.v.m. de wettelijke voorwaarden tot handhaving van de voorlopige hechtenis – Opdracht van het onderzoeksgerecht – Onderzoek prima facie van de aangevoerde onregelmatigheid.

Wanneer een partij de zaak regelmatig voor de kamer van inbeschuldigingstelling aanhangig heeft gemaakt om de regelmatigheid van de procedure te onderzoeken, is laatstgenoemde, met name bij de uitspraak over het hoger beroep inzake voorlopige hechtenis, verplicht dat onderzoek te verrichten (Art. 235bis, §§ 1 en 2 Wetboek van Strafvordering.)

9 november 2005 P.2005.1378.F nr. 585

Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Bezwaren – Niet inverdenkinggestelde verdachte.

Bij gebrek aan inverdenkingstelling door het openbaar ministerie of de onderzoeksrechter kan de raadkamer, na afloop van het gerechtelijk onderzoek, niet beschikken over het bestaan van bezwaren tegen die verdachte. (Artikelen 61bis en 127 Wetboek van Strafvordering.)

15 november 2005 P.2005.0829.N nr. 594

Niet inverdenkinggestelde verdachte – Beschikking – Aard – Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Bezwaren.

De niet–verwijzing door de raadkamer van een niet inverdenkinggestelde verdachte tegen wie het gerechtelijk onderzoek bezwaren heeft aangetoond, houdt geen buitenvervolgingstelling in en staat er niet aan in de weg dat deze verdachte door de benadeelde rechtstreeks wordt gedagvaard (Artikelen 61bis, 127, 128 en 182 Wetboek van Strafvordering.)

15 november 2005 P.2005.0829.N nr. 594

Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Volledigheid van het gerechtelijk onderzoek.

Wanneer de raadkamer met toepassing van artikel 127 Wetboek van Strafvordering oordeelt over de volledigheid van het gerechtelijk onderzoek, levert dit geen onregelmatigheid, verzuim of nietigheid op als bedoeld in artikel 131, § 1, van hetzelfde wetboek, of met betrekking tot de verwijzingsbeschikking, of een grond van niet–ontvankelijkheid van de strafvordering. (Artikelen 127, 131, § 1 en 135 Wetboek van Strafvordering.)

15 november 2005 P.2005.1192.N nr. 596

Vermoeden van onschuld – Miskenning.

De kamer van inbeschuldigingstelling die op verwijzing uitspraak doet over de grond zelf van de strafvordering, miskent aldus het vermoeden van onschuld.

16 november 2005 P.2005.0817.F nr. 599

Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Vervolgde personen – Vordering – Verzuim.

Wanneer de strafvordering eveneens tegen anderen werd ingesteld dan diegenen die in de vordering van het O.M. staan vermeld, en de raadkamer alleen t.a.v. die laatsten heeft gewezen, blijft de zaak, in voorkomend geval, aanhangig bij de onderzoeksrechter wat de anderen betreft die niet in de vordering staan vermeld, en het verzuim van de raadkamer t.o.v. hen wordt niet bestraft door haar beslissing over de regeling van de rechtspleging teniet te doen

16 november 2005 P.2005.1050.F nr. 600

Europees aanhoudingsbevel – Beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel – Invrijheidstelling onder voorwaarden of mits het betalen van een borgsom – Bevoegdheid.

Uit de artikelen 11 en 20, Wet Europees Aanhoudingsbevel volgt dat de onderzoeksrechter bevoegd is te oordelen de betrokken persoon onder de voorwaarden bedoeld in artikel 11, § 4 tot 6 in vrijheid te stellen tot op het moment dat het besluit tot uitvoering van het Europees aanhoudingsbevel definitief is geworden, en dat de raadkamer of, in voorkomend geval, de kamer van inbeschuldigingstelling bevoegd zijn te oordelen, op het ogenblik van de beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel, de betrokken persoon, onder de voorwaarden bedoeld in artikel 11, § 4 en 5 in vrijheid te stellen tot de daadwerkelijke overlevering van de persoon aan de uitvaardigende Staat, ook wanneer de betrokken persoon, in toepassing van artikel 20, § 2 eerder een verzoek tot invrijheidstelling aan de onderzoeksrechter richtte en de termijn van vijftien dagen volgend op dit verzoek tot invrijheidstelling, waarbinnen de onderzoeksrechter, overeenkomstig artikel 20, § 3 over dit verzoek uitspraak moet doen, op het ogenblik van de beslissing van het onderzoeksgerecht over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel, nog niet verstreken is.

6 december 2005 P.2005.1496.N nr. 650

Regeling van de rechtspleging – Neerlegging van conclusie – Redengeving.

De onaantastbare bevoegdheid die aan het onderzoeksgerecht is toegekend om het al dan niet bestaan van voldoende bezwaren te beoordelen, ontslaat het niet van de verplichting de conclusie te beantwoorden die aanvoert dat het verweten feit al dan niet een strafbaar misdrijf vormt (Artikelen 128, 129, 130, 229 en 231 Wetboek van Strafvordering.)

14 december 2005 P.2005.0185.F nr. 674

Regeling van de rechtspleging – Bezwaren – Vaststelling.

De wetgever heeft zich op de leden van de onderzoeksgerechten verlaten teneinde te oordelen of er al dan niet voldoende bezwaren bestaan die door het onderzoek zijn verkregen, om hetzij de verwijzing van de inverdenkinggestelde naar het vonnisgerecht hetzij een beslissing van buitenvervolgingstelling te verantwoorden; geen enkele wettelijke bepaling verplicht om de bezwaren te vermelden of de redenen op te geven waarom die onvoldoende zijn geacht; wanneer een conclusie het feitelijk bestaan van voldoende bezwaren betwist of aanvoert, antwoordt het onderzoeksgerecht bijgevolg daarop door de onaantastbare vaststelling dat die bezwaren al dan niet bestaan (Artikelen 128, 129, 130, 229 en 231 Wetboek van Strafvordering.)

14 december 2005 P.2005.0185.F nr. 674

ONDERZOEKSRECHTER

Bewijsvoering – Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Regelmatigheid.

Een met redenen omkleed bevelschrift van de onderzoeksrechter, dat vereist is om buiten weten van de abonnee van een telecommunicatienetwerk en zijn correspondent, de opsporing van de oorsprong of de bestemming van telecommunicatie te gelasten, is slechts een verplicht vormvereiste voor te voeren en niet voor gevoerde telecommunicatie, ook al vermeldt het bevelschrift deze laatste (Art. 88bis Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1383.F nr. 37

Bewijsvoering – Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Exclusieve bevoegdheid – Gevolg – Procureur des Konings.

Uit de omstandigheid dat het opsporen van de oorsprong of de bestemming van telecommunicatie voor een tijdvak dat reeds was afgesloten op het ogenblik van het bevel, geen bevelschrift vereist dat aan de voorwaarden van art. 88bis Sv. voldoet, volgt niet dat een dergelijk onderzoek, behalve in de gevallen bedoeld in het vijfde en zesde lid van de eerste paragraaf van dat artikel, buiten de exclusieve bevoegdheid van de onderzoeksrechter valt en door de procureur des Konings kan worden gevoerd. (Art. 88bis Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1383.F nr. 37

Bevoegdheid – Aantasting van individuele vrijheden en rechten.

Al heeft de procureur des Konings een algemene opsporingsplicht en een algemeen opsporingsrecht, toch mogen de opsporingshandelingen de individuele rechten en vrijheden niet miskennen; alleen de onderzoeksrechter kan beslissen over de noodzaak tot het stellen van handelingen die een dergelijke miskenning inhouden. (Artikelen 28bis, § 3, 1ste lid, 28ter, § 1 en 56, § 1, 5de lid Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1383.F nr. 37

Aanhoudingsbevel – Voorafgaand verhoor van de inverdenkinggestelde – Aanwezigheid van politieagenten die met de zaak zijn belast.

Geen enkele wettelijke bepaling verbiedt de onderzoeksrechter tijdens de ondervraging van de inverdenkinggestelde de aanwezigheid toe te staan van politieagenten die met de zaak zijn belast; uit die omstandigheid kan geen miskenning van het recht van verdediging of van het recht op een eerlijk proces worden afgeleid.

26 januari 2005 P.2005.0094.F nr. 54

Beslag – Verzoek tot opheffing – Verwerping – Hoger beroep – Niet–ontvankelijkheid van het aanvankelijke verzoekschrift – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Niet–ontvankelijk is het cassatieberoep dat is ingesteld door een persoon die benadeeld is door een onderzoekshandeling met betrekking tot zijn goederen, tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat, bij de uitspraak over het hoger beroep tegen de beschikking door de onderzoeksrechter met toepassing van art. 61quater Sv., beslist dat diens verzoek tot opheffing van het beslag op zijn voertuig en tot teruggave ervan niet ontvankelijk is, op grond dat dit verzoek buiten de termijn bepaald bij art. 89, derde lid, van voormeld wetboek werd ontvangen, aangezien die beslissing geen eindbeslissing is in de zin van art. 416, eerste lid, van voormeld wetboek en geen verband houdt met de gevallen die in het tweede lid van dat artikel zijn bepaald

23 maart 2005 P.2005.0148.F nr. 181

Verantwoordelijkheid voor de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyauteit van het – Verhoor van de burgerlijke partij – Aanwezigheid zonder enige tussenkomst van haar raadsman – Artikel 56, § 1, Sv. – Regelmatigheid van de rechtspleging.

De artikelen 56, § 1, 57, § 1, en 73 Wetboek van Strafvordering bepalen geen sanctie met betrekking tot de regelmatigheid van de rechtspleging voor de handeling van de onderzoeksrechter die deze wetsbepalingen heeft miskend

3 mei 2005 P.2005.0256.N nr. 259

Verhoor van de burgerlijke partij – Aanwezigheid zonder enige tussenkomst van haar raadsman – Artikel 73 Sv. – Regelmatigheid van de rechtspleging.

De artikelen 56, § 1, 57, § 1, en 73 Wetboek van Strafvordering bepalen geen sanctie met betrekking tot de regelmatigheid van de rechtspleging voor de handeling van de onderzoeksrechter die deze wetsbepalingen heeft miskend

3 mei 2005 P.2005.0256.N nr. 259

Verhoor van de burgerlijke partij – Aanwezigheid zonder enige tussenkomst van haar raadsman – Geheim van het onderzoek – Artikel 57, § 1, Sv. – Regelmatigheid van de rechtspleging.

De artikelen 56, § 1, 57, § 1, en 73 Wetboek van Strafvordering bepalen geen sanctie met betrekking tot de regelmatigheid van de rechtspleging voor de handeling van de onderzoeksrechter die deze wetsbepalingen heeft miskend

3 mei 2005 P.2005.0256.N nr. 259

Wraking – Neerlegging van de akte van wraking – Schorsing van alle vonnissen en verrichtingen – Beschikkingen gewezen op de dag van de neerlegging van de akte van wraking – Geen vermoeden van nietigheid.

De neerlegging van een akte van wraking van de onderzoeksrechter doet geen enkel vermoeden van nietigheid ontstaan van de beschikkingen die deze magistraat op de dag van die neerlegging heeft gewezen (Art. 837 Gerechtelijk Wetboek.)

25 mei 2005 P.2005.0424.F nr. 296

Aanhangigmaking – In rem en niet in personam – Onregelmatigheid van een inbeschuldigingstelling.

De aanhangigmaking in rem en niet in personam van de zaak bij de onderzoeksrechter, brengt met zich mee dat de eventuele onregelmatigheid van een inbeschuldigingstelling in de vordering tot aanvullend onderzoek, de akte als dusdanig niet kan aantasten waarbij die

magistraat kennis krijgt van een misdaad of een wanbedrijf

15 juni 2005 P.2005.0572.F nr. 345

Aanhangigmaking – Onrustbarende verdwijning.

Het onderzoek betreffende de onrustbarende verdwijning van een persoon kan bij een onderzoeksrechter worden aanhangig gemaakt, hoewel de procureur des Konings geen aanwijzingen betreffende het plegen van een misdaad of een wanbedrijf tegen die persoon heeft vergaard

15 juni 2005 P.2005.0627.F nr. 346

Aanhangigmaking – Aanhangigmaking in rem – Onregelmatigheid van een inbeschuldigingstelling.

Aangezien een zaak bij de onderzoeksmagistraat in rem en niet in personam wordt aanhangig gemaakt, kan de eventuele onregelmatigheid van de inbeschuldigingstelling de vordering tot gerechtelijk onderzoek niet aantasten

15 juni 2005 P.2005.0627.F nr. 346

Bewijsvoering – Opsporing van telefoongesprekken – Motivering van de beschikking – Regelmatigheid.

De verplichting tot motivering van de beschikking van de onderzoeksrechter die een maatregel tot opsporing van telefoongesprekken als bepaald in art. 88bis, § 1, derde lid, Sv., voorschrijft, is noch substantiëel noch voorgeschreven op straffe van nietigheid, aangezien de wetgever het vonnisgerecht de mogelijkheid heeft gelaten het eventuele gebrek aan redengeving te bestraffen door de verkregen inlichtingen niet in overweging te nemen. (Art. 88bis, § 1, derde lid Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Bevel tot aanhouding – Vormvereisten – Verhoor van de inverdenkinggestelde – Kennisgeving van de mogelijkheid dat een aanhoudingsbevel kan worden afgeleverd – Kennisgeving van het recht een advocaat te kiezen – Tijdstip van de mededeling van die informatie.

Art. 16, § 2, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis, vereist dat de inverdenkinggestelde tijdens de loop van het verhoor ervan in kennis wordt gesteld dat tegen hem een aanhoudingsbevel kan worden uitgevaardigd en dat hem de gelegenheid moet worden geboden zijn opmerkingen dienaangaande aan te voeren; art. 16, § 4, van de voormelde wet bepaalt dat aan de inverdenkinggestelde wordt medegedeeld dat hij het recht heeft een advocaat te kiezen; deze regels verplichten de onderzoeksrechter niet de inverdenkinggestelde hierover te ondervragen en hem die informatie te verschaffen nadat hij in verdenking werd gesteld of over de feiten die hem worden ten laste gelegd werd gehoord

14 september 2005 P.2005.1240.F nr. 435

Bevel tot aanhouding – In vrijheid gelaten of in vrijheid gestelde verdachte – Begrip – Verdachte waartegen een bevel tot medebrenging werd uitgevaardigd dat is betekend en tenuitvoergelegd.

Art. 28, § 1, Wet Voorlopige Hechtenis 1990 is van toepassing wanneer een verdachte waartegen een bevel tot medebrenging werd uitgevaardigd dat hem is betekend en dat is tenuitvoergelegd, op bevel van de onderzoeksrechter in vrijheid is gelaten, ook al werd hij door hem niet verhoord

5 oktober 2005 P.2005.1292.F nr. 485

Afluistermaatregel – Met redenen omklede beschikking – Subsidiariteitsbeginsel – Redengeving.

Art. 90quater, tweede lid, 1° en 2°, Sv., verplicht de onderzoeksrechter, op straffe van nietigheid, om in de beschikking tot afluisteren de redenen te vermelden waarom de gewone onderzoeksmiddelen ondoeltreffend zouden zijn

5 oktober 2005 P.2005.1056.F nr. 483

Bevel tot medebrenging – Tenuitvoerlegging – Begrip.

Het bevel tot medebrenging wordt tenuitvoergelegd wanneer de persoon tegen wie het is gericht, ter beschikking van de onderzoeksrechter is gesteld, d.w.z. wanneer die in staat is om hem te ondervragen. (Art. 10 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

5 oktober 2005 P.2005.1292.F nr. 485

Bevel tot aanhouding – Vormvereiste – Verhoor van de inverdenkinggestelde – Verplichting om inverdenkinggestelde te horen m.b.t. de mogelijkheid om een bevel tot aanhouding uit te vaardigen.

Ofschoon de onderzoeksrechter akte moet verlenen aan de persoon die hij hoort, van diens opmerkingen betreffende de mogelijkheid dat tegen hem een bevel tot aanhouding wordt uitgevaardigd, verplicht geen enkele wettelijke bepaling die magistraat om hem daarover te ondervragen. (Art. 16, § 2, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

2 november 2005 P.2005.1353.F nr. 558

Bevel tot aanhouding – Vormvereisten – Verhoor van de inverdenkinggestelde – Voorafgaande kennisgeving dat een bevel tot aanhouding kan worden uitgevaardigd – Inhoud – Substantiële vormvereiste.

Krachtens art. 16, § 2, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis, moet de onderzoeksrechter alvorens een bevel tot aanhouding uit te vaardigen, niet alleen de persoon die wordt verhoord ervan in kennis stellen dat tegen hem een bevel tot aanhouding kan worden uitgevaardigd, maar hem ook in zijn opmerkingen horen; wanneer deze twee formaliteiten niet zijn nageleefd, moet de inverdenkinggestelde in vrijheid worden gesteld. (Art. 16, § 2, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

2 november 2005 P.2005.1353.F nr. 558

Bevel tot aanhouding – Vormvereisten – Verhoor van de inverdenkinggestelde – Verplichting om inverdenkinggestelde te horen m.b.t. de mogelijkheid om een bevel tot aanhouding uit te vaardigen – Vorm.

De onderzoeksrechter moet de inverdenkinggestelde niet afzonderlijk horen over de mogelijkheid dat een bevel tot aanhouding kan worden uitgevaardigd, vooraleer of nadat hij hem over de hem ten laste gelegde feiten heeft verhoord (Art. 16, § 2, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

2 november 2005 P.2005.1353.F nr. 558

Onderzoeksdaad – Bevel tot huiszoeking – Aard – Doel.

Een bevel tot huiszoeking is geen daad van jurisdictie maar beoogt enkel de uitvoering van de beslissing tot huiszoeking zodat de rechter de akte waarbij een huiszoekingsbevel

wordt verleend kan uitleggen en verbeteren. (Art. 15 Grondwet 1831; Artikelen 87, 88 en 89bis Wetboek van Strafvordering.)

15 november 2005 P.2005.1275.N nr. 597

Gerechtelijk onderzoek – Inverdenkinggestelde – Geen verhoor – Gevolg voor de regelmatigheid van het onderzoek.

De afwezigheid van verhoor van een inverdenkinggestelde door de onderzoeksrechter levert geen onregelmatigheid, verzuim of nietigheid op als bedoeld in artikel 131, § 1, Wetboek van Strafvordering. (Art. 131, § 1 Wetboek van Strafvordering.)

15 november 2005 P.2005.1192.N nr. 596

Gerechtelijk onderzoek – Inverdenkinggestelde – Geen verhoor.

Het enkele feit dat een inverdenkinggestelde niet door de onderzoeksrechter is verhoord, levert geen miskenning van het recht van verdediging op

15 november 2005 P.2005.1192.N nr. 596

Verhoor – Taalgebruik – Tolk.

Wanneer de onderzoeksrechter bij een verhoor een beroep doet op de medewerking van een tolk, is deze beëdigd of ingezworen zodra hij voor de rechter de eed, die bij art. 332 Sv. is bepaald, heeft afgelegd; wanneer het proces–verbaal van het verhoor die eedaflegging vaststelt, vermeldt het de hoedanigheid van de tolk (Art. 31, tweede lid Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken; Artikelen 47bis, 5° en 332 Wetboek van Strafvordering.)

16 november 2005 P.2005.1402.F nr. 602

Aanhangigmaking – Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Vervolgde personen – Vordering – Verzuim.

Wanneer de strafvordering eveneens tegen anderen werd ingesteld dan diegenen die in de vordering van het O.M. staan vermeld, en de raadkamer alleen t.a.v. die laatsten heeft gewezen, blijft de zaak, in voorkomend geval, aanhangig bij de onderzoeksrechter wat de anderen betreft die niet in de vordering staan vermeld, en het verzuim van de raadkamer t.o.v. hen wordt niet bestraft door haar beslissing over de regeling van de rechtspleging teniet te doen

16 november 2005 P.2005.1050.F nr. 600

Gevolg – Europees aanhoudingsbevel – Bevel tot aanhouding.

Art. 21, W. Voorlopige Hechtenis, dat bepaalt dat het bevel tot aanhouding geldig is voor een termijn van ten hoogste vijf dagen, te rekenen van zijn tenuitvoerlegging, is niet van toepassing op een Europees aanhoudingsbevel dat door een Belgische onderzoeksrechter is uitgevaardigd en in het buitenland wordt tenuitvoergelegd.

7 december 2005 P.2005.1552.F nr. 653

Bevel tot aanhouding – Afgifte – Dossier – Inzage – Rechten van de Mens.

Geen enkele wettelijke bepaling legt op dat de betrokkene inzage krijgt van het strafdossier vooraleer een bevel tot aanhouding wordt uitgevaardigd; uit de omstandigheid dat iemand, onder deze voorwaarden, geen inzage heeft gekregen van een dergelijk dossier, kan geen schending van de artikelen 5.2 en 5.3 E.V.R.M. worden afgeleid.

7 december 2005 P.2005.1552.F nr. 653

ONROEREND EN ROEREND GOED

Onroerend goed – Vastgoedmakelaar – Bescherming van het beroep – Syndicus van onroerende goederen in mede–eigendom – Afwijking – Reglementaire bepaling.

Art. 4, eerste lid, 1°, K.B., 6 sept. 1993, dat de persoon die één van de in art. 3 bedoelde activiteiten uitoefent op grond van, onder meer, wettelijke of reglementaire bepalingen, uitsluit uit het toepassingsgebied van dat besluit, verstaat onder reglementaire bepaling elke regel die binnen zijn bevoegdheid vastgesteld is door een publiekrechtelijk rechtspersoon met een reglementaire bevoegdheid. (Art. 4, eerste lid, 1° K.B. 6 sept. 1993.)

24 maart 2005 C.2004.0383.F nr. 186

ONSPLITSBAARHEID (GESCHIL)

Afstamming.

Geschillen betreffende afstamming zijn onsplitsbaar in de zin van de artikelen 31 en 1053 Ger.W. (Artikelen 31 en 1053 Gerechtelijk Wetboek.)

24 februari 2005 C.2002.0268.F nr. 115

ONTEIGENING TEN ALGEMENEN NUTTE

Onteigeningsvergoeding – Vermindering – Terugbetaling – Rente – Strekking.

De regeling van artikel 21 Onteigeningswet strekt ertoe een zeer lage rentevoet te bepalen voor de bedragen die de onteigende onverschuldigd heeft ontvangen en legt hem aldus niet de bewijslast op dat hij minder rente heeft gewonnen op de opgenomen bedragen dan de wettelijke rentevoet of marktrentevoet; ongeacht de duur van de herzieningsprocedure brengt ze het billijke evenwicht tussen het algemeen belang en het individueel eigendomsrecht zoals het door het (Eerste) Aanvullend Protocol wordt gevrijwaard, niet in gevaar. (Art. 21 Wet 17 april 1835 op de onteigening ten algemene nutte; Art. 1 Eerste Aanvullend Protocol van 20 maart 1952 bij het E.V.R.M..)

11 februari 2005 C.2004.0161.N nr. 87

Voorafgaande schadeloosstelling – Herziening – Veroordeling tot terugbetaling – Verband.

De voorafgaande schadeloosstelling is vreemd aan de veroordeling tot terugbetaling van het bedrag dat de onteigende teveel heeft ontvangen doordat in de herzieningsprocedure bij rechterlijke uitspraak de onteigeningsvergoeding wordt verminderd (Art. 16 Grondwet 1994; Art. 21 Wet 17 april 1835 op de onteigening ten algemene nutte.)

11 februari 2005 C.2004.0161.N nr. 87

Definitieve onteigeningsvergoeding – Vaststelling – Redelijke termijn – Overschrijding – Verdrag Rechten van de Mens – Artikel 6 – Artikel 6.1 – Aanvullend protocol – Cassatiemiddel – Nieuw middel.

Nieuw, mitsdien niet ontvankelijk, is het cassatiemiddel afgeleid uit de voor de feitenrechter niet aangevoerde overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M.

11 februari 2005 C.2004.0161.N nr. 87

Spoedprocedure – Vonnis dat de onteigenaar afwijst – Hoger beroep – Te late uitspraak.

De termijn waarbinnen de rechter uitspraak moet doen over het hoger beroep tegen het

vonnis dat de vordering van de onteigenaar afwijst en beslist dat er derhalve geen aanleiding bestaat om de procedure voort te zetten, is niet op straffe van nietigheid voorgeschreven (Art. 7, derde lid Wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake de onteigeningen ten algemenen nutte.)

29 september 2005 C.2003.0500.N nr. 466

Spoedprocedure – Vordering tot onteigening – Vonnis dat de vordering inwilligt – Vonnis niet vatbaar voor beroep.

Het vonnis dat de vordering van de onteigenaar inwilligt is niet vatbaar voor cassatieberoep (Art. 8, tweede lid Wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake de onteigeningen ten algemenen nutte.)

29 september 2005 C.2003.0500.N nr. 466

Vergoeding – Raming – Afsluiting – Wederafsluiting.

Het arrest dat, zonder het bestaan van een specifieke omstandigheid van de zaak aan te wijzen, oordeelt dat de vergoeding voor afsluiting en de vergoeding voor wederafsluiting twee onderscheiden schadegevallen betreffen en een dubbele vergoeding toekent, kent aan de onteigende een vergoeding toe die de schade te boven gaat. (Art. 16 Grondwet 1994.)

9 december 2005 C.2004.0422.F nr. 656

ONTVOERING VAN EEN KIND

Onttrekken, meer dan vijf dagen verborgen houden of onrechtmatig vasthouden buiten het grondgebied van het Rijk van een kind – Aard van het misdrijf.

Uit de bewoordingen van artikel 369bis (oud) en artikel 432, § 2 en § 3, (nieuw) Strafwetboek volgt dat het onttrekken, het meer dan vijf dagen verborgen houden of het onrechtmatig vasthouden van het kind buiten het grondgebied van het Rijk, misdrijven zijn die voortduren zolang de dader het kind onttrekt, verborgen houdt of onrechtmatig vasthoudt, terwijl het niet–afgeven van het kind een aflopend misdrijf is, dat evenwel door de dader door herhaalde handelingen kan worden voortgezet (Artikelen 369bis, oud, en 432, nieuw Strafwetboek.)

5 april 2005 P.2005.0206.N nr. 198

Niet–afgeven van een kind – Aard van het misdrijf.

Uit de bewoordingen van artikel 369bis (oud) en artikel 432, § 2 en § 3, (nieuw) Strafwetboek volgt dat het onttrekken, het meer dan vijf dagen verborgen houden of het onrechtmatig vasthouden van het kind buiten het grondgebied van het Rijk, misdrijven zijn die voortduren zolang de dader het kind onttrekt, verborgen houdt of onrechtmatig vasthoudt, terwijl het niet–afgeven van het kind een aflopend misdrijf is, dat evenwel door de dader door herhaalde handelingen kan worden voortgezet (Artikelen 369bis, oud, en 432, nieuw Strafwetboek.)

5 april 2005 P.2005.0206.N nr. 198

Vervolging wegens niet–afgifte van een kind – Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek die door de jeugdrechter zijn bevolen – Overleggen van gegevens die door het onderzoek of het deskundigenonderzoek aan het licht zijn gebracht – Wettigheid.

De algemene opzet van de Jeugdbeschermingswet en de finaliteit van de onderzoeken die in dit kader worden bevolen en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij wordt grootgebracht, staan eraan in de

weg dat die stukken in het kader van een strafvervolging worden aangevoerd, zelfs als de overlegging ervan gevraagd wordt door een beklaagde tot staving van zijn verweer (Art. 55 Wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.)

19 oktober 2005 P.2005.0807.F nr. 519

Ontvoering en verberging van minderjarigen – Artikel 428, Sw. – Toepassing – Vader en moeder van de ontvoerde minderjarige.

Art 428, Sw. is niet van toepassing op de vader en moeder van de ontvoerde minderjarige

26 oktober 2005 P.2005.0966.F nr. 544

OPENBAAR MINISTERIE

Procureur des Konings – Opsporingsrecht en –plicht – Grenzen – Individuele vrijheden en rechten.

Al heeft de procureur des Konings een algemene opsporingsplicht en een algemeen opsporingsrecht, toch mogen de opsporingshandelingen de individuele rechten en vrijheden niet miskennen; alleen de onderzoeksrechter kan beslissen over de noodzaak tot het stellen van handelingen die een dergelijke miskenning inhouden. (Artikelen 28bis, § 3, 1ste lid, 28ter, § 1 en 56, § 1, 5de lid Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1383.F nr. 37

Opsporingsonderzoek – Bijzondere opsporingsmethoden – Machtiging tot infiltratie – Controle.

Het recht van verdediging houdt niet noodzakelijk in dat de verdediging zelf in staat moet worden gesteld de regelmatigheid van de machtiging tot infiltratie en van de uitgevoerde machtiging te controleren; het kan in dergelijk geval volstaan dat een onafhankelijke en onpartijdige rechter op grond van de hem regelmatig overgelegde stukken en bekende feiten oordeelt dat de infiltratie is geschied met naleving van alle wettelijke voorschriften. (Art. 56bis, vijfde lid Wetboek van Strafvordering.)

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Opsporingsonderzoek – Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Niet–vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Gevolg – Beoordeling door de feitenrechter.

Het komt de rechter toe in feite te oordelen of het niet–vermelden van de periode tijdens dewelke de infiltratie kan worden uitgevoerd, in het proces–verbaal in de zin van art. 47novies, § 2, Wetboek van Strafvordering, rekening houdende met de in de zaak die hij dient te beoordelen, te bereiken doelstellingen, verantwoord kan zijn.

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Opsporingsonderzoek – Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Verplichting.

De artikelen 47novies, § 2, tweede lid en 47novies, § 2, derde lid, Wetboek van Strafvordering bepalen niet dat in elk geval het proces–verbaal, bedoeld in artikel 47novies, § 2, derde lid, de exacte periode tijdens dewelke de infiltratie kan worden uitgevoerd, dient te vermelden

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Cassatieberoep – Vorm en termijn van betekening – Verplichting te betekenen – Geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Art. 418, eerste lid, Sv., verplicht het openbaar ministerie zijn cassatieberoep te betekenen aan de partij tegen wie het is gericht; deze bepaling schendt de artikelen 10 en 11, G.W. niet

14 september 2005 P.2005.0560.F nr. 434

Tuchtzaken – Cassatie – Hof van Cassatie – Opdracht – Intrekking van een arrest – Materieel verzuim – Procureur–generaal – Vordering – Regelmatigheid van de dienst van hoven en rechtbanken.

Wanneer uit geen enkel stuk waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat de verzoeker tot onttrekking wegens wettige verdenking noch zijn advocaat door de griffier op de hoogte zijn gebracht van de datum waarop de verzoeker op de terechtzitting moet verschijnen en evenmin blijkt dat zij zijn verschenen, volgt hieruit dat het voormelde verzuim niet aan de verzoeker kan worden verweten en dat hem dus het recht is ontzegd op een arrest van het Hof, met eerbiediging van het algemeen beginsel van het recht van verdediging; bijgevolg trekt het Hof, op de vordering van de procureur–generaal bij het Hof van Cassatie, zonder betekening, het gewezen arrest tot verwerping van de vordering tot onttrekking in en doet het over die vordering uitspraak bij wege van nieuwe beschikkingen (Art. 140 Gerechtelijk Wetboek.)

3 oktober 2005 C.2005.0377.F nr. 473

Vordering – Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest dat de neerlegging van de vordering van het O.M. vaststelt – Heropening van het debat – Daaropvolgend arrest – Opnieuw vermelden van de vordering van het O.M. – Verplichting.

Art. 234, Sv., verplicht de kamer van inbeschuldigingstelling niet, om na heropening van het debat voor het neerleggen van stukken, opnieuw de vordering van het O.M. te vermelden die reeds door het arrest die de neerlegging ervan vaststelt wordt bedoeld. (Artikelen 224 en 234 Wetboek van Strafvordering.)

9 november 2005 P.2005.1184.F nr. 583

Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling – Vordering van het openbaar ministerie.

De vordering waarvan art. 234, Sv., op straffe van nietigheid vereist dat zij in de arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling wordt vermeld is deze die de procureur–generaal, overeenkomstig art. 224 van datzelfde wetboek, schriftelijk en ondertekend ter tafel heeft neergelegd om bij de stukken te worden gevoegd (Artikelen 224 en 234 Wetboek van Strafvordering.)

9 november 2005 P.2005.1184.F nr. 583

Gerechten die met gesloten deuren beslissen – Uitspraak van de beslissing – Tegenwoordigheid van het Openbaar Ministerie – Verplichting.

Wanneer een gerecht met gesloten deuren beslist, is er geen uitspraak en kan de tegenwoordigheid van het O.M. op het ogenblik van de uitspraak niet worden vereist

9 november 2005 P.2005.1184.F nr. 583

Voorwaardelijke invrijheidstelling – Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Terechtzitting – Uitspraak.

De regel betreffende de uitspraak van de vonnissen in openbare terechtzitting is alleen van

toepassing op de vonnisgerechten van de Rechterlijke Orde en geen enkele wettelijke bepaling schrijft de aanwezigheid van het O.M. voor op het ogenblik dat de beslissingen van de Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling worden gewezen. (Art. 149 Grondwet 1994.)

16 november 2005 P.2005.1257.F nr. 601

Hof van Cassatie – Opdracht – Vernietiging – Verwijzing – Vergissing – Vordering van de procureur–generaal – Burgerlijke zaken.

In burgerlijke zaken behoort het tot de opdracht en de bevoegdheid van het Hof, buiten het geval bedoeld in artikel 1113 van het Gerechtelijk Wetboek, op de niet betekende vordering van zijn procureur–generaal, een arrest waarbij het Hof de zaak naar een bepaalde rechtbank verwijst in te trekken indien de beslissing berust op een vergissing (Art. 1113 Gerechtelijk Wetboek.)

9 december 2005 C.2005.0516.N nr. 658

Faillissement – Rechtspleging – Verwerping van de akkoordaanvraag – Faillissementsvoorwaarden – Advies.

Wanneer de rechtbank, indien de akkoordaanvraag wordt verworpen, de schuldenaar in het bijzonder hoort over de faillissementsvoorwaarden, moet zij ook het openbaar ministerie de mogelijkheid geven over het faillissement zijn advies te verstrekken. (Art. 15, § 2 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord; Art. 764, 8° Gerechtelijk Wetboek.)

15 december 2005 C.2004.0531.N nr. 678

OPENBARE ORDE

Wet 3 april 1997 – Wet 2 aug. 2002 – Oneerlijke bedingen – Wettelijke bepalingen die de openbare orde niet raken.

Noch de wet van 3 april 1997 noch de wet van 2 augustus 2002 bepalen dat zij van toepassing zijn op de overeenkomsten die reeds bestonden voor de inwerkingtreding ervan en de bepalingen van die wetten betreffende de oneerlijke bedingen zijn niet van openbare orde (Art. 2 Burgerlijk Wetboek.)

26 mei 2005 C.2004.0215.F nr. 298

OPLICHTING

Constitutieve bestanddelen – Listige kunstgreep.

De listige kunstgreep van de oplichting kan erin bestaan zich zaken te laten afgeven in uitvoering van een met die afgifte samengaande bedrieglijke overeenkomst die de dader in werkelijkheid nooit wil uitvoeren (Art. 496 Strafwetboek.)

15 februari 2005 P.2004.1396.N nr. 91

Bewijs – Bewijsvoering – Beklaagde – Verdedigingsmiddel – Bestaan en uitvoering van overeenkomst – Prejudicieel geschil – Bewijsregels – Misdrijf dat gericht is op de totstandkoming van de overeenkomst zelf of die totstandkoming als resultaat heeft – Artikel 16, V.T.Sv. – Toepasselijkheid.

Artikel 16, eerste lid, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, dat bepaalt dat de strafrechter, wanneer het misdrijf verband houdt met de uitvoering van een overeenkomst waarvan het bestaan ontkend of waarvan de uitlegging betwist wordt, zich gedraagt naar de regels van het burgerlijk recht bij zijn beslissing over het bestaan van die overeenkomst

of over de uitvoering ervan, houdt niet in, maar sluit zelfs uit dat deze regel toepasselijk is wanneer het misdrijf gericht is op het totstandkomen van de overeenkomst zelf of die totstandkoming als resultaat heeft

15 februari 2005 P.2004.1396.N nr. 91

OPZETTELIJK TOEBRENGEN VAN VERWONDINGEN EN OPZETTELIJK DODEN

Toestemming van het slachtoffer – Opzettelijke slagen en verwondingen.

Inzake het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen heft de toestemming van het slachtoffer noch het wederrechtelijk karakter van de feiten, noch de schuld van de dader op en is derhalve geen rechtvaardigingsgrond (Artikelen 392 en 398, eerste lid Strafwetboek.)

6 december 2005 P.2005.0576.N nr. 643

OVEREENKOMST

ALGEMENE BEGRIPPEN

Geldigheid – Nieuwe wet.

De geldigheid van de overeenkomst dient beoordeeld te worden op grond van de op het ogenblik van het totstandkomen ervan toepasselijke wet (Art. 2 Burgerlijk Wetboek.)

15 september 2005 C.2004.0345.N nr. 437

Oude wet – Uitzonderingsregel – Toepasselijkheid.

De uitzonderingsregel dat in zake overeenkomsten de oude wet van toepassing blijft betreft enkel de rechtsgevolgen van de lopende overeenkomsten. (Art. 2 Burgerlijk Wetboek.)

15 september 2005 C.2004.0345.N nr. 437

BESTANDDELEN

Landverzekering – Onroerend goed – Geen bouw– of stedenbouwkundige vergunning – Dekking van het brandrisico – Geoorloofdheid.

Het arrest, dat op grond van een feitelijke beoordeling, oordeelt dat de verzekeringsovereenkomst, waarvan het voorwerp bestaat in de dekking van het brandrisico van een bungalow waarvoor geen enkele bouw– of stedenbouwkundige vergunning was uitgereikt, er niet toe heeft geleid een onwettige toestand te scheppen of te handhaven, verantwoordt zijn beslissing naar recht dat het voorwerp van die verzekeringsovereenkomst niet ongeoorloofd is (Art. 6 Burgerlijk Wetboek; Art. 1 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

19 mei 2005 C.2003.0103.F nr. 284

Bepaald voorwerp – Bepaald en bepaalbaar voorwerp.

Voor de geldigheid van een overeenkomst is onder meer vereist dat een bepaald voorwerp de inhoud van de verbintenis vormt en dat dit voorwerp bepaald of althans bepaalbaar is. Het voorwerp is bepaalbaar als de overeenkomst objectieve elementen bevat waardoor het kan worden bepaald zonder dat een nieuw akkoord tussen partijen nodig is (Artikelen 1108 en 1199 Burgerlijk Wetboek.)

13 juni 2005 S.2004.0109.N nr. 337

Aanvaarding van het aanbod.

Het sluiten van een overeenkomst impliceert de wilsovereenstemming van de twee partijen, waarbij het niets uitmaakt dat het aanbod, waarvan de aanvaarding de totstandkoming van de overeenkomst tot gevolg heeft, uitgaat van deze, veeleer dan van gene partij.

16 juni 2005 C.2004.0017.F nr. 348

Koopovereenkomst met lijfrente – Kans op winst of verlies – Geen bestaansreden.

Het bestaan van een kans op winst of verlies is essentieel voor de geldigheid van een kanscontract, zoals de verkoopovereenkomst met lijfrente; bij gebrek aan dat toevallig gegeven is een dergelijke overeenkomst nietig bij gebrek aan voorwerp, ook al zijn de voorwaarden voor de toepassing van de artikelen 1974 en 1975, B.W., niet vervuld. (Artikelen 1104 en 1964 Burgerlijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2004.0549.F nr. 358

Bedrog – Begrip – Verzwijging.

Verwijzing bij het sluiten van een ruilovereenkomst kan, in bepaalde omstandigheden, bedrog uitmaken wanneer de partij die het verzwegen feit niet kende, niet zou gecontracteerd hebben indien zij dat feit zou hebben gekend (Art. 1116 Burgerlijk Wetboek.)

30 juni 2005 C.2004.0523.F nr. 386

RECHTEN EN VERPLICHTINGEN VAN PARTIJEN

Huishuur – Einde – Opzegging door de verpachter – Persoonlijk betrekken van het goed – Voorwaarden – Bewijs – Bewijslast.

Het staat aan de huurder die aanspraak maakt op de vergoeding bepaald in art. 3, § 2, hoofdstuk II, titel III, B.W., te bewijzen dat de verhuurder het goed niet heeft betrokken onder de voorwaarden en binnen de termijnen die in dat artikel zijn bepaald. (Art. 870 Gerechtelijk Wetboek; Art. 1315 Burgerlijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2003.0483.F nr. 355

Pacht – Einde (Opzegging. Verlenging. Terugkeer. Enz) – Opzegging door de verhuurder voor persoonlijke exploitatie – Geldigverklaring – Beoordelingsbevoegdheid van de rechter – Voorwaarden – Oppervlakte die het bij K.B. bepaalde maximum overschrijdt – Berekening van die oppervlakte – Gevolgen van de opzegging.

De rechter kan, inzake pacht, de door de verhuurder gedane opzegging weigeren wanneer diens exploitatie, t.g.v. de opzegging, een oppervlakte bereikt die het door de Koning bepaalde maximum overstijgt. (Art. 12.7, eerste lid Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

20 juni 2005 C.2003.0524.F nr. 356

Kanscontract – Kans op winst of verlies – Geen bestaansreden.

Het bestaan van een kans op winst of verlies is essentieel voor de geldigheid van een kanscontract, zoals de verkoopovereenkomst met lijfrente; bij gebrek aan dat toevallig gegeven is een dergelijke overeenkomst nietig bij gebrek aan voorwerp, ook al zijn de voorwaarden voor de toepassing van de artikelen 1974 en 1975, B.W., niet vervuld. (Artikelen 1104 en 1964 Burgerlijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2004.0549.F nr. 358

Contractueel beding – Eenzijdige rechtshandeling.

Een contractueel beding kan niet voortvloeien uit een eenzijdige rechtshandeling

3 oktober 2005 S.2005.0044.F nr. 475

UITLEGGING

Bodemrechter – Draagwijdte.

De uitlegging die de bodemrechter van de hem voorgelegde brieven geeft, is onaantastbaar op voorwaarde dat hij de bewijskracht van die akten niet miskent

16 juni 2005 C.2004.0017.F nr. 348

VERBINDENDE KRACHT (NIET–UITVOERING)

Schade – Voertuig – Vervanging – Gebruiksderving – Beoordeling in concreto.

De verplichting om de door de niet–nakoming van de verbintenis veroorzaakte schade in concreto te ramen wordt miskend wanneer het vonnis, om de uit de "gebruiksderving" voortvloeiende schade te ramen, als regel aanneemt dat de benadeelde partij, alvorens haar voertuig te vervangen waarvan zij wist dat het niet meer kon worden hersteld, het recht heeft het bedrag te kennen dat haar zal worden toegekend. (Artikelen 1149 en 1150 Burgerlijk Wetboek.)

6 januari 2005 C.2002.0247.F nr. 7

Ontbinding – Exceptie van niet–uitvoering – Overdracht van schuldvordering – Aard – Bestaan – Tijdstip.

Het recht op ontbinding en de exceptie van niet–uitvoering, die overeenkomstig artikel 1184 van het Burgerlijk Wetboek gegrond zijn op de onderlinge afhankelijkheid van de wederzijdse verbintenissen van de partijen, behoren tot het wezen van de wederkerige overeenkomst, zodat zij bestaan vóór de wanprestatie zelf en vóór de overdracht van de rechten van de schuldeiser en ongeacht het tijdstip waarop de wanprestatie kan worden aangevoerd (Artikelen 1102, 1134 en 1184 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2004.0035.N nr. 59

Wederkerige overeenkomst – Exceptie van niet–uitvoering – Voorwaarde – Faillissement.

Ingeval de partijen verbonden zijn door een wederkerige overeenkomst, vermag een partij de uitvoering van haar verbintenissen op te schorten, indien zij bewijst dat haar medecontractant in gebreke is gebleven diens verbintenissen uit die overeenkomst uit te voeren (Art. 1102 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2004.0035.N nr. 59

Exceptie van niet–nakoming – Bestaan – Ogenblik – Onderaannemer – Rechtstreekse vordering tegen de bouwheer.

De exceptie van niet–nakoming van een verbintenis, die gegrond is op de onderlinge afhankelijkheid van de wederzijdse verbintenissen van partijen, behoort tot het wezen van de wederkerige overeenkomst, zodat zij bestaat voor de wanprestatie zelf (Artikelen 1102, 1134, 1184 en 1798, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2003.0318.N nr. 188

EINDE

Tenietgaan van de verschuldigde zaak – Koopovereenkomst – Verplichting tot levering – Overige verbintenissen.

Bij een verkoopovereenkomst heeft het tenietgaan van de verschuldigde zaak niet noodzakelijk de beëindiging van de overige verbintenissen uit de overeenkomst tot gevolg (Art. 1302 Burgerlijk Wetboek.)

4 februari 2005 C.2003.0089.N nr. 67

Overeengekomen ontbinding.

Wanneer de partijen overeenkomen de tussen hen bestaande overeenkomst te beëindigen, heeft die ontbinding in de regel gevolgen voor de toekomst, maar, bij ontstentenis van een andersluidende overeenkomst tussen de partijen, moeten de provisies die zijn gestort met het oog op de toekomstige uitvoering van de overeenkomst, worden teruggestort (Art. 1134, tweede lid Burgerlijk Wetboek.)

23 december 2005 C.2003.0631.F nr. 693

ALLERLEI

Gebruik – Bestaansvoorwaarden – Voorwaarde van onveranderlijkheid.

De voorwaarde van onveranderlijkheid van de als gebruikelijk aangevoerde regel in de zin van de artikelen 1135 en 1160 B.W., moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de litigieuze prestatie niet meer wordt geleverd. (Artikelen 1135 en 1160 Burgerlijk Wetboek.)

23 mei 2005 S.2004.0006.F nr. 290

OVERHEIDSOPDRACHTEN (WERKEN. LEVERINGEN. DIENSTEN)

Inschrijving – Abnormale prijzen – Kennisgeving door het bestuur – Aard.

De kennisgeving door het bestuur aan de inschrijver dat het zijn inschrijving afwijst wegens klaarblijkelijk abnormale prijzen, is een substantieel vormvoorschrift; het overleggen van stukken in de gerechtelijke procedure kan niet met die kennisgeving gelijkgesteld worden (Art. 25, §§ 2 en 3, gew. KB 19/08/85, voor oph. KB 29/01/97 K.B. 22 april 1977.)

15 april 2005 C.2003.0200.N nr. 228

Algemene aannemingsvoorwaarden – Aannemer – Vordering tot betaling van een niet betwiste schuldvordering – Rechtsvordering.

De vervaltermijn, bedoeld in art. 18, § 2, M.B. 10 aug. 1977, is eveneens van toepassing op een rechtsvordering tot betaling van een schuldvordering die door het bestuur niet wordt betwist (Art. 18, § 2 M.B. 10 aug. 1977.)

9 juni 2005 C.2004.0259.F nr. 328

Aannemer – Vordering tot vergoeding wegens onderbreking door het bestuur – Rechtsvordering – Termijn van verval – Aanvang van de termijn.

Met betekening in de zin van § 3 van art. 18, M.B. 10 aug. 1977 wordt bedoeld de kennisgeving door het bestuur van zijn beslissing aan de aannemer, die niet noodzakelijk bij aangetekend schrijven moet gebeuren. (Art. 18, §§ 2 en 3 M.B. 10 aug. 1977.)

22 september 2005 C.2004.0580.N nr. 453

Werken – Onregelmatige aanbesteding – Opdracht volgens prijslijst – Geweerde inschrijver – Forfaitaire schadeloosstelling – Basis van de berekening.

Wanneer een opdracht volgens prijslijst niet is gegund aan de inschrijver die de laagste regelmatige inschrijving heeft ingediend, wordt het bedrag van de inschrijving dat als basis dient voor de berekening van de forfaitaire schadevergoeding die de bevoegde overheid aan de geweerde inschrijver verschuldigd is, vastgesteld op grond van de eenheidsprijs en de minimumhoeveelheid die in de opdracht is bepaald (Art. 12, § 1, eerste lid Wet 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten; thans art. 15 Wet 24 dec. 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten.)

29 september 2005 C.2004.0012.N nr. 467

Werken – Gemengde opdracht – Opdracht volgens prijslijst – Geboden eenheidsprijs – Onjuiste vermenigvuldiging – Verbetering – Bindend forfaitair gedeelte van de overeenkomst.

Wanneer, bij een overheidsopdracht waarvan bepaalde posten volgens prijslijst zijn, in de inschrijving het product van de eenheidsprijs en de vermoedelijke hoeveelheid verkeerd was, wordt, door de in de inschrijving vermelde eenheidsprijs toe te passen op de uiteindelijk verwerkte hoeveelheden, het bindend forfaitair gedeelte van de overeenkomst in de regel niet gewijzigd (Art. 1134 Burgerlijk Wetboek; Art. 33 K.B. 22 april 1977; thans art. 99 K.B. 8 jan. 1996 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies voor openbare werken.)

29 september 2005 C.2004.0086.N nr. 468

PACHT

Voorkooprecht – Overdracht – Verbod tot overdracht van de exploitatie van het goed.

Het in artikel 48bis, vijfde lid, van de Pachtwet neergelegde verbod voor de pachter die zijn recht van voorkoop heeft overgedragen, om gedurende een periode van negen jaar vanaf de nieuwe pachtperiode de exploitatie van het goed over te dragen aan derden, en de op overtreding ervan bepaalde sanctie, zijn ook toepasselijk in het geval dat de pachter die nieuwe pacht beëindigt binnen die termijn van negen jaar. (Art. 48bis Wet van 4 nov. 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen.)

27 oktober 2005 C.2002.0438.N nr. 546

PAND

Handelszaak – Aannemer – Pandrecht – Omvang – Schuldvordering op de bouwheer.

Wanneer de aannemer zijn handelszaak in pand geeft en het pand blijkens de pandakte ook de schuldvorderingen omvat, strekt het pandrecht zich ook uit tot de schuldvordering die de pandgever heeft op de bouwheer. (Art. 2 Wet 25 okt. 1919.)

25 maart 2005 C.2003.0378.N nr. 189

Handelszaak – Onderaannemer – Voorrecht – Rangorde – Toepasselijkheid.

De bepaling krachtens welke de rangorde tussen bevoorrechte schuldeisers wordt geregeld naar de verschillende aard van de voorrechten is ook van toepassing op het conflict tussen het pandrecht op de handelszaak en het voorrecht van de onderaannemer (Artikelen 2 en 4 Wet 25 okt. 1919; Artikelen 13 en 20, 3° en 12° Hypotheekwet van 16 dec. 1851.)

25 maart 2005 C.2003.0378.N nr. 189

Handelszaak – Onderaannemer – Voorrecht – Samenloop – Rang.

De onderaannemer kan zijn bijzonder voorrecht laten gelden bij voorrang op de houder van het pand op de handelszaak die zijn pand voor het ontstaan van de vordering van de onderaannemer heeft laten inschrijven (Artikelen 2 en 4 Wet 25 okt. 1919; Artikelen 13 en 20, 3° en 12° Hypotheekwet van 16 dec. 1851.)

25 maart 2005 C.2003.0378.N nr. 189

Handelszaak – Borgtocht. Bank – Krediet aan een derde – Geldigheid.

Een handelszaak kan niet in pand worden gegeven als zekerheid voor een borgtocht die aan een bank is verleend voor het door haar aan een derde verstrekte krediet. (Art. 7 Wet 25 okt. 1919; Art. 2 K.B. 12 feb. 1936.)

23 december 2005 C.2004.0613.F nr. 694

PENSIOEN

WERKNEMERS

Rustpensioen – Loopbaan – Eenheid van loopbaan – Militair pensioen – Luchtvaart – Luchtmacht – Varend personeel – Breuk – Noemer.

Wanneer een militair die deel heeft uitgemaakt van het varend personeel van de luchtmacht, het voordeel geniet van de toepassing van art. 51, gecoördineerde wetten op het militair pensioen, heeft de breuk die overeenstemt met zijn loopbaan in die pensioenregeling, als noemer het getal vierenvijftig, wat overeenkomt met negen tiende van zestig (Artikelen 4 en 51, alsook tabel I in bijlage Samengeordende wetten op de militaire pensioenen 11 aug. 1923; Artikelen 10bis, eerste lid, en 2 K.B. nr 50 van 24 okt. 1967 betreffende het rust– en overlevingspensioen voor werknemers.)

17 januari 2005 S.2004.0084.F nr. 29

Koninklijk besluit bekrachtigd door een wet – Aard.

Art. 5, § 9, K.B. 23 dec. 1996 tot uitvoering van de artikelen 15, 16 en 17, Wet 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenen, is bekrachtigd door art. 5, § 1, Wet 13 juni 1997 tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en Wet 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels; die bepaling heeft bijgevolg kracht van wet (Artikelen 36, 37, 142 en 159 Grondwet 1994; Art. 5, § 1 Wet 13 juni 1997; Art. 5, § 9 K.B. 23 dec. 1996 tot uitvoering van de artikelen 15, 16 en 17 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenen.)

28 februari 2005 S.2004.0149.F nr. 125

Buitenlands voordeel – Cumulatie – Onverschuldigde betaling – Terugvordering – Verjaring – Vertrekpunt.

Wanneer de onverschuldigde betaling van pensioenen haar oorsprong vindt in de toekenning of de verhoging van een buitenlands voordeel, begint de verjaringstermijn te lopen vanaf de kennisgeving van de beslissing aan het betalend organisme (Art. 23, §§ 1

en 3, tweede lid Wet 13 juni 1966 betreffende de rust– en overlevingspensioenen voor arbeiders, bedienden, zeevarenden onder Belgische vlag, mijnwerkers en vrijwillig verzekerden.)

21 november 2005 S.2005.0076.N nr. 612

Buitenlands voordeel – Cumulatie – Onverschuldigde betaling – Vaststelling – Betalend organisme – Verjaringstermijnen – Vertrekpunten – Bijzondere verjaringstermijn – Algemene regel – Toepassing.

Bij toekenning of verhoging van een buitenlands voordeel aan de betrokkene, kan het betalend organisme het onverschuldigd karakter van de reeds verleende prestaties pas vaststellen nadat de buitenlandse beslissing aan het betalend organisme ter kennis is gebracht; hieruit volgt dat de wetgever deze bijzondere aanvangsdatum van de verjaringstermijn uitsluitend bepaald heeft ten aanzien van onverschuldigde betalingen daterend van vóór de voormelde kennisgeving van de bedoelde beslissing aan het betalend organisme; voor latere onverschuldigde betalingen blijft de algemene regel van toepassing. (Art. 21, § 3, eerste en tweede lid Wet 13 juni 1966 betreffende de rust– en overlevingspensioenen voor arbeiders, bedienden, zeevarenden onder Belgische vlag, mijnwerkers en vrijwillig verzekerden.)

21 november 2005 S.2005.0076.N nr. 612

Uitkering – Verklaring.

Hij die weet of moest weten dat hij geen recht meer had op het gehele bedrag van een subsidie, vergoeding of toelage ten laste van de Staat, is verplicht dit te verklaren; de toepassing van die bepaling vereist dat aangetoond kan worden dat de persoon die de uitkering geniet, weet dat hij niet meer voldoet aan de toekenningsvoorwaarden ervan (Art. 1, tweede lid K.B. 31 mei 1933.)

12 december 2005 S.2004.0172.F nr. 663

GEWAARBORGD INKOMEN VOOR BEJAARDEN

Gerechtigde – Verblijf in het buitenland – Gewaarborgd inkomen – Betaling – Onderbreking – Betwisting – Bevoegdheid – Arbeidsrechtbank – Toezicht.

Wanneer de Minister van Pensioenen, op grond van de verordenende bepalingen betreffende het verblijf in het buitenland van de gerechtigde van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, beslist de betaling van dat gewaarborgd inkomen te onderbreken en de gerechtigde die beslissing betwist, ontstaat er tussen laatstgenoemde en de Rijksdienst voor Pensioenen een betwisting over het recht op betaling van het gewaarborgd inkomen en is de arbeidsrechtbank bevoegd om over die betwisting uitspraak te doen; de arbeidsrechtbank die van een dergelijke betwisting kennisneemt, oefent haar toezicht op de beslissing van de minister volledig uit; alles wat behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de minister wordt onderworpen aan het toezicht van de rechter, mits het recht van verdediging geëerbiedigd wordt en dat toezicht verricht wordt binnen het kader van het geding, zoals dat door de partijen is bepaald (Art. 1, § 2, eerste en vierde lid Wet 1 april 1969; Art. 63, derde lid K.B. 29 april 1969; Art. 580, 8°, a Gerechtelijk Wetboek.)

17 januari 2005 S.2004.0096.F nr. 30

MILITAIR PENSIOEN

Luchtvaart – Luchtmacht – Varend personeel – Loopbaan – Eenheid van loopbaan – Breuk – Noemer.

Wanneer een militair die deel heeft uitgemaakt van het varend personeel van de luchtmacht, het voordeel geniet van de toepassing van art. 51, gecoördineerde wetten op het militair pensioen, heeft de breuk die overeenstemt met zijn loopbaan in die pensioenregeling, als noemer het getal vierenvijftig, wat overeenkomt met negen tiende van zestig (Artikelen 4 en 51, alsook tabel I in bijlage Samengeordende wetten op de militaire pensioenen 11 aug. 1923; Artikelen 10bis, eerste lid, en 2 K.B. nr 50 van 24 okt. 1967 betreffende het rust– en overlevingspensioen voor werknemers.)

17 januari 2005 S.2004.0084.F nr. 29

PREJUDICIEEL GESCHIL

Arbitragehof – Cassatiemiddel – Prejudiciële vraag – Niet ontvankelijk middel – Redenen van niet ontvankelijkheid vreemd aan de wetsbepaling die het voorwerp van de prejudiciële vraag uitmaakt – Verplichting van het Hof van Cassatie.

Er bestaat geen grond voor het Hof van cassatie om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof wanneer het cassatiemiddel dat die vraag opwerpt niet ontvankelijk is om redenen die vreemd zijn aan de wetsbepaling die het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vraag (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

11 januari 2005 P.2004.1087.N nr. 17

Arbitragehof – Prejudiciële vraag – Rechtbank – Verplichting.

Het behoort niet tot de exclusieve bevoegdheid van het Arbitragehof vast te stellen dat een wettelijke norm klaarblijkelijk niet in strijd is met de Grondwet en door de rechter moet worden toegepast; het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor cassatieberoep en dat oordeelt dat de wet duidelijk grondwetconform is, verantwoordt naar recht zijn beslissing geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen

4 februari 2005 D.2004.0013.N nr. 71

Arbitragehof – Hof van Cassatie – Verplichting – Cassatiemiddel.

Het Hof van Cassatie is niet gehouden aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen die gebaseerd is op een onjuiste onderstelling van het cassatiemiddel over de inhoud van het recht (Art. 26, § 2 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

11 februari 2005 C.2004.0262.N nr. 88

Strafzaken – Bewijsvoering – Bestaan en uitvoering van overeenkomst – Oplichting – Misdrijf dat gericht is op de totstandkoming van de overeenkomst zelf of die totstandkoming als resultaat heeft – Bewijsregels – Artikel 16, V.T.Sv. – Toepasselijkheid.

Artikel 16, eerste lid, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, dat bepaalt dat de strafrechter, wanneer het misdrijf verband houdt met de uitvoering van een overeenkomst waarvan het bestaan ontkend of waarvan de uitlegging betwist wordt, zich gedraagt naar de regels van het burgerlijk recht bij zijn beslissing over het bestaan van die overeenkomst of over de uitvoering ervan, houdt niet in, maar sluit zelfs uit dat deze regel toepasselijk is wanneer het misdrijf gericht is op het totstandkomen van de overeenkomst zelf of die totstandkoming als resultaat heeft

15 februari 2005 P.2004.1396.N nr. 91

Prejudiciële vraag – Arbitragehof – Discriminatie – Artikelen 10 en 11 van de Grondwet – Verschil in behandeling dat niet voortvloeit uit de wet maar het gevolg is van een ministeriële maatregel – Verplichting voor het Hof.

Het onderscheid in behandeling tussen, enerzijds, uitgewezen veroordeelde vreemdelingen, die, ingevolge hun voorlopige invrijheidstelling met het oog op hun verwijdering uit het Rijk, hun straf niet volledig ondergaan en, anderzijds, de veroordeelden die niet het voorwerp uitmaken van een dergelijke maatregel, vloeit niet voort uit artikel 56, tweede lid, Strafwetboek, dat geen onderscheid maakt tussen categorieën van veroordeelden, maar is het gevolg van een ministeriële maatregel, waarvoor het Arbitragehof niet bevoegd is, zodat de op dit onderscheid gestoelde prejudiciële vraag niet dient gesteld te worden. (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

15 februari 2005 P.2004.1598.N nr. 93

Hof van Cassatie – Behandeling voor het Hof – Onderzoek van het cassatiemiddel – Mogelijke schending van de artikelen 10 en 11 Grondwet – Ambtshalve prejudiciële vraag aan het Arbitragehof – Toepassing.

Het Hof stelt ambtshalve een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof wanneer het onderzoek van het cassatiemiddel twijfel doet ontstaan omtrent de mogelijke schending van de artikelen 10 en 11 Grondwet door artikel 9 Drugwet, in die zin uitgelegd dat alleen een beklaagde die voor een drugmisdrijf wordt vervolgd onder de in dat artikel bepaalde voorwaarden in aanmerking kan komen voor de toepassing van de Probatiewet, zelfs indien hij niet voldoet aan de bij de artikelen 3 en 8 van deze laatste wet gestelde voorwaarden, en niet een beklaagde die niet voor een dergelijk drugmisdrijf wordt vervolgd, maar waarvan de rechter vaststelt dat, mocht hij in de omstandigheden waarin hij het hem ten laste gelegde misdrijf heeft gepleegd, eveneens zijn vervolgd wegens een drugmisdrijf, de rechter hem dan bij toepassing van artikel 9 Drugwet die gunst zou hebben toegestaan. (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 2bis, § 1, en 9 Wet 24 feb. 1921; Artikelen 3 en 8 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.)

15 maart 2005 P.2005.0097.N nr. 159

Arbitragehof – Rechtbanken – Weigering – Geen klaarblijkelijke schending – Wettelijkheid – Toezicht van het Hof.

Door te oordelen dat uit het arrest nr. 136/2004 van het Arbitragehof van 22 juli 2004 reeds afdoende blijkt dat het onderscheid tussen al dan niet kwetsbare gebieden de Grondwet niet schendt, hebben de appelrechters hun beslissing dat de opgeworpen prejudiciële vraag dat om reden van de onduidelijke begrenzing van de ruimtelijk kwetsbare gebieden in de nog op te stellen ruimtelijke uitvoeringsplannen, de bestraffing van het instandhouden van stedenbouwmisdrijven in deze gebieden, discriminatoir was, klaarblijkelijk negatief te beantwoorden is, naar recht verantwoord. (Art. 26, § 2, 2° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

7 juni 2005 P.2005.0200.N nr. 325

Arbitragehof – Cassatiemiddel – Prejudicieel geschil – Hof van Cassatie – Verplichting.

Wanneer voor het Hof van Cassatie in een middel een vraag als bedoeld in artikel 26, § 1, 3°, Bijzondere Wet Arbitragehof, wordt opgeworpen, te dezen een vraag of de artikelen 3 en 5.2 van de wet van 16 juli 2002, zoals aangevuld door artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet schenden, moet het Hof van Cassatie in de regel het Arbitragehof verzoeken over die vraag uitspraak te doen. (Art. 26,

§ 1, 3° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Arbitragehof – Rechtbanken – Vroeger arrest – Geen uitspraak over een vraag of een beroep met een identiek voorwerp.

Geen wettelijke bepaling verbiedt de rechter om op gezag van een vorig arrest van het Arbitragehof, zelfs wanneer dit geen uitspraak doet over een vraag of een beroep met een identiek voorwerp, te oordelen dat de in de vraag bekritiseerde regelgeving een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in artikel 26, § 1, Bijzondere Wet Arbitragehof klaarblijkelijk niet schendt (Art. 26, § 2, 2° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

7 juni 2005 P.2005.0200.N nr. 325

Arbitragehof – Verplichting van het Hof van Cassatie – Grenzen – Discriminatie – Rechtzoekende – Juridische toestand.

Het Hof van cassatie is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof wanneer de aangevoerde discriminatie niet berust op een onderscheid tussen personen die in dezelfde juridische situatie verkeren en op wie verschillende regels van toepassing zijn, maar op een onderscheid tussen personen met verschillende hoedanigheden, die in verschillende juridische situaties verkeren (Art. 26, § 1, 3° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994.)

23 juni 2005 C.2003.0389.F nr. 366

Arbitragehof – Prejudiciële vraag – Belang.

Wanneer de prejudiciële vraag aanvaardt dat de bestraffing onder de nieuwe wet minder zwaar is, heeft de beklaagde geen belang eventueel te horen zeggen dat de oude wet, die in een zwaardere bestraffing voorziet, moest worden toegepast.

28 juni 2005 P.2004.1499.N nr. 377

Arbitragehof – Verplichting van het Hof van Cassatie – Grenzen – Vraag die van een verkeerde premisse uitgaat.

Het Hof van Cassatie moet geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof stellen wanneer de vraag van een verkeerde premisse uitgaat (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Arbitragehof – Verplichting van het Hof van Cassatie – Grenzen – Analoge uitbreiding van een strafwet.

Een vraag die, aangezien zij niet beoogt de tekst van de bestaande wet aan het Arbitragehof voor te leggen, doch een tekst aangevuld met formuleringen die daarin niet voorkomen, een wet naar analogie wil doen toepassen zodat een geval dat daarin niet uitdrukkelijk is bepaald strafbaar wordt gesteld, is geen prejudiciële vraag in de zin van art. 26, § 1, 3°, Bijzondere Wet Arbitragehof. (Art. 26, § 1, 3° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Artikel 54 – Verdovende middelen – Sluikhandel – Financiële manipulaties in verband met sluikhandel – Feiten gepleegd in België en in het buitenland – Afzonderlijke feiten –

Zelfde feiten – Eenheid van opzet – Vraag om uitlegging – Europese Unie – Schengenuitvoeringsovereenkomst.

Wanneer voor het Hof de vraag rijst of artikel 54 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985, in samenhang gelezen met artikel 71 van deze overeenkomst, zo moet begrepen worden dat het met zich meebrengt dat strafbare feiten bestaande in het in Nederland verwerven, voorhanden hebben gehad en/of hebben overgedragen van geldsommen in buitenlandse valuta, afkomstig uit de handel in verdovende middelen, die verschillend zijn van strafbare feiten bestaande uit het in België omzetten van gelden afkomstig uit de handel in verdovende middelen, die in Nederland werden ontvangen, als "dezelfde feiten" te beschouwen zijn wanneer de rechter vaststelt dat zij door eenheid van opzet verbonden zijn en aldus juridisch één feit opleveren, stelt het Hof een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. (Artikelen 54 en 71 Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985; Art. 35 Verdrag 7 feb. 1992 betreffende de Europese Unie; Art. 36, 2a i) en ii) Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen, opgemaakt te New York op 30 maart 1961 en goedgekeurd bij de wet van 20 aug. 1969.; Art. 65 Strafwetboek.)

6 september 2005 P.2005.0583.N nr. 410

Arbitragehof – Cassatiemiddel gegrond op een onjuiste juridische stelling.

Er is geen aanleiding om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen die berust op een onjuiste juridische stelling (Art. 26, § 1, 3° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

29 september 2005 C.2003.0500.N nr. 466

Arbitragehof – Cassatiemiddel – Prejudicieel geschil – Hof van Cassatie – Belang – Bestreden beslissing – Aangevochten redenen – Andere redenen – Beschikkend gedeelte naar recht verantwoord.

Het Hof van cassatie is niet verplicht een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, wanneer het middel in verschillende van zijn onderdelen, niet ontvankelijk is om redenen die eigen zijn aan de cassatieprocedure

17 oktober 2005 C.2004.0057.F nr. 515

Prejudiciële exceptie – Geschil over een recht van eigendom of over een ander onroerend zakelijk recht – Toelaatbaarheid.

Om te kunnen worden aangenomen, moet de prejudiciële exceptie bedoeld in art. 17 V.T.Sv., niet alleen gegrond zijn op een deugdelijk schijnende titel of op welbepaalde feiten van bezit, maar moeten de overgelegde titels of de aangevoerde feiten bovendien elk karakter van misdrijf aan het feit waarop de vervolging berust, ontnemen. (Art. 17, derde lid Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

19 oktober 2005 P.2005.0933.F nr. 522

Prejudiciële vraag – Arbitragehof – Verplichting voor het Hof.

Het Hof van cassatie is niet verplicht een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen wanneer de opgeworpen vraag niet preciseert welke bepalingen van de bekritiseerde wet de aangewezen grondwetsbepalingen schenden, zodat het Hof niet in staat is aan het Arbitragehof een nauwkeurig geformuleerde prejudiciële vraag te stellen (Art. 26 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Artikelen 10 en 11 van de Grondwet – Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur – Beschermde persoon.

Nu de artikelen 10 en 11, Grondwet de bescherming beogen van de burgers en niet van de overheid kan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als orgaan van de uitvoerende macht zich niet beroepen op een eventuele miskenning van rechten die voormelde artikelen alleen aan de burgers geven zodat er geen reden is tot het stellen van prejudiciële vragen.

13 december 2005 P.2005.0891.N nr. 667

RAAD VAN STATE

Afdeling administratie – Vordering tot schorsing – Geen exceptie van onbevoegdheid – Arrest van verwerping wegens gebrek aan belang.

Als voor de Raad van State geen exceptie van onbevoegdheid is opgeworpen verklaart het arrest dat de vordering tot schorsing van een beslissing van een administratieve overheid verwerpt bij gebrek aan belang, zich niet onbevoegd om van die vordering kennis te nemen en doet het geen uitspraak over een exceptie van onbevoegdheid (Art. 33 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973; Art. 609, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

10 juni 2005 C.2003.0509.N nr. 331

Afdeling administratie – Bevoegdheid – Bevoegdheid van de rechterlijke overheid – Herstelvordering.

De Raad van State is niet bevoegd kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring van de herstelvordering bedoeld in artikel 149, Decr. Vl. 18 mei 1999 (Art. 14, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

10 juni 2005 C.2004.0348.N nr. 333

Afdeling administratie – Exceptie van onbevoegdheid – Arrest – Cassatieberoep – Bevoegdheid van het Hof.

Wanneer het Hof uitspraak doet over een cassatieberoep tegen een arrest waarbij de afdeling administratie van de Raad van State oordeelt over een exceptie van onbevoegdheid, toetst het de redenen op grond waarvan de Raad op die exceptie afwijzend heeft beschikt of geweigerd heeft van de zaak kennis te nemen (Art. 33 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973; Art. 609, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

10 juni 2005 C.2002.0624.N nr. 330

Afdeling administratie – Bevoegdheid – Administratieve overheid – Sociale huisvestingsmaatschappij.

Sociale huisvestingsmaatschappijen zijn geen administratieve overheden in de zin van artikel 14, § 1, Wet Raad van State

10 juni 2005 C.2004.0278.N nr. 332

Afdeling administratie – Exceptie van onbevoegdheid – Cassatieberoep – Bevoegdheid van het Hof.

Wanneer de Raad van State op een exceptie van onbevoegdheid afwijzend heeft beschikt op grond van de overweging dat de vordering niet binnen de bevoegdheid van de rechterlijke overheden valt, is het Hof bevoegd om na te gaan of de eiser beslissingen kan

nemen die derden kunnen binden (Art. 609, 2° Gerechtelijk Wetboek; Art. 33, eerste lid Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

10 juni 2005 C.2004.0278.N nr. 332

Afdeling administratie – Bevoegdheid – Administratieve handelingen – Beroep tot nietigverklaring – Schorsing – Werkelijk voorwerp van het beroep – Arbeidsovereenkomst.

Aangezien de Raad van State vaststelt dat eiseres, die door de Belgische Staat met een arbeidsovereenkomst is aangeworven, de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij haar werkgever, wegens de behoeften van de dienst, geweigerd heeft haar, als deskundige, ter beschikking te stellen van de Europese Commissie, die om haar detachering verzocht, zijn het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het beroep van eiseres de modaliteiten van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst die de partijen bindt en behoort het, bijgevolg tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank (Art. 578, 1° Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 14, § 1, en 17, § 1, eerste lid Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

28 oktober 2005 C.2005.0109.F nr. 551

Administratieve overheden – Afdeling administratie – Bevoegdheid – Beroep tot nietigverklaring – Akten en reglementen van administratieve overheden.

Instellingen opgericht of erkend door de federale overheid, de overheid van de gemeenschappen en gewesten, de provincies of gemeenten, die belast zijn met een openbare dienst en niet behoren tot de rechterlijke of wetgevende macht, zijn in beginsel administratieve overheden, in zoverre hun werking door de overheid wordt bepaald en gecontroleerd en zij beslissingen kunnen nemen die derden binden (Art. 14, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

28 oktober 2005 C.2004.0575.N nr. 550

Afdeling administratie – Bevoegdheid – Beroep tot schorsing – Vereniging zonder winstoogmerk – Administratieve overheid – Beslissingen bindend voor derden.

De Raad van State, afdeling administratie, is niet bevoegd om te oordelen over een vordering tot schorsing van de beslissing van een vereniging van privaatrechtelijke aard, zoals een vereniging zonder winstoogmerk, die – ook al is ze opgericht of erkend door een administratieve overheid en onderworpen aan een controle van de overheid en al wordt haar een taak van algemeen belang toevertrouwd – geen beslissingen kan nemen die derden kunnen binden; dit is het geval wanneer die vereniging handelt volgens nauwkeurig opgelegde criteria en geen eigen beslissingsmacht heeft (Art. 14, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

28 oktober 2005 C.2004.0575.N nr. 550

RADIO– EN TELEVISIEOMROEP

Auteursrecht – Naburige rechten – Doorgifte via de kabel – Kabelmaatschappij – Beroepsverenigingen.

De verplichting voor de kabelmaatschappijen die lid zijn van een beroepsvereniging voor maatschappijen of verenigingen die radio– en televisieprogramma's via de kabel doorgeven, om vóór de doorgifte via de kabel van prestaties van uitvoerende kunstenaars de toestemming te verkrijgen van de houders van de naburige rechten op die prestaties, welke hun recht om die doorgifte toe te staan of te verbieden alleen kunnen uitoefenen door een vennootschap voor het beheer van de rechten, vloeit voort uit art. 51, W. 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten, en houdt geen verband met hun

hoedanigheid van deelgenoot van de voormelde beroepsvereniging.

4 april 2005 C.2003.0286.F nr. 193

Auteursrecht – Naburige rechten – Doorgifte via de kabel – Vennootschap voor collectief beheer – Bevoegdheid – E.E.G.–Richtlijn 93/83 – E.G. – Bepaling – Uitlegging – Prejudiciële vraag – Hof van Justitie E.G..

Wanneer de uitlegging van een bepaling van het E.G.–Verdrag of van een handeling van de instellingen van de Gemeenschap, zoals art. 9, § 2, Richtlijn van de Raad 93/83/EEG van 27 sept. 1993 tot coördinatie van bepaalde voorschriften betreffende het auteursrecht en naburige rechten op het gebied van de satellietomroep en de doorgifte via de kabel, voor het Hof van Cassatie noodzakelijk is om zijn arrest te wijzen, te dezen in een zaak waarin de uitlegging van de omvang van de bevoegdheid van de vennootschap voor collectief beheer aan de orde is, vraagt het Hof in de regel het Hof van Justitie om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen

4 april 2005 C.2003.0286.F nr. 193

Aanwezigheid bij de vaststelling van een misdrijf door ter zake bevoegde overheidspersonen – Doelbewuste deelname aan de prerogatieven van de politie – Actieve betrokkenheid bij de initiële opsporingsfase – Verkeersovertreding – Aanwezigheid in voertuig van verbalisanten van camera's bediend door onbevoegde derden die tot een televisieproductiehuis behoren – Live–opname van de vaststelling van de verkeersovertreding met het oog op eventuele uitzending op televisie – Artikel 8, E.V.R.M. – Recht op privacy – Miskenning.

Zo een vaststelling van een verkeersovertreding op de openbare weg door ter zake bevoegde overheidspersonen een door artikel 8, tweede lid, E.V.R.M. toegestane inmenging in de uitoefening van het recht op privacy is, wordt dit recht evenwel miskend wanneer deze vaststelling is gebeurd in een auto uitgerust met drie camera's en in aanwezigheid van onbevoegde derden die tot een televisieproductiehuis behoren en die vanaf het begin elke beweging "live" volgden, zodat aldus het prerogatief van de politie doelbewust gedeeld werd met derden die van meet af aan op een actieve wijze bij de initiële opsporingsfase werden betrokken. (Art. 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

8 november 2005 P.2005.1106.N nr. 576

RECHT VAN VERDEDIGING

BURGERLIJKE ZAKEN

Opdracht van de rechter – Beslissing – Rechtsgrond waarop partijen zich niet hebben beroepen – Geen gelegenheid tot tegenspraak.

De rechter die zijn beslissing grondt op een middel dat door de partijen niet is aangevoerd, zonder hen de gelegenheid te geven daarover verweer te voeren, miskent het recht van verdediging

28 februari 2005 S.2003.0105.F nr. 124

Betwisting – Afwijzing van een nota die als conclusie geldt – Miskenning.

De rechter die weigert acht te slaan op een door een partij neergelegde nota die als conclusie geldt en waarbij zij een verdaging van de zaak vordert om te kunnen antwoorden op de nieuwe argumenten en elementen die door de tegenpartij in haar samenvattende conclusie worden aangevoerd, miskent het recht van verdediging van de andere partij

2 september 2005 C.1999.0347.F nr. 403

Wering van de conclusie uit het debat – Vonnissen en arresten – Buitenlandse rechtbank – Niet–verschijning van een partij.

Het feit dat voor de buitenlandse rechter de loutere niet–verschijning van een partij op de rechtsdag leidt tot het weren van haar conclusie uit het debat betekent niet noodzakelijk dat het recht van verdediging van die partij zoals dat in het Belgisch recht is opgevat geschonden is

22 september 2005 C.2003.0021.N nr. 451

STRAFZAKEN

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Kamer van inbeschuldigingstelling – Vordering van het openbaar ministerie – Voorafgaande mededeling – Verplichting.

Wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling zich uitspreekt over de handhaving van de voorlopige hechtenis, doet zij uitspraak met voorrang boven alle andere zaken, het openbaar ministerie, de verdachte, de beklaagde of de beschuldigde en zijn raadsman gehoord; hieruit volgt dat de vordering van het openbaar ministerie niet vóór de terechtzitting aan de verdachte, de beklaagde of de beschuldigde en zijn raadsman moet worden medegedeeld (Art. 30, § 3, eerste lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

5 januari 2005 P.2004.1725.F nr. 6

Advocaat – Ontvangen van gelden van criminele oorsprong voor de verdediging – Mogelijke veroordeling voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek.

Een advocaat geniet geen strafrechtelijke immuniteit voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek en het feit dat een advocaat kan veroordeeld worden wegens een der misdrijven bepaald in dat artikel wanneer hij voor de verdediging van een beklaagde gelden heeft ontvangen die uit een misdrijf verkregen vermogensvoordelen zijn, levert geen miskenning van het recht van verdediging, van het recht op een eerlijk proces of van het vermoeden van onschuld van die beklaagde op. (Artikelen 6.1, 6.2 en 6.3.c Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Onderzoeksrechter – Voorafgaand verhoor van de inverdenkinggestelde – Aanwezigheid van politieagenten die met de zaak zijn belast.

Geen enkele wettelijke bepaling verbiedt de onderzoeksrechter tijdens de ondervraging van de inverdenkinggestelde de aanwezigheid toe te staan van politieagenten die met de zaak zijn belast; uit die omstandigheid kan geen miskenning van het recht van verdediging of van het recht op een eerlijk proces worden afgeleid.

26 januari 2005 P.2005.0094.F nr. 54

Handhaving – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Rechtspleging – Bericht aan de raadsman van de inverdenkinggestelde – Verzuim.

In geval van hoger beroep tegen de beschikking die het bevel tot handhaving handhaaft, is het door de griffier aan de raadsman van de verdachte te geven bericht van dag, plaats en uur van de verschijning voor de kamer van inbeschuldigingstelling niet voorgeschreven op straffe van nietigheid; het laattijdig karakter ervan kan slechts tot nietigheid leiden als daardoor het recht van verdediging wordt miskend (Art. 30, § 2 Wet van 20 juli 1990

betreffende de voorlopige hechtenis.)

16 maart 2005 P.2005.0322.F nr. 167

DNA–onderzoek – Identificatieprocedure – Deskundigenonderzoek – Onderzoek van celmateriaal en opstellen van DNA–profiel – Methode – Vergelijking en statistische waarschijnlijkheid – Inachtneming van de wettelijke en reglementaire voorschriften.

Het arrest verantwoordt zijn beslissing niet naar recht wanneer het oordeelt dat de bepalingen van de artikelen 7 en 8, en van de bijlage bij het K.B. 4 febr. 2002, genomen in uitvoering van de W. 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA–analyse niet op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven en dat een deskundigenonderzoek dat deze bepalingen niet naleeft bewijswaarde behoudt en het recht van verdediging niet schaadt

25 mei 2005 P.2005.0672.F nr. 297

Onderzoek – Telefoontap – Bevel niet bij dossier gevoegd.

Wanneer de ernstige aanwijzingen van schuld die een voorlopige hechtenis rechtvaardigen met behulp van telefoontap zijn vergaard, moet de beschikking waarbij die is opgedragen, al is het slechts in afschrift, tot het dossier behoren op grond waarvan de inverdenkinggestelde onder aanhoudingsbevel is geplaatst; wanneer de onderzoeksgerechten dit stuk niet kunnen onderzoeken en de regelmatigheid ervan niet kunnen nagaan, kunnen zij hun toezicht niet uitoefenen en kan de inverdenkinggestelde dienaangaande evenmin zijn recht van verdediging uitoefenen (Artikelen 90ter, §§ 1 en 2, en 90quater, § 1 Wetboek van Strafvordering.)

1 juni 2005 P.2005.0725.F nr. 308

Nietigverklaring van stukken – Neerlegging van nietigverklaarde stukken op de griffie – Inzage door de beklaagde.

De stukken die door de kamer van inbeschuldigingstelling zijn nietigverklaard bij de toetsing van de regelmatigheid van de rechtspleging en die op de griffie zijn neergelegd mogen door de beklaagde worden ingezien indien ze voor zijn verdediging nuttig zijn (Art. 235bis, § 6 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Machtiging tot infiltratie – Controle.

Het recht van verdediging houdt niet noodzakelijk in dat de verdediging zelf in staat moet worden gesteld de regelmatigheid van de machtiging tot infiltratie en van de uitgevoerde machtiging te controleren; het kan in dergelijk geval volstaan dat een onafhankelijke en onpartijdige rechter op grond van de hem regelmatig overgelegde stukken en bekende feiten oordeelt dat de infiltratie is geschied met naleving van alle wettelijke voorschriften. (Art. 56bis, vijfde lid Wetboek van Strafvordering.)

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Onderzoek in strafzaken – Huiszoeking – Bevel tot huiszoeking – Niet–precisering van de op te sporen zaken – Afwezigheid van de beklaagde tijdens de huiszoeking – Vaststelling van de rechter dat beklaagde of een derde voldoende waren ingelicht om misbruiken bij de zoeking te voorkomen.

Het niet–preciseren van de op te sporen zaken in het bevel tot huiszoeking, noch de afwezigheid bij die zoeking van betrokkene leveren op zich een schending van artikel 8, E.V.R.M. of een miskenning van het recht van verdediging op; er is geen dergelijke schending of miskenning wanneer de rechter uit de omstandigheden vaststelt dat de

beklaagde of een derde over het voorwerp van de vervolging voldoende waren ingelicht om hen toe te laten elk misbruik bij het uitvoeren van de zoeking vast te stellen, te voorkomen of te onthullen (Art. 89bis Wetboek van Strafvordering.)

13 september 2005 P.2005.0705.N nr. 431

Verzoek tot voeging van stukken – Weigering.

De enkele omstandigheid dat een rechter een door een partij gedaan verzoek tot het laten voegen bij het dossier van bepaalde stukken weigert, omdat hij dat voor zijn oordeelsvorming niet noodzakelijk acht, levert geen miskenning van het recht van verdediging op

4 oktober 2005 P.2005.0537.N nr. 476

Aanvraag tot heropening van het debat – Verplichting van de rechter.

De aard van het strafproces, de opdracht en de bevoegdheid van de rechter alsook het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van het recht van verdediging brengen met zich mee dat de strafrechter uitspraak doet over een verzoek tot heropening van het debat dat op de griffie is neergelegd en de dag vóór de uitspraak aan de voorzitter is toegezonden

2 november 2005 P.2005.0825.F nr. 556

Accijnzen – Vordering van de administratie tot betaling van ontdoken accijnsrechten – Wetsbepalingen vermeld in de rechtstreekse dagvaarding van de administratie – Verplichting van de rechter.

De strafrechter, die ter gelegenheid van de strafvervolging kennis neemt van de vordering tot betaling van de ontdoken douane– of accijnsrechten, is niet verplicht de beklaagde tijdens het debat toelichting te geven over de wetsbepalingen betreffende die vordering, die in de rechtstreekse dagvaarding van de administratie worden vermeld en waarop hij zich kan verdedigen.

8 november 2005 P.2005.0791.N nr. 571

Inverdenkinggestelde – Geen verhoor door de onderzoeksrechter.

Het enkele feit dat een inverdenkinggestelde niet door de onderzoeksrechter is verhoord, levert geen miskenning van het recht van verdediging op

15 november 2005 P.2005.1192.N nr. 596

Onderzoeksgerechten – Vermoeden van onschuld – Miskenning.

De kamer van inbeschuldigingstelling die op verwijzing uitspraak doet over de grond zelf van de strafvordering, miskent aldus het vermoeden van onschuld.

16 november 2005 P.2005.0817.F nr. 599

TUCHTZAKEN

Orde der apothekers – Raad van beroep – Tuchtvordering – Uitspraak – Verhinderde rechter – Vervanging – Aanwijzing door de voorzitter die de zitting heeft voorgezeten.

De aanwijzing van een andere rechter om de verhinderde rechter op het ogenblik van de uitspraak te vervangen geschiedt door de voorzitter van het gerecht, ook indien hij de zitting heeft voorgezeten (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 D.2005.0004.N nr. 455

RECHTBANKEN

ALGEMEEN

Vordering in rechte – Onderwerp – Ambtshalve wijziging door de rechter.

Krachtens het beschikkingsbeginsel kan de rechter het onderwerp van de vordering niet ambtshalve wijzigen door het ofwel aan te vullen ofwel een eis door een andere te vervangen (Art. 1138, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

17 februari 2005 C.2003.0423.F nr. 97

BELASTINGZAKEN

Rechtbank van eerste aanleg – Bevoegdheid – Geschillen inzake de toepassing van de belastingwet.

Geschillen met betrekking tot de invordering van de belasting zijn geen geschillen betreffende de toepassing van de belastingwet waarvan de rechtbank van eerste aanleg kennisneemt krachtens artikel 569, eerste lid, 32°, Ger.W. (Art. 569, eerste lid, 32° Gerechtelijk Wetboek.)

1 december 2005 C.2003.0030.N nr. 637

BURGERLIJKE ZAKEN

Rechter – Taak – Toepassing van rechtsregels – Draagwijdte – Beperking.

Het is de taak van de rechter om, op de hem voorgedragen feiten, de geldende rechtsregel toe te passen en de betekenis en de draagwijdte ervan vast te stellen wanneer hierover tussen partijen betwisting bestaat; hij mag die betwisting niet beslechten door de partij die zich op die rechtsregel beroept het bewijs op te leggen van de betekenis en de draagwijdte ervan

10 januari 2005 S.2004.0140.N nr. 14

Pensioen – Gewaarborgd inkomen voor bejaarden – Gerechtigde – Verblijf in het buitenland – Gewaarborgd inkomen – Betaling – Onderbreking – Betwisting – Bevoegdheid – Arbeidsrechtbank – Toezicht.

Wanneer de Minister van Pensioenen, op grond van de verordenende bepalingen betreffende het verblijf in het buitenland van de gerechtigde van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, beslist de betaling van dat gewaarborgd inkomen te onderbreken en de gerechtigde die beslissing betwist, ontstaat er tussen laatstgenoemde en de Rijksdienst voor Pensioenen een betwisting over het recht op betaling van het gewaarborgd inkomen en is de arbeidsrechtbank bevoegd om over die betwisting uitspraak te doen; de arbeidsrechtbank die van een dergelijke betwisting kennisneemt, oefent haar toezicht op de beslissing van de minister volledig uit; alles wat behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de minister wordt onderworpen aan het toezicht van de rechter, mits het recht van verdediging geëerbiedigd wordt en dat toezicht verricht wordt binnen het kader van het geding, zoals dat door de partijen is bepaald (Art. 1, § 2, eerste en vierde lid Wet 1 april 1969; Art. 63, derde lid K.B. 29 april 1969; Art. 580, 8°, a Gerechtelijk Wetboek.)

17 januari 2005 S.2004.0096.F nr. 30

Samenstelling van het rechtscollege – Behandeling en uitspraak.

Nietig is het vonnis gewezen door niet alle rechters voor wie de zaak werd behandeld (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

18 februari 2005 C.2003.0014.N nr. 104

Geding in hoger beroep – Veroordeling door de eerste rechter – Wijze van (niet–)uitvoering – Ontvankelijkheid van de initiële vordering.

De wijze waarop een partij een verkregen veroordeling uitvoert of niet uitvoert, kan geen rechtsmisbruik of schending van het rechtmatig vertrouwen opleveren die de initiële vordering zou aantasten (Artikelen 17 en 18 Gerechtelijk Wetboek.)

4 maart 2005 C.2002.0152.N nr. 135

Vordering in rechte – Door partijen aangevoerde feiten en redenen – Juridische aard – Opdracht van de rechter.

De rechter is gehouden de juridische aard van de door de partijen aangevoerde feiten na te gaan en hij kan, ongeacht de omschrijving ervan door de partijen, de voor hem aangevoerde redenen ambtshalve door andere vervangen, mits hij geen geschil opwerpt waarvan het bestaan door de partijen is uitgesloten, zijn beslissing uitsluitend grondt op regelmatig aan zijn beoordeling onderworpen feiten en noch het onderwerp noch de oorzaak van de vordering wijzigt (Art. 1138, 3° Gerechtelijk Wetboek.)

14 april 2005 C.2003.0148.F nr. 225

Beschikkingsbeginsel – Miskenning.

De rechter die ambtshalve een geschil opwerpt dat de openbare orde niet raakt en waarvan de partijen het bestaan hadden uitgesloten, miskent het beschikkingsbeginsel (Art. 1138, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

18 april 2005 S.2004.0174.F nr. 232

Procedureel akkoord tussen de partijen – Beschikkingsbeginsel – Miskenning.

De beslissing om toepassing te maken van art. 877, Ger.W. miskent het beschikkingbeginsel wanneer de partijen die verzocht werden uitleg te geven over die toepassing, ze hebben uitgesloten en het debat uitdrukkelijk hebben willen beperken tot de toepassing van art. 319bis, W.I.B. (Art. 1138, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

2 juni 2005 C.2004.0099.F nr. 309

Arbeidshof – Vervanging van werkende of plaatsvervangende raadsheren – Afwijking van de regels betreffende de samenstelling van de kamers.

De artikelen 200 juncto 216, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek bieden de mogelijkheid om openstaande plaatsen van werkend of plaatsvervangend raadsheer in sociale zaken voorlopig te bezetten, en dit, gebeurlijk zonder inachtneming van de bijzondere samenstelling van de kamers, zoals bepaald in artikel 104 van hetzelfde wetboek. Aldus is het mogelijk een raadsheer in sociale zaken benoemd als zelfstandige aan te wijzen om zitting te houden in de plaats van een raadsheer in sociale zaken benoemd als werkgever (Artikelen 81, 101, tweede lid, 200 en 216 Gerechtelijk Wetboek.)

24 juni 2005 S.2004.0150.N nr. 375

Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn – Recht op maatschappelijke dienstverlening – Geschil – Arbeidsrechtbank – Verplichting van de rechter.

De arbeidsrechtbank oefent een toezicht met volle rechtsmacht uit op de beslissing van het Openbaar Centrum van Maatschappelijk Welzijn, hetgeen hem toelaat in de beoordeling van de feiten te treden en uitspraak te doen over het recht op het

bestaansminimum en de maatschappelijke dienstverlening (Art. 580, 8° Gerechtelijk Wetboek; Art. 62bis Organieke Wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.)

27 juni 2005 S.2004.0187.N nr. 376

Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn – Maatschappelijke dienstverlening – Administratieve beslissing – Nietigheid – Gebrek aan motivering – Geschil – Arbeidsrechtbank – Bevoegdheid.

De vaststelling door de rechter van de nietigheid van de beslissing van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn wegens niet–naleving van de formele motiveringsplicht, doet niet af aan zijn bevoegdheid uitspraak te doen over de rechten die voor de aanvrager voortvloeien uit de wettelijke bepalingen inzake het bestaansminimum en de maatschappelijke dienstverlening; de rechter mag het recht op bestaansminimum of maatschappelijke dienstverlening slechts erkennen, indien hij oordeelt dat de aanvrager aan alle wettelijke vereisten voldoet om daarop recht te hebben (Artikelen 1, 2 en 3 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling; Art. 580, 8° Gerechtelijk Wetboek; Art. 62bis Organieke Wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.)

27 juni 2005 S.2004.0187.N nr. 376

Betwisting – Nota die als conclusie geldt – Geldigheid.

De rechter die weigert acht te slaan op een door een partij neergelegde nota die als conclusie geldt en waarbij zij een verdaging van de zaak vordert om te kunnen antwoorden op de nieuwe argumenten en elementen die door de tegenpartij in haar samenvattende conclusie worden aangevoerd, miskent het recht van verdediging van de andere partij

2 september 2005 C.1999.0347.F nr. 403

Schriftelijke conclusie van het O.M. – Repliekconclusie – Inhoudelijke beperking.

De rechter neemt een neergelegde conclusie inhoudende "repliek op het advies van het openbaar ministerie" slechts in aanmerking in zoverre ze antwoordt op het advies van het openbaar ministerie (Art. 767, § 3 Gerechtelijk Wetboek.)

10 oktober 2005 S.2005.0031.N nr. 494

Conclusietermijnen – Termijnen door de rechter bepaald – Conclusies ambtshalve uit de debatten geweerd – Neerlegging van de conclusie ter griffie.

De neerlegging van de conclusies ter griffie alleen zonder gelijktijdige toezending ervan aan de tegenpartij, voldoet niet aan de vereisten van de wet; in een dergelijk geval dient de rechter de conclusies uit de debatten te weren, ook al zijn ze binnen de termijn op de griffie neergelegd (Artikelen 745, eerste lid, en 747, § 2, vijfde en zesde lid Gerechtelijk Wetboek.)

9 december 2005 C.2004.0135.F nr. 654

Conclusietermijnen – Termijnen door de rechter bepaald – Conclusies ambtshalve uit de debatten geweerd.

Wanneer de voorzitter of de door hem aangewezen rechter de termijnen bepaalt om conclusie te nemen, dienen de neerlegging van die conclusies ter griffie en de gelijktijdige toezending ervan aan de tegenpartij te gebeuren binnen de vastgestelde termijn (Artikelen 745, eerste lid, en 747, § 2, vijfde en zesde lid Gerechtelijk Wetboek.)

9 december 2005 C.2004.0135.F nr. 654

Onderzoek en berechting van de vordering – Memorie, nota of stuk – Te late overlegging – Sanctie.

Buiten het geval bepaald in artikel 735, Ger.W., moet de rechter alle memories, nota's of stukken die niet ten laatste tegelijk met de conclusies zijn overgelegd, ambtshalve uit het debat weren, tenzij de partij tegen wie de stukken worden aangevoerd, met die overlegging heeft ingestemd en in het geval van de toepassing van artikel 748, § 2, van dat wetboek (Art. 740 Gerechtelijk Wetboek.)

12 december 2005 S.2004.0128.F nr. 661

STRAFZAKEN

Verbod voor rechter beslissing te gronden op feitelijke gegevens die niet aan de tegenspraak van de partijen werden onderworpen – Algemeen bekend feit – Algemene ervaringsregel.

De waarde van een voertuig die wordt bepaald op basis van een tijdens de beraadslaging verschenen tijdschrift, is geen aan de rechter of uit de ervaring algemeen bekend feit en dient aan de tegenspraak van de partijen te worden onderworpen.

23 februari 2005 P.2004.1472.F nr. 111

Onderzoek – Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Noch de artikelen 246 tot 248, Wetboek van Strafvordering, noch enige andere wettelijke bepaling staan eraan in de weg dat, wanneer de buitenvervolgingstelling van één of meerdere wel of niet–nominatief aangewezen verdachten gepaard gaat met de verwijzing naar de correctionele rechtbank van één of meerdere andere verdachten, de benadeelde een tot dan toe niet–vermelde persoon rechtstreeks kan dagvaarden wegens een wanbedrijf of een overtreding waarvoor de correctionele rechtbank ingevolge de verwijzing is gevat (Artikelen 246, 247 en 248 Wetboek van Strafvordering.)

15 maart 2005 P.2005.0077.N nr. 161

Beraadslaging – Duur – Redelijke termijn – Artikel 6.1 E.V.R.M..

De enkele duur van de beraadslaging heeft niet noodzakelijk voor gevolg dat daardoor de duur van de rechtspleging in haar geheel onredelijk wordt, gelet op de omvang en de complexiteit van de zaak

15 maart 2005 P.2005.0135.N nr. 160

Veroordelende beslissing – Bewijs – Beoordelingsvrijheid – Algemene ervaringsregel.

De vermelding volgens welke "het gebruikelijk is dat drugsverslaafden uit vrees voor represailles weigeren met hun dealer te worden geconfronteerd" is een uit de ervaring algemeen bekende regel, waarop de appelrechters hun overtuiging mogen stoelen zonder die regel aan de voorafgaande tegenspraak van de partijen te onderwerpen

4 mei 2005 P.2005.0410.F nr. 262

Veroordelende beslissing – Vermelding van de namen van de getuigen – Verplichting.

Geen enkele wettelijke bepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verplichten de rechter

ertoe de namen van de getuigen te vermelden wier verklaringen de grondslag van zijn overtuiging vormen.

4 mei 2005 P.2005.0410.F nr. 262

Bevoegdheid – Misdaad – Niet correctionaliseerbare misdaad – Niet gecorrectionaliseerde misdaad – Hof van beroep – Beslissing – Cassatieberoep – Vernietiging – Uitbreiding van de cassatie – Verwijzing.

Wanneer het Hof een beslissing van het hof van beroep vernietigt waarbij de appelrechters zich bevoegd achtten om kennis te nemen van een niet correctionaliseerbare of niet gecorrectionaliseerde misdaad, breidt het de cassatie uit tot het beroepen vonnis en de verwijzingsbeschikking van het onderzoeksgerecht en verwijst het de zaak naar een kamer van inbeschuldigingstelling. (Art. 427 Wetboek van Strafvordering; Art. 2, eerste en derde lid, 3° Wet 4 okt. 1867.)

6 september 2005 P.2005.0659.N nr. 411

Saisine – Voorwerp.

De saisine van de rechter, die gevat wordt voor een feit en niet slechts voor een kwalificatie, heeft tot voorwerp een als misdrijf omschreven feit dat op een bepaalde datum of in een bepaalde tijdsperiode werd gepleegd. (Art. 182 Wetboek van Strafvordering.)

6 september 2005 P.2005.0411.N nr. 408

Datum van het plegen van het misdrijf – In aanmerking te nemen elementen – Voorwaarde.

Mits de rechter zijn uitspraak beperkt tot het misdrijf waarvoor hij gevat is, verbiedt geen wetsbepaling hem aan de hand van voordien of nadien verrichte gedragingen of onthoudingen de datum van het plegen van het vastgestelde misdrijf vast te stellen (Art. 182 Wetboek van Strafvordering.)

6 september 2005 P.2005.0411.N nr. 408

Correctionele of politierechtbank – Kwalificatie van de feiten – Verplichting van de rechter.

In correctionele– of politiezaken maakt de verwijzingsbeschikking van een onderzoeksgerecht of de dagvaarding om voor het vonnisgerecht te verschijnen niet de daarin vervatte kwalificatie bij de vonnisgerechten aanhangig, maar wel de feiten zoals zij blijken uit de stukken van het onderzoek of het opsporingsonderzoek en die aan de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding ten grondslag lagen, die eerste kwalificatie is in wezen voorlopig en het vonnisgerecht, ook in hoger beroep, heeft het recht en de plicht om, mits het recht van verdediging wordt geëerbiedigd, aan de ten laste gelegde feiten hun juiste omschrijving te geven (Art. 182 Wetboek van Strafvordering.)

13 september 2005 P.2005.0657.N nr. 430

Bevoegdheid.

De vonnisgerechten in strafzaken mogen geen uitspraak doen over feiten die niet bij die gerechten aanhangig zijn en de appelrechters mogen geen uitspraak doen over andere feiten dan die waarop de beslissing van de eerste rechter betrekking had (Art. 182 Wetboek van Strafvordering.)

13 september 2005 P.2005.0657.N nr. 430

Zedenfeiten, op een minderjarige gepleegd door haar stiefvader – Veroordeling – Bewijs – Beoordelingsvrijheid – Regels van algemene ervaring.

Door te vermelden, enerzijds, "dat de gedragsstoornissen die de klaagster reeds voor haar onthullingen had vertoond, trouwens vaak worden waargenomen bij misbruik van jonge kinderen" en door, anderzijds, na te hebben vastgesteld dat de deskundige erop gewezen heeft dat klaagster "is opgegroeid in een omgeving waarin de grenzen tussen de generaties vervaagd zijn" te vermelden "dat een dergelijk ontbreken van barrières tussen de generaties eveneens een element is dat vaak wordt waargenomen bij seksueel misbruik binnen gezinnen", geven de rechters een algemeen gekende ervaring weer waarop zij hun overtuiging mogen gronden zonder haar aan de voorafgaande tegenspraak van de partijen te onderwerpen

28 september 2005 P.2005.0861.F nr. 463

Beklaagde die in zijn conclusie de feiten van een telastlegging toegeeft – Beoordelingsbevoegdheid van de rechter.

De omstandigheid dat een beklaagde in zijn conclusie de hem ten laste gelegde feiten toegeeft, ontneemt de strafrechter niet de bevoegdheid om deze feiten niet bewezen te verklaren.

26 oktober 2005 P.2005.0783.F nr. 543

Voorwaardelijke invrijheidstelling – Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Terechtzitting – Uitspraak – Openbaar ministerie.

De regel betreffende de uitspraak van de vonnissen in openbare terechtzitting is alleen van toepassing op de vonnisgerechten van de Rechterlijke Orde en geen enkele wettelijke bepaling schrijft de aanwezigheid van het O.M. voor op het ogenblik dat de beslissingen van de Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling worden gewezen.

16 november 2005 P.2005.1257.F nr. 601

Hof van assisen – Voorzitter – Bevoegdheid – Wetteksten – Mededeling – Jury.

Geen enkele wettelijke bepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel belet de voorzitter van het hof van assisen om de jury de tekst van wettelijke bepalingen ter hand te stellen die nuttig kunnen zijn om de vragen te begrijpen die zij zal moeten beantwoorden.

7 december 2005 P.2005.1308.F nr. 652

TUCHTZAKEN

Algemeen – Vonnis – Uitspraak – Verhinderde rechter – Vervanging – Aanwijzing door de voorzitter die de zitting heeft voorgezeten.

De aanwijzing van een andere rechter om de verhinderde rechter op het ogenblik van de uitspraak te vervangen geschiedt door de voorzitter van het gerecht, ook indien hij de zitting heeft voorgezeten (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 D.2005.0004.N nr. 455

RECHTEN VAN DE MENS

ALGEMEEN

Buitenlandse rechterlijke beslissing – Beoordeling van diezelfde feiten – Verlies van het vervolgingsrecht – Rechtsbeginsel.

Er bestaat geen algemeen rechtsbeginsel krachtens hetwelk "een gevatte overheid het

recht verliest een vervolging in te stellen wanneer een buitenlandse rechterlijke beslissing diezelfde feiten reeds beoordeeld heeft".

26 juli 2005 P.2005.0767.N nr. 391

VERDRAG RECHTEN VAN DE MENS

Recht van verdediging – Procedure op eenzijdig verzoekschrift – Bestaanbaarheid met het Verdrag.

Het recht van verdediging zoals dat voortvloeit uit artikel 6, E.V.R.M. staat er niet aan in de weg dat in geval van volstrekte noodzakelijkheid een procedure op eenzijdig verzoekschrift wordt ingesteld, op voorwaarde dat, enerzijds de wet in een dergelijke procedure voorziet en, anderzijds, belanghebbenden de mogelijkheid hebben om ter vrijwaring van hun rechten tegenspraak te voeren. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 584 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2002.0221.N nr. 24

Procespartijen – Debat op tegenspraak.

Uit artikel 6.1, E.V.R.M. vloeit voort dat aan de procespartijen de mogelijkheid wordt geboden om tegenspraak te voeren omtrent elk stuk of elk betoog dat van aard is het oordeel van de rechter te beïnvloeden.

14 januari 2005 C.2002.0221.N nr. 24

Vrijheid van vergadering en vereniging – Beperking – Kort geding – Bevoegdheid van de rechter in kort geding – Betogingen en demonstraties – Toelating – Bewijslast.

Eens vaststaat dat preventieve maatregelen in verband met betogingen en demonstraties in beginsel toelaatbaar zijn en dat een preventieve maatregel mogelijk is, blijft het binnen de beoordelingsruimte van de rechter in kort geding voorlopig te beslissen dat wie een betoging houdt en hierdoor schade toebrengt aan een derde, het bewijs moet leveren dat hij het nodige verlof had gekregen om te betogen. (Artikelen 584 en 870 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2003.0622.N nr. 27

Vrijheid van meningsuiting – Beperking.

De uitoefening van de vrijheid van meningsuiting kan worden beperkt voor zover die beperking bij wet is voorzien en nodig is in een democratische samenleving, namelijk wanneer zij beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid, op voorwaarde dat de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel, en dat de beperking verantwoord is op grond van relevante en toereikende motieven. (Art. 10 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

14 januari 2005 C.2003.0622.N nr. 27

Recht op een eerlijk proces – Recht van verdediging – Beoordeling.

Bij de beoordeling of het recht van verdediging werd geëerbiedigd zoals dit voortvloeit uit het recht op een eerlijk proces bedoeld in artikel 6.1, E.V.R.M. en uit het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging, moet worden nagegaan of de zaak in haar geheel het recht van verdediging eerbiedigt

14 januari 2005 C.2002.0221.N nr. 24

Toepassingsveld – Kort geding.

Artikel 6, E.V.R.M. is in beginsel van toepassing op de procedures die overeenkomstig artikel 584 Gerechtelijk Wetboek in kort geding door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg worden beslist. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 584 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2002.0221.N nr. 24

Recht op een eerlijk proces – Beginsel van wapengelijkheid – Draagwijdte – Verzoek van de beklaagde om getuigen te doen verhoren – Afwijzing van het verzoek onder opgave van redenen.

Het enkel feit dat de rechter met opgave van redenen oordeelt dat niet moet worden ingegaan op het verzoek van de beklaagde om getuigen à charge te doen verhoren, houdt niet in dat hem hierdoor elke mogelijkheid is ontnomen om de geloofwaardigheid van de verklaringen van die getuigen afgelegd tijdens het gerechtelijk onderzoek aan te vechten, zodat hieruit alleen geen miskenning van het recht op een eerlijk proces of van het recht om getuigen op te roepen kan worden afgeleid (Artikelen 6.1 en 6.3.d Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Recht op een eerlijk proces – Beginsel van wapengelijkheid – Processuele gelijkheid tussen partijen – Draagwijdte – Verzoek van een partij tot overlegging van stukken in het bezit van een andere partij – Opdracht van de rechter.

Het recht op een eerlijk proces, waarvan de processuele gelijkheid tussen de partijen deel uitmaakt, houdt niet in dat de rechter moet ingaan op het verzoek van een partij tot overlegging van stukken die aan een andere partij in haar bezit heeft; de rechter kan oordelen dat die stukken niet nuttig zijn voor de vorming van zijn overtuiging en daarom niet moeten worden overgelegd

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Recht op een eerlijk proces – Advocaat – Ontvangen van gelden van criminele oorsprong voor de verdediging – Mogelijke veroordeling voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek.

Een advocaat geniet geen strafrechtelijke immuniteit voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek en het feit dat een advocaat kan veroordeeld worden wegens een der misdrijven bepaald in dat artikel wanneer hij voor de verdediging van een beklaagde gelden heeft ontvangen die uit een misdrijf verkregen vermogensvoordelen zijn, levert geen miskenning van het recht van verdediging, van het recht op een eerlijk proces of van het vermoeden van onschuld van die beklaagde op. (Artikelen 6.1, 6.2 en 6.3.c Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Vermoeden van onschuld – Advocaat – Ontvangen van gelden van criminele oorsprong voor de verdediging – Mogelijke veroordeling voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek.

Een advocaat geniet geen strafrechtelijke immuniteit voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek en het feit dat een advocaat kan veroordeeld worden wegens een der misdrijven bepaald in dat artikel wanneer hij voor de verdediging van een beklaagde gelden heeft ontvangen die uit een misdrijf verkregen vermogensvoordelen zijn, levert geen miskenning van het recht van verdediging, van het recht op een eerlijk proces of van

het vermoeden van onschuld van die beklaagde op. (Artikelen 6.1, 6.2 en 6.3.c Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Artikel 6, § 3.c – Recht van verdediging – Recht op bijstand van een raadsman naar keuze – Advocaat – Ontvangen van gelden van criminele oorsprong voor de verdediging – Mogelijke veroordeling voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek.

Een advocaat geniet geen strafrechtelijke immuniteit voor de misdrijven bepaald in artikel 505 Strafwetboek en het feit dat een advocaat kan veroordeeld worden wegens een der misdrijven bepaald in dat artikel wanneer hij voor de verdediging van een beklaagde gelden heeft ontvangen die uit een misdrijf verkregen vermogensvoordelen zijn, levert geen miskenning van het recht van verdediging, van het recht op een eerlijk proces of van het vermoeden van onschuld van die beklaagde op. (Artikelen 6.1, 6.2 en 6.3.c Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Artikel 6.3.d – Recht op getuigenverhoor – Draagwijdte – Verzoek van de beklaagde om getuigen te doen verhoren – Afwijzing van het verzoek onder opgave van redenen.

Het enkel feit dat de rechter met opgave van redenen oordeelt dat niet moet worden ingegaan op het verzoek van de beklaagde om getuigen à charge te doen verhoren, houdt niet in dat hem hierdoor elke mogelijkheid is ontnomen om de geloofwaardigheid van de verklaringen van die getuigen afgelegd tijdens het gerechtelijk onderzoek aan te vechten, zodat hieruit alleen geen miskenning van het recht op een eerlijk proces of van het recht om getuigen op te roepen kan worden afgeleid (Artikelen 6.1 en 6.3.d Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Recht op eerbiediging van het privé–leven – Telefoongesprekken – Opsporing.

Opsporing van iemands telefoonverkeer, zelfs voor een tijdvak dat afgesloten is op het ogenblik dat die opsporing wordt gelast, houdt een miskenning in van het recht op eerbiediging van het privé–leven (Art. 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 88bis Wetboek van Strafvordering.)

19 januari 2005 P.2004.1383.F nr. 37

Uitlevering – Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Wettigheid – Regelmatigheid – Beoordeling.

De wettigheid en regelmatigheid van het Europees aanhoudingsbevel in geval van tenuitvoerlegging ervan, worden beoordeeld door de uitvaardigende rechterlijke autoriteit aan dewelke de gezochte persoon wordt overgeleverd; hierdoor is voldaan aan het vereiste van artikel 5.4, E.V.R.M. (Art. 5.4 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

25 januari 2005 P.2005.0065.N nr. 51

Recht op een eerlijk proces – Uitlevering – Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Toepassing.

Artikel 6 E.V.R.M. is niet van toepassing voor de onderzoeksgerechten die uitspraak doen over het Europees aanhoudingsbevel. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming

van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

25 januari 2005 P.2005.0065.N nr. 51

Strafzaken – Eerlijk proces – Aanhoudingsbevel – Voorafgaand verhoor van de inverdenkinggestelde – Aanwezigheid van politieagenten die met de zaak zijn belast.

Geen enkele wettelijke bepaling verbiedt de onderzoeksrechter tijdens de ondervraging van de inverdenkinggestelde de aanwezigheid toe te staan van politieagenten die met de zaak zijn belast; uit die omstandigheid kan geen miskenning van het recht van verdediging of van het recht op een eerlijk proces worden afgeleid.

26 januari 2005 P.2005.0094.F nr. 54

Redelijke termijn – Strafzaken – Beoordeling door de vonnisgerechten.

De vonnisrechter die in het licht van de omstandigheden van de zaak en met inachtneming van de complexiteit ervan, het gedrag van de beklaagde en van de gerechtelijke overheden, oordeelt dat de redelijke termijn van de strafprocedure tijdens de onderscheiden fasen daarvan niet is overschreden, oordeelt meteen dat die redelijke termijn ook niet is overschreven door het loutere tijdsverloop van de strafprocedure in haar geheel. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 14 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.)

8 februari 2005 P.2004.1317.N nr. 77

Redelijke termijn – Strafzaken – Aanvang.

De redelijke termijn in strafzaken begint te lopen vanaf het ogenblik waarop een persoon wordt beschuldigd; een persoon is beschuldigd wanneer hij hetzij formeel door de onderzoeksrechter in verdenking wordt gesteld, hetzij door een beroepshalve bij het opsporingsonderzoek of het gerechtelijk onderzoek betrokken persoon als verdachte wordt ondervraagd of tegen zijn persoon, zijn huis of zijn goederen een bij de wet bepaalde dwangmaatregel wordt genomen die inhoudt dat tegen hem verdenking is gerezen (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 14 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.)

8 februari 2005 P.2004.1317.N nr. 77

Redelijke termijn – Strafzaken – Beoordeling – Criteria.

De redelijke termijn zoals bepaald bij de artikelen 6.1 E.V.R.M. en 14.3.c I.V.B.P.R., moet worden beoordeeld in het licht van de omstandigheden van de zaak en met inachtneming van de complexiteit ervan, het gedrag van de beklaagde en van de gerechtelijke overheden; de te beoordelen duur van de strafprocedure omvat zowel deze van het vooronderzoek als van de behandeling van de zaak voor de vonnisrechter (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 14 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.)

8 februari 2005 P.2004.1317.N nr. 77

Aanvullend protocol – Onteigeningsvergoeding – Vermindering – Terugbetaling – Rente – Strekking – Verenigbaarheid.

De regeling van artikel 21 Onteigeningswet strekt ertoe een zeer lage rentevoet te bepalen

voor de bedragen die de onteigende onverschuldigd heeft ontvangen en legt hem aldus niet de bewijslast op dat hij minder rente heeft gewonnen op de opgenomen bedragen dan de wettelijke rentevoet of marktrentevoet; ongeacht de duur van de herzieningsprocedure brengt ze het billijke evenwicht tussen het algemeen belang en het individueel eigendomsrecht zoals het door het (Eerste) Aanvullend Protocol wordt gevrijwaard, niet in gevaar. (Art. 21 Wet 17 april 1835 op de onteigening ten algemene nutte; Art. 1 Eerste Aanvullend Protocol van 20 maart 1952 bij het E.V.R.M..)

11 februari 2005 C.2004.0161.N nr. 87

Redelijke termijn – Overschrijding – Cassatiemiddel – Nieuw middel.

Nieuw, mitsdien niet ontvankelijk, is het cassatiemiddel afgeleid uit de voor de feitenrechter niet aangevoerde overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M.

11 februari 2005 C.2004.0161.N nr. 87

Aanvullend protocol – Definitieve onteigeningsvergoeding – Vaststelling – Redelijke termijn – Overschrijding – Cassatiemiddel – Nieuw middel.

Nieuw, mitsdien niet ontvankelijk, is het cassatiemiddel afgeleid uit de voor de feitenrechter niet aangevoerde overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M.

11 februari 2005 C.2004.0161.N nr. 87

Behandeling binnen een redelijke termijn – Artikel 14.3.c, I.V.B.P.R. – Berechting zonder onredelijke vertraging – Doel en draagwijdte.

Artikel 6.1, E.V.R.M., dat de behandeling binnen een redelijke termijn vereist, en artikel 14.3.c, I.V.B.P.R., dat de berechting zonder onredelijke vertraging vereist, hebben dezelfde draagwijdte en hetzelfde doel, zodat de rechters, door de behandeling van de zaak aan de eis van de redelijke termijn van artikel 6.1, E.V.R.M. te toetsen, deze meteen ook getoetst hebben aan de eis van de berechting zonder onredelijke vertraging van artikel 14.3.c, I.V.B.P.R.

15 februari 2005 P.2004.1457.N nr. 92

Eerlijk proces – Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Toepassing.

De onderzoeksgerechten die uitspraak doen over de regeling van de rechtspleging zijn, in de regel, niet onderworpen aan de voorschriften van art. 6.1, E.V.R.M.

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Recht op een eerlijk proces – Onderzoeksrechter – Rechter die voordien als rechter in kort geding en in correctionele zaken heeft gezeteld – Beslissingen die in hun bewoordingen nergens een mening doen kennen inzake de schuld van de inverdenkinggestelde.

Het feit dat een onderzoeksrechter voordien als rechter in kort geding en in correctionele zaken heeft gezeteld doet geen afbreuk aan het eerlijk karakter van het proces, aangezien de gewezen beslissingen nergens een mening van die magistraat doen kennen betreffende de schuld van de inverdenkinggestelde in de zaak in behandeling

23 februari 2005 P.2004.1685.F nr. 113

Camerabewaking op de werkplaats – Winkel – Bewaking beperkt tot de kassa – Doel om misdrijven vast te stellen – Recht op eerbiediging van het privé–leven – Geen inmenging.

Het arrest dat beslist dat er geen enkele inmenging van de overheid in het recht op eerbiediging van het privé–leven kan volgen uit de omstandigheid dat een werkgever, in zijn winkel, videoconferentie–apparatuur heeft geïnstalleerd die gericht is op de kassa waarmee één van zijn bedienden misdrijven te zijnen nadele zou plegen, schendt art. 8 E.V.R.M. niet

2 maart 2005 P.2004.1644.F nr. 130

Redelijke termijn – Strafzaken – Beraadslaging – Duur.

De enkele duur van de beraadslaging heeft niet noodzakelijk voor gevolg dat daardoor de duur van de rechtspleging in haar geheel onredelijk wordt, gelet op de omvang en de complexiteit van de zaak

15 maart 2005 P.2005.0135.N nr. 160

Anonieme getuige – Huiszoeking.

Noch het recht van verdediging wordt miskend, noch de artikelen 6.1 en 8, E.V.R.M. worden geschonden omdat de aanwijzing, waarop de onderzoeksrechter zijn onaantastbaar oordeel over de noodzaak van de huiszoeking steunt, werd vernomen uit anonieme informatie (Artikelen 6.1 en 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

15 maart 2005 P.2004.1463.N nr. 158

Anonieme getuige – Huiszoeking.

Noch het recht van verdediging wordt miskend, noch de artikelen 6.1 en 8, E.V.R.M. worden geschonden omdat de aanwijzing, waarop de onderzoeksrechter zijn onaantastbaar oordeel over de noodzaak van de huiszoeking steunt, werd vernomen uit anonieme informatie (Artikelen 6.1 en 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

15 maart 2005 P.2004.1463.N nr. 158

Artikel 6.3.e – Toepassingsgebied – Onderzoeksgerechten die uitspraak doen over de handhaving van de voorlopige hechtenis.

Art. 6.3.e, E.V.R.M. heeft alleen betrekking op het debat voor de vonnisgerechten

23 maart 2005 P.2005.0332.F nr. 182

Toepassingsgebied – Voorlopige hechtenis.

Art. 5.2, E.V.R.M. heeft betrekking op de arrestatie en niet op de latere beslissingen tot handhaving van de voorlopige hechtenis

23 maart 2005 P.2005.0332.F nr. 182

Artikel 7.1 – Recht op niet–veroordeling tot een zwaardere boete dan diegene toepasselijk op het ogenblik waarop het misdrijf is gepleegd – Geldboete en opdeciemen – Invoering van de euro – Misdrijf gepleegd vóór 1 januari 2002 – Geldboete opgelegd na 1 januari 2002 – Toepassing van een deler die lager is dan de wettelijke omrekeningskoers van de nieuwe.

De geldboete die verbonden is aan een misdrijf dat gepleegd is vóór de inwerkingtreding, op 1 januari 2002, van de Wet 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de

wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, maar opgelegd wordt na de inwerkingtreding ervan, moet worden verhoogd overeenkomstig de oude wet die gunstiger is, waarbij het bedrag in Belgische frank wordt omgezet in euro door het te delen door 40,3399 (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Artikelen 2, 3 en 4 Wet 1 januari 2002; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

6 april 2005 P.2004.1697.F nr. 201

Burgerlijke partij – Cassatieberoep – Vertaling van de cassatiemiddelen.

Artikel 6.3, E.V.R.M. vereist niet dat het Hof de vertaling zou bevelen van de middelen die een burgerlijke partij als eiseres voor het Hof wenst aan te voeren.

12 april 2005 P.2004.1732.N nr. 218

Getuigenverhoor – Beoordeling door de bodemrechter.

Art. 6 E.V.R.M. ontneemt de bodemrechter niet de bevoegdheid om de gegrondheid van een verzoek tot getuigenverhoor te beoordelen (Art. 6.3 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

13 april 2005 P.2005.0263.F nr. 221

Artikel 6.3.e – Strafzaken – Vertaling van stukken – Burgerlijke rechtsvordering – Toepassing.

Artikel 6.3.e, E.V.R.M.bepaalt dat eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, het recht heeft zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk indien hij de taal welke ter zitting wordt gebezigd, niet verstaat of niet spreekt; deze bepaling houdt niet in dat een partij voor de afhandeling van de burgerlijke rechtsvordering het recht heeft bepaalde stukken van het strafdossier die in een vreemde taal zijn opgesteld, te doen vertalen.

26 april 2005 P.2004.1707.N nr. 243

Vooronderzoek – Toepasselijkheid.

Artikel 6 EVRM is niet toepasselijk op het vooronderzoek, maar, naar omstandigheden, kan een tijdens het vooronderzoek begane onherstelbare onregelmatigheid van dien aard zijn dat een eerlijk proces voor de vonnisrechter niet meer mogelijk is; het onderzoeksgerecht dat de rechtspleging regelt beoordeelt dit onaantastbaar

3 mei 2005 P.2005.0256.N nr. 259

Recht op eerbiediging van het privé–leven – Bewijs dat met miskenning van artikel 8 E.V.R.M. werd gekregen.

Uit artikel 8.2 EVRM volgt niet dat het bewijs dat verkregen werd met miskenning van de in die bepaling gestelde regels steeds moet worden uitgesloten.

3 mei 2005 P.2005.0618.N nr. 261

Eerlijk proces – Wraking van de onderzoeksrechter – Onderzoekshandelingen die dateren van voor de neerlegging van de akte van wraking – Daden die gegrond zijn op en betrekking hebben met de reeds vergaarde gegevens – Eerbiediging van het recht van verdediging en van het vermoeden van onschuld – Regelmatigheid.

In het geval van wraking van een onderzoeksrechter, verantwoordt het arrest wettig de weigering om de onderzoekshandelingen te vernietigen die deze magistraat vóór de dag

van neerlegging en mededeling van de akte van wraking heeft gesteld, wanneer het oordeelt dat die handelingen niet van aard zijn om een eerlijk proces voor het vonnisgerecht onmogelijk te maken, waarbij het zegt, enerzijds dat niet is aangetoond dat de onderzoeksmaatregelen, beslissingen en ambtsverrichtingen van die magistraat niet gegrond zijn en geen verband houden met de materiële aanwijzingen die reeds zijn vergaard en, anderzijds, dat uit het onderzoek van die handelingen geen enkele miskenning van de algemene rechtsbeginselen betreffende de eerbiediging van het recht van verdediging en het vermoeden van onschuld blijkt.

25 mei 2005 P.2005.0424.F nr. 296

Strafvordering – Verjaring – Schorsing – Gronden – Nieuwe wet – Toepassing.

De regels van de verjaring behoren niet tot de bepaling van het strafbare feit of de straf bedoeld in artikel 7.1 E.V.R.M. zodat dit artikel niet eraan in de weg staat dat een beklaagde met toepassing van een nieuwe verjaringswet en de eruit voortspruitende beperkingen wordt veroordeeld (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Vreemdeling – Weigering van verblijf – Maatregel tot verwijdering van het grondgebied – Daadwerkelijk rechtsmiddel.

Art. 13 E.V.R.M. waarborgt een ieder wiens rechten en vrijheden zijn geschonden een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie; de vraag of de vreemdeling die van het grondgebied is verwijderd over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt in de zin van deze bepaling dient te worden onderzocht in het licht van de rechtspleging en de rechtsmiddelen in hun geheel die hem door het nationaal recht worden aangeboden; bijgevolg kan geen schending van voormeld art. 13 worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat de artikelen 71 tot 74 van de W. 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de rechtsmiddelen die daarin zijn bepaald alleen instellen tegen de maatregelen waarvan de vreemdeling het voorwerp uitmaakt (Art. 13 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Artikelen 71 tot 74 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

15 juni 2005 P.2005.0687.F nr. 347

Toepassingsgebied.

De artikelen 5.2 en 5.4 E.V.R.M. zijn van toepassing op een ieder die zijn vrijheid is ontnomen door arrestatie of detentie; deze bepalingen hebben geen betrekking op de personen wier detentie is afgelopen. (Artikelen 5.2 en 5.4 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

15 juni 2005 P.2005.0687.F nr. 347

Toepassingsgebied.

De artikelen 5.2 en 5.4 E.V.R.M. zijn van toepassing op een ieder die zijn vrijheid is ontnomen door arrestatie of detentie; deze bepalingen hebben geen betrekking op de personen wier detentie is afgelopen. (Artikelen 5.2 en 5.4 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

15 juni 2005 P.2005.0687.F nr. 347

Eerlijk proces.

Een eerlijk proces vereist niet dat tegen alle personen die mogelijk in de zaak betrokken zijn vervolgingen zijn ingesteld (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 14 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.)

15 juni 2005 P.2005.0278.F nr. 344

Redelijke termijn – Overschrijding – Sanctie – Vermindering van de straf.

Overeenkomstig artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering kan de rechter, indien de duur van de strafvordering de redelijke termijn overschrijdt, voor zover deze overschrijding de betrouwbaarheid van het bewijs niet aantast of de uitoefening van het recht van verdediging niet onherstelbaar belemmert, een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf; de rechter kan ook binnen de perken van de wettelijke strafbepaling een lagere straf uitspreken dan deze die hij zonder overschrijding van de redelijke termijn zou hebben uitgesproken, op voorwaarde dat deze strafvermindering reëel en meetbaar is

21 juni 2005 P.2005.0526.N nr. 362

Artikel 7.1 – Bericht – Onderzoek in strafzaken – Beslag op financiële rekeningen – Aard – Bewarende maatregel.

De inbeslagneming van financiële rekeningen die is bepaald bij de artikelen 35 en 35ter, Sv., is een bewarende maatregel die niettegenstaande de gevolgen voor de persoon die erdoor wordt geschaad, niet het karakter heeft van een straf in de zin van art. 7.1, E.V.R.M. (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Artikelen 35 en 35ter Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Strafvordering – Nietigheid, grond van niet–ontvankelijkheid of van verval – Beraadslaging – Heropening van het debat – Inzage van het dossier door de inverdenkinggestelde – Eerlijk proces – Strafzaken – Kamer van inbeschuldigingstelling.

Uit de omstandigheid alleen dat artikel 235bis, § 3, Sv., niet voorziet in de inzage van het dossier vóór de terechtzitting waarop het debat wordt heropend, kan niet worden afgeleid dat het recht van de inverdenkinggestelde op een eerlijk proces onherroepelijk in het gedrang komt (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0646.F nr. 364

Artikel 6.3.a – Strafzaken – Bericht – Onderzoek in strafzaken – Recht van de inverdenkinggestelde om van de telastlegging te worden ingelicht – Maatregel met betrekking tot de goederen.

Het recht van een inverdenkinggestelde om onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte telastlegging, is niet van toepassing op een maatregel met betrekking tot de goederen die tijdens een vooronderzoek of een gerechtelijk onderzoek in beslag zijn genomen. (Art. 6.3, a Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 35 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Eerste aanvullend protocol bij het Verdrag – Artikel 1 – Waarborg van eigendomsrecht –

Strafzaken – Bericht – Onderzoek in strafzaken – Voorafgaande mededeling van de gronden die eventuele vervolgingen kunnen rechtvaardigen.

Art. 1, aanvullend Protocol Nr. 1, E.V.R.M. verplicht niet dat een beslagmaatregel, zoals bepaald in art. 35, Sv., moet worden voorafgegaan door een bericht, aan de persoon die het voorwerp ervan is, met de redenen die eventuele vervolgingen tegen hem kunnen verantwoorden. (Art. 35 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Strafzaken – Onderzoek in strafzaken – Beslag op bankrekeningen – Geen inverdenkingstelling.

Het feit dat een beslagmaatregel die in de artikelen 35 en 35ter, Sv., is bepaald, wordt genomen op de bankrekeningen van iemand die niet in verdenking is gesteld, schendt art. 6.2, E.V.R.M. niet. (Artikelen 35 en 35ter Wetboek van Strafvordering; Art. 6.2 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Eerste aanvullend protocol bij het Verdrag – Artikel 1 – Waarborg van eigendomsrecht – Strafzaken – Onderzoek in strafzaken – Beslag bepaald in artikel 35, Sv. – Wettelijke beperking noodzakelijk voor de beteugeling en bestraffing van misdrijven.

Het beslag dat in art. 35, Sv., is bepaald is niet in strijd met art. 1 aanvullend Protocol Nr. 1, E.V.R.M., aangezien het tweede lid van dat artikel het beginsel van wettelijke beperkingen op de aanwending van goederen bevestigt, met name in zoverre deze noodzakelijk zijn ter voorkoming en beteugeling van misdrijven (Art. 35 Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Verbod op discriminatie – Misdrijf gepleegd in het buitenland – Criterium van persoonlijke bevoegdheid – Nationaliteit – Toepassing.

De artikelen 6 en 14 E.V.R.M. verbieden de wetgever niet nationaliteit als criterium voor persoonlijke bevoegdheid te gebruiken voor misdrijven die buiten het grondgebied zijn gepleegd. (Artikelen 6 en 14 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Vermoeden van onschuld – Verzoek om internationale rechtshulp – Motivering – Toepassing.

Het verzoek om internationale rechtshulp dat door een onderzoeksrechter aan een vreemde overheid is gericht, mag niet steunen op gronden die het vermoeden van onschuld van de inverdenkinggestelde miskennen (Art. 14.2 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 6.2 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

29 juni 2005 P.2005.0697.F nr. 382

Recht op een eerlijk proces – Misdrijf gepleegd in het buitenland – Criterium van persoonlijke bevoegdheid – Nationaliteit – Toepassing.

De artikelen 6 en 14 E.V.R.M. verbieden de wetgever niet nationaliteit als criterium voor persoonlijke bevoegdheid te gebruiken voor misdrijven die buiten het grondgebied zijn

gepleegd. (Artikelen 6 en 14 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Artikel 7.1 – Beginsel van de wettigheid van de aantijgingen – Artikel 29, § 3, tweede lid, Wet 5 aug. 2003 – Ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht – Overgangsregeling – Regel van materieel strafrecht – Toepassing.

Art. 29, § 3, tweede lid, W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht is een regel van materieel strafrecht omdat het met name tot doel heeft te beletten, onder de voorwaarden die het preciseert, dat sommige ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht ophouden strafbaar te zijn in België (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 29, § 3, tweede lid Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 12, tweede lid, en 14 Grondwet 1994.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Recht op eerbiediging van het privé–leven.

De artikelen 6 en 8, E.V.R.M. verbieden niet de uitoefening van het recht van verdediging en het recht op eerlijk proces in bepaalde gevallen te regelen en te beperken; een dergelijke beperking kan verantwoord zijn indien ze evenredig is met het belang van de te bereiken doelstellingen, zoals de noodzaak bepaalde vormen van zware criminaliteit te bestrijden of de veiligheid van de infiltrant en/of informant te vrijwaren.

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Artikel 6.3 – Recht van verdediging – Recht op een eerlijk proces.

De artikelen 6 en 8, E.V.R.M. verbieden niet de uitoefening van het recht van verdediging en het recht op eerlijk proces in bepaalde gevallen te regelen en te beperken; een dergelijke beperking kan verantwoord zijn indien ze evenredig is met het belang van de te bereiken doelstellingen, zoals de noodzaak bepaalde vormen van zware criminaliteit te bestrijden of de veiligheid van de infiltrant en/of informant te vrijwaren.

23 augustus 2005 P.2005.0805.N nr. 399

Recht op eerbiediging van het privé–leven – Strafzaken – Onderzoek in strafzaken – Huiszoeking – Bevel tot huiszoeking – Niet–precisering van de op te sporen zaken – Afwezigheid van de beklaagde tijdens de huiszoeking – Vaststelling van de rechter dat beklaagde of een derde voldoende waren ingelicht om misbruiken bij de zoeking te voorkomen.

Het niet–preciseren van de op te sporen zaken in het bevel tot huiszoeking, noch de afwezigheid bij die zoeking van betrokkene leveren op zich een schending van artikel 8, E.V.R.M. of een miskenning van het recht van verdediging op; er is geen dergelijke schending of miskenning wanneer de rechter uit de omstandigheden vaststelt dat de beklaagde of een derde over het voorwerp van de vervolging voldoende waren ingelicht om hen toe te laten elk misbruik bij het uitvoeren van de zoeking vast te stellen, te voorkomen of te onthullen (Art. 89bis Wetboek van Strafvordering.)

13 september 2005 P.2005.0705.N nr. 431

Uitlevering – Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Toepassing.

Art. 6 E.V.R.M. is niet van toepassing op de onderzoeksgerechten die zich uitspreken

over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel, aangezien zij geen uitspraak moeten doen over de gegrondheid van een beschuldiging in strafzaken.

21 september 2005 P.2005.1270.F nr. 450

Artikel 5.1.c – Artikel 5.2 – Uitlevering – Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Wettigheid – Regelmatigheid.

Uit de beknoptheid van de inlichtingen die in het Europees aanhoudingsbevel staan vermeld kan geen schending van de artikelen 5.1.c, en 5.2, E.V.R.M. worden afgeleid.

21 september 2005 P.2005.1270.F nr. 450

Toepasselijkheid – Voertuigen voor vervoer te land – Technische eisen – Inbreuken – Opsporing – Toegang tot bedrijfslokalen.

Een bedrijfslokaal in de zin van artikel 3, § 2 van de Wet Technische Eisen Voertuigen geniet niet de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. (Art. 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 3, § 2 Wet 21 juni 1985.)

4 oktober 2005 P.2005.0537.N nr. 476

Redelijke termijn – Overschrijding – Sanctie.

Indien de redelijke termijn voor de berechting is overschreden moet de rechter in de regel een straf uitspreken die daadwerkelijk en op meetbare wijze verminderd is ten opzichte van de straf die hij had kunnen opleggen indien de redelijke termijn niet overschreden was, hij kan zelfs hetzij de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring, hetzij een straf die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf uitspreken (Art. 21ter Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

4 oktober 2005 P.2005.0675.N nr. 477

Recht op een eerlijk proces – Processuele gelijkheid tussen partijen.

De processuele gelijkheid tussen partijen houdt enkel in dat elke partij in het proces voor de rechter die kennis neemt van de zaak dezelfde processuele middelen kan aanwenden en op gelijke wijze kennis moet kunnen nemen van de stukken en gegevens die aan het oordeel van de rechter worden voorgelegd (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

4 oktober 2005 P.2005.0537.N nr. 476

Redelijke termijn – Overschrijding – Sanctie – Motivering.

De rechter die wegens het overschrijden van de redelijke termijn een straf uitspreekt die daadwerkelijk en op een meetbare wijze verminderd is ten opzichte van de straf die hij had kunnen opleggen indien de redelijke termijn niet overschreden was, is niet verplicht daarenboven te motiveren waarom hij in het bepaalde geval geen veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreekt (Art. 149 Grondwet 1994; Art. 21ter Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

4 oktober 2005 P.2005.0675.N nr. 477

Bedrijfslokalen – Toepasselijkheid.

Een bedrijfslokaal geniet slechts de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. wanneer het bewoond is of wanneer er bescheiden worden bewaard die een vertrouwelijk karakter hebben. (Art. 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 3, § 2 Wet 21 juni 1985.)

4 oktober 2005 P.2005.0537.N nr. 476

Recht op de behandeling van een zaak binnen een redelijke termijn – Handelen of stilzitten van een interne overheid.

Het recht op de behandeling van een zaak binnen een redelijke termijn strekt zich uit tot het recht op een tijdige uitvoering van een definitieve veroordelende rechterlijke beslissing, hetgeen impliceert dat dergelijke beslissing niet abnormaal lang zonder uitwerking mag blijven als gevolg van het handelen of stilzitten van enige interne overheid

6 oktober 2005 C.2003.0146.N nr. 486

Recht op een tijdige uitvoering – Veroordeelde partij.

De partij tegen dewelke de veroordeling werd uitgesproken en die kan maar nalaat zelf de beslissing uit te voeren, vermag zich niet te beroepen op het recht op de behandeling van een zaak binnen een redelijke termijn.

6 oktober 2005 C.2003.0146.N nr. 486

Redelijke termijn – Overschrijding – Sanctie – Burgerlijke veroordeling.

Noch art. 6 E.V.R.M., noch art. 21ter, V.T.Sv., noch enige andere wettelijke bepaling machtigt de rechter die de overschrijding van de redelijke termijn vaststelt om deze te bestraffen door de omvang van de burgerlijke veroordeling van de beklaagde te verminderen.

2 november 2005 P.2005.0780.F nr. 555

Redelijke termijn – Bevoegdheid van de rechter die uitspraak doet over de gegrondheid van de strafvervolging.

Uit artikel 6.1, E.V.R.M. volgt dat het in de regel niet het onderzoeksgerecht, maar de rechter die uitspraak doet over de gegrondheid van de strafvervolging is, die oordeelt of de zaak behandeld is binnen een redelijke termijn en die, in geval van overschrijding van die termijn, bepaalt wat voor de beklaagde het passende rechtsherstel is; het middel dat aanvoert dat het rechtsherstel voor de schending van artikel 6.1, E.V.R.M. ook voor de onderzoeksgerechten, die geen uitspraak doen over de gegrondheid van de strafvordering, moet kunnen verkregen worden, faalt derhalve naar recht

8 november 2005 P.2005.1191.N nr. 578

Recht op privacy – Strafzaken – Bewijsvoering – Verkeersovertreding – Vaststelling door de ter zake bevoegde overheidspersonen – Aanwezigheid in voertuig van verbalisanten van camera's bediend door onbevoegde derden die tot een televisieproductiehuis behoren – Live–opname van de vaststelling van de verkeersovertreding met het oog op eventuele uitzending op televisie – Doelbewuste deelname aan de prerogatieven van de politie – Actieve betrokkenheid bij de initiële opsporingsfase.

Zo een vaststelling van een verkeersovertreding op de openbare weg door ter zake bevoegde overheidspersonen een door artikel 8, tweede lid, E.V.R.M. toegestane inmenging in de uitoefening van het recht op privacy is, wordt dit recht evenwel miskend wanneer deze vaststelling is gebeurd in een auto uitgerust met drie camera's en in aanwezigheid van onbevoegde derden die tot een televisieproductiehuis behoren en die vanaf het begin elke beweging "live" volgden, zodat aldus het prerogatief van de politie doelbewust gedeeld werd met derden die van meet af aan op een actieve wijze bij de initiële opsporingsfase werden betrokken. (Art. 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

8 november 2005 P.2005.1106.N nr. 576

Artikel 7.1 – Wettigheid van de straffen – Bedrag door het O.M. voorgesteld tot verval van de strafvordering – Niet–betaling van het voorgestelde bedrag – Vervolging – Straf die hoger ligt dan het bedrag van de minnelijke schikking – Wettigheid.

Art. 7, § 1, E.V.R.M., betreffende de wettigheid van de straffen verbiedt de rechter niet een straf uit te spreken die hoger ligt dan het bedrag dat door het O.M. tot verval van de strafvordering is voorgesteld. (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

9 november 2005 P.2005.1026.F nr. 580

Artikel 6.3.a – Recht van de beschuldigde om op de hoogte te worden gesteld van de beschuldigingen – Taal.

Het recht van elke beschuldigde om onverwijld, in een taal die hij verstaat, en in bijzonderheden op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging, betreft het recht van verdediging voor het vonnisgerecht; het is niet van toepassing op de verhoren die de politie tijdens een strafrechtelijk vooronderzoek verricht (Art. 6.3, a Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

9 november 2005 P.2005.1026.F nr. 580

Onderzoeksgerechten – Vermoeden van onschuld – Miskenning.

De kamer van inbeschuldigingstelling die op verwijzing uitspraak doet over de grond zelf van de strafvordering, miskent aldus het vermoeden van onschuld.

16 november 2005 P.2005.0817.F nr. 599

Artikel 6.3.e – Onderzoeksrechter.

Art. 6.3, e, E.V.R.M., is niet van toepassing op het verhoor dat door de onderzoeksrechter wordt afgenomen.

16 november 2005 P.2005.1402.F nr. 602

Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Verzoek tot invrijheidstelling of herroeping – Toepasselijkheid.

De beslissing van de commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling, uitspraak doende op een verzoek tot invrijheidstelling van de veroordeelde of tot de herroeping ervan, heeft niet het kenmerk van een beslissing op een vordering tot het vaststellen van burgerlijke of politieke rechten en verplichtingen en evenmin van een beslissing op een strafvervolging, zodat artikel 6, E.V.R.M. op deze beslissingen niet toepasselijk is

22 november 2005 P.2005.1285.N nr. 617

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel – Draagwijdte – Cassatieberoep.

Uit de omstandigheid alleen dat het recht om cassatieberoep in te stellen onderworpen is aan regels die de uitoefening ervan beperken, kan geen miskenning van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel noch van het recht van verdediging, worden afgeleid (Art. 13 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

23 november 2005 P.2005.1145.F nr. 621

Artikel 5.3 – Bevel tot aanhouding – Dossier – Inzage.

Geen enkele wettelijke bepaling legt op dat de betrokkene inzage krijgt van het strafdossier vooraleer een bevel tot aanhouding wordt uitgevaardigd; uit de omstandigheid dat iemand, onder deze voorwaarden, geen inzage heeft gekregen van een dergelijk dossier, kan geen schending van de artikelen 5.2 en 5.3 E.V.R.M. worden afgeleid.

7 december 2005 P.2005.1552.F nr. 653

Vreemdelingen – Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De vraag of de vreemdeling over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van art. 13, E.V.R.M. beschikt moet in het licht gezien worden van het geheel van de rechtspleging en van de rechtsmiddelen die het intern recht hem biedt.

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

Vreemdelingen – Rechtsmiddel beperkt tot de tegen de vreemdeling genomen maatregel.

Schending van de artikelen 5.4, 13 en 14, E.V.R.M. kan niet worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat de artikelen 71 tot 74, Vreemdelingenwet de rechtsmiddelen waarin zij voorzien slechts instellen voor de maatregelen die tegen de vreemdeling zijn gericht.

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

Vreemdelingen – Rechtsmiddel beperkt tot de tegen de vreemdeling genomen maatregel.

Schending van de artikelen 5.4, 13 en 14, E.V.R.M. kan niet worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat de artikelen 71 tot 74, Vreemdelingenwet de rechtsmiddelen waarin zij voorzien slechts instellen voor de maatregelen die tegen de vreemdeling zijn gericht.

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

Vreemdelingen – Rechtsmiddel beperkt tot de tegen de vreemdeling genomen maatregel.

Schending van de artikelen 5.4, 13 en 14, E.V.R.M. kan niet worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat de artikelen 71 tot 74, Vreemdelingenwet de rechtsmiddelen waarin zij voorzien slechts instellen voor de maatregelen die tegen de vreemdeling zijn gericht.

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

Onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie – Organieke onpartijdigheid – Orde van architecten – Raad van de Orde – Rechtskundig bijzitter.

De organieke onpartijdigheid van een rechtsprekend orgaan, zoals een raad van de Orde van architecten is niet bestaanbaar met een stelsel waarin een lid ervan, zoals een rechtskundig bijzitter, het recht heeft om hoger beroep in te stellen tegen de beslissing ervan; het is zonder belang in dit verband dat dit lid alleen een raadgevende stem heeft (Art. 26, vierde lid Wet van 26 juni 1963 tot instelling van een Orde der Architecten.)

22 december 2005 D.2004.0021.N nr. 692

INTERNATIONAAL VERDRAG BURGERRECHTEN EN POLITIEKE RECHTEN

Artikel 14.3.c – Redelijke termijn – Strafzaken – Beoordeling door de vonnisgerechten.

De vonnisrechter die in het licht van de omstandigheden van de zaak en met inachtneming

van de complexiteit ervan, het gedrag van de beklaagde en van de gerechtelijke overheden, oordeelt dat de redelijke termijn van de strafprocedure tijdens de onderscheiden fasen daarvan niet is overschreden, oordeelt meteen dat die redelijke termijn ook niet is overschreven door het loutere tijdsverloop van de strafprocedure in haar geheel. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 14 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.)

8 februari 2005 P.2004.1317.N nr. 77

Artikel 14.3.c – Redelijke termijn – Strafzaken – Aanvang.

De redelijke termijn in strafzaken begint te lopen vanaf het ogenblik waarop een persoon wordt beschuldigd; een persoon is beschuldigd wanneer hij hetzij formeel door de onderzoeksrechter in verdenking wordt gesteld, hetzij door een beroepshalve bij het opsporingsonderzoek of het gerechtelijk onderzoek betrokken persoon als verdachte wordt ondervraagd of tegen zijn persoon, zijn huis of zijn goederen een bij de wet bepaalde dwangmaatregel wordt genomen die inhoudt dat tegen hem verdenking is gerezen (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 14 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.)

8 februari 2005 P.2004.1317.N nr. 77

Artikel 14.3.c – Redelijke termijn – Strafzaken – Beoordeling – Criteria.

De redelijke termijn zoals bepaald bij de artikelen 6.1 E.V.R.M. en 14.3.c I.V.B.P.R., moet worden beoordeeld in het licht van de omstandigheden van de zaak en met inachtneming van de complexiteit ervan, het gedrag van de beklaagde en van de gerechtelijke overheden; de te beoordelen duur van de strafprocedure omvat zowel deze van het vooronderzoek als van de behandeling van de zaak voor de vonnisrechter (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 14 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.)

8 februari 2005 P.2004.1317.N nr. 77

Artikel 14.3.c – Berechting zonder onredelijke vertraging – Artikel 6.1 E.V.R.M. – Behandeling binnen een redelijke termijn – Doel en draagwijdte.

Artikel 6.1, E.V.R.M., dat de behandeling binnen een redelijke termijn vereist, en artikel 14.3.c, I.V.B.P.R., dat de berechting zonder onredelijke vertraging vereist, hebben dezelfde draagwijdte en hetzelfde doel, zodat de rechters, door de behandeling van de zaak aan de eis van de redelijke termijn van artikel 6.1, E.V.R.M. te toetsen, deze meteen ook getoetst hebben aan de eis van de berechting zonder onredelijke vertraging van artikel 14.3.c, I.V.B.P.R.

15 februari 2005 P.2004.1457.N nr. 92

Artikel 15 – Artikel 15.1 – Recht op niet–veroordeling tot een zwaardere boete dan diegene toepasselijk op het ogenblik waarop het misdrijf is gepleegd – Geldboete en opdeciemen – Invoering van de euro – Misdrijf gepleegd vóór 1 januari 2002 – Geldboete opgelegd na 1 januari 2002 – Toepassing van een deler die lager is dan de wettelijke omrekeningskoers van de nieuwe.

De geldboete die verbonden is aan een misdrijf dat gepleegd is vóór de inwerkingtreding, op 1 januari 2002, van de Wet 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de

wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, maar opgelegd wordt na de inwerkingtreding ervan, moet worden verhoogd overeenkomstig de oude wet die gunstiger is, waarbij het bedrag in Belgische frank wordt omgezet in euro door het te delen door 40,3399 (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Artikelen 2, 3 en 4 Wet 1 januari 2002; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

6 april 2005 P.2004.1697.F nr. 201

Artikel 14 – Eerlijk proces.

Een eerlijk proces vereist niet dat tegen alle personen die mogelijk in de zaak betrokken zijn vervolgingen zijn ingesteld (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 14 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.)

15 juni 2005 P.2005.0278.F nr. 344

Artikel 14 – Artikel 14.2 – Vermoeden van onschuld – Verzoek om internationale rechtshulp – Motivering – Toepassing.

Het verzoek om internationale rechtshulp dat door een onderzoeksrechter aan een vreemde overheid is gericht, mag niet steunen op gronden die het vermoeden van onschuld van de inverdenkinggestelde miskennen (Art. 14.2 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 6.2 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

29 juni 2005 P.2005.0697.F nr. 382

Artikel 15 – Artikel 15.1 – Beginsel van de wettigheid van de aantijgingen – Artikel 29, § 3, tweede lid, Wet 5 aug. 2003 – Ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht – Overgangsregeling – Toepassing.

Art. 29, § 3, tweede lid, W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht is een regel van materieel strafrecht omdat het met name tot doel heeft te beletten, onder de voorwaarden die het preciseert, dat sommige ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht ophouden strafbaar te zijn in België (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 29, § 3, tweede lid Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 12, tweede lid, en 14 Grondwet 1994.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Artikel 14.7 – Eerdere buitenlandse rechterlijke uitspraak – "Non bis in idem" – Toepassing.

Artikel 14.7, I.V.B.P.R. en het erin vervatte beginsel "non bis in idem" zijn niet van toepassing in geval van een eerdere beslissing van een buitenlandse rechter.

26 juli 2005 P.2005.0767.N nr. 391

RECHTERLIJK GEWIJSDE

GEZAG VAN GEWIJSDE

Onderzoeksgerechten – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing – Arrest van buitenvervolgingstelling.

Behalve wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling verzachtende omstandigheden of verschoningsgronden aanneemt of de wet haar de bevoegdheid toekent om als vonnisgerecht over de grond van de zaak te oordelen, wijst ze arresten die geen gezag van gewijsde hebben, zodat het O.M., na een arrest van buitenvervolgingstelling de heropening van het onderzoek wegens nieuwe bezwaren kan vorderen en de burgerlijke partij later ook een rechtsvordering voor de burgerlijke gerechten kan instellen

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

RECHTERLIJKE ORGANISATIE

BURGERLIJKE ZAKEN

Samenstelling van het rechtscollege – Meerdere geschilpunten – Eindbeslissing over een geschilpunt – Wijziging van het rechtscollege – Behandeling van andere geschilpunten – Wettigheid.

Uit de bepaling dat het vonnis enkel kan worden gewezen door het voorgeschreven aantal rechters die alle zittingen over de zaak hebben bijgewoond volgt niet dat wanneer de rechtsmacht van een rechter over een geschilpunt is uitgeput en over dit geschilpunt dan ook een eindbeslissing is gewezen, de behandeling van de andere geschilpunten enkel door dezelfde rechters kan geschieden als die welke over het eerste geschilpunt uitspraak hebben gedaan (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

15 april 2005 C.2003.0285.N nr. 229

Samenstelling van het rechtscollege – Wijziging van de zetel – Herneming van het debat – Bewijs.

Aangaande het vereiste dat het vonnis enkel kan worden gewezen door rechters die alle zittingen over de zaak hebben bijgewoond, volstaat het dat uit de stukken van de rechtspleging blijkt dat na de wijziging van de samenstelling van het rechtscollege het debat volledig werd hernomen zonder dat vereist is dat zulks zou worden vastgesteld in een proces–verbaal van de terechtzittingen of in een vonnis. (Art. 779, eerste lid Gerechtelijk Wetboek.)

27 oktober 2005 C.2002.0415.N nr. 545

Beslissing gewezen door een rechter die vroeger bij het uitoefenen van een ander ambt van de zaak heeft kennisgenomen.

Wanneer een rechter in een rechtbank van eerste aanleg eerst in de hoedanigheid van alleenrechtsprekend rechter van het geschil kennis genomen heeft op een zitting van die rechtbank waarop over de zaak werd gepleit, het debat gesloten werd verklaard en de uitspraak op een latere datum werd vastgesteld, is nietig het arrest dat diezelfde magistraat in de zaak gewezen heeft op het hoger beroep tegen het door de rechtbank van eerste aanleg gewezen vonnis (Art. 292, tweede lid Gerechtelijk Wetboek.)

9 december 2005 C.2005.0095.F nr. 655

STRAFZAKEN

Samenstelling van het rechtscollege – Uitspraak – Wettig verhinderde rechter –

Vervanging.

Artikel 779, Gerechtelijk Wetboek, noch enige andere wettelijke bepaling schrijven voor dat het vonnis of arrest moet vermelden dat een van de rechters die het uitspreekt, een andere die mede over de zaak heeft beraadslaagd, vervangt of dient vast te stellen dat deze laatste wettig verhinderd was om de uitspraak bij te wonen; die vervanging bij de uitspraak kan blijken uit de andere processtukken, meer bepaald uit het bevelschrift van de voorzitter van het gerecht dat de andere rechter aanwijst

15 februari 2005 P.2004.1457.N nr. 92

Onderzoeksrechter – Cumulatie van ambten – Rechter die als rechter in kort geding en correctionele zaken heeft gezeteld en geen uitspraak deed over het onderzochte feit.

De onderzoeksrechter die voordien als rechter in kort geding en in correctionele zaken heeft gezeteld mag niet worden beschouwd als een rechter die opeenvolgende rechterlijke ambten in dezelfde zaak heeft uitgeoefend, wanneer de persoon waarnaar onderzoek wordt gevoerd geen partij was in de gewezen beslissingen en deze geen uitspraak deden betreffende een feit waarover onderzoek wordt gevoerd (Art. 292 Gerechtelijk Wetboek.)

23 februari 2005 P.2004.1685.F nr. 113

Samenstelling van het rechtscollege – Tegenstrijdige vermeldingen.

Wanneer uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan vaststaat dat de bestreden beslissing is gewezen en ondertekend door dezelfde rechters die de zaak hebben behandeld en erover hebben geoordeeld, doet daaraan niets af dat het proces–verbaal van de terechtzitting waarop deze beslissing werd uitgesproken, een andere samenstelling van het rechtscollege vermeldt (Artikelen 779, 780, 1°, en 782 Gerechtelijk Wetboek.)

5 april 2005 P.2004.1547.N nr. 196

Assisen – Samenstelling van de jury – Samenstelling van het hof – Proces–verbaal van de terechtzitting – Herneming van de terechtzitting – Vermeldingen.

Wanneer de identiteit van de juryleden en van de leden van het hof uit de vermeldingen van het proces–verbaal van de terechtzitting blijkt, kan uit de vermelding "bij de hervatting van de terechtzitting in de namiddag", in datzelfde proces–verbaal, worden afgeleid dat het namiddagdebat in aanwezigheid van alle eerder daarin vermelde personen heeft plaatsgevonden.

7 december 2005 P.2005.1308.F nr. 652

TUCHTZAKEN

Samenstelling van het rechtscollege – Artikel 779, Ger.W. – Toepassing.

De leden van de raad van beroep van de Orde van geneesheren die hebben meegewerkt aan de beslissing, moeten noodzakelijkerwijze de terechtzitting bijwonen, waarop zij is uitgesproken, tenzij toepassing is gemaakt van het tweede lid van art. 779 Ger. W. (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

17 november 2005 D.2005.0002.N nr. 608

RECHTERLIJKE TUCHT

Rechter – Voorlopige bewindvoerder – Begroting van het honorarium – Verbod – Grondslag – Billijkheid.

De beschikking is niet naar recht verantwoord wanneer zij aanneemt dat de artikelen 292 e.v. Ger.W. niet voorzien in een onverenigbaarheid tussen het rechtsprekend ambt en de

functie van voorlopige bewindvoerder van een onbekwaam persoon, en toch beslist dat het honorarium van een rechter die voornoemde functie uitoefent, om billijkheidsredenen niet mag worden begroot op grond dat een magistraat geen "geldelijk voordeel mag halen uit een activiteit die geen verband houdt" met het rechtsprekend ambt. (Artikelen 292 tot 299 Gerechtelijk Wetboek.)

23 september 2005 C.2004.0475.F nr. 457

RECHTSBEGINSELEN (ALGEMENE)

Afstand.

Het arrest dat uit een brief waarin het bestaan van een verschuldigd saldo wordt erkend, afleidt dat een partij niet op impliciete en vaststaande wijze afstand gedaan heeft van het tegenwerpen van het verval van de rechtsvordering van de opdrachtnemer, miskent het algemeen rechtsbeginsel dat afstand van een recht niet vermoed wordt en slechts kan worden afgeleid uit feiten die niet voor een andere uitlegging vatbaar zijn

10 februari 2005 C.2003.0601.F nr. 85

Werkloosheid – Administratieve sancties – Algemeen rechtsbeginsel van de toepassing van de mildere nieuwe wet.

Het algemeen rechtsbeginsel van de toepassing van de mildere nieuwe wet is van toepassing op de administratieve sancties inzake werkloosheid (Art. 154, eerste lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 13 K.B. 29 juni 2000.)

14 maart 2005 S.2003.0061.F nr. 156

Toepassing van de mildere nieuwe wet – Algemeen rechtsbeginsel – Algemeen rechtsbeginsel van de toepassing van de mildere nieuwe wet.

De toepassing van de mildere nieuwe wet is een algemeen rechtsbeginsel

14 maart 2005 S.2003.0061.F nr. 156

Algemeen rechtsbeginsel van het recht op rechtszekerheid – Strafzaken – Strafvordering – Verjaringstermijn voor de niet–correctionaliseerbare misdaden – Wijziging – Nieuwe wijziging voor de inwerkingtreding van de wijzigende wet.

Artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003, dat artikel 5.2 van de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijn voor de niet–correctionaliseerbare misdaden te verlengen, voor de inwerkingtreding van dit laatste artikel op 1 september 2003 wijzigt, miskent het algemeen rechtsbeginsel van het recht op rechtszekerheid niet. (Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van het vermoeden van onschuld – Verzoek om internationale rechtshulp – Motivering – Toepassing.

Het verzoek om internationale rechtshulp dat door een onderzoeksrechter aan een vreemde overheid is gericht, mag niet steunen op gronden die het vermoeden van onschuld van de inverdenkinggestelde miskennen (Art. 14.2 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 6.2 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

29 juni 2005 P.2005.0697.F nr. 382

Algemeen beginsel van het recht van verdediging – Tuchtzaken – Orde der apothekers – Raad van beroep – Tuchtvordering – Uitspraak – Verhinderde rechter – Vervanging – Aanwijzing door de voorzitter die de zitting heeft voorgezeten.

De aanwijzing van een andere rechter om de verhinderde rechter op het ogenblik van de uitspraak te vervangen geschiedt door de voorzitter van het gerecht, ook indien hij de zitting heeft voorgezeten (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 D.2005.0004.N nr. 455

Onpartijdigheid van de rechter – Tuchtzaken – Orde der apothekers – Raad van beroep – Tuchtvordering – Uitspraak – Verhinderde rechter – Vervanging – Aanwijzing door de voorzitter die de zitting heeft voorgezeten.

De aanwijzing van een andere rechter om de verhinderde rechter op het ogenblik van de uitspraak te vervangen geschiedt door de voorzitter van het gerecht, ook indien hij de zitting heeft voorgezeten (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 D.2005.0004.N nr. 455

Wetsontduiking.

Het algemeen rechtsbeginsel van het verbod op wetsontduiking vereist opdat er wetsontduiking zou zijn een opzet, te weten het opzet om de dwingende wet of de wet van openbare orde bedrieglijk toe te passen

14 november 2005 C.2004.0084.F nr. 592

Verbod tot terugwerkende kracht.

Het verbod tot terugwerkende kracht, gesteund op het rechtszekerheidsbeginsel, is geen algemeen rechtsbeginsel met grondwettelijke waarde.

17 november 2005 C.2003.0430.N nr. 604

Algemeen beginsel van het recht van verdediging – Draagwijdte – Cassatieberoep.

Uit de omstandigheid alleen dat het recht om cassatieberoep in te stellen onderworpen is aan regels die de uitoefening ervan beperken, kan geen miskenning van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel noch van het recht van verdediging, worden afgeleid (Art. 13 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

23 november 2005 P.2005.1145.F nr. 621

Behoorlijk bestuur – Recht op rechtszekerheid – Cassatieberoep – Strafzaken – Ontvankelijkheid – Toepassing.

Het algemeen rechtsbeginsel van rechtszekerheid machtigt het Hof van Cassatie niet om zich te onttrekken aan de bij wet bepaalde regeling om de ontvankelijkheid van een cassatieberoep te beoordelen.

23 november 2005 P.2005.1145.F nr. 621

Valse aantijging – Veroordeling wegens lasterlijke aangifte – Datum van de feiten die voor de beschikking tot buitenvervolgingstelling zijn gepleegd – Algemeen beginsel van het recht van verdediging – Laster en eerroof – Lasterlijke aangifte – Beschikking tot buitenvervolgingstelling van degene tegen wie de lasterlijke aangifte is gericht.

Uit de omstandigheid alleen dat het arrest, waarbij de beklaagde wegens lasterlijke aangifte wordt veroordeeld, uit de beschikking tot buitenvervolgingstelling van degene

tegen wie de lasterlijke aangifte is gericht, de valsheid afleidt van de eerder door de beklaagde geuite aantijging, kan geen miskenning van diens recht van verdediging worden afgeleid. (Art. 445 Strafwetboek.)

23 november 2005 P.2005.1011.F nr. 618

RECHTSBIJSTAND

Hoger beroep – Beslissing in kort geding – Betwisting – Verzoekschrift tot rechtsbijstand – Bureau van het Hof van Cassatie – Termijn – Ontvankelijkheid – Verzoekschrift tot rechtsbijstand.

Art. 690 Ger.W. is van toepassing op de beslissingen die inzake rechtsbijstand gewezen zijn door de voorzitter van de rechtbank of van het hof bij wie de zaak per verzoekschrift op grond van art. 673 Ger.W. aanhangig is gemaakt

13 januari 2005 G.2004.0146.F nr. 23

Cassatieberoep – Persoon door wie cassatieberoep kan worden ingesteld.

Alleen de procureur–generaal bij het hof van beroep kan cassatieberoep instellen tegen de beslissingen inzake rechtsbijstand (Artikelen 673, 688 en 690 Gerechtelijk Wetboek.)

2 maart 2005 P.2004.1490.F nr. 128

Belasting over de toegevoegde waarde – Cassatieberoep – Advocaat bij het Hof van Cassatie – Tussenkomst niet vereist.

Het verzoek tot rechtsbijstand is niet gegrond wanneer het tot doel heeft de aanwijzing van een advocaat bij het Hof van Cassatie te verkrijgen teneinde cassatieberoep in te stellen tegen een arrest inzake invordering van belasting over de toegevoegde waarde, aangezien krachtens artikel 93 van het Wetboek B.T.W. het verzoekschrift houdende voorziening in cassatie door een advocaat die geen advocaat bij het Hof van Cassatie is mag worden ondertekend en neergelegd

10 maart 2005 G.2004.0160.F nr. 151

Belasting over de toegevoegde waarde – Cassatieberoep – Gerechtskosten – Kosteloosheid – Behoeftigheid.

Het verzoek tot rechtsbijstand is gegrond wanneer het tot doel heeft de kosteloosheid te verkrijgen van de eventuele gerechtskosten voor een eventueel cassatieberoep tegen een arrest inzake invordering van belasting over de toegevoegde waarde wanneer de behoeftigheid van verzoeker is bewezen

10 maart 2005 G.2004.0160.F nr. 151

Cassatieberoep – Burgerlijke zaken – Verzoek – Onderzoek – Noodzakelijke stukken niet voorgelegd – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is het verzoek tot rechtsbijstand waarvoor verzoeker niet de stukken heeft voorgelegd die noodzakelijk zijn om een advocaat bij het Hof van cassatie en het Bureau in staat te stellen te onderzoeken of hij een cassatieberoep kan instellen met een redelijke kans op slagen (Artikelen 667 en 682, tweede lid Gerechtelijk Wetboek.)

24 maart 2005 G.2004.0161.F nr. 187

RECHTSMISBRUIK

Rechtsmisbruik kan ontstaan door de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig

en bedachtzaam mens (Art. 1134, derde lid Burgerlijk Wetboek.)

12 december 2005 S.2005.0035.F nr. 664

RECHTSPERSOONLIJKHEID

Beslag buiten de woonplaats van de schuldenaar – Beslag bij een derde – Toelating van de rechter – Boedels – Vermenging – Geldigheid van het beslag.

Een beslag gelegd op de plaats waarover de schuldenaar vrij beschikt doordat die plaats in het bezit is van een rechtspersoon die wettelijk niet onderscheiden kan worden van de schuldenaar geldt niet als een beslag op roerend goed buiten de woonplaats van de schuldenaar en bij een derde, waarvoor de toelating van de rechter vereist is; de omstandigheid evenwel dat een schuldenaar en degene bij wie formeel het beslag plaatsgrijpt hun boedels vermengen en geen respect hebben voor de wederzijdse rechtspersoonlijkheid, volstaat niet om de afzonderlijke rechtspersoonlijkheid van degene bij wie effectief beslag werd gelegd te negeren (Art. 1503, eerste lid Gerechtelijk Wetboek; Art. 2, § 4 Wetboek van vennootschappen.)

24 juni 2005 C.2003.0446.N nr. 374

Rechtspersonen – Strafrechtelijke verantwoordelijkheid – Wet 4 mei 1999 – Artikel 5, Sw. – Werking in de tijd – Misdrijf gepleegd vóór de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999 – Civielrechtelijke gevolgen die voortduren na de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999.

De omstandigheid dat de civielrechtelijke gevolgen van een vóór de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999 gepleegd misdrijf voortduren na de inwerkingtreding ervan, heeft niet tot gevolg dat deze wet toepasselijk is op de beoordeling van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor dit misdrijf of op de aansprakelijkheid voor de vergoeding van de erdoor veroorzaakte schade. (Art. 2 Burgerlijk Wetboek; Art. 5 Strafwetboek.)

6 december 2005 P.2005.1114.N nr. 646

RECHTSWEIGERING

Van rechtsweigering kan geen sprake zijn als de rechter alleen maar een middel terzijde laat of oordeelt hierop niet te moeten antwoorden. (Art. 5 Gerechtelijk Wetboek.)

27 mei 2005 C.2003.0610.N nr. 302

REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN

ALGEMEEN

Verwijzing naar rechtspraak – Geldigheid.

Het arrest dat tot staving van de interpretatie van een wet verwijst naar een precedent in de rechtspraak met opgave van de redenen waarom het zich daarbij aansluit, verleent aan dat precedent geen algemene en als regel geldende draagwijdte (Art. 6 Gerechtelijk Wetboek.)

6 januari 2005 C.2002.0522.F nr. 8

Strafzaken – Nietigheid van het beroepen vonnis – Appelrechters – Eigen redenen.

Wanneer de appelrechters oordelen dat zij de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter bijtreden, geven zij daarmee eigen redenen en nemen ze niet de nietigheid van het beroepen vonnis ingevolge onregelmatige samenstelling van de zetel over

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) – Wettigheidstoetsing – Onbestaande of onjuiste regel – Naar recht falend middel.

Het middel dat de bestreden beslissing, op grond van een onbestaande of onjuiste regel, verwijt onregelmatig met redenen te zijn omkleed zodat het Hof de wettigheid ervan niet kan nagaan, faalt naar recht. (Art. 149 Grondwet 1994.)

3 oktober 2005 S.2005.0044.F nr. 475

GEEN CONCLUSIE

Criminele organisatie – Constitutieve bestanddelen – Misdrijven beoogd met de criminele organisatie – Aanduiding van deze misdrijven – Verplichting.

Bij gebrek aan daartoe strekkende conclusie, hoeft de rechter de misdaden of wanbedrijven die het oogmerk van de criminele organisatie zijn, niet specifiek aan te duiden. (Artikelen 324bis en 324ter Strafwetboek.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Veroordelende beslissing – Appelgerecht – Telastlegging omschreven in de bewoordingen van de wet – Beroepen vonnis – Verwijzing naar de dagvaarding.

De veroordelende beslissing van het appèlgerecht is regelmatig met redenen omkleed wanneer zij, bij gebrek aan conclusie van de beklaagde, verwijst naar het beroepen vonnis dat de bewoordingen overneemt van de dagvaarding zelf, die de misdrijven in de bewoordingen van de wet omschrijft, en die aldus naar de voormelde dagvaarding verwijst en, bijgevolg, naar de samenstellende bestanddelen van de misdrijven die zij overneemt

16 maart 2005 P.2004.1592.F nr. 162

Verzoek om prejudiciële vraag aan het Arbitragehof – Verenigbaarheid van een wettekst met de Grondwet – Geen enkele ernstige twijfel – Aanwijzing – Verplichting.

Het rechtscollege dat met toepassing van art. 26, § 3, Bijzondere Wet Arbitragehof, beslist dat er geen enkele ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van een wet, een decreet of een in art. 134 G.W. bedoelde regel met een van de in paragraaf 1 bedoelde regels of artikelen van de Grondwet, moet, bij gebrek aan een conclusie dienaangaande, niet uitdrukkelijk vermelden dat die twijfel niet bestaat. (Art. 26, § 3 Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989.)

16 maart 2005 P.2005.0323.F nr. 168

Strafvordering – Veroordelende beslissing – Vermelding van de namen van de getuigen – Verplichting.

Geen enkele wettelijke bepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verplichten de rechter ertoe de namen van de getuigen te vermelden wier verklaringen de grondslag van zijn overtuiging vormen.

4 mei 2005 P.2005.0410.F nr. 262

Deelneming – Voorwaarden – Wetsbepalingen – Vermelding.

De rechter die een beklaagde veroordeelt als dader van een wanbedrijf, welke deelneming hij in de bewoordingen van de wet omschrijft, is niet verplicht in zijn beslissing melding te maken van art. 66 SW (Artikelen 163, eerste lid, en 195, eerste lid Wetboek van Strafvordering; Art. 66 Strafwetboek.)

7 juni 2005 P.2005.0548.N nr. 326

Straf – Verval van het recht tot sturen – Motivering.

De rechter die een facultatieve straf van vervallenverklaring van het recht tot sturen uitspreekt zonder dat hij die straf motiveert, verantwoordt zijn beslissing niet naar recht (Art. 195, tweede en derde lid Wetboek van Strafvordering.)

29 juni 2005 P.2004.1715.F nr. 384

Beroep van de beklaagde vermeld in de dagvaarding – Oordeel van de rechter dat de beklaagde een ander beroep uitoefent – Tegenstrijdige redengeving.

De omstandigheid dat de rechter in feite oordeelt dat de beklaagde een ander beroep uitoefent dan het beroep dat bij zijn identiteitsgegevens in de dagvaarding is vermeld, houdt geen tegenstrijdige redengeving in, aangezien het beroep dat in de dagvaarding wordt vermeld een identiteitsgegeven is dat niet noodzakelijk zijn werkelijk beroep betreft.

11 oktober 2005 P.2005.0898.N nr. 498

Straf – Verplichte straf van ontzetting uit bepaalde rechten – Bijzondere motiveringsplicht.

Wanneer de bijkomende straf van ontzetting uit bepaalde rechten verplicht is, geldt daarvoor geen bijzondere motiveringsplicht.

19 oktober 2005 P.2005.0900.F nr. 521

Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen.

De rechter die tegen een beklaagde de ontzetting uit bepaalde rechten uitspreekt moet de wettelijke bepalingen niet vermelden die de duur van die bijkomende straf vastleggen, op voorwaarde dat hij deze vermeldt die de bestanddelen van de bewezen verklaarde misdrijven en de erop gestelde straffen bepalen

19 oktober 2005 P.2005.0900.F nr. 521

Straf – Cassatiemiddel – Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Feitelijk gegeven – Bevoegdheid van het Hof.

Het middel dat aanvoert dat eiser, in strijd met wat het bestreden arrest vaststelt, geen gerechtelijk verleden had, vereist een onderzoek van feitelijke gegevens waarvoor het Hof niet bevoegd is

19 oktober 2005 P.2005.1041.F nr. 523

Straf – Motiveringsplicht.

De rechter moet alleen aan de bijzondere motiveringsplicht voldoen, in zoverre hij, enerzijds, een straf wil opleggen die hij niet diende uit te spreken, en hij, anderzijds, een straf wil opleggen die zwaarder is dan het wettelijk minimum

19 oktober 2005 P.2005.0900.F nr. 521

Toepasselijke wettelijke bepalingen – Vereiste vermeldingen.

Aangezien het arrest opgave doet van de wettelijke bepalingen die de bestanddelen van het aan de beklaagde ten laste gelegde misdrijf omschrijven en van die waarbij de straf wordt bepaald, moet het daarenboven, als het geval zich voordoet, geen melding maken van art. 1 W. Verzachtende Omstandigheden

7 december 2005 P.2005.1308.F nr. 652

Stedenbouw – Instandhoudingsmisdrijf – Strafuitsluitingsgrond – Motiveringsverplichting van de rechter.

Bij ontstentenis van een conclusie die in het bijzonder de toepassing van de strafuitsluitingsgrond bij een instandhoudingsmisdrijf inzake stedenbouw inroept, moet de strafrechter niet in het bijzonder zijn oordeel met betrekking tot de niet–toepassing van deze uitsluitingsgrond wegens het gelegen zijn van de constructie in een ruimtelijk kwetsbaar gebied motiveren (Art. 146, eerste en derde lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

13 december 2005 P.2005.0688.N nr. 665

OP CONCLUSIE

Artikel 77bis, § 1, Vreemdelingenwet – Mensenhandel – Misbruik van de kwetsbare positie van de vreemdeling – Conclusie waarbij enkel het bestaan van objectieve elementen waaruit dit misbruik kan worden afgeleid wordt betwist.

Wanneer de beklaagde in conclusie enkel aanvoert dat er voor het misdrijf bepaald in artikel 77bis, § 1, Vreemdelingenwet geen objectieve elementen zijn waaruit het misbruik van de kwetsbare positie van een vreemdeling kan worden afgeleid, omkleedt de rechter de beslissing regelmatig met redenen door dit misbruik onaantastbaar vast te stellen; hij hoeft daartoe niet te preciseren welke de omstandigheden zijn waaruit hij dit misbruik afleidt. (Art. 149 Grondwet 1994; Art. 77bis, § 1 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

11 januari 2005 P.2004.1453.N nr. 16

Niet ontvankelijk hoger beroep – Conclusie betreffende de grondslag ervan – Verplichting erop te antwoorden.

De rechter die een hoger beroep niet ontvankelijk heeft verklaard, hoeft de conclusie over de grondslag ervan niet meer te beantwoorden.

19 januari 2005 P.2004.1454.F nr. 38

Hoger beroep – Tussenarrest waarbij het hoger beroep ontvankelijk verklaard wordt en het debat wordt – Verweer dat vreemd is aan de ontvankelijkheid van het hoger beroep en aan de opportuniteit van de heropening van de debatten – Verplichting van de rechter.

Wanneer de appelrechters bij tussenarrest het hoger beroep ontvankelijk verklaren en, vooraleer verder recht te spreken, het debat heropenen, zijn zij ertoe niet gehouden reeds in dat tussenarrest te antwoorden op een verweer dat vreemd is aan de ontvankelijkheid van het hoger beroep en aan de opportuniteit van die heropening. (Art. 149 Grondwet 1994.)

15 februari 2005 P.2004.1457.N nr. 92

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Bezwaren – Vaststelling.

De wetgever heeft zich op de leden van de onderzoeksgerechten verlaten teneinde te oordelen of er al dan niet voldoende bezwaren bestaan die door het onderzoek zijn verkregen, om hetzij de verwijzing van de inverdenkinggestelde naar het vonnisgerecht hetzij een beslissing van buitenvervolgingstelling te verantwoorden; geen enkele wettelijke bepaling verplicht om de bezwaren te vermelden of de redenen op te geven waarom die onvoldoende zijn geacht; wanneer een conclusie het feitelijk bestaan van voldoende bezwaren betwist of aanvoert, antwoordt het onderzoeksgerecht bijgevolg daarop door de onaantastbare vaststelling dat die bezwaren al dan niet bestaan

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Raadkamer – Vordering van het openbaar ministerie – Overname van redenen.

De beschikking van de raadkamer is met redenen omkleed wanneer zij met overname van de redenen van de vordering van het O.M. ten aanzien van de inverdenkinggestelde voldoende aanwijzingen van schuld vaststelt en hem naar de correctionele rechtbank verwijst

13 april 2005 P.2005.0275.F nr. 222

Verwijzing naar conclusie genomen voor eerste rechter – Antwoord van de eerste rechter – Afwezigheid van grieven tegen die beslissing in hoger beroep – Antwoord van de appelrechter – Beroepsconclusies.

Wanneer de eerste rechter een in conclusie voorgedragen verweer beantwoordt en tegen het beroepen vonnis ter zake geen nauwkeurig bepaalde grieven worden ingebracht, is de appelrechter niet meer gehouden dit verweer te beantwoorden al wordt in appèlconclusie de eerste conclusie in algemene termen herhaald

28 juni 2005 P.2005.0302.N nr. 379

Onderzoeksgerechten – Voorlopige hechtenis – Handhaving – Verplichting een conclusie te beantwoorden.

Aangezien de artikelen 21, 22, 25, 28 en 30 Wet Voorlopige Hechtenis een debat op tegenspraak voor de onderzoeksgerechten instellen, zijn deze verplicht de conclusie te beantwoorden in zoverre de betwisting die door de inverdenkinggestelde wordt opgeworpen, betrekking heeft op de voorwaarden waarvan de wet, te dezen, de wettigheid van de hechtenis doet afhangen

16 augustus 2005 P.2005.1159.F nr. 397

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Bezwaren – Vaststelling.

Wanneer een conclusie het feitelijk bestaan van voldoende bezwaren betwist of aanvoert, antwoordt het onderzoeksgerecht daarop met de onaantastbare beoordeling dat die bezwaren al dan niet bestaan

7 september 2005 P.2005.0839.F nr. 416

Redelijke termijn – Overschrijding – Sanctie – Veroordeling tot een straf – Motivering.

De rechter die wegens het overschrijden van de redelijke termijn een straf uitspreekt die daadwerkelijk en op een meetbare wijze verminderd is ten opzichte van de straf die hij had kunnen opleggen indien de redelijke termijn niet overschreden was, is niet verplicht daarenboven te motiveren waarom hij in het bepaalde geval geen veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreekt (Art. 21ter Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 149 Gerechtelijk Wetboek.)

4 oktober 2005 P.2005.0675.N nr. 477

Accijnzen – Vordering van de administratie tot betaling van ontdoken accijnsrechten – Wetsbepalingen vermeld in de rechtstreekse dagvaarding van de administratie – Verplichting van de rechter.

De strafrechter, die ter gelegenheid van de strafvervolging kennis neemt van de vordering tot betaling van de ontdoken douane– of accijnsrechten, is niet verplicht de beklaagde tijdens het debat toelichting te geven over de wetsbepalingen betreffende die vordering, die in de rechtstreekse dagvaarding van de administratie worden vermeld en waarop hij

zich kan verdedigen.

8 november 2005 P.2005.0791.N nr. 571

Conclusie genomen vóór de tussenbeslissing – Herneming van de zaak na de tussenbeslissing door een anders samengestelde zetel zonder dat de conclusie hernomen wordt – Verplichting van de rechter.

De rechter, die het debat na een tussenbeslissing, gewezen door een anders samengestelde zetel, volledig hervat, hoeft niet te antwoorden op een conclusie die vóór deze tussenbeslissing is genomen, maar nadien, bij het hernemen van de zaak, niet voor hem is hernomen (Art. 149 Gerechtelijk Wetboek.)

8 november 2005 P.2005.0976.N nr. 574

Inverdenkinggestelde – Verweermiddel – Geen antwoord op de conclusie van een mede–inverdenkinggestelde.

Ofschoon een inverdenkinggestelde, ook al heeft hij zelf geen conclusie ingediend, het gebrek aan antwoord op de conclusie van een mede–inverdenkinggestelde kan aanvoeren, wanneer die betrekking heeft op een punt dat voor de eiser van belang is, vereist dit toch dat die conclusie binnen dezelfde rechtspleging is genomen en voor dezelfde zetel is neergelegd

14 december 2005 P.2005.1586.F nr. 676

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Neerlegging van conclusie – Redengeving.

De onaantastbare bevoegdheid die aan het onderzoeksgerecht is toegekend om het al dan niet bestaan van voldoende bezwaren te beoordelen, ontslaat het niet van de verplichting de conclusie te beantwoorden die aanvoert dat het verweten feit al dan niet een strafbaar misdrijf vormt (Artikelen 128, 129, 130, 229 en 231 Wetboek van Strafvordering.)

14 december 2005 P.2005.0185.F nr. 674

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Bezwaren – Vaststelling.

De wetgever heeft zich op de leden van de onderzoeksgerechten verlaten teneinde te oordelen of er al dan niet voldoende bezwaren bestaan die door het onderzoek zijn verkregen, om hetzij de verwijzing van de inverdenkinggestelde naar het vonnisgerecht hetzij een beslissing van buitenvervolgingstelling te verantwoorden; geen enkele wettelijke bepaling verplicht om de bezwaren te vermelden of de redenen op te geven waarom die onvoldoende zijn geacht; wanneer een conclusie het feitelijk bestaan van voldoende bezwaren betwist of aanvoert, antwoordt het onderzoeksgerecht bijgevolg daarop door de onaantastbare vaststelling dat die bezwaren al dan niet bestaan (Artikelen 128, 129, 130, 229 en 231 Wetboek van Strafvordering.)

14 december 2005 P.2005.0185.F nr. 674

Conclusie – Verwijzing naar een conclusie die door een andere partij in een andere rechtspleging is – Weergave van die conclusie.

De verwijzing in een conclusie naar deze die door een andere partij in een andere rechtspleging is neergelegd, ook al wordt ze "verondersteld volledig te zijn overgenomen", kan niet als een weergave ervan worden beschouwd

14 december 2005 P.2005.1586.F nr. 676

ALLERLEI

Strafzaken – Strafvordering – Verzoek tot heropening van het debat – Onaantastbare beoordeling door de bodemrechter.

De bodemrechter oordeelt op onaantastbare wijze over de noodzakelijkheid of de gepastheid van een door een partij gedaan verzoek tot heropening van het debat; wanneer hij beslist dat er geen grond is tot heropening van het debat, dient hij zijn beslissing niet met redenen te omkleden

13 april 2005 P.2005.0263.F nr. 221

Straf – Motivering – Straftoemeting t.a.v. verschillende beklaagden.

De feitenrechter bepaalt op onaantastbare wijze, binnen de grenzen van de wet, op een wijze die beknopt mag zijn doch nauwkeurig moet zijn, de redenen van zijn keuze voor de strafmaat die hij in verhouding acht tot de zwaarte van de bewezen verklaarde misdrijven en de individuele strafwaardigheid van elke beklaagde, zonder dat hij de redenen dient op te geven waarom hij de medebeklaagden al dan niet tot een gelijke straf veroordeelt (Art. 195, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

8 juni 2005 P.2005.0349.F nr. 327

Straf – Motivering – Werkstraf – Weigering – Motivering.

Ofschoon art. 37ter, § 3, al. 2, Sw. bepaalt dat de rechter die weigert een werkstraf uit te spreken zijn beslissing met redenen moet omkleden, omschrijft die bepaling deze motiveringsplicht niet nader en verwijst zij met name niet naar de specificiteitsvereisten van art. 195, tweede lid, Sv.

8 juni 2005 P.2005.0349.F nr. 327

REGELING VAN RECHTSGEBIED

STRAFZAKEN

Correctionalisering door de raadkamer – Verwijzing naar de correctionele rechtbank – Veroordeling van beklaagde – Afwezigheid van hoger beroep van het openbaar ministerie en de beklaagde – Definitieve beslissing op strafgebied – Hoger beroep van de burgerlijke partij – Burgerlijke rechtsvordering aanhangig voor het hof van beroep – Vaststelling door het hof van beroep dat het misdrijf niet voor correctionalisering vatbaar is – Onbevoegdheidsverklaring – Beschikking van de raadkamer en arrest in kracht van gewijsde – Onderlinge tegenstrijdigheid.

Er is grond tot regeling van rechtsgebied wanneer de raadkamer de beklaagde verwijst naar de correctionele rechtbank na correctionalisatie van het misdrijf op grond van verzachtende omstandigheden, de correctionele rechtbank deze beklaagde, bij afwezigheid van hoger beroep van het openbaar ministerie en van de beklaagde, op strafgebied definitief veroordeelt, en het hof van beroep, waarvoor, op het enkel hoger beroep van de burgerlijke partij, enkel nog de burgerlijke rechtsvordering tegen de beklaagde aanhangig is, zich later onbevoegd verklaart om van die burgerlijke rechtsvordering kennis te nemen, op grond dat inmiddels gebleken is dat het door de raadkamer gecorrecionaliseerde misdrijf niet voor correctionalisering vatbaar is, en zowel de beschikking van de raadkamer als het arrest van het hof van beroep kracht van gewijsde hebben, aangezien door de onderlinge tegenstrijdigheid tussen beide beslissingen een geschil van rechtsmacht ontstaat die de rechtsgang belemmert; het Hof, beslissend tot regeling van rechtsgebied, vernietigt het arrest van het hof van beroep in zoverre het zich onbevoegd verklaart uitspraak te doen over de tegen de beklaagde ingestelde burgerlijke rechtsvordering en verwijst de zaak naar het hof van beroep, anders

samengesteld (Art. 526 Wetboek van Strafvordering.)

15 februari 2005 P.2004.1673.N nr. 94

Raadkamer – Beschikking waarbij een misdrijf naar het normaal bevoegde rechtscollege wordt verwezen – Aanneming van verzachtende omstandigheden – Beslissing die de bodemrechter niet bindt.

De onderzoeksgerechten mogen de verzachtende omstandigheden alleen beoordelen met het oog op de verwijzing van een misdrijf naar een rechtscollege van een lagere rang; buiten die gevallen, blijft de verklaring van een onderzoeksgerecht dat er verzachtende omstandigheden zijn, zonder gevolg en dient het vonnisgerecht ermee geen rekening te houden (Artikelen 1, 2, eerste lid, en 4 Wet 4 okt. 1867.)

6 april 2005 P.2005.0253.F nr. 204

Wanbedrijf – Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Vermelding van verzachtende omstandigheden – Verwijzing naar de correctionele rechtbank – Correctionele rechtbank – Vonnis van onbevoegdverklaring.

Wanneer de correctionele rechtbank zich onbevoegd heeft verklaard om van de zaak kennis te nemen op grond dat de beschikking tot verwijzing op dusdanige wijze verzachtende omstandigheden ten gunste van de inverdenkinggestelde heeft aangenomen zodat het misdrijf bedrieglijk onvermogen, dat een overtreding is geworden, die met geen enkel wanbedrijf samenhangend is, tot de bevoegdheid van de politierechtbank behoort, terwijl de raadkamer, niettegenstaande de verwijzing naar de verzachtende omstandigheden die in de vordering van het openbaar ministerie staan vermeld, niet heeft beslist dat er grond is om de gevangenisstraf en de geldboete bepaald in artikel 490bis Sw. terug te brengen tot het niveau van politiestraffen, beslist het Hof tot regeling van rechtsgebied, vernietigt het het vonnis van de correctionele rechtbank en verwijst het de zaak naar dezelfde rechtbank, anders samengesteld. (Artikelen 525 e.v. Wetboek van Strafvordering.)

6 april 2005 P.2005.0253.F nr. 204

Raadkamer – Beschikking tot verwijzing van inverdenkinggestelden naar de correctionele rechtbank wegens verscheidene misdrijven – Eén van die misdrijven mogelijks gepleegd voor de meerderjarigheid van één van hen – Correctionele rechtbank – Onbevoegdverklaring voor de beoordeling van dat misdrijf – Beslissingen in kracht van gewijsde.

Wanneer, enerzijds, de raadkamer inverdenkinggestelden wegens verscheidene misdrijven naar de correctionele rechtbank heeft verwezen, terwijl een van die feiten ten laste van een van hen mogelijks dateert van voor zijn meerderjarigheid en, anderzijds, de correctionele rechtbank een vonnis heeft gewezen waarbij zij zich onbevoegd heeft verklaard om over dat als misdrijf omschreven feit te oordelen, gaat het Hof na of tegen de beschikking van de raadkamer vooralsnog geen rechtsmiddel kan worden aangewend en of het vonnis van de correctionele rechtbank in kracht van gewijsde is gegaan; zo ja, beslist het tot regeling van rechtsgebied, vernietigt het de beschikking van de raadkamer in zoverre die betrekking heeft op dat als misdrijf omschreven feit dat door die beklaagde mogelijks was gepleegd vooraleer hij de volle leeftijd van achttien jaar had bereikt en verwijst het de aldus beperkte zaak naar de bevoegde procureur des Konings (Artikelen 525 e.v. Wetboek van Strafvordering.)

2 augustus 2005 P.2005.0932.N nr. 392

Kamer van inbeschuldigingstelling – Heromschrijving na beschikking tot gevangenneming en overmaking van de stukken aan de procureur–generaal –

Verzachtende omstandigheden – Verwijzing naar de correctionele rechtbank – Hof van beroep – Correctionele kamer – Heromschrijving tot misdaad – Onbevoegdverklaring – In kracht van gewijsde gegane beslissingen.

Wanneer, enerzijds, nadat de raadkamer tegen de verdachte van een misdaad, waarop de in de wet bepaalde straf niet toelaat hem wegens verzachtende omstandigheden naar de correctionele rechtbank te verwijzen, een beschikking tot gevangenneming heeft verleend met overmaking van de stukken aan de procureur–generaal bij het hof van beroep, dit hof, kamer van inbeschuldigingstelling, na heromschrijving van de oorspronkelijk ten laste van de verdachte gelegde misdaad en aanneming van verzachtende omstandigheden, hem naar de correctionele rechtbank heeft verwezen en, anderzijds, dit hof, correctionele kamer, het vonnis van de correctionele rechtbank bevestigt wat betreft de heromschrijving van het feit als een misdaad waarvoor een verdachte niet wegens verzachtende omstandigheden naar de correctionele rechtbank kan worden verwezen en de hieruit voortvloeiende onbevoegdheid van de rechtbank om kennis te nemen van de strafvordering tegen de beklaagde, gaat het Hof na of tegen het arrest van het hof van beroep, kamer van inbeschuldigingstelling, vooralsnog geen rechtsmiddel openstaat en of het arrest van dat hof, correctionele kamer, in kracht van gewijsde is gegaan; zo ja, beslist het tot regeling van rechtsgebied, vernietigt het dat arrest van dat hof, kamer van inbeschuldigingstelling, in zoverre het verzachtende omstandigheden aanneemt en de verdachte naar de correctionele rechtbank verwijst en verwijst het de aldus beperkte zaak naar dat hof van beroep, kamer van inbeschuldigingstelling, anders samengesteld (Artikelen 525 e.v. Wetboek van Strafvordering; Art. 2, eerste en derde lid, 1° Wet 4 okt. 1867.)

9 augustus 2005 P.2005.1035.N nr. 394

REGISTRATIE (RECHT VAN)

Rechtshandelingen onderworpen aan een schorsende voorwaarde.

Een verbintenis is onder een opschortende voorwaarde aangegaan als zij afhangt van een toekomstige en onzekere gebeurtenis ofwel van een gebeurtenis die reeds heeft plaatsgehad maar aan partijen nog onbekend is; de nakoming of de niet–nakoming van een van de verbintenissen waartoe partijen zich hebben verbonden, kan niet worden beschouwd als een opschortende voorwaarde (Art. 1181 Burgerlijk Wetboek; Art. 16 Wetboek registratierechten.)

8 september 2005 C.2004.0407.N nr. 418

Cassatieberoep – Gebrek aan voorafgaande registratie.

Het gebrek aan voorafgaande registratie van het betekeningsexploot van het verzoekschrift houdende voorziening in cassatie tast de regelmatigheid van de neerlegging van dit verzoekschrift niet aan. (Artikelen 2 en 19, 1° Wetboek registratierechten; Artikelen 1073 en 1081 Gerechtelijk Wetboek.)

1 december 2005 C.2004.0515.N nr. 640

RUILVERKAVELING VAN LANDEIGENDOM

Uitvoering van werken door eigenaar – Geen belemmering van de ruilverkavelingsverrichtingen – Ruilverkavelingscomité – Toestemming.

Geen voorafgaande en schriftelijke toestemming van het ruilverkavelingscomité is vereist voor het uitvoeren van werken die geen belemmering van de ruilverkavelingsverrichtingen uitmaken. (Art. 68 Wet 22 juli 1970.)

10 maart 2005 C.2004.0364.N nr. 150

SAMENHANG

Burgerlijke zaken – Plaatselijke bevoegdheid – Bevoegdheidsbeding – Toepasselijkheid.

De omstandigheid dat de rechter zijn territoriale bevoegdheid ontleent aan een bevoegdheidsbeding sluit de toepassing van de regels inzake samenhang niet uit. (Artikelen 566, eerste lid en 634 Gerechtelijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2003.0318.N nr. 188

Strafzaken – Strafvordering – Rechtsvordering voor de jeugdrechtbank.

Er kan geen samenhang bestaan tussen de strafvordering en de rechtsvordering die tot de bevoegdheid van de jeugdrechtbank behoort (Artikelen 226 en 227 Wetboek van Strafvordering; Artikelen 36 en 48, § 2 Wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.)

2 augustus 2005 P.2005.0932.N nr. 392

SAMENLOOP VAN MISDRIJVEN

Meerdaadse samenloop – Veroordelingen uitgesproken door verschillende rechtbanken.

De regels van de meerdaadse samenloop van misdrijven zijn van toepassing ook als de veroordelingen door verschillende rechtbanken zijn uitgesproken (Artikelen 58 tot 64 Strafwetboek.)

9 maart 2005 P.2004.1591.F nr. 145

SCHENKINGEN EN TESTAMENTEN

Schenking – Herroeping wegens ondankbaarheid – Gevolg tussen schenker en begiftigde.

In geval van herroeping van een schenking wegens ondankbaarheid moet, in de verhouding tussen de schenker en de begiftigde, de eventuele waardevermindering van het voorwerp van de schenking dat terugkeert in het vermogen van de schenker door hem worden ondergaan en komt de eventuele waardevermeerdering hem ten goede, ook al betreft de schenking een geldsom (Art. 958, tweede lid Burgerlijk Wetboek.)

10 november 2005 C.2003.0620.N nr. 587

Schenking – Herroeping wegens ondankbaarheid – Gevolg tussen schenker en begiftigde.

In geval van herroeping van een schenking wegens ondankbaarheid moet, in de verhouding tussen de schenker en de begiftigde, de eventuele waardevermindering van het voorwerp van de schenking dat terugkeert in het vermogen van de schenker door hem worden ondergaan en komt de eventuele waardevermeerdering hem ten goede, ook al betreft de schenking een geldsom (Art. 958, tweede lid Burgerlijk Wetboek.)

10 november 2005 C.2003.0620.N nr. 589

SCHIP. SCHEEPVAART

Kapitein van een zeeschip – Bevoegdheid – Rederij – Betekening – Toepasselijk recht.

Ofschoon de vertegenwoordigingsbevoegdheid van vreemde handelsvennootschappen of handelsverenigingen in de regel wordt bepaald door het buitenlandse recht, regelt het Belgisch recht de rechtspleging voor de Belgische rechtbanken en, met betrekking tot betekeningen aan een rederij, bepaalt het onder welke voorwaarden een betekening aan de kapitein van een zeeschip geacht wordt te zijn gedaan aan de rederij (Art. 34 Gerechtelijk Wetboek.)

14 januari 2005 C.2003.0607.N nr. 26

Rederij – Kapitein van een zeeschip – Vertegenwoordigingsbevoegdheid.

De kapitein van een zeeschip wordt geacht de wettelijke vertegenwoordiger te zijn van de rederij ter zake van rechtshandelingen gesteld betreffende dat schip

14 januari 2005 C.2003.0607.N nr. 26

Vrijheid van scheepvaart en bemanningen – Binnenscheepvaart – Sociale wetgeving of wetgeving voor tewerkstelling aan boord van binnenschepen – Nationaal recht.

De artikelen 108 en 109 van de Slotakte van het Congres van Wenen van 1815, artikel 9, § 1 en 5, artikel 10 van het Belgisch Nederlands Scheidingsverdrag van 19 april 1839, de artikelen 1 en 4 van Rijnvaartakte van 17 oktober 1868, en artikel 356, tweede lid, van het Verdrag van Versailles die de vrijheid van de scheepvaart op de in de akten vermelde binnenwateren waarborgen staan niet eraan in de weg dat een verdragsstaat sociale wetgeving of wetgeving voor tewerkstelling aan boord van de binnenschepen waarop zijn nationale recht toepasselijk is, invoert daar dit aangelegenheden zijn die vreemd zijn aan de vrijheid van de binnenvaart en, inzonderheid, geen afbreuk doen aan de vrijheid van scheepvaart van schepen en bemanningen.

10 mei 2005 P.2004.1687.N nr. 269

SCHULDVERGELIJKING

Wederkerige schulden – Faillissement van de schuldenaar – Schuldvergelijking – Voorwaarden – Samenhang – Begrip – Feitelijke beoordeling.

Op grond van een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak heeft het arrest wettig kunnen beslissen dat er geen samenhang bestaat tussen, enerzijds, de verplichting die een vennootschap jegens de leverende vennootschap heeft wegens de niet–betaling van de prijs voor de geleverde koopwaar, en, anderzijds, de verplichting van laatstgenoemde tot vergoeding van de door de eerstgenoemde vennootschap geleden schade die het gevolg is van de precontractuele fout die de tweede vennootschap zelf begaan heeft bij de besprekingen voor de oprichting van de eerste vennootschap voor haar faillissement

30 september 2005 C.2004.0513.F nr. 471

Gerechtelijk akkoord – Aard – Afstand.

Het recht van een schuldeiser om op schuldvergelijking beroep te doen raakt de openbare orde niet; hij kan van dat recht afstand doen ook al gaat het om samenhangende schulden en schuldvorderingen (Art. 1289 Burgerlijk Wetboek; Art. 29, § 3 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord.)

20 oktober 2005 C.2003.0244.N nr. 528

SLAGEN EN VERWONDINGEN. DODEN

OPZETTELIJK TOEBRENGEN VAN VERWONDINGEN EN OPZETTELIJK DODEN

Moord – Uitlokking – Verschoningsgrond.

In de regel, dienen de zware gewelddaden die ter verschoning van een moord in aanmerking komen door het slachtoffer van de doodslag te zijn aangewend; toch moet de verschoning eveneens worden aangenomen wanneer de dader van de doodslag de aanstoker van die gewelddaden die bij het plegen ervan getuige was, heeft gedood (Art.

411 Strafwetboek.)

7 september 2005 P.2005.0291.F nr. 413

SOCIALE ZEKERHEID

ALGEMEEN

Toepasselijke socialezekerheidsregeling – Overeenkomst voor zelfstandige arbeid – Gerechtelijke herkwalificatie.

De herkwalificatie door de rechter van een overeenkomst voor zelfstandige arbeid in een arbeidsovereenkomst, omdat uit de uitvoering van de overeenkomst is gebleken dat de arbeid onder gezag werd gepresteerd, heeft de toepassing van het sociale–zekerheidsstatuut voor werknemers tot gevolg (Art. 14, § 2 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

10 januari 2005 S.2003.0039.N nr. 13

Toepasselijke socialezekerheidsregeling – Overeenkomst voor zelfstandige arbeid – Gerechtelijke herkwalificatie – Arbeidsovereenkomst – Loonbasis – Sociale zekerheidsbijdragen werknemers – Herberekening – Mogelijke kosten van zelfstandige.

In een overeenkomst voor zelfstandige arbeid kan het bedrag van de door de opdrachtgever aan de zelfstandige arbeider te betalen vergoeding mede bepaald zijn met inachtneming van de door de zelfstandige arbeider te betalen bijdrage voor de sociale zekerheid voor zelfstandigen; het gedeelte van de oorspronkelijke bepaalde vergoeding dat voor de partijen er toe strekte de zelfstandige werknemer toe te laten zijn bijdrage voor de sociale zekerheid voor zelfstandigen te betalen, heeft specifiek betrekking op een overeenkomst voor zelfstandige arbeid en niet op een dienstbetrekking; dit gedeelte kan ingevolge de herkwalificatie, niet beschouwd worden als voordeel of loon waarop de werknemer "ingevolge de dienstbetrekking" recht heeft; dat dit gedeelte dienvolgens geen basis kan zijn voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen voor werknemers (Art. 14, § 2 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

10 januari 2005 S.2003.0039.N nr. 13

Verlies sociale zekerheidsbijdragen – Opschorting van betaling – Wettelijke regeling – Staatssteun.

Het verlies van sociale zekerheidsbijdragen voor de Staat als gevolg van de toepassing van een wettelijke regeling van opschorting van betaling, is inherent aan iedere wettelijke regeling die het kader vaststelt waarbinnen de betrekkingen tussen een insolvabele onderneming en al haar schuldeisers worden geregeld, zonder dat daaruit automatisch het bestaan van een extra financiële last kan worden afgeleid die rechtstreeks of zijdelings door de overheid wordt gedragen en die bestemd is om de betrokken ondernemingen een bepaald voordeel toe te kennen

18 februari 2005 C.2003.0490.N nr. 105

Gerechtelijk akkoord – Herstelplan – Sociale zekerheidsschuld – Vermindering – Openbare orde.

Het karakter van openbare orde van de sociale zekerheid verhindert niet dat een herstelplan, met het oog op de redding van de onderneming en het behoud van de activiteit, voorziet in de vermindering van de sociale zekerheidsschuld (Art. 29 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord.)

18 februari 2005 C.2003.0490.N nr. 105

Gerechtelijk akkoord – Sociale zekerheidsschuld – Gedeeltelijke kwijtschelding – Geen steunmaatregel.

De kwijtschelding toegekend in toepassing van artikel 34 van de wet op het gerechtelijk akkoord, van een deel van de schuld die de schuldenaar heeft ten aanzien van de rijksdienst voor sociale zekerheid, is geen steunmaatregel indien de kwijtschelding van sociale zekerheidsbijdragen niet van een andere aard is dan de kwijtschelding van de schulden die de schuldenaar heeft ten aanzien van de particuliere schuldeisers die zich ten aanzien van de schuldenaar in dezelfde situatie bevinden als de rijksdienst voor sociale zekerheid, en die de hen verschuldigde bedragen trachten te verhalen. (Art. 87, eerste lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap; Art. 34 Wet 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord.)

18 februari 2005 C.2003.0490.N nr. 105

Sociale zekerheidsschuld – Gedeeltelijke kwijtschelding – E.G.–Verdrag – Steunmaatregel.

Niet elke gedeeltelijke kwijtschelding van de sociale zekerheidsschuld is een steunmaatregel in de zin van artikel 87, eerste lid, EG–verdrag (Art. 87, eerste lid Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap.)

18 februari 2005 C.2003.0490.N nr. 105

WERKNEMERS

Geregistreerde aannemer – Verplichte inhoudingen – Aard.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3, R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannneme–medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus en aan de R.S.Z., is van openbare orde

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Verplichte inhoudingen – Geregistreerde aannemer – Schrapping – Factuur – Endossement.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3 R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannemer–medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus en aan de R.S.Z., is ook toepasselijk op de betaling aan de schuldeiser aan wie de factuur van die aannemer werd geëndosseerd

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Geregistreerde aannemer – Schrapping – Verplichte inhoudingen – Tijdstip.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3, R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannemer–medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus

en aan de R.S.Z., ontstaat door die enkele schrapping

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Bijdragen – Sluiting van onderneming – Sluitingswet 1966 – Werknemer – Vrijwillig ontslag – Vergoedingen – R.S.Z.–vrijstelling.

Voor de toepassing van art. 19, § 2, 1°, K.B. 28 nov. 1969 dient te worden voldaan aan de vereisten van sluiting van onderneming in de zin van de Sluitingswet en van gerechtigde op de toekenning van de in art. 6, Sluitingswet bedoelde sluitingsvergoeding; werknemers die zelf ontslag nemen voldoen niet aan deze vereisten (Art. 19, § 2, 1° K.B. 28 nov. 1969; Art. 6 Wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij de sluiting van ondernemingen.)

7 februari 2005 S.2004.0139.N nr. 74

Bijdragen – Vrijstelling – Sluiting van onderneming – Sluitingswet 1966 – Vergoedingen.

De regel krachtens welke de vergoedingen toegekend in geval van sluiting van ondernemingen niet als loon worden aangemerkt voor de heffing van sociale zekerheidsbijdragen betreft niet uitsluitend de sluitingsvergoeding bedoeld in art. 6, Sluitingswet maar alle vergoedingen die uitgekeerd worden als schadeloosstelling van zulke ontslagen werknemers bij de sluiting van een onderneming zoals bedoeld in de Sluitingswet (Art. 19, § 2, 1° K.B. 28 nov. 1969.)

7 februari 2005 S.2004.0139.N nr. 74

Rijksdienst voor Sociale Zekerheid – Voorrecht van de dwingende kracht van de administratieve rechtshandeling – Draagwijdte – Grenzen – Bewijs – Vermoeden.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid is bevoegd om het voordeel van de wet te ontzeggen aan degenen die de voorwaarden ervan niet vervullen en bijgevolg om ambtshalve te beslissen over het al dan niet bestaan van een arbeidsovereenkomst (Artikelen 5, 9, 22 en 40 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

2 mei 2005 S.2003.0121.F nr. 254

Toepassingsgebied – Vervoerders van goederen – Begrip – Blote eigenaar.

Art. 3, 5°, K.B. 28 nov. 1969, bepaalt de voorwaarden waaronder de vervoerders van goederen onderworpen zijn aan de sociale zekerheid van de werknemers; een blote eigenaar is een eigenaar in de zin van die bepaling (Art. 3, 5° K.B. 28 nov. 1969; Art. 578 Burgerlijk Wetboek; Art. 2, § 1, 1° Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

23 mei 2005 S.2003.0137.F nr. 289

Werkgever – Bijdrageopslag en verwijlensinterest – R.S.Z. – Verlenen van vrijstelling – Draagwijdte – Bevoegdheid van de rechtbank.

Wanneer aan de voorwaarden van de artikelen 28, § 2 van de wet van 27 juni 1969 en 55, § 1 van het K.B. van 28 november 1969 is voldaan, verbieden deze bepalingen de R.S.Z. niet de bijdrageopslag en verwijlsinterest te vorderen, maar laten hem alleen de mogelijkheid deze niet te vorderen; het behoort niet tot de bevoegdheid van de rechter aan de R.S.Z. een dergelijke afstand op te leggen (Art. 28, § 2 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders; Art. 55, § 1 K.B. 28 nov. 1969; Art. 580, 1° Gerechtelijk Wetboek.)

12 september 2005 S.2005.0006.N nr. 423

Bijdragen – Loon – Bepaling – Bekend gegeven.

Uit de omstandigheid alleen dat een gedeelte van het forfaitaire bedrag dat een werkgever een werknemer per uur betaalt, geen loon vormt, kan niet worden afgeleid dat de rechter geen enkel gegeven heeft om zelf het loon van de werknemer te bepalen. (Art. 22bis, eerste lid Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

14 november 2005 S.2004.0073.F nr. 593

Overeenkomst voor zelfstandige arbeid – Gerechtelijke herkwalificatie – Arbeidsovereenkomst – Loonbasis – Berekening van de sociale zekerheidsbijdrage.

In geval van herkwalificatie door de rechter van een overeenkomst voor zelfstandige arbeid in een arbeidsovereenkomst, omdat uit de uitvoering van de overeenkomst is gebleken dat de arbeid onder gezag werd gepresteerd stemt de in de overeenkomst voor zelfstandige arbeid bedongen en door de opdrachtgever te betalen vergoeding niet noodzakelijk overeen met het loon waarop de werknemer "ingevolge de dienstbetrekking" recht heeft, op basis waarvan de te betalen socialezekerheidsbijdragen voor werknemers worden berekend (Art. 2 Wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers; Art. 14 Wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 dec. 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders; Artikelen 23, eerste en tweede lid en 38, § 1 Wet 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers.)

21 november 2005 S.2005.0061.N nr. 611

SPORT

Voetbalwedstrijd – Veiligheid – Verplichting van de organisator – Overzicht van de toegangsbewijzen – Inhoud.

Het overzicht van de toegangsbewijzen dat de organisator van een voetbalmatch permanent dient te kunnen overleggen, hoeft noch de nominatieve gegevens noch de supporterskeuze te bevatten van de houders van een toegangsbewijs. (Art. 18 K.B. 3 juni 1999.)

3 maart 2005 C.2004.0103.F nr. 131

STAAT

Onrechtmatige overheidsdaad – Benadeelde – Schuldvordering – Tijdstip van ontstaan.

In geval van een onrechtmatige overheidsdaad ontstaat de schuldvordering in de regel op het ogenblik waarop de schade ontstaat of waarop haar toekomstige verwezenlijking naar redelijke verwachting vaststaat, zonder dat vereist is dat op dat tijdstip de omvang van de schade reeds precies kan worden bepaald (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

29 september 2005 C.2003.0317.N nr. 465

STEDENBOUW

ALGEMEEN

Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium – Negatief stedenbouwkundig attest.

Een stedenbouwkundig attest is negatief in de zin van art. 34, derde lid, van het Waalse Wetboek van ruimtelijke ordening, stedenbouw en vermogen, wanneer het een bestemming vermeldt waaruit een bouw– of verkavelingsverbod, en met name een verbod

om privé–woningen te bouwen blijkt (Art. 34, derde lid Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium.)

17 februari 2005 C.2003.0535.F nr. 99

Cassatie – Bevoegdheid van het Hof – Prejudicieel geschil – Rechtbanken – Weigering – Geen klaarblijkelijke schending – Wettelijkheid – Toezicht van het Hof.

Door te oordelen dat uit het arrest nr. 136/2004 van het Arbitragehof van 22 juli 2004 reeds afdoende blijkt dat het onderscheid tussen al dan niet kwetsbare gebieden de Grondwet niet schendt, hebben de appelrechters hun beslissing dat de opgeworpen prejudiciële vraag dat om reden van de onduidelijke begrenzing van de ruimtelijk kwetsbare gebieden in de nog op te stellen ruimtelijke uitvoeringsplannen, de bestraffing van het instandhouden van stedenbouwmisdrijven in deze gebieden, discriminatoir was, klaarblijkelijk negatief te beantwoorden is, naar recht verantwoord. (Art. 26, § 2, 2° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

7 juni 2005 P.2005.0200.N nr. 325

BOUWVERGUNNING

Beschermd duingebied – Bouwverbod – Eigendomsrecht.

De bepaling krachtens welke de aanduiding als beschermd duingebied of als voor het duingebied belangrijk landbouwgebied vanaf de publicatie van het besluit een volledig bouwverbod inhoudt, ongeacht de bestemming van het goed, legt een volledig bouwverbod op maar houdt geen ontzetting van eigendom in. (Art. 52, § 1, tweede lid Wet 12 juli 1973.)

11 februari 2005 C.2004.0262.N nr. 88

Constructie opgetrokken zonder bouwvergunning – Definitieve regularisatievergunning – Regularisatievergunning onwettig bevonden door de rechter.

De rechtskracht van een regularisatievergunning wordt bepaald door haar wettigheid, los van elke bestraffing; de eventuele niet verdere strafbaarstelling van de uitvoering of instandhouding van werken, waarvan alleen de strafrechter de onwettigheid van de vergunning vaststelt, brengt niet mee dat een door de strafrechter onwettig bevonden regularisatievergunning, bij afwezigheid van vernietiging of schorsing, de voordien uit een gepleegd bouwmisdrijf ontstane onwettige toestand doet ophouden. (Art. 159 Grondwet 1994; Artikelen 145bis, § 1, 1° en 146 Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

13 september 2005 P.2005.0369.N nr. 424

Schorsing – Milieuvergunning.

Wanneer voor een inrichting zowel een bouwvergunning als een milieuvergunning is vereist, is de bouwvergunning niet meer geschorst als de milieuvergunning is verleend en vangt de termijn van een jaar voor het begin van de werken aan op de dag dat de milieuvergunning wordt verleend (Art. 52 Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw; Art. 5, §§ 1 en 2 Decr. Vl. R. 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.)

6 oktober 2005 C.2003.0226.N nr. 487

SANCTIES

Instandhouding van inbreuken – Artikel 146, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999, zoals

gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 – Wil van de decreetgever om de strafsanctie niet verder te doen gelden – Drie gevallen – Arrest waarbij het Arbitragehof de woorden met betrekking tot het tweede en derde geval.

Uit het vernietigingsarrest 14/2005 van het Arbitragehof van 19 januari 2005 dat in artikel 146, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999 enkel de woorden met betrekking tot het tweede en het derde geval vernietigt, namelijk "voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg", volgt dat de drie gevallen waarin artikel 146 voorziet, geen één ondeelbaar geheel vormen

22 februari 2005 P.2004.1346.N nr. 109

Strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken – Agrarisch gebied met een bijzondere waarde.

Een "landschappelijk waardevol agrarisch gebied" is een "agrarisch gebied met bijzondere waarde" in de zin van artikel 146, vierde lid, Stedenbouwdecreet

22 februari 2005 P.2004.1346.N nr. 109

Bevel tot staking van de werken – Verval – Tweede bevel.

Wanneer overeenkomstig art. 154, lid 5 decr. Vl. Parl. van 18 mei 1999 een eerste bevel tot staking van de werken vervalt, kan een tweede bevel worden bevolen, indien dit bevel voldoet aan de voorwaarden die in artikel 154 worden vermeld; het tweede bevel moet niet gesteund zijn op nieuwe inbreuken of omstandigheden (Art. 154 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

3 november 2005 C.2005.0056.N nr. 561

Strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken – Ruimtelijk kwetsbare gebieden – Ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied.

Voor de toepassing van artikel 146, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999, behoort een ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied niet als zodanig, maar alleen na aanduiding door de Vlaamse regering als grote eenheid natuur in ontwikkeling, tot het ruimtelijk kwetsbaar gebied (Art. 20, 2° Decr. 21 okt. 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu; Art. 146, derde en vierde lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

20 december 2005 P.2005.0970.N nr. 683

Strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken – Ruimtelijk kwetsbare gebieden – Ermee vergelijkbare gebieden.

De uitdrukking "ermee vergelijkbare gebieden" in de zin van artikel 146, vierde lid, Stedenbouwdecreet 1999 dat een opsomming geeft van de ruimtelijk kwetsbare gebieden, zijn gebieden waarvan het bestemmingsopschrift niet overeenstemt met één van de in de opsomming uitdrukkelijk vermelde gebieden maar die op grond van de bestemmingsvoorschriften met één van de uitdrukkelijk vermelde gebieden moeten worden gelijkgesteld (Art. 146, vierde lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

20 december 2005 P.2005.0970.N nr. 683

HERSTEL VAN PLAATS IN DE VORIGE STAAT. BETALING VAN EEN MEERWAARDE

Herstel van plaats in de vorige staat – Brussels Hoofdstedelijk Gewest – Werken uit te voeren om de plaats zijn vroegere aanblik terug te geven – Begrip – Totale of gedeeltelijke vernieling.

Het bevel dat de rechter moet geven teneinde, op vordering van de gemachtigde ambtenaar of van het college van burgemeester en schepenen, de noodzakelijke werken uit te voeren om, in de mate van het mogelijke, aan de plaats zijn vroegere aanblik terug te geven, betreft het geval waarin de gevorderde werkzaamheden neerkomen op de restauratie of het terugplaatsen van de op illegale wijze afgeschafte, weggenomen, gewijzigde of vernietigde materialen of voorwerpen, en niet het geval van een herstel in de vroegere toestand dat zich beperkt tot de volledige of gedeeltelijke sloop van een gebouw dat op illegale wijze is opgetrokken of uitgebreid; de rechter die voormelde volledige of gedeeltelijke sloop beveelt moet niet vooraf vaststellen dat de gevorderde sloop mogelijk is en dat daardoor de plaats in zijn vorige staat hersteld zal worden. (Art. 189, eerste lid, 1° Ordonnantie Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 29 aug. 1991 betreffende de Stedenbouw.)

5 januari 2005 P.2004.1002.F nr. 5

Herstel van plaats in de vorige staat – Toetsing van de wettigheid – Beoordeling door de rechter – Toetsing door het Hof.

Uit de vaststellingen en overwegingen die het arrest bevat hebben de appelrechters hun beslissing dat de herstelvordering kennelijk onredelijk is niet naar recht verantwoord (Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

25 januari 2005 P.2004.1029.N nr. 49

Herstel van plaats in de vorige staat – Vordering – Aard – Doel – Wijziging – Geldigheidsduur.

Ongeacht de wijze van herstel, is de herstelvordering éénzelfde vordering, die ertoe strekt de gevolgen van het stedenbouwkundige misdrijf te doen ophouden, en die samen met de strafvordering voor de rechter wordt aanhangig gemaakt; deze herstelvordering bestaat zodra het bevoegde bestuur ze heeft ingesteld en blijft bestaan zolang de strafrechter daarover geen uitspraak heeft gedaan; niets staat eraan in de weg dat deze vordering in de loop van het geding wordt gewijzigd, zelfs voor het eerst in hoger beroep

22 februari 2005 P.2004.1345.N nr. 108

Herstelvordering – Doel – Gevolg – Algemeen rechtsbeginsel van de legaliteit in strafzaken.

De herstelvordering van artikel 149 Stedenbouwdecreet 1999 beoogt niet de strafbaarstelling van een gedraging maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan; daaruit volgt dat het algemeen rechtsbeginsel van de legaliteit in strafzaken niet geldt voor die herstelvordering

22 februari 2005 P.2004.1345.N nr. 108

Herstel van plaats in de vorige staat – Vordering tot herstel – Onwettigheid van een herstelvordering – Beoordeling.

Bij het bepalen van de werken die ten gevolge van het plegen van een stedenbouwmisdrijf noodzakelijk zijn om de plaats in de vorige toestand te herstellen, moet enkel rekening gehouden worden met de onwettigheid van een herstelvordering wanneer het door de

stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstel mede door deze onwettigheid is bepaald

22 februari 2005 P.2004.1345.N nr. 108

Herstel van plaats in de vorige staat – Vordering tot herstel – Onwettigheid van een herstelvordering – Verband.

Het oorzakelijk verband tussen een herstelvordering, waarvan de onwettigheid wordt aangevoerd, en het gevorderde herstel blijkt niet uit de enkele vaststelling dat de gevorderde maatregel in overeenstemming is met de formulering van de vordering

22 februari 2005 P.2004.1345.N nr. 108

Herstel van plaats in de vorige staat – Vordering tot herstel – Onwettigheid van een herstelvordering – Verband – Beoordeling door de rechter.

Er bestaat geen oorzakelijk verband tussen een herstelvordering, waarvan de onwettigheid wordt aangevoerd, en het gevorderde herstel en er is bijgevolg geen grond om de aangevoerde onwettigheid van de herstelvordering te onderzoeken, wanneer blijkt dat ook zonder deze onwettigheid dezelfde herstelmaatregel noodzakelijk is om de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf te doen ophouden

22 februari 2005 P.2004.1345.N nr. 108

Vordering tot herstel – Aard – Gevolgen voor derdeverkrijger.

De vordering tot herstel in zake stedenbouw heeft geen persoonlijk karakter, maar strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand die met betrekking tot het onroerend goed door uitgevoerde werken of de gegeven bestemming is ontstaan; het zakelijke karakter van die vordering brengt mee dat de derde verkrijger, wanneer de uitspraak over die vordering hem kan worden tegengeworpen, desbetreffend niet meer rechten verkrijgt dan in het vonnis ten aanzien van de gedaagde overlater is vastgesteld, dat hij de gevolgen ondergaat die uit het vonnis voortvloeien en bijgevolg de uitvoering ervan dient te gedogen zonder nochtans zelf het herstel te moeten verwezenlijken

22 februari 2005 P.2004.0998.N nr. 107

Herstelvordering – Stedenbouwkundig inspecteur – Belang.

De stedenbouwkundig inspecteur heeft, als herstelvorderende overheid, slechts belang de strafbare instandhouding van het stedenbouwmisdrijf op te werpen als noodzakelijk steunpunt van zijn vordering.

26 april 2005 P.2004.1469.N nr. 242

Herstelvordering – Toetsing van de wettigheid door de rechter – Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter – Toetsing door het Hof van Cassatie.

De rechter oordeelt onaantastbaar in feite of, gelet op de gegevens van de zaak, het herstelvorderende bestuur zijn vordering heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten waarvan het zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de gevorderde maatregel naar recht en redelijkheid kunnen verantwoorden; het Hof van cassatie gaat alleen na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord (Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

26 april 2005 P.2004.1469.N nr. 242

Herstelvordering – Beoordeling door de rechter.

Krachtens artikel 159 van de Grondwet behoort het tot de bevoegdheid van de rechter om

de vordering, bedoeld in artikel 149 Stedenbouwdecreet 1999 op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust; de rechter moet meer bepaald nagaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen en hij moet deze vordering zonder gevolg laten wanneer mocht blijken dat deze vordering steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, doch het behoort hem niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen (Art. 149, § 1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

3 juni 2005 C.2004.0029.N nr. 313

Meerwaarde – Bevoegdheid van de rechter.

Wanneer geen vordering betreffende de meerwaarde voor hem aanhangig is, kan de rechter die herstelmaatregel niet ambtshalve bevelen. (Art. 149, § 1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

3 juni 2005 C.2004.0029.N nr. 313

Keuze – Bevoegdheid.

De keuze van de gepaste herstelmaatregel komt aan de bevoegde overheid en niet aan de rechter toe (Art. 149, § 1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

3 juni 2005 C.2004.0029.N nr. 313

Herstelvordering – Aard.

De herstelvordering is een civielrechtelijke maatregel die op zichzelf geen rechtsgevolg sorteert maar onlosmakelijk deel uitmaakt van de gerechtelijke procedure (Art. 149 Decr. Vl. Parlement 18 mei 1999.)

10 juni 2005 C.2004.0348.N nr. 333

Constructie opgetrokken zonder bouwvergunning – Definitieve regularisatievergunning – Regularisatievergunning onwettig bevonden door de rechter.

Waar artikel 159, Grondwet de rechter verbod oplegt om toepassing te maken van een door hem onwettig bevonden regularisatievergunning en, bijgevolg, het voordeel toe te kennen van een regularisatie welke deze vergunning ten onrechte verleent, staat het aan hem het gevorderde herstel te bevelen na daartoe vooraf het standpunt van de stedenbouwkundige inspecteur te hebben ingewonnen. (Art. 159 Grondwet 1994; Artikelen 145bis, § 1, 1° en 146 Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

13 september 2005 P.2005.0369.N nr. 424

Constructie opgetrokken zonder bouwvergunning – Definitieve regularisatievergunning – Regularisatievergunning onwettig bevonden door de rechter – Uitnodiging aan de stedenbouwkundig inspecteur om opnieuw standpunt in te nemen over de herstelvordering – Wijziging van dit standpunt.

Geen wetsbepaling verbiedt dat de rechter, wanneer hij het geraadzaam of noodzakelijk acht, de stedenbouwkundige inspecteur uitnodigt om opnieuw een standpunt in te nemen over het door hem gevorderde herstel; een eventuele wijziging van dit standpunt tijdens

het debat wijst nog niet op een beïnvloeding door de rechter of een gebrek aan onpartijdigheid.

13 september 2005 P.2005.0369.N nr. 424

Bevel om de plaats in de vorige staat te herstellen – Vorige staat.

De bepaling van artikel 149, § 1, Stedenbouwdecreet 1999, volgens welke de rechtbank naast de straf, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen, kan bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken en/of bouw– of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen, moet zo worden verstaan dat de rechter verplicht is het herstel te bevelen, zodra dit noodzakelijk is om de gevolgen van de overtreding te doen verdwijnen; hieruit volgt dat herstellen in de vorige staat niet betekent dat de plaats moet hersteld worden in een materiële toestand die identiek is aan de toestand die vóór de bouwovertreding bestond, maar dat het herstellen van de plaats in de vorige toestand ook kan inhouden dat de illegale constructie volledig of gedeeltelijk wordt afgebroken, met inbegrip van de vóór de bouwovertreding op die plaats reeds bestaande constructie die in de wederrechtelijke constructie is geïntegreerd en aldus één geheel uitmaakt

13 september 2005 P.2005.0479.N nr. 428

Bevel om de plaats in de vorige staat te herstellen – Vorige staat.

De bepaling van artikel 149, § 1, Stedenbouwdecreet 1999, volgens welke de rechtbank naast de straf, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen, kan bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken en/of bouw– of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen, moet zo worden verstaan dat de rechter verplicht is het herstel te bevelen, zodra dit noodzakelijk is om de gevolgen van de overtreding te doen verdwijnen; hieruit volgt dat herstellen in de vorige staat niet betekent dat de plaats moet hersteld worden in een materiële toestand die identiek is aan de toestand die vóór de bouwovertreding bestond, maar dat het herstellen van de plaats in de vorige toestand ook kan inhouden dat grondwerken en aanplantingen moeten worden verricht om het terrein in overeenstemming te brengen met zijn bestemming of omgeving, ook al stelt de rechter niet vast dat vóór de bouwovertreding daarop een identieke begroeiing bestond

13 september 2005 P.2005.0522.N nr. 429

Tenuitvoerlegging van de gerechtelijke beslissing – Betekening – Wet Motivering Bestuurshandelingen – Bestuurshandeling.

De betekening van een arrest tot kennisgeving dat het bestuur na het verstrijken van een bepaalde termijn zal overgaan tot de ambtshalve uitvoering van het arrest, is geen bestuurshandeling in de zin van de wet van 29 juli 1991 (Art. 1 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

6 oktober 2005 C.2003.0146.N nr. 486

Herstel van plaats in de vorige staat – Maatregel bevolen door de rechter – Grondslag – Misdrijf.

De herstelvordering kan worden gegrond op het misdrijf van het uitvoeren van werken of het oprichten van constructies zonder of in strijd met een stedenbouwkundige vergunning, dat een zelfstandig misdrijf uitmaakt dat onderscheiden is van het misdrijf van instandhouding, zonder dat het herstel ook zou moeten worden gebaseerd op grond van het ten laste gelegde misdrijf van instandhouding (Artikelen 149, 150 en 151

Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

15 november 2005 P.2005.0830.N nr. 595

Herstel van plaats in de vorige staat – Maatregel bevolen door de rechter – Doel – Grondslag.

De herstelvordering die strekt tot afdwinging van de stedenbouwregels in de gevallen waarin die regels worden overtreden, heeft in dit opzicht niet zozeer een bepaald misdrijf als grondslag, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet–naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Artikelen 149, 150 en 151 Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

15 november 2005 P.2005.0830.N nr. 595

Eerste rechter – Uitspraak over herstelmaatregel nadat bij een eerder niet aangevochten vonnis over schuldvraag werd geoordeeld – Hoger beroep – Appelrechters – Uitspraak over herstelvordering.

Wanneer hoger beroep wordt ingesteld tegen een vonnis dat uitspraak doet over de herstelmaatregel inzake stedenbouw nadat bij een eerder niet aangevochten vonnis over de schuldvraag was geoordeeld, moeten de appelrechters over de herstelvordering uitspraak doen

13 december 2005 P.2005.0893.N nr. 668

Instandhoudingsmisdrijf – Strafbaar karakter – Opheffing – Verval van de strafvordering – Herstelvordering.

De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding inzake stedenbouw heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg; bij ontstentenis van anders luidende bepaling brengt deze wijziging niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstelvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstelvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest (Artikelen 146, derde lid, en 149, § 1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

13 december 2005 P.2005.0693.N nr. 666

Aard van de herstelvordering – Afzonderlijke uitspraak over schuldvraag bij stedenbouwmisdrijf en over herstelvordering.

Nu de herstelvordering ingesteld door de stedenbouwkundig inspecteur van burgerrechtelijke aard is, brengt dat met zich mee dat wanneer de rechter bij een eerste vonnis een inbreuk op de wetgeving inzake stedenbouw bewezen verklaart, hij, ongeacht de op te leggen straf, bij een later vonnis nog uitspraak kan doen over de herstelvordering die voor hem gelijktijdig met de strafvordering door de stedenbouwkundig inspecteur was ingesteld

13 december 2005 P.2005.0893.N nr. 668

ALLERLEI

Artikel 146, vierde lid, Stedenbouwdecreet 1999, zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 – Agrarisch gebied met een bijzondere waarde.

Een "landschappelijk waardevol agrarisch gebied" is een "agrarisch gebied met bijzondere waarde" in de zin van artikel 146, vier lid, Stedenbouwdecreet

13 september 2005 P.2005.0479.N nr. 428

Artikel 99, § 1, Stedenbouwdecreet 1999, zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 – Aanmerkelijke reliëfwijziging van de bodem – Begrip – Criterium.

Uit artikel 99, § 1, eerste lid, 4°, Stedenbouwdecreet 1999 dat bepaalt dat niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk mag wijzigen en artikel 99, § 1, vijfde lid, dat bepaalt dat als aanmerkelijke reliëfwijziging onder meer beschouwd wordt elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of de functie van het terrein wijzigt, volgt dat niet de omvang van de hoogte– of dieptewijziging op zich, maar wel de invloed van deze wijziging op de bestemming, het feitelijk gebruik of het uitzicht van het terrein voor de vereiste van een voorafgaande vergunning determinerend is

13 september 2005 P.2005.0522.N nr. 429

Constructies gebouwd vóór de allereerste, definitieve vaststelling van het gewestplan – Vermoeden van vergunning – Toepassing.

De strafrechter dient toepassing te maken van de regel dat de constructies waarvan door enig bewijsmateriaal wordt aangetoond dat ze gebouwd zijn na de inwerkingtreding van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, maar die dateren van vóór de allereerste, definitieve vaststelling van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, vermoed worden te zijn vergund indien de overheid niet kan aantonen door enig bewijsmateriaal, behoudens getuigenverklaringen, zoals door middel van een goedgekeurd bouwplan, een proces–verbaal of een bezwaarschrift, dat de constructie in overtreding werd opgericht, nu dat statuut bestaat onafhankelijk van en voorafgaand aan de vermelding ervan in het vergunningenregister of het ontwerp ervan (Artikelen 96, § 4, tweede lid, en 191, § 1, zesde lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

13 december 2005 P.2005.0891.N nr. 667

Instandhouden van een inbreuk – Burgerlijke rechtsvordering ingesteld voor de onderzoeksrechter – Latere opheffing van de strafwet – Verval van de strafvordering – Voortbestaan van de burgerlijke rechtsvordering.

De opheffing van het strafbare karakter van feiten die voorheen een misdrijf uitmaakten heeft alleen het verval van de strafvordering tot gevolg, maar brengt niet mee dat deze feiten niet langer een fout zouden zijn, noch dat de strafrechter voor wie de burgerlijke rechtsvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de feiten nog strafbaar waren, daardoor zijn bevoegdheid verliest

13 december 2005 P.2005.0762.N nr. 671

Geen conclusie – Motiveringsverplichting van de rechter – Instandhoudingsmisdrijf – Strafuitsluitingsgrond.

Bij ontstentenis van een conclusie die in het bijzonder de toepassing van de strafuitsluitingsgrond bij een instandhoudingsmisdrijf inzake stedenbouw inroept, moet de

strafrechter niet in het bijzonder zijn oordeel met betrekking tot de niet–toepassing van deze uitsluitingsgrond wegens het gelegen zijn van de constructie in een ruimtelijk kwetsbaar gebied motiveren (Art. 146, eerste en derde lid Stedenbouwdecreet 1999 Decr. van de Vlaamse Raad 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.)

13 december 2005 P.2005.0688.N nr. 665

STRAF

ALGEMEEN. STRAF EN MAATREGEL. WETTIGHEID

Artikel 1, K.B. nr 22 van 24 okt. 1934 – Beroepsverbod – Wetswijziging – Omzetting van het verbod van rechtswege in een facultatief verbod waarvan de strafrechter de duur bepaalt – Aard van het gewijzigde verbod – Nieuwe bijkomende straf – Veroordeling – Wettigheid.

Het verbod om bepaalde functies, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen, bepaald bij artikel 1 van het koninklijk besluit nr 22 van 24 oktober 1934, was vroeger een ontzetting bij wijze van veiligheidsmaatregel, maar is thans, sinds de wijziging bij wet van 2 juni 1998, een ontzetting bij wijze van bijkomende straf en kan derhalve enkel worden opgelegd voor feiten gepleegd na de inwerkingtreding van voornoemde wet (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 2, eerste lid Strafwetboek.)

17 mei 2005 P.2004.1571.N nr. 282

Terbeschikkingstelling van de regering – Toepassing door de rechter.

Geen wettelijke bepaling belet de rechter de terbeschikkingstelling van de regering, op grond van een veroordeling hoofdens de artikelen 375 en 376 Strafwetboek, ambtshalve op te leggen, en evenmin wordt voorgeschreven dat de beklaagde voorafgaandelijk dient verwittigd te worden van deze mogelijkheid. (Art. 23bis Wet Bescherming Maatschappij.)

14 juni 2005 P.2005.0550.N nr. 342

Wettigheid – Redelijke termijn – Overschrijding – Sanctie – Vermindering van de straf.

Overeenkomstig artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering kan de rechter, indien de duur van de strafvordering de redelijke termijn overschrijdt, voor zover deze overschrijding de betrouwbaarheid van het bewijs niet aantast of de uitoefening van het recht van verdediging niet onherstelbaar belemmert, een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf; de rechter kan ook binnen de perken van de wettelijke strafbepaling een lagere straf uitspreken dan deze die hij zonder overschrijding van de redelijke termijn zou hebben uitgesproken, op voorwaarde dat deze strafvermindering reëel en meetbaar is

21 juni 2005 P.2005.0526.N nr. 362

Wettigheid – Verbeurdverklaring – Politie– of veiligheidsmaatregel.

Het arrest dat, als politie– of veiligheidsmaatregel, de verbeurdverklaring van inbeslaggenomen voorwerpen beveelt ofschoon geen enkele wettelijke bepaling in die verbeurdverklaring voorziet, is onwettig (Art. 14 Grondwet 1994.)

12 juli 2005 P.2005.0745.F nr. 388

Artikel 38, § 3, Wegverkeerswet – Verval van het recht tot sturen uitgesproken als straf – Artikel 48.1°, Wegverkeerswet – Besturen van een motorvoertuig spijts verval –

Mogelijkheid om het herstel in het recht tot sturen afhankelijk te maken van examens en onderzoeken.

Wanneer, zoals in geval van inbreuk op artikel 48.1°, Wegverkeerswet, het verval wordt uitgesproken als straf, biedt artikel 38, § 3, Wegverkeerswet de rechter de mogelijkheid het herstel in het recht tot sturen afhankelijk te maken van het slagen voor een theoretisch examen, een praktisch examen, een geneeskundig onderzoek en een psychologisch onderzoek.

13 september 2005 P.2005.0466.N nr. 427

Misdrijf – Nieuwe wet – Nieuwe straf – Wettigheid.

Het verbod om bepaalde functies, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen, dat is voorgeschreven bij art. 1, K.B. nr 22, 24 okt. 1934, als gewijzigd bij wet 2 juni 1998, is een bijkomende straf en kan derhalve niet worden toegepast op feiten die gepleegd zijn vóór de inwerkingtreding van voornoemde wet (Art. 2 Strafwetboek.)

20 september 2005 P.2005.0393.N nr. 444

Strafvervolging – Redelijke termijn – Overschrijding.

Indien de redelijke termijn voor de berechting is overschreden moet de rechter in de regel een straf uitspreken die daadwerkelijk en op meetbare wijze verminderd is ten opzichte van de straf die hij had kunnen opleggen indien de redelijke termijn niet overschreden was, hij kan zelfs hetzij de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring, hetzij een straf die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf uitspreken (Art. 21ter Wetboek van Strafvordering.)

4 oktober 2005 P.2005.0675.N nr. 477

Veroordeling tot geldboete in eerste aanleg – Hoger beroep van de beklaagde alleen – Veroordeling tot werkstraf in hoger beroep – Verzwaring van de straf – Wettigheid.

De beklaagde kan op zijn hoger beroep alleen niet worden veroordeeld tot een zwaardere straf dan die welke door de eerste rechter is uitgesproken (Art. 202 Wetboek van Strafvordering.)

11 oktober 2005 P.2005.0988.N nr. 500

Wettigheid – Bedrag door het O.M. voorgesteld tot verval van de strafvordering – Niet–betaling van het voorgestelde bedrag – Vervolging – Straf die hoger ligt dan het bedrag van de minnelijke schikking – Artikel 7.1, E.V.R.M. – Wettigheid van de straffen.

Art. 7, § 1, E.V.R.M., betreffende de wettigheid van de straffen verbiedt de rechter niet een straf uit te spreken die hoger ligt dan het bedrag dat door het O.M. tot verval van de strafvordering is voorgesteld. (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

9 november 2005 P.2005.1026.F nr. 580

Feit van aard om door een correctionele straf te worden gestraft – Werkstraf – Duur.

Wanneer het feit van aard is om door een correctionele straf te worden gestraft, kan de rechter de dader, als hoofdstraf, een werkstraf opleggen, die niet lager dan zesenveertig uren, noch hoger dan driehonderd uren mag zijn (Art. 37ter Strafwetboek.)

6 december 2005 P.2005.1201.N nr. 647

VRIJHEIDSSTRAFFEN

Tenuitvoerlegging – Veroordeelde vreemdeling – Ministeriële maatregel tot voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering uit het – Aard.

De voorlopige invrijheidstelling van een veroordeelde vreemdeling met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk is geen wijze van uitvoering van een vrijheidsstraf, maar een ministeriële maatregel waardoor de strafuitvoering wordt geschorst en de verjaring van de straf opnieuw loopt

15 februari 2005 P.2004.1598.N nr. 93

Tenuitvoerlegging – Veroordeelde vreemdeling – Ministeriële maatregel tot voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering uit het – Wettelijke herhaling.

Op het ogenblik dat de veroordeelde vreemdeling, die zijn straf nog niet volledig heeft ondergaan, voorlopig in vrijheid wordt gesteld met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk, wordt hij niet definitief in vrijheid gesteld en gaat de termijn van vijf jaar, bedoeld in artikel 56, tweede lid, Strafwetboek voor de toepassing van de wettelijke herhaling, niet in.

15 februari 2005 P.2004.1598.N nr. 93

Rechtspersonen – Omzetting van de vrijheidsstraf – Vrijheidsstraf van minder dan één maand – Minimumgeldboete.

Krachtens art. 41bis, § 1, aanhef, eerste streepje, Strafwetboek, zijn de geldboeten toepasselijk op misdrijven gepleegd door rechtspersonen in criminele en correctionele zaken, wanneer de wet op het feit vrijheidsstraf en geldboete stelt, of een van de straffen alleen, een geldboete van minimum vijfhonderd euro vermenigvuldigd met het

28 juni 2005 P.2004.1628.N nr. 378

GELDBOETE EN OPDECIEMEN

Invoering van de euro – Misdrijf gepleegd vóór 1 januari 2002 – Geldboete opgelegd na 1 januari 2002 – Toepassing van een deler die lager is dan de wettelijke omrekeningskoers van de nieuwe.

De geldboete die verbonden is aan een misdrijf dat gepleegd is vóór de inwerkingtreding, op 1 januari 2002, van de Wet 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, maar opgelegd wordt na de inwerkingtreding ervan, moet worden verhoogd overeenkomstig de oude wet die gunstiger is, waarbij het bedrag in Belgische frank wordt omgezet in euro door het te delen door 40,3399 (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Artikelen 2, 3 en 4 Wet 1 januari 2002; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

6 april 2005 P.2004.1697.F nr. 201

Douane en accijnzen – Veroordeling tot een geldboete – Aard – Gevolg – Artikel 50, Sw. – Toepasselijkheid.

Artikel 50, eerste lid, Strafwetboek geldt ook voor de enige boete die in zake douane en accijnzen tegen de overtreders wordt uitgesproken, daar zij het materiële feit van de overtreding treft en een zakelijk karakter heeft

8 november 2005 P.2005.0791.N nr. 571

ANDERE STRAFFEN

Bijzondere verbeurdverklaring – Verbeurdverklaring uitgesproken bij toepassing van artikel 505, derde lid, Strafwetboek – Burgerlijke partij – Verbeurdverklaring bij toepassing van artikel 43bis Strafwetboek – Belang.

Wanneer een arrest, op vordering van de burgerlijke partij, de verbeurdverklaring beveelt van voorwerpen bij toepassing van artikel 505, derde lid, Strafwetboek, heeft die burgerlijke partij er geen belang bij dat die verbeurdverklaring ook met toepassing van artikel 43bis Strafwetboek zou bevolen worden. (Artikelen 42, 3°, 43bis en 505, derde lid Strafwetboek.)

11 januari 2005 P.2004.1087.N nr. 17

Bijzondere verbeurdverklaring – Verbeurdverklaring uitgesproken bij toepassing van artikel 505, derde lid, Strafwetboek – Aard – Burgerlijke partij.

De verbeurdverklaring uitgesproken met toepassing van artikel 505, derde lid, Strafwetboek heeft onder meer een zakelijk karakter zodat het in dat opzicht irrelevant is voor een burgerlijke partij ten laste van welke beklaagde die verbeurdverklaring wordt uitgesproken. (Artikelen 42, 3° en 505, eerste lid, 2° en derde lid Strafwetboek.)

11 januari 2005 P.2004.1087.N nr. 17

Werkstraf – Weigering – Motivering.

Ofschoon art. 37ter, § 3, al. 2, Sw. bepaalt dat de rechter die weigert een werkstraf uit te spreken zijn beslissing met redenen moet omkleden, omschrijft die bepaling deze motiveringsplicht niet nader en verwijst zij met name niet naar de specificiteitsvereisten van art. 195, tweede lid, Sv.

8 juni 2005 P.2005.0349.F nr. 327

Verval van het recht tot sturen – Motivering.

De rechter die een facultatieve straf van vervallenverklaring van het recht tot sturen uitspreekt zonder dat hij die straf motiveert, verantwoordt zijn beslissing niet naar recht (Art. 195, tweede en derde lid Wetboek van Strafvordering.)

29 juni 2005 P.2004.1715.F nr. 384

Verval van het recht tot sturen – Onwettigheid – Vernietiging – Omvang.

Wanneer op het enkel hoger beroep van de beklaagde, de appelrechters het door het beroepen vonnis voor een bewezen verklaarde telastlegging opgelegde verval van het recht tot sturen van alle motorvoertuigen van de categorie B uitbreiden tot alle categorieën van voertuigen zoals bepaald in artikel 2, §1, van het koninklijk besluit van 23 maart 1998, en aldus ten onrechte de toestand van de beklaagde hebben verzwaard, vernietigt het Hof de bestreden beslissing in zoverre deze voor die telastlegging een straf oplegt en verwijst het de zaak naar een vonnisgerecht zitting houdend in hoger beroep (Art. 427 Wetboek van Strafvordering; Art. 2, § 1 K.B. 23 maart 1998.)

6 september 2005 P.2005.0462.N nr. 409

Definitieve vervallenverklaring – Blijvende ongeschiktheid – Verval van het recht tot sturen – Wegverkeerswet – Artikel 42.

Naar luid van art. 42 Wegverkeerswet moet het verval van het recht tot sturen uitgesproken worden wanneer, naar aanleiding van een veroordeling wegens overtreding van de politie over het wegverkeer of wegens een verkeersongeval te wijten aan het

persoonlijk toedoen van de dader, de schuldige lichamelijk ongeschikt wordt bevonden tot het besturen van een motorvoertuig, in welk geval het verval wordt uitgesproken, hetzij definitief, hetzij voor een termijn gelijk aan de waarschijnlijke duur van de ongeschiktheid, al naargelang deze blijvend of voorlopig blijkt te zijn; het blijvend karakter van een ongeschiktheid kan niet worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat het momenteel niet mogelijk is om het einde ervan te bepalen

14 september 2005 P.2005.0402.F nr. 432

Verval van het recht tot sturen – Gewoon uitstel – Proeftijd – Duur.

Naar luid van art. 8, § 1, derde lid, Probatiewet, mag de duur van het uitstel niet minder dan een jaar bedragen, met ingang van de datum van het vonnis of het arrest; de beslissing waarbij een beklaagde wordt veroordeeld tot het verval van het recht om enig motorrijtuig te besturen gedurende vijftien dagen met zeven dagen uitstel, is bijgevolg onwettig.

19 oktober 2005 P.2005.0730.F nr. 517

Verplichte straf van ontzetting uit bepaalde rechten – Bijzondere motiveringsplicht.

Wanneer de bijkomende straf van ontzetting uit bepaalde rechten verplicht is, geldt daarvoor geen bijzondere motiveringsplicht.

19 oktober 2005 P.2005.0900.F nr. 521

Ontzetting uit bepaalde rechten – Correctionele veroordeling wegens aanranding van de eerbaarheid of verkrachting – Verplicht karakter van de ontzetting.

Krachtens art. 378 Sw., in de versie die van toepassing was vóór de inwerkingtreding W. 28 nov. 2000, moet de ontzetting uit de rechten die in de nummers 1, 3, 4 en 5 van art. 31 Sw. staan opgesomd, tegen eenieder worden uitgesproken die voor feiten van aanranding van de eerbaarheid of van verkrachting is veroordeeld, zelfs bij correctionalisering wegens verzachtende omstandigheden (Artikelen 31, 33 en 378 Strafwetboek.)

19 oktober 2005 P.2005.0900.F nr. 521

Motiveringsplicht – Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen.

De rechter die tegen een beklaagde de ontzetting uit bepaalde rechten uitspreekt moet de wettelijke bepalingen niet vermelden die de duur van die bijkomende straf vastleggen, op voorwaarde dat hij deze vermeldt die de bestanddelen van de bewezen verklaarde misdrijven en de erop gestelde straffen bepalen

19 oktober 2005 P.2005.0900.F nr. 521

Bijzondere verbeurdverklaring – Vermogensvoordelen.

Uit de artikelen 42, 3°, en 43bis, eerste en tweede lid, Strafwetboek volgt dat vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen zowel goederen en waarden als elk economisch voordeel uit een misdrijf, het weze een belastingsmisdrijf, omvatten, ook als ze niet in het vermogen kunnen geïndentificeerd worden

8 november 2005 P.2005.0996.N nr. 575

ZWAARSTE STRAF

Wetten. Decreten. Ordonnanties. Besluiten – Werking in de tijd en in de ruimte – Werking in de tijd – Wegverkeer – Wegverkeerswet – Wet 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – Staat van dronkenschap – Straf – Wijziging – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004.

In zoverre zij van toepassing zijn op vóór 1 maart 2004 gepleegde misdrijven, schenden de artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij de wet van 7 februari 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1402.N nr. 140

Wegverkeerswet – Artikel 69bis – Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33, W. 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, in werking getreden op 1 maart 2004, kan de boete bij gebreke van betaling binnen de voorgeschreven termijn, voor de toepassing van de Wegverkeerswet, in afwijking van art. 40 Sw., door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig worden vervangen; hieruit volgt dat voor vluchtmisdrijf als bepaald in art. 33, § 1, 1°, Wegverkeerswet, gepleegd vóór 1 maart 2004, de vervangende straf die door de nieuwe wet is bepaald lichter is dan deze die vóór de inwerkingtreding ervan toepasselijk was (Artikelen 33, § 1, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Wegverkeerswet – Artikel 69bis – Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33, W. 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, in werking getreden op 1 maart 2004, kan de boete bij gebreke van betaling binnen de voorgeschreven termijn, voor de toepassing van de Wegverkeerswet, in afwijking van art. 40 Sw., door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig worden vervangen; hieruit volgt dat voor het misdrijf als bepaald in art. 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet, gepleegd vóór 1 maart 2004, de vervangende straf die door de nieuwe wet is bepaald lichter is dan deze die vóór de inwerkingtreding ervan toepasselijk was (Artikelen 34, § 2, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Vervangende straf – Wegverkeerswet – Artikel 69bis – Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Lichter dan de straf die door de wet op het ogenblik van het plegen van de feiten was gesteld, is de vervangende straf van verval van het recht tot het besturen van een motorrijtuig die, krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33 van de wet van 7 februari 2003 en in werking getreden op 1 maart 2004, in de plaats komt van de vervangende gevangenisstraf die vroeger bij art. 40 Sw. was bepaald; de appelrechters die de beklaagde voor overtreding van art. 33, § 1, 1°, van de voormelde Wegverkeerswet tot de vervangende gevangenisstraf veroordelen voor de geldboete die op het ogenblik dat het misdrijf is gepleegd van toepassing is, leggen een straf op die zwaarder is dan de straf die

op het tijdstip van het vonnis van kracht is en verantwoorden hun beslissing niet naar recht (Artikelen 33, § 1, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

11 mei 2005 P.2005.0114.F nr. 274

Hoofd– en bijkomende straffen bepaald in twee wetten – Respectieve zwaarte van de straffen – Identieke maximum van de hoofdgevangenisstraf – Hoger minimum van de hoofdgevangenisstraf.

Om de zwaarte van de correctionele straffen te bepalen, worden in de regel alleen de hoofdstraffen en niet de bijkomende straffen in aanmerking genomen; bij gevangenisstraffen dient de respectieve duur ervan te worden vergeleken, zodat wanneer hun maximum gelijk is, de strengste wet deze is die de hoogste minimumstraf bepaalt

15 juni 2005 P.2005.0278.F nr. 344

Meerdaadse samenloop – Zelfde straf – Artikel 65, eerste lid, Sw. – Toepasselijkheid.

Artikel 65, eerste lid, Strafwetboek, dat bepaalt dat wanneer een zelfde feit verscheidene misdrijven oplevert of wanneer verschillende misdrijven, die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, gelijktijdig worden voorgelegd aan een zelfde feitenrechter, alleen de zwaarste straf wordt uitgesproken, is ook toepasselijk voor verschillende misdrijven waarop dezelfde straf is gesteld; in dat geval wordt slechts eenmaal deze straf uitgesproken.

21 juni 2005 P.2005.0247.N nr. 361

Werkstraf – Geldboete.

Een werkstraf is, wegens het voorwerp ervan, zwaarder dan een geldboete, aangezien de weerslag ervan op de individuele vrijheid groter is

11 oktober 2005 P.2005.0988.N nr. 500

Weging – Criteria.

De relatieve zwaarwichtigheid van twee straffen wordt niet alleen gemeten met betrekking tot hun duur of hun strafmaat, maar ook met betrekking tot hun aard, karakter, soort of voorwerp

11 oktober 2005 P.2005.0988.N nr. 500

Werking van de wet in de tijd – Opeenvolging van drie strafwetten in de tijd – Straf op ogenblik van uitspraak lichter dan op ogenblik van het plegen misdrijf, maar zwaarder dan in de tussenliggende periode – Toepasselijke straf.

Wanneer bij de opeenvolging van drie strafwetten in de tijd, de straf gesteld door de eerste wet, die van kracht was op het ogenblik van het plegen van het misdrijf, zwaarder is dan de straf gesteld door de derde wet, die van kracht is op het ogenblik van de uitspraak, maar deze straf, op haar beurt, strenger is dan de straf die op het misdrijf was gesteld tussen het ogenblik van het plegen ervan en de uitspraak, dient de straf te worden toegepast, die op het misdrijf was gesteld door de minst zware tweede tussenliggende wet (Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

8 november 2005 P.2005.0915.N nr. 572

SAMENLOOP

Veroordelingen uitgesproken door verschillende rechtbanken.

De regels van de meerdaadse samenloop van misdrijven zijn van toepassing ook als de veroordelingen door verschillende rechtbanken zijn uitgesproken (Artikelen 58 tot 64 Strafwetboek.)

9 maart 2005 P.2004.1591.F nr. 145

Douane en accijnzen – Voortgezette sluikinvoer van verboden goederen – Eenzelfde misdadig opzet – Geldboete – Tweemaal de waarde van de goederen – Bijzonder karakter – Wijze van berekening.

Artikel 65, eerste lid, Strafwetboek is ook toepasselijk bij sluikinvoer van verboden goederen, die door artikel 220 A.W.D.A. gestraft wordt met gevangenisstraf en waarvoor artikel 221, § 2, A.W.D.A., naast de verbeurdverklaring van de goederen, voorziet in een geldboete van tweemaal de waarde van de goederen, zodat in het geval van verschillende feiten van voortgezette sluikinvoer van verboden goederen, de strafrechter slechts één gevangenisstraf en één geldboete kan opleggen; gelet op de wettelijke omschrijving van de geldboete moet het bedrag evenwel worden berekend op de waarde van het geheel van de goederen die het voorwerp van de voortgezette sluikinvoer uitmaken

21 juni 2005 P.2005.0247.N nr. 361

VERZACHTENDE OMSTANDIGHEDEN. VERSCHONINGSGRONDEN

Straf en strafmaat – Feiten strafbaar met opsluiting van twintig tot dertig jaar – Verzachtende omstandigheden – Correctionalisering – Toepasselijke straf.

Wanneer de feiten, die krachtens de artikelen 468, 471, 472 en 473, derde lid, van het Strafwetboek strafbaar zijn met opsluiting van twintig tot dertig jaar, wegens het bestaan van verzachtende omstandigheden werden gecorrectionaliseerd, zijn die feiten krachtens de artikelen 80, tweede lid, en 25, eerste lid, van het Strafwetboek strafbaar met een correctionele gevangenisstraf van ten minste drie jaar en ten hoogste tien jaar. (Artikelen 25 en 80 Strafwetboek.)

1 maart 2005 P.2005.0008.N nr. 126

Vonnissen en arresten – Redenen – Wettelijke bepalingen – Vermeldingen.

Aangezien het arrest opgave doet van de wettelijke bepalingen die de bestanddelen van het aan de beklaagde ten laste gelegde misdrijf omschrijven en van die waarbij de straf wordt bepaald, moet het daarenboven, als het geval zich voordoet, geen melding maken van art. 1 W. Verzachtende Omstandigheden

7 december 2005 P.2005.1308.F nr. 652

ALLERLEI

Motivering – Straftoemeting t.a.v. verschillende beklaagden.

De feitenrechter bepaalt op onaantastbare wijze, binnen de grenzen van de wet, op een wijze die beknopt mag zijn doch nauwkeurig moet zijn, de redenen van zijn keuze voor de strafmaat die hij in verhouding acht tot de zwaarte van de bewezen verklaarde misdrijven en de individuele strafwaardigheid van elke beklaagde, zonder dat hij de redenen dient op te geven waarom hij de medebeklaagden al dan niet tot een gelijke straf veroordeelt (Art. 195, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

8 juni 2005 P.2005.0349.F nr. 327

Straftoemeting t.a.v. verschillende beklaagden – Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter.

De feitenrechter bepaalt op onaantastbare wijze, binnen de grenzen van de wet, op een wijze die beknopt mag zijn doch nauwkeurig moet zijn, de redenen van zijn keuze voor de strafmaat die hij in verhouding acht tot de zwaarte van de bewezen verklaarde misdrijven en de individuele strafwaardigheid van elke beklaagde, zonder dat hij de redenen dient op te geven waarom hij de medebeklaagden al dan niet tot een gelijke straf veroordeelt (Art. 195, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

8 juni 2005 P.2005.0349.F nr. 327

Individualisering van de straf.

Er bestaat geen algemeen rechtsbeginsel van individualisering van de straf.

8 juni 2005 P.2005.0349.F nr. 327

Begrip – Rechten van de Mens – E.V.R.M. – Artikel 7.1 – Bericht – Onderzoek in strafzaken – Beslag op financiële rekeningen – Bewarende maatregel.

De inbeslagneming van financiële rekeningen die is bepaald bij de artikelen 35 en 35ter, Sv., is een bewarende maatregel die niettegenstaande de gevolgen voor de persoon die erdoor wordt geschaad, niet het karakter heeft van een straf in de zin van art. 7.1, E.V.R.M. (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Artikelen 35 en 35ter Wetboek van Strafvordering.)

22 juni 2005 P.2005.0664.F nr. 365

Probatieuitstel – Bijzondere voorwaarden.

Krachtens art. 1, § 2, Probatiewet kan het vonnisgerecht aan het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen bijzondere voorwaarden verbinden die het vastlegt en die de veroordeelde onder toezicht van de Probatiecommissie moet naleven; die voorwaarden kunnen zowel verplichtingen van algemene als van bijzondere aard inhouden, aangezien de voormelde commissie met name bevoegd is om deze geheel of gedeeltelijk op te schorten, ze te preciseren of ze aan de omstandigheden aan te passen.

14 september 2005 P.2005.0450.F nr. 433

Probatieuitstel – Bijzondere voorwaarden – Algemene voorwaarde van goed gedrag.

Probatievoorwaarden kunnen weliswaar worden geïndividualiseerd teneinde de specifieke oorzaken van de misdadigheid op te heffen of toch minstens te bestrijden, doch daarnaast kunnen er tevens algemene voorwaarden van goed gedrag, zonder welke geen probatie mogelijk is, uitdrukkelijk worden bepaald

14 september 2005 P.2005.0450.F nr. 433

Redengeving – Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Inlichtingenbulletin en strafblad – Miskenning van de bewijskracht van de akten.

Aangezien de bestreden beslissing niet naar het signalisatieblad, het inlichtingenbulletin of het strafblad van de beklaagde verwijst, kan zij de bewijskracht van die akten niet miskennen.

19 oktober 2005 P.2005.1041.F nr. 523

Redengeving – Cassatiemiddel – Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Feitelijk gegeven – Bevoegdheid van het Hof.

Het middel dat aanvoert dat eiser, in strijd met wat het bestreden arrest vaststelt, geen gerechtelijk verleden had, vereist een onderzoek van feitelijke gegevens waarvoor het Hof niet bevoegd is

19 oktober 2005 P.2005.1041.F nr. 523

Motiveringsplicht.

De rechter moet alleen aan de bijzondere motiveringsplicht voldoen, in zoverre hij, enerzijds, een straf wil opleggen die hij niet diende uit te spreken, en hij, anderzijds, een straf wil opleggen die zwaarder is dan het wettelijk minimum

19 oktober 2005 P.2005.0900.F nr. 521

Bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke – Verplichting tot het betalen van een bedrag – Aard – Verhoging met opdeciemen.

De door de rechter bij iedere veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf uit te spreken verplichting om een bijdrage te betalen aan het bijzonder Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden is geen straf; de rechter dient de verhoging van de op te leggen opdeciemen toe te passen vanaf de inwerkingtreding van de wet die deze verhoging bepaalt, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten (Art. 29 Wet 1 aug. 1985.)

29 november 2005 P.2005.0714.N nr. 633

STRAFVORDERING

Instellen van de vervolgingen – Vervolgingen gegrond op een miskenning van het geheim van het onderzoek.

Miskenning van het geheim van het vooronderzoek kan alleen invloed hebben op strafvervolgingen, als deze gegrond zijn op die miskenning of als de verzamelde bewijzen daarna op die miskenning zijn gegrond

23 februari 2005 P.2004.1702.F nr. 114

Verjaring – Schorsing – Gronden – Nieuwe wet – Toepassing.

De regels van de verjaring behoren niet tot de bepaling van het strafbare feit of de straf bedoeld in artikel 7.1 E.V.R.M. zodat dit artikel niet eraan in de weg staat dat een beklaagde met toepassing van een nieuwe verjaringswet en de eruit voortspruitende beperkingen wordt veroordeeld (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Verjaring – Schorsing – Gronden.

Zijn onverminderd van toepassing voor de misdrijven gepleegd ten laatste op 1 september 2003, de schorsingsgronden van de verjaring, die bepaald zijn bij artikel 24, 1°, Voorafgaande Tiel van het Wetboek van Strafvordering zoals gewijzigd door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 (Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Strafvervolging – Redelijke termijn – Overschrijding.

Indien de redelijke termijn voor de berechting is overschreden moet de rechter in de regel een straf uitspreken die daadwerkelijk en op meetbare wijze verminderd is ten opzichte van de straf die hij had kunnen opleggen indien de redelijke termijn niet overschreden was, hij kan zelfs hetzij de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring, hetzij een straf die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf uitspreken (Art. 21ter Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

4 oktober 2005 P.2005.0675.N nr. 477

Instellen van de strafvordering – Openbaar ministerie – Ontdekking van een misdrijf door het lezen van een vertrouwelijk stuk.

Het staat aan het O.M. om bij de ontdekking van een misdrijf, ook al heeft het hiervan op regelmatige wijze door het lezen van een vertrouwelijk stuk kennis genomen, de gevolgen te beoordelen die het eruit dient af te leiden en te oordelen of het mogelijk is om een regelmatig bewijs hiervan te verkrijgen

19 oktober 2005 P.2005.1287.F nr. 526

Regelmatigheid van de rechtspleging – Nietigheid van een proces–verbaal opgesteld op grond van een dossier van de jeugdrechtbank.

De eventuele nietigheid van een proces–verbaal van het O.M. op grond van stukken die eigen zijn aan een dossier van de jeugdrechtbank, kan niet worden uitgebreid tot de vaststelling dat een misdrijf blijkt te zijn gepleegd of gaande is en dat er bijgevolg grond is om de passende daden van vooronderzoek of van gerechtelijk onderzoek te stellen om het bewijs ervan te vergaren of eraan een einde te maken

19 oktober 2005 P.2005.1287.F nr. 526

Vervolgingen tegen een lid van één van beide Kamers – Op gang brengen van de strafvordering – Bevoegdheid.

Door de vervolging in strafzaken van een lid van een van beide Kamers, tijdens de zitting, aan de ambtenaren van het openbaar ministerie en de bevoegde ambtenaren voor te behouden, belet art. 59, vierde lid, G.W., dat de strafvordering door een burgerlijke partijstelling voor de onderzoeksrechter wordt ingezet; die regel belet de procureur des Konings niet te vorderen dat de onderzoeksrechter een onderzoek instelt, waarbij hij met name rekening houdt met art. 59 G.W. en waardoor de strafvordering aldus regelmatig wordt ingezet. (Art. 59 Grondwet 1994.)

23 november 2005 P.2005.1343.F nr. 623

SUCCESSIERECHTEN

Tarieven – Vlaamse Gewest – Tarieven tussen samenwonenden – Samenwonenden.

Personen die wegens een ernstige ziekte noodgedwongen opgenomen worden in een instelling of verzorgingstehuis worden, voor de toepassing van de successietarieven tussen samenwonenden in het Vlaamse Gewet, geacht te blijven samenwonen met de partner met wie ze voor hun opname ten minste drie jaar ononderbroken een gemeenschappelijke huishouding voerden. (Art. 48, vijfde lid Wetboek van Successierechten.)

8 september 2005 C.2004.0112.N nr. 417

TAALGEBRUIK

ALGEMEEN

Strafzaken – Vertaling van stukken – Artikel 6.3.e – Burgerlijke rechtsvordering – Toepassing.

Artikel 6.3.e, E.V.R.M.bepaalt dat eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, het recht heeft zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk indien hij de taal welke ter zitting wordt gebezigd, niet verstaat of niet spreekt; deze bepaling houdt niet in dat een partij voor de afhandeling van de burgerlijke rechtsvordering het recht heeft bepaalde stukken van het strafdossier die in een vreemde taal zijn opgesteld, te doen vertalen.

26 april 2005 P.2004.1707.N nr. 243

GERECHTSZAKEN (WET 15 JUNI 1935)

Eentaligheid van de akte – Benaming van management functies – Aanhaling in een andere taal.

Het vonnis dat gesteld is in de taal van de rechtspleging schendt de Taalwet in gerechtszaken niet door sommige in het vonnis genoemde management functies aan te duiden met hun bedrijfsinterne Engelse benaming (Art. 37 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

7 maart 2005 S.2004.0103.N nr. 139

Benaming van een vreemde wet – Vermelding in de oorspronkelijke taal.

De vermelding in een vonnis of arrest in de oorspronkelijke taal van de benaming van een vreemde wet levert geen schending op van artikel 14, Taalwet Gerechtszaken. (Art. 14 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

8 maart 2005 P.2005.0020.N nr. 142

Dagvaarding – Gemeente van geboorte en van woonplaats van gedaagde – Vermelding in de taal van de plaats.

Het feit dat de dagvaarding de gemeente van de geboorte en van de woonplaats van de gedaagde vermeldt in de taal van deze plaats in plaats van in de taal van de rechtspleging, heeft geen nietigheid van de dagvaarding tot gevolg

12 april 2005 P.2005.0149.N nr. 219

Burgerlijke partij – Memorie – Taal van de procedure.

Niet ontvankelijk is de memorie in cassatie die niet in de taal van de procedure is opgesteld (Art. 27 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

12 april 2005 P.2004.1732.N nr. 218

Strafzaken – Gerechtelijk arrondissement Brussel – Aanhoudingsbevel – Inverdenkinggestelde die het Frans noch het Nederlands machtig is.

Niettegenstaande de inverdenkinggestelde bij zijn eerste verhoor door de politie een andere taal heeft verkozen, mag, wanneer de inverdenkinggestelde noch het Frans noch het Nederlands machtig is, het aanhoudingsbevel dat door de onderzoeksrechter te Brussel tegen hem is afgeleverd, alleen in de taal van de rechtspleging worden gesteld (Art. 16 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

13 april 2005 P.2005.0436.F nr. 224

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel – Vordering van de inverdenkinggestelde tot taalwijziging – Stukken van het dossier – Onmiddellijke vertaling – Verplichting.

Geen enkele wettelijke bepaling schrijft voor dat wanneer, op vordering van de inverdenkinggestelde, de rechtspleging voor de raadkamer die uitspraak doet over de voorlopige hechtenis, van taal is veranderd, alle stukken van het dossier onmiddellijk dienen te worden vertaald (Artikelen 21 en 23 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis; Art. 16, § 2 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

4 mei 2005 P.2005.0593.F nr. 264

Verhoor – Tolk – Hoedanigheid – Vermelding – Verzuim.

Het feit alleen dat de vermelding ontbreekt dat de tolk beëdigd is, heeft geen nietigheid tot gevolg van het proces–verbaal van een verhoor, op voorwaarde dat die hoedanigheid daadwerkelijk is nagegaan (Art. 31, tweede lid Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken; Artikelen 40, eerste lid en 47bis, 5° Wetboek van Strafvordering.)

9 augustus 2005 P.2005.0959.F nr. 393

Akte van hoger beroep – Vorm – Inhoud – Eentaligheid – Grieven – Feitelijke gegevens tot staving van grieven – Vermeldingen in andere taal.

Wanneer de akte van hoger beroep tevens feitelijke gegevens vermeldt ter ondersteuning van de gegrondheid van het hoger beroep, behoren zij tot de grieven die in het debat worden gebracht en waarvan geïntimeerde kennis moet kunnen nemen in de taal van de rechtspleging; het is daarbij zonder belang op welke plaats in de akte de vermeldingen in de andere taal dan die van de rechtspleging voorkomen en of het daarop volgend bestreden arrest al dan niet op die vermeldingen steunt

26 september 2005 S.2005.0017.N nr. 460

Weigering om de zaak te verwijzen naar een anderstalig rechtscollege – Verwijzing naar de eerste rechter – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep tegen een vonnis in hoger beroep, waarbij de appelrechters, op een vordering tot verwijzing van de zaak naar een anderstalig rechtscollege, met bevestiging van het beroepen vonnis, beslissen dat de rechtspleging in dezelfde taal moet worden voortgezet en de zaak naar de eerste rechter terugwijzen teneinde ten gronde recht te spreken, aangezien dergelijke beslissing geen eindbeslissing is in de zin van artikel 416 van het Wetboek van Strafvordering, geen uitspraak doet over een geschil inzake bevoegdheid en evenmin uitspraak doet met toepassing van de artikelen 135 en 235bis van voornoemd wetboek (Artikelen 23 en 24 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

11 oktober 2005 P.2005.0606.N nr. 497

Rechtspleging voor de burgerlijke en handelsrechtbanken met zetel te Brussel – Verweerder rechtspersoon die verandering van taal vraagt – Inaanmerkingneming van de kennis van de taal die blijkt uit de werkelijke activiteit van de rechtspersoon.

Wanneer verweerder, een rechtspersoon, voor een burgerlijke of handelsrechtbank van eerste aanleg van het arrondissement Brussel vraagt dat de rechtspleging wordt voortgezet in de andere taal dan die van gedinginleidende akte, moet de rechter, om de kennis van de taal van de procedure te bepalen, de taal in aanmerking nemen die blijkt uit de werkelijke activiteit van de rechtspersoon (Art. 24 Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij K.B. 18 juli 1966.)

21 oktober 2005 C.2005.0067.F nr. 531

Vooronderzoek – Onregelmatig vertaalde verklaring – Nietigheid.

De nietigheid wegens schending van art. 31, tweede lid, Taalwet Gerechtszaken, met name de vermelding in het Frans, in één van de processen–verbaal van het onderzoeksdossier, van getuigenverklaringen in het Italiaans die door de verbalisant op onregelmatige wijze zijn vertaald, wordt beperkt tot de onregelmatig vertaalde verklaring; deze bepaling noch art. 47bis, 5°, Sv., schrijven voor dat de voormelde nietigheid wordt uitgebreid tot de gegevens die regelmatig in het proces–verbaal of in andere stukken van de rechtspleging zijn opgetekend (Art. 31 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken; Art. 47bis, 5° Wetboek van Strafvordering.)

9 november 2005 P.2005.1176.F nr. 582

Vooronderzoek – Verhoor door de politie – Persoon die zich in een andere taal uitdrukt – Beëdigd vertaler – Eed – Vaststelling door de bodemrechter.

De bodemrechter moet de nietigheid vaststellen van het verhoor dat, door een officier van gerechtelijke politie, is opgetekend in een taal van iemand die zich in een andere taal uitdrukt, bijgestaan door een vertaler waarvan niet is vastgesteld dat hij beëdigd is (Art. 31 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

9 november 2005 P.2005.1176.F nr. 582

Vooronderzoek – Verhoor door de politie – Persoon die zich in een andere taal uitdrukt – Beëdigd vertaler – Vermelding op de eerste pagina van het proces–verbaal – Regelmatigheid.

Wanneer op de eerste pagina van het proces–verbaal van het verhoor, dat door een officier van gerechtelijke politie in een taal is opgetekend, van iemand die zich in een andere taal uitdrukt, staat vermeld dat het voormelde verhoor is opgetekend met de bijstand van een beëdigde tolk, verplicht geen enkele wettelijke bepaling de verbalisant om die hoedanigheid opnieuw te vermelden in de aanhef van het eigenlijke verhoor. (Art. 31 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

9 november 2005 P.2005.1176.F nr. 582

Processen–verbaal betreffende de opsporing en de vaststelling van misdrijven – Nederlands taalgebied – Taal van het opstellen.

In het Nederlands taalgebied worden de processen–verbaal betreffende de opsporing en de vaststelling van misdrijven in het Nederlands gesteld en niet in de taal van de beklaagde indien die een andere taal spreekt. (Art. 11 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

9 november 2005 P.2005.1026.F nr. 580

Verhoor – Onderzoeksrechter – Tolk.

Wanneer de onderzoeksrechter bij een verhoor een beroep doet op de medewerking van een tolk, is deze beëdigd of ingezworen zodra hij voor de rechter de eed, die bij art. 332 Sv. is bepaald, heeft afgelegd; wanneer het proces–verbaal van het verhoor die eedaflegging vaststelt, vermeldt het de hoedanigheid van de tolk (Art. 31, tweede lid Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken; Artikelen 47bis, 5° en 332 Wetboek van Strafvordering.)

16 november 2005 P.2005.1402.F nr. 602

Cassatieberoep – Taal van de rechtspleging.

Niet ontvankelijk is het cassatieberoep dat niet in de taal van de rechtspleging is gesteld (Artikelen 27 en 40 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

13 december 2005 P.2005.1334.N nr. 669

BESTUURSZAKEN

Akten die particulieren betreffen – Dwangbevel inzake B.T.W. – Taal.

In het Nederlands taalgebied dienen het dwangbevel inzake B.T.W. alsmede de essentiële gegevens waarop dit dwangbevel is gesteund, op straffe van nietigheid, in het Nederlands te worden gesteld. (Art. 85 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde; Artikelen 13, § 1, en 58 Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij K.B. 18 juli 1966.)

1 december 2005 C.2004.0255.N nr. 639

ALLERLEI

Strafzaken – Commissie tot Bescherming van de Maatschappij – Nietigheid die voortvloeit uit een schending van de Taalwet Gerechtszaken – Akte van hoger beroep in een andere taal dan die van de beroepen beslissing.

Uit art. 31, Wet Bescherming Maatschappij, die vermeldt dat, behoudens de afwijkingen die zij bepaalt, de bepalingen betreffende de vervolgingen in correctionele en criminele zaken toepasselijk zijn op de bij deze wet voorgeschreven procedures, volgt dat de akte waarbij de directeur van een strafinrichting of van een inrichting van sociaal verweer, of zijn afgevaardigde, de verklaring van hoger beroep ontvangt die is opgesteld door de advocaat van een geïnterneerde, tegen een beslissing waarbij de Commissie tot bescherming van de maatschappij het verzoek tot invrijheidstelling verwerpt, wordt geregeld door de Wet Taalgebruik Gerechtszaken, en niet door art. 13, § 1, Taalwet Bestuurszaken; de akte van hoger beroep is nietig en het hoger beroep is bijgevolg niet ontvankelijk wanneer, ongeacht het taalstelsel van de strafinrichting of van de inrichting voor bescherming van de maatschappij, de directeur of diens afgevaardigde ze heeft opgesteld in een andere taal dan deze van de beroepen beslissing, en dit ongeacht de taal waarin de raadsman van de geïnterneerde de verklaring van hoger beroep heeft gedaan en zelfs wanneer er een taalwijziging is gebeurd in de loop van de rechtspleging.

12 oktober 2005 P.2005.1225.F nr. 506

TERUGVORDERING VAN HET ONVERSCHULDIGD BETAALDE

Werkloosheid – Werkloosheidsuitkeringen – Terugvordering – Voorwaarde – Beslissing die de terugvordering beveelt.

Het recht op terugbetaling van elke onrechtmatig ontvangen som is ondergeschikt aan een uitdrukkelijke beslissing van de directeur van het gewestelijk werkloosheidsbureau of van de bevoegde rechtsmacht, die de terugvordering van de onrechtmatig betaalde sommen beveelt. (Artikelen 169, eerste lid, en 170, eerste lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 7, § 13, tweede lid Besl. W. 28 dec. 1944.)

3 januari 2005 S.2004.0118.F nr. 3

Huur van goederen – Huishuur – Verplichtingen van partijen – Kosten voor waterverbruik – Onverschuldigde betaling – Bewijslast.

Het vonnis dat oordeelt dat het in strijd is met de huurovereenkomst en met de wet om de oppervlakte te gebruiken als maatstaf voor de verdeling van het waterverbruik,

verantwoordt niet naar recht zijn beslissing waarbij de vordering van de huurder tot terugbetaling van de voor zijn waterverbruik betaalde bedragen niet gegrond verklaard wordt op grond dat het aan hem staat te bewijzen dat hij de door hem zonder voorbehoud betaalde bedragen niet verschuldigd was (Artikelen 1315, 1728ter, § 1, 1728quater, § 1 Burgerlijk Wetboek; Art. 9, § 1 Besluit van de Waalse Regering 19 nov. 1993 tot regeling van de huurkosten van woningen beheerd door de "Société régionale wallonne du Logement" (Waalse Gewestelijke Huisvestingsmaatschappij of de door haar erkende maatschappijen; Art. 8, § 1 Besluit van de Waalse Regering 25 feb. 1999 tot regeling van de huurkosten van woningen beheerd door de "Société wallonne du Logement" (Waalse Huisvestingsmaatschappij) of door openbare huisvestingsmaatschappijen.)

28 april 2005 C.2004.0134.F nr. 251

Onverschuldigde betaling.

Een betaling aan een schuldeiser van een bestaande schuld heeft een oorzaak en die betaling is niet onverschuldigd door het enkel feit dat de schuldeiser die derdenbeslag heeft gelegd op een schuldvordering van zijn debiteur, wordt betaald uit de gelden die voortkomen uit dit beslag met miskenning van de regels van de voorrang van schuldvorderingen (Artikelen 1235, 1376 en 1377 Burgerlijk Wetboek.)

22 december 2005 C.2004.0168.N nr. 688

TUSSENKOMST

Tussenkomst in hoger beroep – Toelaatbaarheid – Partij die haar vordering wijzigt.

De tussenkomst moet in de grenzen blijven van het debat zoals het gevoerd is voor de appelrechter; wanneer in de loop van het geding in hoger beroep de partij bij wie de tussenkomende partij aansluit, haar vordering wijzigt omdat zij ondertussen betaling heeft verkregen, heeft dit feit niet tot gevolg dat de tussenkomst niet ontvankelijk wordt (Art. 812 Gerechtelijk Wetboek.)

8 april 2005 C.2002.0108.N nr. 212

UITLEVERING

Europees aanhoudingsbevel – Cassatieberoep – Memorie met cassatiemiddelen – Termijn – Ontvankelijkheid.

Krachtens artikel 18, § 2, wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel, moet de memorie met de middelen van het cassatieberoep op de griffie van het Hof worden ontvangen ten laatste de vijfde dag te rekenen van de datum van instelling van het cassatieberoep (Art. 18, § 2 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

18 januari 2005 P.2005.0022.N nr. 35

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Verdrag Rechten van de Mens – Recht op een eerlijk proces – Toepassing.

Artikel 6 E.V.R.M. is niet van toepassing voor de onderzoeksgerechten die uitspraak doen over het Europees aanhoudingsbevel. (Art. 6 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

25 januari 2005 P.2005.0065.N nr. 51

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Wettigheid – Regelmatigheid – Beoordeling.

De wettigheid en regelmatigheid van het Europees aanhoudingsbevel in geval van tenuitvoerlegging ervan, worden beoordeeld door de uitvaardigende rechterlijke autoriteit aan dewelke de gezochte persoon wordt overgeleverd; hierdoor is voldaan aan het vereiste van artikel 5.4, E.V.R.M. (Art. 5.4 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

25 januari 2005 P.2005.0065.N nr. 51

Europees aanhoudingsbevel – Kamer van inbeschuldigingstelling – Terechtzitting – Niet verschijning van de betrokken persoon – Vertegenwoordiging.

Artikel 17, § 4, wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel verleent aan de persoon die is aangehouden het recht om zich voor de kamer van inbeschuldigingstelling door zijn raadsman te laten vertegenwoordigen en doet dit recht niet afhangen van de omstandigheid dat hij niet kan verschijnen. (Art. 17, § 4 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

25 januari 2005 P.2005.0064.N nr. 50

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Toezicht – Voorwerp.

De rechter die uitspraak doet over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel heeft niet te oordelen over de wettigheid en regelmatigheid van dit bevel, maar enkel over de tenuitvoerlegging ervan overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 4 tot 8 van de wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel (Artikelen 4, 5, 6, 7 en 8 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

25 januari 2005 P.2005.0065.N nr. 51

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Geldigheid – Gegevens – Omschrijving van de omstandigheden.

De omstandigheid dat de omschrijving van de omstandigheden waaronder het misdrijf is gepleegd, daaronder begrepen tijdstip en plaats, alsook van de mate waarin de gezochte persoon aan het misdrijf heeft deelgenomen, summier is en niet is aangevuld met een verklaring van de gezochte persoon, houdt niet in dat de rechter die moet beslissen over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel dit niet kan doen. (Art. 2, § 4, 5° Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

25 januari 2005 P.2005.0065.N nr. 51

Europees aanhoudingsbevel – Buitenlands aanhoudingsbevel – Rechtspleging van uitvoering in België – Raadkamer – Beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel – Vereiste vermeldingen – Verzuim.

De vermelding bepaald in art. 16, § 4, W. 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel is noch substantieel noch voorgeschreven op straffe van nietigheid; dat verzuim alleen kan de beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel niet met onwettigheid aantasten. (Art. 16, § 4 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

16 maart 2005 P.2005.0323.F nr. 168

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging in België – Betrokkene in vrijheid gelaten onder voorwaarden – Beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling die het Europees aanhoudingsbevel uitvoerbaar verklaart – Betekening – Vorm – Cassatieberoep

– Termijn – Vertrekpunt – Betekening aan de persoon.

De betekening van het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat zich uitspreekt over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel heeft tot doel de termijn van het cassatieberoep te doen ingaan

6 april 2005 P.2005.0434.F nr. 205

Verzoek om internationale rechtshulp – Motivering – Vermoeden van onschuld – Toepassing.

Het verzoek om internationale rechtshulp dat door een onderzoeksrechter aan een vreemde overheid is gericht, mag niet steunen op gronden die het vermoeden van onschuld van de inverdenkinggestelde miskennen (Art. 14.2 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 6.2 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.)

29 juni 2005 P.2005.0697.F nr. 382

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Onderzoeksgerecht – Overlevering – Voorwaarde dat de persoon, na te zijn berecht, naar België wordt teruggezonden – Onaantastbare beoordeling.

Wanneer de persoon op wie het Europees aanhoudingsbevel met het oog op de instelling van vervolging betrekking heeft, Belg is of in België verblijft, kan de overlevering afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat de persoon, na te zijn berecht, naar België wordt teruggezonden teneinde aldaar de straf of de veiligheidsmaatregel te ondergaan die tegen hem in de uitvaardigende Staat is uitgesproken; de onderzoeksgerechten die oordelen over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel oordelen onaantastbaar of aan de betrokken persoon die Belg is of in België verblijft die voornoemde maatregel kan worden toegekend (Art. 8 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

5 juli 2005 P.2005.0896.N nr. 387

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Onderzoeksgerecht – Voorwerpen – Inbeslagneming – Teruggave – Oordeel.

De onderzoeksgerechten die oordelen over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel, hebben geen rechtsmacht om uitspraak te doen over de teruggave van voorwerpen die in het kader van een andere rechtszaak in beslaggenomen werden (Art. 26, § 1, tweede lid Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

5 juli 2005 P.2005.0896.N nr. 387

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Onderzoeksgerecht – Toezicht – Voorwerp – Beschikking van de onderzoeksrechter.

Voor de onderzoeksgerechten die met toepassing van de artikelen 16 en 17 van de wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel uitspraak doen, is de beschikking van de onderzoeksrechter waarbij de hechtenis van de betrokken persoon krachtens artikel 11, § 3, van dezelfde wet wordt bevolen, niet aanhangig en hebben de onderzoeksgerechten geen rechtsmacht om over de regelmatigheid van die beschikking uitspraak te doen (Artikelen 16 en 17 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

5 juli 2005 P.2005.0896.N nr. 387

Europees aanhoudingsbevel – Beslissing van het onderzoeksgerecht – Middel afgeleid uit de schending van artikel 149 Gw..

Artikel 149, Grondwet is niet van toepassing voor de onderzoeksgerechten die uitspraak doen over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel (Art. 149 Grondwet 1994.)

5 juli 2005 P.2005.0896.N nr. 387

Europees aanhoudingsbevel – Exequatur – Hoger beroep – Verwijt de bestreden beschikking niet te hebben nietigverklaard – Belang.

Het middel dat de appelrechters verwijt dat zij de beroepen beschikking van de raadkamer niet nietigverklaren, is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang, wanneer zij hebben gedaan wat zij hadden moeten doen indien zij deze beschikking wel hadden nietigverklaard, i.c., wanneer zijzelf hebben onderzocht of er al dan niet grond was tot weigering van de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel

16 augustus 2005 P.2005.1196.F nr. 398

Europees aanhoudingsbevel – In hechtenis plaatsen of blijven – Beslissing van de onderzoeksrechter – Rechtsmiddel.

Tegen de beslissing waarbij de onderzoeksrechter op grond van art. 11 W. 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel, het in hechtenis plaatsen of blijven gelast, staat krachtens § 7 van voormeld artikel, geen rechtsmiddel open.

16 augustus 2005 P.2005.1196.F nr. 398

Europees aanhoudingsbevel – Begrip – Schengen–signalering.

Krachtens artikel 75 van de Nederlandse Overleveringswet van 29 april 2004 is het Europees aanhoudingsbevel pas vanaf 12 mei 2004 van toepassing in Nederland; een signalering in het Schengen Informatie Systeem, uitgaande van Nederland vóór 12 mei 2004 maar in België van 12 mei 2004 uitgevoerd, staat vanaf deze laatste datum gelijk met een Europees aanhoudingsbevel (Art. 9 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

23 augustus 2005 P.2005.1198.N nr. 400

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Voorwaarden – Beoordelingsbevoegdheid van de rechter – Grenzen – Wettigheid – Regelmatigheid.

Het staat niet aan de rechter die uitspraak doet over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel te oordelen over de wettigheid en regelmatigheid van dat bevel, hij gaat enkel na of de voorwaarden van de tenuitvoerlegging ervan zijn vervuld overeenkomstig de artikelen 4 tot 8 van de wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel; bij de tenuitvoerlegging worden de wettigheid en regelmatigheid van een Europees aanhoudingsbevel beoordeeld door de gerechtelijke overheid die het bevel heeft uitgevaardigd en waaraan de gezochte persoon wordt uitgeleverd (Artikelen 2, § 4 en 4 tot 8 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

21 september 2005 P.2005.1270.F nr. 450

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Voorwaarden – Inlichtingen – Vermeldingen – Sanctie.

Ofschoon artikel 2, § 4, de inlichtingen vermeldt die het Europees aanhoudingsbevel moet bevatten, schrijft het deze niet op straffe van nietigheid voor; ze hebben alleen tot doel de onderzoeksrechter in te lichten die, rekening houdend met alle omstandigheden die in dat

bevel worden vermeld en met die welke voor hem aangevoerd worden door de persoon waarop het van toepassing is, de tenuitvoerlegging van voormeld bevel slechts in de bij de wet bepaalde gevallen kan weigeren; bijgevolg volstaat het dat het Europees bevel tot aanhouding zodanig is opgesteld dat het de onderzoeksgerechten in staat stelt te beoordelen of de wettelijk bepaalde voorwaarden voor de tenuitvoerlegging zijn nageleefd (Artikelen 2, § 4 en 4 tot 8 Wet 19 dec. 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel.)

21 september 2005 P.2005.1270.F nr. 450

Exequatur – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing op het hoger beroep – Plaats en vorm.

Geen enkele wetsbepaling schrijft plaats noch vorm voor van het gedeelte van het vonnis met de beslissing van de rechter over het geschil; het dictum staat, tussen de vermeldingen van het vonnis, in dezelfde orde als de redenen waarop het is gegrond.

5 oktober 2005 P.2005.1265.F nr. 484

Kamer van inbeschuldigingstelling – Advies aan regering – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Het advies dat de kamer van inbeschuldigingstelling aan de Regering geeft inzake uitlevering is geen beslissing waartegen cassatieberoep mogelijk is

5 oktober 2005 P.2005.1265.F nr. 484

Bevel tot aanhouding door een Marokkaanse overheid uitgevaardigd – Exequatur – Politiek misdrijf – Begrip – Vereniging met het oog op het plegen van terroristische handelingen – Europees verdrag van 27 jan. 1977 tot bestrijding van terrorisme – Toepasselijkheid.

Het Europees verdrag van 27 jan. 1977 tot bestrijding van terrorisme bindt alleen de Staten die bij dat verdrag partij zijn in hun onderlinge betrekkingen; bijgevolg is de beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling niet naar recht verantwoord waarbij het karakter van politiek misdrijf niet wordt toegekend aan feiten waarop een bevel tot aanhouding is gegrond dat door de procureur–generaal des Konings bij het Hof van Beroep te Rabat is uitgevaardigd, om de enige reden dat België de voormelde Europese conventie heeft getekend.

19 oktober 2005 P.2005.1272.F nr. 525

Raadkamer – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Ter beschikking stellen van het dossier – Doel.

Het ter beschikking stellen van het dossier aan de vreemdeling en aan zijn raadsman op de griffie van het hof van beroep is een vormvereiste die ertoe strekt de eerbiediging van het recht van verdediging te waarborgen (Artikelen 217 en 223 Wetboek van Strafvordering.)

25 oktober 2005 P.2005.1310.N nr. 540

Europees aanhoudingsbevel – Raadkamer – Beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel – Beslissing tot invrijheidstelling onder voorwaarden of mits het betalen van een borgsom – Hoger beroep – Artikel 17, § 1, Wet Europees Aanhoudingsbevel.

Overeenkomstig artikel 17, § 1, Wet Europees Aanhoudingsbevel kan tegen de beslissing van de raadkamer, die op het ogenblik van de beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel oordeelt de betrokken persoon onder de voorwaarden bedoeld in artikel 11, § 4 en 5 in vrijheid te stellen tot aan de daadwerkelijke overlevering van de persoon aan de uitvaardigende Staat, hoger beroep worden ingesteld.

6 december 2005 P.2005.1496.N nr. 650

Europees aanhoudingsbevel – Invrijheidstelling onder voorwaarden of mits het betalen van een borgsom – Onderzoeksrechter – Onderzoeksgerechten – Bevoegdheid.

Uit de artikelen 11 en 20, Wet Europees Aanhoudingsbevel volgt dat de onderzoeksrechter bevoegd is te oordelen de betrokken persoon onder de voorwaarden bedoeld in artikel 11, § 4 tot 6 in vrijheid te stellen tot op het moment dat het besluit tot uitvoering van het Europees aanhoudingsbevel definitief is geworden, en dat de raadkamer of, in voorkomend geval, de kamer van inbeschuldigingstelling bevoegd zijn te oordelen, op het ogenblik van de beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel, de betrokken persoon, onder de voorwaarden bedoeld in artikel 11, § 4 en 5 in vrijheid te stellen tot de daadwerkelijke overlevering van de persoon aan de uitvaardigende Staat, ook wanneer de betrokken persoon, in toepassing van artikel 20, § 2 eerder een verzoek tot invrijheidstelling aan de onderzoeksrechter richtte en de termijn van vijftien dagen volgend op dit verzoek tot invrijheidstelling, waarbinnen de onderzoeksrechter, overeenkomstig artikel 20, § 3 over dit verzoek uitspraak moet doen, op het ogenblik van de beslissing van het onderzoeksgerecht over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel, nog niet verstreken is.

6 december 2005 P.2005.1496.N nr. 650

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Bevoegde overheid.

De tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel en de desbetreffende rechtspleging behoort tot de bevoegdheid van de gerechtelijke overheid van de Staat waar de gezochte persoon wordt aangehouden.

7 december 2005 P.2005.1552.F nr. 653

UITVINDINGSOCTROOI

ALLERLEI

Beslag inzake namaak – Verzoek – Houder van een octrooi – Beslagrechter – Verplichting.

De beslagrechter, die oordeelt over een verzoek om toelating betreffende beslag inzake namaak van de houder van een octrooi, is in de eerste plaats verplicht na te gaan of de verzoeker, prima facie, over een beschermd recht beschikt, ongeacht of hem gevraagd wordt de beweerdelijk nagemaakte voorwerpen louter te laten beschrijven, dan wel tevens bijkomende beslagmaatregelen te bevelen. (Art. 1481 Gerechtelijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2004.0006.N nr. 190

UITVOERBAARVERKLARING

Executieverdrag – Bevoegdheid – Voorlopige maatregel – Begrip – Voorschot.

De betaling van een voorschot op een contractuele tegenprestatie kan niet worden aangemerkt als voorlopige maatregel die bij de rechterlijke autoriteit van een Verdragsluitende Staat kan worden aangevraagd, tenzij gegarandeerd is dat het toegewezen bedrag aan de verweerder wordt terugbetaald indien de eiser in het bodemgeschil in het ongelijk mocht worden gesteld, en de gevorderde maatregel slechts betrekking heeft op bepaalde vermogensbestanddelen van de verweerder die zich in de territoriale bevoegdheidssfeer van de aangezochte rechter bevinden (Art. 24 Executieverdrag van 27 sept. 1968 tussen de Staten–leden van de E.E.G. betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, goedgekeurd bij de wet van 13 jan. 1971.)

28 januari 2005 C.2003.0240.N nr. 56

Buitenlandse beslissing – Geen verdrag.

Wanneer er tussen België en het land waar de beslissing is genomen geen verdrag bestaat, moet de bevoegde Belgische rechter nagaan of de in art. 570, tweede lid, Ger.W. gestelde vereisten voor de uitvoerbaarverklaring van die beslissing in België zijn vervuld, inzonderheid of het recht van verdediging zoals dat in het Belgisch recht is opgevat voor het vreemde gerecht werd geëerbiedigd; zulk onderzoek valt niet samen met het toepassen van het Belgisch recht inzake het weren van conclusies voor het vreemde gerecht (Art. 570, tweede lid, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 C.2003.0021.N nr. 451

Uitlevering – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing op het hoger beroep – Plaats en vorm.

Geen enkele wetsbepaling schrijft plaats noch vorm voor van het gedeelte van het vonnis met de beslissing van de rechter over het geschil; het dictum staat, tussen de vermeldingen van het vonnis, in dezelfde orde als de redenen waarop het is gegrond.

5 oktober 2005 P.2005.1265.F nr. 484

VALSHEID EN GEBRUIK VAN VALSE STUKKEN

Deelneming – Mededader.

Zo voor de dader van valsheid in geschriften bedrieglijk opzet is vereist, is het voor de mededader voldoende dat hij voor de uitvoering van het misdrijf noodzakelijke hulp heeft verleend of het misdrijf rechtstreeks heeft uitgelokt, dat hij positief kennis had van de omstandigheden die het hoofdfeit opleverden en dat hij de wil had om op de bij de wet bepaalde wijze samen te werken om het misdrijf te plegen (Artikelen 66, 193, 196 en 197 Strafwetboek.)

10 mei 2005 P.2005.0122.N nr. 271

Beschermd geschrift.

Valsheid in geschrifte bestaat erin in een door de wet beschermd geschrift, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, de waarheid te vermommen op een bij de wet bepaalde wijze, terwijl hieruit een mogelijk nadeel kan ontstaan; door de wet worden beschermd de geschriften die in zekere mate tot bewijs kunnen strekken, dit is zich aan het openbaar vertrouwen opdringen, zodat de overheid of particulieren die er kennis van nemen of aan wie zij worden voorgelegd, kunnen overtuigd worden van de waarachtigheid van de rechtshandeling of het juridisch feit in die geschriften vastgelegd of kunnen gerechtigd zijn daaraan geloof te hechten (Artikelen 193, 196 en 197 Strafwetboek.)

21 juni 2005 P.2005.0073.N nr. 360

Bestanddelen.

Valsheid in geschrifte bestaat erin in een door de wet beschermd geschrift, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, de waarheid te vermommen op een bij de wet bepaalde wijze, terwijl hieruit een mogelijk nadeel kan ontstaan; door de wet worden beschermd de geschriften die in zekere mate tot bewijs kunnen strekken, dit is zich aan het openbaar vertrouwen opdringen, zodat de overheid of particulieren die er kennis van nemen of aan wie zij worden voorgelegd, kunnen overtuigd worden van de waarachtigheid van de rechtshandeling of het juridisch feit in die geschriften vastgelegd

of kunnen gerechtigd zijn daaraan geloof te hechten (Artikelen 193, 196 en 197 Strafwetboek.)

21 juni 2005 P.2005.0073.N nr. 360

Proces–verbaal van valse aangifte van diefstal van een voertuig – Toepassing.

Het laten opmaken door de politiediensten van een proces–verbaal van valse aangifte van diefstal van een voertuig kan een valsheid in geschrifte opleveren, aangezien derden immers kunnen overtuigd worden van de waarachtigheid van het valselijk aangegeven juridische feit of kunnen gerechtigd zijn daaraan geloof te hechten (Artikelen 193, 196 en 197 Strafwetboek.)

21 juni 2005 P.2005.0073.N nr. 360

Valse aangifte van diefstal – Poging om door een wijziging van de eigen rechtspositie te ontsnappen aan de betaling van schadevergoeding – Toepassing – Constitutieve bestanddelen – Mogelijk materieel of moreel nadeel.

Door de vaststelling dat de beklaagde met de valse aangifte van diefstal zeer duidelijk gepoogd heeft een wijziging van de eigen rechtspositie, met name als slachtoffer in plaats van dader, te bewerkstelligen en dit ten nadele van het particuliere belang van de benadeelden om voor de door hen geleden schade te worden vergoed, hetgeen een juridisch beschermd belang is als bedoeld in de artikelen 193 en volgende Strafwetboek, stellen de appelrechters vast dat, op het ogenblik van de valse aangifte, een mogelijk materieel of moreel nadeel bestond. (Artikelen 193, 196 en 197 Strafwetboek.)

21 juni 2005 P.2005.0073.N nr. 360

Constitutieve bestanddelen – Moreel bestanddeel – Bedrieglijk opzet – Oogmerk om te schaden – Valse aangifte van diefstal – Wil om te ontsnappen aan rechtsvervolging – Bedoeling om beschermde belangen te benadelen – Toepassing.

Uit de wil te ontsnappen aan rechtsvervolging door een valse aangifte van diefstal, met het doel beschermde belangen te benadelen, meer bepaald het particuliere belang van benadeelden om te worden vergoed, kan het voor een valsheid in geschrifte vereiste bedrieglijk opzet of oogmerk om te schaden worden afgeleid. (Artikelen 193, 196 en 197 Strafwetboek.)

21 juni 2005 P.2005.0073.N nr. 360

Fiscale valsheid – Deelneming – Mededaderschap.

Inzake fiscale valsheid is het niet vereist dat de mededader zelf het oogmerk heeft een der misdrijven bepaald in art. 73 BTW–wetboek of in art. 449 WIB 1992 te plegen; het volstaat dat hij, op een van de wijzen bepaald in art. 66, tweede en derde lid, Sw., zijn medewerking verleent aan dergelijke valsheid, wetende dat een dader, waarvan vaststaat dat hij de valsheid heeft gepleegd, het oogmerk heeft de bedoelde inbreuken op de belastingwet te plegen.

28 juni 2005 P.2005.0302.N nr. 379

Deelneming – Mededaderschap en medeplichtigheid.

Om een beklaagde te veroordelen als mededader of medeplichtige aan valsheid in geschrifte, is het niet vereist dat alle bestanddelen van het misdrijf begrepen zijn in de deelnemingshandelingen; het is voldoende dat vaststaat dat een dader de valsheid heeft gepleegd en dat een mededader of medeplichtige wetens en willens aan de uitvoering ervan heeft medegewerkt op een van de wijzen bepaald in de artikelen 66, tweede en derde lid, en 67 Sw.

28 juni 2005 P.2005.0302.N nr. 379

Wettelijke bestanddelen – Beschermd geschrift – Begrip – Fotokopie.

Opdat er sprake zou zijn van een beschermd geschrift waarvan de vervalsing krachtens artikel 196 Strafwetboek strafbaar is, is niet vereist dat het gaat om een origineel document, een eensluidend afschrift of een geschrift met bijzondere bewijswaarde; het volstaat dat het geschrift in zekere mate tot bewijs kan strekken, dit is zich aan het openbaar vertrouwen opdringt, zodat de overheid of particulieren die er kennis van nemen of aan wie het wordt voorgelegd kunnen overtuigd zijn van de waarachtigheid van de rechtshandeling of het rechtsfeit in dat geschrift vastgelegd of kunnen gerechtigd zijn daaraan geloof te hechten: dit kan het geval zijn voor de fotokopie van een origineel document, die in het maatschappelijk verkeer is gebracht en daardoor in een zekere mate tot het bewijs van een rechtshandeling of een rechtsfeit kan dienen (Artikelen 193, 196 en 197 Strafwetboek.)

13 september 2005 P.2005.0372.N nr. 425

Private geschriften – Beschermde geschriften.

Private geschriften zijn als beschermde geschriften te beschouwen en vallen derhalve onder toepassing van de artikelen 193 en 196 Strafwetboek, wanneer ze in een zekere mate tot bewijs kunnen dienen van wat erin wordt vermeld of vastgesteld en in rechte gevolgen kunnen hebben, d.i. dat ze door het gebruik waarvoor ze worden geredigeerd derden nadeel kunnen berokkenen en wegens hun inhoud of vorm door de gemeenschap als waar worden beschouwd (Artikelen 193 en 196 Strafwetboek.)

20 september 2005 P.2005.0268.N nr. 442

Beschermde geschriften – Aangifte van een schadegeval.

De aangifte van een schadegeval kan in het maatschappelijk verkeer als bewijs gelden van rechtshandelingen of van rechtsfeiten welke ze vaststelt en kan van aard zijn nadeel te berokkenen zodat ze een beschermd geschrift is dat onder de toepassing valt van de artikelen 193 en 196 Strafwetboek (Art. 19 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst; Artikelen 193 en 196 Strafwetboek.)

20 september 2005 P.2005.0268.N nr. 442

VENNOOTSCHAPPEN

ALGEMEEN. GEMEENSCHAPPELIJKE REGELS

Orgaan – Fout – Vergoeding – Verplichting.

Hoewel de fout die een orgaan van een vennootschap begaat bij de besprekingen die tot een overeenkomst hebben geleid, de aansprakelijkheid van die rechtspersoon rechtstreeks in het gedrang brengt, sluit die aansprakelijkheid, in de regel, de persoonlijke aansprakelijkheid van dat orgaan niet uit maar bestaat zij gelijktijdig met laatstgenoemde aansprakelijkheid (Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2003.0105.F nr. 354

Vereffenaars – Tekortkoming in het bestuur – Aansprakelijkheidsvordering – Verjaring – Begin.

De verjaringstermijn van de aansprakelijkheidsvordering tegen vereffenaars wegens tekortkomingen in hun bestuur, begint te lopen vanaf de dag van de tekortkoming. (Art. 194, vijfde lid Wet van 30 nov. 1935 houdende samengeschakelde wetten op de

handelsvennootschappen.)

21 oktober 2005 C.2004.0611.F nr. 529

Vereffenaars – Tekortkoming in het bestuur – Tijdstip.

De tekortkoming van de vereffenaar in zijn bestuur is voltooid op de dag waarop ze is begaan.

21 oktober 2005 C.2004.0611.F nr. 529

HANDELSVENNOOTSCHAPPEN

Vereffening – Faillissement – Vereisten – Beoordeling door de rechter.

De omstandigheid dat een vennootschap reeds in vereffening is heeft tot gevolg dat de beoordeling door de rechter van de toestand van de onderneming, meer bepaald of de voorwaarden voor een faillissement verenigd zijn, op een specifieke wijze moet worden gedaan. (Art. 2 Wet 8 aug. 1997; Artikelen 183, § 1, en 190 Wetboek van vennootschappen.)

14 januari 2005 C.2003.0468.N nr. 25

Vereffening – Ophouden van betalen – Faillissement.

Een vennootschap in vereffening waarvan de vereffenaar binnen de wettelijk toegelaten grenzen de eisbare schulden afbetaalt en die het vertrouwen bewaart van de schuldeisers, heeft in beginsel niet duurzaam opgehouden te betalen. (Art. 2 Wet 8 aug. 1997.)

14 januari 2005 C.2003.0468.N nr. 25

Vereffening – Vertrouwen van schuldeisers – Faillissement.

Het feit dat de schuldeisers of een significant deel van de schuldeisers het vertrouwen behouden in de vereffenaar en de vereffening, kan een gegeven zijn waarop de rechter zijn oordeel laat rusten dat de vennootschap in vereffening nog haar krediet behoudt, mitsdien niet in staat van faillissement is (Art. 2 Wet 8 aug. 1997.)

14 januari 2005 C.2003.0468.N nr. 25

Begrip – Voorwerp – Voordeel – Bekwaamheid – Bevoegdheid van de organen om de vennootschap te verbinden – Perken – Borgtocht.

De bekwaamheid van de vennootschap en de bevoegdheid van haar organen om haar rechtsgeldig te verbinden zijn beperkt tot de handelingen die de vennoten een rechtstreeks of onrechtstreeks vermogensvoordeel bezorgen. (Art. 1, eerste lid Wet van 30 nov. 1935 houdende samengeschakelde wetten op de handelsvennootschappen.)

30 september 2005 C.2004.0399.F nr. 470

VERBERGING

Bestanddelen – Bedrieglijk opzet.

Het bedrieglijk opzet dat is vereist bij art. 508, tweede lid, Sw., bestaat erin zichzelf of iemand anders een onrechtmatig voordeel te bezorgen; het aflopend misdrijf dat in dit artikel wordt bedoeld is voltrokken vanaf het ogenblik dat de dader die bedoeling heeft, wat kan samenvallen of volgen op de inbezitneming van de zaak.

12 oktober 2005 P.2005.0852.F nr. 505

VERBINTENIS

Wederkerige overeenkomst – Exceptie van niet–uitvoering – Voorwaarde – Faillissement.

Ingeval de partijen verbonden zijn door een wederkerige overeenkomst, vermag een partij de uitvoering van haar verbintenissen op te schorten, indien zij bewijst dat haar medecontractant in gebreke is gebleven diens verbintenissen uit die overeenkomst uit te voeren (Art. 1102 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2004.0035.N nr. 59

Wederkerige overeenkomst – Ontbinding – Exceptie van niet–uitvoering – Overdracht van schuldvordering – Aard – Bestaan – Tijdstip.

Het recht op ontbinding en de exceptie van niet–uitvoering, die overeenkomstig artikel 1184 van het Burgerlijk Wetboek gegrond zijn op de onderlinge afhankelijkheid van de wederzijdse verbintenissen van de partijen, behoren tot het wezen van de wederkerige overeenkomst, zodat zij bestaan vóór de wanprestatie zelf en vóór de overdracht van de rechten van de schuldeiser en ongeacht het tijdstip waarop de wanprestatie kan worden aangevoerd (Artikelen 1102, 1134 en 1184 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2004.0035.N nr. 59

Overdracht van schuldvordering – Tegenwerpelijkheid – Schuldenaar – Excepties – Afstand – Criteria.

Bij overdracht van een schuldvordering kan de schuldenaar in de regel enkel de excepties die ontstaan zijn voordat de overdracht hem tegenwerpelijk is geworden aan de overnemer tegenwerpen (Art. 1690 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2004.0035.N nr. 59

Wederkerige overeenkomst – Exceptie van niet–nakoming – Bestaan – Ogenblik.

De exceptie van niet–nakoming van een verbintenis, die gegrond is op de onderlinge afhankelijkheid van de wederzijdse verbintenissen van partijen, behoort tot het wezen van de wederkerige overeenkomst, zodat zij bestaat voor de wanprestatie zelf (Artikelen 1102, 1134, 1184 en 1798, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

25 maart 2005 C.2003.0318.N nr. 188

Landverzekering – Onroerend goed – Geen bouw– of stedenbouwkundige vergunning – Overeenkomst – Voorwerp – Dekking van het brandrisico – Geoorloofdheid.

Het arrest, dat op grond van een feitelijke beoordeling, oordeelt dat de verzekeringsovereenkomst, waarvan het voorwerp bestaat in de dekking van het brandrisico van een bungalow waarvoor geen enkele bouw– of stedenbouwkundige vergunning was uitgereikt, er niet toe heeft geleid een onwettige toestand te scheppen of te handhaven, verantwoordt zijn beslissing naar recht dat het voorwerp van die verzekeringsovereenkomst niet ongeoorloofd is (Art. 6 Burgerlijk Wetboek; Art. 1 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

19 mei 2005 C.2003.0103.F nr. 284

Vervoer – Goederenvervoer – Landvervoer – Wegvervoer – Verbintenissen van de vervoerondernemingen – Toezicht over de toepassing van de verordeningen (EEG) nrs. 3820/85 en 3821/85 – Controle op de organisatie van het werk van de bestuurders – Overtreding – Afgevaardigd bestuurder – Inspanningsverbintenis – Begrip.

De Verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad van de Europese Gemeenschap van 20

december 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, die bepaalt dat de onderneming het werk van de bestuurders zodanig regelt dat deze de desbetreffende bepalingen van deze verordening en van de Verordening (EEG) nr. 3821/85 kunnen naleven, en dat die onderneming op gezette tijden nagaat of deze twee verordeningen zijn nageleefd en dat zij, wanneer overtredingen worden geconstateerd de nodige maatregelen neemt om herhaling daarvan te voorkomen, creëert een inspanningsverbintenis (Art. 15, eerste en tweede lid E.E.G.–Verordening nr 3820/85 van de Raad van 20 dec. 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer.)

21 september 2005 P.2004.0868.F nr. 446

Eenzijdige rechtshandeling – Contractueel beding.

Een contractueel beding kan niet voortvloeien uit een eenzijdige rechtshandeling

3 oktober 2005 S.2005.0044.F nr. 475

VERENIGING VAN BOOSDOENERS

Criminele organisatie – Constitutieve bestanddelen – Misdrijven beoogd met de criminele organisatie – Aanduiding van deze misdrijven – Verplichting.

Bij gebrek aan daartoe strekkende conclusie, hoeft de rechter de misdaden of wanbedrijven die het oogmerk van de criminele organisatie zijn, niet specifiek aan te duiden. (Artikelen 324bis en 324ter Strafwetboek.)

18 januari 2005 P.2004.1225.N nr. 33

Criminele organisatie – Lidmaatschap – Zelfstandig misdrijf – Doel.

Artikel 324ter, § 1, Strafwetboek beoogt de bestraffing van een persoon, niet om reden van zijn persoonlijke deelname aan misdrijven of zijn persoonlijke bedoeling misdrijven te plegen, maar enkel om reden van zijn lidmaatschap van de in artikel 324bis, Strafwetboek omschreven criminele organisatie, op voorwaarde dat hij kennis heeft van de criminele aard van de organisatie waartoe hij behoort maar zonder dat hij wetens en willens moet deelnemen aan de strafbare feiten die het oogmerk vormen van de organisatie (Artikelen 324bis en 324ter, § 1 Strafwetboek.)

25 oktober 2005 P.2005.1034.N nr. 537

VERENIGING ZONDER WINSTOOGMERK

Administratieve overheid – Beslissingen bindend voor derden – Begrip – Beroep tot schorsing – Raad van State – Afdeling administratie – Bevoegdheid.

De Raad van State, afdeling administratie, is niet bevoegd om te oordelen over een vordering tot schorsing van de beslissing van een vereniging van privaatrechtelijke aard, zoals een vereniging zonder winstoogmerk, die – ook al is ze opgericht of erkend door een administratieve overheid en onderworpen aan een controle van de overheid en al wordt haar een taak van algemeen belang toevertrouwd – geen beslissingen kan nemen die derden kunnen binden; dit is het geval wanneer die vereniging handelt volgens nauwkeurig opgelegde criteria en geen eigen beslissingsmacht heeft (Art. 14, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij K.B. van 12 jan. 1973.)

28 oktober 2005 C.2004.0575.N nr. 550

VERHAAL OP DE RECHTER

Verzoek – Advocaat bij het Hof van Cassatie.

Het verzoek tot verhaal op de rechter is niet ontvankelijk wanneer het niet is ondertekend door een advocaat bij het Hof van cassatie (Art. 478 Gerechtelijk Wetboek.)

28 oktober 2005 C.2005.0068.F nr. 549

VERJARING

BURGERLIJKE ZAKEN

Schuldvordering ten laste van de Staat – In gebreke stellend gerechtsdeurwaardersexploot.

Het gerechtsdeurwaardersexploot waarbij de betrokkene, zonder gewag te maken van een vordering om schadevergoeding te bekomen op grond van een onrechtmatige daad, verzet aantekent tegen een dwangbevel waarbij beweerdelijk ten onrechte uitbetaald loon wordt teruggevorderd, is geen in gebreke stellend gerechtsdeurwaardersexploot in de zin van art. 101 gec. wetten op de Rijkscomptabiliteit.

29 september 2005 C.2003.0317.N nr. 465

STRAFZAKEN

Strafrechter – Beslissing van uitstel van zaak.

De regelmatige en te gepasten tijde gewezen beslissing van de rechters waarbij de zaak wordt uitgesteld, om welke reden ook, stuit de verjaring (Art. 22 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

12 april 2005 P.2005.0249.N nr. 220

Probatieuitstel – Herroeping wegens niet–naleving van de opgelegde voorwaarden.

De verjaringstermijn van de vordering tot herroeping van het probatieuitstel wegens niet–naleving van de opgelegde voorwaarden komt in aanmerking voor stuiting of schorsing (Artikelen 22 e.v. Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 14, § 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.)

12 april 2005 P.2005.0249.N nr. 220

Probatieuitstel – Herroeping wegens niet–naleving van de opgelegde voorwaarden.

De verjaringstermijn van de vordering tot herroeping van het probatieuitstel wegens niet–naleving van de opgelegde voorwaarden komt in aanmerking voor stuiting of schorsing (Artikelen 22 e.v. Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 14, § 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.)

12 april 2005 P.2005.0249.N nr. 220

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Conclusie – Middel waarbij de verjaring van de strafvordering wordt aangevoerd – Opdracht van de kamer van inbeschuldigingstelling.

De kamer van inbeschuldigingstelling, die bij de regeling van de rechtspleging van het voltooide gerechtelijk onderzoek, over het in conclusie aangevoerde middel van verval van de strafvordering door verjaring moet oordelen, kan zich niet vergenoegen met een prima facie onderzoek van die verjaring: zij moet, op grond van de precieze feiten waarvan zij oordeelt dat daaromtrent tegen de verdachten voldoende bezwaren bestaan,

onderzoeken of deze feiten, mocht de vonnisrechter deze bewezen achten, al dan niet verjaard zijn (Artikelen 135, § 2 en 235bis, §§ 3, 5 en 6 Wetboek van Strafvordering.)

31 mei 2005 P.2005.0536.N nr. 305

Verschillende misdrijven – Eenheid van opzet – Aanvang van de termijn.

Wanneer verschillende misdrijven door één en hetzelfde opzet ontstaan en aldus slechts één misdrijf vormen dat alleen met de zwaarste straf kan worden bestraft, neemt de verjaring van de strafvordering ten aanzien van de gezamenlijke feiten eerst een aanvang met het plegen van het laatste bewezen en niet–verjaarde feit, mits elk voorgaand feit van het daaropvolgend feit niet gescheiden is door een grotere tijdspanne dan de op het voorafgaande feit toepasselijke verjaringstermijn, rekening houdend met de stuiting of schorsing van deze termijn (Artikelen 21 tot 25 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 65 Strafwetboek.)

31 mei 2005 P.2005.0536.N nr. 305

Gronden – Schorsing vanaf de inleidende zitting – Nieuwe wet – Niet correctionaliseerbare misdaden gepleegd na 1 sept. 2003.

Artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003, dat het artikel 5.2 van de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet correctionaliseerbare misdaden te verlengen, aanvult derwijze dat het artikel 3 van laatstgenoemde wet, dat het stelsel van de wet van 11 december 1998 van schorsing van de verjaring vanaf de inleidende zitting afschaft, alleen op de misdrijven gepleegd nà 1 september 2003 toepasselijk is, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet. (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Gronden – Nieuwe wet – Toepassing.

De regels van de verjaring behoren niet tot de bepaling van het strafbare feit of de straf bedoeld in artikel 7.1 E.V.R.M. zodat dit artikel niet eraan in de weg staat dat een beklaagde met toepassing van een nieuwe verjaringswet en de eruit voortspruitende beperkingen wordt veroordeeld (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Gronden – Schorsing vanaf de inleidende zitting – Nieuwe wet – Toepassing – Discriminatie – Prejudicieel geschil – Arbitragehof – Hof van Cassatie – Verplichting.

Wanneer voor het Hof van Cassatie in een middel een vraag als bedoeld in artikel 26, § 1, 3°, Bijzondere Wet Arbitragehof, wordt opgeworpen, te dezen een vraag of de artikelen 3 en 5.2 van de wet van 16 juli 2002, zoals aangevuld door artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet schenden, moet het Hof van Cassatie in de regel het Arbitragehof verzoeken over die vraag uitspraak te doen. (Art. 26, § 1, 3° Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 jan. 1989; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Gronden.

Zijn onverminderd van toepassing voor de misdrijven gepleegd ten laatste op 1 september 2003, de schorsingsgronden van de verjaring, die bepaald zijn bij artikel 24, 1°,

Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering zoals gewijzigd door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 (Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Conclusie – Middel waarbij de verjaring van de strafvordering wordt aangevoerd – Opdracht van het onderzoeksgerecht.

Krachtens de artikelen 135, § 2, en 235bis, §§ 3, 5 en 6, Sv moet de kamer van inbeschuldigingstelling bij de regeling van de rechtspleging van het voltooide gerechtelijk onderzoek, over het in conclusie aangevoerde middel van verval van de strafvordering door verjaring oordelen

28 juni 2005 P.2005.0658.N nr. 380

Onderzoeksgerechten – Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Bevoegdheid.

De datum of de termijn van het plegen van het feit behoort tot het debat over het bestaan zelf van het feit en de daartoe bestaande bezwaren zodat het debat over de verjaring van de strafvordering voor de kamer van inbeschuldigingstelling niet tot voorwerp kan hebben de datum van het laatst gepleegde feit, waaromtrent de raadkamer het bestaan van voldoende bezwaren bij niet voor hoger beroep vatbare beslissing heeft vastgesteld

28 juni 2005 P.2005.0658.N nr. 380

Artikel 33 Programmawet van 5 aug. 2003 – Artikel 24 V.T.Sv. zoals gewijzigd door de wet van 16 juli 2002 – Prejudiciële vraag – Arbitragehof.

Het Arbitragehof zegt voor recht dat artikel 33 van de Programmawet van 5 augustus 2003, dat een wijziging aanbrengt aan artikel 24 V.T.Sv., zoals vervangen door artikel 3 van de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet–correctionaliseerbare misdaden, de artikelen 10 en 11 Grondwet niet schendt

11 oktober 2005 P.2004.0535.N nr. 496

Stuiting of schorsing – Hof van Cassatie – Bevoegdheid – Nazicht.

Het Hof van Cassatie is bevoegd om zelf na te gaan of de verjaring van de strafvordering gestuit of geschorst is (Artikelen 21 tot 25 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

11 oktober 2005 P.2004.0535.N nr. 496

ALLERLEI

Arbeidsovereenkomst – Opzegging – Nietigheid – Ontslag – Partijen – Verdere uitvoering overeenkomst – Geen afstand van recht van aanvoering van beëindiging – Einde arbeidsovereenkomst – Aanvang – Verjaringstermijn.

In geval zowel de werkgever als de werknemer zich na de kennisgeving van de ongeldige opzegging verder hebben gedragen alsof er geen onmiddellijk ontslag heeft plaatsgevonden, wordt de nietigheid van de opzegging niet gedekt, maar kan na een redelijke termijn aanvaard worden dat de partijen afstand hebben gedaan van het recht het onmiddellijk ontslag in te roepen; in deze omstandigheden blijft de arbeidsovereenkomst gewoon voortduren totdat ze op een andere wijze wordt beëindigd; wanneer in de voormelde omstandigheden de partij aan wie kennis werd gegeven van het ontslag binnen redelijke termijn het gegeven ontslag inroept, moet de arbeidsovereenkomst voor wat de

gevolgen ervan betreft als beëindigd worden beschouwd op de dag dat die partij zich op die beëindiging beroept, zodat de verjaringstermijn van de uit de arbeidsovereenkomst ontstane rechtsvorderingen van dan af een aanvang neemt (Art. 15 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.)

30 mei 2005 S.2004.0115.N nr. 304

VEROORDELING MET UITSTEL EN OPSCHORTING VAN DE VEROORDELING

GEWOON UITSTEL

Proeftijd – Duur.

Naar luid van art. 8, § 1, derde lid, Probatiewet, mag de duur van het uitstel niet minder dan een jaar bedragen, met ingang van de datum van het vonnis of het arrest; de beslissing waarbij een beklaagde wordt veroordeeld tot het verval van het recht om enig motorrijtuig te besturen gedurende vijftien dagen met zeven dagen uitstel, is bijgevolg onwettig.

19 oktober 2005 P.2005.0730.F nr. 517

PROBATIEUITSTEL

Herroeping – Rechtspleging in hoger beroep – Afwijzing door de eerste rechter – Herroeping van het probatieuitstel in hoger beroep – Eenstemmigheid.

Wanneer de eerste rechter het probatieuitstel niet heeft herroepen maar bijkomende probatievoorwaarden heeft opgelegd, dienen de appelrechters met eenstemmigheid uitspraak te doen om het probatieuitstel te herroepen (Art. 211bis Wetboek van Strafvordering.)

8 februari 2005 P.2005.0010.N nr. 80

Geen bepaling van de duur van het uitstel – Cassatie – Vordering van de procureur–generaal – Vordering tot nietigverklaring – Vernietiging en verwijzing.

Op de vordering van de procureur–generaal met toepassing van art. 441 Sv., vernietigt het Hof het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de politierechtbank, dat de beklaagde veroordeelt tot een gevangenisstraf met uitstel, waarbij de duur van het uitstel niet is gepreciseerd, alsook tot een geldboete en een tijdelijke vervallenverklaring van het recht tot sturen en verwijst het de zaak naar een andere politierechtbank

16 februari 2005 P.2004.1658.F nr. 96

Duur – Verplichting om de termijn van het uitstel te bepalen.

Aangezien de termijn van het uitstel van tenuitvoerlegging van een straf de bij de wet bepaalde duur niet mag overschrijden, moet de beslissing waarbij het wordt toegestaan de duur van dit uitstel bepalen (Art. 8, § 1 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.)

16 februari 2005 P.2004.1658.F nr. 96

Herroeping wegens niet–naleving van de opgelegde voorwaarden – Verjaring van de vordering – Stuiting of schorsing van de verjaring.

De verjaringstermijn van de vordering tot herroeping van het probatieuitstel wegens niet–naleving van de opgelegde voorwaarden komt in aanmerking voor stuiting of schorsing (Artikelen 22 e.v. Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Art. 14, § 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.)

12 april 2005 P.2005.0249.N nr. 220

Bijzondere voorwaarden.

Krachtens art. 1, § 2, Probatiewet kan het vonnisgerecht aan het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen bijzondere voorwaarden verbinden die het vastlegt en die de veroordeelde onder toezicht van de Probatiecommissie moet naleven; die voorwaarden kunnen zowel verplichtingen van algemene als van bijzondere aard inhouden, aangezien de voormelde commissie met name bevoegd is om deze geheel of gedeeltelijk op te schorten, ze te preciseren of ze aan de omstandigheden aan te passen.

14 september 2005 P.2005.0450.F nr. 433

Bijzondere voorwaarden – Algemene voorwaarde van goed gedrag.

Probatievoorwaarden kunnen weliswaar worden geïndividualiseerd teneinde de specifieke oorzaken van de misdadigheid op te heffen of toch minstens te bestrijden, doch daarnaast kunnen er tevens algemene voorwaarden van goed gedrag, zonder welke geen probatie mogelijk is, uitdrukkelijk worden bepaald

14 september 2005 P.2005.0450.F nr. 433

VERVOER

GOEDERENVERVOER

Verbintenissen van de vervoerondernemingen – Toezicht over de toepassing van de verordeningen (EEG) nrs. 3820/85 en 3821/85 – Controle op de organisatie van het werk van de bestuurders – Overtreding – Afgevaardigd bestuurder – Inspanningsverbintenis – Begrip.

De Verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad van de Europese Gemeenschap van 20 december 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, die bepaalt dat de onderneming het werk van de bestuurders zodanig regelt dat deze de desbetreffende bepalingen van deze verordening en van de Verordening (EEG) nr. 3821/85 kunnen naleven, en dat die onderneming op gezette tijden nagaat of deze twee verordeningen zijn nageleefd en dat zij, wanneer overtredingen worden geconstateerd de nodige maatregelen neemt om herhaling daarvan te voorkomen, creëert een inspanningsverbintenis (Art. 15, eerste en tweede lid E.E.G.–Verordening nr 3820/85 van de Raad van 20 dec. 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer.)

21 september 2005 P.2004.0868.F nr. 446

Wegvervoer – Borgtocht van de vervoerder – Waarborg – Schulden – Werkzaamheden – Begrip – Ondervervoerder – Verbintenissen van de vervoerder.

Onder de door een onderneming van nationaal en internationaal goederenvervoer over de weg uitgeoefende werkzaamheden waaruit schulden voortspruiten die door de borgtocht gewaarborgd zijn, wordt elk vervoer van zaken voor rekening van derden tegen vergoeding bedoeld; de verbintenissen van de vervoerder jegens de ondervervoerder op wie hij een beroep doet zijn niet het gevolg van een door de vervoerder verricht vervoer (Artikelen 21 en 22 K.B. 18 maart 1991.)

24 november 2005 C.2004.0015.N nr. 624

Wegvervoer – Vervoercommissionair – Borgtocht – Aanspraak – Aangetekende brief.

Aan de voorwaarde dat de borgtocht van de vervoercommissionair alleen kan worden

aangesproken na overlegging, bij ter post aangetekende brief, van de uitdrukkelijke instemming van de vergunninghouder met betrekking tot het bestaan en de opeisbaarheid van de aangebrachte schuldvordering, ofwel van een ten laste van de vergunninghouder in België uitvoerbare rechterlijke beslissing, is voldaan wanneer in een aangetekende brief aan de borg wordt verwezen naar die instemming of naar die beslissing, die wordt meegedeeld met een andere aangetekende brief (Art. 5, § 5, tweede lid K.B. 18 juli 1975.)

24 november 2005 C.2004.0015.N nr. 624

VERWIJZING NA CASSATIE

ALGEMEEN

Verzoek tot uitlegging of verbetering – Arrest – Cassatieberoep – Vernietiging.

Wanneer het Hof van Cassatie een arrest van het hof van beroep vernietigt waarbij de appelrechters uitspraak deden over een vordering tot uitlegging of verbetering, verwijst het de zaak naar een ander hof van beroep (Artikelen 2, 793, 794, 795 en 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

4 oktober 2005 P.2005.0828.N nr. 478

BURGERLIJKE ZAKEN

Cassatie – Omvang – Rechter op verwijzing – Bevoegdheid.

Hoewel vernietiging, in de regel, beperkt is tot de draagwijdte van het middel dat de grondslag ervan vormt, is de rechter op verwijzing bevoegd om uitspraak te doen over een hem voorgelegd geschil, dat beslecht is door een ander dictum van de vernietigde beslissing dan het door het cassatieberoep bestredene, wanneer het, uit het oogpunt van de omvang van de vernietiging, niet onderscheiden is van het bestreden dictum (Artikelen 1082, tweede lid, 1095 en 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

13 januari 2005 C.2004.0280.F nr. 22

Rechtbank van eerste aanleg – Appelrechter – Beslissing – Bevoegdheid – Cassatie – Verwijzing – Bevoegde rechter.

Wanneer het Hof van Cassatie de beslissing vernietigt van de rechtbank van eerste aanleg die zich ten onrechte bevoegd verklaarde om kennis te nemen van het hoger beroep tegen een vonnis van de vrederechter dat uitspraak doet over een geschil tussen kooplieden betreffende handelingen die de wet als daden van koophandel aanmerkt, verwijst het de zaak naar een rechtbank van koophandel (Artikelen 577, tweede lid en 660 Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 C.2003.0427.N nr. 456

Rechter op verwijzing – Bevoegdheid.

Volgens de geest en de algemeenheid van de bewoordingen van art. 1110, eerste lid, Ger.W., dat de verwijzing na cassatie regelt, mag het wettelijke gevolg van de verwijzing niet beperkt worden tot het onderzoek van het vernietigde dictum, maar moet het gehele proces, in zoverre het nog moet worden beslecht, voor de rechter op verwijzing komen (Art. 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

4 november 2005 C.2004.0074.F nr. 370

Rechter op verwijzing – Bevoegdheid.

Volgens de geest en de algemeenheid van de bewoordingen van art. 1110, eerste lid,

Ger.W., dat de verwijzing na cassatie regelt, mag het wettelijke gevolg van de verwijzing niet beperkt worden tot het onderzoek van het vernietigde dictum, maar moet het gehele proces, in zoverre het nog moet worden beslecht, voor de rechter op verwijzing komen (Art. 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

4 november 2005 C.2004.0074.F nr. 562

STRAFZAKEN

Burgerlijke rechtsvordering – Burgerlijke partij – In hoger beroep niet aanhangig gemaakte burgerlijke rechtsvordering – Beslissing van appelrechter over definitief berechte burgerlijke rechtsvordering – Vernietiging zonder verwijzing.

Wanneer een beslissing in hoger beroep wordt vernietigd omdat de appelrechter heeft beslist over de burgerlijke rechtsvordering die niet voor hem was gebracht, wordt de vernietiging uitgesproken zonder verwijzing

14 juni 2005 P.2005.0502.N nr. 341

Burgerlijke rechtsvordering – Vernietiging wegens gebrek aan rechtsmacht – Vernietiging zonder verwijzing.

Wanneer een beslissing in hoger beroep wordt vernietigd op grond van het ontbreken van rechtsmacht, zowel van de appelrechters als van de eerste rechter op verzet, blijft er voor een eventuele verwijzingsrechter niets meer te beslissen over en wordt de vernietiging uitgesproken zonder verwijzing

21 juni 2005 P.2004.1343.N nr. 359

Strafvordering – Bevoegdheid – Misdaad – Niet correctionaliseerbare misdaad – Niet gecorrectionaliseerde misdaad – Hof van beroep – Beslissing – Cassatieberoep – Vernietiging – Uitbreiding van de cassatie.

Wanneer het Hof een beslissing van het hof van beroep vernietigt waarbij de appelrechters zich bevoegd achtten om kennis te nemen van een niet correctionaliseerbare of niet gecorrectionaliseerde misdaad, breidt het de cassatie uit tot het beroepen vonnis en de verwijzingsbeschikking van het onderzoeksgerecht en verwijst het de zaak naar een kamer van inbeschuldigingstelling. (Art. 427 Wetboek van Strafvordering; Art. 2, eerste en derde lid, 3° Wet 4 okt. 1867.)

6 september 2005 P.2005.0659.N nr. 411

TUCHTZAKEN

Beslissing van het Hof – Rechtsvraag – Orde der geneesheren – Raad van beroep – Verplichting.

Wanneer de raad van beroep van de Orde der Geneesheren waarnaar de zaak zou moeten verwezen worden zich zou moeten voegen naar het arrest van het Hof wat de rechtsvraag betreft waarover het Hof uitspraak heeft gedaan en de uitgesproken cassatie niets meer te vonnissen overlaat, is er geen grond tot verwijzing (Art. 23, vierde lid K.B. nr 79 van 10 nov. 1967 betreffende de Orde der Geneesheren.)

3 juni 2005 D.2004.0019.N nr. 316

VERWIJZING VAN EEN RECHTBANK NAAR EEN ANDERE

BURGERLIJKE ZAKEN

Gewettigde verdenking – Verzoek tot onttrekking van de zaak – Eerste vordering –

Verwerping – Nieuwe vordering die op dezelfde feiten is gegrond.

Een nieuwe vordering tot onttrekking van de zaak aan de rechter is niet ontvankelijk wanneer zij dezelfde feiten aanvoert als de eerste (Art. 659 Gerechtelijk Wetboek.)

24 februari 2005 C.2005.0063.F nr. 117

Gewettigde verdenking – Feitelijke gegevens – Aard.

Het verzoek tot onttrekking van de zaak aan de rechter wegens gewettigde verdenking wordt verworpen wanneer uit de door de verzoeker uiteengezette gegevens niet valt af te leiden dat de rechter tegenover wie de onttrekking is gevorderd niet in staat zou zijn op een onafhankelijke en onpartijdige wijze uitspraak te doen, of indien die gegevens bij de openbare opinie geen gewettigde twijfel doen ontstaan aangaande zijn geschiktheid om de zaak te behandelen (Art. 648, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

4 maart 2005 C.2005.0009.N nr. 137

Onttrekking.

Onttrekking van de zaak aan de rechter is de handeling waarbij een zaak die regelmatig voor een rechter is gebracht, aan diens kennisneming wordt onttrokken teneinde te worden verwezen naar een andere door het Hof aangewezen rechter. (Art. 648 Gerechtelijk Wetboek.)

7 april 2005 C.2005.0142.F nr. 210

Gewettigde verdenking – Rechtscollege dat geen kennis genomen heeft van de zaak.

Kennelijk niet–ontvankelijk is het verzoekschrift om aan een rechter een zaak te onttrekken, die nog niet aanhangig is gemaakt bij het verdachte rechtscollege (Art. 648 Gerechtelijk Wetboek.)

7 april 2005 C.2005.0142.F nr. 210

Onttrekking – Tuchtvervolging – Korpschef verhinderd – Rechter aangewezen om vervolging in te stellen – Vervolgde rechter – Leden van dezelfde rechtbank – Opspraak – Gewettigde verdenking – Begrip.

Het in opspraak brengen door de rechter tegen wie een tuchtvervolging is ingesteld van drie rechters van de rechtbank is een omstandigheid die bij de eerstgenoemde rechter, die wordt vervolgd door een rechter die daartoe door de verhinderde korpschef is aangewezen, en bij derden een gewettigde verdenking kan doen ontstaan omtrent de strikte onpartijdigheid van de rechters die uitspraak moeten doen; om die gewettigde verdenking te vermijden, moet de zaak aan die rechters worden onttrokken en naar een ander rechtscollege van een ander rechtsgebied worden verwezen (Artikelen 406, 410, 411, 412, en 648, § 2 Gerechtelijk Wetboek.)

4 november 2005 C.2005.0445.F nr. 566

STRAFZAKEN

Verzoek tot verwijzing wegens gewettigde verdenking – Gerechtelijk onderzoek – Misdrijf ten laste gelegd aan de zoon van een rechter – Onderzoeksrechter die deel uitmaakt van hetzelfde rechtscollege – Redenen die niet uitsluitend de persoon van de onderzoeksrechter maar het hele rechtscollege betreffen – Ontvankelijkheid.

Niet kennelijk onontvankelijk is het verzoek tot verwijzing van een rechtbank naar een andere wegens gewettigde verdenking, wanneer een onderzoeksrechter gelast is met het onderzoek naar een misdrijf, waarvan de inverdenkinggestelde de zoon is van een rechter

bij het rechtscollege waarvan die onderzoeksrechter deel uitmaakt en de redenen van het verzoek niet uitsluitend de persoon van de onderzoeksrechter maar de gehele rechtbank betreffen, omdat de betrekkingen die bestaan tussen de magistraten van dit rechtscollege van die aard zijn dat zij gewettigde verdenking kunnen doen ontstaan ten aanzien van de strikte onafhankelijkheid en onpartijdigheid van alle rechters van dat rechtscollege, die de zaak dienen te behandelen (Art. 542 Wetboek van Strafvordering.)

17 mei 2005 P.2005.0435.N nr. 199

Onttrekking – Hof van Cassatie – Bevoegdheid – Gewettigde verdenking.

Wanneer het Hof van Cassatie de onttrekking van een zaak aan een rechtbank wegens gewettigde verdenking beveelt, doet het uitspraak over alle handelingen die mochten verricht zijn door die rechtbank. (Artikelen 536, 542 en 551 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1343.F nr. 623

Verzoek tot verwijzing wegens gewettigde verdenking – Gerechtelijk onderzoek – Burgerlijke partij is de broer van een onderzoeksrechter van hetzelfde rechtscollege – Beperkte formatie van de rechtbank – Ontvankelijkheid.

Wanneer op vordering van de procureur–generaal tot verwijzing van de ene rechtbank van eerste aanleg naar een andere van een zaak die door een onderzoeksrechter van de voormelde rechtbank wordt onderzocht, en tot vaststelling van het feit dat degene die zich voor die onderzoeksrechter burgerlijke partij heeft gesteld de broer is van een rechter die hetzelfde ambt uitoefent bij de rechtbank van eerste aanleg van dat arrondissement, en met de overweging dat, rekening gehouden met de beperkte formatie van die rechtbank, die omstandigheid volstaat om bij de partijen en bij een derde gewettigde verdenking te doen ontstaan ten aanzien van het vermogen van die rechtbank om sereen en onpartijdig van de zaak kennis te nemen, onttrekt het Hof van Cassatie de zaak aan die rechtbank van eerste aanleg en verwijst het deze naar een rechtbank van dezelfde hoedanigheid (Art. 542 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1343.F nr. 623

Gewettigde verdenking – Onttrekking – Verwijzing – Verplichting.

Wanneer het Hof van Cassatie de zaak die bij de rechtbank aanhangig is gemaakt, wegens gewettigde verdenking daaraan onttrekt, machtigt geen enkele wettelijke bepaling het Hof van Cassatie om de kennisneming van de zaak niet naar een ander gerecht te verwijzen. (Art. 542 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1343.F nr. 623

TUCHTZAKEN

Provinciale raad van de Orde van Architecten – Samenstelling van de raad.

Het feit dat de voorzitter en de ondervoorzitter van de provinciale raad van de orde van architecten geen kennis kunnen nemen van een zaak, heeft niet tot gevolg dat de provinciale raad niet meer zou kunnen oordelen over die zaak zodat het verzoek tot onttrekking dat uitsluitend op die grond is gebaseerd, kennelijk onontvankelijk is. (Art. 16 Wet van 26 juni 1963 tot instelling van een Orde der Architecten.)

16 augustus 2005 C.2005.0363.N nr. 395

VERZEKERING

ALGEMEEN

Overeenkomst – Voorwerp – Aard.

Het voorwerp van een verzekeringsovereenkomst, dat bestaat in de dekking van een welbepaald risico tegen betaling van een prijs, moet geoorloofd zijn (Art. 6 Burgerlijk Wetboek; Art. 1 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

19 mei 2005 C.2003.0103.F nr. 284

LANDVERZEKERING

Sluiten van de overeenkomst – Opzettelijk onjuist meedelen van gegevens – Misleiding van de verzekeraar – Nietigverklaring van de verzekeringsovereenkomst.

De nietigverklaring van de verzekeringsovereenkomst in geval de verzekeraar bij de beoordeling van het risico misleid werd, heeft tot gevolg dat de verzekeraar alle prestaties die hij ten gevolge van het bestaan van de verzekeringsovereenkomst heeft verricht kan terugvorderen, met inbegrip van de vergoedingen uitgekeerd aan de benadeelden van het ongeval. (Artikelen 2, § 1, eerste lid, 5 en 6 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

25 februari 2005 C.2002.0296.N nr. 119

Onroerend goed – Geen bouw– of stedenbouwkundige vergunning – Overeenkomst – Voorwerp – Dekking van het brandrisico – Geoorloofdheid.

Het arrest, dat op grond van een feitelijke beoordeling, oordeelt dat de verzekeringsovereenkomst, waarvan het voorwerp bestaat in de dekking van het brandrisico van een bungalow waarvoor geen enkele bouw– of stedenbouwkundige vergunning was uitgereikt, er niet toe heeft geleid een onwettige toestand te scheppen of te handhaven, verantwoordt zijn beslissing naar recht dat het voorwerp van die verzekeringsovereenkomst niet ongeoorloofd is (Art. 6 Burgerlijk Wetboek; Art. 1 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

19 mei 2005 C.2003.0103.F nr. 284

Voordeel van de verzekering – Uitsluiting – Opzettelijke daad van de verzekerde – Bewijslast.

De verzekeraar die beweert van dekking bevrijd te zijn, moet bewijzen dat de verzekerde de opzettelijke daad heeft begaan waardoor hij het voordeel van de verzekering heeft verloren (Art. 870 Gerechtelijk Wetboek; Art. 1315 Burgerlijk Wetboek.)

19 mei 2005 C.2003.0103.F nr. 284

Verzekeringswet 11 juni 1874 – Arbeidsongevallenverzekering – Bestaan – Conventionele wijziging – Bewijs – Ten overstaan van derden – Geschriften.

Het wettelijke vereiste van een bewijs door geschrift geldt voor de partijen bij de verzekeringsovereenkomst, ook wanneer zij het bestaan of de conventionele wijziging van de verzekeringsovereenkomst aanvoeren tegen een derde, gezien zij alleen in de mogelijkheid zijn zich een geschrift te verschaffen. (Art. 25 Wet van 11 juni 1874 betreffende de verzekeringen.)

30 mei 2005 S.2004.0086.N nr. 303

Overeenkomst – Vervalbeding – Vermelding van de verplichtingen – Modaliteiten.

Het arrest dat eist dat de vervalsanctie onmiddellijk na de formulering van de verplichting van de verzekerde vermeld moet worden, schendt art. 11, W. 25 juni 1992 (Art. 11 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

2 juni 2005 C.2004.0490.F nr. 311

Aangifte van een schadegeval – Beschermd geschrift – Valsheid in geschriften.

De aangifte van een schadegeval kan in het maatschappelijk verkeer als bewijs gelden van rechtshandelingen of van rechtsfeiten welke ze vaststelt en kan van aard zijn nadeel te berokkenen zodat ze een beschermd geschrift is dat onder de toepassing valt van de artikelen 193 en 196 Strafwetboek (Art. 19 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst; Artikelen 193 en 196 Strafwetboek.)

20 september 2005 P.2005.0268.N nr. 442

Eigen vordering van de getroffene tegen de verzekeraar – Verjaringstermijn – Stuiting.

De verjaring van de vordering die voorvloeit uit het eigen recht dat de benadeelde krachtens art. 86 W. 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst tegen de verzekeraar heeft, wordt niet enkel gestuit indien de verzekeraar op de hoogte is gebracht van de wil van de benadeelde om die vordering in te stellen

7 oktober 2005 C.2004.0471.F nr. 490

Eigen vordering van de getroffene tegen de verzekeraar van de aansprakelijke – Verjaringstermijn – Aard.

De verjaringstermijn van de vordering die voortvloeit uit het eigen recht dat de benadeelde krachtens art. 86 W. 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst tegen de verzekeraar heeft, die niet langer mag zijn dan tien jaar te rekenen vanaf het schadeverwekkend feit, indien de benadeelde bewijst dat hij pas na dat feit kennis heeft gekregen van dat recht, is geen vervaltermijn die niet geschorst of gestuit kan worden. (Artikelen 86 en 34, § 2, eerste lid Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

7 oktober 2005 C.2004.0471.F nr. 490

Verzekeraar – Uitbetaling schadevergoeding – Indeplaatsstelling van de verzekeraar.

De indeplaatsstelling van de verzekeraar die schadevergoeding heeft betaald, tot beloop van het bedrag van die vergoeding in de rechten en rechtsvorderingen van de verzekerde of de begunstigde tegen de aansprakelijke derden, vindt slechts toepassing bij verzekeringen tot betaling van schade (Art. 41 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

25 oktober 2005 P.2005.0127.N nr. 535

Verzekerde – Recht op betaling – Bewijslast.

De verzekerde die jegens zijn verzekeraar een recht op betaling aanvoert, moet in de regel niet alleen het bewijs leveren van de schade maar ook van de gebeurtenis die tot die schade heeft geleid, en moet bewijzen dat het opgetreden risico in het contract was voorzien en er niet door uitgesloten was (Art. 870 Gerechtelijk Wetboek; Art. 1315 Burgerlijk Wetboek.)

17 november 2005 C.2004.0477.N nr. 607

Verzekeraar – Aanvaarding van dekking – Verzekerde – Recht op betaling – Bewijslast.

De verzekerde is niet langer gehouden het bewijs te leveren dat het schadegeval in de verzekeringsovereenkomst is voorzien en er niet door uitgesloten is wanneer de rechter vaststelt dat de verzekeraar aanvaard heeft tot dekking te zijn gehouden, en verzaakt heeft aan zijn recht om op grond van de polis en de wettelijke bepalingen dekking te weigeren.

17 november 2005 C.2004.0477.N nr. 607

Gebouw – Onderverhuring – Brand – Vergoeding – Rechtstreekse vordering – Begunstigde.

Art. 38, eerste lid, Verzekeringswet, krachtens hetwelk de eigenaar van een door brand geteisterd gebouw een rechtstreekse vordering kan instellen tegen de verzekeraar van de huurder van dat gebouw, verleent de huurder van een door brand geteisterd gebouw geen rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar van de onderhuurder van dat gebouw. (Art. 38, eerste lid Wet van 11 juni 1874 betreffende de verzekeringen.)

25 november 2005 C.2004.0246.F nr. 627

W.A.M.–VERZEKERING

Schade veroorzaakt door een motorrijtuig waaraan een tractor is gekoppeld – Deelname aan het verkeer.

De W.A.M.–verzekering dekt de schade die wordt veroorzaakt door een geheel van aan elkaar gekoppelde motorrijtuigen wanneer dat geheel niet wordt gebezigd als werktuig maar voor het vervoer van zaken en wanneer die schade veroorzaakt is op een wijze die karakteristiek is voor schadeveroorzaking door motorrijtuigen in het verkeer; dat is het geval van een vrachtwagen die gebezigd wordt om hout weg te halen en waaraan een tractor is gekoppeld om een grotere trekkracht te verlenen aan de vrachtwagen teneinde te voorkomen dat de vrachtwagen in de modder zou blijven steken (Art. 2, § 1 Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.)

6 januari 2005 C.2002.0583.F nr. 9

Voertuig – Overdracht van eigendom – Nieuw voertuig – Verzekering – Dekking verworven aan de verzekerde.

De dekking van de verzekeringsovereenkomst betreffende het in die overeenkomst omschreven voertuig waarvan de eigendom wordt overgedragen, blijft overeenkomstig art. 33, 1°, eerste lid, van de modelverzekeringsovereenkomst verworven aan de verzekerde, wanneer het uitgesloten is dat het in de verzekeringsovereenkomst omschreven voertuig en het nieuwe voertuig onder dekking van één en dezelfde polis in het verkeer worden gebracht (Art. 33, 1°, eerste lid, van de bijlage van het K.B. 14 dec. 1992 betreffende de modelovereenkomst voor de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.)

20 januari 2005 C.2003.0189.F nr. 42

Gemeenschappelijk Motorwaarborgfonds – Vergoeding van schade – Subrogatie.

Krachtens art. 50, thans 80, § 2, eerste lid, W. 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen, treedt het Gemeenschappelijk Waarborgfonds, in zoverre het de schade heeft vergoed, enkel in de rechten van de benadeelde tegen de aansprakelijke personen en eventueel tegen hun verzekeraars in de gevallen waarin het de schade heeft vergoed omdat het daartoe verplicht was krachtens § 1 van bovenvermeld artikel (Art. 50, (thans art. 80) Wet van 9 juli 1975 betreffende controle bij de verzekeringsondernemingen.)

20 januari 2005 C.2000.0316.F nr. 40

Gemeenschappelijk Motorwaarborgfonds – Herstelplicht – Toevallig feit – Bewijslast.

In de regel dient degene die vergoeding vordert het bewijs te leveren van het toevallig feit dat hij aanvoert teneinde van het Gemeenschappelijk Motorwaarborgfonds herstel van de schade te verkrijgen. (Art. 50, § 1, eerste lid, 2° Wet van 9 juli 1975 betreffende controle bij de verzekeringsondernemingen.)

10 februari 2005 C.2002.0617.F nr. 83

Verzekeraar – Vordering tot terugbetaling – Voorafgaande kennisgeving – Werking van de wet in de tijd.

De in de W.A.M.–wet vastgestelde uitvoeringsmodaliteiten van de regresvordering, gelden slechts op de datum waarop de rechtsvordering is ontstaan voor zover die bepalingen op die datum in werking zijn getreden (Art. 88, tweede lid Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst.)

2 september 2005 C.2004.0143.F nr. 405

Onverschoonbare fout – Opzettelijke aard – Dronkenschap.

Uit de omstandigheid dat het slachtoffer dronken is en dat hij een zodanige drankzucht heeft dat hij het drinken niet kan laten, kan de bodemrechter niet afleiden dat de door het slachtoffer begane fout geen enkele opzettelijke aard vertoont (Art. 29bis Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.)

2 september 2005 C.2003.0256.F nr. 404

W.A.M.–wet 1989 – Artikel 29bis – Gesubrogeerde verzekeraar – Verhaalsvordering – Verweer van de aansprakelijke derde.

Wanneer de verzekeraar van het motorrijtuig, die in de rechten is getreden van het slachtoffer dat hij overeenkomstig art. 29bis, W.A.M.–wet vergoed heeft, een verhaalsvordering instelt tegen de in gemeen recht aansprakelijke derde is deze laatste gerechtigd het bewijs te leveren van de eigen fout van het slachtoffer, ook wanneer dit jonger is dan 14 jaar (Art. 29bis, § 4 Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.)

6 oktober 2005 C.2003.0377.N nr. 489

Vordering gesteund op artikel 29bis W.A.M.–Wet – Strafrechter – Bevoegdheid.

De strafrechter is niet bevoegd om kennis te nemen van de op art. 29bis W.A.M.–wet gegronde verplichting tot schadeloosstelling; hij kan t.a.v. de verzekeraar van de beklaagde alleen volgens de gemeenrechtelijke regels van de aansprakelijkheid uitspraak doen (Art. 29bis Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen; Art. 138 Wetboek van Strafvordering; Art. 601bis Gerechtelijk Wetboek.)

19 oktober 2005 P.2005.0858.F nr. 520

Schadeloosstelling gegrond op artikel 29bis W.A.M.–wet – Vergoedingsverplichting.

De bij art. 29bis W.A.M.–wet opgelegde verplichting tot schadeloosstelling bestaat wanneer niet kan worden bewezen dat de verzekerde op enigerlei wijze aansprakelijk is, en is niet gegrond op een overtreding die hij zou hebben begaan

19 oktober 2005 P.2005.0858.F nr. 520

VERZET

Strafzaken – Strafvordering – Vonnis geacht op tegenspraak te zijn gewezen.

Volgens art. 185 Sv. wordt het vonnis dat tegen een beklaagde die noch persoonlijk noch in de persoon van een advocaat verschijnt op de terechtzitting die door de rechtbank met het oog op zijn persoonlijke verschijning is vastgesteld, ofschoon hij persoonlijk of in de persoon van een advocaat op de inleidingszitting was verschenen (Art. 185, § 2, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

1 juni 2005 P.2005.0216.F nr. 307

VONNISSEN EN ARRESTEN

ALGEMEEN

Beschikkend gedeelte.

Elke beslissing van de rechter over een geschil is een beschikking, ongeacht de plaats ervan in het vonnis of arrest

4 oktober 2005 P.2005.0828.N nr. 478

Verzoek tot uitlegging of verbetering – Arrest – Cassatieberoep – Vernietiging – Verwijzing.

Wanneer het Hof van Cassatie een arrest van het hof van beroep vernietigt waarbij de appelrechters uitspraak deden over een vordering tot uitlegging of verbetering, verwijst het de zaak naar een ander hof van beroep (Artikelen 2, 793, 794, 795 en 1110 Gerechtelijk Wetboek.)

4 oktober 2005 P.2005.0828.N nr. 478

BURGERLIJKE ZAKEN

Samenstelling van het rechtscollege – Behandeling en uitspraak.

Nietig is het vonnis gewezen door niet alle rechters voor wie de zaak werd behandeld (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

18 februari 2005 C.2003.0014.N nr. 104

Gevorderde zaak – Subrogatoire vordering – Beschikkingsbeginsel – Geen miskenning.

Het beschikkingsbeginsel noch het algemeen beginsel van het recht van verdediging worden miskend wanneer de rechter de subrogatoire vordering van eiseres afwijst, indien blijkt dat verweerster in haar conclusie het bestaan van een dergelijke vordering betwistte. (Art. 1138, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

3 maart 2005 C.2004.0389.F nr. 134

Vordering tot verbetering – Akkoord van partijen – Beslissing tot verbetering – Begrip.

De rechter die een verbeterend vonnis of arrest wijst, geeft aan dat de verbeterde beslissing heeft geoordeeld zoals in het verbeterende vonnis of arrest is bepaald en aldus vormt het verbeterende vonnis of arrest één geheel met het verbeterende vonnis of arrest; hieruit volgt dat de rechter, geadieerd door een vordering tot verbetering, moet nagaan, ongeacht een eventueel akkoord daaromtrent tussen de partijen, of er redenen zijn tot verbetering van zijn beslissing en of de gevorderde verbetering de in zijn beslissing bevestigde rechten niet uitbreidt, beperkt of wijzigt (Art. 794 Gerechtelijk Wetboek.)

21 maart 2005 C.2003.0578.N nr. 174

Redenen – Begrip – Dictum.

Elke beslissing van een rechter over een geschil is een dictum, ongeacht de plaats van die beslissing in de tekst van het vonnis of arrest en ongeacht de vorm waarin zij is gesteld (Art. 149 Grondwet 1994.)

21 april 2005 C.2003.0555.F nr. 236

Gevorderde zaak – Procedureel akkoord tussen de partijen – Beschikkingsbeginsel – Miskenning.

De beslissing om toepassing te maken van art. 877, Ger.W. miskent het beschikkingbeginsel wanneer de partijen die verzocht werden uitleg te geven over die toepassing, ze hebben uitgesloten en het debat uitdrukkelijk hebben willen beperken tot de toepassing van art. 319bis, W.I.B. (Art. 1138, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

2 juni 2005 C.2004.0099.F nr. 309

Buitenlandse beslissing – Exequatur – Geen verdrag.

Wanneer er tussen België en het land waar de beslissing is genomen geen verdrag bestaat, moet de bevoegde Belgische rechter nagaan of de in art. 570, tweede lid, Ger.W. gestelde vereisten voor de uitvoerbaarverklaring van die beslissing in België zijn vervuld, inzonderheid of het recht van verdediging zoals dat in het Belgisch recht is opgevat voor het vreemde gerecht werd geëerbiedigd; zulk onderzoek valt niet samen met het toepassen van het Belgisch recht inzake het weren van conclusies voor het vreemde gerecht (Art. 570, tweede lid, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

22 september 2005 C.2003.0021.N nr. 451

Onteigening ten algemenen nutte – Spoedprocedure – Vonnis dat de onteigenaar afwijst – Hoger beroep – Te late uitspraak.

De termijn waarbinnen de rechter uitspraak moet doen over het hoger beroep tegen het vonnis dat de vordering van de onteigenaar afwijst en beslist dat er derhalve geen aanleiding bestaat om de procedure voort te zetten, is niet op straffe van nietigheid voorgeschreven (Art. 7, derde lid Wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake de onteigeningen ten algemenen nutte.)

29 september 2005 C.2003.0500.N nr. 466

Door de rechter bepaalde termijnen om conclusie te nemen – Conclusie te laat overgelegd – Belang van de tegenpartij – Conclusie.

Een partij heeft krachtens de wet belang dat een conclusie die te laat is neergelegd ambtshalve uit het debat wordt geweerd (Art. 747, § 2, laatste lid Gerechtelijk Wetboek.)

10 oktober 2005 C.2003.0522.N nr. 492

Conclusie – Termijn om conclusie te nemen – Door de rechter bepaalde termijn – Aard.

De rechter die de termijnen bepaalt om conclusies te nemen legt dwingende termijnen op (Art. 747, § 2 Gerechtelijk Wetboek.)

10 oktober 2005 C.2003.0522.N nr. 492

Bewijs – Samenstelling van het rechtscollege – Wijziging van de zetel – Herneming van het debat.

Aangaande het vereiste dat het vonnis enkel kan worden gewezen door rechters die alle zittingen over de zaak hebben bijgewoond, volstaat het dat uit de stukken van de

rechtspleging blijkt dat na de wijziging van de samenstelling van het rechtscollege het debat volledig werd hernomen zonder dat vereist is dat zulks zou worden vastgesteld in een proces–verbaal van de terechtzittingen of in een vonnis. (Art. 779, eerste lid Gerechtelijk Wetboek.)

27 oktober 2005 C.2002.0415.N nr. 545

Conclusietermijnen – Termijnen door de rechter bepaald – Conclusies ambtshalve uit de debatten geweerd – Neerlegging van de conclusie ter griffie.

De neerlegging van de conclusies ter griffie alleen zonder gelijktijdige toezending ervan aan de tegenpartij, voldoet niet aan de vereisten van de wet; in een dergelijk geval dient de rechter de conclusies uit de debatten te weren, ook al zijn ze binnen de termijn op de griffie neergelegd (Artikelen 745, eerste lid, en 747, § 2, vijfde en zesde lid Gerechtelijk Wetboek.)

9 december 2005 C.2004.0135.F nr. 654

Conclusietermijnen – Termijnen door de rechter bepaald – Conclusies ambtshalve uit de debatten geweerd.

Wanneer de voorzitter of de door hem aangewezen rechter de termijnen bepaalt om conclusie te nemen, dienen de neerlegging van die conclusies ter griffie en de gelijktijdige toezending ervan aan de tegenpartij te gebeuren binnen de vastgestelde termijn (Artikelen 745, eerste lid, en 747, § 2, vijfde en zesde lid Gerechtelijk Wetboek.)

9 december 2005 C.2004.0135.F nr. 654

STRAFZAKEN

Proces–verbaal niet ondertekend door de griffier – Herstel van het verzuim – Artikel 788, Ger.W. – Toepassing.

Krachtens artikel 788 van het Gerechtelijk Wetboek, dat ook van toepassing is in strafzaken, kan het verzuim van de griffier om een vonnis of een proces–verbaal te ondertekenen worden hersteld (Art. 788 Gerechtelijk Wetboek.)

8 februari 2005 P.2004.1606.N nr. 79

Proces–verbaal niet ondertekend door de griffier – Herstel van het verzuim – Terugwerkende kracht.

Wanneer het verzuim van de griffier om een vonnis of een proces–verbaal te ondertekenen hersteld wordt overeenkomstig artikel 788 van het Gerechtelijk Wetboek heeft dit herstel terugwerkende kracht, zelfs indien het na het tegen het vonnis ingestelde rechtsmiddel is geschied (Art. 788 Gerechtelijk Wetboek.)

8 februari 2005 P.2004.1606.N nr. 79

Uitspraak – Wettig verhinderde rechter – Vervanging – Bevelschrift van de voorzitter – Inhoud.

Artikel 779, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt dat, wanneer een rechter wettig verhinderd is de uitspraak bij te wonen van een vonnis waarover hij mede heeft beraadslaagd overeenkomstig artikel 778 van datzelfde wetboek, de voorzitter van het gerecht een andere rechter kan aanwijzen om die rechter op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, noch artikel 149 van de Grondwet vereisen dat de voorzitter in zijn bevelschrift de wettige verhindering omschrijft

15 februari 2005 P.2004.1457.N nr. 92

Uitspraak – Wettig verhinderde rechter – Vervanging.

Artikel 779, Gerechtelijk Wetboek, noch enige andere wettelijke bepaling schrijven voor dat het vonnis of arrest moet vermelden dat een van de rechters die het uitspreekt, een andere die mede over de zaak heeft beraadslaagd, vervangt of dient vast te stellen dat deze laatste wettig verhinderd was om de uitspraak bij te wonen; die vervanging bij de uitspraak kan blijken uit de andere processtukken, meer bepaald uit het bevelschrift van de voorzitter van het gerecht dat de andere rechter aanwijst

15 februari 2005 P.2004.1457.N nr. 92

Onderzoek – Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Noch de artikelen 246 tot 248, Wetboek van Strafvordering, noch enige andere wettelijke bepaling staan eraan in de weg dat, wanneer de buitenvervolgingstelling van één of meerdere wel of niet–nominatief aangewezen verdachten gepaard gaat met de verwijzing naar de correctionele rechtbank van één of meerdere andere verdachten, de benadeelde een tot dan toe niet–vermelde persoon rechtstreeks kan dagvaarden wegens een wanbedrijf of een overtreding waarvoor de correctionele rechtbank ingevolge de verwijzing is gevat (Artikelen 246, 247 en 248 Wetboek van Strafvordering.)

15 maart 2005 P.2005.0077.N nr. 161

Proces–verbaal van de terechtzitting – Minuut – Vernieling of verdwijning – Geen uitgifte of authentiek afschrift – Bewijs van het bestaan en de inhoud van het proces–verbaal.

Wanneer de minuut van een proces–verbaal van een terechtzitting geheel of gedeeltelijk is vernietigd of verdwenen en er noch uitgiften noch authentieke afschriften van bestaan, mag het bestaan of de inhoud van dit proces–verbaal door alle rechtsmiddelen worden bewezen; het komt het Hof toe de bewijskracht van deze rechtsmiddelen te beoordelen (Artikelen 46 en 1348, 4° Burgerlijk Wetboek.)

16 maart 2005 P.2005.0018.F nr. 164

Heropening van het debat – Toepasselijke wetsbepalingen.

De bepalingen van het Ger.W. betreffende de heropening van het debat zijn, als dusdanig, niet van toepassing in strafzaken (Artikelen 771, 772 en 774 Gerechtelijk Wetboek.)

13 april 2005 P.2005.0263.F nr. 221

Onderzoek in strafzaken – Beschikking van verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Een inverdenkinggestelde kan slechts onmiddellijk cassatieberoep instellen tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat gewezen is op zijn hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer die hem naar de correctionele rechtbank verwijst op voorwaarde dat hij tegen deze beschikking hoger beroep kon instellen (Artikelen 131, § 1, 135, § 2, 235bis, 416, tweede lid en 539 Wetboek van Strafvordering.)

19 april 2005 P.2005.0317.N nr. 233

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Excepties die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden opgeworpen – Niet–ontvankelijkheid.

De kamer van inbeschuldigingstelling, die op grond van art. 135, § 2, Sv. kennisneemt van een zaak, verantwoordt haar arrest naar recht door te beslissen dat zij geen rekening houdt met de excepties die door de eiser in zijn appèlconclusie zijn opgeworpen, doch die niet voor de raadkamer waren aangevoerd. (Art. 135, § 2 Wetboek van Strafvordering.)

27 april 2005 P.2005.0283.F nr. 248

Correctionele– en politiezaken – Afzonderlijke uitspraak over schuld en straf.

De bepalingen die van toepassing zijn op de procedure in correctionele zaken en in politiezaken, verbinden de beoordeling van de schuld en die van de straf zo nauw met elkaar dat er in de regel niet door afzonderlijke beslissingen uitspraak mag worden gedaan over, enerzijds, de schuld en, anderzijds, de op te leggen straf (Artikelen 163, 195 en 211 Wetboek van Strafvordering.)

27 april 2005 P.2005.0173.F nr. 246

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Toetsing van de regelmatigheid van de rechtspleging – Onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden aangevoerd – Ambtshalve toezicht.

Art. 235bis Sv. verplicht de kamer van inbeschuldigingstelling die met toepassing van art. 135, § 2, van datzelfde wetboek uitspraak doet, niet de onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden te onderzoeken die voor het eerst door de inverdenkinggestelde voor haar worden aangevoerd, noch om ambtshalve tot toetsing ervan over te gaan (Artikelen 135, § 2, en 235bis Wetboek van Strafvordering.)

27 april 2005 P.2005.0283.F nr. 248

Vonnis geacht op tegenspraak te zijn gewezen.

Volgens art. 185 Sv. wordt het vonnis dat tegen een beklaagde die noch persoonlijk noch in de persoon van een advocaat verschijnt op de terechtzitting die door de rechtbank met het oog op zijn persoonlijke verschijning is vastgesteld, ofschoon hij persoonlijk of in de persoon van een advocaat op de inleidingszitting was verschenen (Art. 185, § 2, tweede lid Wetboek van Strafvordering.)

1 juni 2005 P.2005.0216.F nr. 307

Nietigheid van het beroepen vonnis – Appelrechters – Eigen redenen.

Wanneer de appelrechters oordelen dat zij de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter bijtreden, geven zij daarmee eigen redenen en nemen ze niet de nietigheid van het beroepen vonnis ingevolge onregelmatige samenstelling van de zetel over

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Kamer van inbeschuldigingstelling – Uitlevering – Exequatur – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing over het geschil – Plaats en vorm.

Geen enkele wetsbepaling schrijft plaats noch vorm voor van het gedeelte van het vonnis met de beslissing van de rechter over het geschil; het dictum staat, tussen de vermeldingen van het vonnis, in dezelfde orde als de redenen waarop het is gegrond.

5 oktober 2005 P.2005.1265.F nr. 484

Aanvraag tot heropening van het debat – Verplichting van de rechter – Recht van verdediging.

De aard van het strafproces, de opdracht en de bevoegdheid van de rechter alsook het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van het recht van verdediging brengen met zich mee dat de strafrechter uitspraak doet over een verzoek tot heropening van het debat dat op de griffie is neergelegd en de dag vóór de uitspraak aan de voorzitter is toegezonden

2 november 2005 P.2005.0825.F nr. 556

Raadkamer – Regeling van de rechtspleging – Vervolgde personen – Vordering – Verzuim.

Wanneer de strafvordering eveneens tegen anderen werd ingesteld dan diegenen die in de vordering van het O.M. staan vermeld, en de raadkamer alleen t.a.v. die laatsten heeft gewezen, blijft de zaak, in voorkomend geval, aanhangig bij de onderzoeksrechter wat de anderen betreft die niet in de vordering staan vermeld, en het verzuim van de raadkamer t.o.v. hen wordt niet bestraft door haar beslissing over de regeling van de rechtspleging teniet te doen

16 november 2005 P.2005.1050.F nr. 600

Veroordelende beslissing op de strafvordering – Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen – Verplichting – Appelrechter – Overname van de tenlasteleggingen met toepasselijke wetsartikelen van de dagvaarding.

Aan de verplichting van de artikelen 195, eerste lid, en 211, Wetboek van Strafvordering wordt voldaan door de uitspraak die de tenlasteleggingen met aanwijzing van de hierop toepasselijke wetsartikelen van de dagvaarding overneemt; een uitdrukkelijke verwijzing hiernaar in het dictum is niet vereist (Artikelen 163, 195 en 211 Wetboek van Strafvordering.)

29 november 2005 P.2005.0832.N nr. 634

Wettelijke bepalingen – Vermeldingen – Redenen.

Aangezien het arrest opgave doet van de wettelijke bepalingen die de bestanddelen van het aan de beklaagde ten laste gelegde misdrijf omschrijven en van die waarbij de straf wordt bepaald, moet het daarenboven, als het geval zich voordoet, geen melding maken van art. 1 W. Verzachtende Omstandigheden

7 december 2005 P.2005.1308.F nr. 652

Afzonderlijke uitspraak over schuldvraag bij stedenbouwmisdrijf en over herstelvordering.

Nu de herstelvordering ingesteld door de stedenbouwkundig inspecteur van burgerrechtelijke aard is, brengt dat met zich mee dat wanneer de rechter bij een eerste vonnis een inbreuk op de wetgeving inzake stedenbouw bewezen verklaart, hij, ongeacht de op te leggen straf, bij een later vonnis nog uitspraak kan doen over de herstelvordering die voor hem gelijktijdig met de strafvordering door de stedenbouwkundig inspecteur was ingesteld

13 december 2005 P.2005.0893.N nr. 668

TUCHTZAKEN

Orde der geneesheren – Raad van beroep – Beslissing – Beperkte vernietiging.

Door opnieuw te beslissen over een tenlastelegging waarvan de beoordeling hem niet werd onderworpen ingevolge de vernietiging beperkt tot de beslissing over een andere tenlastelegging overschrijdt de raad van beroep van de Orde der Geneesheren zijn rechtsmacht om kennis te nemen van het geschil binnen de grenzen waarin dit hem wordt onderworpen. (Art. 19 Gerechtelijk Wetboek.)

3 juni 2005 D.2004.0019.N nr. 316

Geneeskunde – Orde der geneesheren – Raad van beroep – Beslissing – Uitspraak – Leden van de Raad – Aanwezigheid op de terechtzitting.

De leden van de raad van beroep van de Orde van geneesheren die hebben meegewerkt aan de beslissing, moeten noodzakelijkerwijze de terechtzitting bijwonen, waarop zij is uitgesproken, tenzij toepassing is gemaakt van het tweede lid van art. 779 Ger. W. (Art. 779 Gerechtelijk Wetboek.)

17 november 2005 D.2005.0002.N nr. 608

VOORLOPIGE HECHTENIS

AANHOUDING

Bevel tot aanhouding – Voorafgaande ondervraging – Bijstand van een tolk – Verzoek tot bijstand van een andere tolk – Beoordeling.

Het laattijdig verzoek van een inverdenkinggestelde om bij de in artikel 16, § 2, eerste lid, Wet Voorlopige Hechtenis bedoelde ondervraging door de onderzoeksrechter, bijstand te krijgen van een andere tolk dan die hem heeft bijgestaan bij de aanvang van die ondervraging, kan naar gelang van de omstandigheden van de zaak, die de rechter onaantastbaar in feite beoordeelt, gelijkgesteld worden met een weigering om verhoord te worden (Art. 16, § 2 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

25 oktober 2005 P.2005.1332.N nr. 541

BEVEL TOT AANHOUDING

In vrijheid gestelde verdachte – Nieuw aanhoudingsbevel – Nieuwe en ernstige omstandigheden – Confrontatie met het slachtoffer – Nieuwe en ernstige aanwijzing van schuld.

De resultaten van een confrontatie tussen een verdachte en een slachtoffer, nadat die verdachte in vrijheid werd gesteld, kunnen ten laste van deze laatste een nieuwe en ernstige aanwijzing van schuld opleveren; de omstandigheid dat het slachtoffer de inverdenkinggestelde al vroeger zou hebben aangewezen is op zichzelf niet van aard om de resultaten van een confrontatie het karakter nieuw en ernstig te doen verliezen dat vereist is om overeenkomstig de vereisten van de wet een nieuw aanhoudingsbevel af te leveren (Art. 28, § 1, 2° Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

12 januari 2005 P.2005.0007.F nr. 19

In vrijheid gestelde verdachte – Nieuw bevel tot aanhouding – Nieuwe en ernstige omstandigheden.

De resultaten van een confrontatie tussen een verdachte en een slachtoffer, nadat die verdachte in vrijheid werd gesteld, kunnen ten laste van deze laatste een nieuwe en ernstige aanwijzing van schuld opleveren; de omstandigheid dat het slachtoffer de

inverdenkinggestelde al vroeger zou hebben aangewezen is op zichzelf niet van aard om de resultaten van een confrontatie het karakter nieuw en ernstig te doen verliezen dat vereist is om overeenkomstig de vereisten van de wet een nieuw aanhoudingsbevel af te leveren (Art. 28, § 1, 2° Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

12 januari 2005 P.2005.0007.F nr. 19

Onderzoeksrechter – Voorafgaand verhoor van de inverdenkinggestelde – Aanwezigheid van politieagenten die met de zaak zijn belast.

Geen enkele wettelijke bepaling verbiedt de onderzoeksrechter tijdens de ondervraging van de inverdenkinggestelde de aanwezigheid toe te staan van politieagenten die met de zaak zijn belast; uit die omstandigheid kan geen miskenning van het recht van verdediging of van het recht op een eerlijk proces worden afgeleid.

26 januari 2005 P.2005.0094.F nr. 54

Grondslag – Opnemen van telefoongesprekken – Onwettigheid van de opname.

Een aanhoudingsbevel mag niet gegrond zijn op een opname van telefoongesprekken, die ofwel niet door de onderzoeksrechter is toegestaan, ofwel is toegestaan door een beschikking waaraan nietigheid kleeft (Artikelen 90ter, §§ 1 en 2, en 90quater, § 1 Wetboek van Strafvordering; Art. 8.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 16, § 5 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

1 juni 2005 P.2005.0725.F nr. 308

Vormvereisten – Verhoor van de inverdenkinggestelde – Kennisgeving van de mogelijkheid dat een aanhoudingsbevel kan worden afgeleverd – Kennisgeving van het recht een advocaat te kiezen – Tijdstip van de mededeling van die informatie.

Art. 16, § 2, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis, vereist dat de inverdenkinggestelde tijdens de loop van het verhoor ervan in kennis wordt gesteld dat tegen hem een aanhoudingsbevel kan worden uitgevaardigd en dat hem de gelegenheid moet worden geboden zijn opmerkingen dienaangaande aan te voeren; art. 16, § 4, van de voormelde wet bepaalt dat aan de inverdenkinggestelde wordt medegedeeld dat hij het recht heeft een advocaat te kiezen; deze regels verplichten de onderzoeksrechter niet de inverdenkinggestelde hierover te ondervragen en hem die informatie te verschaffen nadat hij in verdenking werd gesteld of over de feiten die hem worden ten laste gelegd werd gehoord

14 september 2005 P.2005.1240.F nr. 435

In vrijheid gelaten of in vrijheid gestelde verdachte – Begrip – Verdachte waartegen een bevel tot medebrenging werd uitgevaardigd dat is betekend en tenuitvoergelegd.

Art. 28, § 1, Wet Voorlopige Hechtenis 1990 is van toepassing wanneer een verdachte waartegen een bevel tot medebrenging werd uitgevaardigd dat hem is betekend en dat is tenuitvoergelegd, op bevel van de onderzoeksrechter in vrijheid is gelaten, ook al werd hij door hem niet verhoord

5 oktober 2005 P.2005.1292.F nr. 485

Vormvereisten – Verhoor van de inverdenkinggestelde – Verplichting om inverdenkinggestelde te horen m.b.t. de mogelijkheid om een bevel tot aanhouding uit te vaardigen – Vorm.

De onderzoeksrechter moet de inverdenkinggestelde niet afzonderlijk horen over de mogelijkheid dat een bevel tot aanhouding kan worden uitgevaardigd, vooraleer of nadat

hij hem over de hem ten laste gelegde feiten heeft verhoord (Art. 16, § 2, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

2 november 2005 P.2005.1353.F nr. 558

Vormvereisten – Verhoor van de inverdenkinggestelde – Verplichting om inverdenkinggestelde te horen m.b.t. de mogelijkheid om een bevel tot aanhouding uit te vaardigen.

Ofschoon de onderzoeksrechter akte moet verlenen aan de persoon die hij hoort, van diens opmerkingen betreffende de mogelijkheid dat tegen hem een bevel tot aanhouding wordt uitgevaardigd, verplicht geen enkele wettelijke bepaling die magistraat om hem daarover te ondervragen. (Art. 16, § 2, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

2 november 2005 P.2005.1353.F nr. 558

Vormvereisten – Verhoor van de inverdenkinggestelde – Voorafgaande kennisgeving dat een bevel tot aanhouding kan worden uitgevaardigd – Inhoud – Substantiële vormvereiste.

Krachtens art. 16, § 2, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis, moet de onderzoeksrechter alvorens een bevel tot aanhouding uit te vaardigen, niet alleen de persoon die wordt verhoord ervan in kennis stellen dat tegen hem een bevel tot aanhouding kan worden uitgevaardigd, maar hem ook in zijn opmerkingen horen; wanneer deze twee formaliteiten niet zijn nageleefd, moet de inverdenkinggestelde in vrijheid worden gesteld. (Art. 16, § 2, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

2 november 2005 P.2005.1353.F nr. 558

Afgifte – Dossier – Inzage – Rechten van de Mens.

Geen enkele wettelijke bepaling legt op dat de betrokkene inzage krijgt van het strafdossier vooraleer een bevel tot aanhouding wordt uitgevaardigd; uit de omstandigheid dat iemand, onder deze voorwaarden, geen inzage heeft gekregen van een dergelijk dossier, kan geen schending van de artikelen 5.2 en 5.3 E.V.R.M. worden afgeleid.

7 december 2005 P.2005.1552.F nr. 653

Gevolg – Europees aanhoudingsbevel.

Art. 21, W. Voorlopige Hechtenis, dat bepaalt dat het bevel tot aanhouding geldig is voor een termijn van ten hoogste vijf dagen, te rekenen van zijn tenuitvoerlegging, is niet van toepassing op een Europees aanhoudingsbevel dat door een Belgische onderzoeksrechter is uitgevaardigd en in het buitenland wordt tenuitvoergelegd.

7 december 2005 P.2005.1552.F nr. 653

Voorgeschreven vormvoorschriften – Naleving.

Zo artikel 16, § 5, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis bepaalt dat de rechter in het bevel tot aanhouding de feitelijke omstandigheden vermeldt van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verdachte, die de voorlopige hechtenis wettigen gezien de criteria bepaald in § 1, van hetzelfde artikel en dat, bij ontstentenis van deze mededelingen, de inverdenkinggestelde in vrijheid wordt gesteld, wordt deze laatste niet in vrijheid gesteld wanneer de voorgeschreven vormvoorschriften in werkelijkheid werden nageleefd (Art. 16, § 5, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, gewijzigd bij de wet van 31 mei 2005.)

13 december 2005 P.2005.1567.N nr. 670

HANDHAVING

Onderzoeksgerechten – Motivering – Redenen van vroegere beslissingen – Wettigheid.

Voor zover daaruit geen enkel automatisme blijkt, kunnen de onderzoeksgerechten die de voorlopige hechtenis handhaven de redenen overnemen van één of meerdere vroeger in de zaak gewezen beslissingen, wanneer zij vaststellen dat die redenen op het ogenblik van de uitspraak nog steeds bestaan (Artikelen 16, 22 en 30 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

5 januari 2005 P.2004.1725.F nr. 6

Kamer van inbeschuldigingstelling – Motivering – Vordering van het openbaar ministerie – Overname van redenen – Wettigheid.

Geen enkele wettelijke bepaling verbiedt de kamer van inbeschuldigingstelling om de redenen van de vordering van het openbaar ministerie over te nemen, teneinde de handhaving van de voorlopige hechtenis met redenen te omkleden (Artikelen 16, 22 en 30 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

5 januari 2005 P.2004.1725.F nr. 6

Vordering van het openbaar ministerie – Recht van antwoord – Vraag om verdaging – Duur van de voorlopige hechtenis.

Wanneer de inverdenkinggestelde, om te antwoorden op de vordering van het openbaar ministerie, de verdaging van de zaak kon vragen naar een datum die het verstrijken van de termijn waarover de kamer van inbeschuldigingstelling beschikt om uitspraak te doen over de handhaving van de voorlopige hechtenis, voorafgaat, wordt de bewering dat een verzoek tot verdaging de duur van de voorlopige hechtenis van voormelde inverdenkinggestelde noodzakelijkerwijs zou hebben verlengd, niet gestaafd door de processtukken. (Art. 30, § 2, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

5 januari 2005 P.2004.1725.F nr. 6

Kamer van inbeschuldigingstelling – Vordering van het openbaar ministerie – Voorafgaande mededeling – Verplichting.

Wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling zich uitspreekt over de handhaving van de voorlopige hechtenis, doet zij uitspraak met voorrang boven alle andere zaken, het openbaar ministerie, de verdachte, de beklaagde of de beschuldigde en zijn raadsman gehoord; hieruit volgt dat de vordering van het openbaar ministerie niet vóór de terechtzitting aan de verdachte, de beklaagde of de beschuldigde en zijn raadsman moet worden medegedeeld (Art. 30, § 3, eerste lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

5 januari 2005 P.2004.1725.F nr. 6

Kamer van inbeschuldigingstelling – Motivering – Overname van de redenen van de vordering van het openbaar ministerie – Niet ondertekende bijlagen van de vordering.

De kamer van inbeschuldigingstelling verantwoordt haar beslissing betreffende de aanwezigheid van ernstige aanwijzingen van schuld, wanneer zij naar de gegevens verwijst met betrekking tot voormelde aanwijzingen in de pagina's als bijlage bij de vordering van het openbaar ministerie; de omstandigheid dat die bijlagen niet zijn ondertekend is zonder belang, aangezien de vordering uitdrukkelijk verwijst naar die bijlagen die dezelfde datum hebben en er één geheel mee uitmaken (Artikelen 23, 4° en 30 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

26 januari 2005 P.2005.0094.F nr. 54

Nietigheid van onderzoekshandeling – Handhaving van de voorlopige hechtenis – Controle van de regelmatigheid van de procedure – Splitsing.

Wanneer inzake voorlopige hechtenis de door de verdachte opgeworpen onregelmatigheid de wettigheid van de beslissing tot handhaving van de voorlopige hechtenis niet kan aantasten of, indien ze dit wel kan, wanneer na een prima facie onderzoek ze niet onmiddellijk gegrond lijkt, kan het onderzoek van de regelmatigheid van de procedure worden gesplitst van de behandeling van het hoger beroep inzake voorlopige hechtenis (Art. 235bis Wetboek van Strafvordering.)

8 februari 2005 P.2005.0138.N nr. 81

Aanwijzingen van schuld – Nietigheid van onderzoekshandeling – Taak van het onderzoeksgerecht – Onderzoek prima facie van de aangevoerde onregelmatigheid.

Wanneer een inverdenkinggestelde geen onregelmatigheid, verzuim of nietigheid aanvoert betreffende de wettelijke voorwaarden tot het verlenen van een bevel tot aanhouding, waarvoor de Voorlopige Hechteniswet eigen regels tot controle van de regelmatigheid ervan heeft uitgewerkt (Art. 235bis Wetboek van Strafvordering.)

2 maart 2005 P.2005.0242.F nr. 129

Raadkamer – Rechtspleging – Bericht aan de verdachte en aan zijn raadsman – Datum van verzending – Bewijs.

Naar luid van art. 22, derde lid, Wet voorlopige hechtenis, wordt het dossier gedurende twee dagen vóór de verschijning in de raadkamer ter beschikking gehouden van de verdachte en van zijn raadsman; voormeld artikel schrijft de griffier voor hen daarvan bericht te geven per faxpost of bij ter post aangetekende brief; de verzendingsdatum van het bericht bewijst dat de griffier het vormvereiste in de wet heeft nageleefd (Art. 22, derde lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

16 maart 2005 P.2005.0322.F nr. 167

Gronden van het bevel tot aanhouding – Bevoegdheid van de onderzoeksgerechten.

De onderzoeksgerechten die een bevel tot aanhouding op zijn wettigheid moeten toetsen zijn bevoegd om de door de onderzoeksrechter vermelde feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verdachte te verbeteren, hetzij door een foutieve grond te vervangen door een geschikte, hetzij door een onvolledige grond aan te vullen (Art. 16, § 5 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

16 maart 2005 P.2005.0313.F nr. 166

Minderjarige – Detentiesituatie – Kennisname door het onderzoeksgerecht.

De artikelen 37 en 40, Verdrag Rechten van het Kind schrijven niet voor dat het onderzoeksgerecht dat uitspraak doet over de vrijheidsberoving van een minderjarige tegen wie, ingevolge een beslissing van uithandengeving door de jeugdrechter, door de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, kennis dient te nemen van de precieze detentiesituatie van die minderjarige

22 maart 2005 P.2005.0340.N nr. 178

Artikel 6.3.e, E.V.R.M. – Toepasselijkheid.

Art. 6.3.e, E.V.R.M. heeft alleen betrekking op het debat voor de vonnisgerechten

23 maart 2005 P.2005.0332.F nr. 182

Artikel 5.2 E.V.R.M. – Toepasselijkheid.

Art. 5.2, E.V.R.M. heeft betrekking op de arrestatie en niet op de latere beslissingen tot handhaving van de voorlopige hechtenis

23 maart 2005 P.2005.0332.F nr. 182

Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel – Vordering van de inverdenkinggestelde tot taalwijziging – Stukken van het dossier – Onmiddellijke vertaling – Verplichting.

Geen enkele wettelijke bepaling schrijft voor dat wanneer, op vordering van de inverdenkinggestelde, de rechtspleging voor de raadkamer die uitspraak doet over de voorlopige hechtenis, van taal is veranderd, alle stukken van het dossier onmiddellijk dienen te worden vertaald (Artikelen 21 en 23 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis; Art. 16, § 2 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.)

4 mei 2005 P.2005.0593.F nr. 264

Raadkamer – Rechterlijke beslissing – Eén maand geldig – Nieuwe beslissing – Termijn – Eén maand – Berekening.

De berekening van de termijnen voorgeschreven bij Wet Voorlopige Hechtenis, geschiedt volgens de regels die door het Ger.W. zijn opgelegd; hieruit volgt dat de termijn van een maand waarbinnen opnieuw uitspraak moet worden gedaan over de handhaving van de voorlopige hechtenis wordt gerekend vanaf de dag die volgt op de voorgaande beschikking tot de dag vóór de zoveelste (Artikelen 21, § 6, en 22, eerste lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis; Artikelen 2 en 52 tot 54 Gerechtelijk Wetboek.)

4 mei 2005 P.2005.0592.F nr. 263

Wetten op de rechtspleging – Werking in de tijd – Nieuwe wet.

In strafzaken zijn de wetten op de rechtspleging, behoudens andersluidende bepaling, onmiddellijk van toepassing op de hangende rechtsgedingen, zodat de wet die van kracht is op de dag van de beslissing tot handhaving van de voorlopige hechtenis het gevolg ervan in de tijd bepaalt (Art. 3 Gerechtelijk Wetboek; Art. 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

12 juli 2005 P.2005.0936.F nr. 389

Duur – Motivering.

Geen enkele bepaling legt de onderzoeksgerechten die uitspraak doen inzake voorlopige hechtenis de verplichting op om de wettelijke geldigheidsduur van hun beslissing waarbij de voorlopige hechtenis wordt bevestigd, te vermelden laat staan met redenen te omkleden (Art. 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

12 juli 2005 P.2005.0936.F nr. 389

Kamer van inbeschuldigingstelling – Misdaad – Verwijzing naar de correctionele rechtbank – Regeling van rechtsgebied – Vernietiging.

Wanneer het arrest van het hof van beroep, kamer van inbeschuldigingstelling, dat de verdachte van een misdaad, nadat de raadkamer tegen hem een beschikking tot gevangenneming heeft verleend met oververmaking van de stukken aan de procureur–

generaal bij dat hof, na heromschrijving van het feit, wegens aanneming van verzachtende omstandigheden naar de correctionele rechtbank heeft verwezen, door het Hof van cassatie, beslissende tot regeling van rechtsgebied, vernietigd wordt, heeft het arrest van dezelfde datum van die kamer van inbeschuldigingstelling, dat beslist tot handhaving van de aanhouding van de verdachte, geen bestaansredenen meer. (Art. 26, § 3 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

9 augustus 2005 P.2005.1035.N nr. 394

Onderzoeksgerecht – Motivering van de beslissing – Verplichting een conclusie te beantwoorden.

Aangezien de artikelen 21, 22, 25, 28 en 30 Wet Voorlopige Hechtenis een debat op tegenspraak voor de onderzoeksgerechten instellen, zijn deze verplicht de conclusie te beantwoorden in zoverre de betwisting die door de inverdenkinggestelde wordt opgeworpen, betrekking heeft op de voorwaarden waarvan de wet, te dezen, de wettigheid van de hechtenis doet afhangen

16 augustus 2005 P.2005.1159.F nr. 397

Hoger beroep – Cassatiemiddel – Beslissing die niet gegrond is op de bekritiseerde reden – Belang.

Wanneer de bestreden beslissing om de voorlopige hechtenis van een inverdenkinggestelde te handhaven niet is gegrond op de door het middel bekritiseerde reden, kan dit middel, ook al is het gegrond, geen aanleiding geven tot cassatie en is het bijgevolg niet ontvankelijk.

14 september 2005 P.2005.1246.F nr. 436

Hoger beroep – Cassatiemiddel – Grief die kritiek oefent op de beroepen beschikking – Belang.

Wanneer de appelrechters de redenen van de beroepen beschikking niet hebben overgenomen ook al hebben ze deze niet nietigverklaard en wanneer zij hebben gedaan wat zij hadden moeten doen indien zij deze beschikking hadden nietigverklaard, zijn de middelen die kritiek oefenen op deze beschikking niet ontvankelijk bij gebrek aan belang

14 september 2005 P.2005.1246.F nr. 436

Aanwijzingen van schuld – Nietigheid i.v.m. de wettelijke voorwaarden tot handhaving van de voorlopige hechtenis – Opdracht van het onderzoeksgerecht – Onderzoek prima facie van de aangevoerde onregelmatigheid.

Wanneer een partij de zaak regelmatig voor de kamer van inbeschuldigingstelling aanhangig heeft gemaakt om de regelmatigheid van de procedure te onderzoeken, is laatstgenoemde, met name bij de uitspraak over het hoger beroep inzake voorlopige hechtenis, verplicht dat onderzoek te verrichten (Art. 235bis, §§ 1 en 2 Wetboek van Strafvordering.)

9 november 2005 P.2005.1378.F nr. 585

Cassatieberoep tegen het arrest dat de hechtenis handhaaft – Opheffing door de onderzoeksrechter – Invrijheidstelling onder voorwaarden – Weerslag.

Wanneer de onderzoeksrechter beveelt dat de inverdenkinggestelde in vrijheid wordt gesteld onder voorwaarden, wordt het cassatieberoep tegen het arrest waarbij de voorlopige hechtenis wordt gehandhaafd zonder voorwerp. (Art. 25, § 2 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

21 december 2005 P.2005.1621.F nr. 687

OPHEFFING

Cassatieberoep tegen het arrest dat de hechtenis handhaaft – Opheffing door de onderzoeksrechter – Invrijheidstelling onder voorwaarden – Weerslag.

Wanneer de onderzoeksrechter beveelt dat de inverdenkinggestelde in vrijheid wordt gesteld onder voorwaarden, wordt het cassatieberoep tegen het arrest waarbij de voorlopige hechtenis wordt gehandhaafd zonder voorwerp. (Art. 25, § 2 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

21 december 2005 P.2005.1621.F nr. 687

INVRIJHEIDSTELLING ONDER VOORWAARDEN

Borgsom – Verzoek tot teruggave – Kamer van inbeschuldigingstelling – Arrest – Niet–ontvankelijkheid van de aanvraag – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Is niet ontvankelijk het cassatieberoep gericht tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat de vordering tot terugbetaling van de borgsom niet ontvankelijk verklaart aangezien dat arrest geen eindbeslissing is, noch uitspraak doet in een der gevallen bepaald in artikel 416, tweede lid, Wetboek van Strafvordering.

19 juli 2005 P.2005.1008.N nr. 390

Borgsom – Verzoek tot teruggave – Uitspraak – Bevoegde rechter.

Wanneer de invrijheidstelling van een verdachte afhankelijk is van de voorafgaande betaling van een borgsom en de verdachte na betaling van de borgsom in vrijheid werd gesteld, komt het enkel de rechter die over de strafvordering uitspraak doet of heeft gedaan toe over de borgsom te oordelen

19 juli 2005 P.2005.1008.N nr. 390

Opheffing door de onderzoeksrechter – Aard.

De beschikking waarbij de onderzoeksrechter de inverdenkinggestelde in vrijheid stelt onder voorwaarden is een autonome beslissing die in de plaats komt van het arrest waarbij de voorlopige hechtenis wordt gehandhaafd. (Art. 25, § 2 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

21 december 2005 P.2005.1621.F nr. 687

BEVEL TOT MEDEBRENGING

Duur van de vrijheidsberoving.

Uit de artikelen 3, 7, eerste lid en 12 Voorlopige Hechteniswet volgt dat, wanneer de verdachte niet ter beschikking van de onderzoeksrechter is gesteld, d.i. in zijn onmiddellijke nabijheid, cumulatie van een eerste vrijheidsbeneming ingevolge artikel 2 Voorlopige Hechteniswet en de daarop volgende vrijheidsbeneming ingevolge een bevel tot medebrenging mogelijk is

22 maart 2005 P.2005.0347.N nr. 179

Tenuitvoerlegging – Begrip.

Het bevel tot medebrenging wordt tenuitvoergelegd wanneer de persoon tegen wie het is gericht, ter beschikking van de onderzoeksrechter is gesteld, d.w.z. wanneer die in staat is om hem te ondervragen. (Art. 10 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige

hechtenis.)

5 oktober 2005 P.2005.1292.F nr. 485

HOGER BEROEP

Kamer van inbeschuldigingstelling – Rechtspleging – Bericht aan de raadsman van de inverdenkinggestelde – Verzuim – Gevolg – Recht van verdediging.

In geval van hoger beroep tegen de beschikking die het bevel tot handhaving handhaaft, is het door de griffier aan de raadsman van de verdachte te geven bericht van dag, plaats en uur van de verschijning voor de kamer van inbeschuldigingstelling niet voorgeschreven op straffe van nietigheid; het laattijdig karakter ervan kan slechts tot nietigheid leiden als daardoor het recht van verdediging wordt miskend (Art. 30, § 2 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

16 maart 2005 P.2005.0322.F nr. 167

Afstand – Gevolgen.

Wanneer in zake voorlopige hechtenis de inverdenkinggestelde afstand doet van zijn hoger beroep, is de zaak door die afstand niet van rechtswege aan de kamer van inbeschuldigingstelling onttrokken maar moet zij binnen de termijn van art. 30, § 3, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis, akte daarvan verlenen.

23 augustus 2005 P.2005.1216.F nr. 401

Arrest waarbij akte van de afstand wordt verleend – Gevolgen.

Het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat binnen de termijn van art. 30, § 3, tweede lid, Wet Voorlopige hechtenis, akte van de afstand verleent, heeft dezelfde gevolgen als een arrest dat de voorlopige hechtenis handhaaft in de zin van art. 30, § 4, van voormelde wet en levert een titel van vrijheidsbeneming van een maand op te rekenen van de beslissing; die termijn wordt op drie maanden gebracht wanneer de misdaad, met toepassing van art. 2, Wet Verzachtende Omstandigheden, niet voor correctionalisering in aanmerking komt.

23 augustus 2005 P.2005.1216.F nr. 401

CASSATIEBEROEP

Bestreden beslissing die de handhaving van de voorlopige hechtenis beveelt – Opheffing door de onderzoeksrechter – Invrijheidstelling onder voorwaarden – Weerslag.

Wanneer de onderzoeksrechter beveelt dat de inverdenkinggestelde in vrijheid wordt gesteld onder voorwaarden, wordt het cassatieberoep tegen het arrest waarbij de voorlopige hechtenis wordt gehandhaafd zonder voorwerp.

21 december 2005 P.2005.1621.F nr. 687

ONMIDDELLIJKE AANHOUDING

Cassatieberoep – Bevel tot onmiddellijke aanhouding – Vernietiging van het veroordelend arrest.

Ingevolge de vernietiging van de beslissing waarbij eiser tot straf wordt veroordeeld, vervalt de door de appelrechters bevolen onmiddellijke aanhouding; die vernietiging is zonder invloed op de onmiddellijke aanhouding die de eerste rechter heeft bevolen, zodat het cassatieberoep in zoverre bij gebrek aan belang niet ontvankelijk is.

1 maart 2005 P.2005.0008.N nr. 126

Voorlopige invrijheidstelling – Verzoekschrift – Verwerping – Motivering.

Krachtens artikel 27, § 3, vierde lid, Wet Voorlopige Hechtenis, moet de beslissing tot verwerping van een verzoek tot voorlopige invrijheidstelling dat een aangehoudene na een bevel tot onmiddellijke aanhouding heeft ingediend, worden gemotiveerd met inachtneming van hetgeen is voorgeschreven in artikel 16, § 5, eerste en tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis

16 augustus 2005 P.2005.1130.N nr. 396

BESCHERMING VAN DE MAATSCHAPPIJ

Inobservatiestelling – Inobservatiestelling bevolen door de correctionele rechtbank – Gevolg – Hoger beroep – Termijn en rechtspleging – Toepasselijke wetsbepaling.

Met artikel 4, eerste lid, Wet Bescherming Maatschappij, dat bepaalt dat het openbaar ministerie en de verdachte of zijn advocaat hoger beroep kunnen instellen tegen de beslissing waarbij de inobservatiestelling wordt gelast of geweigerd, heeft de wetgever uitdrukkelijk het bestaan van het hoger beroep bevestigd, terwijl hij de oude procedureregels, waarnaar het tweede lid van voornoemd artikel verwijst, opheft; bij analogie moeten evenwel voor dit hoger beroep de termijn en de rechtspleging van artikel 30, Wet Voorlopige Hechtenis worden toegepast

6 december 2005 P.2005.1447.N nr. 649

Inobservatiestelling – Inobservatiestelling bevolen door de correctionele rechtbank – Niet van zijn vrijheid benomen verdachte – Hoger beroep – Termijn voor de uitspraak – Artikel 30, § 3, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis – Toepasselijkheid.

Artikel 30, § 3, tweede lid, Wet Voorlopige Hechtenis, dat bepaalt dat de verdachte in hechtenis blijft totdat over het hoger beroep is beslist, voor zover dit geschiedt binnen vijftien dagen nadat het beroep is ingesteld en dat hij in vrijheid wordt gesteld als de beslissing niet gewezen is binnen die termijn, heeft geen bestaansreden wanneer de verdachte niet van zijn vrijheid is benomen.

6 december 2005 P.2005.1447.N nr. 649

VOORRECHTEN EN HYPOTHEKEN

ALGEMEEN

Gerechtelijk akkoord – Beginsel van gelijkheid van de schuldeisers – Aard – Rang – Afstand – Mogelijkheid.

Het beginsel van gelijkheid tussen schuldeisers raakt de openbare niet; een schuldeiser kan immers afstand doen van de rang die de wet hem toekent (Artikelen 7 en 8 Hypotheekwet van 16 dec. 1851.)

20 oktober 2005 C.2003.0244.N nr. 528

BIJZONDER VOORRECHT

Faillietverklaring van de werkgever – Bevoorrechte schuldvordering van de werknemer – Berekening door de curator.

Nu in de regel het bij art. 19, 3°bis, Hypotheekwet gevestigde voorrecht niet van toepassing is op de sociale–zekerheidsbijdragen van de werknemer en de bedrijfsvoorheffing die betrekking hebben op het loon waarop de werknemer recht had ingevolge prestaties geleverd voor het faillissement, volgt hieruit dat de curator de schuldvordering van de werknemer met betrekking tot voor het faillissement ontstane

vorderingen dient te berekenen op grond van het brutoloon, verminderd met de sociale–zekerheidsbijdrage van de werknemer en met de forfaitair berekende bedrijfsvoorheffing, vastgesteld op grondslag van de bruto–inkomsten verminderd met de verplichte sociale inhoudingen, en de ingehouden bedrijfsvoorheffing doorstort aan het bestuur als de rang van de respectieve voorrechten dit toestaat (Art. 88 en bijlage III Koninklijk Besluit tot uitvoering van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992; Art. 270, 6° Wetboek Inkomstenbelastingen 1992, gewijzigd bij de wet van 22 juli 1993; Artikelen 272 en 273 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992.)

21 januari 2005 C.2003.0569.N nr. 44

Schatkist – Geregistreerde aannemer – Verplichte inhoudingen – Aard.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3, R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannneme–medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus en aan de R.S.Z., is van openbare orde

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Schatkist – Verplichte inhoudingen – Geregistreerde aannemer – Schrapping – Factuur – Endossement.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3 R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannemer–medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus en aan de R.S.Z., is ook toepasselijk op de betaling aan de schuldeiser aan wie de factuur van die aannemer werd geëndosseerd

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Schatkist – Geregistreerde aannemer – Schrapping – Verplichte inhoudingen – Tijdstip.

De verplichting, overeenkomstig de artikelen 402 W.I.B. 1992 en 30bis, § 3, R.S.Z.–wet, van degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde aannemer–medecontractant, van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, tweemaal 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag in te houden en te storten, resp. aan de fiscus en aan de R.S.Z., ontstaat door die enkele schrapping

28 januari 2005 C.2003.0541.N nr. 57

Pand op de handelszaak – Onderaannemer – Voorrecht – Rangorde – Toepasselijkheid.

De bepaling krachtens welke de rangorde tussen bevoorrechte schuldeisers wordt geregeld naar de verschillende aard van de voorrechten is ook van toepassing op het conflict tussen het pandrecht op de handelszaak en het voorrecht van de onderaannemer (Artikelen 2 en 4 Wet 25 okt. 1919; Artikelen 13 en 20, 3° en 12° Hypotheekwet van 16 dec. 1851.)

25 maart 2005 C.2003.0378.N nr. 189

Pand – Handelszaak – Onderaannemer – Voorrecht – Samenloop – Rang.

De onderaannemer kan zijn bijzonder voorrecht laten gelden bij voorrang op de houder van het pand op de handelszaak die zijn pand voor het ontstaan van de vordering van de onderaannemer heeft laten inschrijven (Artikelen 2 en 4 Wet 25 okt. 1919; Artikelen 13

en 20, 3° en 12° Hypotheekwet van 16 dec. 1851.)

25 maart 2005 C.2003.0378.N nr. 189

HYPOTHEKEN

Goederen – Interesten – Beperking – Verkoop.

De beperking van het recht van de bevoorrechte of hypothecaire schuldeiser die ingeschreven is voor een kapitaal dat interesten of rentetermijnen opbrengt, om ten hoogste voor drie jaren in dezelfde rang te worden geplaatst als voor zijn kapitaal, geldt slechts voor de rente die verschuldigd is tot aan het tijdstip van de verkoop van de goederen; de rente die aan de hypothecaire schuldeiser verschuldigd is en die vervalt na het tijdstip van de verkoop, kan onbeperkt worden verhaald op de verkoopprijs van de gehypothekeerde goederen (Art. 87 Hypotheekwet van 16 dec. 1851.)

24 november 2005 C.2004.0319.N nr. 626

VOORWAARDELIJKE INVRIJHEIDSTELLING

Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Dossier van de rechtspleging – Advies van de procureur des Konings – Ontbreken.

Wanneer uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan niet blijkt dat eiser voor de Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling heeft aangevoerd dat het advies van de procureur des Konings ontbreekt in het dossier van de rechtspleging dat is opgemaakt om de voorlopige invrijheidstelling te verkrijgen, mag het middel dat dit verzuim aanvoert niet voor de eerste maal voor het Hof worden aangevoerd en is het niet ontvankelijk.

21 september 2005 P.2005.1023.F nr. 448

Herroeping – Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Beslissing – Meerderheid van stemmen – Vermelding in de beslissing – Verplichting.

De beslissing tot herroeping van een voorlopige invrijheidstelling wordt bij meerderheid van stemmen genomen; geen enkele wettelijke bepaling schrijft voor dat dit in de beslissing dient te worden vermeld (Art. 4, § 4 Wet 5 maart 1998.)

9 november 2005 P.2005.1291.F nr. 584

Herroeping – Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Beslissing – Cassatieberoep – Opschortend gevolg.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht wanneer het is gericht tegen een beslissing die de voorlopige invrijheidstelling toekent; het cassatieberoep tegen een beslissing tot herroeping van de voorlopige invrijheidstelling heeft die uitwerking daarentegen niet (Art. 13 Wet 5 maart 1998.)

9 november 2005 P.2005.1291.F nr. 584

Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Terechtzitting – Uitspraak – Openbaar ministerie.

De regel betreffende de uitspraak van de vonnissen in openbare terechtzitting is alleen van toepassing op de vonnisgerechten van de Rechterlijke Orde en geen enkele wettelijke bepaling schrijft de aanwezigheid van het O.M. voor op het ogenblik dat de beslissingen van de Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling worden gewezen. (Art. 149 Grondwet 1994.)

16 november 2005 P.2005.1257.F nr. 601

Verzoek tot invrijheidstelling of herroeping – Artikel 6, E.V.R.M. – Toepasselijkheid.

De beslissing van de commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling, uitspraak doende op een verzoek tot invrijheidstelling van de veroordeelde of tot de herroeping ervan, heeft niet het kenmerk van een beslissing op een vordering tot het vaststellen van burgerlijke of politieke rechten en verplichtingen en evenmin van een beslissing op een strafvervolging, zodat artikel 6, E.V.R.M. op deze beslissingen niet toepasselijk is

22 november 2005 P.2005.1285.N nr. 617

Herroeping – Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling – Beslissing – Cassatieberoep – Vormen – Vorm en plaats van het cassatieberoep – Veroordeelde – Cassatieberoep per brief.

Het cassatieberoep tegen de beslissing tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling moet worden ingesteld door een verklaring die hetzij door de veroordeelde hetzij door zijn raadsman wordt gedaan op het secretariaat van de Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling die de beslissing heeft genomen, hetzij door de veroordeelde op de griffie van de strafinrichting waar hij is opgesloten (Art. 417 Wetboek van Strafvordering.)

23 november 2005 P.2005.1312.F nr. 622

VORDERING IN RECHTE

Zakelijk recht – Hoedanigheid – Ontvankelijkheid.

De vraag of de eiser ook daadwerkelijk enig recht kan laten gelden met betrekking tot een bepaald goed betreft niet zijn hoedanigheid om de desbetreffende vordering in te stellen en de ontvankelijkheid van zijn vordering, maar wel de gegrondheid ervan. (Art. 17 Gerechtelijk Wetboek.)

11 februari 2005 C.2003.0545.N nr. 86

Onderwerp – Ambtshalve wijziging door de rechter.

Krachtens het beschikkingsbeginsel kan de rechter het onderwerp van de vordering niet ambtshalve wijzigen door het ofwel aan te vullen ofwel een eis door een andere te vervangen (Art. 1138, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

17 februari 2005 C.2003.0423.F nr. 97

Rechtsvordering – Ordre des barreaux francophones et germanophone – Belang – Begrip – Rechtzoekende – Belangen – Verdediging.

De Ordre des barreaux francophones et germanophone kan geen vordering instellen om de belangen van de rechtzoekende te behartigen (Artikelen 17, 18, 495 en 496 Gerechtelijk Wetboek.)

4 april 2005 C.2004.0336.F nr. 194

Rechtsvordering – Belang.

Tenzij de wet anders bepaalt, kan de vordering van een natuurlijke persoon of rechtspersoon niet worden toegelaten indien de eiser geen persoonlijk en rechtstreeks belang heeft, d.w.z. een eigen belang (Artikelen 17 en 18 Gerechtelijk Wetboek.)

4 april 2005 C.2004.0336.F nr. 194

Voorwerp – Procedureel akkoord tussen de partijen – Beschikkingsbeginsel – Miskenning.

De beslissing om toepassing te maken van art. 877, Ger.W. miskent het beschikkingbeginsel wanneer de partijen die verzocht werden uitleg te geven over die toepassing, ze hebben uitgesloten en het debat uitdrukkelijk hebben willen beperken tot de toepassing van art. 319bis, W.I.B. (Art. 1138, 2° Gerechtelijk Wetboek.)

2 juni 2005 C.2004.0099.F nr. 309

Gevorderde zaak – Punt van de vordering.

In een conclusie vragen dat akte wordt verleend dat een partij zich het recht voorbehoudt om een vordering in te stellen is geen punt van de vordering in de zin van art. 1138, 3°, Ger.W. noch een gevorderde zaak in de zin van art. 1138, 2°

6 oktober 2005 C.2003.0377.N nr. 489

VREDERECHTER

Bevoegdheid – Handelshuurovereenkomst – Bedongen voorkooprecht – Schending – Geschillen – Contractuele vordering – Vordering op grond van derde–medeplichtigheid – Bijzondere bevoegdheid.

De bijzondere bevoegdheid van de vrederechter inzake handelshuur omvat de geschillen die betrekking hebben op de toepassing van de wettelijke en contractuele bepalingen die gelden in de relatie tussen de partijen bij de huurovereenkomst; de kennisneming van een vordering die de huurrelatie overstijgt zoals een buitencontractuele vordering wegens derde–medeplichtigheid door de miskenning van de contractuele bepalingen van de huurovereenkomst, behoort niet tot die bevoegdheid (Art. 591, 1° Gerechtelijk Wetboek.)

12 september 2005 C.2003.0532.N nr. 421

VREEMDE WET

Cassatiemiddel – Burgerlijke zaken – Vereiste vermeldingen – Geschonden wettelijke bepalingen – Toepasselijke conflictregel.

Niet ontvankelijk is het cassatiemiddel dat de bestreden beslissing verwijt verschillende bepalingen van een vreemde wet te schenden maar de schending van de toepasselijke conflictregel niet aanvoert (Art. 1080 Gerechtelijk Wetboek.)

14 februari 2005 S.2003.0135.F nr. 89

Cassatiemiddel – Burgerlijke zaken – Vereiste vermeldingen – Geschonden wettelijke bepalingen – Toepasselijke conflictregel.

Niet ontvankelijk is het cassatiemiddel dat de bestreden beslissing verwijt verschillende bepalingen van een vreemde wet te schenden maar de schending van de toepasselijke conflictregel niet aanvoert (Art. 1080 Gerechtelijk Wetboek.)

18 april 2005 S.2004.0018.F nr. 231

VREEMDELINGEN

Artikel 77bis, § 1, Vreemdelingenwet – Mensenhandel – Misbruik van de kwetsbare positie van de vreemdeling – Conclusie waarbij enkel het bestaan van objectieve elementen waaruit dit misbruik kan worden afgeleid wordt betwist – Motiveringsplicht.

Wanneer de beklaagde in conclusie enkel aanvoert dat er voor het misdrijf bepaald in artikel 77bis, § 1, Vreemdelingenwet geen objectieve elementen zijn waaruit het misbruik

van de kwetsbare positie van een vreemdeling kan worden afgeleid, omkleedt de rechter de beslissing regelmatig met redenen door dit misbruik onaantastbaar vast te stellen; hij hoeft daartoe niet te preciseren welke de omstandigheden zijn waaruit hij dit misbruik afleidt. (Art. 149 Grondwet 1994; Art. 77bis, § 1 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

11 januari 2005 P.2004.1453.N nr. 16

Veroordeelde vreemdeling – Ministeriële maatregel tot voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering uit het – Aard.

De voorlopige invrijheidstelling van een veroordeelde vreemdeling met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk is geen wijze van uitvoering van een vrijheidsstraf, maar een ministeriële maatregel waardoor de strafuitvoering wordt geschorst en de verjaring van de straf opnieuw loopt

15 februari 2005 P.2004.1598.N nr. 93

Veroordeelde vreemdeling – Wettelijke herhaling – Vroegere veroordeling – Tenuitvoerlegging – Ministeriële maatregel tot voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering uit het.

Op het ogenblik dat de veroordeelde vreemdeling, die zijn straf nog niet volledig heeft ondergaan, voorlopig in vrijheid wordt gesteld met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk, wordt hij niet definitief in vrijheid gesteld en gaat de termijn van vijf jaar, bedoeld in artikel 56, tweede lid, Strafwetboek voor de toepassing van de wettelijke herhaling, niet in.

15 februari 2005 P.2004.1598.N nr. 93

Onwettig verblijf – Vreemdeling vader van een Belgisch kind – Geen recht om in het Rijk te verblijven.

De Belgische nationaliteit die wordt toegekend om te verhinderen dat een in België geboren kind staatloos zou zijn, maakt het bevel het grondgebied te verlaten dat aan de vader die onwettig in het Rijk verblijft is afgeleverd, niet onwettig. (Art. 7 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

9 maart 2005 P.2005.0190.F nr. 146

Maatregel tot verwijdering – Administratieve beslissing – Motiveringsverplichting – Argumenten uiteengezet voor de Raad van State.

De regelmatigheid van de motivering van een bevel om het grondgebied te verlaten is niet ondergeschikt aan de verplichting voor de uitvaardigende overheid om te antwoorden op de argumentatie die de vreemdeling voor de Raad van State heeft ontwikkeld. (Art. 62 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

9 maart 2005 P.2005.0190.F nr. 146

Administratieve beslissing – Afdoende motivering.

Onder afdoende motivering van de bestuurshandeling moet iedere motivering worden verstaan die de betrokken beslissing redelijkerwijze grondt. (Art. 62 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Art. 2 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

9 maart 2005 P.2005.0190.F nr. 146

Teruggewezen of uitgezette vreemdeling – Weigering om te worden gerepatrieerd – Beslissing tot opsluiting – Datum van de beslissing.

Ongeacht de dagtekening van de vordering die daartoe wordt genomen, wordt de vrijheidsberoving die het gevolg is van de weigering van de teruggewezen of uitgezette vreemdeling om te worden gerepatrieerd slechts beslist de dag waarop die weigering wordt vastgesteld (Artikelen 27, eerste en derde lid, en 29, eerste en tweede lid Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

23 maart 2005 P.2005.0237.F nr. 184

Weigering van verblijf – Maatregel tot verwijdering van het grondgebied – E.V.R.M. – Artikel 13 – Daadwerkelijk rechtsmiddel.

Art. 13 E.V.R.M. waarborgt een ieder wiens rechten en vrijheden zijn geschonden een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie; de vraag of de vreemdeling die van het grondgebied is verwijderd over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt in de zin van deze bepaling dient te worden onderzocht in het licht van de rechtspleging en de rechtsmiddelen in hun geheel die hem door het nationaal recht worden aangeboden; bijgevolg kan geen schending van voormeld art. 13 worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat de artikelen 71 tot 74 van de W. 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de rechtsmiddelen die daarin zijn bepaald alleen instellen tegen de maatregelen waarvan de vreemdeling het voorwerp uitmaakt (Art. 13 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Artikelen 71 tot 74 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

15 juni 2005 P.2005.0687.F nr. 347

Vrijheidsberoving – Administratieve maatregel – Rechtsmiddel – Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling – Handhaving van de vrijheidsberoving – Cassatieberoep – Verval van de hechtenistitel.

Het verval van de hechtenistitel van een vreemdeling maakt het cassatieberoep dat is ingesteld tegen de beslissing waarbij, binnen de grenzen die zijn bepaald bij art. 72 Vreemdelingenwet, uitspraak is gedaan over de wettigheid van die titel en van de maatregel tot verwijdering die deze ondersteunde, zonder voorwerp

15 juni 2005 P.2005.0687.F nr. 347

Vreemdelingenwet – Artikel 52 – Ministeriële beslissing waarbij de binnenkomst, het verblijf of de vestiging in het land geweigerd wordt – Artikel 63/5 – Dringend beroep – Schorsing van de maatregelen tot verwijdering – Artikel 74/6, § 2, eerste lid – Termijn van zeven werkdagen binnen dewelke de nodige stappen voor de verwijdering dienen genomen te worden – Schorsing tot definitief beslist is over het dringend beroep tegen de ministeriële beslissing.

Artikel 63/5, eerste en tweede lid, Vreemdelingenwet houdt in dat ook de termijn van zeven werkdagen, bepaald in artikel 74/6, § 2, eerste lid, van dezelfde wet, binnen dewelke de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen dienen genomen te worden, geschorst is en derhalve slechts begint te lopen vanaf de dag waarop definitief beslist is over het hoger beroep van de vreemdeling tegen de beslissing die zijn binnenkomst, verblijf of vestiging in het land weigert.

11 oktober 2005 P.2005.1268.N nr. 502

Vreemdelingenwet – Artikel 74/6 Vreemdelingenwet – Bestuurlijke aanhouding met het oog op uitwijzing – Artikel 12 Grondwet – Vereiste van een met redenen omkleed bevel van een rechter – Toepasselijkheid.

Artikel 12 Grondwet is niet van toepassing op de bestuurlijke vrijheidsberoving van een vreemdeling met het oog op zijn uitwijzing, aangezien de wetgever door artikel 74/6, § 1, Vreeemdelingenwet, dat bepaalt dat, in de gevallen die het vermeldt, de vreemdeling in een welbepaalde plaats kan worden vastgehouden in afwachting van de toelating om in het Rijk te verblijven of van zijn verwijdering van het grondgebied zo de minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde, deze vasthouding nodig acht om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen in geval de beslissing bedoeld in artikel 52 uitvoerbaar wordt, uitdrukkelijk afwijkt van de regel van de verplichte tussenkomst van de rechter in geval van vrijheidsberoving, in de zin zoals bedoeld door artikel 191 Grondwet (Artikelen 12 en 191 Grondwet 1994; Art. 7 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

11 oktober 2005 P.2005.1268.N nr. 502

Vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf in het Rijk of om er zich te – Echtgenoot vreemdeling geen onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschap – Recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Koninkrijk – Verval van de titel van binnenkomst en verblijf.

De vreemdeling die geen onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschap is, en die echtgenoot is van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot verblijf in het Koninkrijk of om er zich te vestigen en bij hem komt wonen, kan na het verval van zijn titel van binnenkomst en verblijf in het Belgisch grondgebied geen aanspraak maken op een verblijf van meer dan drie maanden in het Koninkrijk. (Art. 10, eerste lid, 4°, 11, 12bis en 43 Wet van 15 dec. 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

12 december 2005 C.2004.0157.F nr. 659

Hechtenis – Hoger beroep – Verval van de hechtenistitel – Weerslag.

Wegens het verval van de titel van hechtenis die op art. 7, Vreemdelingenwet, is gegrond, wordt het cassatieberoep tegen het arrest dat uitspraak doet over de wettigheid van die titel en over de maatregel van verwijdering die het voorwerp ervan uitmaakte, zonder voorwerp

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

Hechtenis – Einde – Aard – Titel van hechtenis die in de plaats van een andere wordt gesteld.

De hechtenis die een aanvullende veiligheidsmaatregel is voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel die bij art. 27, Vreemdelingenwet, is bepaald, komt in de plaats van de beslissing tot vrijheidsberoving die op art. 7 van de voormelde wet is gegrond

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

Hechtenis – Rechtsmiddel – Artikel 13 E.V.R.M. – Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De vraag of de vreemdeling over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van art. 13, E.V.R.M. beschikt moet in het licht gezien worden van het geheel van de rechtspleging en

van de rechtsmiddelen die het intern recht hem biedt.

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

Hechtenis – Rechtsmiddel – Artikelen 5.4, 13 en 14, E.V.R.M. – Rechtsmiddel beperkt tot de tegen de vreemdeling genomen maatregel.

Schending van de artikelen 5.4, 13 en 14, E.V.R.M. kan niet worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat de artikelen 71 tot 74, Vreemdelingenwet de rechtsmiddelen waarin zij voorzien slechts instellen voor de maatregelen die tegen de vreemdeling zijn gericht.

14 december 2005 P.2005.1362.F nr. 677

VRUCHTGEBRUIK. GEBRUIK EN BEWONING

Onroerend goed – Pacht toegestaan door de vruchtgebruiker – Verpachting voor langer dan negen jaar – Einde van het vruchtgebruik – Verkorting van de pachtduur door de eigenaar.

Het vonnis dat beslist dat de blote eigenaar, die t.g.v. het einde van het vruchtgebruik volle eigenaar is geworden, in geen geval is vrijgesteld van de verplichting om opzegging te doen onder de bij de Pachtwet opgelegde voorwaarden, is niet naar recht verantwoord (Art. 595, tweede lid Burgerlijk Wetboek.)

17 oktober 2005 C.2001.0591.F nr. 514

WATERLOPEN

Bevaarbare waterweg – Gebrek – Kunstmatige waterloop – Natuurlijke waterloop.

Om uit te maken of een bevaarbare waterweg een gebrek vertoont in de zin van art. 1384, eerste lid, B.W., dient geen onderscheid te worden gemaakt tussen een kunstmatige en een natuurlijke waterloop. (Art. 1384, eerste lid Burgerlijk Wetboek.)

12 mei 2005 C.2004.0275.F nr. 275

WATERS

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Vuilvracht – Berekeningsmethode.

Het bewijs van het volume en de samenstelling van de vuilvracht van het geloosde afvalwater kan voor de toepassing van de in artikel 35quinquies, § 1, van de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren aangegeven berekeningsmethode enkel geleverd worden door de wettelijk voorgeschreven meet– en bemonsteringsresultaten verkregen via de wettelijk voorgeschreven procedure van monsterneming in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, en niet door middel van vermoedens afgeleid uit meet– en bemonsteringsresultaten verkregen in een ander jaar dan het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar. (Artikelen 35ter, §1, 35quinquies,§§1,2en3,en35septies,eerste lid Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.)

13 oktober 2005 F.2003.0066.N nr. 510

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Heffingsregeling – Statuut van nullozer – Lozing.

Het begrip "lozing" in art. 35ter, § 4, Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren bedoelt elke lozing ongeacht waar en op welke wijze ze in het milieu terechtkomt (Artikelen 35bis, § 3 en 35ter, § 4 Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.)

13 oktober 2005 F.2004.0046.N nr. 511

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Regelmatige aangifte – Bericht van rechtzetting – Motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen die de Wet Motivering Bestuurshandelingen voorschrijft, is niet van toepassing op het bericht van rechtzetting dat krachtens art. 35undecies, § 1, eerste lid, van de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren aan de heffingsplichtige wordt ter kennis gebracht (Art. 35undecies, § 1, eerste lid Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging; Art. 6 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.)

13 oktober 2005 F.2003.0020.N nr. 509

WEGEN

Gemeente – Veiligheidsverplichting.

Ingevolge haar verplichting enkel voldoende veilige wegen aan te leggen en voor het verkeer open te stellen, moet de gemeentelijke overheid, behoudens wanneer een vreemde oorzaak, die haar niet kan worden aangerekend, haar belet die veiligheidsverplichting na te komen, ieder abnormaal gevaar dat de redelijke verwachting van de weggebruikers kan beschamen, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, door gepaste maatregelen voorkomen (Art. 135, § 2 Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Gemeente – Veiligheidsverplichting – Aard.

De verplichting van de gemeentelijke overheid ieder abnormaal gevaar dat de redelijke verwachting van de weggebruikers kan beschamen, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, door gepaste maatregelen te voorkomen houdt geen resultaatverbintenis in. (Art. 135, § 2 Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988; Artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek.)

28 januari 2005 C.2002.0272.N nr. 55

Openbare weg – Gemeente – Beveiligingsplicht – Grens – Aard.

De verplichting voor een gemeente om enkel voldoende veilige wegen voor het verkeer open te stellen en om ieder abnormaal gevaar, ongeacht of het verborgen dan wel zichtbaar is, te voorkomen, houdt geen resultaatverbintenis in (Art. 135, § 2, tweede lid, 1° Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988.)

3 februari 2005 C.2003.0574.F nr. 66

Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Vaststelling – Bevoegde ambtenaren aangewezen door de Vlaamse regering – Wegeninspecteurs – Vaststelling van een inbreuk op artikel 56, Aslastendecreet – Gelijktijdige vaststelling van een inbreuk op het K.B. van 15 maart 1968.

De omstandigheid dat de in artikel 61, eerste lid, Aslastendecreet bedoelde bevoegde ambtenaren bij de vaststelling van een inbreuk op artikel 56 van voornoemd decreet noodzakelijk ook een inbreuk op het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, vaststellen, laat hun

bevoegdheid om de inbreuk op artikel 56, Aslastendecreet vast te stellen onverkort
6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Wegverkeer – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Artikel 56, Aslastendecreet – Materieel bestanddeel.

Het materiële bestanddeel van het misdrijf bedoeld in artikel 56, Aslastendecreet, dat de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen strafbaar stelt omwille van de beschadiging van het wegdek die zij teweegbrengt, is bewezen wanneer de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen is aangetoond
6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Wegverkeer – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Artikel 56, Aslastendecreet – Materieel bestanddeel – Bewijs.

Het materiële bestanddeel van het misdrijf bedoeld in artikel 56, Aslastendecreet, dat de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen strafbaar stelt omwille van de beschadiging van het wegdek die zij teweegbrengt, is bewezen wanneer de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen is aangetoond
6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Wegverkeer – Artikel 18, § 2, Algemeen Reglement Technische Eisen – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen.

Artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, dat bepaalt dat, onverminderd de bepalingen van artikel 32 van dit besluit, geen voertuig zich op de openbare weg mag bevinden wanneer het gewicht op de grond onder elk van de assen, of eventueel, het maximumgewicht onder het steunpunt, het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan 5% overschrijdt, stelt ook de overschrijding van het gewicht op de grond onder één van de assen strafbaar.
6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Wegverkeer – Artikel 56, Aslastendecreet – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Artikel 18, § 2, Algemeen Reglement Technische Eisen – Gewicht op de grond.

Het gewicht op de grond, bedoeld in artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, waarnaar artikel 56, Aslastendecreet verwijst, moet niet voor het voertuig in zijn geheel worden vastgesteld, maar onder elke as of onder het steunpunt.
6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Gemeentewegen – Indeling bij de grote wegen.

De indeling van de in stedelijk gebied gelegen gemeentewegen bij de grote wegen brengt niet de overdracht van eigendom van die wegen ten voordele van de Staat met zich. (Art. 76 Gemeentewet 30 maart 1836.)

9 december 2005 C.2004.0445.F nr. 657

WEGVERKEER

WEGVERKEERSWET

Artikel 38, § 4 – Verval van het recht een voertuig te besturen – Herstel – Verplichting de opgelegde onderzoeken te ondergaan – Aard van deze maatregel.

De verplichting de in artikel 38, § 3, 3° en 4°, Wegverkeerswet voorgeschreven geneeskundige en psychologische onderzoeken te hebben onderdaan alvorens het herstel in het recht tot sturen te bekomen is geen bijkomende straf, maar een beveiligingsmaatregel (Artikelen 38, § 3, 3° en 4° en § 4, vierde lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

1 februari 2005 P.2004.1676.N nr. 64

Artikel 38, § 4, vierde lid – Wetten. Decreten. Ordonnanties. Besluiten – Werking in de tijd en in de ruimte – Werking in de tijd – Wet 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – Staat van dronkenschap – Straf – Wijziging – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004.

In zoverre zij van toepassing zijn op vóór 1 maart 2004 gepleegde misdrijven, schenden de artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij de wet van 7 februari 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1402.N nr. 140

Wetten. Decreten. Ordonnanties. Besluiten – Werking in de tijd en in de ruimte – Werking in de tijd – Wet 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – Staat van dronkenschap – Straf – Wijziging – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004.

In zoverre zij van toepassing zijn op vóór 1 maart 2004 gepleegde misdrijven, schenden de artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij de wet van 7 februari 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1402.N nr. 140

Artikel 34, § 2, 1° – Nieuwe bepalingen inzake verkeersveiligheid – Werking in de tijd – Minder zware strafwet – Toepassing.

Nu artikel 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet zoals vervangen bij artikel 13 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid niet meer voorziet in een gevangenisstraf en dus minder zwaar straft dan de vroegere wet die daarin wel voorzag, moet de nieuwe wet krachtens artikel 2, tweede lid, Strafwetboek worden toegepast op de misdrijven gepleegd vóór 1 maart 2004.

22 maart 2005 P.2005.0168.N nr. 177

Rijden in staat van dronkenschap – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004 – Veroordeling – Straffen bepaald in de wet van 7 feb. 2003 – Wettigheid.

Aangezien het Arbitragehof voor recht heeft gezegd dat de artikelen 29, § 1, 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij W. 7 feb. 2003, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (Artikelen 35 en 38, § 4 Wetten betreffende de politie over het wegverkeer,

gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

6 april 2005 P.2004.1714.F nr. 202

Rijden in staat van dronkenschap – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004 – Veroordeling – Straffen bepaald in de wet van 7 feb. 2003 – Wettigheid.

Aangezien het Arbitragehof voor recht heeft gezegd dat de artikelen 29, § 1, 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij wet van 7 feb. 2003, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (Artikelen 35 en 38, § 4 Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

6 april 2005 P.2005.0003.F nr. 203

Proces–verbaal – Bijzondere bewijswaarde – Beperkingen.

De bewijswaarde zolang het tegendeel niet bewezen is van de processen–verbaal opgesteld door de overheidspersonen die door de Koning worden aangewezen om toezicht te houden op de naleving van de wegverkeerswet en haar uitvoeringsbesluiten, komt niet toe aan de gevolgtrekkingen of vermoedens die de verbalisanten uit hun vaststellingen afleiden (Art. 62, eerste lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

7 april 2005 C.2004.0104.N nr. 211

Nieuwe bepalingen inzake verkeersveiligheid – Werking in de tijd – Minder zware strafwet – Toepassing.

Nu krachtens artikel 69bis, Wegverkeerswet, ingevoegd bij wet van 7 februari 2003 en in werking getreden op 1 maart 2004, in afwijking van artikel 40, Strafwetboek, de geldboete, bij gebrek aan betaling, voor hen die veroordeeld worden wegens het wanbedrijf van artikel 34, § 2, 3°, Wegverkeerswet, kan vervangen worden door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig, is de door de nieuwe wet bepaalde straf lichter dan deze bepaald door de wet die ten tijde van het plegen van het feit van toepassing was. (Artikelen 34, § 2, 3° en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

12 april 2005 P.2004.1292.N nr. 217

Artikel 34, § 2, 3° – Nieuwe bepalingen inzake verkeersveiligheid – Werking in de tijd – Minder zware strafwet – Toepassing.

Nu krachtens artikel 69bis, Wegverkeerswet, ingevoegd bij wet van 7 februari 2003 en in werking getreden op 1 maart 2004, in afwijking van artikel 40, Strafwetboek, de geldboete, bij gebrek aan betaling, voor hen die veroordeeld worden wegens het wanbedrijf van artikel 34, § 2, 3°, Wegverkeerswet, kan vervangen worden door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig, is de door de nieuwe wet bepaalde straf lichter dan deze bepaald door de wet die ten tijde van het plegen van het feit van toepassing was. (Artikelen 34, § 2, 3° en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

12 april 2005 P.2004.1292.N nr. 217

Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33, W. 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, in werking getreden op 1 maart 2004,

kan de boete bij gebreke van betaling binnen de voorgeschreven termijn, voor de toepassing van de Wegverkeerswet, in afwijking van art. 40 Sw., door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig worden vervangen; hieruit volgt dat voor vluchtmisdrijf als bepaald in art. 33, § 1, 1°, Wegverkeerswet, gepleegd vóór 1 maart 2004, de vervangende straf die door de nieuwe wet is bepaald lichter is dan deze die vóór de inwerkingtreding ervan toepasselijk was (Artikelen 33, § 1, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33, W. 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, in werking getreden op 1 maart 2004, kan de boete bij gebreke van betaling binnen de voorgeschreven termijn, voor de toepassing van de Wegverkeerswet, in afwijking van art. 40 Sw., door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig worden vervangen; hieruit volgt dat voor vluchtmisdrijf als bepaald in art. 33, § 1, 1°, Wegverkeerswet, gepleegd vóór 1 maart 2004, de vervangende straf die door de nieuwe wet is bepaald lichter is dan deze die vóór de inwerkingtreding ervan toepasselijk was (Artikelen 33, § 1, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33, W. 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, in werking getreden op 1 maart 2004, kan de boete bij gebreke van betaling binnen de voorgeschreven termijn, voor de toepassing van de Wegverkeerswet, in afwijking van art. 40 Sw., door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig worden vervangen; hieruit volgt dat voor het misdrijf als bepaald in art. 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet, gepleegd vóór 1 maart 2004, de vervangende straf die door de nieuwe wet is bepaald lichter is dan deze die vóór de inwerkingtreding ervan toepasselijk was (Artikelen 34, § 2, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Artikel 34.2 – Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33, W. 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, in werking getreden op 1 maart 2004, kan de boete bij gebreke van betaling binnen de voorgeschreven termijn, voor de toepassing van de Wegverkeerswet, in afwijking van art. 40 Sw., door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig worden vervangen; hieruit volgt dat voor het misdrijf als bepaald in art. 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet, gepleegd vóór 1 maart 2004, de vervangende straf die door de nieuwe wet is bepaald lichter is dan deze die vóór de inwerkingtreding ervan toepasselijk was (Artikelen 34, § 2, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Artikel 38 – Wet 7 feb. 2003 – Werking in de tijd – Toepassing op misdrijven gepleegd vóór 1 maart 2004 – Schending van de artikelen 10 en 11 Gw..

Het vonnis dat toepassing maakt van de artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij de wet van 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, op een misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

26 april 2005 P.2005.0129.N nr. 244

Proces–verbaal – Bijzondere bewijswaarde – Informatieplicht – Niet–naleving – Gevolg – Artikel 35, Wegverkeerswet.

Het feit dat een proces–verbaal van vaststelling wegens niet–naleving van de informatieplicht bepaald in art. 7, vierde lid, K.B. 18 feb. 1991 betreffende analysetoestellen voor de meting van de alcoholconcentratie, met betrekking tot het misdrijf bedoeld in art. 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet, geen bewijswaarde heeft, belet niet dat ditzelfde proces–verbaal wel bewijswaarde heeft met betrekking tot andere misdrijven waarvoor geen bijzondere bewijsregels gelden, zoals dat van dronkenschap aan het stuur bedoeld in art. 35, Wegverkeerswet

26 april 2005 P.2005.0129.N nr. 244

Artikel 62 – Overtreding – Vaststelling door onbemande automatisch werkende toestellen – Flitspaal – Ontbreken van een bouwvergunning – Regelmatigheid van de vaststelling.

De regelmatigheid van de vaststelling van een overtreding via een "flitspaal" is niet afhankelijk van de feitelijkheid of die flitspaal al dan niet met een bouwvergunning is geplaatst. (Art. 62 Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

3 mei 2005 P.2005.0305.N nr. 260

Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Lichter dan de straf die door de wet op het ogenblik van het plegen van de feiten was gesteld, is de vervangende straf van verval van het recht tot het besturen van een motorrijtuig die, krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33 van de wet van 7 februari 2003 en in werking getreden op 1 maart 2004, in de plaats komt van de vervangende gevangenisstraf die vroeger bij art. 40 Sw. was bepaald; de appelrechters die de beklaagde voor overtreding van art. 33, § 1, 1°, van de voormelde Wegverkeerswet tot de vervangende gevangenisstraf veroordelen voor de geldboete die op het ogenblik dat het misdrijf is gepleegd van toepassing is, leggen een straf op die zwaarder is dan de straf die op het tijdstip van het vonnis van kracht is en verantwoorden hun beslissing niet naar recht (Artikelen 33, § 1, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

11 mei 2005 P.2005.0114.F nr. 274

Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Lichter dan de straf die door de wet op het ogenblik van het plegen van de feiten was gesteld, is de vervangende straf van verval van het recht tot het besturen van een motorrijtuig die, krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33 van de wet van 7 februari 2003 en in werking getreden op 1 maart 2004, in de plaats komt van de vervangende gevangenisstraf die vroeger bij art. 40 Sw. was bepaald; de appelrechters die de beklaagde voor overtreding van art. 33, § 1, 1°, van de voormelde Wegverkeerswet tot

de vervangende gevangenisstraf veroordelen voor de geldboete die op het ogenblik dat het misdrijf is gepleegd van toepassing is, leggen een straf op die zwaarder is dan de straf die op het tijdstip van het vonnis van kracht is en verantwoorden hun beslissing niet naar recht (Artikelen 33, § 1, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

11 mei 2005 P.2005.0114.F nr. 274

Artikel 29, § 1 – Prejudiciële vraag aan het Arbitragehof – Overeenstemming met de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet.

In antwoord op de prejudiciële vraag die door het Hof van Cassatie is gesteld, zegt het Arbitragehof voor recht dat artikel 29, § 1, van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 16 maart 1968, vervangen bij artikel 6 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet niet schendt (Artikelen 12, tweede lid, en 14 Grondwet 1994; Art. 29, § 1 Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

11 mei 2005 P.2004.0900.F nr. 272

Wet 7 feb. 2003 – Werking in de tijd – Toepassing op misdrijven gepleegd vóór 1 maart 2004 – Lichtere straf.

Krachtens de artikelen 37 en 38, § 1, Wegverkeerswet gewijzigd bij de artikelen 16 en 19 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, die in werking getreden zijn op 1 maart 2004, is het bij art. 37, 2°, Wegverkeerswet bepaalde misdrijf thans niet meer strafbaar met gevangenisstraf en/of met een geldboete maar enkel met een geldboete en een facultatief rijverbod; dergelijke straf is lichter dan deze bepaald door de wet die ten tijde van het plegen van de feiten van toepassing was

28 juni 2005 P.2004.1499.N nr. 377

Artikel 36, eerste lid – Wet 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – Werking in de tijd – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004 – Strengere strafwet – Toepassing.

De nieuwe wet die de rechter verplicht om de bestuurder die, in staat van bijzondere herhaling, wordt veroordeeld voor een inbreuk op art. 34, § 2, Wegverkeerswet, voortaan te bestraffen met een verval van het recht om een motorvoertuig te besturen, en die daarenboven de minimumduur van het verval die voorheen acht dagen bedroeg verhoogt tot drie maanden, is strenger (Artikelen 34, § 2, en 36, eerste lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

29 juni 2005 P.2004.1715.F nr. 384

Artikel 48.1° – Besturen van een motorvoertuig spijts verval – Artikel 38, § 3, Wegverkeerswet – Verval van het recht tot sturen uitgesproken als straf – Mogelijkheid om het herstel in het recht tot sturen afhankelijk te maken van examens en onderzoeken.

Wanneer, zoals in geval van inbreuk op artikel 48.1°, Wegverkeerswet, het verval wordt uitgesproken als straf, biedt artikel 38, § 3, Wegverkeerswet de rechter de mogelijkheid het herstel in het recht tot sturen afhankelijk te maken van het slagen voor een theoretisch examen, een praktisch examen, een geneeskundig onderzoek en een psychologisch onderzoek.

13 september 2005 P.2005.0466.N nr. 427

Artikel 38, § 3 – Verval van het recht tot sturen uitgesproken als straf – Mogelijkheid om het herstel in het recht tot sturen afhankelijk te maken van examens en onderzoeken.

Wanneer, zoals in geval van inbreuk op artikel 48.1°, Wegverkeerswet, het verval wordt uitgesproken als straf, biedt artikel 38, § 3, Wegverkeerswet de rechter de mogelijkheid het herstel in het recht tot sturen afhankelijk te maken van het slagen voor een theoretisch examen, een praktisch examen, een geneeskundig onderzoek en een psychologisch onderzoek.

13 september 2005 P.2005.0466.N nr. 427

Verval van het recht tot sturen – Definitieve vervallenverklaring – Blijvende ongeschiktheid.

Naar luid van art. 42 Wegverkeerswet moet het verval van het recht tot sturen uitgesproken worden wanneer, naar aanleiding van een veroordeling wegens overtreding van de politie over het wegverkeer of wegens een verkeersongeval te wijten aan het persoonlijk toedoen van de dader, de schuldige lichamelijk ongeschikt wordt bevonden tot het besturen van een motorvoertuig, in welk geval het verval wordt uitgesproken, hetzij definitief, hetzij voor een termijn gelijk aan de waarschijnlijke duur van de ongeschiktheid, al naargelang deze blijvend of voorlopig blijkt te zijn; het blijvend karakter van een ongeschiktheid kan niet worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat het momenteel niet mogelijk is om het einde ervan te bepalen

14 september 2005 P.2005.0402.F nr. 432

Openbare plaats.

Onder het begrip openbare plaats dat wordt beschreven in art. 28 Wegverkeerswet, waaraan de wetgever dezelfde ruime betekenis heeft willen geven die het had in art. 2, § 1, W.A.M. 1956 en die het heeft in art. 2, § 1, W.A.M. 1989, worden de plaatsen begrepen die hoewel zij privé zijn, voortdurend toegankelijk zijn voor bepaalde categorieën van personen zoals aangestelden, klanten, leveranciers, bezoekers of passanten; uit de omstandigheid alleen dat de bewoners van een gebouw, ook al zijn ze talrijk, eigenaars, huurders of bewoners, voortdurend toegang hebben via een openbare weg die loopt langs de privé–parking waarmee hij in verbinding staat, volgt niet dat deze een openbare plaats is in de zin van voormeld art. 28.

12 oktober 2005 P.2005.0686.F nr. 504

Werking in de tijd – Gelijkheid en niet–discriminatie.

De beslissing waarbij, voor misdrijven die vóór 1 maart 2004 zijn gepleegd, de bij art. 69bis, Wegverkeerswet, bepaalde vervangende straf van verval van het recht tot sturen, wordt uitgesproken, geeft aan die wetsbepaling een retroactieve toepassing die volgens het Arbitragehof in strijd is met de artikelen 10 en 11 G.W.

19 oktober 2005 P.2005.0741.F nr. 518

Snelheidsovertreding – Bewijs – Vaststelling door bevoegde ambtenaren – Vaststelling met een automatisch werkend toestel waarvan de homologatie vervallen is – Bewijskracht.

Het bewijs van een snelheidsovertreding die door bevoegde ambtenaren met een meettoestel waarvan de homologatie is vervallen, werd vastgesteld, is niet onwettig, maar heeft enkel niet de bijzondere bewijskracht bepaald bij artikel 62, tweede lid, Wegverkeerswet.

8 november 2005 P.2005.0941.N nr. 573

Snelheidsovertreding – Bewijs – Vaststelling door een bemand automatisch werkend toestel waarvan de homologatie vervallen – Andere feitelijke gegevens.

De rechter in strafzaken mag het bewijs van de snelheidsovertreding die vastgesteld werd met een bemand automatisch werkend toestel, waarvan de homologatie is vervallen, laten steunen op het feitelijke gegeven van deze vaststelling en op andere feitelijke gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren.

8 november 2005 P.2005.0941.N nr. 573

Tijdelijk verval van het recht tot sturen wegens lichamelijke ongeschiktheid – Bevoegdheid van de rechter na het verstrijken van de termijn van vervallenverklaring.

Artikel 42, Wegverkeerswet verleent de rechter niet de macht, wanneer hij een tijdelijke vervallenverklaring tot het besturen van een motorvoertuig wegens lichamelijke ongeschiktheid uitspreekt, na het verstrijken van de termijn van die tijdelijke vervallenverklaring alsnog te oordelen over de lichamelijke (on)geschiktheid van de schuldige

8 november 2005 P.2005.1126.N nr. 577

Alcoholintoxicatie – Andere telastlegging – Staat om te sturen.

In tegenstelling tot dronkenschap, bewijst alcoholintoxicatie als dusdanig niet dat een bestuurder volledig of gedeeltelijk art. 8.3 Wegverkeersreglement overtreedt, volgens hetwelk elke bestuurder van een voertuig in staat moet zijn te sturen, de vereiste lichaamsgeschiktheid en de nodige kennis en rijvaardigheid moet bezitten, steeds in staat moet zijn alle nodige rijbewegingen uit te voeren en zijn voertuig voortdurend in de hand moet hebben (Art. 8.3 K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer; Art. 34 Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

9 november 2005 P.2005.1069.F nr. 581

Alcoholintoxicatie – Werking in de tijd – Verval van het recht tot sturen – Zwaarste straf.

Volgens de nieuwe wet van 7 februari 2003 zijn de gevangenisstraf en de geldboete die de alcoholintoxicatie als bedoeld bij art. 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet bestraffen, in het geval van nieuwe herhaling, gelijk gebleven aan de oude straffen, maar de nieuwe wet houdt niettemin een zwaardere straf in om reden van het hogere minimum van de vervallenverklaring waarin zij voorziet en het voortaan verplichte karakter ervan.

16 november 2005 P.2004.1688.F nr. 598

Motorvoertuig ingeschreven op naam van rechtspersoon – Proces–verbaal – Vraag om inlichtingen – Vraag om inlichtingen niet samen met het proces–verbaal verstuurd – Gevolg – Mededeling van inlichtingen – Termijn – Aanvang.

Artikel 67ter, Wegverkeerswet knoopt geen bepaalde sanctie vast aan het feit dat de vraag om inlichtingen niet bij het proces–verbaal wordt gevoegd maar nadien wordt verstuurd, zodat in zulk geval de termijn van 15 dagen binnen dewelke de mededeling zoals bedoeld in dat artikel moet gebeuren slechts een aanvang neemt vanaf de datum waarop ook de vraag om inlichtingen wordt verstuurd. (Art. 67ter Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

29 november 2005 P.2005.0995.N nr. 635

Vervolging – Veroordeling – Natuurlijke persoon – Rechtspersoon.

Elke natuurlijke of rechtspersoon kan worden vervolgd en veroordeeld indien zijn

gedraging samenvalt met de constitutieve elementen van het misdrijf beschreven in artikel 67ter, Wegverkeerswet (Artikelen 29ter en 67ter Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 5 Strafwetboek.)

20 december 2005 P.2005.1220.N nr. 684

WEGVERKEERSREGLEMENT VAN 01–12–1975

Artikel 7.1 – Verbod het verkeer te hinderen of onveilig te maken door over de openbare weg rook te.

Het verbod het verkeer te hinderen of onveilig te maken, onder meer door rook te verspreiden, geldt voor alle gebruikers van de openbare weg, maar enkel voor hen (Art. 7.1 K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.)

9 maart 2005 P.2004.1480.F nr. 143

Artikel 59.10 – Ambtenaren belast met een opdracht van politie op de autosnelwegen – Recht om te parkeren op een verkeersgeleider.

Art. 59.10 Wegverkeersreglement machtigt de met een opdracht van politie of van toezicht van de autosnelweg belaste ambtenaren hun voertuig te laten stilstaan of te parkeren buiten die stroken, en dus met name op een verkeersgeleider van de autosnelweg, voor zover de behoeften van de dienst of van hun opdracht het rechtvaardigen

9 maart 2005 P.2004.1566.F nr. 144

Gebruiker van de openbare weg.

Uit de vaststelling dat eiser hout verbrandde in een vuur dat zich vrijwel aan de kant van de weg bevond, kan niet worden afgeleid dat beklaagde een gebruiker van de openbare weg was. (Art. 1 K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.)

9 maart 2005 P.2004.1480.F nr. 143

Artikel 8.4 – Gebruik van een draagbare telefoon in een voertuig – Stilstaan en parkeren – Betekenis en inhoud.

De woorden "stilstaan" en "parkeren" in artikel 8.4 Wegverkeersreglement, dat bepaalt dat, behalve wanneer zijn voertuig stilstaat of parkeert, de bestuurder geen gebruik mag maken van een draagbare telefoon die hij in de hand houdt, hebben dezelfde betekenis en inhoud als deze die de artikelen 2.22, 2.23, 23 en 24 Wegverkeersreglement eraan geven.

5 april 2005 P.2004.1681.N nr. 197

De bestuurder die naar links wil afslaan om de rijbaan te verlaten moet zich vooraf ervan vergewissen of hij dit kan doen zonder gevaar voor de andere weggebruikers, in het bijzonder rekening houdende met de vertragingsmogelijkheden van de achterliggers; die verplichting houdt op als de bestuurder, na zijn voornemen tijdig genoeg kenbaar te hebben gemaakt, zich daadwerkelijk naar links heeft begeven (Art. 19.1 K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Kruispunt.

Onder het wettelijk begrip "kruispunt" wordt de ruimte aangeduid die, over de gehele

breedte van de betrokken samenlopende wegen, wordt begrensd door de denkbeeldige verlengden van de gevels of afsluitingen van de gebouwen of van de gronden die langs de openbare wegen zijn gelegen op de plaats waar deze samenkomen of in elkaar overgaan (Art. 2.9 K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.)

25 april 2005 C.2003.0586.N nr. 240

Inhalen – Kruispunten – Voorrang van rechts – Uitvoeren van inhaalmanoeuver.

Uit de regel dat het links inhalen van een voertuig met meer dan twee wielen verboden is op de kruispunten waar de voorrang van rechts geldt, volgt dat de vaststelling van een overtreding van deze verbodsbepaling onder meer noodzakelijk vereist dat blijkt dat een inhaalmanoeuvre is uitgevoerd op een kruispunt; zulks is niet het geval wanneer een eerste voertuig het kruispunt volledig heeft verlaten op het ogenblik dat een tweede voertuig dit kruispunt oprijdt, zelfs al begeeft het eerste voertuig zich na dit oprijden opnieuw op het kruispunt (Art. 17.2.2°, a K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.)

25 april 2005 C.2003.0586.N nr. 240

Artikel 19.3.3° – Kruispunt – Bestuurder die naar links afslaat – Tegenligger – Te voorziene hindernis – Fout van de voorrangsplichtige bestuurder – Gedeelde aansprakelijkheid.

Wanneer een bestuurder links afslaat heeft de bestuurder die uit tegengestelde richting komt voorrang; bij een aanrijding kan die bestuurder evenwel gedeeltelijk aansprakelijk worden gesteld voor het ongeval wegens fouten die door hem zijn begaan, ook als de rechter vaststelt dat het opduiken van diens voertuig op het kruispunt voor de bestuurder van het voorrangsplichtige voertuig niet onvoorzienbaar was. (Art. 19, § 3, 3° K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.)

11 mei 2005 P.2004.1730.F nr. 273

Openbare weg – Begrip – Middenberm.

De middenbermen die verschillende rijbanen van een voor het openbaar verkeer in het algemeen openstaande weg van elkaar scheiden, maken deel uit van de openbare weg (Art. 1 K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.)

9 september 2005 C.2004.0382.F nr. 420

Artikel 8.3 – Staat om te sturen – Andere telastlegging – Alcoholintoxicatie.

In tegenstelling tot dronkenschap, bewijst alcoholintoxicatie als dusdanig niet dat een bestuurder volledig of gedeeltelijk art. 8.3 Wegverkeersreglement overtreedt, volgens hetwelk elke bestuurder van een voertuig in staat moet zijn te sturen, de vereiste lichaamsgeschiktheid en de nodige kennis en rijvaardigheid moet bezitten, steeds in staat moet zijn alle nodige rijbewegingen uit te voeren en zijn voertuig voortdurend in de hand moet hebben (Art. 8.3 K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer; Art. 34 Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968.)

9 november 2005 P.2005.1069.F nr. 581

Artikel 12.3.1 – Manoeuvres – Gelijktijdige manoeuvres – Voorrang van rechts.

Voorrang van rechts geldt tussen twee voertuigen die gelijktijdige manoeuvres uitvoeren, maar het staat evenwel aan de bodemrechter om in feite te beoordelen of bij een ongeval

een van de voertuigen van rechts kwam in verhouding tot het andere op grond van de richting van de voertuigen

25 november 2005 C.2005.0245.F nr. 630

Manoeuvre van links afslaan – Inhalen.

Wanneer het bestreden vonnis aanneemt dat eiser te kennen heeft gegeven dat hij links wilde afslaan en zich daartoe naar links heeft begeven, schendt het art. 16.3 Wegverkeersreglement door te beslissen dat de verzekerde van verweerster, die vervolgens eisers voertuig links heeft ingehaald, geen fout heeft begaan die in oorzakelijk verband met het ongeval staat

25 november 2005 C.2005.0244.F nr. 629

Inhaalverbod – Links inhalen – Verbod een bestuurder in te halen die stopt voor een oversteekplaats voor voetgangers – Omvang van het verbod.

Krachtens art. 17.2.5°, Wegverkeersreglement, is het links inhalen van een voertuig met meer dan twee wielen verboden wanneer de in te halen bestuurder stopt voor een oversteekplaats voor voetgangers op plaatsen waar het verkeer niet geregeld wordt door een bevoegd persoon of door verkeerslichten; die bepaling verbiedt niet dat een voertuig dat reeds gestopt is voor een oversteekplaats voor voetgangers wordt ontweken. (Art. 17.2.5° K.B. van 1 dec. 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.)

14 december 2005 P.2004.1651.F nr. 673

ALLERLEI

Uitrustingen die een verhoging van het motorvermogen en/of de snelheid van bromfietsen tot doel hebben – Verbodsbepaling.

Artikel 3, § 2, K.B. 10 oktober 1974 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de bromfietsen, de motorfietsen en hun aanhangwagens moeten voldoen, doet geen afbreuk aan artikel 1, § 5, van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen en waarbij de vervaardiging, de invoer, het bezit met het oog op de verkoop, het te koop aanbieden, de verkoop en de gratis bedeling van uitrustingen die een verhoging van het motorvermogen en/of de snelheid van bromfietsen tot doel hebben, evenals het aanbieden van hulp of het verstrekken van advies om deze uitrustingen te monteren, zijn verboden

14 juni 2005 P.2005.0213.N nr. 340

Voertuigen voor vervoer te land – Technische eisen – Inbreuken – Opsporing – Inbeslagname – Voorwerpen die in beslag kunnen genomen worden.

Artikel 4, § 5, van de Wet Technische Eisen Voertuigen, dat bepaalt dat bij vaststelling van een overtreding van artikel 1, § 5 van dezelfde wet de uitrustingen die een verhoging van het motorvermogen of de snelheid van de bromfietsen tot doel hebben, in beslag worden genomen en ter beschikking van de bevoegde overheid worden gesteld, houdt niet in dat enkel de opfokonderdelen in beslag kunnen worden genomen. (Art. 35 Wetboek van Strafvordering; Artikelen 1, § 5 en 4, § 5 Wet 21 juni 1985.)

4 oktober 2005 P.2005.0537.N nr. 476

Voertuigen voor vervoer te land – Technische eisen – Inbreuken – Opsporing – Toegang tot bedrijfslokalen – Wettelijke bescherming.

Een bedrijfslokaal in de zin van artikel 3, § 2 van de Wet Technische Eisen Voertuigen geniet niet de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. (Art. 8 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 3, § 2 Wet 21 juni 1985.)

4 oktober 2005 P.2005.0537.N nr. 476

Voertuigen voor vervoer te land – Technische eisen – Inbreuken – Opsporing – Bevoegde personen – Toegang tot bedrijfslokalen – Bijstand.

De door artikel 3, § 1, van de Wet Technische Eisen Voertuigen bedoelde ambtenaren mogen zich bij de toegang tot de bedrijfslokalen zoals bedoeld in artikel 3, § 2 van dezelfde wet, laten vergezellen en bijstand doen verlenen door deskundige derden die daartoe op regelmatige wijze aangesteld werden. (Art. 3, §§ 1 en 2 Wet 21 juni 1985.)

4 oktober 2005 P.2005.0537.N nr. 476

Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Artikel 56, Aslastendecreet – Materieel bestanddeel.

Het materiële bestanddeel van het misdrijf bedoeld in artikel 56, Aslastendecreet, dat de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen strafbaar stelt omwille van de beschadiging van het wegdek die zij teweegbrengt, is bewezen wanneer de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen is aangetoond

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Artikel 18, § 2, Algemeen Reglement Technische Eisen – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen.

Artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, dat bepaalt dat, onverminderd de bepalingen van artikel 32 van dit besluit, geen voertuig zich op de openbare weg mag bevinden wanneer het gewicht op de grond onder elk van de assen, of eventueel, het maximumgewicht onder het steunpunt, het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan 5% overschrijdt, stelt ook de overschrijding van het gewicht op de grond onder één van de assen strafbaar.

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Artikel 56, Aslastendecreet – Materieel bestanddeel – Bewijs.

Het materiële bestanddeel van het misdrijf bedoeld in artikel 56, Aslastendecreet, dat de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen strafbaar stelt omwille van de beschadiging van het wegdek die zij teweegbrengt, is bewezen wanneer de overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen is aangetoond

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Artikel 56, Aslastendecreet – Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Artikel 18, § 2, Algemeen Reglement Technische Eisen – Gewicht op de grond.

Het gewicht op de grond, bedoeld in artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, waarnaar artikel 56, Aslastendecreet verwijst, moet niet voor het voertuig in zijn geheel worden vastgesteld, maar onder elke as of onder het steunpunt.

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

Overschrijding van de maximale toegelaten massa's of de massa's onder de assen – Beschadiging van het wegdek – Vaststelling – Bevoegde ambtenaren aangewezen door de Vlaamse regering – Wegeninspecteurs – Vaststelling van een inbreuk op artikel 56, Aslastendecreet – Gelijktijdige vaststelling van een inbreuk op het K.B. van 15 maart 1968.

De omstandigheid dat de in artikel 61, eerste lid, Aslastendecreet bedoelde bevoegde ambtenaren bij de vaststelling van een inbreuk op artikel 56 van voornoemd decreet noodzakelijk ook een inbreuk op het koninklijk besluit van 15 maart 1968, houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen, vaststellen, laat hun bevoegdheid om de inbreuk op artikel 56, Aslastendecreet vast te stellen onverkort

6 december 2005 P.2005.1084.N nr. 645

WERKLOOSHEID

RECHT OP UITKERING

Samenwonen met een zelfstandige – Werkloze – Aangifte – Onjuistheid – Arbeid – Hulp – Bewijs – Bewijslast – Uitkeringen – Terugvordering – Beperking.

De werkloze die de verplichting van juiste aangifte van bijkomstige activiteit of de verplichting van juiste aangifte van samenwoning met een zelfstandige niet naleeft, dient te bewijzen dat hij alleen arbeid heeft verricht of een zelfstandige heeft geholpen op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes, om de terugvordering van de uitkeringen tot die dagen of die periodes te beperken (Artikelen 48, 50 en 169, eerste en derde lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

3 januari 2005 S.2004.0117.F nr. 2

Terugvordering van het onverschuldigd betaalde – Voorwaarde – Beslissing die de terugvordering beveelt.

Het recht op terugbetaling van elke onrechtmatig ontvangen som is ondergeschikt aan een uitdrukkelijke beslissing van de directeur van het gewestelijk werkloosheidsbureau of van de bevoegde rechtsmacht, die de terugvordering van de onrechtmatig betaalde sommen beveelt. (Artikelen 169, eerste lid, en 170, eerste lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 7, § 13, tweede lid Besl. W. 28 dec. 1944.)

3 januari 2005 S.2004.0118.F nr. 3

Arbeid – Werkloze – Arbeid voor zichzelf – Begrip – Bestuurder van een handelsvennootschap.

De hoedanigheid van bestuurder van een handelsvennootschap waarin de werkloze houder is van dat mandaat, moet worden aangemerkt als een activiteit die deze werkloze tijdens zijn werkloosheid voor zichzelf uitoefent en die ingeschakeld kan worden in het

economisch ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit, al betreft het een onbezoldigd mandaat (Art. 45, eerste lid, 1°, en laatste lid, 1° K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 3, § 1, vierde lid K.B. nr 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen.)

3 januari 2005 S.2004.0091.F nr. 1

Onwettigheid van het koninklijk besluit.

De rechter die een verordenende bepaling, m.n. inzake werkloosheid, weigert toe te passen omdat ze onwettig is wegens niet–naleving van een substantiële vormvereiste, die bestaat in de vraag om advies aan de Raad van State, zonder dat de aangevoerde hoogdringendheid was verantwoord, mag het geschil beoordelen uitsluitend op grond van de verordenende bepaling zoals zij van toepassing was vóór de onwettig geachte wijziging (Art. 580, 2° Gerechtelijk Wetboek; Art. 7, § 11, eerste lid Besl. W. 28 dec. 1944; Art. 51, § 1, tweede lid, 1°, en vierde lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

14 februari 2005 S.2004.0147.F nr. 90

Beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt – Volledig werkloze – Werkzoekende – Inschrijving – Adresverandering – Melding – Bewijs – Bewijslast – Geen bewijs – Gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling – Ambtshalve schrapping.

De volledig werkloze kan niet langer genieten van uitkeringen vanaf de dag waarop zijn inschrijving als werkzoekende ambtshalve werd geschrapt door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling, t.g.v. van het feit dat hij die dienst niet op de hoogte heeft gesteld van zijn adresverandering; de werkloze moet bewijzen dat hij de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling van zijn adresverandering op de hoogte heeft gesteld (Art. 58, § 1, eerste lid en derde lid, 3° K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

31 oktober 2005 S.2004.0188.F nr. 553

Beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt – Volledig werkloze – Werkzoekende – Inschrijving – Bewijs – Bewijsvoering.

Het bewijs dat de volledig werkloze is ingeschreven als werkzoekende, moet niet noodzakelijkerwijs blijken uit het dossier dat zijn betalingsinstelling doorstuurt naar de directeur van het werkloosheidsbureau om hem in staat te stellen uitspraak te doen over het recht op uitkering, maar kan later worden geleverd door het aanbrengen van een vermelding op de controlekaart. (Artikelen 58, § 1, eerste lid, en 139, derde lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 36, eerste en tweede lid M.B. 26 nov. 1991.)

12 december 2005 S.2004.0076.F nr. 660

BEDRAG

Vergoedingsperioden – Basisbedrag – Forfaitair bedrag – Samenwonende werknemer – Afwijking – Blijvende graad van arbeidsongeschiktheid.

De samenwonende werknemer die een blijvende graad van arbeidsongeschiktheid van ten minste 33 percent heeft, kan slechts dan aanspraak blijven maken op het basisbedrag vastgesteld op een percentage van het gemiddeld dagloon, als zijn graad van arbeidsongeschiktheid reeds bestond vóór het einde van de eerste vijftien maanden van werkloosheid eventueel verlengd met drie maanden per jaar beroepsverleden als loontrekkende. (Art. 114, §§ 1 en 4 K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening

en werkloosheid.)

7 februari 2005 S.2004.0144.N nr. 75

Werknemer met gezinslast – Bewijs – Bewijslast.

De werkloze die beweert een werknemer met gezinslast te zijn, moet dat bewijzen (Art. 110, § 1, 1e lid, 1°, en 2e lid, en § 4, 1e lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

14 maart 2005 S.2004.0156.F nr. 157

Werknemer met gezinslast – Uitkering tot levensonderhoud – Rechterlijke beslissing.

Onder werknemer met gezinslast wordt met name de werknemer verstaan die alleen woont en een onderhoudsuitkering verschuldigd is waartoe hij door een rechterlijke beslissing is veroordeeld (Art. 110, § 1, eerste lid, 3° K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

31 oktober 2005 S.2004.0182.F nr. 552

ALLERLEI

Werkloos t.g.v. omstandigheden afhankelijk van zijn wil – Dienst voor arbeidsbemiddeling of beroepsopleiding – Geen aanmelding – Uitkeringen – Uitsluiting – Werking in de tijd.

Art. 52bis, § 1, 3°, Werkloosheidsbesluit 1991, zoals het is gewijzigd bij K.B. 29 juni 2000, bepaalt dat de werknemer uitgesloten kan worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken indien hij werkloos is of wordt t.g.v. het zich niet aanmelden bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of beroepsopleiding; die regel is niet van toepassing op de feiten die zijn gepleegd vóór 1 aug. 2000, datum waarop het voormelde K.B. 29 juni 2000 in werking is getreden (Art. 2 Burgerlijk Wetboek; Artikelen 51, § 1, eerste en tweede lid, 4°, en 52bis, § 1, 3° K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 13 K.B. 29 juni 2000.)

14 maart 2005 S.2003.0040.F nr. 155

Algemeen rechtsbeginsel van de toepassing van de mildere nieuwe wet – Administratieve sancties.

Het algemeen rechtsbeginsel van de toepassing van de mildere nieuwe wet is van toepassing op de administratieve sancties inzake werkloosheid (Art. 154, eerste lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 13 K.B. 29 juni 2000.)

14 maart 2005 S.2003.0061.F nr. 156

WETTEN. DECRETEN. ORDONNANTIES. BESLUITEN

ALGEMEEN

Koninklijk besluit bekrachtigd door een wet – Aard – Pensioen – Werknemers.

Art. 5, § 9, K.B. 23 dec. 1996 tot uitvoering van de artikelen 15, 16 en 17, Wet 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenen, is bekrachtigd door art. 5, § 1, Wet 13 juni 1997 tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en Wet 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de

wettelijke pensioenstelsels; die bepaling heeft bijgevolg kracht van wet (Artikelen 36, 37, 142 en 159 Grondwet 1994; Art. 5, § 1 Wet 13 juni 1997; Art. 5, § 9 K.B. 23 dec. 1996 tot uitvoering van de artikelen 15, 16 en 17 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenen.)

28 februari 2005 S.2004.0149.F nr. 125

Wetten – Wetsbepaling nog niet van toepassing – Geen uitvoeringsbesluit.

De beslissing tot verwerping van de vordering tot terugbetaling van de door de administratie ingehouden B.T.W. die door een belastingplichtige was ingesteld op grond van art. 44, § 3, 2°, b, W.B.T.W. dat bepaalde vastgoedverhuringen aan de B.T.W. onderwerpt, is naar recht verantwoord ingeval de belastingplichtige vooruitgelopen is op een wetsbepaling die nog niet van toepassing was, aangezien het besluit dat de voorwaarden voor die aftrek zou vastleggen, nog niet was uitgevaardigd en de wetsbepaling op zich hem geen enkel subjectief recht op de aftrek verleende. (Art. 44, § 3, 2°, b Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde.)

2 juni 2005 C.2004.0110.F nr. 310

Billijkheid – Voorrang op de wet.

De rechter heeft de bevoegdheid niet om billijkheidsgronden boven de wet te plaatsen

23 september 2005 C.2004.0475.F nr. 457

UITLEGGING

Uitleggingswet – Draagwijdte – Nationaliteit.

De rechters dienen zich te gedragen naar de uitleggingswetten in alle zaken waarin het rechtspunt niet definitief is berecht op het tijdstip waarop die wetten verbindend worden; hun toepassing dringt zich op aan het Hof, ook al zijn ze pas afgekondigd tijdens het cassatiegeding (Art. 7 Gerechtelijk Wetboek.)

20 juni 2005 C.2004.0457.F nr. 357

Uitleggingswet.

De wet die betreffende een rechtspunt waar de rechtsregel onzeker of betwist is, een oplossing vastlegt die door de rechtspraak alleen had kunnen worden aangenomen, is een uitleggingswet (Art. 84 Grondwet 1994.)

20 juni 2005 C.2004.0457.F nr. 357

Vonnissen en arresten – Strafwet – Uitbreiding bij wijze van analogie – Wettelijkheid.

De rechter mag een strafwet niet naar analogie uitbreiden tot een geval dat niet uitdrukkelijk in die wet is bedoeld

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

WERKING IN DE TIJD EN IN DE RUIMTE

Werking in de tijd – Nieuwe wet.

De regel volgens dewelke de nieuwe wet in de regel niet alleen van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van de onder vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder de gelding van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds

onherroepelijk vastgestelde rechten, houdt in dat de nieuwe wet in de regel van toepassing is op rechtsfeiten die de nieuwe wet bepalend acht voor de rechtsverhouding en die zich hebben voorgedaan vanaf haar inwerkingtreding (Art. 2 Burgerlijk Wetboek.)

24 januari 2005 C.2004.0223.N nr. 48

Werking in de tijd – Nieuwe beveiligingsmaatregel.

Artikel 2 Strafwetboek, dat in zijn geheel de werking van de strafwet in de tijd regelt, heeft alleen betrekking op de eigenlijke straffen en niet op beveiligingsmaatregelen, die de bescherming van het algemeen belang beogen; de rechter moet dergelijke maatregelen toepassen vanaf het ogenblik dat de wet die ze bepaalt in voege treedt

1 februari 2005 P.2004.1676.N nr. 64

Werking in de tijd – Artikel 2 Strafwetboek – Toepassingsgebied.

Artikel 2 Strafwetboek, dat in zijn geheel de werking van de strafwet in de tijd regelt, heeft alleen betrekking op de eigenlijke straffen en niet op beveiligingsmaatregelen, die de bescherming van het algemeen belang beogen; de rechter moet dergelijke maatregelen toepassen vanaf het ogenblik dat de wet die ze bepaalt in voege treedt

1 februari 2005 P.2004.1676.N nr. 64

Werking in de tijd – Contract – Deskundigenverslag – Nieuwe wet – Vereiste van openbare orde – Miskenning.

De beslissing om een aannemingscontract te vernietigen en een deskundigenverslag af te wijzen op grond dat een vereiste van openbare orde, gesteld bij een wetsbepaling die na de sluiting en de uitvoering van voornoemd contract in werking is getreden, is niet naar recht verantwoord (Art. 2 Burgerlijk Wetboek.)

3 februari 2005 C.2003.0252.F nr. 65

Werking in de tijd – Onwettigheid van het koninklijk besluit.

De rechter die een verordenende bepaling, m.n. inzake werkloosheid, weigert toe te passen omdat ze onwettig is wegens niet–naleving van een substantiële vormvereiste, die bestaat in de vraag om advies aan de Raad van State, zonder dat de aangevoerde hoogdringendheid was verantwoord, mag het geschil beoordelen uitsluitend op grond van de verordenende bepaling zoals zij van toepassing was vóór de onwettig geachte wijziging (Art. 580, 2° Gerechtelijk Wetboek; Art. 7, § 11, eerste lid Besl. W. 28 dec. 1944; Art. 51, § 1, tweede lid, 1°, en vierde lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

14 februari 2005 S.2004.0147.F nr. 90

Strafwet – Strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersoon – Toepassing op misdrijven onder oude wet gepleegd.

Het in art. 2, Sw. vastgelegde beginsel verbiedt elke veroordeling van een rechtspersoon wegens misdrijven gepleegd vóór de inwerkingtreding, op 2 juli 1999, Wet 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen

16 februari 2005 P.2004.1428.F nr. 95

Werking in de tijd – Wegverkeer – Wegverkeerswet – Wet 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – Staat van dronkenschap – Straf – Wijziging – Misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004.

In zoverre zij van toepassing zijn op vóór 1 maart 2004 gepleegde misdrijven, schenden

de artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij de wet van 7 februari 2003, de artikelen 10 en 11 Grondwet (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

8 maart 2005 P.2004.1402.N nr. 140

Werking in de tijd – Algemeen rechtsbeginsel van de toepassing van de mildere nieuwe wet – Werkloosheid – Administratieve sancties.

Het algemeen rechtsbeginsel van de toepassing van de mildere nieuwe wet is van toepassing op de administratieve sancties inzake werkloosheid (Art. 154, eerste lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 13 K.B. 29 juni 2000.)

14 maart 2005 S.2003.0061.F nr. 156

Werking in de tijd – Draagwijdte – Besluiten – Verordeningsbesluiten – Niet–terugwerkende kracht – Algemeen rechtsbeginsel dat verordeningsbesluiten geen terugwerkende kracht hebben – Gevolg – Vroegere voldongen toestanden.

Hoewel, in de regel, een nieuwe regeling onmiddellijk van toepassing is op alle toekomstige gevolgen van toestanden die zijn ontstaan onder de gelding van de vroegere regeling, kan zij niet van toepassing zijn op de vroegere voldongen toestanden; de toepassing van de nieuwe regeling op dergelijke toestanden zou indruisen tegen het algemeen rechtsbeginsel dat verordeningsbesluiten geen terugwerkende kracht hebben

14 maart 2005 S.2003.0040.F nr. 155

Werking in de tijd – Werkloosheid – Werkloos t.g.v. omstandigheden afhankelijk van zijn wil – Dienst voor arbeidsbemiddeling of beroepsopleiding – Geen aanmelding – Uitkeringen – Uitsluiting.

Art. 52bis, § 1, 3°, Werkloosheidsbesluit 1991, zoals het is gewijzigd bij K.B. 29 juni 2000, bepaalt dat de werknemer uitgesloten kan worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken indien hij werkloos is of wordt t.g.v. het zich niet aanmelden bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of beroepsopleiding; die regel is niet van toepassing op de feiten die zijn gepleegd vóór 1 aug. 2000, datum waarop het voormelde K.B. 29 juni 2000 in werking is getreden (Art. 2 Burgerlijk Wetboek; Artikelen 51, § 1, eerste en tweede lid, 4°, en 52bis, § 1, 3° K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid; Art. 13 K.B. 29 juni 2000.)

14 maart 2005 S.2003.0040.F nr. 155

Werking in de tijd – Minder zware strafwet – Wegverkeerswet.

Nu artikel 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet zoals vervangen bij artikel 13 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid niet meer voorziet in een gevangenisstraf en dus minder zwaar straft dan de vroegere wet die daarin wel voorzag, moet de nieuwe wet krachtens artikel 2, tweede lid, Strafwetboek worden toegepast op de misdrijven gepleegd vóór 1 maart 2004.

22 maart 2005 P.2005.0168.N nr. 177

Werking in de tijd – Voortdurend misdrijf – Wijziging van de wet tijdens de uitvoering van het misdrijf.

Wanneer een voortdurend misdrijf is begonnen onder de gelding van één wet en wordt voortgezet onder een nieuwe wet die strenger is dan de vorige, is die nieuwe strengere strafwet toepasselijk, wanneer alle constitutieve bestanddelen van het misdrijf aanwezig

zijn op het ogenblik dat de nieuwe wet van kracht wordt

5 april 2005 P.2005.0206.N nr. 198

Straf – Geldboete en opdeciemen – Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro – Misdrijf gepleegd vóór 1 januari 2002 – Geldboete opgelegd na 1 januari 2002 – Toepassing van een deler die lager is dan de wettelijke omrekeningskoers van de nieuwe.

De geldboete die verbonden is aan een misdrijf dat gepleegd is vóór de inwerkingtreding, op 1 januari 2002, van de Wet 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, maar opgelegd wordt na de inwerkingtreding ervan, moet worden verhoogd overeenkomstig de oude wet die gunstiger is, waarbij het bedrag in Belgische frank wordt omgezet in euro door het te delen door 40,3399 (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Artikelen 2, 3 en 4 Wet 1 januari 2002; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

6 april 2005 P.2004.1697.F nr. 201

Werking in de tijd – Minder zware strafwet – Wegverkeerswet.

Nu krachtens artikel 69bis, Wegverkeerswet, ingevoegd bij wet van 7 februari 2003 en in werking getreden op 1 maart 2004, in afwijking van artikel 40, Strafwetboek, de geldboete, bij gebrek aan betaling, voor hen die veroordeeld worden wegens het wanbedrijf van artikel 34, § 2, 3°, Wegverkeerswet, kan vervangen worden door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig, is de door de nieuwe wet bepaalde straf lichter dan deze bepaald door de wet die ten tijde van het plegen van het feit van toepassing was. (Artikelen 34, § 2, 3° en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

12 april 2005 P.2004.1292.N nr. 217

Wegverkeerswet – Artikel 69bis – Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33, W. 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, in werking getreden op 1 maart 2004, kan de boete bij gebreke van betaling binnen de voorgeschreven termijn, voor de toepassing van de Wegverkeerswet, in afwijking van art. 40 Sw., door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig worden vervangen; hieruit volgt dat voor vluchtmisdrijf als bepaald in art. 33, § 1, 1°, Wegverkeerswet, gepleegd vóór 1 maart 2004, de vervangende straf die door de nieuwe wet is bepaald lichter is dan deze die vóór de inwerkingtreding ervan toepasselijk was (Artikelen 33, § 1, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Wegverkeerswet – Wet 7 feb. 2003 – Artikel 33 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33, W. 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, in werking getreden op 1 maart 2004, kan de boete bij gebreke van betaling binnen de voorgeschreven termijn, voor de toepassing van de Wegverkeerswet, in afwijking van art. 40 Sw., door een verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig worden vervangen; hieruit volgt dat voor het

misdrijf als bepaald in art. 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet, gepleegd vóór 1 maart 2004, de vervangende straf die door de nieuwe wet is bepaald lichter is dan deze die vóór de inwerkingtreding ervan toepasselijk was (Artikelen 34, § 2, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

20 april 2005 P.2004.1615.F nr. 234

Wegverkeerswet – Wet 7 feb. 2003 – Toepassing op misdrijven gepleegd vóór 1 maart 2004 – Schending van de artikelen 10 en 11 Gw..

Het vonnis dat toepassing maakt van de artikelen 35 en 38, § 4, vierde lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd bij de wet van 7 feb. 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, op een misdrijf gepleegd vóór 1 maart 2004, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

26 april 2005 P.2005.0129.N nr. 244

Wegverkeerswet – Artikel 69bis – Wet 7 feb. 2003 – Vervanging van de vervangende gevangenisstraf door vervangend verval van het recht tot.

Lichter dan de straf die door de wet op het ogenblik van het plegen van de feiten was gesteld, is de vervangende straf van verval van het recht tot het besturen van een motorrijtuig die, krachtens art. 69bis Wegverkeerswet, ingevoegd bij art. 33 van de wet van 7 februari 2003 en in werking getreden op 1 maart 2004, in de plaats komt van de vervangende gevangenisstraf die vroeger bij art. 40 Sw. was bepaald; de appelrechters die de beklaagde voor overtreding van art. 33, § 1, 1°, van de voormelde Wegverkeerswet tot de vervangende gevangenisstraf veroordelen voor de geldboete die op het ogenblik dat het misdrijf is gepleegd van toepassing is, leggen een straf op die zwaarder is dan de straf die op het tijdstip van het vonnis van kracht is en verantwoorden hun beslissing niet naar recht (Artikelen 33, § 1, 1°, en 69bis Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

11 mei 2005 P.2005.0114.F nr. 274

Werking in de tijd – Strafzaken – Artikel 1, K.B. nr 22 van 24 okt. 1934 – Beroepsverbod – Wetswijziging – Omzetting van het verbod van rechtswege in een facultatief verbod waarvan de strafrechter de duur bepaalt – Aard van het gewijzigde verbod – Nieuwe bijkomende straf – Veroordeling – Wettigheid.

Het verbod om bepaalde functies, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen, bepaald bij artikel 1 van het koninklijk besluit nr 22 van 24 oktober 1934, was vroeger een ontzetting bij wijze van veiligheidsmaatregel, maar is thans, sinds de wijziging bij wet van 2 juni 1998, een ontzetting bij wijze van bijkomende straf en kan derhalve enkel worden opgelegd voor feiten gepleegd na de inwerkingtreding van voornoemde wet (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 2, eerste lid Strafwetboek.)

17 mei 2005 P.2004.1571.N nr. 282

Werking in de tijd – Nieuwe wet.

Noch de wet van 3 april 1997 noch de wet van 2 augustus 2002 bepalen dat zij van toepassing zijn op de overeenkomsten die reeds bestonden voor de inwerkingtreding ervan en de bepalingen van die wetten betreffende de oneerlijke bedingen zijn niet van openbare orde (Art. 2 Burgerlijk Wetboek.)

26 mei 2005 C.2004.0215.F nr. 298

Werking in de tijd – Internationaal humanitair recht – Ernstige schendingen – Misdrijven gepleegd in het buitenland – Aanhangig rechtsgeding waarvoor een onderzoek loopt – Onttrekking van de zaak aan het Belgisch gerecht – Hof van Cassatie – Bevoegdheid – Voorwaarden – Klager is een kandidaat vluchteling.

Op vordering van de procureur–generaal, na de federale procureur in zijn verslag, alsook, op hun verzoek, de klagers te hebben gehoord, onttrekt het Hof van Cassatie, dat uitspraak doet op grond van de criteria bedoeld in de artikelen 6, 1°bis, 10, 1°bis en 12bis V.T.Sv., een aanhangig rechtsgeding waarvoor een gerechtelijk onderzoek loopt op de datum van inwerkingtreding van de W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht, en dat betrekking heeft op feiten die gepleegd zijn buiten het grondgebied van het Koninkrijk, zoals bedoeld in titel Ibis, Boek II, Sw., aan de Belgische rechtscolleges, na te hebben vastgesteld dat, toen er op datum van de inwerkingtreding van die wet in die zaak een onderzoeksdaad werd gesteld, op diezelfde datum, geen enkele vermoedelijke dader zijn hoofdverblijfplaats in België had, en dat er op het ogenblik van het instellen van de strafvordering, geen enkele Belgische klager was, ook geen kandidaat vluchteling (Art. 29, §§ 1 en 3 Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 6, 1°bis, 10, 1°bis en 12bis Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering; Artikelen 136bis tot 136octies Strafwetboek.)

1 juni 2005 P.2004.0352.F nr. 306

Werking in de tijd – Huwelijksvermogensstelsel – Scheiding van goederen – Gemeenschap van aanwinsten – Echtscheiding – Aanvaarding – Termijn – Verval – Afstand – Overgangsbepalingen.

Oud art. 1463, B.W., bepaalt dat de uit de echt of van tafel en bed gescheiden vrouw die, binnen drie maanden en veertig dagen nadat de echtscheiding of de scheiding van tafel en bed definitief is uitgesproken, de gemeenschap niet aanvaard heeft, geacht wordt daarvan afstand te hebben gedaan, tenware zij, nog binnen de termijn zijnde, van de rechter verlenging van de termijn bekomen heeft, nadat de man werd gehoord of behoorlijk opgeroepen; die bepaling blijft van toepassing op de ontbinding en de vereffening van een gemeenschap van aanwinsten die echtgenoten, die vóór de inwerkingtreding van de W. 14 juli 1976, waren gehuwd, bij hun stelsel van scheiding van goederen gevoegd hadden (Art. 1463 (oud) Burgerlijk Wetboek; Art. 3 Overgangsbepalingen – art. 1, 3° Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels; Art. 4 Overgangs– en wijzigingsbepalingen – § 5 Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels; Art. 47, § 1 Wet 14 juli 1976 betreffende de werderzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels.)

6 juni 2005 C.2004.0504.F nr. 318

Werking in de tijd – Nieuwe wet – Strafzaken – Strafvordering – Verjaring – Schorsing – Gronden – Toepassing.

De regels van de verjaring behoren niet tot de bepaling van het strafbare feit of de straf bedoeld in artikel 7.1 E.V.R.M. zodat dit artikel niet eraan in de weg staat dat een beklaagde met toepassing van een nieuwe verjaringswet en de eruit voortspruitende beperkingen wordt veroordeeld (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Werking in de tijd – Nieuwe wet – Strafzaken – Strafvordering – Verjaring – Schorsing – Gronden – Niet correctionaliseerbare misdaden gepleegd na 1 sept. 2003.

Artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003, dat het artikel 5.2 van de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet correctionaliseerbare misdaden te verlengen, aanvult derwijze dat het artikel 3 van laatstgenoemde wet, dat het stelsel van de wet van 11 december 1998 van schorsing van de verjaring vanaf de inleidende zitting afschaft, alleen op de misdrijven gepleegd nà 1 september 2003 toepasselijk is, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet. (Artikelen 10 en 11 Grondwet 1994; Art. 24 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.)

7 juni 2005 P.2004.0092.N nr. 324

Werking in de tijd – K.B. 3 april 1953 inzake slijterijen van gegiste dranken – Decreet Vl. Gem. van 7 dec. 2001 – Invoering van het nultarief voor de aanslagvoeten – Toepassingsgebied.

Het nultarief, ingevoerd door artikel 2 van het decreet van 7 december 2001 van de Vlaamse Gemeenschap, houdende wijziging van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, samengeordend op 3 april 1953, is enkel toepasselijk op de belasting die verschuldigd wordt vanaf 1 januari 2002 en niet op de belasting die voordien verschuldigd was, ook al was ze op 1 januari 2002 nog niet betaald.

21 juni 2005 P.2005.0601.N nr. 363

Wegverkeerswet – Wet 7 feb. 2003 – Toepassing op misdrijven gepleegd vóór 1 maart 2004 – Lichtere straf.

Krachtens de artikelen 37 en 38, § 1, Wegverkeerswet gewijzigd bij de artikelen 16 en 19 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, die in werking getreden zijn op 1 maart 2004, is het bij art. 37, 2°, Wegverkeerswet bepaalde misdrijf thans niet meer strafbaar met gevangenisstraf en/of met een geldboete maar enkel met een geldboete en een facultatief rijverbod; dergelijke straf is lichter dan deze bepaald door de wet die ten tijde van het plegen van de feiten van toepassing was

28 juni 2005 P.2004.1499.N nr. 377

Wegverkeerswet – Wet 7 feb. 2003 – Toepassing op misdrijven gepleegd vóór 1 maart 2004 – Arbitragehof – Prejudiciële vraag – Belang.

Wanneer de prejudiciële vraag aanvaardt dat de bestraffing onder de nieuwe wet minder zwaar is, heeft de beklaagde geen belang eventueel te horen zeggen dat de oude wet, die in een zwaardere bestraffing voorziet, moest worden toegepast.

28 juni 2005 P.2004.1499.N nr. 377

Werking in de tijd – Strafwet – Zwaarste straf – Hoger minimum van de straf van vervallenverklaring van het recht tot sturen – Verplicht karakter van de straf van vervallenverklaring van het recht tot sturen.

De nieuwe wet die de rechter verplicht om de bestuurder die, in staat van bijzondere herhaling, wordt veroordeeld voor een inbreuk op art. 34, § 2, Wegverkeerswet, voortaan te bestraffen met een verval van het recht om een motorvoertuig te besturen, en die daarenboven de minimumduur van het verval die voorheen acht dagen bedroeg verhoogt tot drie maanden, is strenger (Artikelen 34, § 2, en 36, eerste lid Wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

29 juni 2005 P.2004.1715.F nr. 384

Artikel 29, § 3, tweede lid, Wet 5 aug. 2003 – Ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht – Overgangsregeling – Regel van materieel strafrecht – Beginsel van de wettigheid van de aantijgingen – Toepassing.

Art. 29, § 3, tweede lid, W. 5 aug. 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht is een regel van materieel strafrecht omdat het met name tot doel heeft te beletten, onder de voorwaarden die het preciseert, dat sommige ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht ophouden strafbaar te zijn in België (Art. 7.1 Verdrag van 4 nov. 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 29, § 3, tweede lid Programmawet 5 aug. 2003; Artikelen 12, tweede lid, en 14 Grondwet 1994.)

29 juni 2005 P.2004.0482.F nr. 381

Werking in de tijd – Strafrechtspleging – Nieuwe wet – Voorlopige hechtenis – Handhaving.

In strafzaken zijn de wetten op de rechtspleging, behoudens andersluidende bepaling, onmiddellijk van toepassing op de hangende rechtsgedingen, zodat de wet die van kracht is op de dag van de beslissing tot handhaving van de voorlopige hechtenis het gevolg ervan in de tijd bepaalt (Art. 3 Gerechtelijk Wetboek; Art. 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.)

12 juli 2005 P.2005.0936.F nr. 389

Werking in de tijd – Oude wet – Overeenkomst – Uitzonderingsregel – Toepasselijkheid.

De uitzonderingsregel dat in zake overeenkomsten de oude wet van toepassing blijft betreft enkel de rechtsgevolgen van de lopende overeenkomsten. (Art. 2 Burgerlijk Wetboek.)

15 september 2005 C.2004.0345.N nr. 437

Werking in de tijd – Overeenkomst – Geldigheid – Nieuwe wet.

De geldigheid van de overeenkomst dient beoordeeld te worden op grond van de op het ogenblik van het totstandkomen ervan toepasselijke wet (Art. 2 Burgerlijk Wetboek.)

15 september 2005 C.2004.0345.N nr. 437

Werking in de tijd – Gezinsbijslag – Werknemers – Kinderbijslag – Rechtgevende kinderen – Kinderen opgevoed buiten het Rijk – Kinderen die les volgen buiten het Rijk.

De regel volgens welke de kinderbijslagen voor werknemers niet verschuldigd zijn voor kinderen die buiten het Rijk les volgen, is pas op 6 februari 1999 in werking getreden (Art. 52, eerste lid Gecoördineerde wetten van 19 dec. 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders; Artikelen 17 en 34 Wet 25 jan. 1999.)

19 september 2005 S.2004.0186.F nr. 441

Strafzaken – Nieuwe wet – Straf – Veroordeling.

Het verbod om bepaalde functies, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen, dat is voorgeschreven bij art. 1, K.B. nr 22, 24 okt. 1934, als gewijzigd bij wet 2 juni 1998, is een bijkomende straf en kan derhalve niet worden toegepast op feiten die gepleegd zijn vóór de inwerkingtreding van voornoemde wet (Art. 2 Strafwetboek.)

20 september 2005 P.2005.0393.N nr. 444

Werking in de tijd – Geestrijke dranken – Openingsbelasting op een slijterij van gegiste dranken – Nieuwe wet – Belasting tot nul euro gereduceerd – Gevolg strafbaarstellingen bepaald bij artikel 35 KB 3 april 1953 samenordening wetsbepalingen slijterijen gegiste dranken.

Door de openingsbelasting van een slijterij van gegiste dranken vanaf 1 januari 2002, op nul euro vast te leggen, schaft art. 2 ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest van 10 januari 2002 tot wijziging van de wetsbepalingen inzake slijterijen van gegiste dranken, samengeordend op 3 april 1953, expliciet noch impliciet de verplichting voor de nieuwe slijter af om de belasting te betalen zoals die vóór die datum was vastgelegd, noch om bij de bevoegde ontvanger der accijnzen de bij art. 23, K.B. 3 april 1953 tot samenordening van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, bedoelde aangifte in te dienen; bijgevolg trekt de voormelde ordonnantie de aantijgingen die bij art. 35 van het voormelde K.B. zijn bepaald, niet in.

19 oktober 2005 P.2005.0069.F nr. 516

Werking in de tijd – Geestrijke dranken – Vergunningsrecht – Nieuwe wet – Afschaffing van de telastlegging niet–betaling van het vergunningsrecht – Gevolg voor het innen van de belasting die verschuldigd was voor de nieuwe wet van kracht.

De afschaffing van de telastlegging niet–betaling van het vergunningsrecht verbiedt elke veroordeling dienaangaande voor feiten die vóór de inwerkingtreding van de nieuwe wet zijn gepleegd maar de opheffing bij W. 17 mei 2004 van alle bepalingen inzake het vergunningsrecht heeft niet tot gevolg dat het innen van het vóór de inwerkingtreding van die wet verschuldigde vergunningsrecht verboden is.

19 oktober 2005 P.2005.0069.F nr. 516

Werking in de tijd – Artikel 69bis, Wegverkeerswet – Gelijkheid en niet–discriminatie.

De beslissing waarbij, voor misdrijven die vóór 1 maart 2004 zijn gepleegd, de bij art. 69bis, Wegverkeerswet, bepaalde vervangende straf van verval van het recht tot sturen, wordt uitgesproken, geeft aan die wetsbepaling een retroactieve toepassing die volgens het Arbitragehof in strijd is met de artikelen 10 en 11 G.W.

19 oktober 2005 P.2005.0741.F nr. 518

Werking in de tijd – Geestrijke dranken – Vergunningsrecht – Nieuwe wet – Afschaffing van de bepalingen inzake het vergunningsrecht en van de telastlegging niet–betaling van het vergunningsrecht – Gevolg – Gevolg voor de strafbaarstellingen inzake de vergunning en de aangifte betreffende de slijterijen van gegiste dranken.

De W. 17 mei 2004 tot wijziging van de W. 28 februari 1983 betreffende het verstrekken van sterke dranken en betreffende het vergunningsrecht, in werking getreden op 14 juni 2004, heft alle bepalingen op van deze laatste wet inzake het vergunningsrecht en trekt door de opheffing van art. 25, § 1, van die wet, de aantijging niet–betaling van het vergunningsrecht in; daarentegen heft zij de verplichting niet op tot het verkrijgen van de vergunning en tot het indienen van de aangifte die is opgelegd vooraleer men met de uitbating kan beginnen en het niet–naleven van die verplichting blijft krachtens art. 26, § 1, W. 28 december 1983 betreffende de vergunning voor het verstrekken van sterke drank, strafbaar.

19 oktober 2005 P.2005.0069.F nr. 516

Werking in de tijd – Douane – Communautair Douanewetboek – Artikel 221, eerste lid –

Verplichting tot mededeling van het bedrag van de te betalen rechten aan de schuldenaar – Aard – Procedurele bepaling.

Het vroegere artikel 6, eerste lid, van de Verordening (EEG) nr 1854/89 en het thans toepasselijke artikel 221, eerste lid, Communautair Douanewetboek, zijn geen materiële bepalingen, maar procedurele bepalingen, zodat voornoemd artikel 221, eerste lid, onmiddellijk toepasbaar is op hangende rechtsgedingen (Artikelen 221, eerste lid, en 253 Communautair Douanewetboek.)

8 november 2005 P.2005.0698.N nr. 570

Werking in de tijd – Opeenvolging van drie strafwetten in de tijd – Straf op ogenblik van uitspraak lichter dan op ogenblik van het plegen misdrijf, maar zwaarder dan in de tussenliggende periode – Toepasselijke straf.

Wanneer bij de opeenvolging van drie strafwetten in de tijd, de straf gesteld door de eerste wet, die van kracht was op het ogenblik van het plegen van het misdrijf, zwaarder is dan de straf gesteld door de derde wet, die van kracht is op het ogenblik van de uitspraak, maar deze straf, op haar beurt, strenger is dan de straf die op het misdrijf was gesteld tussen het ogenblik van het plegen ervan en de uitspraak, dient de straf te worden toegepast, die op het misdrijf was gesteld door de minst zware tweede tussenliggende wet (Art. 15.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New–York op 16 dec. 1966, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; Art. 2, tweede lid Strafwetboek.)

8 november 2005 P.2005.0915.N nr. 572

Werking in de tijd – Douane – Algemene wet op de douane en accijnzen – Artikel 4 – Onmiddellijke werking – Landbouwheffingen – Inning door de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen – Overdracht van de bevoegdheid tot inning aan het bestuur van douane en accijnzen – Volledig onder de oude wet ontstane en definitief voltrokken toestand.

De omstandigheid dat artikel 4 A.W.D.A., gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 23 december 1993, in werking getreden op 1 januari 1994, onmiddellijke werking heeft, doet niet af aan de vóór die inwerkingtreding verworven bevoegdheid van de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen, rechtsvoorganger van het Belgisch Interventie en Restitutiebureau, tot inning van rechten verschuldigd vóór 1 januari 1994

8 november 2005 P.2005.0698.N nr. 570

Werking in de tijd – Douane – Algemene wet op de douane en accijnzen – Artikel 4 – Landbouwheffingen – Inning door de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen – Overdracht van de bevoegdheid tot inning aan het bestuur van douane en accijnzen – Volledig onder de oude wet ontstane en definitief voltrokken toestand.

Artikel 4 A.W.D.A., dat in werking getreden is op 1 januari 1994, en de koninklijke besluiten betreffende de rechtsopvolgers van de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen hebben geen terugwerkende kracht en zijn niet toepasbaar op volledig onder de oude wet ontstane en definitief voltrokken toestanden, zodat de inning betreffende rechten verschuldigd vóór 1 januari 1994 nog steeds behoort aan de rechtsopvolgers van deze dienst, ook wanneer de inningshandelingen gesteld worden na deze datum (Artikelen 1, 4° en 4 Douane en accijnzenwet 18 juli 1977.)

8 november 2005 P.2005.0698.N nr. 570

Werking in de tijd – Wegverkeer – Alcoholintoxicatie – Verval van het recht tot sturen – Zwaarste straf.

Volgens de nieuwe wet van 7 februari 2003 zijn de gevangenisstraf en de geldboete die de alcoholintoxicatie als bedoeld bij art. 34, § 2, 1°, Wegverkeerswet bestraffen, in het geval van nieuwe herhaling, gelijk gebleven aan de oude straffen, maar de nieuwe wet houdt niettemin een zwaardere straf in om reden van het hogere minimum van de vervallenverklaring waarin zij voorziet en het voortaan verplichte karakter ervan.

16 november 2005 P.2004.1688.F nr. 598

Werking in de tijd – Wet 4 mei 1999 – Artikel 5, Sw. – Strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersoon – Misdrijf gepleegd vóór de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999 – Civielrechtelijke gevolgen die voortduren na de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999.

De omstandigheid dat de civielrechtelijke gevolgen van een vóór de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999 gepleegd misdrijf voortduren na de inwerkingtreding ervan, heeft niet tot gevolg dat deze wet toepasselijk is op de beoordeling van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor dit misdrijf of op de aansprakelijkheid voor de vergoeding van de erdoor veroorzaakte schade. (Art. 2 Burgerlijk Wetboek; Art. 5 Strafwetboek.)

6 december 2005 P.2005.1114.N nr. 646

WETTIGHEID VAN BESLUITEN EN VERORDENINGEN

Onwettigheid van het koninklijk besluit.

De rechter die een verordenende bepaling, m.n. inzake werkloosheid, weigert toe te passen omdat ze onwettig is wegens niet–naleving van een substantiële vormvereiste, die bestaat in de vraag om advies aan de Raad van State, zonder dat de aangevoerde hoogdringendheid was verantwoord, mag het geschil beoordelen uitsluitend op grond van de verordenende bepaling zoals zij van toepassing was vóór de onwettig geachte wijziging (Art. 580, 2° Gerechtelijk Wetboek; Art. 7, § 11, eerste lid Besl. W. 28 dec. 1944; Art. 51, § 1, tweede lid, 1°, en vierde lid K.B. 25 nov. 1991 betreffende de arbeidsvoorziening en werkloosheid.)

14 februari 2005 S.2004.0147.F nr. 90

Verplichting – Gemeentelijke belastingverordering – Motivering.

Voor de regelmatigheid van een belastingverordening is het niet vereist dat zij zelf de motivering bevat waarom zij door de gemeenteoverheid is goedgekeurd, maar het is noodzakelijk en voldoende dat die motivering kan worden afgeleid uit het administratief dossier van de gemeente (Art. 159 Grondwet 1994.)

17 februari 2005 F.2004.0023.F nr. 101

GEVOLGEN VAN INTERNATIONALE NORMEN

Uitlevering – Europees aanhoudingsbevel – Kaderbesluit van de Raad van 13 juni 2002 – Gevolgen in het intern recht.

Krachtens art. 34.2, b, Verdrag betreffende de Europese Unie, heeft een kaderbesluit geen rechtstreekse werking in het intern recht.

21 september 2005 P.2005.1270.F nr. 450

ALLERLEI

Wet – Begrip – Rechtstheorie – Miskenning.

Een rechtstheorie is geen wet in de zin van art. 608 Ger.W., zodat de miskenning ervan geen aanleiding kan geven tot vernietiging. (Art. 608 Gerechtelijk Wetboek.)

15 juni 2005 P.2005.0627.F nr. 346

WRAKING

Burgerlijke zaken – Verzoekschrift – Neerlegging op de griffie – Termijn – Ontvankelijkheid.

Wie een rechter wil wraken, moet dit doen voor de aanvang van de pleidooien, tenzij de redenen van wraking later zijn ontstaan; het verzoekschrift tot wraking dat ter griffie van het hof van beroep wordt neergelegd en die regel niet naleeft, is niet ontvankelijk (Art. 833 Gerechtelijk Wetboek.)

21 januari 2005 C.2005.0014.N nr. 46

Burgerlijke zaken – Rechtspleging – Akte.

Niet ontvankelijk is de vordering tot wraking die niet is ingeleid door een specifieke, ter griffie neergelegde akte, die de middelen bevat en ondertekend is door een advocaat die sinds ten minste tien jaar bij de balie is ingeschreven (Art. 835 Gerechtelijk Wetboek.)

28 februari 2005 C.2005.0081.F nr. 123

Incident ter zitting – Schorsing van de zitting om naar de eerste voorzitter van het hof te gaan – Verzoek van een advocaat om naar de stafhouder te gaan – Afwijzing.

De rechter die zijn verantwoordelijkheid met betrekking tot de leiding van de zitting uitoefent op een wijze die ten overstaan van de partijen en derden de indruk wekt dat hij niet geschikt is om met de nodige sereniteit, onafhankelijkheid en onpartijdigheid te oordelen, kan wegens gewettigde verdenking worden gewraakt. (Art. 828, 1° Gerechtelijk Wetboek.)

8 april 2005 C.2005.0155.N nr. 214

Schorsing van alle vonnissen en verrichtingen – Onderzoeksrechter – Beschikkingen afgeleverd voor de vordering tot wraking – Tenuitvoerlegging door de gerechtelijke politie – Regelmatigheid.

De schorsende werking bepaald bij art. 837 Ger.W. verbiedt de tenuitvoerlegging niet door de gerechtelijke politie van de beschikkingen die de onderzoeksrechter regelmatig heeft afgeleverd alvorens tegen hem een vordering tot wraking werd ingeleid. (Art. 837 Gerechtelijk Wetboek.)

25 mei 2005 P.2005.0424.F nr. 296

Burgerlijke zaken – Rechtspleging – Rechtspleging op tegenspraak.

De wrakingsprocedure is tegensprekelijk zowel ten aanzien van de partij die de wraking vordert als ten aanzien van de overige partijen in het hoofdgeding, aangezien zij op de zitting moeten worden opgeroepen en het recht hebben om aldaar mondeling of door neerlegging van een geschrift hun opmerkingen te maken over de in de wrakingsakte aangevoerde midddelen, over de antwoorden die de rehter wiens wraking wordt gevorderd, daarop onderaan die akte heeft gegeven en over de conclusie van het openbaar ministerie. (Art. 838, tweede lid Gerechtelijk Wetboek.)

28 oktober 2005 C.2004.0264.F nr. 548

ZAAKWAARNEMING

Zaakwaarneming vereist dat de handelingen vrijwillig worden verricht, d.w.z. met het oogmerk om te handelen voor rekening en in het belang van een ander. (Art. 1372 Burgerlijk Wetboek.)

6 januari 2005 C.2002.0522.F nr. 8

ZIEKTE– EN INVALIDITEITSVERZEKERING

ALGEMEEN

Geschillen – Rechten – Zelfstandigen – Cassatieberoep – Termijnen van cassatieberoep en betekening – Arbeidsgerecht – Beslissing – Kennisgeving.

Het cassatieberoep is laattijdig en dus niet ontvankelijk wanneer het is ingesteld meer dan drie maanden na de kennisgeving aan eiser, bij gerechtsbrief, van de beslissing van een arbeidsgerecht in alle geschillen betreffende de rechten die voortvloeien uit de wetten en verordeningen inzake de verplichte ziekte– en invaliditeitsverzekering ten voordele van zelfstandigen (Artikelen 581, 2°, 704, eerste lid, 792, tweede en derde lid Gerechtelijk Wetboek; Artikelen 1073, eerste lid en 1078 Gerechtelijk Wetboek.)

17 januari 2005 S.2004.0081.F nr. 28

Verzekeringsinstelling – Organisatie – Adviserend geneesheer – Statuut – Onafhankelijkheid – Bijzondere ontslagbescherming – Doel.

De bijzondere ontslagbescherming ten behoeve van de adviserend geneesheren strekt ertoe in het belang van de organisatie van de verplichte ziekte– en invaliditeitsverzekering, hun onafhankelijkheid te waarborgen ten opzichte van de verzekeringsinstelling die hen in dienst heeft genomen. (Artikelen 153, eerste lid, en 154, eerste en tweede lid Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet van 9 aug. 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen; Artikelen 30 t.e.m. 33 K.B. nr 35 van 20 juli 1967.)

24 oktober 2005 S.2004.0175.N nr. 532

Verzekeringsinstelling – Adviserend geneesheer – Erkend en beëdigd – Opdracht – Uitoefening – Voorwaarden – Ontslagbescherming.

De wettelijke ontslagbescherming die toekomt aan de geneesheren die erkend en beëdigd zijn als adviserend geneesheer, wordt niet beperkt tot de erkende adviserende geneesheren die de taak van adviserend geneesheer op bestendige of ononderbroken wijze uitoefenen. (Artikelen 153, eerste lid, en 154, eerste en tweede lid Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet van 9 aug. 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen; Artikelen 30 t.e.m. 33 K.B. nr 35 van 20 juli 1967.)

24 oktober 2005 S.2004.0175.N nr. 532

Verzekeringsinstelling – Adviserend geneesheer – Statuut – Ontslagbescherming – Afdanking – Opheffing van ambt – Voorkeurrecht – Beperking.

Het voorkeurrecht van de adviserend geneesheer is uitdrukkelijk beperkt tot het ontslag nopens ambtsopheffing en geldt derhalve niet in andere gevallen van ontslag. (Artikelen 31, 2°, en 35, vijfde lid K.B. nr 35 van 20 juli 1967.)

24 oktober 2005 S.2004.0175.N nr. 532

ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING

Werknemers – Invaliditeitsuitkering – Bedrag – Gerechtigde met persoon ten laste – Feitelijk gescheiden echtgenoot – Uitkering tot levensonderhoud – Rechterlijke beslissing – Bewijs – Laattijdige overlegging.

De feitelijk gescheiden echtgenoot valt ten laste van de gerechtigde van de invaliditeitsuitkering wanneer hij bij rechterlijke beslissing een uitkering tot levensonderhoud heeft verkregen; hoewel het bewijs van die toestand geleverd moet worden met een officieel getuigschrift dat in het dossier van de gerechtigde voorkomt, bij de uitbetaling van de invaliditeitsuitkeringen als gerechtigde met persoon ten laste, bepaalt die regel evenwel niet dat de laattijdige overlegging van het bewijs tot verlies van het recht op de uitkeringen leidt (Art. 93 Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet van 9 aug. 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen; Artikelen 123.1.b, 225, § 1, eerste lid, 5°, en 225, § 4, 1e l. K.B. 3 juli 1996.)

17 januari 2005 S.2004.0135.F nr. 32

CONCLUSIES VAN HET OPENBAAR MINISTERIE

AANRANDING VAN EERBAARHEID EN VERKRACHTING

Instellen van de vervolgingen – Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek die door de jeugdrechter zijn bevolen – Overleggen van gegevens die door het onderzoek of het deskundigenonderzoek aan het licht zijn gebracht – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch.
19 oktober 2005 P.2005.1287.F Pas., 2005, nr. 526

AANSPRAKELIJKHEID BUITEN OVEREENKOMST

HERSTELPLICHT

Overheid – Gemeente – Openbare weg – Beveiligingsplicht – Grens – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes
3 februari 2005 C.2003.0574.F Pas., 2005, nr. 66

SCHADE

Tijdstip van effectieve herstel – Tijdstip van de uitspraak.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef.
22 november 2005 P.2005.0963.N A.C., 2005, nr. 616

ADVOCAAT

Syndicus van onroerende goederen in mede–eigendom – Ordre des barreaux francophones et germanophone – Reglement – Vastgoedmakelaar – Bescherming van het beroep – Afwijking – Reglementaire bepaling.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
24 maart 2005 C.2004.0383.F Pas., 2005, nr. 186

Syndicus van onroerende goederen in mede–eigendom – Toestemming – Ordre des barreaux francophones et germanophone – Opdracht – Draagwijdte.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
24 maart 2005 C.2004.0383.F Pas., 2005, nr. 186

Ordre des barreaux francophones et germanophone – Vordering in rechte – Rechtsvordering – Belang – Begrip – Rechtzoekende – Belangen – Verdediging.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
4 april 2005 C.2004.0336.F Pas., 2005, nr. 194

Onverenigbaarheden – Drijven van handel of nijverheid.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
27 oktober 2005 C.2004.0129.N A.C., 2005, nr. 547

AFSTAND (RECHTSPLEGING)

AFSTAND VAN PROCESHANDELING

Strafzaken – Onmiddellijk cassatieberoep – Beslissing – Burgerlijke rechtsvordering – Aansprakelijkheid en aansprakelijkheidsverzekering – Afstand die door dwaling is aangetast – Gevolg.

Conclusie van advocaat-generaal Genicot,
14 december 2005 P.2004.1578.F Pas., 2005, nr. 672

AMBTENAAR

ALLERLEI

Belangenneming.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 november 2005 P.2005.0717.N A.C., 2005, nr. 613

ARBEID

ALGEMEEN

Sociaal strafrecht – Werkgever – Zaakvoerder als zelfstandige.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
10 mei 2005 P.2004.1693.N A.C., 2005, nr. 270

ARBEIDSONGEVAL

WEG NAAR EN VAN HET WERK (BEGRIP, BESTAAN, BEWIJS)

Begrip – Normaal traject – Onderbreking.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
4 april 2005 S.2004.0126.F Pas., 2005, nr. 195

RECHTSPLEGING

Termijn – Duur – Bijslag wegens verergering – Vordering in rechte.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
12 december 2005 S.2004.0166.F Pas., 2005, nr. 662

ARBITRAGE

Prejudiciële vraag – Hof van cassatie – Verplichting.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1346.N A.C., 2005, nr. 109

ARCHITECT (TUCHT EN BESCHERMING VAN DE TITEL)

Orde van architecten – Tuchtzaken – Raad van de Orde – Rechtskundig bijzitter – Recht om hoger beroep aan te tekenen – Organieke onpartijdigheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Cornelis,

22 december 2005 D.2004.0021.N A.C., 2005, nr. 692

BELASTING

Gemeenschaps– en Gewestbelastingen – Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Heffingsregeling – Statuut van nullozer – Lozing.

Conclusie van advocaat-generaal D. Thijs,
13 oktober 2005 F.2004.0046.N A.C., 2005, nr. 511

Gemeenschaps– en Gewestbelastingen – Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Regelmatige aangifte – Bericht van rechtzetting – Motiveringsplicht.

Conclusie van advocaat-generaal D. Thijs,
13 oktober 2005 F.2003.0020.N A.C., 2005, nr. 509

Alle belastingen – Gemene bepalingen – Fiscale administratie – Onderzoek – Rechtmatig verkregen inlichtingen – Aanwending.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
17 november 2005 C.2002.0631.N A.C., 2005, nr. 603

BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE

Administratieve sancties met repressief karakter – Wettelijkheid van de sanctie – Evenredigheid met de inbreuk – Toetsingsrecht van rechter.

Conclusie advocaat-generaal Thijs,
21 januari 2005 C.2002.0572.N A.C., 2005, nr. 43

Niet voor aftrek in aanmerking komende belasting – Belasting op kosten van onthaal – Kosten van onthaal.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
8 april 2005 C.2002.0419.N A.C., 2005, nr. 213

Bewijsvoering – Onderzoek door andere fiscale administratie – Rechtmatig verkregen inlichtingen – Aanwending.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
17 november 2005 C.2002.0631.N A.C., 2005, nr. 603

Gebrek aan voldoening van de belasting – Dwangbevel – Bestuurshandeling – Motivering.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
1 december 2005 C.2003.0354.N A.C., 2005, nr. 638

Rechten, tenuitvoerlegging en voorrechten van de schatkist – Vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,
16 december 2005 C.2003.0128.F Pas., 2005, nr. 679

Inhouding die geldt als bewarend beslag onder derden – Betwisting – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
16 december 2005 F.2005.0004.F Pas., 2005, nr. 681

Inhouding die geldt als bewarend beslag onder derden – Betwisting – Territoriaal bevoegde beslagrechter.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
16 december 2005 F.2005.0004.F Pas., 2005, nr. 681

BESLAG

GEDWONGEN TENUITVOERLEGGING

Uitvoerend beslag op onroerend goed – Beslissing niet vatbaar voor hoger beroep – Uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
15 april 2005 C.2004.0324.N A.C., 2005, nr. 230

Uitvoerend beslag op onroerend goed – Openbare verkoop – Hoger bod – Weigering door de notaris – Uiteindelijke toewijzing.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
15 april 2005 C.2004.0324.N A.C., 2005, nr. 230

Inkomstenbelastingen – Belasting over de toegevoegde waarde – Vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,
16 december 2005 C.2003.0128.F Pas., 2005, nr. 679

ALLERLEI

Collectieve schuldenregeling – Kwijtschelding van schulden.

Conclusie van advocaat-generaal A. Henkes,
9 september 2005 C.2004.0288.F Pas., 2005, nr. 419

BETEKENINGEN EN KENNISGEVINGEN

IN HET BUITENLAND

Burgerlijke zaken – Betekening – Spanje – Regelmatigheid der betekening.

Conclusie van advocaat-generaal met opdracht Ph. de Koster,
14 oktober 2005 C.2004.0307.F Pas., 2005, nr. 512

BEVOEGDHEID EN AANLEG

BURGERLIJKE ZAKEN

Hof van cassatie – Verwijzing na cassatie – Rechter naar wie de zaak is verwezen.

Conclusie van advocaat-generaal M. Timperman,
22 september 2005 C.2003.0427.N A.C., 2005, nr. 456

Vonnissen van de vrederechters – Partijen – Kooplieden – Geschil – Appelrechter – Bepaling.

Conclusie van advocaat-generaal M. Timperman,
22 september 2005 C.2003.0427.N A.C., 2005, nr. 456

BEWIJS

ALGEMEEN

Strafzaken – Verbod voor rechter beslissing te gronden op feitelijke gegevens die niet aan de tegenspraak van de partijen werden onderworpen – Algemeen bekend feit – Algemene ervaringsregel.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Cornelis,
23 februari 2005 P.2004.1472.F Pas., 2005, nr. 111

BURGERLIJKE ZAKEN

Bewijslast – Werkloosheid – Werkloze – Werknemer met gezinslast – Bedrag van de werkloosheidsuitkering.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
14 maart 2005 S.2004.0156.F Pas., 2005, nr. 157

STRAFZAKEN

Onderzoeksrechter – Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Regelmatigheid.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
19 januari 2005 P.2004.1383.F Pas., 2005, nr. 37

Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Onderzoeksrechter – Exclusieve bevoegdheid – Gevolg – Procureur des Konings.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
19 januari 2005 P.2004.1383.F Pas., 2005, nr. 37

Algemeen bekend feit – Algemene ervaringsregel.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Cornelis,
23 februari 2005 P.2004.1472.F Pas., 2005, nr. 111

Camerabewaking op de werkplaats – Winkel – Bewaking beperkt tot de kassa – Doel om misdrijven vast te stellen – Geen aantasting aan het privé–leven – Toelaatbaarheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 maart 2005 P.2004.1644.F Pas., 2005, nr. 130

Camerabewaking op de werkplaats – Winkel – Bewaking beperkt tot de kassa – Doel om misdrijven vast te stellen – Recht op eerbiediging van het privé–leven – Artikel 8, E.V.R.M. – Geen miskenning.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 maart 2005 P.2004.1644.F Pas., 2005, nr. 130

Onrechtmatig verkregen bewijs – Gevolg – Beoordeling door de rechter – Beoordelingscriteria.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 maart 2005 P.2004.1644.F Pas., 2005, nr. 130

Bescherming van het privé–leven – Verwerking van persoonsgegevens – Camerabewaking op de werkplaats – Winkel – Bewaking beperkt tot de kassa – Geen persoonlijke identificatie – Wet van 8 dec. 1992 niet toepasselijk.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 maart 2005 P.2004.1644.F Pas., 2005, nr. 130

Camerabewaking op de werkplaats – Werknemers niet vooraf geïnformeerd – Onrechtmatig verkregen bewijs – Gevolg – Beoordeling door de rechter.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 maart 2005 P.2004.1644.F Pas., 2005, nr. 130

Anonieme getuigenissen verkregen buiten het toepassingsgebied van de artikelen 75bis, 75ter en 86bis tot 86quinquies Sv. – Bewijswaarde.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
23 maart 2005 P.2004.1528.F Pas., 2005, nr. 180

In het buitenland verkregen bewijs – Regelmatigheid – Toetsing – Criteria.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
6 april 2005 P.2005.0218.F Pas., 2005, nr. 206

Telefoontap in het buitenland – Regelmatigheid – Toetsing.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
6 april 2005 P.2005.0218.F Pas., 2005, nr. 206

In het buitenland verkregen bewijs – Regelmatigheid – Toetsing.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
6 april 2005 P.2005.0218.F Pas., 2005, nr. 206

Telefoontap in het buitenland – Regelmatigheid – Toetsing.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
6 april 2005 P.2005.0218.F Pas., 2005, nr. 206

Rechtvaardigings– of verschoningsgrond – Bewering dat de onderzoeksrechter een procedureregel niet heeft nageleefd – Gemis aan geloofwaardigheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Cornelis,
25 mei 2005 P.2005.0424.F Pas., 2005, nr. 296

Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Verplichting.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,

23 augustus 2005 P.2005.0805.N A.C., 2005, nr. 399

Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Inlichtingenbulletin en strafblad.

Conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1041.F Pas., 2005, nr. 523

DNA–onderzoek – Vormvereisten m.b.t. het overzenden van aangetroffen sporen aan een erkend laboratorium – Niet–naleving van de wettelijke en reglementaire voorschriften.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 november 2005 P.2005.1379.F Pas., 2005, nr. 559

BURGERLIJKE RECHTSVORDERING

Strafzaken – Onderzoek – Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Werquin,
15 maart 2005 P.2005.0077.N A.C., 2005, nr. 161

Valse gedingbeslissende eed – Vordering tot schadevergoeding.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 november 2005 P.2005.0944.N A.C., 2005, nr. 615

CASSATIE

ALGEMEEN. OPDRACHT EN BESTAANSREDEN VAN HET HOF. AARD VAN HET CASSATIEGEDING

Opdracht – Uitwerking – Tuchtzaken – Verwijzing van een rechtbank naar een andere – Wettige verdenking – Materieel verzuim – Rechten van verdediging – Intrekking van een arrest – Voorwaarden – Openbaar ministerie – Vordering – Regelmatigheid van de dienst van hoven en rechtbanken.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
3 oktober 2005 C.2005.0377.F Pas., 2005, nr. 473

VERNIETIGING. OMVANG

Inkomstenbelastingen – Belasting over de toegevoegde waarde – Vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden – Beslissing om de teruggave van een bedrag te bevelen – Cassatie – Beslissing tot veroordeling tot betaling van de interest op dat bedrag.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,
16 december 2005 C.2003.0128.F Pas., 2005, nr. 679

CASSATIEBEROEP

BURGERLIJKE ZAKEN

Uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging – Beslissing in laatste aanleg

gewezen.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
15 april 2005 C.2004.0324.N A.C., 2005, nr. 230

STRAFZAKEN

Onderzoeksrechter – Beslag – Verzoek tot opheffing – Verwerping – Hoger beroep – Niet–ontvankelijkheid van het aanvankelijke verzoekschrift.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
23 maart 2005 P.2005.0148.F Pas., 2005, nr. 181

Beslissingen al dan niet vatbaar voor onmiddellijk cassatieberoep – Inverdenkinggestelde – Verwijzing door de raadkamer – Hoger beroep – Beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Cornelis,
13 april 2005 P.2005.0275.F Pas., 2005, nr. 222

Uitlevering – Kamer van inbeschuldigingstelling – Advies aan regering.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1265.F Pas., 2005, nr. 484

Beslissing – Aansprakelijkheid en aansprakelijkheidsverzekering – Afstand die door dwaling is aangetast – Gevolg.

Conclusie van advocaat-generaal Genicot,
14 december 2005 P.2004.1578.F Pas., 2005, nr. 672

TUCHTZAKEN

Gerechtsdeurwaarder – Tuchtrechtelijke beslissing van de arrondissementskamer – Termijn van cassatieberoep.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 D.2002.0029.N A.C., 2005, nr. 334

ALGEMEEN

Grond van niet–ontvankelijkheid – Bekritiseerde redenen die niet in het bestreden arrest staan – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
17 maart 2005 F.2004.0031.F Pas., 2005, nr. 173

BURGERLIJKE ZAKEN

Geschonden wettelijke bepalingen – Vreemde wet – Toepasselijke conflictregel.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
14 februari 2005 S.2003.0135.F Pas., 2005, nr. 89

Beslissing van de rechter op verwijzing stemt overeen met het cassatiearrest – Enig middel – Ontvankelijkheid.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
6 juni 2005 S.2004.0181.F Pas., 2005, nr. 322

STRAFZAKEN

Stedenbouw – Herstel van plaats in de vorige staat – Middel dat betrekking heeft op de regelmatigheid van de tussenkomst van het bestuur in de rechtspleging – Ontvankelijkheid.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1345.N A.C., 2005, nr. 108

Motivering van de straf – Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Feitelijk gegeven – Bevoegdheid van het Hof.

Conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1041.F Pas., 2005, nr. 523

BELASTINGZAKEN

Vervanging van gronden.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,
16 december 2005 C.2003.0128.F Pas., 2005, nr. 679

CONFLICT VAN ATTRIBUTIE

Raad van State – Exceptie van onbevoegdheid – Arrest – Cassatieberoep – Bevoegdheid van het Hof.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2002.0624.N A.C., 2005, nr. 330

Onbevoegdheid van de Raad van State.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2003.0509.N A.C., 2005, nr. 331

Raad van State – Exceptie van onbevoegdheid – Cassatieberoep – Bevoegdheid van het Hof.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2004.0278.N A.C., 2005, nr. 332

Stedenbouwmisdrijf – Herstelvordering – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2004.0348.N A.C., 2005, nr. 333

Raad van State – Afdeling administratie – Bevoegdheid – Beroep tot schorsing – Vereniging zonder winstoogmerk – Administratieve overheid – Beslissingen bindend voor derden.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 oktober 2005 C.2004.0575.N A.C., 2005, nr. 550

DOUANE EN ACCIJNZEN

Douane – Douaneambtenaren – Onderzoeksbevoegdheden.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
17 november 2005 C.2002.0631.N A.C., 2005, nr. 603

Douane – Bewijsvoering – Onderzoek door andere fiscale administratie – Rechtmatig verkregen inlichtingen – Aanwending.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
17 november 2005 C.2002.0631.N A.C., 2005, nr. 603

EED

Beslissende eed – Valse gedingbeslissende eed – Vordering tot schadevergoeding.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 november 2005 P.2005.0944.N A.C., 2005, nr. 615

EUROPESE UNIE

VERDRAGSBEPALINGEN

Executieverdrag – Bevoegdheid – Voorlopige maatregel – Begrip – Voorschot.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0240.N A.C., 2005, nr. 56

Richtlijn – Te bereiken resultaat – Verplichtingen van de Lidstaten – Betrekkingen tussen privé–personen – Horizontale directe werking – Ontbreken.

Conclusie van advocaat-generaal met opdracht Ph. De Koster,
23 juni 2005 C.2004.0186.F Pas., 2005, nr. 371

FAILLISSEMENT, FAILLISSEMENTSAKKOORD EN GERECHTELIJK AKKOORD

BEVOORRECHTE EN HYPOTHECAIRE SCHULDEISERS

Faillietverklaring van de werkgever – Bevoorrechte schuldvordering van de werknemer – Berekening door de curator.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
21 januari 2005 C.2003.0569.N A.C., 2005, nr. 44

GEMEENSCHAPS– EN GEWESTBELASTINGEN

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Heffingsregeling – Statuut van nullozer – Lozing.

Conclusie van advocaat-generaal D. Thijs,
13 oktober 2005 F.2004.0046.N A.C., 2005, nr. 511

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Regelmatige aangifte – Bericht van rechtzetting – Motiveringsplicht.

Conclusie van advocaat-generaal D. Thijs,
13 oktober 2005 F.2003.0020.N A.C., 2005, nr. 509

GEMEENTE

Openbare weg – Beveiligingsplicht – Grens – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
3 februari 2005 C.2003.0574.F Pas., 2005, nr. 66

GEMEENTE–, PROVINCIE– EN PLAATSELIJKE BELASTINGEN

GEMEENTEBELASTINGEN

Niet geadresseerd drukwerk – Gratis verdeling – Belastingheffing – Indirecte belasting – Verboden octrooi.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
17 maart 2005 F.2004.0031.F Pas., 2005, nr. 173

GRONDWETTELIJK HOF

Prejudiciële beslissing – Schending van de Grondwet – Gezag – Gevolgen – Rechtbanken.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1345.N A.C., 2005, nr. 108

Prejudiciële vraag – Hof van Cassatie – Verplichting – Grenzen – Vraag die uitgaat van een onjuiste rechtsopvatting.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1345.N A.C., 2005, nr. 108

Prejudiciële vraag – Vaststelling van leemte in de wettelijke regeling – Discriminatie – Wijze om hieraan te verhelpen.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 D.2002.0029.N A.C., 2005, nr. 334

Prejudiciële vraag – Geen pertinent antwoord.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2002.0624.N A.C., 2005, nr. 330

HANDELSPRAKTIJKEN

Daden strijdig met de eerlijke handelsgebruiken – Bevoegdheid van de rechter – Staking – Veroordeling tot het verrichten van de voor de staking nodige handelingen – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal met opdracht Ph. De Koster,
23 juni 2005 C.2004.0186.F Pas., 2005, nr. 371

HANDELSZAAK

Handelsvestiging – Bruto gebouwde oppervlakte.

Conclusie van proc.–gen. M. De Swaef,
20 september 2005 P.2005.0310.N A.C., 2005, nr. 443

HERZIENING

ALGEMEEN

Zaak – Nieuw feit of omstandigheid die de veroordeelde niet heeft kunnen aantonen tijdens het – Valse getuigenis over de feiten die tot de veroordeling hebben geleid – Gerechtelijke vaststelling van de valse getuigenis na de veroordeling.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
27 april 2005 P.2005.0215.F Pas., 2005, nr. 247

HOF VAN ASSISEN

SAMENSTELLING VAN DE JURY EN VAN HET HOF

Proces–verbaal niet ondertekend door de griffier – Herstel van het verzuim – Artikel 788, Ger.W. – Toepassing – Terugwerkende kracht.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
8 februari 2005 P.2004.1606.N A.C., 2005, nr. 79

HOGER BEROEP

BURGERLIJKE ZAKEN (HANDELSZAKEN EN SOCIALE ZAKEN INBEGREPEN)

Onsplitsbaar geschil – Aard van de bepalingen.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,
24 februari 2005 C.2002.0268.F Pas., 2005, nr. 115

Onsplitsbaar geschil – Geschil betreffende afstamming – Appèlverzoekschrift – Overlijden van verweerder – Gedinghervatting door zijn erfgenamen.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,
24 februari 2005 C.2002.0268.F Pas., 2005, nr. 115

Onsplitsbaar geschil – Geschil betreffende afstamming – Appèlverzoekschrift – Overlijden van verweerder – Gedinghervatting door zijn erfgenamen – Nieuw appèlverzoekschrift – Toelaatbaarheid.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,

24 februari 2005 C.2002.0268.F Pas., 2005, nr. 115

Beslissing niet vatbaar voor hoger beroep – Uitvoerend beslag op onroerend goed – Uitspraak over zwarigheden omtrent de tenuitvoerlegging.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
15 april 2005 C.2004.0324.N A.C., 2005, nr. 230

STRAFZAKEN (DOUANE EN ACCIJNZEN INBEGREPEN)

Beschikking van de raadkamer – Inverdenkinggestelde – Verzuim in de verwijzingsbeschikking – Niet–ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
13 april 2005 P.2005.0275.F Pas., 2005, nr. 222

Onderzoeksgerechten – Beschikking tot verwijzing van de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Excepties die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden opgeworpen – Niet–ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
27 april 2005 P.2005.0283.F Pas., 2005, nr. 248

Onderzoeksgerechten – Beschikking tot verwijzing van de raadkamer – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Toetsing van de regelmatigheid van de rechtspleging – Onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden aangevoerd – Ambtshalve toezicht.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
27 april 2005 P.2005.0283.F Pas., 2005, nr. 248

Hoger beroep van de beklaagde alleen – Verzwaring van de veroordeling in eerste aanleg – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal P. Duinslaeger,
11 oktober 2005 P.2005.0988.N A.C., 2005, nr. 500

Hoger beroep van de beklaagde alleen – Verzwaring van de veroordeling in eerste aanleg – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal P. Duinslaeger,
11 oktober 2005 P.2005.0988.N A.C., 2005, nr. 500

HUUR VAN GOEDEREN

PACHT

Opzegging – Duidelijke reden – Ontbreken – Geldigverklaring – Bevoegdheid van de rechter.

Conclusie van advocaat-generaal A. Henkes,
21 april 2005 C.2003.0413.F Pas., 2005, nr. 235

INKOMSTENBELASTINGEN

VENNOOTSCHAPSBELASTING

Beperkingen inzake aftrek – Winsten of baten uit abnormale of goedgunstige voordelen – Toetsing door de rechter.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
29 april 2005 F.2003.0037.N A.C., 2005, nr. 253

Onderworpen rechtspersonen – Voorwaarden – Exploitatie of verrichtingen van winstgevende aard – Handelsvennootschap of burgerlijke vennootschap met handelsvorm – Patrimoniumvennootschap.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
20 mei 2005 F.2002.0036.N A.C., 2005, nr. 287

AANSLAGPROCEDURE

Akte – Herkwalificering door de belastingadministratie.

Conclusie van advocaat-generaal A. Henkes,
4 november 2005 F.2004.0056.F Pas., 2005, nr. 567

Onderzoek door andere fiscale administratie – Rechtmatig verkregen inlichtingen – Aanwending.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
17 november 2005 C.2002.0631.N A.C., 2005, nr. 603

VOORZIENING VOOR HET HOF VAN BEROEP

Behoud door het Bestuur – Nietig verklaarde aanslag – Geen verjaring – Nieuwe aanslag – Voorheffingen of voorafbetalingen.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
20 mei 2005 F.2002.0061.N A.C., 2005, nr. 288

RECHTEN, TENUITVOERLEGGING EN VOORRECHTEN VAN DE SCHATKIST

Geregistreerde aannemer – Verplichte inhoudingen – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

Geregistreerde aannemer – Schrapping – Verplichte inhoudingen – Tijdstip.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

Verplichte inhoudingen – Geregistreerde aannemer – Schrapping – Factuur – Endossement.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

Vereenvoudigd uitvoerend beslag onder derden.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,
16 december 2005 C.2003.0128.F Pas., 2005, nr. 679

JACHT

Schade door grof wild – Velden, vruchten en oogsten – Vergoeding – Inkomsten uit een landbouwbedrijf.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. de Koster,
14 april 2005 C.2004.0130.F Pas., 2005, nr. 226

JEUGDBESCHERMING

Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek – Finaliteit.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1287.F Pas., 2005, nr. 526

Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek – Vervolging wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid – Overleggen van gegevens die door het onderzoek of het deskundigenonderzoek aan het licht zijn gebracht – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1287.F Pas., 2005, nr. 526

Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek – Finaliteit.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.0807.F Pas., 2005, nr. 519

Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek – Vervolging wegens niet–afgifte van een kind – Overleggen van gegevens die door het onderzoek of het deskundigenonderzoek aan het licht zijn gebracht – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.0807.F Pas., 2005, nr. 519

LASTGEVING

Lasthebber – Fout – Vergoeding – Verplichting.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
20 juni 2005 C.2003.0105.F Pas., 2005, nr. 354

LUCHTVAART

Luchtmacht – Varend personeel – Militair pensioen – Loopbaan – Eenheid van loopbaan – Breuk – Noemer.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
17 januari 2005 S.2004.0084.F Pas., 2005, nr. 29

MACHTEN

UITVOERENDE MACHT

Bestuurshandelingen – Wet Motivering Bestuurshandelingen – Bestuurshandeling.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
1 december 2005 C.2003.0354.N A.C., 2005, nr. 638

MILIEURECHT

Afvalstoffen – Achterlaten.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1346.N A.C., 2005, nr. 109

Milieuvergunning – Annulatieberoep.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
6 oktober 2005 C.2003.0226.N A.C., 2005, nr. 487

MISDRIJF

ALGEMEEN. BEGRIP. MATERIEEL EN MOREEL BESTANDDEEL. EENHEID VAN OPZET

Algemeen – Op heterdaad vastgesteld misdrijf.

Conclusie van advocaat-generaal Loop,
29 juni 2005 P.2005.0864.F Pas., 2005, nr. 383

SOORTEN

Achterlaten van afval.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1346.N A.C., 2005, nr. 109

TOEREKENBAARHEID

Sociaal strafrecht – Werkgever – Zaakvoerder als zelfstandige.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
10 mei 2005 P.2004.1693.N A.C., 2005, nr. 270

RECHTVAARDIGING EN VERSCHONING

Bewijslast – Bewering dat de onderzoeksrechter een procedureregel niet heeft nageleefd – Gemis aan geloofwaardigheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
25 mei 2005 P.2005.0424.F Pas., 2005, nr. 296

Noodtoestand – Toepassing – Vereisten.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.0807.F Pas., 2005, nr. 519

NATIONALITEIT

Nationaliteitsverklaring – Advies van de procureur des Konings – Termijn – Aanvang.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. de Koster,
14 april 2005 C.2004.0205.F Pas., 2005, nr. 227

Nationaliteitsverklaring – Overzending ervan aan de procureur des Konings – Geen onmiddellijke ontvangstmelding.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. de Koster,
14 april 2005 C.2004.0205.F Pas., 2005, nr. 227

ONDERZOEK IN STRAFZAKEN

Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Regelmatigheid.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
19 januari 2005 P.2004.1383.F Pas., 2005, nr. 37

Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Werquin,
15 maart 2005 P.2005.0077.N A.C., 2005, nr. 161

Wraking van de onderzoeksrechter – Onderzoekshandelingen die dateren van voor de neerlegging van de akte van wraking – Regelmatigheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
25 mei 2005 P.2005.0424.F Pas., 2005, nr. 296

Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Verplichting.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
23 augustus 2005 P.2005.0805.N A.C., 2005, nr. 399

DNA–onderzoek – Vormvereisten m.b.t. het overzenden van aangetroffen sporen aan een erkend laboratorium – Niet–naleving van de wettelijke en reglementaire voorschriften.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 november 2005 P.2005.1379.F Pas., 2005, nr. 559

ONDERZOEKSGERECHTEN

Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Toezicht op de regelmatigheid van de rechtspleging – Vernietiging – Bevoegdheden van het gerecht op verwijzing.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 maart 2005 P.2004.1644.F Pas., 2005, nr. 130

Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Werquin,
15 maart 2005 P.2005.0077.N A.C., 2005, nr. 161

Kamer van inbeschuldigingstelling – Onderzoeksrechter – Beslag – Verzoek tot opheffing – Verwerping – Hoger beroep – Niet–ontvankelijkheid van het aanvankelijke verzoekschrift – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
23 maart 2005 P.2005.0148.F Pas., 2005, nr. 181

Hoger beroep tegen de beschikkingen van de raadkamer – Inverdenkinggestelde – Verzuim in de verwijzingsbeschikking – Ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
13 april 2005 P.2005.0275.F Pas., 2005, nr. 222

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Toetsing van de regelmatigheid van de rechtspleging – Onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden aangevoerd – Ambtshalve toezicht.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
27 april 2005 P.2005.0283.F Pas., 2005, nr. 248

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Excepties die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden opgeworpen – Niet–ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
27 april 2005 P.2005.0283.F Pas., 2005, nr. 248

Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Conclusie – Middel waarbij de verjaring van de strafvordering wordt aangevoerd – Opdracht van het onderzoeksgerecht.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
28 juni 2005 P.2005.0658.N A.C., 2005, nr. 380

Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Strafvordering – Verjaring – Bevoegdheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
28 juni 2005 P.2005.0658.N A.C., 2005, nr. 380

Kamer van inbeschuldigingstelling – Uitlevering – Advies aan regering – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1265.F Pas., 2005, nr. 484

Kamer van inbeschuldigingstelling – Uitlevering – Exequatur – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing op het hoger beroep – Plaats en vorm.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1265.F Pas., 2005, nr. 484

Kamer van inbeschuldigingstelling – Toezicht op de regelmatigheid van de rechtspleging – Nietigheid van een akte – Gevolg voor de verdere rechtspleging – Beoordelingsbevoegdheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1287.F Pas., 2005, nr. 526

ONDERZOEKSRECHTER

Bewijsvoering – Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Exclusieve bevoegdheid – Gevolg – Procureur des Konings.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
19 januari 2005 P.2004.1383.F Pas., 2005, nr. 37

Bevoegdheid – Aantasting van individuele vrijheden en rechten.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
19 januari 2005 P.2004.1383.F Pas., 2005, nr. 37

Bewijsvoering – Opsporing van telefoongesprekken – Opsporing voor een afgesloten tijdvak – Regelmatigheid.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
19 januari 2005 P.2004.1383.F Pas., 2005, nr. 37

Beslag – Verzoek tot opheffing – Verwerping – Hoger beroep – Niet–ontvankelijkheid van het aanvankelijke verzoekschrift – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
23 maart 2005 P.2005.0148.F Pas., 2005, nr. 181

Wraking – Neerlegging van de akte van wraking – Schorsing van alle vonnissen en verrichtingen – Beschikkingen gewezen op de dag van de neerlegging van de akte van wraking – Geen vermoeden van nietigheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
25 mei 2005 P.2005.0424.F Pas., 2005, nr. 296

Bevel tot aanhouding – In vrijheid gelaten of in vrijheid gestelde verdachte – Begrip – Verdachte waartegen een bevel tot medebrenging werd uitgevaardigd dat is betekend en tenuitvoergelegd.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1292.F Pas., 2005, nr. 485

Bevel tot medebrenging – Tenuitvoerlegging – Begrip.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,

5 oktober 2005 P.2005.1292.F Pas., 2005, nr. 485

ONROEREND EN ROEREND GOED

Onroerend goed – Vastgoedmakelaar – Bescherming van het beroep – Syndicus van onroerende goederen in mede–eigendom – Afwijking – Reglementaire bepaling.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
24 maart 2005 C.2004.0383.F Pas., 2005, nr. 186

ONSPLITSBAARHEID (GESCHIL)

Afstamming.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin,
24 februari 2005 C.2002.0268.F Pas., 2005, nr. 115

ONTVOERING VAN EEN KIND

Vervolging wegens niet–afgifte van een kind – Maatschappelijk en medisch–psychologisch onderzoek die door de jeugdrechter zijn bevolen – Overleggen van gegevens die door het onderzoek of het deskundigenonderzoek aan het licht zijn gebracht – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.0807.F Pas., 2005, nr. 519

OPENBAAR MINISTERIE

Procureur des Konings – Opsporingsrecht en –plicht – Grenzen – Individuele vrijheden en rechten.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
19 januari 2005 P.2004.1383.F Pas., 2005, nr. 37

Opsporingsonderzoek – Bijzondere opsporingsmethoden – Infiltratie – Vermelding in het strafdossier van de exacte periode van de maatregel – Verplichting.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
23 augustus 2005 P.2005.0805.N A.C., 2005, nr. 399

Tuchtzaken – Cassatie – Hof van Cassatie – Opdracht – Intrekking van een arrest – Materieel verzuim – Procureur–generaal – Vordering – Regelmatigheid van de dienst van hoven en rechtbanken.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
3 oktober 2005 C.2005.0377.F Pas., 2005, nr. 473

PENSIOEN

WERKNEMERS

Rustpensioen – Loopbaan – Eenheid van loopbaan – Militair pensioen – Luchtvaart – Luchtmacht – Varend personeel – Breuk – Noemer.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
17 januari 2005 S.2004.0084.F Pas., 2005, nr. 29

MILITAIR PENSIOEN

Luchtvaart – Luchtmacht – Varend personeel – Loopbaan – Eenheid van loopbaan – Breuk – Noemer.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
17 januari 2005 S.2004.0084.F Pas., 2005, nr. 29

PREJUDICIEEL GESCHIL

Artikelen 10 en 11 van de Grondwet – Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur – Beschermde persoon.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
13 december 2005 P.2005.0891.N A.C., 2005, nr. 667

RAAD VAN STATE

Afdeling administratie – Bevoegdheid – Bevoegdheid van de rechterlijke overheid – Herstelvordering.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2004.0348.N A.C., 2005, nr. 333

Afdeling administratie – Exceptie van onbevoegdheid – Arrest – Cassatieberoep – Bevoegdheid van het Hof.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2002.0624.N A.C., 2005, nr. 330

Afdeling administratie – Vordering tot schorsing – Geen exceptie van onbevoegdheid – Arrest van verwerping wegens gebrek aan belang.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2003.0509.N A.C., 2005, nr. 331

Afdeling administratie – Exceptie van onbevoegdheid – Cassatieberoep – Bevoegdheid van het Hof.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2004.0278.N A.C., 2005, nr. 332

Afdeling administratie – Bevoegdheid – Administratieve overheid – Sociale huisvestingsmaatschappij.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2004.0278.N A.C., 2005, nr. 332

Afdeling administratie – Bevoegdheid – Beroep tot schorsing – Vereniging zonder winstoogmerk – Administratieve overheid – Beslissingen bindend voor derden.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 oktober 2005 C.2004.0575.N A.C., 2005, nr. 550

Afdeling administratie – Bevoegdheid – Beroep tot nietigverklaring – Akten en reglementen van administratieve overheden – Administratieve overheden.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 oktober 2005 C.2004.0575.N A.C., 2005, nr. 550

RECHT VAN VERDEDIGING

BURGERLIJKE ZAKEN

Betwisting – Afwijzing van een nota die als conclusie geldt – Miskenning.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Ph. de Koster,
2 september 2005 C.1999.0347.F Pas., 2005, nr. 403

RECHTBANKEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Vordering in rechte – Door partijen aangevoerde feiten en redenen – Juridische aard – Opdracht van de rechter.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. de Koster,
14 april 2005 C.2003.0148.F Pas., 2005, nr. 225

Procedureel akkoord tussen de partijen – Beschikkingsbeginsel – Miskenning.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
2 juni 2005 C.2004.0099.F Pas., 2005, nr. 309

Betwisting – Nota die als conclusie geldt – Geldigheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Ph. de Koster,
2 september 2005 C.1999.0347.F Pas., 2005, nr. 403

Conclusietermijnen – Termijnen door de rechter bepaald – Conclusies ambtshalve uit de debatten geweerd – Neerlegging van de conclusie ter griffie.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin, 9 dec. 2005, AR C.04.0135.F, Pas., 2005, nr ...
9 december 2005 C.2004.0135.F Pas., 2005, nr. 654

Conclusietermijnen – Termijnen door de rechter bepaald – Conclusies ambtshalve uit de debatten geweerd.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin, 9 dec. 2005, AR C.04.0135.F, Pas., 2005, nr ...
9 december 2005 C.2004.0135.F Pas., 2005, nr. 654

STRAFZAKEN

Verbod voor rechter beslissing te gronden op feitelijke gegevens die niet aan de tegenspraak van de partijen werden onderworpen – Algemeen bekend feit – Algemene ervaringsregel.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Cornelis,
23 februari 2005 P.2004.1472.F Pas., 2005, nr. 111

Onderzoek – Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Werquin,
15 maart 2005 P.2005.0077.N A.C., 2005, nr. 161

Bevoegdheid – Misdaad – Niet correctionaliseerbare misdaad – Niet gecorrectionaliseerde misdaad – Hof van beroep – Beslissing – Cassatieberoep – Vernietiging – Uitbreiding van de cassatie – Verwijzing.

Conclusie van advocaat-generaal M. Timperman,
6 september 2005 P.2005.0659.N A.C., 2005, nr. 411

RECHTEN VAN DE MENS

VERDRAG RECHTEN VAN DE MENS

Recht op eerbiediging van het privé–leven – Telefoongesprekken – Opsporing.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
19 januari 2005 P.2004.1383.F Pas., 2005, nr. 37

Camerabewaking op de werkplaats – Winkel – Bewaking beperkt tot de kassa – Doel om misdrijven vast te stellen – Recht op eerbiediging van het privé–leven – Geen inmenging.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
2 maart 2005 P.2004.1644.F Pas., 2005, nr. 130

Eerlijk proces – Wraking van de onderzoeksrechter – Onderzoekshandelingen die dateren van voor de neerlegging van de akte van wraking – Daden die gegrond zijn op en betrekking hebben met de reeds vergaarde gegevens – Eerbiediging van het recht van verdediging en van het vermoeden van onschuld – Regelmatigheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
25 mei 2005 P.2005.0424.F Pas., 2005, nr. 296

Onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie – Organieke onpartijdigheid – Orde van architecten – Raad van de Orde – Rechtskundig bijzitter.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
22 december 2005 D.2004.0021.N A.C., 2005, nr. 692

REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN

GEEN CONCLUSIE

Straf – Cassatiemiddel – Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Feitelijk gegeven – Bevoegdheid van het Hof.

Conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1041.F Pas., 2005, nr. 523

OP CONCLUSIE

Raadkamer – Vordering van het openbaar ministerie – Overname van redenen.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
13 april 2005 P.2005.0275.F Pas., 2005, nr. 222

REGISTRATIE (RECHT VAN)

Rechtshandelingen onderworpen aan een schorsende voorwaarde.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
8 september 2005 C.2004.0407.N A.C., 2005, nr. 418

SOCIALE ZEKERHEID

WERKNEMERS

Verplichte inhoudingen – Geregistreerde aannemer – Schrapping – Factuur – Endossement – Gevolg.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

Geregistreerde aannemer – Verplichte inhoudingen – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

Geregistreerde aannemer – Schrapping – Verplichte inhoudingen – Tijdstip.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

Toepassingsgebied – Vervoerders van goederen – Begrip – Blote eigenaar.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
23 mei 2005 S.2003.0137.F Pas., 2005, nr. 289

STEDENBOUW

ALGEMEEN

Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium – Negatief stedenbouwkundig attest.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
17 februari 2005 C.2003.0535.F Pas., 2005, nr. 99

BOUWVERGUNNING

Schorsing – Milieuvergunning.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
6 oktober 2005 C.2003.0226.N A.C., 2005, nr. 487

SANCTIES

Instandhouding van inbreuken – Artikel 146, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999, zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 – Wil van de decreetgever om de strafsanctie niet verder te doen gelden – Drie gevallen – Arrest waarbij het Arbitragehof de woorden met betrekking tot het tweede en derde geval.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1346.N A.C., 2005, nr. 109

Strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken – Agrarisch gebied met een bijzondere waarde.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1346.N A.C., 2005, nr. 109

Strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken – Ruimtelijk kwetsbare gebieden – Ermee vergelijkbare gebieden.

Conclusie van advocaat-generaal Timperman,
20 december 2005 P.2005.0970.N A.C., 2005, nr. 683

Strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken – Ruimtelijk kwetsbare gebieden – Ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied.

Conclusie van advocaat-generaal Timperman,
20 december 2005 P.2005.0970.N A.C., 2005, nr. 683

HERSTEL VAN PLAATS IN DE VORIGE STAAT. BETALING VAN EEN MEERWAARDE

Herstel van plaats in de vorige staat – Vordering tot herstel – Onwettigheid van een herstelvordering – Verband – Beoordeling door de rechter.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1345.N A.C., 2005, nr. 108

Herstel van plaats in de vorige staat – Vordering – Aard – Doel – Wijziging – Geldigheidsduur.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1345.N A.C., 2005, nr. 108

Herstelvordering – Doel – Gevolg – Algemeen rechtsbeginsel van de legaliteit in strafzaken.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1345.N A.C., 2005, nr. 108

Herstel van plaats in de vorige staat – Vordering tot herstel – Onwettigheid van een herstelvordering – Beoordeling.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1345.N A.C., 2005, nr. 108

Herstel van plaats in de vorige staat – Vordering tot herstel – Onwettigheid van een herstelvordering – Verband.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
22 februari 2005 P.2004.1345.N A.C., 2005, nr. 108

Herstelvordering – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 C.2004.0348.N A.C., 2005, nr. 333

Instandhoudingsmisdrijf – Strafbaar karakter – Opheffing – Verval van de strafvordering – Herstelvordering.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
13 december 2005 P.2005.0693.N A.C., 2005, nr. 666

ALLERLEI

Constructies gebouwd de allereerste, definitieve vaststelling van het gewestplan – Vermoeden van vergunning – Toepassing.

Conclusie van proc.–gen. De Swaef,
13 december 2005 P.2005.0891.N A.C., 2005, nr. 667

STRAF

ALGEMEEN. STRAF EN MAATREGEL. WETTIGHEID

Artikel 1, K.B. nr 22 van 24 okt. 1934 – Beroepsverbod – Wetswijziging – Omzetting van het verbod van rechtswege in een facultatief verbod waarvan de strafrechter de duur bepaalt – Aard van het gewijzigde verbod – Nieuwe bijkomende straf – Veroordeling – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal Duinslaeger,
17 mei 2005 P.2004.1571.N A.C., 2005, nr. 282

Veroordeling tot geldboete in eerste aanleg – Hoger beroep van de beklaagde alleen – Veroordeling tot werkstraf in hoger beroep – Verzwaring van de straf – Wettigheid.

Conclusie van advocaat-generaal P. Duinslaeger,
11 oktober 2005 P.2005.0988.N A.C., 2005, nr. 500

ZWAARSTE STRAF

Weging – Criteria.

Conclusie van advocaat-generaal P. Duinslaeger,
11 oktober 2005 P.2005.0988.N A.C., 2005, nr. 500

Werkstraf – Geldboete.

Conclusie van advocaat-generaal P. Duinslaeger,
11 oktober 2005 P.2005.0988.N A.C., 2005, nr. 500

Werking van de wet in de tijd – Opeenvolging van drie strafwetten in de tijd – Straf op

ogenblik van uitspraak lichter dan op ogenblik van het plegen misdrijf, maar zwaarder dan in de tussenliggende periode – Toepasselijke straf.

Conclusie van advocaat-generaal Duinslaeger,
8 november 2005 P.2005.0915.N A.C., 2005, nr. 572

ALLERLEI

Redengeving – Cassatiemiddel – Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Feitelijk gegeven – Bevoegdheid van het Hof.

Conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1041.F Pas., 2005, nr. 523

Redengeving – Gerechtelijk verleden – Vaststelling – Inlichtingenbulletin en strafblad – Miskenning van de bewijskracht van de akten.

Conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1041.F Pas., 2005, nr. 523

STRAFVORDERING

Regelmatigheid van de rechtspleging – Nietigheid van een proces–verbaal opgesteld op grond van een dossier van de jeugdrechtbank.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1287.F Pas., 2005, nr. 526

Instellen van de strafvordering – Openbaar ministerie – Ontdekking van een misdrijf door het lezen van een vertrouwelijk stuk.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
19 oktober 2005 P.2005.1287.F Pas., 2005, nr. 526

TAALGEBRUIK

GERECHTSZAKEN (WET 15 JUNI 1935)

Strafzaken – Gerechtelijk arrondissement Brussel – Aanhoudingsbevel – Inverdenkinggestelde die het Frans noch het Nederlands machtig is.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
13 april 2005 P.2005.0436.F Pas., 2005, nr. 224

Rechtspleging voor de burgerlijke en handelsrechtbanken met zetel te Brussel – Verweerder rechtspersoon die verandering van taal vraagt – Inaanmerkingneming van de kennis van de taal die blijkt uit de werkelijke activiteit van de rechtspersoon.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Ph. de Koster,
21 oktober 2005 C.2005.0067.F Pas., 2005, nr. 531

TUSSENKOMST

Tussenkomst in hoger beroep – Toelaatbaarheid – Partij die haar vordering wijzigt.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
8 april 2005 C.2002.0108.N A.C., 2005, nr. 212

UITLEVERING

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging in België – Betrokkene in vrijheid gelaten onder voorwaarden – Beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling die het Europees aanhoudingsbevel uitvoerbaar verklaart – Betekening – Vorm – Cassatieberoep – Termijn – Vertrekpunt – Betekening aan de persoon.

Conclusie van advocaat-generaal Loop,
6 april 2005 P.2005.0434.F Pas., 2005, nr. 205

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Onderzoeksgerecht – Overlevering – Voorwaarde dat de persoon, na te zijn berecht, naar België wordt teruggezonden – Onaantastbare beoordeling.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
5 juli 2005 P.2005.0896.N A.C., 2005, nr. 387

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Onderzoeksgerecht – Voorwerpen – Inbeslagneming – Teruggave – Oordeel.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
5 juli 2005 P.2005.0896.N A.C., 2005, nr. 387

Europees aanhoudingsbevel – Beslissing van het onderzoeksgerecht – Middel afgeleid uit de schending van artikel 149 Gw..

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
5 juli 2005 P.2005.0896.N A.C., 2005, nr. 387

Europees aanhoudingsbevel – Tenuitvoerlegging – Onderzoeksgerecht – Toezicht – Voorwerp – Beschikking van de onderzoeksrechter.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
5 juli 2005 P.2005.0896.N A.C., 2005, nr. 387

Kamer van inbeschuldigingstelling – Advies aan regering – Cassatieberoep – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1265.F Pas., 2005, nr. 484

Exequatur – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing op het hoger beroep – Plaats en vorm.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1265.F Pas., 2005, nr. 484

UITVOERBAARVERKLARING

Executieverdrag – Bevoegdheid – Voorlopige maatregel – Begrip – Voorschot.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0240.N A.C., 2005, nr. 56

Uitlevering – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing op het

hoger beroep – Plaats en vorm.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1265.F Pas., 2005, nr. 484

VENNOOTSCHAPPEN

ALGEMEEN. GEMEENSCHAPPELIJKE REGELS

Orgaan – Fout – Vergoeding – Verplichting.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
20 juni 2005 C.2003.0105.F Pas., 2005, nr. 354

VERENIGING ZONDER WINSTOOGMERK

Administratieve overheid – Beslissingen bindend voor derden – Begrip – Beroep tot schorsing – Raad van State – Afdeling administratie – Bevoegdheid.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 oktober 2005 C.2004.0575.N A.C., 2005, nr. 550

VERJARING

STRAFZAKEN

Onderzoeksgerechten – Regeling van de rechtspleging – Conclusie – Middel waarbij de verjaring van de strafvordering wordt aangevoerd – Opdracht van het onderzoeksgerecht.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
28 juni 2005 P.2005.0658.N A.C., 2005, nr. 380

Onderzoeksgerechten – Raadkamer – Beschikking tot verwijzing – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde – Kamer van inbeschuldigingstelling – Bevoegdheid.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
28 juni 2005 P.2005.0658.N A.C., 2005, nr. 380

VERVOER

GOEDERENVERVOER

Wegvervoer – Borgtocht van de vervoerder – Waarborg – Schulden – Werkzaamheden – Begrip – Ondervervoerder – Verbintenissen van de vervoerder.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
24 november 2005 C.2004.0015.N A.C., 2005, nr. 624

Wegvervoer – Vervoercommissionair – Borgtocht – Aanspraak – Aangetekende brief.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
24 november 2005 C.2004.0015.N A.C., 2005, nr. 624

VERWIJZING NA CASSATIE

BURGERLIJKE ZAKEN

Rechtbank van eerste aanleg – Appelrechter – Beslissing – Bevoegdheid – Cassatie –

Verwijzing – Bevoegde rechter.

Conclusie van advocaat-generaal M. Timperman,
22 september 2005 C.2003.0427.N A.C., 2005, nr. 456

STRAFZAKEN

Strafvordering – Bevoegdheid – Misdaad – Niet correctionaliseerbare misdaad – Niet gecorrectionaliseerde misdaad – Hof van beroep – Beslissing – Cassatieberoep – Vernietiging – Uitbreiding van de cassatie.

Conclusie van advocaat-generaal M. Timperman,
6 september 2005 P.2005.0659.N A.C., 2005, nr. 411

VERWIJZING VAN EEN RECHTBANK NAAR EEN ANDERE

BURGERLIJKE ZAKEN

Onttrekking – Tuchtvervolging – Korpschef verhinderd – Rechter aangewezen om vervolging in te stellen – Vervolgde rechter – Leden van dezelfde rechtbank – Opspraak – Gewettigde verdenking – Begrip.

Conclusie van advocaat-generaal A. Henkes,
4 november 2005 C.2005.0445.F Pas., 2005, nr. 566

VERZEKERING

W.A.M.–VERZEKERING

Gemeenschappelijk Motorwaarborgfonds – Vergoeding van schade – Subrogatie.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
20 januari 2005 C.2000.0316.F Pas., 2005, nr. 40

Onverschoonbare fout – Opzettelijke aard – Dronkenschap.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Ph. de Koster,
2 september 2005 C.2003.0256.F Pas., 2005, nr. 404

Verzekeraar – Vordering tot terugbetaling – Voorafgaande kennisgeving – Werking van de wet in de tijd.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. Ph. de Koster,
2 september 2005 C.2004.0143.F Pas., 2005, nr. 405

VONNISSEN EN ARRESTEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Gevorderde zaak – Procedureel akkoord tussen de partijen – Beschikkingsbeginsel – Miskenning.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
2 juni 2005 C.2004.0099.F Pas., 2005, nr. 309

Conclusietermijnen – Termijnen door de rechter bepaald – Conclusies ambtshalve uit de debatten geweerd.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin, 9 dec. 2005, AR C.04.0135.F, Pas., 2005, nr ...

9 december 2005 C.2004.0135.F Pas., 2005, nr. 654

Conclusietermijnen – Termijnen door de rechter bepaald – Conclusies ambtshalve uit de debatten geweerd – Neerlegging van de conclusie ter griffie.

Conclusie van advocaat-generaal Th. Werquin, 9 dec. 2005, AR C.04.0135.F, Pas., 2005, nr ...

9 december 2005 C.2004.0135.F Pas., 2005, nr. 654

STRAFZAKEN

Proces–verbaal niet ondertekend door de griffier – Herstel van het verzuim – Terugwerkende kracht.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,

8 februari 2005 P.2004.1606.N A.C., 2005, nr. 79

Proces–verbaal niet ondertekend door de griffier – Herstel van het verzuim – Artikel 788, Ger.W. – Toepassing.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,

8 februari 2005 P.2004.1606.N A.C., 2005, nr. 79

Onderzoek – Raadkamer – Verwijzing van meerdere verdachten naar de correctionele rechtbank – Beslissing van buitenvervolgingstelling van meerdere wel en meerdere niet–nominatief aangewezen verdachten – Rechtstreekse dagvaarding door de benadeelde van tot dan toe niet–vermelde personen voor de correctionele rechtbank – Ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal Werquin,

15 maart 2005 P.2005.0077.N A.C., 2005, nr. 161

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Excepties die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden opgeworpen – Niet–ontvankelijkheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,

27 april 2005 P.2005.0283.F Pas., 2005, nr. 248

Kamer van inbeschuldigingstelling – Hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer – Toetsing van de regelmatigheid van de rechtspleging – Onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden die voor het eerst voor de kamer van inbeschuldigingstelling worden aangevoerd – Ambtshalve toezicht.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,

27 april 2005 P.2005.0283.F Pas., 2005, nr. 248

Kamer van inbeschuldigingstelling – Uitlevering – Exequatur – Hoger beroep – Kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing over het geschil – Plaats en vorm.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,

5 oktober 2005 P.2005.1265.F Pas., 2005, nr. 484

VOORLOPIGE HECHTENIS

BEVEL TOT AANHOUDING

In vrijheid gelaten of in vrijheid gestelde verdachte – Begrip – Verdachte waartegen een bevel tot medebrenging werd uitgevaardigd dat is betekend en tenuitvoergelegd.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1292.F Pas., 2005, nr. 485

HANDHAVING

Gronden van het bevel tot aanhouding – Bevoegdheid van de onderzoeksgerechten.

Conclusie van advocaat-generaal R. Loop,
16 maart 2005 P.2005.0313.F Pas., 2005, nr. 166

BEVEL TOT MEDEBRENGING

Tenuitvoerlegging – Begrip.

Conclusie van advocaat-generaal Vandermeersch,
5 oktober 2005 P.2005.1292.F Pas., 2005, nr. 485

VOORRECHTEN EN HYPOTHEKEN

BIJZONDER VOORRECHT

Faillietverklaring van de werkgever – Bevoorrechte schuldvordering van de werknemer – Berekening door de curator.

Conclusie van advocaat-generaal Thijs,
21 januari 2005 C.2003.0569.N A.C., 2005, nr. 44

Schatkist – Verplichte inhoudingen – Geregistreerde aannemer – Schrapping – Factuur – Endossement.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

Schatkist – Geregistreerde aannemer – Schrapping – Verplichte inhoudingen – Tijdstip.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

Schatkist – Geregistreerde aannemer – Verplichte inhoudingen – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Dubrulle,
28 januari 2005 C.2003.0541.N A.C., 2005, nr. 57

VORDERING IN RECHTE

Rechtsvordering – Belang.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,

4 april 2005 C.2004.0336.F Pas., 2005, nr. 194

Rechtsvordering – Ordre des barreaux francophones et germanophone – Belang – Begrip – Rechtzoekende – Belangen – Verdediging.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
4 april 2005 C.2004.0336.F Pas., 2005, nr. 194

Voorwerp – Procedureel akkoord tussen de partijen – Beschikkingsbeginsel – Miskenning.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
2 juni 2005 C.2004.0099.F Pas., 2005, nr. 309

VREEMDE WET

Cassatiemiddel – Burgerlijke zaken – Vereiste vermeldingen – Geschonden wettelijke bepalingen – Toepasselijke conflictregel.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
14 februari 2005 S.2003.0135.F Pas., 2005, nr. 89

Congolees recht – Congolees arbeidsrecht – Arbeidsovereenkomst – Einde – Congolees Burgerlijk Wetboek – Overeengekomen verbintenissen – Gerechtelijke ontbinding – Toepassing.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
14 februari 2005 S.2003.0135.F Pas., 2005, nr. 89

WATERS

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Regelmatige aangifte – Bericht van rechtzetting – Motiveringsplicht.

Conclusie van advocaat-generaal D. Thijs,
13 oktober 2005 F.2003.0020.N A.C., 2005, nr. 509

Vlaams Gewest – Heffing op de lozing van afvalwater – Heffingsregeling – Statuut van nullozer – Lozing.

Conclusie van advocaat-generaal D. Thijs,
13 oktober 2005 F.2004.0046.N A.C., 2005, nr. 511

WEGEN

Openbare weg – Gemeente – Beveiligingsplicht – Grens – Aard.

Conclusie van advocaat-generaal Henkes,
3 februari 2005 C.2003.0574.F Pas., 2005, nr. 66

WERKLOOSHEID

RECHT OP UITKERING

Arbeid – Werkloze – Arbeid voor zichzelf – Begrip – Bestuurder van een handelsvennootschap.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
3 januari 2005 S.2004.0091.F Pas., 2005, nr. 1

BEDRAG

Werknemer met gezinslast – Bewijs – Bewijslast.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
14 maart 2005 S.2004.0156.F Pas., 2005, nr. 157

WETTEN. DECRETEN. ORDONNANTIES. BESLUITEN

WERKING IN DE TIJD EN IN DE RUIMTE

Aard van het gewijzigde verbod – Nieuwe bijkomende straf – Veroordeling – Wettigheid – Werking in de tijd – Strafzaken – Artikel 1, K.B. nr 22 van 24 okt. 1934 – Beroepsverbod – Wetswijziging – Omzetting van het verbod van rechtswege in een facultatief verbod waarvan de strafrechter de duur bepaalt.

Conclusie van advocaat-generaal Duinslaeger,
17 mei 2005 P.2004.1571.N A.C., 2005, nr. 282

Wetten op de bevoegdheid en de rechtspleging – Rechtsmiddelen.

Conclusie van advocaat-generaal Bresseleers,
10 juni 2005 D.2002.0029.N A.C., 2005, nr. 334

Werking in de tijd – Opeenvolging van drie strafwetten in de tijd – Straf op ogenblik van uitspraak lichter dan op ogenblik van het plegen misdrijf, maar zwaarder dan in de tussenliggende periode – Toepasselijke straf.

Conclusie van advocaat-generaal Duinslaeger,
8 november 2005 P.2005.0915.N A.C., 2005, nr. 572

WRAKING

Burgerlijke zaken – Rechtspleging – Akte.

Conclusie van eerste advocaat-generaal J.F. Leclercq,
28 februari 2005 C.2005.0081.F Pas., 2005, nr. 123

Schorsing van alle vonnissen en verrichtingen – Onderzoeksrechter – Beschikkingen afgeleverd voor de vordering tot wraking – Tenuitvoerlegging door de gerechtelijke politie – Regelmatigheid.

Conclusie van advocaat-generaal m.o. CORNELIS,
25 mei 2005 P.2005.0424.F Pas., 2005, nr. 296